ACADEMIA DE ȘTIINȚE A URSS INSTITUTUL DE ISTORIE GENERALĂ ARHIVA PARTIDULUI CENTRAL A INSTITUTULUI DE MARXISM-LENINISM SUB CC PCUS
LUCRĂRI
ÎN PATRU VOLUME
A
EDITURA „NAUKA”
MOSCOVA 1977
LUCRĂRI
VOLUMUL TREI
EDITURA „ȘTIINȚA.
MOSCOVA 1977
Al treilea volum al scrierilor lui Gracchus Babeuf publică lucrări și scrisori pentru 1794-1795. - pentru primul an după lovitura de la 9 Thermidor. Volumul publică pentru prima dată în limba rusă celebrul ziar al lui Babeuf „Tribuna poporului”. După ce a dat dovadă de o oarecare ezitare în primele săptămâni după lovitură de stat, Babeuf intră apoi într-o luptă decisivă împotriva Convenției Termidoriene. El este unul dintre primii care au pregătit o „răscoală pașnică” a suburbiilor pariziene. Arestat pentru apelurile sale revoluționare, Babeuf pune primele pietre ale mișcării pentru egalitate în închisoarea din Arras. În timpul rebeliunii contrarevoluționare din a 13-a Vendémière, Babeuf organizează un protest al prizonierilor politici în apărarea Republicii. Eliberat după înăbușirea revoltei, Babeuf apelează la propaganda comunistă deschisă.
Echipa editorială:
V. M. DALIN (editor responsabil),
A. Z. MANFRED, O. K. SENEKINA, A. SOBUL,
G. S. CHERTKOVA
Traducere de E. V. RUBININ
„10603-232”
B 042 (02)-77 Sub-Pione i'daniv

BABEF ÎN ÎNCHISOAREA ARRA
gravura Maillard
(Arhivele departamentului Pas-de-Calais. Colecția Barbier)

# BABEF ÎN 1794-1795.
## FAPTE ȘI IDEI

Spre deosebire de primele două volume, fiecare dintre ele conţinând lucrările lui G. Babeuf de câţiva ani, volumul de faţă, al treilea, acoperă o perioadă mult mai scurtă - doar aproximativ 15 luni, de la 9 Thermidor până la sfârşitul Convenţiei Termidoriane, până la publicare. în numărul de 35 m al „Tribunei poporului” al celebrului „Manifest al plebeilor” de Babeuf. În viața sa, aceste luni au o importanță excepțională: Babeuf nu mai apare ca o figură locală, „Marat al Picardiei”, el devine unul dintre liderii Franței democratice, Tribuna ei a poporului, iar până la sfârșitul anului 1795 pentru prima dată vorbește deschis sub steagul comunist.
Până la sfârșitul lui Messidor al II-lea al anului (iulie 1794), Babeuf se afla încă în Lana, unde verdictul era revizuit în dosarul său de judecată, sub acuzația falsă de „fals”. Pe Messidor 30 (18 iulie), a fost în sfârșit, după aproape 8 luni de închisoare, eliberat „pe cauțiune”, dar a rămas la Lana din cauza bolii fiului său cel mare, Robert (Emile). În primele zile ale Termidorului, el, împreună cu fiul său recuperat, a plecat la Paris. A făcut o parte din călătorie pe jos. Era deja acolo pe 9 Thermidor, în ziua căderii lui Robespierre? Romain Rolland în drama sa „Robespierre” îl include pe Babeuf printre

personajele din ziua loviturii de stat. Dar aceasta pare a fi o operă de artă. Se pare că Babeuf s-a trezit la Paris abia în ajunul loviturii de stat sau imediat după lovitură. Știm foarte puține despre ceea ce a făcut în prima lună și jumătate din șederea sa la Paris, până la începutul lui septembrie 1794. Babeuf, potrivit acestuia, a obținut din nou un loc de muncă în administrația alimentară centrală, unde a slujit până la arestarea sa, la sfârșitul toamnei anului 1793. Dar a fost irezistibil atras de activitatea politică. La cinci săptămâni după lovitura termidoriană, la 17 Fructidor (3 septembrie 1794), publică numărul 1 al Gazetei sale a libertății presei. Pentru prima dată din 1790, după Corespondentul Picardiei, își împlinește vechiul vis - își editează propriul ziar, se adresează întregului Paris, întregii Franțe.
5
Cu toate acestea, Babeuf a avut nevoie de ceva timp să vorbească cu voce tare, să expună ideile care îi erau dragi încă de la mijlocul anilor ’80. Din închisoarea unui orășel de provincie, s-a trezit imediat într-o situație politică tensionată în capitală, unde tocmai avea loc o lovitură de stat și se desfășura o luptă acerbă pentru direcția ulterioară a politicii țării, unde totul era încă incert și părţile nu îndrăzniseră încă să iasă cu viziera deschisă. A fost departe de a fi ușor de înțeles situația și oamenii imediat. În plus, Babeuf, ca în toți anii revoluției, a fost o persoană complet nesigură din punct de vedere material. Au fost necesare fonduri pentru a publica ziarul. Ele au fost furnizate lui Babeuf de Guffroy, membru al Convenției de la Arras. În primii ani ai revoluției, Guffroy a fost un adept fidel al conaționalului său Maximilian Robespierre și își datora progresul politic. Dar un om viclean, flexibil și deloc „virtuos”, Guffroy a stârnit neîncrederea lui Robespierre și, în vara anului 1794, s-a dovedit a fi unul dintre cei mai mari adversari ai săi 1 și participanți la conspirația Thermidoriană. Devenit editorul ziarului, Guffroy a căutat fără îndoială să-și impună părerile și simpatiile sale anti-Robespierre editorului. În puțin mai mult de o lună va avea loc cea mai decisivă pauză între redactor și editor. Dar în această primă lună, influența lui Guffroy și întreaga campanie frenetică anti-Robespieristă care a fost desfășurată la Paris imediat după execuția lui Robespierre, Saint-Just și Couthon au afectat ziarul.
Babeuf a început să-și publice ziarul într-un mediu politic dificil. Majoritatea membrilor comitetelor de salvare publică și siguranță publică, care au contribuit la răsturnarea lui Robespierre, nu aveau de gând să schimbe, totuși, în mod decisiv cursul politicii lor, se așteptau să continue politica „Robespierismului, dar fără Robespierre”. ." Aripa dreaptă a blocului termidorian, în schimb, tindea spre exact contrariul: urmărea o schimbare completă în întregul curs al politicii, mai ales socială. Unitatea relativă a domnit așadar doar în primele zile și săptămâni de după revoluție. Exact o lună mai târziu, pe 9 Fructidor (26 august 1794), a apărut broșura otrăvitoare a lui Mee de la Touche „Coada lui Robespierre, sau Despre pericolul libertății presei” apărută în aceeași tipografie Guffroy. Mee Jr., care se numea pseudonimul-anagrama Felemesi, era bine cunoscut ca cel mai apropiat colaborator al lui Tallien, unul dintre liderii aripii drepte a Thermidorienilor.
1 Alexandre Darte, viitor asociat al lui Babeuf, care a fost executat împreună cu el la Vendôme, i-a scris la 29 ventoza din anul 2 (19 martie 1794) lui Robespierre din Arras: „Guuffroy i-a întors împotriva lui pe toți patrioții: trebuie să fie exclus din societate

(iacobinii. - În . D.). Ultimele numere ale ziarului său și scrisoarea lui către Dubois sunt dezgustătoare...” (TsPA IML, f. 320, D. 301 D-U).
6
Trei zile mai târziu, Laurent Lecointre, deputat de la Versailles, a apărut în Convenție cu un rechizitoriu în care cerea înlăturarea imediată și urmărirea penală a „robe-spiritist crup”, în primul rând cei mai importanți membri ai comitetelor guvernamentale - Barère, Billaud-Varenne, Collot d'Herbois, Badier, Amara ş.a. Aripa dreaptă a termidorienilor a urmărit astfel înlăturarea completă, în urma lui Robespierre, a tuturor celor care au condus guvernul revoluţionar din al doilea an. Aripa iacobină a Convenției a încercat să reziste acestui lucru. Propunerea lui Lecointre a fost respinsă decisiv. Întrucât era clar pentru toată lumea că Tallien și un alt lider al termidorienilor de dreapta, un fost maratist, Freron, stăteau în spatele lui Mee și Lecointre, apoi pe 17 fructidor (3 septembrie) la sugestia lui Carrier de la clubul iacobin, a fost închis. pe 10 Thermidor, dar și-a reluat activitățile câteva zile mai târziu, Tallien, Freron și Lecointre au fost expulzați. Zece zile mai târziu, rămășițele lui Marat au fost transferate la Panteon. Iacobinii păreau să se mențină. „Trebuie să dăm dovadă de putere și energie, altfel crupa lui Robespierre ne va tăia capul”, scria în acele vremuri cu teamă unul dintre cei mai hotărâți lideri ai aripii drepte termidoriene, fostul marchiz Rover.
Dar Thermidorienii Drepți nu puteau încă să iasă deschis sub propriul lor steag. Deocamdată s-au limitat la sloganul libertății complete a presei, de care aveau nevoie pentru propaganda anti-Robespierre și, în esență, pentru propaganda anti-iacobină. Tallien, într-unul dintre discursurile sale, declară: „Libertatea presei sau moartea”. La 9 fructidor (26 august), ziua în care a apărut pamfletul lui Mehe, Freron în Convenție afirmă: „Libertatea presei nu există decât dacă este neîngrădită”.
În această situație grea, când aripa dreaptă a termidorienilor a ieșit sub sloganul libertății presei, a apărut numărul 1 al Ziarului Libertății Presei, epigraf la care Babeuf a preluat cuvintele chiar din acest discurs. lui Freron. Aceasta părea să determine direcția ziarului.
În primele numere - în acest volum sunt publicate toate numerele ziarului - Babeuf menționează cu simpatie atât pamfletul Felle-emesi, cât și discursul lui Lecointre. Salută reluarea de către Frron (Fructidor 25) a apariției ziarului său The People’s Orator și de Tallien (în colaborare cu Mehe) The Friend of the Citizens (de la 1 Vendémière). Îi numește aliați („coathlètes”), gata să-i încadreze în partidul „apărătorii drepturilor omului”. Acceptă de bunăvoie titlul de „Atila din Robespierre”. Se opune „moștenitorilor lui Robespierre” și pentru lichidarea completă a „guvernului revoluționar”. El vorbește împotriva a cinci
2 Vezi A. Mathiez. Reacția termică. Paris, 1929. Cartea lui A. Mathiez este încă cel mai bun rezumat al istoriei reacției termidoriene. Vezi şi: G. Lefebvre. Les Thermidoriens. Paris, 1937; K. P. Dobrolyubsky. Termidor. Odesa, 1949.
7
reacția iacobinilor din Dijon, care pentru un timp a devenit, parcă, o platformă pentru întreaga Franță iacobină și împotriva cererilor formulate în ea: păstrarea legilor împotriva celor suspecte, înlăturarea tuturor foștilor nobili și preoții din posturi publice, restrângerea libertății presei etc. Toate acestea au dat motiv pentru ca Albert Mathieu să-l considere pe Babeuf ca un aliat al lui Freron și

Tallien, și chiar ca „unul dintre primii conducători ai tinereții de aur” 3.

Această concluzie este însă complet greșită. Fără îndoială, în primele luni ale reacției termidoriene, Babeuf a făcut greșeli în aprecierea atât a guvernului revoluționar, cât și a adevăratului rol al acelor termidorieni care l-au răsturnat, iar după revoluție a continuat lupta pentru eliminarea completă a tuturor câștigurilor politice și sociale ale dictatura iacobină. Babeuf - după cum vom vedea acum - și-a dat seama foarte curând de greșeala sa și, ulterior, a scris sincer și amar că este „furios pe sine însuși” pentru că l-a condamnat atât de crud și nedrept pe Robespierre și guvernul revoluționar.

Dar ideea nu este doar în aceste mărturisiri ulterioare și nu în faptul că chiar și în mijlocul persecuției lui Robespierre din primul număr al ziarului său, Babeuf a avut curajul să amintească că pentru el există „doi Robespierre” și că, în opinia sa, până la mijlocul anului 1793 Robespierre a rămas „un apostol al libertății”, un principial, „adevărat patriot”. Chiar în aceste prime săptămâni ale reacției termidoriene, Babeuf a conturat cu atenție (concomitent cu Lanțurile de sclavie a lui Marat) Scrisorile către alegători ale lui Maximilian Robespierre (aceste însemnări, păstrate în Arhiva Centrală a Partidului a IML sub Comitetul Central al PCUS, sunt publicate). în Anexa acestui volum) şi s-a referit la ele chiar şi în cele mai anti-tibespieriste numere ale ziarului său.

Acesta, însă, nu este principalul lucru. A. Mathieus nu a observat sau nu a apreciat în mod corespunzător faptul că încă de la începutul reîntoarcerii sale la activitatea politică, Babeuf a luat o poziție complet independentă pe flancul cel mai extrem, cu adevărat democratic, al acelor forțe revoluționare care încă au supraviețuit la Paris și Franţa. Imediat după 9 Thermidor, liderii supraviețuitori ai Comunei și secțiilor din Paris, secționaliștii „neterminați”, ebertiștii și „nebunii” au făcut o încercare de a uni și de a reface așa-numitul Club Electoral - o societate democratică care se întrunește în clădire. a fostei Episcopii. În anii revoluției, alegătorii parizieni (électeurs) stăteau în el și de aceea clubul se numea Electoral. Babeuf, care deja în vara lui 1793 a stabilit legături cu mișcarea democratică pariziană și a fost activ în mișcarea secțională din august 934 (precedată de

3 A. Mathiez. op. cit., p. 96.

4 Vezi G, Babeuf. Lucrări, vol. 2. M., 1976.



care a dus la binecunoscuta mișcare din septembrie, care a dus la introducerea unui maxim general), imediat după întoarcerea sa la Paris, se învecinează cu electoralpes. Ele sunt conectate prin vederi comune: încă de la începutul revoluției, Babeuf a fost un susținător al „democrației directe” pure, nelimitate. În discursurile sale, Babeuf l-a citat în mod repetat pe Rousseau și și-a împărtășit pe deplin atitudinea de neîncredere față de „guvernul reprezentativ”. Încă din 1790, Babeuf a văzut în cartierele și secțiile pariziene întruchiparea ideală a democrației directe, directe și nu reprezentative. Ideea unei dictaturi revoluționare i-a fost atunci complet străină. Desigur, în 1793-1794. instaurarea puterii nelimitate, dictatoriale a Conventiei, si cu atat mai mult numirea, si nu alegerea autoritatilor locale, i se parea o restrângere inacceptabila a suveranitatii poporului. De aceea atacurile asupra regimului „guvernului revoluționar” i s-au părut perfect justificate. Babeuf a căutat restabilirea imediată a suveranității populare, întărirea integrală a secțiilor din Paris, Societăților Populare, libertatea nelimitată a presei și petiții pentru

un control efectiv asupra Convenției și a tuturor organelor administrației. De aceea a fost Clubul Electoral, secția Muzeului, condusă de Legré (care fusese persecutat în ajunul zilei de 9 Thermidor și eliberat abia după lovitura de stat), erau adevărații aliați ai lui Babeuf, cărora s-a alăturat imediat.
A participat la ședințele Clubului Electoral chiar înainte de apariția ziarului său. Când a apărut primul său număr, a mers imediat cu el la comunitatea electorală. Pentru prima dată publicăm în acest volum un proiect al discursului său, păstrat în arhiva IML, pe care intenționa să îl susțină la club în legătură cu apariția ziarului. Chiar mai devreme, Babeuf a apelat la club, argumentând necesitatea publicării unui organ care să apere principiile apărate de club. Scrisoarea lui a fost întâmpinată cu o oarecare neîncredere. Acum, după apariția numărului I, Babeuf a cerut „câteva minute de atenție pentru a citi numărul ziarului meu, nu pentru a vă confirma principiile mele, ci pentru a auzi vocea curajului, care este atât de necesar astăzi...”
Câteva numere ale ziarului său (în special, 7, 13, 22) Babeuf a dedicat aproape în întregime publicării petițiilor clubului la Convenție, apărării lor împotriva atacurilor liderilor Convenției, inclusiv Billaud-Varenne, care l-a acuzat electorală că ei continuă „intrigile” lui Hébert. Babeuf a susținut cu fermitate cele două revendicări principale ale clubului - pentru libertatea nelimitată a presei și, cel mai important, pentru restaurarea imediată a municipalității pariziene alese. Este caracteristic, însă, că atunci când Clubul Electoral în petiția sa din a 7-a Vendémière (anunțată în Convenția din 10-a Vendémière - 1 octombrie 1794) a prezentat cererea pentru libertatea comerțului, adică abolirea maximului, Babeuf s-a disociat imediat de această cerere. În primele 22 de numere ale ziarului (din data de 23
9
problema, i-a dat un nou nume – „Tribuna poporului, sau Apărătorul drepturilor omului”, celebrul nume cu care acest ziar a intrat pentru totdeauna în istoria gândirii comuniste.probleme politice. Acesta a fost, probabil, unul dintre punctele compromisului său real cu Guffroy, care a asigurat posibilitatea publicării ziarului. Cu toate acestea, aderarea lui Babeuf la principii s-a manifestat imediat când a fost atins unul dintre fundamentele politicii sociale progresiste din anul 2. În aceste chestiuni, el nu a făcut niciun compromis nici cu cei mai apropiați aliați ai săi, „electorii” c.
Apărarea Clubului Electoral a dus foarte curând - la aproape o lună de la publicarea primului număr al ziarului - la declararea de război a lui Babeuf împotriva lui Freron. Thermidorienii de toate nuanțele - în acest sens au fost uniți la început - nu au uitat existența unei amenințări la adresa regimului din stânga, din sans-culottes parizieni, secțiunile pariziene. 31 mai-2 iunie erau încă în memoria tuturor, iar Convenția Thermidoriană avea motive întemeiate – asta au arătat evenimentele din primăvara anului 1795 – să se teamă de noile acțiuni ale suburbiilor pariziene. De aceea, fiecare agitație din stânga, orice încercare de a revigora Societățile Populare, fiecare critică a Convenției din partea liderilor mișcării democratice pariziene s-a întâlnit cu ostilitate. Billaud-Varenne, care el însuși a amenințat curând că „leul încă nu a murit, ci doar moștenește”, nu și-a amintit accidental de Hébert, opunându-se chiar primei petiții a Clubului Electoral și sugerând ca cazul să fie înaintat Comitetului Public. Siguranță. Autorul petiției, fostul ebertist și viitor babouvist Joseph Bodson, a fost imediat arestat de Comitet.   %

La fel de hotărât pe 10 Vendémière (1 octombrie) a respins petiția clubului André Dumont, oponent de lungă durată al lui Babeuf în dep. Somma, în primii ani ai revoluției, care în acele vremuri era următorul președinte al Convenției: „Guvernul revoluționar”, a declarat el, „se opune revendicărilor voastre. Datoria patrioților este să respecte legile. Convenția va putea salva oamenii lovindu-i pe cei care vor să provoace tulburări. Acest lucru a stârnit indignarea Ba-

5 Redenumind ziarul, Babeuf a adoptat în cele din urmă noul nume de Gracchus în cinstea apărătorului roman al „legii agrare”. În primii ani ai revoluției, François-Noel Babeuf a început să-și spună Camille. În numărul 23 al Tribunei Poporului a explicat motivele renunțării la acest nume. Dar deja în 1793 Babeuf își spunea uneori Gracchus.

• „Aprobam fără rezerve”, a scris el în numărul 22 al ziarului său, „doar acea parte a acestui apel care se referă la cererea de drepturi suverane. Problema comerțului trebuie analizată mai în profunzime: sunt multe de spus despre cumpărare și speculație, iar legi împotriva achizitivității vor fi necesare pentru mult timp de acum încolo. Totul este, probabil, să se asigure implementarea lor. Vom reveni la această problemă mai târziu.”

1θ

befa. Dar și mai mult a fost revoltat de tăcerea lui Freron: „Nu a pomenit niciodată un singur cuvânt despre Clubul Electoral.” 7 și inima mi se pare încă curată, dar a început să greșească și poate aduce cel mai mare rău acelei cauze sfinte, de pe care la început părea un susținător ferm. Babeuf, un susținător al suveranității populare nelimitate, nu l-a putut ierta în niciun fel pe Freron pentru fraza lui că Convenția este în „miniatură” întruchiparea suveranității populare . În spatele acestei fraze s-a ascuns solidaritatea deplină a lui Freron cu cei care s-au opus oricăror încercări ale Societăților Populare de a face presiune asupra politicii Convenției. Dar Babeuf a fost revoltat nu numai de comportamentul lui Freron. Indignarea sa crescândă s-a datorat comportamentului întregii majorități a Convenției Thermidoriene.

Primele numere ale ziarului lui Babeuf au fost îndreptate împotriva „crupului Robespierre” și a Clubului Iacobin. Dar foarte curând principalele sale lovituri au început să fie îndreptate împotriva Convenției. Cupa răbdării era plină de discursul înaintat spre aprobare a Convenției de Cambaceres, viitorul consul napoleonian, care urmărea limitarea suveranității poporului în toate modurile posibile. În Arhiva Centrală de Partid a IML din subordinea Comitetului Central al PCUS, s-a păstrat primul proiect al planului adresei de răspuns, pe care Babeuf urma să îl propună Clubului Electoral. Este curios că această schiță a fost făcută pe partea dreaptă a foii, pe partea stângă a căreia Baboe-fou făcuse notițe din „Lanțurile sclaviei” a lui Marat. El a compilat această adresă a lui – textul ei a fost descoperit recent de Robert Legrand în Bibliothèque Historique9 din Paris, iar noi îl reproducem în volumul nostru.

Dar Clubul Electoral și Babeuf au fost amenințați. La 19 Vendemière (10 octombrie), președintele clubului Legré a fost arestat, iar la 22 Vendemière (13 octombrie), Comitetul de siguranță publică a decis să-l aresteze pe Babeuf însuși. Adevărat, Babeuf a reușit să scape de arest, iar patru zile mai târziu, Comitetul și-a anulat decizia. Dar hârtia lui Babeuf era în pericol.

Critica la adresa lui Freron și a întregii politici a majorității termidoriene a provocat o respingere imediată a lui Guffroy. A pus mâna pe întregul tiraj al numărului 26 al ziarului și a refuzat să-l mai

publice. Manuscrisul celui de-al 27-lea număr al revistei Babeuf 22 Vendemière (13 octombrie) predat
7 „Le Tribune de Peuple”, nr.27.
8 CPA IML, f. 223, pe. 1, d. 449; vezi și dosarele 451 și 452.
* R. Legrand. Les manuscrits de Babeuf conserve à la bibliothèque historique de la ville de Paris. - Annales Historiques de la Revolution française (denumită în continuare - AHRF), 1973, N 4.
10 cm. Archives Nationales, F7 4276/1, 4278/35-a, 4278/33.
unsprezece
Club electoral, care a decis să-l publice. „Încă nu-l învinovățesc deloc pe Freron”, a scris Babeuf, „dar îl bănuiesc până la punctul în care sunt chiar înclinat să-l consider principalul sprijin al uzurpatorilor suveranității populare” p. Era deja un războinic deschis. „Acest om”, scria Babeuf despre Freronte la începutul lunii ianuarie 1795, în numărul 29 al Tribunei Poporului, „mă revoltă și până la urmă nu cunosc un contrarevoluționar mai complet decât el”.
Matthews s-a înșelat astfel. Babeuf își făcea într-adevăr iluzii despre Freron și Tallien, dar au durat doar o lună. Dar chiar și atunci, făcând greșeli politice, și-a luat poziția independentă în extrema stângă a flancului democratic, alături de susținătorii Clubului Electoral. Cel mai puțin, Babeuf a fost liderul „tinereții de aur”. În aceste primele săptămâni de reacție termidoriană, cu toate amăgirile sale, a rămas un democrat hotărât și de extremă stângă.
♦ ♦ ♦
Publicarea celui de-al 27-lea număr al Tribunei Poporului a provocat noi represiuni împotriva lui Babeuf. O scrisoare a unui membru al Convenției, Kalon, către unul dintre cei mai importanți termidorieni de dreapta, membru al Comitetului pentru siguranță publică, Merlin din Thionville, a fost păstrată în dosarele poliției. Kalon a cerut „să pedepsească această persoană dezgustătoare (Babeuf. - V.D.), care a îndrăznit să hule împotriva Convenției Naționale” 11 12.
Pe 3 Brumaire (24 octombrie), după publicarea celui de-al 27-lea număr al Tribunei, Comitetul a dispus din nou arestarea lui Babeuf, despre care Merlin din Thionville a raportat la ședința Convenției. Dar acest ordin nu a fost executat din nou. Acei biografi care au sugerat că Babeuf a fost arestat au greșit. Adevărat, Babeuf după aceasta a trecut în cele din urmă pe o poziție semi-legală: numărul 27 al Tribunei a fost publicat pe 22 Vendémière (13 octombrie), de fapt, ceva mai târziu, iar al 28-lea abia pe 28 Frimer (18 decembrie 1794). ). Aceste două luni, când ziarul nu a fost publicat, au fost lunile cele mai importante, critice pentru Paris și toată Franța. Au fost plini de cea mai aprigă luptă împotriva iacobinilor, iar în această luptă termidorienii de dreapta au reușit să obțină succese decisive, până la închiderea (23 Brumaire) a Clubului Iacobinilor și acordarea primei amnistii vendeenilor.
Care a fost poziţia lui Babeuf în aceste două luni? Ziarul lui nu a ieșit, dar în acest timp a publicat patru pamflete, care sunt incluse în acest volum. Un manuscris foarte interesant din 12 noiembrie (2 noiembrie) „Opinia unui cetățean din tribunele fostului Club Electoral asupra necesității și modalităților de organizare.
11 Vezi pagina 176 din acest volum.
12 Archives Nationales, F7 4278/31.

societate populară autentică” 13. Acest manuscris mărturisește că Babeuf și-a păstrat legăturile cu Clubul Electoral, care a rătăcit apoi prin diferite premise, dar a continuat să existe. Babeuf a insistat

asupra nevoii de democratizare a clubului: de a desființa cotizațiile de membru în el, de a oferi posibilitatea de a vorbi de la tribuna clubului tuturor, și nu doar membrilor cu drepturi depline, pentru a permite femeilor să intre în el. Întregul manuscris este pătruns de dorința de a păstra Societățile Populare cu orice preț. Cu toate acestea, societatea în jurul a cărei conservare s-a desfășurat principala luptă în aceste luni, „societatea mamă” - clubul central iacobin, încă nu s-a bucurat de sprijinul lui Babeuf. Încă nu avea înțelegerea că aceasta era poziția cheie, cu adoptarea căreia reacție burgheză avea să câștige o nouă, cea mai importantă victorie.
Acest lucru este dovedit de conținutul tuturor celor patru broșuri. Unul dintre ei, Călătoria iacobinilor în cele patru părți ale lumii, ridiculizează încercarea comisarilor iacobini de a câștiga Societatea Populară Kens-Ven din faubourg Saint-Antoine. Un alt pamflet, „Cei bătuți plătesc amenda”, descrie și el în mod ironic ultimele zile ale Clubului Iacobin, când acesta a început să fie atacat de „tineretul de aur”. Ambele pamflete au fost scrise la momentul deciziei Convenției din 23 Brumaire (13 noiembrie) de a închide clubul. Celelalte două pamflete sunt dedicate lui Carrier, un membru al Convenției care se afla într-o misiune la Nantes.
Pentru că și-a depășit puterea, Carrier a fost rechemat de Comitetul Robespierre de siguranță publică la Paris, unde a devenit participant la lovitura de stat Thermidorian. Cu toate acestea, după 9 Thermidor, Carrier s-a opus cu fermitate termidorienilor din dreapta. La sugestia sa, Freron, Tallien și Lecointre au fost expulzați din Clubul Jacobin. De aceea, în Vendemière și Brumaire, pe Carrier s-a prăbușit întreg lagărul anti-iacobin. Tocmai la sfârșitul fructidorului de la Paris, avea loc procesul tardiv a 94 de federaliști din Nantes - proces care se pregătea chiar și sub Robespierre. Toți acuzații au fost achitați triumfător, iar Comitetul Revoluționar din Nantes le-a luat locul, care la un moment dat i-a arestat și i-a trimis la Tribunalul de la Paris. Thermidorienii de dreapta au început să ceară ca organizatorul-șef al terorii din Nantes, Carrier, să fie adus în fața justiției, care se bucura însă de imunitate parlamentară, restabilită după 9 Thermidor. Deputații iacobini ai Convenției erau conștienți că, sacrificându-l pe Carrier, riscau să deschidă barajul și să provoace un nou val de teroare nu roșie, ci albă, a cărei victimă va fi nu numai Carrier, ci mulți adjuncți și lideri ai sălbaticului iacobin. .
13  Acest manuscris a fost publicat pentru prima dată în 1885 (vezi G. Lecocq. Un manifeste de Gracchus Babeuf. Paris, 1885). Publicăm acest recurs conform manuscrisului lui Babeuf, păstrat în TsPA IML (f. 223, on. 1, dosar 455).

tatuaje care au supraviețuit și chiar și-au păstrat posturile după 9 Thermidor. De aici ezitarea și indecizia lor cu privire la problema privării lui Carrier de imunitatea sa parlamentară. Dar de aici și campania intensificată de a-l aduce pe Carrier în fața justiției, cu atât mai avantajoasă pentru thermidorienii drepti cu cât el și-a depășit efectiv puterile în urma unei politici de teroare. Nu e de mirare că rechemarea sa în 1793 a fost cerută de Marc-Antoine Julien, un emisar al Comitetului pentru Siguranța Publică, personal foarte apropiat de Robespierre, care a realizat această rechemare. „Trezirea poporului împotriva teroriştilor” era numele imnului lui Gaveau, creat tocmai în aceste luni şi cântat de „tinerii de aur”. Cea mai profitabilă țintă din această campanie burghezo-revoluționară împotriva „sângerilor” a fost Carrier, căruia i se atribuia organizarea

notoriilor „înecări” (noyade) pe șlepuri ale victimelor terorii din râul Loira, deși Carrier însuși a negat categoric această acuzație. . Babeuf, care a criticat teroarea în general – este suficient să ne amintim scrisoarea sa de la Paris din iulie 1789, după linșajul stradal al lui Berthier de Sauvigny, care l-a încântat pe Jean Jaurès14 – nu a înțeles întreaga semnificație politică a acestei persecuții. El, la rândul său, a ieșit cu pamfletul „Vor să-l salveze pe Carrier. Vor să condamne Tribunalul Revoluționar. Oameni buni, atenție!
Carrier și procesul său sunt, de asemenea, dedicate celei de-a patra, cea mai extinsă broșură „Despre sistemul de exterminare a populației sau viața și crimele lui Carrier”, publicată mai târziu, în al treilea an, după condamnarea lui Carrier (26 de al treilea an - 16 decembrie 1794) . La prima vedere, pare a fi cea mai ascuțită dintre toate pamfletele anti-iacobine ale lui Babeuf: el aduce o acuzație monstruoasă împotriva lui Robespierre și a asociaților săi că aceștia duc la îndeplinire un plan de exterminare a unei părți a populației. „Crimele lui Carrier”, toată teroarea nemiloasă din Nantes, au fost doar începutul acestui plan. Dar această broșură, desigur, are un „fund dublu”. Cheia lecturii ei a fost dată mai târziu de însuși Babeuf, când a reluat publicarea Tribunei poporului. În numărul 28 (28 frimer al anului 3 - 18 decembrie 1794) scria: „Odată ce am cedat sugestiilor insinuante ale așa-zisei prudențe și pentru a reaminti pe furiș principiile, am decis să folosesc în mai multe mic funcționează arma vicleanului și a modalităților ocolite pentru a avea ocazia de a spune câteva cuvinte de adevăr. Dar astfel de arme și un astfel de mod de scrimă nu sunt pentru mine; din cauza lor, aproape că eram considerat o persoană cu intenții dubioase. Acum redevin eu însumi... resping toate tacticile ipocriziei... într-un cuvânt, vorbesc din nou cu vocea mea autentică. .."
14 Vezi G. Babeuf. Opere, vol. 1. M., 1975, p. 232, 375-376.
În lumina acestei recunoașteri, este mai ușor de înțeles sensul pamfletului. În primul rând, acest pamflet nu a fost scris concomitent, iar ultimul său capitol, scris în noua situație politică, s-a deosebit puternic atât ca ton, cât și ca conținut de primele capitole, scrise probabil înaintea procesului sau chiar la începutul acestuia. Pe de altă parte, ni se pare, scopul „de contrabandă” al lui Babeuf a fost să ia sub protecție politica socială a lui Robespierre și să-și expună unele idei sociale proprii, pentru care a trebuit să aleagă un „ocol lung”. Cititorul atent va găsi în acest pamflet anti-iacobin aparent otrăvitor „de contrabandă” și deghizat cu grijă ideile principale cele mai dragi lui Babeuf, pe care le-am întâlnit în scrisoarea sa din iunie 1786 către Dubois de Fosse și în „Discursul de deschidere” din „Permanent”. cadastru”, în scrisorile către Coupe și proiectul „Egalității perfecte”, 1793.
După o pauză forțată de opt luni cauzată de rătăcirea în închisoare, Babeuf își amintește din nou de principiul său preferat, extras din J.-J. Rousseau: „Pentru a avea o guvernare perfectă, este necesar ca toți cetățenii să aibă prosperitate și ca niciunul dintre ei să nu aibă un exces”. Și în urma acesteia, într-un pamflet publicat într-o atmosferă de persecuție acerbă a lui Robespierre, Babeuf îndrăznește să afirme: „Dacă așa credea Robespierre, atunci în această privință a fost un adevărat legiuitor”. Reamintind principalele evenimente sociale din Robespierre, Babeuf a scris cu curaj: „Declar că nu am nicio intenție să condamn această parte a planului politic al lui Robespierre”. Adevărat, imediat după aceea, el („ipocrit”!) amintește din nou de notoriul „sistem de exterminare a populației”, dar cuvintele sale cu

sunet ironic: „Nu toată lumea poate fi la culmea lui Maximilian Robespierre”, pot fi înțelese în căi diferite. Cititorii scrierilor lui Babeuf sunt bine conștienți de respectul mare și sincer cu care a scris despre ideile sociale ale lui Robespierre atât în 1791 în scrisorile către Coupe, cât și în 1793 în Perfect Equality.
Într-un pamflet dedicat „crimelor lui Carrier”, Babeuf în capitolul final a apărat măsurile pe care Carrier le-a luat împotriva „negocianismului”, împotriva tuturor „cumpărătorilor și revânzătorilor de esențiale”, încălcatori ai maximului: „... aceste fapte. ... nu numai că nu pot fi acuzați pe Carrier, dar prin însăși natura lor sunt capabili să-i câștige lauri printre republicani.
La finalul pamfletului, Babeuf susține verdictul Tribunalului Revoluționar, care i-a achitat pe toți membrii Comitetului Nantes (cu excepția lui Carrier și a doi dintre cei mai apropiați asociați ai săi). El este caracter-*
15 Chi. despre aceasta, în special: G. S. Chertkova. Gracchus Babeuf după 9 Thermidor (august 1794-martie 1795). - Anuarul francez 1971. M., 1973, p. 298-303.

sunt înfățișați ca Montagnarzi și democrați cinstiți, deși în același timp ca oameni suspicioși, înflăcărați, cu experiență insuficientă, printre care se numără mai mulți oameni corupti și cruzi. „Când a fost nevoie să lupte cu armata catolică, dragostea patriei i-a inspirat pe toți locuitorii din Nantes, iar aceștia au murit pe câmpul de luptă sau s-au întors învingători”. Este imposibil să nu observăm aici o aprobare explicită!
„Despre sistemul de exterminare a populației” este ultima și, parcă, cea mai ascuțită dintre pamfletele anti-iacobine ale lui Babeuf. Dar o citire atentă a acestui pamflet arată că Babeuf nu și-a mai împărtășit erorile și iluziile în primele săptămâni după 9 Termidor. La mijlocul frimerului III al anului (decembrie 1794) fuseseră deja depăşiţi de el. O evidențiază clar numărul 28 al Tribunei Poporului, care a apărut după o pauză de două luni. Aici, într-adevăr, el renunță la toate „tacticile de ipocrizie”. Acesta este adevăratul Babeuf, cu vocea lui adevărată („mon vrai ton”), Tribuna poporului, care a stăpânit din nou „fulgerul adevărului”.
♦ ♦ ♦
În Fructidore al II-lea (septembrie 1794), în primele numere ale ziarului său, Babeuf salută „revoluția de la Thermidor 9-10”, sperând că aceasta va aduce cu sine o restabilire completă a suveranității populare. Când, patru luni mai târziu (28 Frimer, An III-18 decembrie 1794), reușește în sfârșit să reia publicarea ziarului (în șapte săptămâni va fi arestat și va avea timp să publice doar cinci numere ale ziarului în această perioadă). timp), nu se mai face iluzii despre ceea ce s-a întâmplat pe 9 Thermidor. „Când”, a scris el în numărul 28 al ziarului său, „am fost unul dintre primii care s-au opus cu pasiune sistemului monstruos al lui Robespierre, eram departe de a crede că am contribuit la construirea unei structuri care, deși într-un mod complet. sens opus, nu ar fi mai puțin pernicios . Nu am prevăzut deloc, cerând îngăduință... și cea mai deplină libertate de exprimare scrisă și orală, că toate acestea sunt folosite pentru a submina Republica chiar din temelii. Acum, pentru el, 9 Thermidor este doar o „revoluție eșuată” (une révolution manquée). Mai târziu, până la sfârșitul toamnei anului 1795, va spune răspicat: „Să îndrăznim să spunem că, în ciuda tuturor obstacolelor și rezistențelor, revoluția a

mers înainte până la 9 Termidor și că de atunci a început să se retragă” 1c.
Cu o claritate uimitoare, Babeuf oferă o caracterizare de clasă a forțelor care luptă în țară și în Convenție însăși: „Acum bogații duc război împotriva săracilor...” 16 17
Deja în antetul numărului 29, Babeuf scrie: „Împărțirea senatorilor în partide plebei și patricieni; primul lot de ho-
16 Le Tribun du Peuple, nr 34.
17 Le Tribun du Peuple, nr 29.

Chiar dacă Republica era populară și democratică, iar cealaltă - astfel încât să fie burgheză și aristocratică. Aceste două părți există de la înființarea Convenției. Motivele pentru care unul sau altul prevalează. Prin ce mijloace poate Partidul Popular să-și recapete predominanța și să o mențină? O expunere a tuturor legilor democratice și benefice pe care le-a putut realiza partidul plebeu. Aceasta este cucerirea ei. Aceasta este proprietatea tuturor oamenilor”.
În această „petrecere a poporului” Babeuf îi include, desigur, pe iacobini. Revine la evaluarea pe care le-a dat-o pe parcursul revoluției. Când problema revenirii la Convenție, nu numai cei care au obiectat după 31 mai la arestarea girondinilor, ci și cei care au fost declarați „haiduci” și au condus „răzvrătirea federalistă”, s-a pus tot mai insistent, Babeuf s-a răzvrătit împotriva acestui lucru. în cel mai decisiv mod: „Tremurați de groază când vă gândiți la ce rezultate va duce.
În decembrie 1794, Babeuf a scris pamfletul Refutarea tuturor scrierilor împotriva zilei de 31 mai. 18 Din păcate, singurul cititor al acestui pamflet a fost Joseph Fouche, la acea vreme un apropiat prieten politic al lui Babeuf. Pamfletul nu a fost încă găsit (nici V. Advill nu a văzut manuscrisul). În arhivele de la Moscova s-au păstrat doar câteva pliante, în care Babeuf a rezumat cursul luptei dintre iacobini și girondini. Toate simpatiile lui Babeuf sunt în întregime de partea iacobinilor. „Cei bătuți plătesc o amendă”, „Călătorie jacobină în toate cele patru părți ale lumii” - este greu de imaginat că în urmă cu doar câteva săptămâni Babeuf a fost cel care a scris aceste pamflete și chiar și-a exprimat într-o oarecare măsură solidaritatea cu cei care au aruncat cu pietre. la clădirea de pe Rue Saint-Honoré, ultimul refugiu al celor care au creat o dictatură revoluționară la Paris.
Subliniind semnificația câștigurilor „administrației populare” în anul 2, Babeuf, în deplină concordanță cu ideile pe care le-a apărat mereu, le-a propus în primul rând – a făcut acest lucru în „Sistemul de exterminare a populației”. „- politica socială a Convenției. „Partidul Plebeian” în Convenție - este interesant că în aceste ultime numere ale ziarului a denumit și numele a doi lucrători, membri ai Convenției, Noel Pointe și Armonville - și acum caută, în opinia sa, „ nu numai egalitatea în drepturi, adică. egalitate pe hârtie (dans les livres), dar și prosperitate cinstită (honnête aisance), satisfacerea garantată legal a tuturor nevoilor materiale, asigurarea tuturor avantajelor sociale ca o compensație echitabilă și obligatorie pentru cota de muncă pe care fiecare o aduce cauzei comune . Această ultimă propoziție este deosebit de interesantă. Ea caracterizează nu atât socialul
'8 „Refutation de tous les écrits dirigés contre le 31 mai”. În numărul 28, Babeuf spune: „... această lucrare va apărea în curând”.

chiar și cea mai democratică parte a Convenției, la fel de mult ca însuși Babeuf.

În literatura dedicată lui Babff, există încă o dispută despre ce grupuri sociale a reprezentat. Punctul de vedere este foarte răspândit că baza socială a mișcării babouviste este aceeași „sans-culottes din al doilea an”, în principal meșteșuguri, mici proprietate, elemente democratice, „plebei”, dar nu proletari,9. Cu aceasta este imposibil să nu comparăm interesul intens, atenția exclusivă pe care Babeuf o arată în ultimele numere ale ziarului său, când „devine el însuși”, în muncitori, în „clasa muncitoare” („la classe ouvrière”). , în propriile sale cuvinte... Am urmărit deja acest interes în toate lucrările lui Babeuf, începând cu anii 80: atât în evidența grevelor muncitorilor parizieni din primăvara anului 1791, cât și în discursul său la reuniunea alegătorilor din Abbeville ai departamentului Somme din Convenția din 1792 și în petiția sa Bulle. În toate cazurile, atenția lui Babeuf a fost atrasă nu numai de muncitori - termenul putea fi încă aplicat pe scară largă diferitelor categorii în secolul al XVIII-lea, ci de muncitorii care primeau salarii („retribuție”), așa cum în cuvintele sale pe care tocmai le-am citat.

Deteriorarea bruscă a situației materiale a maselor pariziene, agravarea penuriei de alimente - toate acestea le-au experimentat în mod direct Babeuf și familia lui. Deja în proiectul său din Brumaire 12 (2 noiembrie) despre crearea unei societăți cu adevărat democratice, el a subliniat: „Adesea un popor va exprima mai mult în două cuvinte decât cel mai magnific discurs. Dacă oamenii spun: „Libertate; pâine și pâine bună; din toate cele necesare de bună calitate și din belșug”, de câte cuvinte ar mai fi necesare pentru a-l înțelege corect. Dar în decembrie (în anul III), întrebarea a fost ridicată din ce în ce mai des nu despre „pâinea bună”, ci pur și simplu despre pâinea zilnică și prețul ei. Babeuf era din ce în ce mai chinuit de întrebarea nevoii tot mai mari și, mai mult, mai ales în rândul muncitorilor care trăiesc cu salarii: „Costul enorm de mare îl face pe bietul muncitor care primește 4 livre, sau 100 de sous, pe zi să geme și să moară de foame. . Amenințarea cu încetarea activității în atelierele publice odată cu debutul unei perioade dificile a anului insuflă teama de un viitor și mai dificil. Desființarea maximului... va sufoca în cele din urmă clasa sans-culottes de foame. *°.

Această predicție a lui Babeuf, după cum știm, s-a adeverit: la 4 nivoz (25 decembrie 1794) maximul a fost distrus; a început o adevărată catastrofă economică pentru masele din Paris - în-

19 Vezi Claude Mazauric. Sur la Revolution Francaise. Paris, 1969. Vezi și C. Willard, Le socialisme de la Renaissance à nos jours. Paris, 1971, p. 30-35.

20 „Le Tribun du Peuple”, nr. 28. K. P. Dobrolyubsky, care a studiat cu atenție ziarul lui Babeuf, a atras atenția asupra tuturor acestor afirmații ale lui Babeuf (vezi K. P. Dobrolyubsky, Ukaz, soch., pp. 123-137).



inflația, scăderea valorii bancnotelor, costul teribil de mare nu numai pentru pâine, ci și pentru toate produsele esențiale, o reducere bruscă a aprovizionării cu alimente, foamete, creșterea șomajului. Toate acestea i-au afectat în primul rând pe muncitori. Babeuf era extrem de îngrijorat de toate acestea. Este de ajuns să ne uităm la titlurile aceluiași număr al 29-a, publicat la 19 nivoz (9 ianuarie 1795): „O creștere uriașă a prețurilor la alimente. Suspendarea muncii. Expulzarea muncitorilor din Paris. Încetarea producției de arme și îmbrăcăminte... Exportul de specii. Subminarea încrederii în cesionați. Profit dezgustător derivat din desființarea maximului... Libertatea

pernicioasă de acțiune lăsată lacomie nesățioasă a castei negustorilor... Calculul în livre, sous și denier, confirmând că oamenii muncitori nu mai pot exista. De fiecare dată, descriind nevoia din ce în ce mai mare, această „foamete cumplită”, Babeuf sublinia greutățile pentru muncitori: „Nimeni nu poate nega”, scria în numărul 31 al pluviozei a 9-a din anul III (28 ianuarie 1795). ), „acea sărăcie îngrozitoare a clasei muncitoare, adică cea mai mare parte a poporului, este acum de o sută de ori mai mare decât cea la care au fost condamnați de 14 secole de sclavie”21.

Dar Babeuf nu s-a mulțumit deloc să afirme o nevoie economică incredibilă. Era un om al faptelor, cu un temperament și o energie revoluționare extraordinare. Uneori, Babeuf este comparat cu alți comuniști utopici din acea vreme – Retief de la Breton, Boissel etc. Dar toți au fost, de fapt, doar comuniști utopici, gânditori abstracti sau oameni lipsiți de un temperament politic și revoluționar autentic. Spre deosebire de ei, Babeuf nu era doar un comunist convins, ci și un luptător politic. Domeniul activității sale în primii ani ai revoluției a fost doar Picardia și doar pentru câteva săptămâni în vara lui 1793 - Paris. Dar chiar și în aceste prime ciocniri – până acum locale –, Babeuf și-a arătat toate calitățile de luptător: așa a fost în 1790 în timpul luptei împotriva impozitelor indirecte, în 1791-1792. in timpul miscarilor agrare, in august 1793 in lupta impotriva ministrului Gar. Acum, la sfârșitul iernii anului 1794/95 la Paris, Babeuf trebuia să arate nu numai aceste calități de luptător, ci și de lider. Trebuia să dea „sloganul luptei” corect. I s-a cerut nu numai curaj, hotărâre, ci și abilitatea unui lider politic.

Babeuf și-a dovedit deja curajul de mai multe ori. Acum, în ianuarie 1795, știa bine că își riscă capul și asta nu l-a oprit deloc. „Numai acel soldat este bun care moare cu o armă în mâini”, a scris el în numărul 30.

21 Comparând cu situația din 1793, Babeuf subliniază că atunci „muncă era ușor de găsit și fiecare muncitor câștiga bani frumoși”.

22 Vezi M. Dommanget. Sur Babeuf et la conjuration des Egaux. Paris, 1970.



„Tribuna”, 4 pluvioze (23 ianuarie 1795). „Jur că, dacă patria-mamă este sortită să piară, atunci în ultima ei zi voi lupta pentru ea... Dacă ticăloșii reușesc să mă captureze, mă rănesc și cu cea mai mare bucurie mă vor trăda la o moarte glorioasă pe eşafodul, mă pregătesc pentru un asemenea rol şi comportament cum nu s-a mai văzut de la întemeierea Republicii. Și chiar dacă libertatea este distrusă, simpla amintire a împrejurărilor morții mele va fi suficientă pentru a-mi aminti de libertate în orice moment și pentru a o învia. S-a gândit atunci Babeuf la pumnalul cu care va încerca să se sinucidă în Vendôme în momentul în care i-a fost anunțată condamnarea la moarte? În orice caz, aceste cuvinte ale sale nu erau fraze goale, iar tot comportamentul său, atât mai devreme, cât și mai târziu, mărturiseau neînfricarea lui completă.

Dar acum Babeuf nu i se cerea numai curajul personal. Au avut suburbiile pariziene în persoana lui o persoană care a fost capabilă să le dea un program de acțiune și să-i conducă în luptă? Ce puține știm spune exact asta.

În ultimele trei (înainte de următoarea arestare) numere ale Tribunei (31, 32, 33) Babeuf a dat următorul program: a înaintat sloganul insurecției. Un apel la ceea ce au făcut parizieni în Germinal și

Prairial din anul 3 a fost unul dintre primele - și, în profundă convingere, primul - făcut de Babeuf.

Numărul treizeci și unu al Tribunei (9 pluvios III al anului - 28 ianuarie 1795) a apărut sub următoarea rubrică: „Marea întrebare pusă, sincer, de Tribuna poporului: sunt încălcate acum drepturile poporului? Este așa și este momentul când este necesar să împlinim cea mai sfântă datorie?... Un plan pentru o răscoală pașnică.

La toate aceste întrebări puse în titlul ziarului, Babeuf a dat un răspuns detaliat și precis. „Ar trebui poporul să facă o revoltă? Nu există nicio îndoială... Poate oamenii să facă această revoltă? Cine îl poate opri să facă asta? .. Cum ar trebui poporul să facă această revoltă? În mod pașnic. Chiar mai pașnic decât 31 mai.” Avem în față tocmai acel program de demonstrație pentru a obliga Convenția să accepte cererile maselor populare, pe care suburbiile pariziene au încercat să le îndeplinească la 12 Germinal și 1 Prairial din anul III (1 aprilie și 20 mai 1795). )

În literatura dedicată acestor ultime acțiuni ale suburbiilor pariziene, mult spațiu a fost alocat întrebării organizatorilor acestor revolte. P. P. Șcegolev l-a numit pe Brutus Magnier în legătură cu răscoala din Prairial. Însă Magnier însuși, în mărturia sa, a declarat că planul său era doar dezvoltarea unei propuneri pentru o „răscoală pașnică”, pe care a cules-o dintr-un pamflet al unui patriot, al cărui nume Magnier a refuzat să-l numească. Cel mai nou biograf al lui Babeuf, C. G. Bergman, afirmă pe bună dreptate că numele acestui patriot este Babeuf, iar pamfletul pe care

20

Magnier s-a referit la numărul 31 al Tribunei Poporului, unde pentru prima dată a fost expus în mod deschis acest plan de „răscoală pașnică”.

Dar liderii Convenției Thermidoriane - am notat deja acest lucru - se temeau cel mai mult de o repetare a zilei de 31 mai. Nu este nimic surprinzător în faptul că deja în a 10-a pluvioză (29 ianuarie), chiar a doua zi după publicarea celui de-al 31-lea număr al Tribunei Poporului, care conține un apel la o „răscoală pașnică”, Tallien a apărut în Convenția și a cerut represiuni imediate nu numai împotriva lui Babeuf, ci și împotriva lui Fouche, crezând că Fouche a fost cel care l-a inspirat pe Babeuf. Fouche a reușit să se justifice: citise pamfletul lui Babeuf abia pe 31 mai, nu-l cunoștea cu desăvârșire numărul 31. Nu există nicio îndoială că Fouche a fost mult mai aproape de Babeuf decât a încercat să-l portretizeze. Caracteristic este însă însuși faptul că un politician atât de inteligent, flexibil, prudent și precaut precum Fouche a mizat la un moment dat pe Babeuf. Aceasta arată ce greutate politică a reușit să dobândească Tribuna Poporului la Paris.

În a unsprezecea pluvioză s-a dat ordinul de arestare a lui Babeuf. De trei ori după 9 Thermidor - în Vendemière, Brumaire și Nivose - a reușit să evite persecuția. De data aceasta l-au căutat pe Babeuf o săptămână întreagă. Mai întâi, l-au găsit pe proprietarul tipografiei unde a fost tipărită Tribuna Poporului, au stabilit semnele exterioare ale lui Babeuf, chiar și culoarea hainei de ploaie. În cele din urmă, supravegherea a avut succes. La 19-a Pluvioză din Anul III (7 februarie 1795), Babeuf a fost arestat. Odată ajuns în închisoare, în primul deceniu a scris două apeluri - către Comitetul de Siguranță Publică și către membrul Convenției, Thermidorianul Bentabol, care tocmai în aceste zile a vorbit în Convenția împotriva Fron. Babeuf intenționa să publice ambele documente ca un pamflet separat. Aceștia au fost, însă,

interceptați de administrația închisorii și îngropați într-unul din cutiile de arhivă ale secției de poliție și acum sunt publicate pentru prima dată în volumul nostru. Dar ei mărturisesc că, chiar și după ce s-a găsit în închisoare, Babeuf a încercat în toate modurile să-și mențină legăturile cu sans-culottes parizieni și să le dea sfaturile sale politice.
Pe 13 martie, Babeuf a fost trimis la închisoarea Arras. Două săptămâni mai târziu, a avut loc spectacolul Germinal. Dar inspiratorul lui – sau cel puțin unul dintre inspiratori – nu se mai afla la Paris. Nu poate exista nicio îndoială că dacă Babeuf ar fi fost încă în libertate până la această oră, pe 12 Germinal ar fi fost în fruntea participanților la spectacol.
Babeuf a așteptat încordat vești de la Paris, încrezător că performanța suburbiilor pariziene se va întâmpla cu siguranță. Acest lucru poate fi judecat din apelul său „Gracchus Babeuf Antoine suburbia, sans-culottes din Paris și întreaga Republică
23 Vezi Karl Hans Bergmann. Babeuf. Gleich și Ungleich. Koln und Opladen, 1965, S. 215-216; P. P. Schegolev. Brutus Manie. – Problemele marxismului. L., 1930, nr. 2; vezi şi K. Dobrolyubsky. Decret, op., p. 147-150.

chipuri”, scris, evident, în momentul în care Babeuf a primit în închisoare vestea reprezentației din 12 Germinal: „Ce văd și ce învăț! Ce sunete liniştitoare au pătruns în vizuina în care sunt închis? Pe 14 iulie, 6 octombrie, 10 august și 31 mai oamenii s-au regăsit! Parisul nemuritor! V-ați unit din nou, v-ați desfășurat din nou energia originală, puternică! Te-ai marcat din nou cu același comportament maiestuos, datorită căruia oamenii au ieșit învingători din toate crizele! O temnița mea! Ce frumoasă ești când prin lucarna sumbră pătrund în ea razele strălucitoare ale libertății publice proaspăt sclipitoare. Este clar că Babeuf le-a scris, neștiind încă de rezultatul trist al discursului lui Germinal.
Dar chiar și după ce a aflat despre asta, el nu și-a pierdut energia revoluționară. Pe Germinal 19 (8 aprilie), el scrie din închisoarea Arras din Fouche, iar această scrisoare, publicată în volumul nostru, de altfel, mărturisește că relația dintre Fouche și Babeuf a fost mult mai strânsă decât viitorul ministru al poliției și ducele. al lui Otrante a încercat să prezinte în răspunsul lui lui Tallien. În scrisoarea sa, Babeuf relatează neliniștea care l-a cuprins în timp ce citi „unul dintre ziarele care ne-a inspirat teama că Fouche a fost atacat personal”, și din cauza zvonurilor care au circulat timp de câteva zile în închisoare că 57 de deputați iacobini au fost inculpați, - "Am respirat liber doar când acest zvon a fost respins."
Babeuf îl informează pe Fouche că a pregătit un apel către Antoine Faubourg și către toți sans-culottei parizieni (tocmai am citat un fragment din această adresă): „Va trebui făcute schimbări mari în legătură cu catastrofa din Germinal al 12-lea. . Dar asta nu înseamnă deloc că îl refuz și că sunt în afara jocului. Și apoi urmează replici uimitoare, care mărturisesc calitățile remarcabile ale lui Babeuf ca lider revoluționar care nu poate fi doborât de înfrângere: trebuie, scrie el, „să facem schimb de gânduri cu tine cu privire la bătălia majoră pe care am pierdut-o recent. Acest dezastru poate fi ireparabil. Și tu și cu mine, și într-adevăr toți patrioții, nu ar trebui să închidem ochii asupra faptului că ar trebui să ne temem de consecințele sale. Înseamnă asta că ar trebui să fim descurajați? Nu! În fața unor mari pericole se dezvăluie geniul și curajul... Timpul schimbă cursul

evenimentelor: se întorc din exil și se întorc victorioși și cu glorie. În fața noastră sunt exemplele lui Cicero și Paul Aemilius.

24 CM. Dosar Charavay, c. X, p. 20. (V. Datine, zi. Suitla, A. Soboul. Inventarul manuscriselor și tipăriturilor lui Babeuf. Pari% 1906, p. 109.)

25 Ibid.



Comportamentul lui Babeuf în închisoarea Arras a arătat că „catastrofa" Germi-Pal nu l-a spart. În CPA, IML a fost păstrat conform . Cu această ocazie, un document curios este o scrisoare de la Paris către Babeuf în Arras a doamnei Chaumette (probabil soția sau sora celebrului procuror al Comunei din Paris) datată 5 Floreal din anul III (24 aprilie 1795) - adică , cu vreo trei săptămâni înaintea celei de-a doua discursuri ale sans-culottes parizieni care au urmat la 1 Prairial26. Din această scrisoare reiese că soția lui Babeuf urma să-i distribuie scrisoarea lui Fouche pe care tocmai am citat-o (înseamnă că a reușit să fie transportată în siguranță de la închisoarea Arras la Paris, în mâini sigure), dar „prieteni fideli au sfătuit-o să nu pentru a face acest lucru", pentru că Fouche a început „un dezertor la una dintre clicuri ("transfuge avec une faction")". Dar doamna Chaumette este optimistă: "Conspirația noastră ("notre conspiration") va învinge toate clicurile". Ea îi cere doar lui Babeuf să-și îndeplinească promisiunea de a-și „trimite contestațiile („vos lettres") mai des, să le facă mai concise; le vom tipări".

Astfel, chiar și în închisoare, departe de capitală, Babeuf a menținut cele mai directe legături cu asociații săi politici. Madame Chaumette îi trimite informații despre soarta deputaților iacobini arestați după Prairial - Duhem, Chall, Léonard Bourdon, Laurent Lecointre. Chiar și atunci, se pare, s-a stabilit o legătură directă între iacobinii de stânga și viitorii babouviști - unul dintre liderii „Topului", Duhem, după arestarea lui Babeuf, până la propria închisoare după Germinal, a ajutat familia Babeuf. financiar 27.

♦ ♦ ♦

Babeuf a trebuit să petreacă ceva mai mult de șase luni în închisoarea Arras, din martie până în septembrie 1795. Această perioadă nu a fost încă suficient studiată, departe de toate documentele s-au adunat28, dar nu există nici cea mai mică îndoială că Babeuf a făcut-o. nu-și întinde brațele nici un minut. A luat legătura cu democrații din Pas de Calais, aflați în închisoare și în libertate: cu soția unui membru al Convenției, Le Bon E. Loeb, cu Taffouro, Cochet, Fontenay, care au fost aproape toți acuzați atunci în procesul Vendôme22. . El a luat cel mai mult

26 TsPA IML, f. 223, op. 2, casa 303.

27 Ibid.

28 Despre perioada Arras a vieţii lui Babeuf, vezi: V. A dv ielle. Histoire de Gracchus Babeuf et du babouvisme, d'après de nombreux documents inédits, v. 1-2. Paris, 1884; M. Domanget. Sur Babeuf et la conjuration des Egaux (în special articolul „Un leader babouviste méconnu: Charles Germain", p. 303-323); V. Dalin. Despre istoria manifestului plebeian. Babeuf în închisoarea Arras. — În: Istoria doctrinelor socialiste. În memoria lui V. P. Volgin. M., 1964; G. S. Chertkova. Scrisoarea lui Babeuf către Thibodeau din închisoarea Arras. - Anuarul francez 1970. M., 1972.

Λ L. Iacov. Correspondance avec Babeuf, emprisonné à Arras. - „AHRF", 1934, N 63, p. 253-259.

participarea directă la lupta împotriva „tinereții de aur” din Arras, răspuns la un pamflet al unui anume Sanliuk, apărătorul acestor tineri, a adresat scrisori democraților din Arras - „teroriști”, așa cum i-au numit cu dispreț adversarii lor, le-au dat politici sfaturi, i-a supus unei critici nemiloase la adresa Constituției nou adoptate din 1795 de către Convenție. A menținut, după cum tocmai am văzut, contacte cu Parisul, cu asociații săi politici, cu prietenul său Thibodeau, cu care a lucrat împreună în administrația alimentară din Paris. Cu Thibodeau, el a împărtășit planul său „machiavelic” de a apela la cei mai proeminenți membri ai Convenției Thermidorian, inclusiv Tallien și Guffroy, cu care s-a rupt atât de puternic în Vendémière III (octombrie 1794), pentru a exploata schimbarea politicii „la stânga” după o încercare nereușită de a debarca monarhiștii în vara anului 1795 în Kibth-ron și de a se elibera din nou 80.
Dar perioada Arras a vieții lui Babeuf a avut cea mai mare semnificație pentru opera sa teoretică. A muncit din greu la ceea ce el numea „manifestul sacru”, noua „Predica de pe munte”, tăblițele noului „Cod al naturii”. A purtat o corespondență intensă („correspondance de l’Egalité”) cu un alt prizonier al închisorii din Arras, Charles Germain, care a devenit curând unul dintre liderii mișcării „egalilor”. Din păcate, au supraviețuit doar scrisorile lui Germain 31 și o singură scrisoare izbitor de interesantă a lui Gracchus Babeuf, în care a dezvoltat și apărat principiile comuniste în cel mai detaliu. Babeuf s-a grăbit, după cum i-a explicat lui Germain, înainte de a fi nevoit să-și dea toată puterea „marei cauze”, pentru a-și formula clar programul teoretic. A reușit în cele din urmă să scrie practic ceea ce a publicat mai târziu, la câteva luni după eliberare, în numărul 35 al Tribunului Poporului sub titlul Manifestul Plebeilor. La primirea acestui document, Charles Germain a scris încântat: „Planul tău este un cod pe care înșiși Gracchi l-ar fi proclamat dacă ticăloșii Appii, care sunt astăzi proprietari bogați, nu i-ar fi sugrumat. Aceasta este suma totală a tot ceea ce, în cazuri individuale, au vorbit despre ea adevărați prieteni ai omenirii, adevărați filozofi, care, la vremea când au scris, nu au îndrăznit să atingă această minunată poveste în toată profunzimea ei.

80 Scrisoarea lui Babeuf către Guffroy a fost publicată încă din 1885 de către Charave (La Revolution française, vol. VIII, pp. 733-736).

81 Aceste scrisori (49 în total) în copii ale lui V. Advielle au fost păstrate în bogata colecție personală a lui Maurice Dommange. Au fost folosite în art. „Un leader babouviste méconnu: Charles Germain” (vezi M. Dommanget. Op. cit.). Regretatul istoric a transmis cu amabilitate copii ale acestor scrisori istoricilor sovietici ai babouvismului.

82 Vezi M. Dommanget. op. cit., p. 313-315,



formă: a împărțit acest document în 35 de puncte (care i-a fost raportat lui Babthfu într-o scrisoare din 5 Thermidor - 23 iulie). În această formă, a fost distribuit în Arras și în alte închisori.
O șansă norocoasă l-a ajutat pe autorul acestor rânduri în 1958 să descopere în fondul personal al lui Marc Antoine Julien, păstrat la Moscova, la Institutul de Marxism-Leninism, aceste „35 de puncte” - viitoarea platformă a „Conspirației pentru egalitate” , intitulat de Julien „Notes ou questions qu 'on pourrait traiter d'agrairiennes”33. Julien i-a primit, probabil, în închisoarea pariziană de la Plassi, unde a fost după 9 Thermidor și unde i-a cunoscut personal pe Babthe și

Germain, când au fost din nou transferați din închisorile Arras în închisoarea din Paris la sfârșitul fructidor.
Documentul punea întrebarea principală la care Babeuf se gândea mult încă din 1785. Scopul societății era „bunăstarea generală”. Dar cum se realizează? Punctul final este mai ales orientativ: „Singura modalitate de a realiza acest lucru este să... distrugeți proprietatea privată, să atașați fiecare persoană, după talentul său, de priceperea pe care o cunoaște, să-l oblige să predea toate produsele sale în natură. un depozit comun, să creeze o administrație de distribuție, o administrație alimentară care să țină liste cu toți concetățenii și toate produsele și să le distribuie pe cea mai strictă egalitate și să le livreze la domiciliul fiecărui cetățean. Fezabilitatea acestui lucru a fost dovedită de experiență, deoarece își găsește aplicație în raport cu 1 milion 200 de mii de oameni din armatele noastre. Niciodată Babeuf nu a trebuit să dea un plan atât de complet pentru viitorul societății comuniste!
Germain entuziastului i s-a părut că implementarea acestui plan nu va întâmpina aproape nicio rezistență: „Va fi nevoie de aproape nimic pentru a convinge și foarte puțin pentru a câștiga. Cruciada noastră, cel puțin așa sper, se va încheia repede”. Germain chiar a visat că întreaga tulburare socială va avea loc într-o zi.
În răspunsul pe care Babeuf l-a dat la 10 Thermidor III al anului (28 iulie 1795) lui Germain, mintea lui sobră s-a arătat din nou, atât de surprinzător combinată cu cea mai profundă convingere, pasiune și uneori chiar exaltare. Babeuf râde ironic și cu bunăvoință la speranța lui Germain că predicatorii egalității vor aduce o „învierea bruscă” aproape „într-o noapte, la o oră” : interpreții ar fi confundați cu tâlhari și odată cu ei

83 TsPA IML, f. 317, pe. 1, d. 767; vezi mai pe ascuns: V. M. Dalin. Despre istoria manifestului plebeian. Babeuf în închisoarea Arras. - „Istoria Învățăturilor Socialiste”. M., 1964.
84 Vezi M. Dommanget. op. cit., p. 313-315.



s-ar fi ocupat pur și simplu ca cu piromanii... Manifestul nostru sacru... n-ar fi fost citit deloc, toate mințile ar fi fost cuprinse de groază. O mulțime neluminată, „prea străină de noile idei ale Reformei, mai ales una atât de neobișnuită ca a noastră... ar continua complet despre dușmanii egalității”.
În schimb, Babeuf propune un cu totul alt plan, în care tocmai s-a manifestat – am îndrăzni să spunem – talentul său tactic, în orice caz, arta de a trage imediat lecții din evenimentele care au avut loc sub ochii lui. În această scrisoare a sa, Babeuf a propus crearea unei „Vendée plebee”. „... Propun”, i-a scris el lui Germain, „la început doar o mică regiune a țării noastre să fie ridicată la revoltă... Așa că, treptat, sper că Vendéea noastră se va răspândi... cu toată viteza dorită. ... și vom avea timpul necesar pentru a înființa o administrație interimară a egalității.” Babeuf a ținut cont de experiența înfrângerii mișcării de la Paris în Germinal și Prairial, pe de o parte, și de succesele tacticii vendeenilor, pe de altă parte. Așa s-a născut planul său pentru o „Vendée plebea”, care, judecând după arhiva lui Julien, a fost discutată destul de animat de mulți „teroriști” aflați în închisori în perioada reacției termidoriene.
Acest talent tactic, capacitatea de a schimba linia politică „în 24 de ore” fără a pierde în același timp perspectiva politică revoluționară generală, a arătat din nou Babeuf câteva săptămâni mai târziu.

Babeuf a fost la Arras până în al 24-lea fructidor al anului III (10 septembrie 1795). Pe 23 fructidor, Germain i-a spus: „Voi să-ți scriu, așa cum am promis dimineață, dar a apărut paznicul nostru și i-a spus că mâine mergem la Paris și că și tu ești repartizat pe scenă. Vom vorbi pe drum.” Babeuf chiar a ajuns cu Germain la Paris, în închisoarea Plessis. A întâlnit acolo zeci dintre cei mai activi „patrioți” - Robespierreiști, figuri ale dictaturii iacobine din Paris și provincii, precum Buonarroti, Debon, Buin, Claude Fiquet, Bertrand - primarul Lyonului, Fontenelle, Marc Antoine Julien și alţii. Munca pe care Babeuf a început-o în închisoarea Arras pentru a strânge, după spusele lui Germain, „cavaleri din ordinul egalilor”, a continuat-o cu stăruinţă la Plassey, unde „punctele” lui Arras au fost distribuite cu succes. Zeci de prizonieri din Plessis, în primul rând Buonarroti, după eliberarea lor, în toamna și iarna anului 1795/96, vor deveni cele mai active figuri din societatea Panteonului și din Conspirația Egalilor. Dar aici am dori să ne oprim asupra unui singur punct. Am văzut cum, în ianuarie 1795, Babeuf a fost primul! - a cerut o revoltă împotriva Convenției Thermidorian. În vara aceluiași an, la Arras, după înfrângerea suburbiilor pariziene, a înaintat un plan de război civil în toată țara împotriva aceluiași regim termidorian, planul „Vendei plebei”. Dar aici
26
Pe 13 Vendémière (4 octombrie) - la doar două luni de la scrisoarea către Germain în care se sublinia acest plan - izbucnește o rebeliune contrarevoluționară împotriva Convenției Thermidorian. Iar Babeuf imediat, sub bubuitul focului de tun, întocmește trei contestații în numele prizonierilor din Plessey (originalele acestor documente, scrise de la primul până la ultimul rând de mâna lui Babeuf, au fost păstrate în CPA IML) cu o propunere de a apăra aceeași Convenție Thermidoriană. El declară că republicanii închiși sunt pregătiți „dacă Convenția este în pericol. .. construiește un meterez protector în jurul lui cu trupurile tale pentru a lupta, a muri sau a câștiga alături de reprezentanții poporului. Din tactica sa de opoziție ireconciliabilă față de Convenție, Babeuf - și intuiția sa politică a arătat clar în aceasta - și-a propus literalmente în 24 de ore să treacă la tactica sprijinirii sale temporare în numele păstrării Republicii și respingerii amenințării monarhiste. Toate aceste trei documente sunt reproduse în volumul nostru.
Vendémière, cu atât mai mult decât Quiberon, a necesitat o anumită întoarcere la stânga în politica termidorienilor. „Teroriștii”, inclusiv Babeuf, sunt eliberați din închisoare. Pe 26 Vendémière (18 octombrie), Babeuf este eliberat după aproape nouă luni de închisoare. Dar reia imediat lupta. La doar trei săptămâni mai târziu, pe 15 Brumaire (5 noiembrie), apare numărul 34 al Tribunei Poporului. În continuare, la Frimer 9 (29 noiembrie), apare celebrul număr al 35-lea al ziarului, în care Babeuf își publică „Manifestul plebeilor”, „marele manifest pentru restabilirea egalității autentice”, în care ideile principale ale proiectul său Arras sunt reproduse.
"Oameni! Trezește-te... - scria Babeuf la finalul acestui număr al ziarului - scutură-ți stupoarea și descurajarea... Să fie această lucrare un semnal, să fie un fulger care să învie și să învieze pe toți cei ce s-au umplut cândva de ardoare si curaj! Toți cei care odată au ars cu flacără în numele binelui public și al independenței depline. Lăsați oamenii să tragă de acolo adevărata idee a egalității!... Lăsați oamenii să discute toate aceste mari principii, să se dezvolte lupta în jurul acestei celebre chestiuni a adevăratei egalități și în jurul

problemei proprietății... Lasă-o să răstoarne toate aceste instituții vechi, barbare... Să mergem cu îndrăzneală la Egalitate. Să ne fie vizibil scopul societății, să fie vizibilă fericirea comună.
Aceste idei l-au inspirat pe Babeuf mulți ani, dar tot nu a considerat oportun să le prezinte. Cu toate acestea, în 1795, când a apărut o amenințare de moarte la adresa republicii, Babeuf a ajuns la concluzia că numai ridicând în mod deschis marele stindard al unei „societăți a egalității perfecte" se poate spera la succes.
85 Le Tribun du Peuple, nr 35.

în ultima luptă. Această luptă pentru noi mari principii este dedicată ultimului an și jumătate din viața sa scurtă, dar minunată. Lucrările acestei perioade vor fi incluse în volumul al patrulea din Gracchus of Babeuf.
V. M. Dalin
♦ ♦ ♦
Conținutul principal al celui de-al treilea volum sunt tipăritele lui Babeuf, publicate de acesta în perioada reacției termidoriene - „Ziarul libertății presei" și celebra „Tribuna poporului" (ultimele numere ale ziarului). , începând cu al 36-lea, vor fi cuprinse în volumul al patrulea), precum și patru dintre pamfletele sale, apărute în aceleași luni și au devenit de mult o raritate bibliografică. Până acum, ele nu au fost niciodată publicate integral în limba rusă.
Proiectul de reorganizare a Clubului Electoral (datat 12 Brumaire, an III - 2 noiembrie 1794), publicat în 1885 de J. Leco-com, este tipărit conform originalului, păstrat în Arhiva Centrală a Partidului a IML sub Comitetul Central al PCUS. Unele documente scrise de Babeuf în 1795 în timpul șederii sale în închisoarea Arras și publicate de V. Advielle și M. Dommanzhe sunt, de asemenea, tipărite conform originalelor păstrate în CPA IML (cu excepția unei părți din scrisoarea către C. Germain din 10 Thermidor). anul III - 28 iulie 1795). Trei documente întocmite de Babeuf în numele prizonierilor din închisoarea Plessis din Paris în zilele rebeliunii Vendémière, publicate de V. M. Dalin în articolul „Marc Antoine Julien după 9 Thermidor", sunt tipărite din originalele stocate în CPA IML. în M.-A. Julien (f. 317).
În al treilea volum sunt publicate pentru prima dată 12 lucrări - sunt marcate cu un asterisc în cuprinsul volumului. Toate sunt stocate în CPA IML, cu excepția scrisorilor către Comitetul de Siguranță Publică și adjunctul Convenției, Bentabol, scrise de Babeuf într-o pluvioză din anul III într-o închisoare din Paris și păstrate în dosarul său de anchetă în Arhivele Naționale din Paris (AN F7 / 4277). Printre documentele publicate pentru prima dată și toate cele trei anexe ale acestuia se numără notele lui Babeuf în timpul citirii „Lanțurile sclaviei" de Marat, „Scrisori către alegătorii mei" de M. Robespierre și un rezumat al luptei din Convenția dintre iacobini. și Girondinii, compilat de Babeuf pe baza „Prietenul poporului" al lui Marat. Colegiul de redacție își exprimă sincera recunoștință lui E. V. Kiseleva, care a descifrat aceste manuscrise.
În timpul scurs între publicarea celui de-al doilea și al treilea volum, a murit cel mai proeminent expert în biografia lui Babeuf și istoria babouvismului, Maurice Dommanger (1888-1976). M. Dommanje a adus o contribuție excepțional de mare la studiul moștenirii literare și ideologice a lui Babeuf. El a fost foarte interesat de publicația noastră și a oferit sfaturi valoroase. Recunoscând serviciile deosebite ale lui M. Dommange în studiul activităților lui Babeuf, redacția

devine necesar să ne exprimăm profund întristare pentru moartea unui remarcabil om de știință francez.
În septembrie 1976, a murit și N. I. Nepomnyashchaya, cercetător principal la Institutul de Marxism-Leninism. După cum sa menționat deja în prefațele primelor două volume, ea a fost de un ajutor excepțional de mare la publicarea Lucrărilor, asumându-și sarcina de a descifra manuscrisele cele mai greu de citit ale lui Babeuf, în special scrisoarea sa lungă netrimisă în iunie 1786 către Dubois de Fosse. , înregistrările „Dreptul agrar”, cel de-al doilea memoriu Davenekourt, înregistrările din camera de arest a Primăriei din Paris și alte documente importante, fără de care o înțelegere corectă a evoluției ideologice a lui Babeuf este imposibilă. Stenogramele realizate de N. I. Nepomniachtchi vor fi folosite și în ediția paralelă franceză a Operelor lui Babeuf. Editorii consideră că este de datoria lor să sublinieze acest rol important al lui N. I. Nepomnyashchaya în pregătirea publicației noastre.
La publicare s-au respectat următoarele reguli: toate subliniarile făcute de Babeuf sunt date prin detenție, iar toate notele redactorilor sunt scrise cu caractere cursive. Titlurile lucrărilor sau datele date de compilatori sunt date între paranteze drepte. Documentele publicate pentru prima dată sunt marcate cu asteriscuri în cuprins.
Comentariile au fost compilate de V. M. Dalin. Indexul numelui a fost pregătit de E. A. Telisheva.
DUPA 9 THERMIDOR
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI1 Nr.1
Oricine dorește să limiteze această libertate, arată astfel că își dorește sugrumarea unor adevăruri și prosperitatea unor ficțiuni
17 fructidor II al Republicii [3 septembrie 1794 |
Deschid platforma pentru a apăra drepturile presei. stabilesc un centru în jurul căruia se va uni batalionul apărătorilor săi.
Îndrăznesc să cred că acest eveniment este necesar pentru triumful libertății publice. Din moment ce Merlin din Douai3 ne-a spus (la a 4-a întâlnire Fructidor) că este foarte greu să elaborezi o lege a presei; căci ne-a spus că această dificultate a fost singurul motiv al întârzierii în prezentarea raportului comisiei legislative; întrucât într-adevăr jena pare reală, căci încă nu există raport, și întrucât unii legiuitori încearcă în zadar să asigure o soluție favorabilă problemei, pare necesar ca cetățenii de rând să vină în ajutorul senatului, în conformitate cu prevederile principiul conform căruia: Fiecare cetățean are dreptul de a contribui la dezvoltarea legii (articolul 29 din Declarația drepturilor omului și cetățeanului).
Sarcina mea va fi, în principal, să vorbesc despre un subiect sau altul și să dezvolt principiile în cel mai amănunțit mod. Dar nu mă voi putea abține să-i atac pe adversarii care îmi ies în cale și îi avertizez în prealabil pe cetățeanul Audouin, editor al Journal Universel și celebru campion al libertății restrânse. Nu ascult oamenii care îmi spun că ar fi naiv să risipești praf de pușcă pe un luptător atât de slab care a dezertat dintr-un partid cu adevărat popular. Dacă lumea ar fi locuită doar de cei puternici, cei subdimensionați ar putea fi neglijați. Dar din moment ce rămâne adevărat că fiecare prost poate găsi mai mult

proști mari care-l vor admira, și că bătrânul, care de unul singur nu este capabil de nimic, reușește uneori să-i entuziasmeze pe câinii mari, cred că nu voi greși să mă bag cu publicistul Audouin. Mai mult, dacă este adevărată afirmația batjocoritoarei autorului La Queue de Robespierre 5, că guvernul cumpără zilnic 14.000 de foi pseudo-

patriotice de la Audouin, atunci el este, aparent, o persoană cu o oarecare semnificație: la urma urmei, unul trebuie să recunosc că aceste 14.000 de coli mai sunt bune la ceva!
Dacă aș fi fost un om rău, atacurile mele ar fi putut fi rele pentru bietul Audouin. L-aș acuza că continuă munca conspiratorilor, că continuă munca soților Robespierre și Saint-Just. Dar în niciun caz nu consider că este o crimă faptul că reține ca epigraf următoarele cuvinte din raportul lui Saint-Just împotriva lui Danton și companiei: Revoluția este în popor, și nu în gloria câtorva indivizi. Dacă o poziție este adevărată, indiferent de unde provine, ea trebuie păstrată. Și eu voi trage cele mai frumoase adevăruri din scrierile ticăloșilor.
Iată, de exemplu, Robespierre, a cărui amintire stârnește acum o așa justă ură, Robespierre, în care, se pare, trebuie să se distingă doi oameni și anume: Robespierre, un patriot sincer, credincios principiilor până la începutul anului 1793, și Robespierre, un ambițios, tiran și cel mai mare ticălos în care a devenit după aceea; când, spun eu, Robespierre era cetățean, aceasta era poate cea mai bună sursă în care ar trebui să cauți mari adevăruri și dovezi puternice în justificarea drepturilor presei. Voi folosi arma lăsată de el pentru a începe lupta împotriva sofismelor raționanților actuali.
„Într-un popor liber și luminat, dreptul de a critica actele legislative este la fel de sacru pe cât este necondiționată necesitatea respectării lor. Exercitarea acestui drept este cea care contribuie la răspândirea educației, la corectarea erorilor politice, la întărirea instituțiilor bune, la îmbunătățirea celor rele, la păstrarea libertății și la prevenirea răsturnărilor în state. Descoperirea viciilor oricărei legi nu o distruge, ci pregătește treptat opinia publică să dorească desființarea acestei legi. Dispune treptat puterea suverană să efectueze această abolire. Legea este doar expresia voinței generale. Voința comună este doar rezultatul unei iluminări comune, iar o iluminare comună se poate forma și crește numai prin schimbul liber de gânduri între cetățeni. Oricine creează obstacole în această înaltă comuniune distruge însăși esența legii, înăbușă însăși sursa ei, care este rațiunea publică; paralizează însăși facultatea legislativă” („Le Défenseur de la Constitution, par Robespierre”, nr. 5, p. 224).
31
Dacă acestea sunt adevăruri și principii sănătoase, atunci vă îndemn încă o dată să nu le respingeți cu dispreț doar pentru că provin de la un om care a fost cel mai amar dușman al libertății. El a fost prietenul ei când a scris asta. Ceea ce odinioară a fost bun rămâne așa mai târziu, iar unul dintre privilegiile presei este dreptul de a atrage constant din această sursă, în timp ce Inchiziția consideră că este privilegiul ei de a minți nepoliticos în fața întregii națiuni, în ciuda însăși dovezilor. Întreb de ce s-a decis recent printre iacobini să nu spună că guvernul revoluționar a fost conceput și creat de Robespierre, nu este de teamă că acest lucru va provoca dispreț față de acest guvern? Întreb de ce, până la urmă, s-a susținut că acest guvern nu a fost creația lui, în timp ce contrariul este adevărat? Liderii opiniei publice Chiar crezi că este corect să-l conduci în lesă? Chiar crezi că ești înconjurat doar de idioți? Sau crezi că nu s-a scris nimic și că nimeni altcineva nu citește nimic? Și nu există raportul lui Robespierre, prefixat la legea guvernării revoluționare, și nu dovedește, contrar dorințelor tale, că, datorită influenței sale irezistibile, pe care o recunoști, a contribuit mult la adoptarea acestei legi? Și cui îi pasă dacă guvernul revoluționar este o idee de

succes și binefăcătoare! Trebuie să vezi doar obiectul în sine, și nu inventatorul său și măcar să fii sincer cu națiunea franceză, dacă ei chiar vor să fie liber. Este prea luminată pentru a fi înșelată și își va pierde încrederea în cei care vor să o inducă în eroare. Și nu știe și ea, chiar dacă ai încercat să o convingi de contrariu, că Declarația noastră a drepturilor este și o opera a lui Robespierre? Că l-a conturat sub formă de proiect, în Scrisorile sale către alegători, nr. X din 15 martie 1793? Și că, conform raportului său, ați aprobat-o cu entuziasm printre iacobini printr-un decret din 21 aprilie, ca un excelent antidot împotriva otravii lui Condorcet8 și a bandei sale. Toate acestea sunt cunoscute și publicate. Este la fel de adevărat că, deși Declarația noastră a drepturilor nu este deloc perfectă, este totuși frumoasă, deși am primit-o cadou de la Robespierre. Vom onora această lucrare, o vom admira și vom uita cine a creat-o. Sau, așa cum am spus deja, vom distinge în Robespierre doi oameni: Robespierre - apostolul libertății și Robespierre - cel mai ticălos dintre tirani. Voi continua să-l opun pe primul Robespierre ucigașilor presei, șerpilor care sfâșie sânii mamei lor amabile și generoase și îl voi ataca cu o forță deosebită pe acel jurnalist universal notoriu care îndrăznește să publice în mod deschis o asemenea erezie fără îndoială (Nr. . 1757): „El prevede că libertatea nelimitată a presei este doar un dispozitiv conceput pentru realizarea contrarevoluţiei; pentru cei care vor să vorbească
32
LIBERTE DE LA PRESSE.
Cine vrea sa orrozeg niste limite la acest Libe ié, are ventó* sufoca, si menso £iie prosperar. (Faino*. De la íC, la íα Солv. Sta ice du g Fructidor.
Du yj Fructidor , anul 2·”·. a Pdpublitjtie
Deschid o platformă pentru a pleda drepturile presei. Fix un punct pentru a reuni un batalion de apărători.
De această măsură se atașează, cred, triumful libertății publice. Depins că Mer lin leDotny ne-a spus s ance du 4 fructidor jq i'u te loi <>u the press was very ni 'Нене to fa re, d î din moment ce qa iino este ad t qu * celte d ftkuhé eto.i lasvUie tause. întârzierea întocmirii unui raport de la consiliul legii. din moment ce acel efect (stanjenirea pare reala din moment ce k* rappoi: n'airive pouit , si din moment ce unii legiuitori sunt agitati in zadar sa se rezolve favorabil chestiunea , se pare ca a devenit esential ca membrii simpli ai Cné sa vina in ajutorul Cné-ului). senat, conformitatea acestui principiu: Fiecare cetăţean are dreptul de a contribui la
LA
Первый номер «Газеты свободы печати»
bea doar în apărarea Republicii, nu este nevoie să lupți ca această libertate să fie nelimitată și de aceea (o concluzie cu adevărat strălucitoare!) Cei care cer libertate nelimitată vor să o folosească împotriva Republicii.
Ascultă, Oduen universal:
„Mai ales în guvernarea reprezentativă, când legile sunt create nu de popor însuși, ci de o adunare de reprezentanți, exercitarea acestui drept sacru este singura garanție pentru popor împotriva dezastrului care este oligarhia. Întrucât este foarte posibil ca reprezentanții să-și pună voința proprie în locul voinței generale, este necesar ca vocea opiniei publice să fie auzită în jurul lor tot timpul, spre deosebire de influența intereselor și pasiunilor personale, pentru pentru a le aminti atât scopul misiunii lor, cât și principiul care stă la baza

puterii lor. Aici, mai mult decât oriunde altundeva, libertatea presei este singura barieră împotriva ambiției, singurul mijloc de a-l obliga pe legiuitor să respecte norma unică a legislației; dacă o legați, deputații, care stau deja deasupra oricărei alte puteri, vor fi, în plus, eliberați de vocea enervantă a criticii și, înconjurați constant de lingușiri și căutări, cauzate de considerente egoiste, vor deveni proprietari, sau cel puțin posesori senini bogăția și drepturile națiunii. Chiar și umbra suveranității va dispărea și va rămâne doar cea mai crudă și indestructibilă dintre toate tiraniile" („Le Défenseur de la Constitution", nr. 125, p. 124, 125).
Logica adevărului este întotdeauna captivantă. Și dacă o comparăm cu logica minciunii și a ipocriziei pe care Robespierre a justificat-o și a predicat-o de când a devenit tiran, comparația va fi departe de a fi în favoarea acestuia din urmă; și nici un efort, nicio șmecherie vicleană a celor care știu să abuzeze de posibilitățile pe care le oferă limba noastră, nu vor ajuta să ascundă că se bazează pe înșelăciune. Deci, după aceasta, nebunia Jurnalului Universel, exprimată fără nicio eleganță și lipsită de acel farmec sofistic pe care unii cititori încă îl pot mulțumi, poate rezista principiilor irefutabile pe care tocmai le-am amintit? Bineînțeles că nu, credința religioasă oarbă nu a reînviat printre noi în așa măsură încât să credem afirmația aparent absurdă că „cine nu intenționează să se opună Republicii nu are nevoie de libertate nelimitată". O escadrilă de ziaristi deopotrivă ca două picături de apă, care au încercat mereu să nu jignească pe cei de la putere, desigur, nu are nevoie de mai multă libertate decât ceea ce se bucură deja pentru a lăuda constant tot ceea ce se face și pe toți cei care fac. Acești oameni văd adevărul doar atunci când totul s-a întâmplat deja și chiar și atunci numai dacă au voie să spună că așa și cutare este rău. Ei acționează ca și cum toți conducătorii posibili

păcătoși și a-i corecta atunci când greșesc, înseamnă a acționa împotriva Republicii. Scriitorul, prieten al poporului și apărător al drepturilor acestuia, urmează un alt drum. Doar că are nevoie de libertate nelimitată pentru a critica, în conformitate cu principiile de bază tocmai amintite, actele legislative, pentru a le identifica viciile, pentru a se pregăti pentru corectarea lor, pentru a crea un contrabalans salutar ambiției celor de la putere și pentru a împiedică-i să înlocuiască voinţa comună.să-şi stabilească propria voinţă. Desigur, asta nu înseamnă a acționa împotriva Republicii. Și dacă este adevărat că acum nu avem voie să vorbim despre toate aceste lucruri, atunci, deci, nu avem libertatea de care avem nevoie, iar scriitorul Audouin degeaba ne stânjenește când încercăm să o recâștigăm. Înseamnă a ne obliga să cântăm libertatea, aplecându-ne sub greutatea lanțurilor noastre, pentru că exercitarea deplină a supravegherii publice, pe care tocmai am subliniat-o, este singura garanție a poporului împotriva calamității oligarhiei, singura barieră împotriva ambiției. , singurul mijloc de obligare a legiuitorului la respectarea normei unice de legislație.
Cel de la care am împrumutat această descriere precisă a impactului supravegherii publice a văzut foarte bine acest lucru. Acest om trădător a fost întotdeauna priceput să delimiteze cele mai reușite modalități prin care poate fi comisă o crimă și apoi să se încarneze în cele mai josnice personaje din tablourile pe care le-a pictat, pe care aparent le-a imitat în cel mai exact mod. Cred că tocmai asta a făcut - a întors medalia pe cealaltă parte și, după ce și-a creat o imagine

frumoasă a modului în care presa garantează societatea de asasinarea de către guvernanți, fără îndoială și-a spus: „Acum să punem voința mea privată în loc. a vointei generale; suprima vocea opiniei publice, singurul obstacol în calea ambiției mele, singurul mijloc de a mă obliga să respect legea; încătușează libertatea presei; si atunci eu, fiind deja in pozitia si influenta mea deasupra oricarei alte puteri, eliberat, de altfel, de glasul enervant al criticii si reusind fara nicio dificultate sa silesc un roi intreg de admiratori si lingusitori sa ma laude necontenit, devin proprietar. , sau cel puțin posesorul senin al bogăției și al drepturilor națiunii; până și umbra suveranității dispare și nu rămâne decât cea mai indestructibilă dominație*. Numeroasele succese ale noului înființat Cromwell9 arată că el a determinat pe bună dreptate la ce rezultate duce dezvoltarea liberă a opiniei publice și la ce duce suprimarea acesteia. Acest lucru dă motive să-l credem și, în ceea ce privește primul dintre aceste principii, să-i urmezi întocmai sfaturile.
(Continuare în numărul următor)
K. Babeuf
h
35
Acest ziar, publicat în fiecare zi, este vândut la Imprimeria Guffroy 10, st. Honore, nr 35, în curtea fostei mănăstiri capucinilor. Toate scrisorile și notificările trebuie trimise la această adresă. De asemenea, aici puteți achiziționa numere individuale ale ziarului sau vă puteți abona la acesta.
[CURSOR ÎN CLUBUL ELECTORAL] 11
[între 17 și 22 fructidor al anului 2 - 3 și 8 septembrie 1794]
Cetăţeni!
La ultima dumneavoastră întâlnire a avut loc o discuție aprinsă asupra unei scrisori în care mi-am exprimat regretul pentru faptul că lucrările dumneavoastră nu primesc publicitatea cuvenită prin publicare în ziare, lucru pe care îl merită cu atât mai mult cu cât doar membrii societății dumneavoastră discută despre principii eterne, pe care este atât de necesar să le amintim Poporului. Prin urmare, v-am sugerat să scriu, cu acordul dumneavoastră, despre munca voastră într-un ziar, pe care l-am dedicat special apărării principiilor pe care le apărați. Mi-a devenit cunoscut faptul că scrisoarea mea a fost înțeleasă greșit, că a fost interpretată ca și cum aș fi cerut să mi se acorde privilegiul exclusiv de a tipări înregistrările întâlnirilor dumneavoastră. Dacă scrisoarea mea ar fi recitită, ar deveni evident că nu conține nimic care să semene cu o astfel de afirmație.
Cetăţeni, decizia dumneavoastră în această problemă este rezonabilă şi în acord cu principiile republicane. Exact . În acest spirit te-ai exprimat atunci când ai declarat că nu trebuie să te lași dus de oameni, în special de oameni noi, pe baza primului lor eseu, că se poate judeca numai pe baza unei observații pe termen lung a toate activitățile lor în domeniul revoluționar, și că eu, Aparent, el a intrat în acest domeniu destul de târziu.
Cetăţeni, desigur, toate aceste remarci sunt adevărate. Dar aș vrea să știi că nu sunt în niciun caz un om nou în revoluție. Începând din 1789, am apărat-o într-unul din departamentele cu discursuri tipărite, pentru care am fost închis la Paris, iar Marat mi-a fost apărătorul. Apoi, stabilit la Paris, am devenit unul dintre angajații ziarului Prudhomme12, pentru care am fost din nou persecutat de ultima tiranie, care m-a ținut zece luni în temnițe, unde am făcut cunoștință cu câțiva membri ai clubului tău. Fiind o victimă constantă a despotismului, în

consecință am înțeles din ce în ce mai mult nevoia de a iubi libertatea și de a mă dedica cauzei apărării ei. Vă cer câteva minute de atenție pentru a citi numărul ziarului meu, nu pentru a vă confirma

principiile mele, dar să auziți vocea curajului atât de necesară astăzi pentru a depăși opresiunea pe care terorismul și-a imprimat-o adânc în inimile.
Cetăţeni, ziarul care tocmai vi s-a citit conţine şi următorul anunţ... În conformitate cu această notificare, fac apel la fiecare dintre voi, dacă este posibil, să mă ajute cu materiale. Energia și unitatea cetățenilor buni sunt necesare acum mai mult decât oricând. Să ne unim, și atunci eforturile celor care vor să ne înrobească vor rămâne în zadar.
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 2
Unii necinstiți se tem de lumină (Camille Desmoulins13 și Sf. Matei)
19 fructidor, anul 2 al Republicii [5 septembrie 1794] În Franța republicană, disputa cu privire la existența sau nu a unei prese libere este un fenomen cu adevărat ciudat. Este, fără îndoială, un mare scandal pentru toți oamenii liberi că așa ceva este posibil după cinci ani de revoluție! Și probabil că ni se par mai degrabă ridicoli întregii lumi, care vede cum această problemă provoacă o diviziune serioasă a opiniilor, o discuție ascuțită și vie în rândul oamenilor, care se consideră mult mai democratici decât Atena. Da, și noi înșine ar trebui să simțim regret când vedem cum o astfel de întrebare dă naștere unei dezbateri nesfârșite, în cursul căreia există atât de multe nuanțe diferite de opinie, încât este capabilă să insufle anxietate printre prietenii adevărului și ai principiilor nemuritoare precum despre cum va fi rezolvată această problemă cea mai importantă. Dar am ajuns cu adevărat la asta după cinci ani de revoluție? Acest fapt, care este considerat incontestabil, mi se pare oarecum îndoielnic și vreau să îl analizez în detaliu pentru a stabili dacă chiar merită să câștigi libertatea presei. Confirmarea acestui fapt nu ar merita progresele rațiunii publice din trecut și ar inspira puține speranțe în acest sens pentru viitor. Fac o distincție care mă consolează în privința trecutului și deschide o perspectivă favorabilă pentru viitor. În consecință, îi spun Franței: „Să înțelegem mai bine istoria noastră și să ne clarificăm cronologia. Nu mai trebuie să considerăm că au trecut cinci ani de revoluție, trebuie să considerăm că au trecut doar o lună și câteva zile de revoluție.
Această afirmație, care justifică aparenta imaturitate a opiniei noastre publice actuale, nu este nicidecum rodul unei greșeli. Co.

Desigur, acum cinci ani am făcut o revoluție. Dar trebuie să recunoaștem sincer că după aceea am permis o contrarevoluție co-vorptenir. Și acest ultim eveniment vine tocmai în momentul în care am permis prima încălcare a libertății de opinie, fie că este orală sau scrisă. 10 Thermidor marchează un nou moment din care lucrăm pentru a restabili libertatea. Prin urmare, suntem, ca să spunem așa, încă doar embrioni fără formă, prea slabi pentru a ne realiza drepturile și principiile pe care se bazează. Nu este de mirare că am făcut progrese atât de lente în rezolvarea unei întrebări care, desigur, ar fi părut extrem de simplă ființelor raționale.
Și nimeni să nu spună că ar trebui să fim considerați revoluționari cu cinci ani de experiență și că ne putem baza pe forțele pe care le-am dobândit în libertate. Este adevărat că iluminismul republican ne-a

înaintat considerabil în cunoaşterea principiilor care salvează demnitatea relaţiilor sociale. Dar din vina perversilor, cărora le-am dat ocazia să se stabilească printre noi, această iluminare a revenit pe tot drumul pe care a călătorit anterior. Ei au realizat o perversiune completă a moralității democratice, au ascuns și răsturnat toate ideile de bază și imuabile, iar sub influența lor, mințile cetățenilor și-au pierdut drumul într-o mare necunoscută de concepte abstracte și schimbătoare. În loc de simple concepte eterne de rațiune și dreptate, exprimate într-un limbaj la fel de simplu, care le-a oferit membrilor societății oportunitatea convenabilă de a-și cunoaște îndatoririle și drepturile, precum și temeiurile pe care se sprijină, de a le îndeplini pe unele, de a folosi pe altele și de a le proteja. ei - în locul acestor concepte simple, au introdus niște principii imaginare, până acum necunoscute și i-au convins de necesitatea lor sub pretextul unor împrejurări grele și extraordinare, expunând patria la pericole din toate părțile. Într-un jargon întunecat, în neologisme nearticulate, au fost exprimate opinii care distrug complet libertatea publică. Acești oameni l-au depășit pe însuși Machiavelli încercând să-l convingă pe popor să nu mai acorde importanță drepturilor lor de suveranitate și să-i facă să creadă că interesele patriei lor impun să fie lipsiți de aceste drepturi pentru o vreme pentru a le folosi mai corect. în viitor și că, dacă vrei să-ți întărești libertatea, trebuie mai întâi să renunți la ea. Treptat, oamenii s-au obișnuit cu aceste idei răsturnate, ciudate; era obișnuit în toate problemele să fie ghidat de o morală opusă celei pe care și-o crease la început în conformitate cu Declarația drepturilor; era obișnuit cu schimbări constante în instituții, urmând una după alta, încurcate unele cu altele, îngrămădindu-se și contrazicând și subminând mereu principiile eterne. A uitat aceste principii. Incoerența noilor principii, lipsite de o bază justă, a dus la faptul că acestea erau confuze în mintea lui.
WL
Oamenii nu mai știau nimic, vedeau doar haos. A fost lăsat pe seama celor care, fără îndoială, au creat în mod deliberat toată această mizerie pentru a fi de neînlocuit, pentru a rezolva totul.
Am crezut că este posibil să ofer această schiță istorică pentru a arăta măsura în care ideile noastre au fost aruncate în confuzie până în timpul lui 10 Thermidor. Să nu ne fie rușine să recunoaștem că în toate conceptele noastre politice am devenit atât de confuzi încât în orice întrebare am luat o decizie contrară firului. Exact la fel am procedat și în problema libertății presei, ceea ce explică disputa dintre noi pe această problemă.
Dacă este adevărat că discuția despre aceasta a fost amânată până în prezent, dacă este adevărat că la momentul semnării Declarației Drepturilor din 1789, când am aruncat lanțurile despotismului monarhic, acest drept nu a ridicat niciun obiecții și i s-a garantat că nu poate fi revocat în niciun fel, suspendat sau limitat; dacă este și adevărat că de atunci nimeni nu i-a luat în cap să-i declare război, mai ales unul polemic, și că până și tirania lui Robespierre a îndrăznit să-l distrugă doar indirect și prin viclenie, atunci trebuie să admitem că asta s-a întâmplat pentru că am căzut din nou în copilărie în raport cu libertatea ideilor, deoarece am fost lipsiți de orice fel de drepturi, de când am căzut din nou în sclavie. Trebuie să recunoaștem că din 10 Thermidor, după eliberarea noastră din cea mai crudă aservire, noi, parcă, începem din nou să ne îndeplinim îndatoririle revoluționare și, așa cum am spus, suntem acum oameni care au doar o lună.

Să înveți ceva a doua oară este mai greu decât să înveți pentru prima dată, pentru că este necesar să scăpăm de niște obiceiuri proaste dobândite între timp și, de asemenea, pentru că munca constantă este obositoare: toate acestea le-am trăit singuri. Primele noastre revoluții s-au desfășurat cu pași gigantici, iar revoluția celui de-al 10-lea Thermidor a continuat cumva pentru a pune capăt unui tiran și câtiva dintre complicii săi. Această revoluție ar fi trebuit să fie însoțită de adăugarea ei: ea ar fi trebuit în același moment să rupă în mii de bucăți acele lanțuri rușinoase care leagă pecetea și să permită tiraniei să continue să existe, sau cel puțin să păstreze sămânța din care poate renaște. Văd o masă impresionantă de oameni chinuiți neobosit de nevoia de a distruge acest bob, altfel se va dovedi că în ziua memorabilă de 10 Termidor au răsturnat doar o singură persoană. Aveți nevoie de mai multe petiții pentru asta? Este nevoie de un ziar dedicat special unei discuții îndelungate despre legitimitatea acestei cereri? Cred ei că publicând acest ziar am avut doar intenția de a scrie la nesfârșit despre presă? Nu, acest caz vorbește de la sine și nu are nevoie de discursuri defensive nesfârșite. Poate că ar fi suficient pentru mine să arăt în acest număr cum ar trebui tratată această întrebare peste tot,

39

ar fi suficient să se demonstreze convingător că numai abaterea de la principiile simple și eterne, doar pierzându-ne în noul lexic al abstractizării politice, se poate încurca în această dispută. Dovada utilităţii presei, necesitatea ei, inseparabilitatea ei de libertate, poate fi dată în trei cuvinte. Presa are sarcina de a supraveghea funcționarii răi, de a preveni răul, de a arăta calea spre bine. Și din moment ce doar prin presă putem obține o garanție a drepturilor noastre și să nu mai fim sclavi, de ce Merlin din Douai nu consideră convenabil să confirme această garanție și în trei cuvinte: „Lăsați cel care face cea mai mică încălcare asupra libertatea presei să fie pedepsită ca fiind cel mai mare inamic public”. Dar cum rămâne cu legea împotriva calomniilor? Conform informațiilor mele, a fost deja dezvoltat. Dacă legea este aceeași pentru toți, atunci rechizitoriul împotriva Lecointre 15 din Versailles indică ce fel de pedeapsă ar trebui să se întâmple tuturor celor care vor fi plasați în aceeași categorie. Dar cum rămâne cu guvernul revoluționar? Sarcina pe care mi-o asum acum este să dovedesc că legile și principiile revoluționare pot coexista perfect între ele. Vorbesc despre principii aplicate presei, ca și tuturor celorlalte drepturi eterne. Căci, trebuie să spun, mă angajez să apăr toate aceste drepturi. Propunerea mea nu este parțială, așa cum spunea Dufourny.16 M-am declarat apărător al presei doar pentru a apăra apoi toate celelalte principii care protejează libertatea, căci presa este cel mai important dintre aceste principii, este modelul și baza. din care provin toate celelalte principii. Așadar, proclam că, atunci când numele „Libertatea presei” nu mai este potrivit pentru lucrarea mea, se va numi „Presătorul sau Apărătorul principiilor”. Această declarație este Prospectul meu, pe care ar fi trebuit să-l prezint în primul meu număr; dar ardeam de nerăbdare să mă ocup de marele eretic în chestiunea libertăţii de opinie.

Acum totul se știe la ce să se aștepte de la mine. Accept obligația de a lupta împotriva oponenților tuturor principiilor și de a mă uni cu toți oamenii curajoși și cu adevărat liberi care vor să mă ajute în această mare luptă. Multă vreme, și chiar prea mult timp, o armată de mâzgălitori care s-au vândut pentru bani sau pentru frică de dragul ei s-a bucurat de dreptul de a înșela oamenii despre oameni și evenimente.

A venit vremea ca un om pe care toți dușmanii poporului, luați împreună, nu-l pot cumpăra, să exprime personal întregul adevăr și să risipească în praf toate invențiile mincinoase ale mâzgălitorilor. Nu am de gând să dau vești proaspete. Avem deja prea multe astfel de ziare și ziari. Eu susțin că creez un ziar pentru oamenii gânditori, va fi o analiză teoretică a legilor emise succesiv și o analiză a modului în care acestea se raportează la libertatea și fericirea oamenilor. Voi trece mai întâi la 10 ter



midora. Plecând de la acest nou moment revoluționar, voi lua în considerare dacă totul se face în cel mai bun mod. Cred că, din moment ce m-am dedicat apărării presei, atunci numai în virtutea acestui lucru ar trebui să mi se permită să vorbesc despre orice fără constrângere: în plus, există și articolul 7 din Declarația drepturilor. Nici un singur act care să aibă caracter de lege nu a comis încă o blasfemie directă împotriva ei. Și, întrucât este permis să credem că tirania a dispărut din orizontul nostru, cred că a intra sub protecția acestui articol 7 va fi o garanție temporară suficient de bună în așteptarea celei cerute de întregul popor.

K. Babeuf

Acest ziar, publicat în fiecare zi, este vândut la Tipografia Guffroy, st. Honore, nr 35, în curtea fostei mănăstiri capucinilor. Abonamentul va fi anunțat în curând.

Acest ziar este o carte grozavă, deschisă tuturor adevărurilor; este o cutie poștală pentru toți apărătorii patriei și o platformă politică pentru oameni liberi și energici, prieteni ai principiilor. Prin urmare, invităm toți cetățenii buni să trimită la această adresă mesaje, scrisori și documente pe care le consideră utile și care vor fi în concordanță cu spiritul, opiniile și caracterul liber și curajos al ziarului nostru*.

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI**

numarul 3

Am ajuns chiar oare la acea teribilă limită când gândirea, forțată să se târască sub jugul regulilor impuse de autorități, îngheață timid în vârful condeiului scriitorilor noștri și decolările sale magnifice nu vor mai marca impulsurile nobile ale republicanilor? mândrie (Pr d o m. Cuvânt funerar dedicat lui Marat , iulie 1793)

22 fructidor, Anul II al Republicii [8 septembrie 1794]

Este libertatea presei compatibilă cu un guvern revoluționar? — O petiție viguroasă în apărarea presei de la un club din sala electorală. — Declarația președintelui Convenției conform căreia libertatea presei este garantată prin Declarație

• Anunţuri similare au fost plasate în aproape fiecare număr al ziarului. Ele nu vor fi reproduse în viitor.

♦ După ce am definit clar în numărul al doilea forma și caracterul pe care îmi propun să le dau acestei lucrări, am considerat necesar să o împart în două părți, una pentru mine și una pentru asociații mei, întrucât am indicat că lupta noastră de câmp este deschis tuturor oamenilor curajoși care vor cu armele adevărului, drept



drepturi. „Cu toate acestea, apărătorii presei sunt anatematizați. Trezirea scriitorilor patrioti. — Petiția de la Dijon care cere teroare și restricții asupra presei. Diseminarea acestor revendicări remarcabile în rândul secțiilor pariziene, care le-au respins indignate.

I. TEMPERATURA OPINIEI PUBLICE

Moarte dușmanilor adevărului! Acest strigăt ar trebui să sune la fel de tare ca strigătul - moarte pentru tirani, moarte pentru trădători! Dar nu sunt acei trădători și tirani care vor să îngroape adevărul și să lase minciuna să prevaleze? Cât va dura această luptă? Cât timp vor mai fi oameni suficient de nerușinați pentru a predica suprimarea tuturor abuzurilor, abuzurilor, înșelăciunilor! Da, dacă faci liste cu cetățeni răi, atunci, fără îndoială, toți cei care și-au ridicat vocea împotriva liberei exprimări a adevărului ar trebui să fie incluși acolo. Ar trebui măcar ostracizați, ca nedemni de a fi într-o societate a cărei fericire nu și-au dorit-o, căci fericirea nu poate fi decât rezultatul cunoașterii adevărului, iar adevărul este doar rezultatul ciocnirii libere a tuturor opiniilor și a tuturor cunoștințelor.
În ciuda eforturilor lor, ei nu vor realiza nimic, acești tirani, studenți demni și adepți incorigibili ai sistemului liderului lor recent decedat, care vor să continue, ca și el, să lege chiar și limbajul conaționalilor lor. Tremurați, nefericiți, oamenii se luminează din ce în ce mai mult, se întorc la principii, opresiunea slăbește, se reînvie energia, se unesc scriitori curajoși și curajoși, unii sunt gata, alții își pregătesc pixurile, adevărul va ieși la iveală. și îi va rușine pe toți cei care au vrut să se sufoce.
Barometrul opiniei publice este deja destul de înclinat spre schimbare. Plictiseala se naște din monotonie. Oamenii s-au săturat să citească în toate ziarele care conțin secțiunea „Opinie publică”, un șir monoton de laude și mulțumiri din partea acelei părți a națiunii care aplaudă și felicită și se vor bucura de varietatea pe care o are un articol la aceeași rubrică. va aduce, reflectând opinia unei alte părți a națiunii, aceea care observă și reflectă.
Când ne-am deschis prima dată căsuța poștală pentru adevăruri, am găsit imediat
voința și rațiunea de a se opune iluziilor, înșelăciunii și sclaviei.
Voi intitula prima parte „Temperatura opiniei publice”. Această parte o voi lăsa aproape în întregime tuturor celor dintre colegii mei patrioți care vor răspunde invitației adresate lor de a mă aproviziona cu materiale și de a mă ajuta cu cunoștințele și energia lor. Cealaltă parte se va intitula „Discurs general asupra principiilor supravegherii afacerilor publice etc”. Acest subiect trebuie tratat metodic și de către o singură persoană.
42
sunt multe declarații politice ale oamenilor care gândesc singuri.
Exemplu:
Luarea în considerare dacă libertatea presei este compatibilă cu guvernul revoluționar.
„Înainte de a intra în această întrebare, care nu va fi niciodată o problemă pentru oamenii gânditori, trebuie să amintesc anumite principii recunoscute de toți oamenii liberi.
1. S-a stabilit că, dacă poporul este liber, atunci cu cât guvernul este mai puternic și mai energic, cu atât activitatea sa mai puternică, cu atât cetățenii statului au nevoie de exercitarea deplină a libertății pentru a-și veghea pe toți reprezentanții și criticați-i, altfel se va întoarce inevitabil la arbitrar și tiranie. Acest adevăr a fost dovedit clar de experiența atât a popoarelor de astăzi, cât și a popoarelor din trecut.
2. În toate revoluțiile, momentele decisive sunt scurte (dacă durează trei-patru zile, e mult), dezordonate și adesea distructive; în cursul lor, actele de arbitrar sunt inevitabile. Și de îndată ce legiuitorii organizează un fel de guvernare sub orice nume, pentru a

finaliza revoluția și a culege roadele ei, trebuie să fie pe cât de rezonabil, pe atât de puternic, și să fie sub controlul neîngrădit al tuturor cetățenilor statului, tocmai pentru că acesta este guvernul. Doar tiranii pot avea o altă părere. Pe baza acestor principii, atât de familiare oamenilor liberi, îi întreb pe toți prietenii poporului dacă libertatea nelimitată a presei este compatibilă cu un guvern revoluționar și dacă nu este nici măcar necesară pentru a lumina direcția activităților sale și ferește-ne de dezastre precum cele pe care le-am experimentat recent de un asemenea arbitrar tiranic. Întreb oameni care au mâinile curate și conștiința curată, s-a întâmplat vreodată ca, în orice moment și în orice funcție pe care o dețin, să se teamă de ochii concetățenilor lor? Fac un apel către toți oamenii educați cu întrebarea: nu au cerut înșiși reprezentanții lor virtuosi ai tuturor popoarelor libere, cu curaj și simplitate inerente geniului, supraveghere și critică de la concetățeni?
Și dacă, ținând cont de aceste principii, ne imaginăm, de altfel, toate nenumăratele și inevitabile dezastre pe care slăbiciunile omenești, intrigile, corupția, vrăjmășia personală, intoxicarea cu putere le doboară asupra popoarelor - toate pasiunile care asediază o persoană când deține volanul puterii de stat în mâinile lui, atunci devine evidentă nevoia de a-i aminti îndatoririle sale, de a-și corecta greșelile, de a-l face să tremure la simplul gând la o crimă care îi pătrunde atât de ușor în suflet și îl corupe.
43
Dar dacă ești sigur că printre toate popoarele înaltele poziții au fost întotdeauna o piatră de poticnire, un mormânt al celor mai severe virtuți, că așa a fost și în Sparta, și mai ales la noi, la leagănul libertății; dacă ne amintim că cu cât se ridică mai mulți oameni, cu atât sunt mai mult ca niște copii care abia încep să meargă și au nevoie de atenție și sprijin pentru a-și ghida pașii instabili; este posibil să punem la îndoială libertatea completă și neîngrădită a presei, compatibilitatea acesteia cu guvernul revoluționar; pot legiuitorii noștri să ezite dacă ar trebui promulgate mijloacele de asigurare a acesteia? Vor face o problemă din ceva ce nu a fost niciodată? Oh, Marat! ce ai spune dacă ne-ai auzi.
În ceea ce mă privește, susțin ca toate Societățile Populare, toți oamenii cugetători ai Republicii, să-și exprime pe deplin părerea asupra acestei mari probleme. Ei se vor pronunța în favoarea libertății presei, pentru aceasta garantez onoarea libertății și onoarea Franței. Ii las pe sustinatorii tiraniei sa se lase purtati de marea si larga mea politica; Popoarele libere nu au niciodată altă politică decât politica principiilor și justiției, fără de care încetează să existe.
Societatea Populară, aşezată în sala electorală, a înaintat Convenţiei Naţionale din 20 Termidor o petiţie prin care se cere: 1) cea mai nelimitată garanţie a libertăţii presei pentru acei cetăţeni care s-au consacrat cauzei nobile a demascării abuzurilor şi trădători; 2) interzicerea încălcării în continuare a dreptului inalienabil al poporului de a-și alege funcționarii, cu alte cuvinte, asigurarea acestui drept pentru popor.
Președintele a dat următorul răspuns:
„Prima ta propunere se bazează pe Declarația Drepturilor Omului; guvernul revoluționar, înființat pentru bunăstarea publică, se pronunță împotriva celei de-a doua propuneri”.
Care, după o asemenea declarație, rostită de Președintele Convenției Naționale în numele acestuia din urmă și nedezavuată de acesta, s-ar îndoi că totul s-a hotărât asupra primului punct al petiției; că

libertatea nelimitată de mult așteptată de a scrie și de a vorbi este în sfârșit proclamată și că adevărul va ieși în curând din adâncurile în care este îngropat.
Dar este posibil să luăm în serios această afirmație și să o considerăm ca o scrisoare de garanție suficientă pentru a asigura pașii încă incerti ai acestui adevăr? Pot să mă bazez pe asta, spun eu, uitându-mă la ce s-a întâmplat după declarația președintelui dintre adunare și petiționari? Deputații au cerut revenirea pe ordinea de zi, iar petiționarii admiși la ședință au intrat în sală și au părăsit-o fără să se așeze. „Aceasta este treaba unei cabale”, exclamă un membru al Convenției, „o petiție
44
reparat nu de cei care vi-l prezintă: cel care l-a citit, cu greu l-a analizat în silabe. Ei bine, dacă societatea și-a ales fără succes vorbitorul, sau dacă el însuși a devenit timid, prevăzând atitudinea nefavorabilă a adunării, câte semne mărturiseau, atunci de aici trageți concluzia că petiția este opera unei cabale? O cabală care caută reafirmarea celor mai sacre drepturi ale omului! Mari zei, la ce pervertire a tuturor ideilor am ajuns, dacă a devenit o crimă să vorbim despre aceste drepturi legiuitorilor poporului francez! Mi se pare că, dimpotrivă, fiecare persoană care cere ceva, pe baza acestor principii sacre și venerate, ar trebui deja auzită numai pe aceasta, căci aceste drepturi au fost ferm stabilite pentru aceasta, „ca poporul să nu mai permită niciodată. tirania se asuprește și se umilește pe sine, astfel încât temeliile libertății sale să fie mereu în fața ochilor lui și legiuitorul să vadă întotdeauna limpede scopul misiunii sale.
Iar Billaud-Varenne 17 a mers chiar mai departe decât colegul său, declarând „că Clubul Electoral a fost întotdeauna un focar de conspirații, că este coloana vertebrală a lui Hébert și a altora ca el și că acum, când o nouă clică este pe cale să se ridice. capul său, acest club este în mișcare.” El propune, iar adunarea hotărăște, ca petiția să fie înaintată Comitetului de Siguranță Publică pentru a lua în considerare motivele acesteia.
Clubul care nu este deloc un club electoral, ci doar stă în sala electorală și care se numește focarul conspirațiilor, coloana vertebrală a Héberilor, este, fără îndoială, o nouă anecdotă care trebuie adăugată istoriei hebertismului. Într-adevăr, de ce nu s-a spus nimic despre asta până acum? Robespierre a avut mereu în rezervă și denunțuri, cu care era posibil să-i zdrobească pe cei care făceau propuneri care nu corespundeau mentalității sale. Aici ei iau un exemplu de la el, iar dacă acest obicei al lui persistă, nu va trebui decât să ne gândim că nu este mort. Noi toți, inclusiv Convenția Națională însăși, am jurat să nu adoptăm nimic din metodele și mijloacele acestui om avid de putere. De asemenea, a fost înconjurat pentru totdeauna de conspirații și a văzut clicuri peste tot: ce este noua clică conspirativă despre care se vorbește acum? Nu este cel care cere libertatea presei? Într-adevăr, aceasta este o mare crimă în ochii celor care se tem de ea. Se mișcă clubul din sala electorală? Da, pentru unele dintre drepturile omului. Cât timp vor amenința cu un tribunal revoluționar pentru a vorbi în apărarea drepturilor, a cărui neglijare, dispreţul pentru care au fost întotdeauna singurele cauze ale dezastrelor care au afectat lumea! Membrii Clubului Electoral, continuați să vă mișcați, vă spun toți cei liberi. Nu, această societate nu este în niciun caz centrul conspirațiilor, este, poate, ultimul bastion al libertății curajoase. Mai mult, dacă Billaud-Varenne

acuză societatea care exista pe vremea lui Hébert, atunci această acuzație nu se aplică societății care a depus petiția pentru sigiliu.
45
Toată lumea știe că după Hébert și susținătorii săi, toate societățile au fost dizolvate, cu excepția uneia. După moartea ultimului dintre regi ♦ societatea, aşezată în sala electorală, a fost restaurată. Am participat la unele dintre întâlnirile sale; principiile care se propovăduiesc acolo m-au inspirat ideea că este format din oameni puri și regret că niciun ziar nu a făcut publice aceste întâlniri. Să vină pe Billaud, să vină niște iacobini acolo, probabil că au nevoie de o astfel de lecție, probabil că nu va fi de prisos să învețe din nou cum votează exclusiv principii, sacre și inalienabile, întrucât își amintesc că „acțiunile guvernelor trebuie să fie constant comparate cu scopul oricărei instituţii publice.
Potrivit corpului drepturilor omului, dreptul la petiție este sacru; de aceea, Convenția audiază atât petițiile care sunt în favoarea unei propuneri, cât și cele care sunt împotriva acesteia. Prin urmare, a trebuit să asculte și o petiție special trimisă de la Dijon pentru a cere restabilirea terorii și restricții asupra presei. Această petiție a fost transmisă la ședințele secțiilor pariziene; Știu că secția Panteon și mulți alții au respins-o cu indignare, despre care multe ziare vor păstra tăcerea. Convenția a înaintat această petiție Comitetului Legislativ, iar petiția Clubului Electoral Comitetului de Siguranță Publică pentru a lua în considerare motivele sale. Deoarece ele reprezintă referiri la principii, se poate aștepta ca comisia să raporteze doar în favoarea satisfacerii cererilor petiționarilor. Aceștia din urmă, așadar, foarte posibil au greșit arătând că nu sperau așa, când au ieșit grăbiți din sală, fără să ia loc, după ce au fost invitați la ședință; erau bănuiți că intenționau să declare clar că au ajuns să ceară respectarea drepturilor poporului și nu de dragul onorurilor. Sunt atât de mulți oameni care recurg la lingușire, încât o asemenea sinceritate nu este lipsită de un merit cert, căci chiar și greșelile ar trebui respectate acolo unde există un republicanism mândru pronunțat.
K. Babeuf
♦ Aceasta se referă la Robespierre.
46
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 4
A închide gura nemulțumiților înseamnă a nu lăsa oamenii să se trezească din letargie, iar cei care vor să-i asuprească depun eforturi pentru a face acest lucru; dar principala întrebare este eliminarea posibilității ca incendiul să devină unul general, prin împiedicarea comunicațiilor între diferite părți ale statului. Prin urmare, tiranii sunt foarte preocupați de restrângerea libertății presei (Marat. „Lanțurile sclaviei” I9)
25 fructidor II al Republicii [11 septembrie 1794]
Îndrăzneala scriitorilor politici este la ordinea zilei. - Acceptarea lui Freron, Tallien, Salaville, Felemesi în batalionul de apărători ai presei. „Prudhomme a fost chemat la bannerele noastre. – Reflecțiile unui gânditor asupra libertății presei.
I. TEMPERATURA OPINIEI PUBLICE
Am alergat. Chiar dacă sunt sortit, ca și Marat, să nu părăsesc pentru mult timp subsolul, pe care l-am pregătit deja și în care îmi sunt adunate toate echipamentele - vechea mea lampă, masa, scaunul și cutia mea; chiar dacă colporterii mei trebuie să facă tot felul de trucuri

atunci când noii detectivi Lafayette decid să-i rețină și să-mi confisque adevărurile, aceste adevăruri vor intra totuși în circulație și vor ajuta să le arate oamenilor că este posibil și, în plus, în curând, să se întoarcă. în realitate cea mai frumoasă dintre maxime, care până acum era doar o iluzie: „Scopul societății este fericirea universală”.

Desigur, doar noblețea cauzei, pe care m-am angajat să o apăr, mi-a pus la dispoziție atâția cititori, propagandiști, critici; iar fluxul scrisorilor lor îmi oferă o masă de dovezi, una mai puternică decât alta, în favoarea doctrinei pe care o predic. Mințile sunt trezite, ceea ce este un semn bun. Sunt încurajat din toate părțile, iar acest lucru este mai mult decât suficient pentru o persoană care își iubește cu pasiune țara.

Sunt foarte încântat că am venit cu „căsuța poștală pentru adevăruri”. Îmi furnizează atât de multe materiale încât nu întâmpin decât dificultăți în a alege, iar ziarul meu în prima parte se dovedește a fi gata de la sine. Este un ziar cu adevărat social, deoarece toți cetățenii buni care doresc acest lucru colaborează la el. Așa a fost ziarul Druha Naroda. Mi-a fost teamă că amorțeala pe care o provocaseră Robespierre și asociații săi ar putea distruge mulți oameni energici, oameni cu o minte strălucitoare, cu bunătate iubitoare, care l-au ajutat atât de eficient pe Marat și pe alți misionari sinceri ai libertății în primele zile ale revoluției.

47

ție. Sunt mulțumit că sunt în viață și că mai există inimi libere și virtuoase în Roma.

Temperatura libertății publice a atins un nivel bun. Ordinea zilei este îndrăzneala scriitorilor politici. Oameni rezonabili din mijlocul lor au format o ligă care a hotărât să-și mături pe toți colegii lor impersonali, acei naratori reci și servili care au toți aceeași față și spun doar ceea ce este permis să se spună, abținându-se de la propriile judecăți, ceea ce îi salvează o dată și pentru toti din acuzatii de incapatanare... Dar gândirea oamenilor care vin în prim-plan, poate, va încurca toate cărțile pentru ei.

„L’Orateur du Peuple”, „L’Ami des Citoyens”[20], întotdeauna foarte apreciate de către patrioții vremurilor bune, adică primul, al doilea, al treilea și al patrulea an de libertate, dar care patrioți teroriști sunt puțin probabil. a plăcea (iubește francezul se schimbă, iar acest cuvânt va deveni la modă), repet, este puțin probabil să le placă patrioților - teroriști din anul II de Republică; aceste două ziare sunt publicate și stau în același rând cu al meu. Cu atât mai bine dacă sunt la fel cum au fost întotdeauna; o faptă bună nu va avea niciodată apărători în plus. Într-adevăr, într-adevăr, voi crede acuzația acestor oameni de aristocrație doar când voi vedea documentele și dovezile; iar raportul întâlnirii iacobinilor referitoare la ei mi s-a părut atât de prost întocmit, încât nu am înțeles nimic din motivele expulzării lor rușinoase. Adevărat, sub împăratul Robespierre, iacobinii au dobândit privilegiul de a-și crea o reputație pentru oameni fără explicații și motivații speciale. Dar fiecare dată are obiceiurile ei, atunci au crezut în cuvânt. Dacă astăzi s-au gândit să se întoarcă la mania de a se gândi la toate, de a considera totul pentru ei înșiși, atunci mulți exilați ar fi prețuiți la fel cum erau cândva arderile pe care le cerea domnul Serge.

Nu par să înțeleg totul la fel de bine ca înțelepții de azi, dar nu consider deloc că discursurile acestor condamnați pe tema libertății presei nu sunt în concordanță cu principii corecte. Și de vreme ce am

încăpățânarea scepticilor de pe vremuri, împotriva cărora preoții așa s-au plâns, pentru că au respins dogma: Umilește-ți credința - și pentru că, de aceea, cred doar ceea ce văd, sunt irezistibil atras să accept imediat. acești doi exilați la batalionul meu de presă, căruia i-am dat semnalul să se adune în a doua linie a primului meu număr. Când vorbesc despre admiterea în batalionul meu, asta nu înseamnă deloc (ceea ce ar trebui avertizat în prealabil) că revendic titlul de căpitan al acestuia. Vom fi cu toții soldați și cred că și fiul lui „Anne littéraire”22 iubește prea mult egalitatea ca să-i fie rușine să meargă lângă un fiu de cioban care nu știa să citească...
Și tu, Salavill23, vino și tu la noi, că și pe dușmanii presei pierzi, căci în domnia lui Maximilian cel crud tu.
48
a avut cel puțin curajul să tacă și nu a pângărit niciodată paginile Annales Patriotiques cu o lingușire josnică.
Prudhomme prudent, tu care, văzând că împăratul s-a supărat serios, ți-ai șters frumosul motto: Libertatea presei sau moartea; tu, cu onestitate, care poate fi numită și curaj, ne-ai spus în primerul (nr. 119 „Révolutions de Paris”) că de ceva vreme nu mai poți spune tot adevărul; tu, care, luându-ne rămas bun în vantose (nr. 225), ne-ai promis o „Anexă” cu „corectări de erori inevitabile într-un periodic”; tu care, lăsându-ne, ne-ai lăsat măcar o satiră atât de duhovnicească asupra tiraniei de atunci, declarând că jurând să-ți părăsești condeiul numai când țara noastră va fi liberă, te-ai ținut de cuvânt; că, de vreme ce libertatea s-a stabilit într-o asemenea măsură pe temelii de nezdruncinat, sarcina ta este dusă la bun sfârşit şi nu mai e nevoie să scrii, ceea ce, tradus în limbajul obişnuit, a însemnat că, din moment ce despotismul a ajuns la limita extremă, nu mai poţi scrie. și doriți să vă economisiți oportunitatea de a reveni la această activitate într-un moment mai favorabil. Vino, dă-ne „corectarea greșelilor”, sprijină-ne, de ce ți-e frică? Maximilian nu mai este supărat. Sau ți-e teamă că are adepți? Goli, ar trebui să fie disprețuiți. Este nevoie de curaj și mai mult curaj. Mergeți cu noi, vă sunăm noi. Ai de gând să dai înapoi? Nu, nu ești un laș. În niciun caz nu considerăm o crimă că ai pășit în umbră într-un moment în care răufăcătorii au triumfat. O persoană nobilă nu moare nechibzuită și inutilă pentru patria-mamă, dacă speră că va veni ceasul când va putea contribui la mântuirea ei. Astfel, oamenii care recurg la teroare sunt înșelați în calculele lor. Ei cred că au reușit să-i intimideze pe cei curajosi, să-l înlănțuiască pe leul libertății, iar el s-a ascuns doar prudent într-un colț. Ora va bate, iar el, furios, se va ridica și se va ocupa de asupritorii săi.
Iar tu, Felemesi, parcă ești evreu, evreu, așa ceva; sunetul numelui tău indică faptul că ești un descendent al lui Avraam. Nu contează, toți oamenii sunt frați, vom recunoaște mereu libertatea de cult, în ciuda faptului că împăratul a vrut să ne impună o singură religie dominantă. Indiferent de secta din care ai aparține, văd în tine un om curajos; vino sub stindardele noastre. Ce spun eu? Sunteți deja ai noștri, sunteți chiar înaintea noastră într-o oarecare măsură. Crupa ta face cel mai mare zgomot. Apără cu onoare drepturile și principiile presei. Nimeni nu a apărat proprietatea mai bine decât tine, nimeni nu a dovedit mai bine cât de criminali sunt cei care o încalcă. Ți se reproșează un singur lucru, și anume, se spune că numele tău de familie este doar un logorf și că trebuie să știi să-l descompune pentru a afla cine ești. Prietene, pentru ce este această deghizare? Poți să le dai trădătorilor ideea că sunt de temut și îmi poți da un sentiment.
ţ Gracchus Babeuf, vol. Sh

49

că presa nu este încă liberă cu adevărat, în ciuda tuturor rezoluțiilor referitoare la Declarația Drepturilor. Vom continua să acționăm ca și cum presa ar fi liberă, atunci vom reuși acest lucru. Și mergi mereu cu viziera deschisă, spune-ne numele tău și nu te teme de nimic.

REFLECȚII UNUI GÂNDIT CU PRIVIRE LA LIBERTATEA PRESEI

Editor de ziar

Profit de invitația cuprinsă în numărul dvs. 2 și vă transmit următoarele considerații, cauzate de titlul ziarului dumneavoastră și de subiectul pe care îl luați în considerare.

Eu, ca și dumneavoastră, am fost uimit că libertatea presei mai putea fi pusă în discuție, după cinci ani de însăși revoluția care a fost adusă de progresul iluminismului; trebuie să fie cu atât mai surprinzător că tiranii recent tratați de Convenție nu au îndrăznit niciodată să spună că această libertate ar trebui îngrădită, chiar și atunci când au înăbușit-o prin teroare. Unul dintre ei, în ultimul său discurs la Convenție, a spus:

„Dreptul de a trezi interesul opiniei publice este un drept natural, inalienabil și inalienabil. Și văd uzurpatori doar printre cei care ar dori să suprime acest drept”.

Este destul de ciudat, spun eu, să-i auzi pe cei care au salvat libertatea răsturnând pe asupritorii gândirii propovăduind acum opinii pe care acești asupritori înșiși nu au îndrăznit niciodată să le admită.

Oricum ar fi, este incontestabil că necesitatea păstrării acestui drept a fost pusă sub semnul întrebării, că această problemă a fost discutată în mod animat de iacobini și a rămas nerezolvată, că Convenția a găsit această problemă foarte dificilă și că cei care apără libertatea presei sunt acuzați că au încercat să răstoarne guvernul revoluționar și să facă o contrarevoluție. Prin urmare, este necesar să luăm în considerare această problemă în întregime.

Cu toate acestea, o persoană sănătoasă nu începe decât fără tragere de inimă să demonstreze principii incontestabile. Trebuie să mestece locurile comune, este condamnat să aleagă între două alternative: fie să arate ca o persoană care își consideră cititorii lipsiți de bun simț și cunoștințe, fie să treacă el însuși drept una. Într-adevăr, cine nu știe că până astăzi libertatea presei a fost considerată inseparabilă de libertatea politică într-o asemenea măsură încât pentru filozofi în urmă cu mai bine de 30 de ani următoarea afirmație era o axiomă: dacă libertatea presei ar putea exista într-un stat despotic , numai aceasta ar fi o contrabalansare suficientă pentru a distruge acțiunea despotismului. Englezii, pe care i-am lăsat în urma noastră în multe privințe,

50

Muehl este profund convins că guvernul, pentru a păstra poporul încrezător în libertatea lor, nu numai că a tolerat existența unui partid de opoziție, ci l-a și susținut în momentele în care acesta a căzut în declin pentru a menține iluzia.

În lumina acestor considerații, jurnalistului francez ar trebui să-i fie rușine că este obligat să dovedească corectitudinea unei asemenea poziții. Dufourny a crezut că pune întrebarea în direcția corectă când a cerut ca Clubul Iacobin să discute dacă libertatea presei este compatibilă cu guvernul revoluționar? Fie nu înțeleg nimic despre principii, fie ar fi necesar să inversez această propunere și să ridic întrebarea dacă guvernul revoluționar este compatibil cu libertatea presei, iar în cazul unui răspuns negativ nu ar trebui să ezite:

guvernul revoluționar ar trebui condamnat. Într-adevăr, ce este libertatea presei? Este libertatea de a gândi și de a-ți comunica gândurile. Dar tocmai aceasta este ceea ce constituie însăși esența unei ființe raționale. A priva o persoană de acest drept înseamnă a-l perverti, a-l păcăli, a-l forța să se degradeze. Un guvern care ar produce un asemenea efect ar putea fi doar un guvern despotic și crud. Fără libertatea presei, suveranitatea poporului se reduce la nimic, pentru că prin presa participă direct la dezvoltarea legii, în care se află suveranitatea lor; aceasta este realizarea principiului proclamat în Declarația Drepturilor!

„Oricine uzurpează suveranitatea va fi imediat omorât de oameni liberi”.

Îmi cer iertare de la dușmanii libertății presei, dar este absolut absurd să presupunem că Convenția ar putea, chiar și temporar, să ne priveze de dreptul pe care l-am primit de la natură. Rațiunea permite legilor să suspende drepturile pe care le-am primit de la ei. Dar natura este mai presus de legi, drepturile pe care le-am primit de la ea sunt sacre, a le încălca înseamnă a săvârși blasfemie. Aceste drepturi sunt inalienabile, adică fac parte din ființa noastră, și numai tirania nu poate doar să ne lipsească de ele, ci prin violență și teroare să ne fure temporar exercițiul lor. Prin urmare, a presupune că un guvern revoluționar poate suspenda exercitarea oricăruia dintre aceste drepturi înseamnă a presupune că un guvern revoluționar este un guvern tiranic, înseamnă a înarma pe toată lumea pentru a-l distruge. Dacă ar fi posibil să călcăm în picioare Declarația Drepturilor cu impunitate, atunci contrarevoluția ar fi finalizată. Ceea ce se spune la începutul acestei Declarații nu este o înșelăciune goală și insidioasă: se spune că a fost creată astfel încât toți cetățenii să poată compara constant acțiunile guvernului cu scopul întregii instituții publice, nu le-ar permite niciodată să fi asuprit și umilit de tiranie pentru ca oamenii să aibă mereu



sub ochii fundamentelor libertății și fericirii lor, funcționarii – regulile după care trebuie să se ghideze în activitățile lor, legiuitorul – scopul misiunii sale.

K. Babeuf A continuat în numărul de mâine

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr. 5

Dacă virtutea celor nemulțumiți este nestricată, ei pun împotriva lor pene stricate, scriitori ticăloși, mereu gata să justifice asuprirea; insultă prietenii patriei, pun toată priceperea în denigrarea apărătorilor libertății, pe care îi numesc încălcatori ai liniștii publice. Dacă acest lucru nu este suficient, ei recurg la cele mai groaznice trucuri, la temnițe, la lanțuri, la moarte (Marat. „Lanțurile sclaviei”)

26 fructidor II al Republicii [12 septembrie 1794]

O conspirație iacobină care persistă în ciuda tuturor trucurilor fine. - Uciderea lui Talien. – Interdicții și condamnări la moarte pentru scriitori energici și cetățeni activi.– O explicație a acestor conspirații teribile. - Prima acţiune decisivă şi zgomotoasă a oamenilor liberi împotriva decemviratelor, împotriva guvernelor revoluţionare. – Continuarea gândurilor gânditorului despre libertatea presei.

I. TEMPERATURA OPINIEI PUBLICE

Orizontul se întunecă, norii se îngrămădesc, chiar și câteva fulgere au fulgerat, s-au auzit câteva bubuituri terne de tunete, dar oamenii sunt

gata să respingă furtuna generală. Rezultatele bune ale primilor pași ai libertății presei sunt deja vizibile, e clar că în ultimele 15 zile oamenii au citit ceva. Se vede că se gândește cu capul, că nu-și mai schimbă, ca un cameleon, părerile sub influența propagandei unui pumn de regulatori ai opiniei publice devorați de ambiție. A dobândit unele cunoștințe; unele principii sunt deja mai pe placul lui decât abstracțiile politice ale șarlatanilor, preoți din republicanism. Da, vrea să scoată din minte această religie, ca pe toți ceilalți, și mă jur de acum înainte să-i chem pe preoți, adică șarlatani, înșelatori, pe toți cei pe care îi condamn că s-au abătut de la linia drepturilor omului și că s-au străduit să ne întoarcă. acel sistem blestemat prin care vor să ne convingă că, pentru a ne bucura de libertate în viitor, trebuie să devenim mai întâi sclavi și să îndurăm tirania, dacă mai avem voie să chemam.
52
cu acest nume, negația completă a tot ceea ce aparține de drept unei persoane libere și înrobirea oamenilor de către cea mai absolută putere exercitată de foarte puțini oameni asupra tuturor. Nu este acesta un sistem bisericesc autentic? Nu este acesta același paradis creștin? Într-adevăr, pentru a intra în ea în viața veșnică, trebuia mai întâi să fii cel mai neînsemnat dintre muritorii din această vale! Republicanul nu se gândește la eternitate, el trăiește în timp; paradisul lui pe acest pamant, aici vrea sa se bucure de libertate, fericire, si sa se bucure de ea in timpul vietii, fara asteptare, sau in orice caz cu cat mai putine asteptari; tot timpul pe care îl petrece în afara acestei stări, îl consideră pierdut pentru el, nu va compensa niciodată. Veți spune că este imposibil să împaci fericirea, libertatea, exercitarea directă a drepturilor cetățeanului, cu mișcarea revoluționară. Numai preoții pot face astfel de discursuri! Acest lucru va fi adevărat numai atâta timp cât preoții moderni, demni imitatori ai preoților din trecut, nu ne vor lăsa să dovedim contrariul. O, preoți neștiutori sau perfid! Dacă nu sunteți la fel de îndrăzneți tirani precum marele vostru patriarh Robespierre sau dacă începeți să vă temeți că nu mai este sigur să încercați să fiți așa, atunci doctrina voastră s-a terminat. Mai dă -ne doar 15 zile de libertate a presei și, fără a fi formal legiuitori, ne angajăm să le dovedim tuturor francezilor că drepturile omului nu sunt contrarevoluționare și că dacă nu ne închidem gura, nu ne transforma în automate. , dacă nu ne lipsim de toate drepturile, nu ne legam limbi, tot va fi posibil să facem să tremure tiranii externi și dușmanii interni.
♦ * ♦
Tocmai a fost comisă o crimă uriașă, sau mai bine zis, crime uriașe. Va da, fără îndoială, o explicație pentru seria fărădelegii care vrea să măture totul și pe care, dimpotrivă, trebuie să o oprim; contrar decretelor, vălul a căzut! Schimbarea dezvăluită. Este corect ca Freedom Press, care a dat primul semnal pentru îndrăzneală, să fie timid și prudent? Nu a venit momentul să spunem totul pentru a salva patria? Nu ar trebui să fac asta cu tot mai mult curaj, din moment ce lovitura insidioasă tocmai îndreptată în inima unuia dintre asociații mei mă obligă să-i iau locul în arena luptei și trebuie să acționez pentru el și pentru mine, sau cel puțin depune toate eforturile pentru a îndura cu cinste bătălia pe care vor să ne-o dea dușmanii disprețuitori care ne atacă. Ca unul dintre Horați, la vederea fraților mei scoși din acțiune, îmi adun toate puterile, folosesc fiecare armă, voi învinge sau voi cădea mort la picioarele dușmanilor libertății.

Și în primul rând, plin de o fermitate inexorabilă, mă înclin în fața acelui copac viu, din trunchiul căruia ieșea un glas care trebuie să fi produs o paloare de moarte pe fețele
53
incașii și membrii acelui guvern ticălos nemaiauzit sub jugul căruia tirania ne-a ținut să lâncezim atât de mult timp. Merlin din Thionville,24 ai mutat marea piatră de poticnire ieșind cu ardoare împotriva acestui guvern, urât de noi toți, împotriva „acestului guvern sângeros, pe care prietenii patriei ar vrea să-l șteargă din paginile istoriei", un guvern ai cărui susținători fideli sunt, fără îndoială, ucigașii din Tallien25.
Deci acest chivot al legământului este în sfârșit zdruncinat! O mână sigură, care este dincolo de orice prejudecată, a îndrăznit să atingă acest colos, pentru care numai superstiția politică, pătată de sânge, i-a creat o aură de respect rușinos, inspirat de frică. Patria este salvată. Vom avea principii, așa cum vrea Merlin din Thionville, și nu va mai fi teroare, vor exista legi revoluționare dacă va fi nevoie, dar nu va mai exista guvern revoluționar, nici decemvirat.
După ce a crezut în acest lucru, patria, fără îndoială, ar trebui să respire puțin mai calm după un lung doliu. Dar reprezentantul poporului, scriitorul, care se pregătea să-i lamurească pe oameni cu privire la drepturile pierdute și să-i ajute să-și restabilească aceste drepturi, tocmai a fost doborât de un pumnal criminal. Această lovitură este o amenințare pentru toți oamenii vigilenți, pentru toți iluminatorii și paznicii patriei; este o amenințare pentru toți cetățenii cinstiți. Îi denunță pe urmașii operei lui Robespierre. Nu vă înșelați, cetățeni, această lovitură a fost pregătită în aceeași seară într-o societate care ar trebui să se numească de acum înainte doar „societatea celui de-al nouălea Termidor"26; nu și-a schimbat sistemul. Petiția în care se întreabă Convenția dacă are mijloacele de a salva poporul nu este altceva decât o anexă la manifestul lui Maximilian cel odios. Aceleași mijloace, aceleași metode de guvernare continuă și după moartea sa. La ce ne folosește o schimbare de stăpâni! Francezii care și-au păstrat fervoarea inițială a libertății, deschideți-vă ochii asupra acestei situații. La ce folosește răsturnarea unui tiran dacă tirania nu este răsturnată? Întreaga societate este asuprită dacă chiar și unul dintre membrii ei este asuprit. Deci, oamenii sunt asupriți, autoritățile lovesc, permit arbitrariul și încălcarea tuturor drepturilor omului, atât înainte, cât și după Robespierre. Așteptați până mâine, adun fapte care vor arunca o lumină puternică asupra diferitelor fire care duc de la societatea principală la uciderea lui Tallien și veți afla despre o conspirație largă.
A CONTINUAT GÂNDIREA LA LIBERTATEA PRESEI
Dar, ni se va spune, nu ne propunem deloc să suspendăm funcționarea acestei dispoziții, vrem doar să o limităm.
Restricționați legea naturală! Restricționați dreptul de a gândi și dreptul de a-și exprima gândurile! Și republicanii sunt cei care fac astfel de discursuri? Cine îndrăznește să propună o încălcare a sacrului însuși
54
chip al drepturilor omului? Căci a restrânge un drept înseamnă a-l încălca. A restrânge libertatea presei înseamnă a spune francezilor: vă veți gândi și vă veți comunica gândurile numai asupra acelor probleme pe care v-am permis să le discutați și le veți lua în considerare doar în același spirit ca și noi. Cineva se întreabă involuntar dacă au de gând să ne învețe statutele Sfintei Inchiziții? Oh, păstrează-ți

libertatea limitată pentru tine, aceasta este o capcană insidioasă în care vrei să ne ademenești. Libertatea ta limitată seamănă cu „elasticitatea” pe care tiranul, în ajunul morții sale, i-a recomandat să dea legi penale. Mai mult, aplici același sistem, dar cu și mai multă obrăznicie, legii, care este păzită cu gel mai ales de orice ființă rațională. Probabil ne veți oferi în viitorul apropiat o listă de gânduri pe care ne veți permite să le tipărim. Vei propune legi speciale împotriva celor care nu raționează în mod corespunzător și numai tu vei avea dreptul de a judeca, dacă nu preferi să restabiliți cenzorii regali sau vreo Sorbona politică. Te-ai fi comportat cu vrednicie în ea ca Dr. L., K., iar tu, Maitre B.28, ai putea instaura acolo o dictatură literară fără un dictator.
Dacă aceasta nu ar fi o cerere excesivă la adresa procurorului, ți-aș spune: sincer, nu ești îngrijorat de republică, nici măcar de iubitul tău guvern revoluționar. La urma urmei, nu poți ascunde o pungă într-o pungă; vă este frică de flagelul criticii publice. iar ea, nu te supăra, este paznicul libertăţii; ți-e frică să sapi în trecut. Calmează-te, toate păcatele celui vechi vor fi iertate, dacă noua persoană ar urma calea cea dreaptă.
Trebuie să recunoaștem că nobilii și preoții Constituției din 89 au fost doar oponenți foarte slabi ai presei în comparație cu cei cu care acum trebuie să luptăm, întrucât pe atunci disputa dura mult mai puțin și un cuvânt al lui Mirabeau29 a fost suficient pentru a o rezolva. Și apoi au fost oameni care și-au dorit libertatea presei „limitată”, au folosit doar o altă expresie – „redusă”.
Mirabeau a trebuit doar să spună că un drept nu poate fi restrâns, ci doar abuzurile în exercitarea acestui drept pot fi pedepsite, că pedeapsa pentru abuzul libertății presei, aparent, este pe deplin asigurată de faptul că toți cetățenii pot folosiți-l în mod egal unul în raport cu celălalt; și asta a fost suficient pentru a reda articolul despre libertatea opiniei și a presei la Declarația Drepturilor, fără restricții și reduceri.
Cine ar fi crezut că vor exista oameni suficient de aroganți încât să le spună poporului Franței: „Nu meritați încă să vi se dea libertate deplină de a gândi și de a scrie, sunteți doar o grămadă de idioți care l-ar urma pe primul predicator nesăbuit care ți-a oferit un rege”. Și cine îndrăznește să vorbească așa primilor oameni
casa lumii? Tu, Kar.*, ai făcut ca toate popoarele Europei să respecte Franța? Tu ești cel care a adus armele noastre victorioase în Spania, în Italia, în Germania, în Belgia, în Olanda? Tu sau baionetele francezilor i-au făcut pe tiranii care stăteau pe tronurile lor să devină palid? Voi care ridicați defăimări ticăloase împotriva poporului, să știți că nu pentru aceasta ne-am jertfit proprietatea, sudoarea, sângele nostru timp de cinci ani pentru a pune un rege pe tron; să știți că este culmea nerușinării să spuneți unui popor care, prin cinci ani de sacrificiu și efort, a asigurat triumful principiilor libertății, că nu este în măsură să raționeze despre aceste principii și să le evalueze.
Inchizitori ai gândirii, nu vă ascundeți bine temerile și nu veți putea înșela pe nimeni cu scuze goale cu care încercați să le acoperiți. Știți la fel de bine ca noi că obiecțiile nu fac decât să confirme principii și că, într-o presă liberă, eforturile minciunii nu fac decât să strălucească adevărul mai tare. Defăimați în mod deliberat revoluția, sugerând că principiile ei pot fi zdruncinate sau ascunse de atacul regaliștilor. La această blasfemie adaugi o altă absurditate, inventând că există regaliști suficient de proști încât să se dezvăluie

în mod voluntar și să se distrugă în mod deliberat atacând deschis libertatea în presă. Știți, la fel ca și noi, că în acest caz nu ar mai fi de temut și că sunt groaznice doar atunci când apar sub masca patriotismului. De acord, motivele tale nu se reduc la asta.
K. Babeuf
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 6
Ei se opun oricărei opere capabile să afirme spiritul libertății, pun drept calomnie orice operă al cărei scop este să înțeleagă secretele întunecate ale guvernului și, sub pretextul suprimării licențioșiei, înăbușă libertatea, năvălind împotriva scriitorilor (Marat. " Lanțurile sclaviei”)
27 fructidor, Anul II al Republicii [13 septembrie 1794]
Jos toți dictatorii, sau pecetea cucerită. – Vicii de rădăcină ale comitetelor guvernamentale și ale societății din 9 Thermidor. – Reflecția continuă asupra libertății presei.
I. TEMPERATURA OPINIEI PUBLICE
Libertatea presei nu a fost decretată, a fost câștigată. A fost nevoie de curajul câtorva cetățeni cinstiți pentru a smulge acest scut din mâinile hoților care îl fură după ce ♦ Adică Karna.

a eliminat-o din Declarația drepturilor. În plus, drepturile naturale se protejează, deoarece sunt susținute de inimile și vocile tuturor membrilor societății. Revoluția care a avut loc în opinia publică nu mai poate fi oprită; acest lucru este valabil și pentru revoluția care vizează recâștigarea libertății presei; Oamenii s-au exprimat pe această temă, iar chestiunea este soluționată. Legiuitori, nu vă puteți opune. Legea este expresia voinței generale; acestui principiu, pe care tiranii voiau să-l decădeze, vom reda trandafirii vârstei fragede, prospețimea care i-a fost caracteristică în primii ani ai revoluției. Ea aparține drepturilor care ne sunt date de natură; natura nu îmbătrânește, iar acest principiu, ca și natura, este indestructibil și neschimbător. Domnul tău, suveranul, a vorbit; datoria ta este să te supui. Aș dori acum să văd cum Merlin din Douai ne propune o lege care conține mai mult de o sută de articole, care definește toate cazurile în care este interzisă deschiderea gurii și stabilește toate „reducerile”, „restricțiile” și măsurile de reținere. îndreptate împotriva celor care abuzează de acest drept, precum și pedeapsă pentru calomniatori. Aș vrea să văd cum decretă Convenția însăși că vom redeveni sclavi, cum va sfâșie cel mai frumos loc din Declarația Drepturilor Omului.
Și să încerce societatea din Termidorul al 9-lea, care argumentează cu atâta înțelepciune despre dreptul, prin care se dovedește că nu trebuie să existe o libertate a presei, să încerce să demonstreze că următorul anunț este o licențiere a presei.
Recompensă mare promisă
Pierdută, sau mai bine zis furată, în 1793 (după stilul vechi) o societate mare și frumoasă, care până atunci îngrozise coaliția de tirani, a pus bazele libertății sociale și individuale în 1789, neîncetat până în 1793 a luptat pentru înființarea ei pe temelii de nezdruncinat, care a contribuit la răsturnarea monarhiei și la înființarea republicii, care a persecutat aristocrația până la cele mai puternice fortificații ale ei - într-un cuvânt, care până atunci merita mândrul titlu de societate principală și se mai numea. Iacobin.
Când această societate a dispărut, o alta i-a luat locul. Este diametral opus primei. Se opune drepturilor omului; este indiferent

atât la rău, cât și la bine și le pune pe amândouă în același rând; paralizează opinia publică și stă între pumnalul națiunii și conspirator; ucide oamenii care doresc libertatea și unitatea republicii; ca și tiranul Robespierre, cere ca sângele să curgă în torenți, ca un număr imens de oameni pașnici să fie sacrificați pentru siguranța și proprietatea unor persoane, pe care le consideră suspecte pentru că nu cred deloc așa,
57
cum este; vrea să umple închisorile, să distrugă libertatea de a gândi și de a scrie – toate acestea pentru a-i face pe oameni susținători ai republicii.

Se crede că prima societate, glorioasa societate principală, a fost furată de o coaliție de puteri, care a ascuns-o și a înlocuit-o cu cea actuală, mai favorabilă lor, pentru că este ostilă poporului, îl induce în eroare și urmărește să întoarce-i în sclavie. Cei care pot da informații despre prima societate, despre adevărata societate principală, vor primi drept recompensă un decret de la popor în care se afirmă că merită recunoștința patriei. Dacă această societate se dovedește imposibil de găsit, patrioții victimizați intenționează să o reprezinte.

Cu informații, întoarceți-vă pe strada drepturilor omului, către casa libertății presei, către participanții la conspirația împotriva tuturor tiraniilor.

Viciile fundamentale ale comitetelor guvernamentale și ale societății pe 9 Thermidor

O declarație de drepturi este o afacere bine concepută. Acolo este scrisă pedeapsa pentru fiecare nelegiuire; există o taxă pentru fiecare infracțiune; poporul poate prin ea „compara constant acţiunile conducătorilor cu scopul oricărei organizaţii sociale pentru a preveni asuprirea şi umilirea lor de către puterea tiraniei”. Dar cea mai mare nenorocire pentru oameni este dacă această Declarație este uitată, devalorizată și complet neglijată, așa cum sa întâmplat cu a noastră. Acest lucru se întâmplă ori de câte ori instituțiile sunt diametral opuse principiilor. Dar avem două astfel de instituții, iar când te gândești la natura lor, nenorocirile pe care le provoacă nu pot fi surprinzătoare.

Aceste două instituții malefice sunt comitetele guvernamentale și societatea principală.

Mirabeau, vorbind la Adunarea Constituantă din octombrie 1789, a vorbit în felul următor, destul de liber, după cum vom vedea acum, despre comitete în general:

„Comitetele, desigur, reprezintă elita omenirii, dar Adunarea nu a spus încă că dorește să le acorde dreptul exclusiv de a clarifica și discuta toate problemele”. Mirabeau a văzut deja atunci cum s-a născut acea sete de autoritate și putere, care este capabilă să strice orice comunitate. El văzuse deja începutul acestei pretenții de anvergură a membrilor comisiilor, conform căreia deciziile și legile, generate în întregime de mințile lor incomparabile, vor fi trimise senatului doar pentru aprobare pur formală și că rolul deputaților care nu erau membri ai Parlamentului. comitetul ar trebui redus la aprobare mecanică.

De atunci, puterea comitetelor a crescut foarte mult. Acum se numesc comitete guvernamentale și au primit puterea, 58
corespunzătoare acestui titlu. Când a fost inventată pentru prima dată expresia „comitet guvernamental”, nu s-a gândit la lovitura pe care o instituție astfel desemnată ar da-o libertății. Experiența ulterioară a arătat ce este cu adevărat: o dictatură a mai multor persoane, un

decemvirat sau un triumvirat. Se știa că numai numele acestor instituții evoca oroarea oamenilor. Prin urmare, s-au obosit doar să le găsească o altă denumire, iar esența, datorită acestei simple deghizări, a rămas neclintită.
Cuvintele „dictatori, triumviri, decemviri” denotă putere bazată pe arbitrariul oamenilor care stau deasupra legilor, absența democrației, a guvernării aristocratice sau a unei monarhii moderate. Toate cele mai mari rele pe care ni le-am cunoscut din istorie, cauzate de oricare dintre aceste forme de guvernare, le-am trăit cel puțin la fel de rău sub conducerea comitetelor guvernamentale.
Aristocrația, care a dat dicționarul peste cap, îi va chema, desigur, pe toți cei care spun că comitetele guvernamentale formează un guvern aristocrat aristocrați și, totuși, acesta este adevărul evident. Vor spune: aristocrația și-a ridicat și mai mult capul; Vedeți, ea a devenit insolentă până la punctul în care vorbește deschis împotriva guvernului revoluționar, acestea sunt fructele libertății presei, acestea sunt fructele respingerii ghilotinei. Le vom răspunde: roadele libertății presei vor consta în a demonstra că așa-zisul „guvern revoluționar” este de fapt un guvern contrarevoluționar. Aceasta este o întrebare importantă care ar fi trebuit să fie decisă cu mult timp în urmă, dar acest lucru nu s-ar fi putut face fără libertatea presei. Esența libertății presei este să luăm în considerare virtuțile și viciile formei de guvernare sub care trăim. Ziarul care apără această libertate și a făcut atât de mult pentru a o restabili trebuie, așadar, să considere de datoria lui să ridice această întrebare cea mai importantă. Promit că voi face acest lucru după ce am analizat în detaliu tot ceea ce este legat de această problemă și o Franță atentă ar trebui să se pregătească imediat să audă discuția despre această mare problemă politică.
O altă armă a contrarevoluției s-a alăturat comitetelor guvernamentale. Aceasta este o încălcare a principiilor în organizarea societății principale, dar cred că nu este atât de esențial. Toate principiile sunt încălcate în același timp de înființarea comitetelor guvernamentale, iar încălcarea despre care vreau să vorbesc nu este altceva decât una minoră, nu ar fi tolerată dacă s-ar respecta toate principiile principale. Cu toate acestea, este necesar să vorbim despre această încălcare suplimentară pentru că a contribuit atât de mult la eliminarea necazurilor din care încercăm să ieșim *.
Aparent, o greșeală de tipar s-a strecurat în această frază, ceea ce a dus la o denaturare a sensului.
59
Să-i observe pe agenții administrației publice, să-i corecteze atunci când greșesc, când manifestă tendința de a-și depăși autoritatea, să le aducă în atenție voința generală, care în cele din urmă asigură material pentru elaborarea legilor - acesta este scopul. a înfiinţării Societăţilor Populare; ei sunt oamenii înșiși, care stau de pază pentru a veghea neîncetat dacă avocații lor își fac datoria și dacă o înșală; acest design frumos permite întregului popor să participe direct, chiar dacă doar indirect, la elaborarea legilor și, astfel, în mare măsură respinge principiul lui Jean-Jacques conform căruia guvernul reprezentativ este destul de aristocratic, deoarece oamenii nu iau parte la formarea legislație. În consecință, atunci când agenții șefi ai poporului au exercitat o influență constantă asupra opiniei publice, conducând-o într-o societate care a pus vârful tuturor celorlalți, au încălcat principiile în cel mai grav mod . Căci adevăratul înțeles al principiilor este de așa natură încât cel care este sub observație nu

poate fi el însuși observator, deoarece este absurd și necinstit să te observăm pe sine; experiența noastră ne-a dovedit suficient acest lucru după ce rațiunea ne-a avertizat despre asta. Dufournis a fost cenzurat și condamnat doar pentru că a subliniat principiile pe care le expun; dar condamnarea și cenzura nu pot schimba faptul că principiile rămân principii.

Poate că nu era de prisos să enunț aceste principii înainte de a trece la detaliile conspirației și numeroasele ei fire, ale căror detalii am promis ieri să le adun împreună și pe care le voi povesti abia mâine.

A CONTINUAT GANDIREA LA LIBERTATEA PRESEI

Este incontestabil că Franța a lâncezit câteva luni sub un jug de fier. Tiranul a sufocat de groază nu doar libertatea de opinie, ci și revărsările spirituale de încredere, chiar și plângerile de inocență asuprită. Bogăția, talentul, onestitatea, totul îi trezea suspiciuni, iar a-i trezi bănuielile echivala cu o crimă pe care nu a iertat-o niciodată. El a creat un sistem de spionaj mai groaznic decât cele create cândva de Sartines și Lenoirs31. Oricine îndrăznea să-l contrazică a fost supus acuzațiilor, arestării și predat călăilor. Chiar și cei mai săraci și mai discreti oameni au devenit victimele ei. Un poștaș militar, tată a patru copii, a îndrăznit să spună despre el că va împărtăși soarta lui Brissot,32 pentru că era la fel de descurcător ca celălalt; nefericitul profet a fost dat la moarte. Majoritatea iacobinilor, entuziaști sau intimidați, nu puteau decât să aplaude sau să-l laude pe tiran. A fost întâmpinat cu aplauze în cadrul Convenției, pe care o datora numai mașinațiunilor complicilor săi, care nu au ratat niciodată.



șansa de a da un semnal pe care ceilalți l-au urmărit din frică sau amăgire.

Aici ar fi potrivit să descriem mijloacele prin care acest conspirator a atins acest grad de despotism. Dar acest subiect este prea larg și îl las pentru un al doilea mesaj, în care vă voi spune cu ce pricepere a înlocuit principiile republicane cu maximele machiavelice și feroce ale guvernelor Algeriei și Marocului. Deocamdată este suficient să spunem că nu numai prin propriile sale eforturi a reușit să-și instaureze despotismul într-o republică atât de uriașă și care îi păzește atât de gelos libertatea și a putut să-și pună voința în locul legilor, ca să înlocuiți libertatea de opinie cu tirania opiniei sale, justiția națională cu un masacru, demn de respect pentru instanță - gata să servească drept bandă de călăi. Prin urmare, a avut numeroși complici și asistenți și este greu de convins publicul că toți au murit în ziua morții lui sau a doua zi. Oamenii se întreabă unde a ajuns numeroasele instanțe care l-au înconjurat în timpul domniei sale, dacă toți cei care, în conformitate cu repartizarea rolurilor, i-au pregătit proiecte de hotărâri pentru Clubul Iacobin și alte locuri, cei care i-au aranjat aplauze, cei care cărora le-a dat putere și funcții, cei care, după ce au fost expulzați din Clubul Iacobin, s-au întors acolo grație patronajului său, cei care i-au fost informatori în instituțiile administrative și Societățile Populare.

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr. 7

Adevărul este o nevoie umană, și mai ales nevoia statelor: orice abuz vine din eroare (Thomas)

28 fructidor II al Republicii [14 septembrie 1794]

Intrigi pentru a înșela opinia publică. - Mijloace de avertizare în timp util a oamenilor împotriva tuturor capcanelor întinse de inamicii

lor. - Așa-numitul Club Electoral. - O serie de conspirații ale comitetelor guvernamentale și ale Clubului Iacobin. – Reflecția continuă asupra libertății presei.

Întrucât este dincolo de orice îndoială, după cum a remarcat colegul meu Frerop, „că un popor, înțelept prin experiența nenorocirilor și a pierderilor sale, motivează, vorbește și este luminat, că părerea sa s-a format, că a chemat deja la judecata această părere ticăloșii care sunt responsabili pentru dezastrele care deprimă Republica... și că adepții lui Robespierre sunt cuprinsi de frică de moarte la vederea fulgerelor și a tunetului de adevăr clocotitor”, atunci nu va fi o iluzie să credem că am realizat cea mai frumoasă, cea mai importantă cucerire. Asa de,

61

cel mai important dintre drepturile eterne a fost revendicat! În acest fel, avem un instrument impecabil pentru a face accesibile alte drepturi pentru curajul care le va putea recâștiga. Va fi de ajuns să le arătăm pentru ca poporul, recunoscându-și binele, să-l ia înapoi, lovind pe uzurpatori cu flagelul indignării lor. Această primă victorie este cea mai frumoasă dintre toate cunoscute, pentru că ne va asigura toate drepturile fără vărsarea unei singure picături de sânge. Aceasta este trăsătura caracteristică a presei: câștigă victorii fără vărsare de sânge și îi conduce pe oameni la fericire într-un mod pașnic al rațiunii, înarmat cu convingere și înțelegere a ceea ce le poate aduce bunăstare.

Dacă este așa, în loc să te târăști sclav după părerea (scortat de teroare și ghilotină) sectanților eretici care folosesc cuvintele „libertate” și „republică” pentru a fabrica cătușe, călușuri și tronuri; în loc să imitem universul impersonal Jurnal și altele asemenea, a căror precauție extremă i-a ajutat să apară după toate crizele, este necesar ca noi toți, scriitorii independenți, să fim întotdeauna cu cel puțin șase luni înaintea opiniei publice de astăzi și, în ceea ce mă privește personal, , promit că voi face exact asta. Eu cred că o astfel de soluție este singurul antidot, singurul remediu corect pentru a preveni înșelarea constantă a oamenilor. Experiența revoluției noastre a arătat clar că părerea momentului nu este niciodată cea corectă și asta nu pentru că oamenii nu sunt în stare să ajungă la o opinie corectă prin mijloace proprii, ci pentru că nu rămân niciodată cu propria părere. și că dintre cei care guvernează, cei mai ambițioși folosesc în mod constant tactici speciale pentru a înmâna poporului o opinie pe care și-au compus-o, benefică numai celui care o conduce și întotdeauna dăunătoare poporului.

Prin urmare, oamenii ar trebui să aibă întotdeauna argumente înțelepte, observatori pe cât de perspicace, pe atât de sinceri, care să-l informeze despre pericolele care îl amenință, care să-i arate mereu în momentul actual ceea ce el însuși va vedea abia șase luni mai târziu, când mult răul s-a făcut deja. , și care l-ar îndepărta constant de capcanele întinse pentru el de hackii care se află pe statul de plată al manipulatorilor insidioși ai opiniei publice.

Dar după ce semne se poate recunoaște într-un scriitor un paznic vigilent care îmbină incoruptibilitatea, activitatea, neobosit, energia, franchețea, perspicacitatea, minte și capacitatea de a da sfaturi bune? Și după ce semne l-ai recunoscut pe Marat?

Marat și Lustalo33 au fost unul dintre acei oameni care văd mereu totul cu șase luni înaintea altora și sunt capabili să avertizeze la timp asupra acelor abisuri adânci care se pot deschide pe parcurs.

tara natala. Dacă s-ar crede mereu, am evita multe necazuri. Dacă ar fi trăit mai mult, atunci încrederea pe care au putut să o inspire în ei înșiși ne-ar fi salvat de ultima etapă a dezastrului și a rușinii și, poate, tirania nu s-ar fi stabilit.

Mai sunt oameni demni să le fie succesori. Franța să învețe curând să-i recunoască, să aibă încredere în ei, să-i urmărească cu privirea și să-i ajute în munca lor importantă. Drepturile omului vor fi restaurate, iar oamenii se vor bucura în sfârșit de beneficiile libertății.

O privire asupra societății populare așezate în sala electorală

Numai ca urmare a intrigilor acelorași manipulatori ai opiniei publice, regulatori ai spiritului public, o parte din oameni a fost induși în eroare cu privire la această societate și au făcut o judecată foarte falsă, în opinia mea, despre aceasta. nu este prieten cu Jurnalistul Universal, un subversiv al principiilor, cum l-a numit cu atâta dreptate Freron. Prin urmare, cei care citesc cele mai învățate pagini ale acestui oracol politic nu vor găsi acolo nicio predispoziție în favoarea membrilor așa-zisului Club Electoral, iar dacă acești cititori nu știu să gândească singuri, „subminatorul” nostru va inevitabil le opune unor principii corecte.

O trecere în revistă istorică a lucrărilor acestei societăți după 9 Thermidor va duce poate la alte gânduri. Îmi pare rău dacă critica mea nemiloasă găsește în această poveste un prilej de a săpa, la rândul său, în direcția opusă celei în care sapă sapa Audouin; căci, în ceea ce mă priveşte, raportez totul la drepturile omului, înalţ la cer tot ce se apropie de ei şi submin tot ceea ce lucrează împotriva lor.

Când, după 9 Thermidor, libertatea părea din nou restabilită, unele Societăți Populare, desființate de puterea tiranului, s-au gândit că se pot reorganiza. Atunci societatea a fost recreată în sala electorală. Toți oamenii liberi care au fost siliți să sufere în tăcere sub jugul despotismului proaspăt căzut, mai ales cei dintre ei, cei mai energici și numeroși, care tocmai ieșiseră din peșterile în care îi alungase crudul tiran, visau doar la adunându-se împreună, răsplătindu-se astfel pentru opresiune pe termen lung. Au trebuit doar să stabilească unde se vor întâlni, iar treburile societății din 9 Thermidor, deși au încercat să le justifice, i-au îndepărtat pe toți prietenii adevărați ai drepturilor omului. În scurt timp, multe persoane s-au adunat în sala electorală. S-a dovedit curând că această societate nu numai că a devenit numeroasă, ci și-a adunat în jurul ei oameni luminați și campioni ai celor mai bune principii. Și aceasta, trebuie să recunoaștem, a dat naștere unui puternic sentiment de rivalitate între urmașii iacobinilor. postnaștere-



yiyo se temea aparent că vor fi eclipsați de o societate electorală, care, susținând cu fermitate ideea drepturilor omului și străduindu-se exclusiv pentru punerea lor în aplicare, a avut, în adevăr, mai mulți prozeliți decât vrednicii predicatori ai lui 9 Thermidor, deoarece ei doar susțineau principiile de bază ale sistemului de comitete guvernamentale, deci contrare unui sistem benefic pentru guvernați.

Așa se explică prima acuzație cu care societatea din 9 Thermidor a ieșit împotriva așa-zisului Club Electoral; acesta din urmă a fost acuzat că a trezit interesul pentru acele drepturi nefericite ale omului despre care nimeni nu mai vrea să audă. Așa se explică de ce atacurile lui Dufourny și Rhal34 asupra petiției secției Muzeului35 nu au primit aprobarea mea; au dat o ordonanță, potrivit căreia, în ziua în care secțiile aveau să discute chestiunea susținerii acestei petiții, societatea lor ar trimite emisari la fiecare secție, care să

intrigă acolo cu scopul de a induce în eroare opinia publică și de a o restabili împotriva acestei petiții. petiție antitiranică, încălcând articolul 26 din Declarația Drepturilor, care nu permite ca cetățenii care s-au adunat să fie influențați și le cere ca aceștia să se bucure de posibilitatea de a-și exprima voința în totalitate liberă. Asta explică surprinderea mea când am aflat că oameni precum Real și Dufourny ar putea fi închiși de comitetele guvernamentale al căror sistem îi servesc atât de bine. Așa se explică de ce toate ziarele mințeau când susțineau că toate secțiile pariziene au respins petiția secției Muzeului, când de fapt, în ciuda zelului lăudabil al emisarilor Clubului Iacobin, mulți dintre ei au aprobat-o. Printr-o mișcare similară, un decret a aprobat cea mai scandaloasă încălcare a drepturilor omului prin interzicerea suveranului să se adune ori de câte ori dorea. Același spirit dictatorial i-a jignit pe parizian prin desființarea magistraturii municipale, atac pe care nici ultimul sat al Republicii nu l-ar fi tolerat fără protest.
Aceeași dictatură a împiedicat timp de două decenii supunerea la Convenție a apelului societății populare, numit electoral. Ea a încălcat grav articolul 32 din Declarația drepturilor, care consacră dreptul la petiție, insultând pe petiționarii care au venit acolo la bariera Convenției37 la bariera Convenției37, când, în sfârșit, au avut ocazia să citească acest recurs, în care au cerut garanții pentru presă și pentru aleșii... Ea, dar, în contrast scandalos, a acceptat cu bunăvoință un alt recurs, pe care au reușit să-l dea de la Dijon, care conținea o petiție pentru uz de teroare și pentru călușare. adevărul... Ea a mai ordonat ca unul dintre comitetele guvernamentale, și anume Comitetul pentru Siguranța Publică, să emită o lettre de cachet împotriva vorbitorului care a citit adresa Clubului Electoral și împotriva redactorului acestuia, B o d.
64
fiul38, un judecător în curtea primului district, în privinţa căruia ordinul Divanului s-a îndeplinit cu mai mare neruşinare decât s-ar fi făcut la Constantinopol, unde, poate, le-ar fi fost ruşine să aresteze un judecător în propria curte și în exercițiul datoriei... Ea a dispus trimiterea unui recurs de la una dintre secțiile din Paris prin care se cere dizolvarea Clubului Electoral, deoarece vizirii Lmare 39, Billot și Badier 40 erau prea obosiți pentru a merge ei înșiși acolo. să spioneze și, de asemenea, prea șocată de încăpățânarea cu care au apărat drepturile omului... În cele din urmă, ea, însă, a reușit ca senatul să adopte un decret pentru punerea în aplicare a acestei dizolvari pe o cale obișnuită, prin intermediul unui subterfugiu. despre care condeiul meu liber nu poate spune decât că nu este demn de demnitatea reprezentanților unui mare neam.
„Generaliștii”, subminatorii principiilor, conspiratorii care țipă „feriți-vă de conspirații”, să spună cu toții că pregătim pe unul dintre ei – noi scriitorii de adevăr – că facem conexiuni peste tot și că ramurile noastre sunt membre ale societate electorală, secții Muzeu etc. Le vom răspunde că formăm o facțiune de oameni cinstiți, că suntem legați doar de întreaga societate a dușmanilor sclaviei și a prietenilor drepturilor eterne. Este destul de evident că fericirea este rezultatul învăţăturii noastre, şi nu a lor, pentru că noi predicăm doar de opt zile, iar partidul nostru este deja puternic. Nu ascund faptul că avem o petrecere; altfel am fi atât de îndrăzneți? Lasă-o să fie atacată. Nu mi-e frică de persecuție. Nu, toate mijloacele de a lovi în apărătorii patriei au căzut în paragină aproape completă. Nu va fi atât de ușor pentru despotism să asuprească și să

înfrâneze. Adevărat, încă există crimă. Dar s-ar putea să ne putem salva patria înainte ca ucigașii să ne înșele vigilența, care este gata să le respingă loviturile.

A CONTINUAT GÂNDIREA LA LIBERTATEA PRESEI

Nimic nu dovedește, nimic nu mărturisește că conspiratorii au fost distruși sau s-au convertit brusc la adevărata credință și este îngăduit să credem că mai sunt mulți dintre ei. Este de mirare că le este frică de libertatea presei, care îi amenință cu expunerea, că vor să perpetueze sistemul de teroare creat de tiran? La urma urmei, ei ar fi murit dacă victimele și martorii lor complicitate la crime ar fi îndrăznit să vorbească. Așa se explică solicitarea de apeluri în care aceștia se plâng de modernism, cer reluarea terorii și solicită încălcări ale libertății presei. Așa se explică amenințările, acuzațiile, persecuțiile la adresa celor care îndrăznesc să ceară exercițiul acestui drept cel mai sacru și să caute ca dreptatea să ia locul terorii, potrivite doar tiranilor și educand doar sclavi.



De asemenea, este posibil să existe oameni, deși nu au fost printre prietenii tiranului, cel puțin la sfârșitul domniei sale, dar să constate că sistemul de teroare instituit de el este foarte convenabil și doresc să-l restabilească în ordine. să-l transforme în avantajul lor.

Publicul se întreabă de ce, după moartea tiranului, fostul Comitet de Siguranță Publică l-a nominalizat pe unul dintre executorii săi ascultători, dezgustătorul Fouquier41, la postul de procuror al tribunalului revoluționar și chiar credea că în acest fel el ar putea înlocui teroarea cu dreptatea?

K. Babeuf

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr 8

Orice sistem sau orice lege, a cărei considerație și critica sunt interzise, nu pot fi decât nedrepte (Grotsy)42

29 fructidor, Anul II al Republicii [15 septembrie 1794]

Este un guvern revoluționar o dictatură? — Dar iacobinii?

Ce înseamnă această nouă ascensiune a entuziasmului? Ce este această nouă mișcare care emotionează și electrizează toate mințile? Chiar vor oamenii să fie liberi din nou! De unde vin mulțimile acestea de colaboratori, care, dacă mi-aș dori așa, nu mi-ar lăsa de lucru, decât să trimită în platou toate acele scrieri excelente care plouă pe ziarul meu - cuptorul multor adevăruri. Dar toți acești oameni, în plus, și motivează, mai mult, raționează excelent. Dar toți vorbesc despre principii, îndrăznesc să atingă cele mai serioase probleme. Ei revarsă dispreț asupra terorii și teroriștilor. Ceea ce a fost chivotul sfânt nu este acum decât un rege al fabulei; se apropie de el fără teamă; este întors în toate direcțiile; iar poporul francez, care nu seamănă cu locuitorii iazului, nu-i va cere lui Jupiter un conducător mai puternic decât acest stăpân, care, alături de un adevărat suveran, nu va provoca decât dispreț și ridicol. Să ne deschidem vistieria, să arătăm că iluminarea nu s-a stins printre noi și să lăsăm fiecare dintre cei care văd și raționează să facă pe alții 100.000 să vadă și să raționeze.

Autor al Ziarului Freedom Press

Este libertatea presei compatibilă cu un guvern revoluționar? Așadar, cetățean, este agenda ziarului tău. Vreau să-mi aduc fascina în șanțul tău și așa am făcut-o.

În primul rând, ce este un guvern revoluționar? Lan-tena ne-a povestit pe larg despre asta. Aceasta este centralizarea tuturor puterilor, a tuturor mijloacelor de apărare, organizarea rapidă a tot ceea ce ajută la evitarea răului și la binele. Ascultă-l, acesta este un medicament de întărire, un elixir (toată lumea vorbește în limba meseriei lui și toată lumea îl cunoaște pe doctorul Lantin), acesta este un conducător excelent care întărește dragostea poporului pentru libertate, îi demască pe ipocriți, îi inspiră pe cei slabi. patrioți, îi susține pe cei energici, oprește șirurile proștilor, suprimă faptele crude ale ticăloșilor, asigură domnia doar imparțială justiție populară, răsplătește, pedepsește, iartă - și toate acestea în folosul libertății și al patriei . Perfect! Un astfel de guvern este minunat din toate punctele de vedere.
Cu toate acestea, Lanten asigură într-o declarație de 12 articole că a propus sau a dus la îndeplinire, un astfel de guvern nu este o dictatură. Dar ce este, după Jean-Jacques Rousseau, o dictatură? Ce au făcut romanii când patria lor era în pericol? Puterea Senatului era concentrată în mâinile câtorva. Doi consuli au fost însărcinați cu responsabilitatea de a avea grijă de mântuirea republicii. Asta era formula. S-ar putea crede că acești doi consuli sunt ceva ca Comitetul nostru de siguranță publică. În cazul unei agravări a pericolului, dacă pericolul deveni extrem, unul dintre cei doi consuli desemna un șef suprem înzestrat cu putere absolută, numit dictator. Din nou, s-ar putea crede că este ceva ce corespunde reprezentanților poporului nostru - comisari, selectați și propuși de Comitetul de Siguranță Publică. Dar nu este greu de demonstrat că guvernul nostru revoluționar, așa cum spune Lantena, nu este o dictatură.
1. Roma și-a numit dictatorul noaptea, de parcă, spune autorul Contractului Social, i-ar fi rușine să facă o asemenea insultă la adresa legilor și libertății publice, sau, după părerea mea, de parcă ar fi trebuit să presupunem că oamenii dormeau pentru a-l lega măcar o zi. Ne numim dictatorii ziua, deschis, fara sa rosim.
2. Roma nu a avut niciodată mai mult de un dictator la un moment dat. La noi, fiecare departament avea propriul său comisar cu putere nelimitată; și fiecare comisar și-a delegat puterea multor agenți sau, după cum a spus Danton răspicat, a trebuit să dăm dictatura fiecărui om plin de energie. Cum a ratat Lantena o astfel de declarație?
3. La Roma, dictatorii erau numiți doar pentru șase luni. Printre ei, aproape nimeni nu și-ar fi predat de bunăvoie puterile înainte de expirarea acestei perioade. Tsintsi-nat și-a predat odată autoritatea în a 16-a zi, pentru că în 15 zile a pus capăt tulburărilor. Comisarii noștri din departament


tach nu au fost limitate în timp, iar dictatura temporară (dacă ar putea exista un așa-zis guvern revoluționar) ar trebui să dureze atâta timp cât vor să prelungească războiul. Cât de timizi și lași erau acești romani!
4. La Roma, dictatorii au accelerat executarea legilor, dar nu au putut niciodată să facă ei înșiși legile. La noi, fiecare reprezentant, delegat, comitet revoluționar, comună a adoptat rezoluții care au devenit legi sau au funcționat temporar ca atare. Nu creați legi sub formă de reglementări! Da, asta ar însemna privarea celei mai frumoase prerogative a deputaților, învestiți cu puteri nelimitate!

5. Și în cele din urmă demonstrează că guvernul nostru revoluționar nu este nicidecum o dictatură, că la Roma, așa cum am spus deja, a durat doar cât a existat un pericol extrem, în timp ce la noi guvernul revoluționar continuă să existe și după duşmanul a părăsit teritoriul Republicii noastre când 1.200.000 dintre soldaţii noştri au înaintat pretutindeni 60 de leghe în adâncurile teritoriului inamic, când totul în interiorul ţării este calm, cu excepţia câtorva hotheads din unele societăţi populare. În fine, remediul nostru energizant și energizant servește și ca antidot miraculos împotriva aristocrației, dovadă fiind minunatele cure efectuate în locurile revoluției la Paris, în Comuna Eliberată*, la Bordeaux de către medicii de la Cofinal, conform teoriei. a medicului Duhem, a chirurgului Levasseur ş.a.
În această stare de lucruri, este nevoie de libertate neîngrădită a presei? Pentru ce? Întrucât acest guvern există pentru a asigura doar domnia justiției populare imparțiale, pentru a răsplăti virtutea etc. Cu un asemenea guvern, totul este în bine; să-l păstrăm pentru totdeauna, deoarece ar trebui să întărească dragostea poporului pentru libertate. Aliquando bonus dormitat Homerus
Există o altă versiune pe care o prefer. Cert este că, cu cât o putere mai formidabilă și nelimitată au reprezentanții poporului și agenții lor, cu atât mai mult pot lovi libertatea individuală și publică, cu atât mai mult este necesar să-i supravegheze. Dar unde să fie așezat felinarul peceții, care să lumineze atât comportamentul marilor tirani, cât și al micilor tirani, îngrijiți cu grijă în departamente îndepărtate și care, ca câinele de vânătoare din fabulă, când micuții lor sunt suficient de puternici, poate spune: „Ei bine, încearcă să ne dai afară”. Unde să pun această lampă? Pune un felinar pe Podul Nou pentru a ilumina Antoine
• Așa că au început să cheme Lyon,
♦♦ Uneori, bunul Homer doarme (Prim, traducător),

să se răzbune și să-l protejeze de escroci și criminali? Nu, asta ar trebui să se facă în localități, în departamentele sub supravegherea unora dintre dictatorii noștri o sută unu, sau, mai exact, comisarul, acolo ar fi necesar să se folosească libertatea presei, și o libertate la fel de nelimitată. ca puterea lor, astfel încât să fie întotdeauna egal cu ei.
A veni la Paris pentru a demasca actele de oprimare și vărsare de sânge la șase săptămâni după ce au fost comise la Nantes sau Marsilia este de vină pe tirani, iar aceștia trebuie legați. Acest lucru nu va ajuta la nimic, din moment ce, poate, acești tirani privilegiați, convinși, așa cum afirmă Lantena în declarația sa de principii revoluționare, că atunci când se face o revoluție în numele libertății, nimeni nu are dreptul să ceară socoteală de mijloace. folosit de la oricine care este în această revoluție a participat; acești tirani, zic eu, în loc să vă raporteze despre comportamentul lor, vă vor spune cu patos, precum Robespierre apologetul primelor zile ale lunii septembrie, că Cicero în asemenea împrejurări s-a mulțumit cu declarația: „Jur că am salvat Roma. și patria”. Ne putem imagina ce mari crime poate justifica acest răspuns evaziv.
Care este scopul libertății presei? Constă în exprimarea opiniei publice, în inducerea ei să vorbească, în plasarea acestei opinii publice între tiranie și popor... Dar ce barieră slabă și impotentă este aceasta! Este posibil ca cineva care are puteri nelimitate, care să ardă un sat, să distrugă un oraș, să creeze o comisie militară și să trimită ilegal la ghilotină sau să împuște cu cătină întreaga populație

a raionului („căci este plăcerea noastră? !”), nu va putea să spargă tipografia și să se înece în cerneala acuzatorilor săi, autorii care folosesc această mașină, sau să-i trimită la schelă, iar dacă vreun reziduu de rușine îl împiedică să facă acest lucru, nu are la dispoziție o mie de alte mijloace indirecte pentru a scăpa de criticii care îi stânjenesc tirania, cel puțin inventând, ca Robespierre și familia lui, conspirații imaginare ale închisorii la Paris, Boulogne etc.
La ce ar folosi libertatea presei sub un guvern revoluționar? Să presupunem că senatul limitează puterea revoluționară a membrilor săi trimiși în provincii în ceea ce privește libertatea presei, că li se va permite să facă totul și să nu o restrângă, așa cum a cerut Frérope, sub amenințarea de a fi acuzat de conspirație. Ei bine, dacă tribuna vorbitorului este așezată lângă ghilotină, atunci este inutil să atârnăm pe această tribună textul Declarației drepturilor cu toate articolele favorabile libertății de exprimare și de scris; Vă avertizez, de îndată ce va fi necesar să luați măsuri împotriva dictatorilor, platforma va fi goală sau se va umple cu cei care vin să-i lingușească. avertizez
69
Vă aștept ca nici măcar Freron însuși să nu se ridice la el, deși îi respect curajul nu mai puțin decât talentul lui oratoric.
Ce vă spun prietenii ipocriți ai presei? Ne dorim această libertate cu condiția să fie în armonie cu guvernul revoluționar, adică cu condiția să nu jignească marii legiuitori, care spun „că republicile nu se creează cu precauții, ci prin măsuri stricte, severe și inflexibile. " (deși istoria respinge astfel de afirmații); care spun că „mai bine ca zece nevinovați să piară decât un vinovat să scape de pedeapsă”; că în marile chestiuni politice se poate abate de la regulile stricte ale moralei etc., atâta timp cât ei nu se jignesc pe ei înșiși, pe prietenii și pe maximele lor, altfel, vă rog, libertate deplină de acțiune. Vă vor preda spre executare mai mulți funcționari minori din comune, comitete revoluționare, dacă, totuși, acesta nu este într-un oraș mare (gen Nantes, Bordeaux etc.).
Uite, cetăţean redactor, pentru că este necesar ca guvernul revoluţionar să rămână, ajunge la o înţelegere cu aceşti domni şi cu toţi apologeţii pentru muştarul care ne-a venit de la Dijon*, şi vei putea realiza 1) ca raportul. că, la propunerea lui Fréron, comitetul legislativ nu se sufocă în praful de papetărie și 2) ca, împreună cu apelurile Societăților Populare din Aix și Dijon, tipărite integral în Moniteur, să fie și apelul Clubului Electoral din Paris. tipărit integral, pe care editorul imparțial a raportat doar cu prudență, pentru a nu intra în opinia publică înșelătoare, permițându-i să vadă obiecte din mai multe părți; în mod asemănător, ei leagă la ochi un ochi al unui cal înhamat de roată de moară, astfel încât să-și poată vedea doar șoferul. Poți negocia, după o ceartă aprinsă, să le dai prietenilor tăi libertatea de a tipări câteva vagoane acoperite în care să poată introduce clandestin o parte din contrabandă. Nu te poți aștepta la mai mult de la un guvern revoluționar.
Semnătura: Ved ere43
Pentru gânditorii politici, următoarele două întrebări sunt sugerate pentru discuție.
Prima întrebare
Dacă o societate celebră, care la vremea ei a făcut mari servicii patriei prin propovăduirea unor principii corecte, a avut ghinionul să admită în sânul ei intrigatori și oameni ambițioși în număr suficient

de mare pentru a-i obliga pe membrii patrioti ai acestei societăți la tăcere; dacă este societatea în noaptea de 9 term...
♦ Deci autorul numește petiția Dijon.

Dora a dovedit că era stăpânită de un spirit de ură pentru libertate; dacă, după renașterea ei, s-a stabilit prin rezultatele ședințelor sale că același spirit predomină acolo mai mult ca niciodată, nu se cuvine ca guvernul să-și folosească puterea pentru a salva țara de un pericol atât de mare?
A doua întrebare
Dacă experiența ne-a arătat că două puteri statutare, cum ar fi Adunarea Națională și regalitatea, nu pot fi echilibrate atât de precis încât niciuna dintre ele nu o depășește pe cealaltă, și dacă s-ar fi cerut să fie vărsat sânge francez pentru a înclina balanța de partea libertatea după o luptă lungă și cumplită cu despotismul, atunci întrebarea este dacă libertatea nu este pusă în pericol în lupta cu o putere care nu este legală, ci mai avidă de putere, mai tiranică și mai crudă decât toți tiranii lumii întregi?
K. Babeuf
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI Nr.9
Este necesar ca atmosfera de la curte să devină atât de des o piatră de poticnire pentru înțelepciune și virtute? (Plutarh)44
29 fructidor, Anul II al Republicii [15 septembrie 1794]
Sapatorul Audouin și adjunctul Audouin
Alții să se bucure examinând rănile patriei lor, să transforme nenorocirile publice în distracție, să bată tirania cu jocuri de cuvinte și pe tirani cu epigrame. Lasă-i să mulțumească gusturile francezilor și să trezească frivolitatea națională veche, care a descarcat mânia națiunii asupra făptuitorilor celor mai mari nenorociri ale sale cu ajutorul unei satire pline de spirit și totul s-a terminat în cântece. Nu știu să cânt, nu știu să chem la cânt când patrie doare, că știu că n-aș juca decât pe mâna trădătorilor care ar spune, ca acel cardinal ♦ necinstit o dată: „Dacă ei cântă, atunci vor plăti”. Seriozitatea și puterea mi se par mai potrivite pentru a mă adresa republicanilor ale căror drepturi, demnitate suverană și principiile care le salvează independența sunt încălcate. Sarcina este de a-i trezi, nu de a le slăbi prin distracție plăcută tendința de a răzbuna insultele care le-au fost făcute. Trebuie să-i fac pe lași să tremure, să nu-i las să creadă că vor scăpa
Mazarin (Notă, traducător).

că au fost ridiculizate. Nimeni nu trebuie cruțat, fie că disprețul profund să fie soarta ticăloșilor Terșiți, care au fugit de pe câmpul de luptă pentru libertate, vânduți cu ticăloșie pentru aur uzurpatorilor puterii nelimitate pentru a renunța la credințele lor anterioare. Să-i însemnăm cu dispreț public pe acești ticăloși Proteu, care își schimbă cu ușurință culoarea și se supun oricăror ordine cu ticăloșie obsequiozitate. O să-l apuc acum ferm pe unul dintre ei de guler, iar înălțimea lui de grenadier, costumul de sapator, mustața nu îmi vor face nicio impresie. Îl voi împotrivi lui însuși și îl voi face să roșească, dacă ticăloșii dezertori mai pot roși.
Sapa de lemn. Journal Universel, 21 august 1790:
„Comisiile de drept Constituțional și Penal au fost însărcinate să înainteze Adunării Naționale cel târziu duminică un proiect de lege privind libertatea presei. În numele patriei, fac apel la toți legiuitorii patrioti să se prezinte cât mai curând. Să-și amintească

sâmbătă seara, 31 iulie. Să se gândească cu atenție la sensul și formularea proiectului de lege și să-l dea doar atunci când sunt convinși, după discuții serioase, că această lege nu este tiranică, nici inchizitorială, într-un cuvânt, că nu încalcă sacrul. drepturile omului, care ar trebui să stea la baza Constituției noastre. Îi avertizez pe concetăţenii mei că voi avea grijă să le aduc în atenţie numele celor care ar încerca să distrugă sau măcar să restrângă libertatea presei. Dar declar dinainte că voi enumera printre cei mai negri dintre negri pe cei care se vor împotrivi acestei libertăți, de care ar trebui să se teamă doar oamenii răi, cei ambițioși, ticăloșii și tiranii.
Audouin MP. „Journal Universel”, 12 fructidor II an:
„Oferă libertate nelimitată de a scrie!!! Nu se poate gândi la o astfel de propunere fără a tremura.”
Audouin, te-ai identificat pe bună dreptate în 1790. Privește-ți în propria oglindă. Ești cel mai negru dintre negri, un om rău, un om ambițios, un ticălos și un tiran. Pentru cine se teme de presă, spuneai în 1790, el reprezintă toate acestea; iar sigiliul, zici tu acum, te face sa tremura! Cât de mult diferă sapatorii de deputați!...
Oduen sapatorul. „Journal Universel”, 21 august 1790:
„Numai criminalii se tem de lumina care le expune oamenilor conspirațiile și intrigile. Vom pieri dacă se va face vreun prejudiciu libertății presei.”
72
Audouin MP. "Journal Universel", 10 fructidor:
„Libertatea presei fără frontiere, fără definiție, fără repere, da, asta ar fi o conspirație întrupată”.
Raționament puternic, mare Audouin! Vom pieri fără pecete, iar pecetea este o conspirație întruchipată...
Oduen sapatorul. „Journal Universel”, 21 august 1790:
„Dacă nu ar exista libertatea presei, Bastilia ar exista până astăzi. Dar scriitorii, conștienți de ororile săvârșite de despotism, și care nu comunicaseră anterior aceste cunoștințe utile concetățenilor, s-au grăbit, folosind această libertate importantă, să le povestească fraților despre toate cruzimile guvernului. Uimire prelungită, stupoarea sclaviei a fost înlocuită în sufletul francezilor de rușinea pentru înrobirea lor și de o dorință nerăbdătoare de a arunca jugul. Toți fiii patriei s-au unit, s-au povestit unii altora despre necazurile lor, virtutea s-a trezit în ei, nobil curaj a pus stăpânire pe sufletele lor, ei. a exclamat: „Să ne rupem lanțurile!” Și în același moment s-au prăbușit despotismul și închisorile sale, libertatea individuală și socială a devenit rodul acestei prime victorii, pe care o datorăm doar libertății presei.
Audouin MP. "Journal Universel", 12 fructidor:
„Dacă s-ar fi legalizat libertatea presei, Republica nu ar fi durat nici măcar două luni. Armate, sate, orașe - totul ar fi inundat, otrăvit. Pentru a muri liberi, republicanii ar trebui doar să se împuște singuri.”
Ce nonsens! Ce scandal! O cameleon! O, Audouin!
Oduen sapatorul. „Journal Universel”, 21 august 1790:
„Și dacă de atunci cetățenii acestui vast stat au reușit să-și mențină libertatea, dacă au zădărnicit planurile infernale ale dușmanilor Constituției, dacă Adunarea Națională a dat legi bune, dacă, în sfârșit, nu ne-am dat înapoi. în abisul în care am vegetat, cui suntem datori aceste beneficii valoroase? Libertatea presei, care singură este mai puternică decât toți despoții. Așa că, fără această libertate, am

fi ceea ce am fost, sclavi nenorociți, jucării nefericite în mâinile vreunui ministru sau vreunei curve. Doar libertatea presei ne poate salva din nou și din nou. Și suntem pierduți dacă libertatea presei este lezată.”
Audouin MP. "Journal Universel", 12 fructidor:
„Libertatea presei ar duce la prăbușirea guvernului, ar aprinde un război civil, un război religios, un război regalist.”
Nu, sigiliul nu este deloc o cutie a Pandorei. Imprimarea va aduce nenumărate beneficii, după cum a spus celebrul Auduin în 1790, dacă
73
se va bucura de libertate deplină. Adevărul va fi întotdeauna mai puternic decât eroarea, dovada acestui lucru va fi acea totală nesemnificație. la care Oduent va fi retrogradat în curând. Necazurile nu pot rezulta decât din încălcarea acestui drept sacru al presei, adică dacă ticăloșii și sclavii lor iau în stăpânire și devin stăpânii ei exclusivi, drept dovadă recenta tiranie a infamului Robespierre!

________

Oduen sapatorul. „Journal Universel”, 27 iulie 1791:
„Dragii mei concetăţeni, de asta mă tem mai mult decât oricând. Spui că suntem luminați și că avem baionete. Și vă voi răspunde că, dacă adevărații patrioți sunt lipsiți de posibilitatea de a spune adevărul, baionetele voastre nu vă vor ajuta și în curând veți înceta să fiți luminați. Doar libertatea presei și a opiniei pot împiedica sclavia să dezonoreze vreodată acest stat frumos.”
Audouin MP. "Journal Universel", 10 fructidor:
„Pas cu pas, libertatea presei va deveni în mâinile regaliștilor, federaliștilor, fanaticilor și, în cele din urmă, a tuturor contra-revoluționarilor, o armă care ar ucide libertatea.”
12 fructidor: „Ar fi mai puțin viclean să ceri ca armele să fie smulse din mâinile viteazilor apărători ai granițelor noastre și predate în mâinile aristocraților care rămân în țară”.
Am urmărit mai mult decât suficient nesăbuința blasfemiană, profanarea libertății. Argumentele jurnalistului universal împotriva libertății nelimitate de gândire și a libertății la fel de nelimitate de exprimare cu greu merită infirmate. Desigur, nu sunt de temut, întrucât toată Republica nu este locuită de săraci cu duhul. Dar întotdeauna este important să stigmatizezi apostații, oameni cu dublă și triplă față, care au abandonat laș cauza poporului. Este necesar să se avertizeze împotriva discursurilor lor, mereu tencuite cu fraze republicane. Nu trebuie să permitem oamenilor cinstiți să fie înșelați de asta. Desigur, cel mai bun mod de a le expune este să le compari cu ei înșiși. Oamenii sunt indignați când văd plebei nedemni transformându-se în ianuși cu două fețe, după ce au uzurpat încrederea pretinzând că sunt campioni ai celor mai pure principii republicane. Unii oameni spun că ar trebui să ne preocupăm nu de indivizi, ci de evenimente, că ar trebui să militâm mai mult pentru principii și mai puțin preocupați de oameni. Este o iluzie. Evenimentele sunt create de faptele oamenilor și doar expunând cu insistență urâciunile lor se poate priva de posibilitatea de a face rău. Voi demasca pe toți oamenii răi care au mers prea mult timp pe calea fărădelegii. Îi vom vedea unul câte unul în galeria de portrete, unde, la fel ca Audouin, vor fi adesea înfățișați în propriile culori. Iar Republica indignată îi va răsplăti pe fiecare dintre agenții săi infidel așa cum merită.
74
SFÂRȘITUL GÂNDIRII LA LIBERTATEA PRESEI

Unul dintre membrii acestui comitet a vrut să dea tonul, Convenția l-a asediat, „a fost foarte surprins”, și totuși acest lucru nu a fost surprinzător. De atunci s-a năpustit; de obicei oamenii sunt mângâiați, „dar el, spun ei, este de neconsolat”.
Ce s-a întâmplat cu toți acești vorbitori obsechiosi, cu toți acești admiratori ai tiranului, care timp de câteva luni și până în noaptea de 9 Thermidor au lăudat virtuțile tiranului, unde sunt acești tribuni corupți, strigând: „Robespierre sau moarte!”. – chiar înainte de execuția lui? Cine ne poate garanta că niciunul dintre conspiratori, dintre susținători angajați, nu s-a putut târî în sânul noii societăți? Cine ne garantează că tribunele lui sunt curățate? Dar, ni se spune, dacă vrei să scrii doar într-un spirit revoluționar, nu ai nevoie de libertate nelimitată; de aceea, o ceri doar pentru a te opune revoluţiei.
Când a fost întrebat califul Omar ce să facă cu Biblioteca din Alexandria, el a răspuns: „Dacă aceste cărți propovăduiesc doar acele adevăruri care sunt în Coran, sunt inutile, dacă propovăduiesc adevăruri opuse, aceste cărți sunt periculoase. Să fie arse”. Într-o bună zi, califii Od., Bar., Biy., Bur.45 ne vor spune probabil: „Dacă scrierile tale conțin numai maximele noastre, sunt inutile; daca contin maxime opuse, atunci sunteti intrusi; pune-le pe lista! Califul Omar, cel puțin, a ars doar cărți. Iar califul Robespierre a mai spus: „Sunt cel mai bun patriot al Republicii; a mă ataca înseamnă a ataca Republica: vino la mine, Fouquier, enumeră-le”.
Întrucât aceste argumente nu au avut succes în rândul publicului, care a fost corupt prin amintirea cu răutate a mai multor articole din Declarația drepturilor, ei au întors partea inversă și au spus: „Dar libertatea presei este scrisă în Declarația drepturilor, ce altceva. vreţi? Nu a fost suficient pentru a-l folosi sub Robespierre? Ei spun că Dr. Be. a petrecut o noapte întreagă pentru a produce această idee de succes, pentru care a fost răsplătit cu strigăte de „bravo!” de către membrii Sinhedrinului; au convenit între ei că, dacă cineva începea să ceară o garanție a libertății presei, s-ar preface că îl înțeleg în așa fel încât să ceară libertatea însăși, iar dacă el insista, striga toile, crucifige*, „în listă, în listă!"; iar în cazul extrem va fi foarte ușor să convingi publicul că o lege strictă a calomniei este o garanție excelentă a libertății presei.
Lungimea acestei scrisori îmi indică că este timpul să o încheiem: fii perseverent, curajos republican, fii apostol
* Crede, răstignește! (lat.) (Notă, traducător).

principii încălcate. Tirania lui Robespierre nu i-a izgonit din inimile noastre... Semnat D...
PS Există un zvon că după Bur. a ordonat arestarea președintelui Tribunalului Revoluționar, el ar trebui să-l numească pe Fouquier în această funcție. El va fi susținut energic de Bar., Biy. și Col. 46, care consideră că Convenția a refuzat să-l numească acuzator pentru că l-au nominalizat la președinție.
K. Babeuf
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 10
Însăși necesitatea de a o cere * presupune despotismul palpabil
Sărbătoarea Virtuților, prima zi a sans-culotidelor [17 septembrie 1794]
Adevăruri puternice într-o adresă la Convenție. - Situația politică în departamente. – Plângerea unui act de arbitrar din partea Comitetului

de siguranță publică. — Conversia energetică a lui Arras. — Acuzație împotriva lui Barer.
Ce se întâmplă cu Convenția? Unde sunt rezultatele intențiilor exprimate de a pune capăt domniei crimei și de a asigura victoria justiției? Ce face această mulțime de senatori, cărora li se atribuie cunoștințe și vederi corecte, rămase atât de mult timp zadarnice, după cum se spune, doar din cauza asupririi care a înrobit totul? Ce mai așteaptă ei pentru a se dovedi? Convenția a reușit să facă acest lucru pe 9 Thermidor. Chiar vrea să ia aparența de virtute din această mișcare unanimă care l-a răsturnat pe tiran și complicii săi principali? Va permite să se spună că a făcut asta doar pentru propria sa mântuire, îndemnat doar de curajul disperării, în fața pericolului iminent? De ce este atât de lent să se ridice la nivelul lui Hercule și să aducă lovituri asupra adepților lui Robespierre? Li se va da timp să-și adune puterile sau au deja astfel de puteri care îi provoacă frică?
Impulsul energetic al lui Merlin din Thionville din 24 fructidor47, care a stârnit interesul și aprobarea universală, mărturisește însă că printre voi, reprezentanți ai poporului, mai există oameni virtuoși care vor să salveze Roma. Dar vor reuși cu atâta timiditate? S-au ridicat acești oameni virtuoși la nivelul adevăratului republicanism? Atunci nu s-ar teme de moarte sub Maximilian; si nu poti
♦ Adică libertatea presei.

ar fi să vedem cum senatorii neputincioși îi permit lui Cezar să-și îndeplinească lits de justiție4β și să-și dicteze legile sângeroase cu vocea maestrului - legi care au aruncat înapoi rațiunea publică la o distanță incomensurabilă, au răsturnat toate principiile, au distrus roadele a cinci ani. a muncii demne de admirat timp de secole; legi, în sfârșit, care acum te fac să roșești și justifică participarea ta la redactarea lor doar recunoscându-ți propria slăbiciune, că ți-ai permis să te supui voinței unei singure persoane fluturând un flagel peste capul tău. Circumstanțele, interesele tale personale sau, poate, propria lui stângăcie, ți-au oferit ocazia să-l răsturnești pe Robespierre, dar încă nu ai făcut nimic pentru a-l distruge.
Ziua 9 Thermidor a salvat Franța doar de a avea stăpânul recunoscut pe care îl avea de fapt de peste un an. Dar acest eveniment nu a fost o adevărată revoluție. Ai putea, sau mai degrabă ar trebui să-l completezi; dar unde sunt ele, legile care returnează drepturile uzurpate națiunii? Unde sunt decretele care distrug instituțiile rușinoase, mai mult decât monarhice, create sub stăpânirea unui tiran? La ce folosește să distrugi un om dacă tot ceea ce a făcut este păstrat? Libertatea presei a fost câștigată, dar noi am fost cei care am luat-o cu asalt, cu arma rațiunii în mână. Am fost aduși în punctul în care, contrar rațiunii publice, am fost forțați să dovedim că libertatea de exprimare este un drept legitim; printre voi a fost pusă sub semnul întrebării. Abia ți-ai exprimat o aprobare tacită a acestei libertăți... și pentru mulți rămâne neclar dacă toleranța ta în această chestiune nu a fost dictată de presiunea opiniei publice, care părea să garanteze sprijinul scriitorilor liberi în ciuda ta. Dar ce să spun, pentru că onorabilele victime ale inchiziției comitetului rămân încă în cătușe! Dar destule despre asta pentru moment.
Trebuie mai întâi să mă întorc la ceea ce am spus deja, că după 9 Thermidor nu ai adoptat nicio lege care să răstoarne Robespierre. Voi spune mai multe: ați emis legi care completează acest sistem veșnic urât. Mi-am câștigat dreptul de a lua în considerare aceste legi și de

a da dovada acestei afirmații serioase pe care am făcut-o. Deci, voi prezenta și raportul meu despre situația politică din Franța. Va arăta cu ce răni uriașe este încă acoperită, ce dureri severe continuă să o chinuie. Se vor arăta departamente care rămân prada favoriților cruzi ai regelui Thermidor, victime ale sistemului opresiv al călăilor revoluționari care au luat locul aleșilor poporului; iar cei din urmă, destituiți pentru că nu voiau să omoare poporul, nu au câștigat nimic din căderea pedepsitorului și au rămas în închisoare pe baza unui decret care i-a lovit pe toți, aducându-i pe toți pe listele imperiale.

77

Ce înseamnă această continuare a fostului sistem? De ce închide Convenția ochii la această mizerie groaznică? De ce nu stabilește o dată pentru totdeauna puterea dreptății? De ce tirania continuă să trăiască după moartea tiranilor sau de ce tiranii au moștenitori? De ce ucigașii, care îndrăznesc să se prefacă singurii patrioți adevărați, sunt ascultați cu atenție atunci când vin să se plângă că sunt asupriți; iar această asuprire nu este altceva decât manifestarea irezistibilă a furiei provocate de nenumăratele lor atrocități, indignarea nestăpânită a adevăraților patrioți pe care nu au reușit să-i extermine complet. De ce cererile și apelurile ucigașilor, cerșite și fabricate la Paris, așa cum a putut să arate André Dumont 49 26 fructidor, primesc întotdeauna o primire mai bună decât cei care vorbesc cu reprezentanții suveranului în limbajul principiilor și al adevărului? Sunt surprins că Merlin din Thionville, care, chiar în întâlnirea în care s-a arătat demn de postul său, a reușit să vorbească despre actele de arbitrar comise împotriva lui Real și a lui Dufourny, nu a menționat în același timp o altă încălcare, mai sângeroasă, a drepturile garantate de Declarația nemuritoare, care ar trebui să fie un piedestal de neclintit al tuturor libertăților. Mă refer la firmanul Comitetului de Siguranță Publică îndreptată împotriva judecătorului Bodson, pe care ienicerii vizirilor l-au arestat în instanță în exercitarea atribuțiilor sale, pentru redactarea contestației clubului numit Electoral. Să cunoască toată lumea acest document, care a devenit deja public datorită unui afiș postat la Paris. Poporul să găsească în el acea erezie de care sunt acuzați și, dacă îl condamnă, atunci cu cunoștință de cauză. Lasă-l să-i exprime compilatorului său, încă lânceind în închisoare, reproșul pe care îl merită un dogmatist periculos sau recunoștința pe care o merită celor care suferă pentru libertate. Să vorbească și despre toți cei care s-au alăturat acestui apel.

Să judece și ei asupra recursului Societății Populare din Arras, care nu a putut fi citit în Convenția celui de-al 28-lea fructidor. Poate că vor descoperi că merita să fie citit, deoarece nu era o petiție, ci o declarație de libertate a presei. Mândrii republicani din Arras îndrăznesc să spună în această adresă că nu se numără printre acei oameni slabi care vin să cerșească în genunchi permisiunea de a fi liberi. Dar acest recurs conține acuzații împotriva lui Barer50. Și de ce să nu dau vina pe Barer? Nu poate fi acuzat ca oricine altcineva? În ceea ce mă privește, declar că toate aceste documente energetice aparțin istoriei, că ar trebui consemnate în analele libertății. Convenția Națională va recâștiga fără îndoială acea mare energie care i se cuvine, adică energia îndreptată spre restaurarea marilor principii și distrugerea sistemului statal creat de tirani. Dar deocamdată, să scriem mai departe

în ziarele noastre veridice și îndrăznețe, pe care Buletinul Convenției și Moniteur refuză prudent să le accepte. Să păstrăm pentru posteritate numele oamenilor care au luptat cel mai curajos în primele rânduri în momentele grele pentru libertate.

APEL AL SOCIETĂŢII POPORULUI DIN ARRAZ LA CONVENŢIA NAŢIONALĂ, CU URMĂTOAREA EPICGRAFĂ:

Cine cere permisiunea de a fi liber nu o merită (J.-J. Rousseau)

Declarația privind libertatea presei. – Acuzații împotriva lui Bertrand Barère.

Legiuitori!

Cerem o garanție a libertății presei; cerem adoptarea unei legi care să protejeze acest drept natural. Cetăţeni, vă declarăm cu toată energia republicanilor că nu suntem printre acei cetăţeni, pe cât de slabi, pe atât de bine intenţionaţi, care, ca să zic aşa, în genunchi vă imploră permisiunea de a fi liberi.

Oameni liberi, învingători, care au călcat în picioare despotismul răsturnat, v-au trimis aici să stați. Care este esența mandatului imperativ care ți-a fost dat? Pentru a-și proteja libertatea, pentru a aduce sub ea temelia unor legi înțelepte.

A-ți cere să garantezi libertatea presei, libera exprimare a gândirii, înseamnă a pune la îndoială existența eternă a acestui drept natural, devenit simbol al unității sacre a francezilor în 1792, când s-au ridicat împotriva unui tiran înarmat cu un dreptul de veto pentru tratarea morții și pumnale constituționale; când s-au răzvrătit împotriva unei Adunări prea slabe pentru a se ridica cu curaj la nivelul îndatoririlor pe care i le-a pus marele destin al Franţei.

Între timp, libertatea presei a fost apoi încătușată de decrete insidioase, pe care conspiratorii criminali le-au smuls legiuitorilor slabi și evazivi. Dar ce fapte omenești pot intra în conflict cu legea înscrisă de însăși natura în toate inimile, în care focul libertății se stinge numai împreună cu viața?

Deoarece nicio persoană nu poate fi mai puternică decât un întreg popor, poporul în ansamblu nu se așteaptă la dreptul de a fi liber de la nimeni, ei dobândesc acest drept din propria voință.

Oamenii din 14 iulie nu i-au cerut deloc lui Capet permisiunea de a-și rupe lanțurile. Pe 10 august, oamenii s-au consultat doar cu ei înșiși, hotărând să închidă tigrul încoronat.

Peste tot, până în cele mai îndepărtate sate, publicul a răsturnat și a spulberat emblemele tiraniei chiar înainte ca decretul din 22 septembrie să stigmatizeze monarhia și să proclame Republica.

79

Tribunalul, hotărât în unanimitate în favoarea lui Marat, l-a implicat în calitate de inculpat prin decretul pe care conspiratorii Girondei v-au storcat prin abuzul de încredere, acest tribunal nu a cerut adoptarea prealabilă a unei legi care să garanteze libertatea de opinie. O, această curte nu semăna deloc cu camera de foc * a lui Robespierre, a cărei prăpastie vorace a înghițit atâtea victime nevinovate. Și nu ați citit în inimile voastre, legiuitorii, în timpul celebrei întâlniri a Termidorului al 9-lea dreptul scris acolo de a exprima cu curaj o părere, care a zdrobit tronul tiranului și l-a trimis la eșafod?

Astfel, libera exprimare a gândurilor este unul dintre adevărurile eterne, independent de întâmplările întâmplătoare, adevăruri pe care legiuitorul nu le poate crea, ci doar le poate recunoaște. Omul nu produce virtute, o acceptă sau luptă împotriva ei. Libertatea de gândire este acea proprietate inalienabilă pe care natura o moștenește

omului. Legile care îi pun cătușe nu sunt legi, întrucât legea este expresia voinței generale și din moment ce nu se poate presupune că voința generală ar putea să-și pună cătușe.
Repetăm, actele care îngrădesc libera exprimare a gândirii nu pot fi decât rezultatul nefericit al violenței și opresiunii, care paralizează voința suveranului, reprezentat de marea sa adunare aleasă. Aceasta ar fi domnia lui Maximilian Robespierre.
Reprezentanților, amintirea umilitoare a vremii când trei-patru oameni se puneau în locul principiilor pe care se întemeiază libertatea noastră, când libertatea de opinie, pusă în centrul cartei constituționale, era privită doar prin ochii un tribunal sângeros . Nu i-ai uitat, acele zile nefericite în care vălul tăcerii sublime care acoperea chipurile patrioților a ascuns privirii tiranului indignarea pe care au fost siliți să o păstreze în adâncul sufletului.
Când libertatea presei, dreptul sacru de a-și exprima liber gândurile, au fost îngropate la poalele tronului lui Robespierre, curajul și energia voastră au răsturnat acest tron, iar sub fragmentele lui regăsim din nou proprietatea noastră originală.
Oameni din 9 Termidor, vouă și concetățenilor noștri care, uimiți de o lungă letargie, vă întreabă dacă pot fi liberi, declarăm că căderea tiranilor ne readuce la drepturile noastre eterne, că din mormântul unui dictator. , libertatea iese la iveală în strălucirea puterii sale.
★ Chambre ardente (camera de foc) - tribunale speciale care au existat în secolele XVII-XVII ale ei. pentru analiza cauzelor asupra unora, care erau considerate infracțiuni deosebit de grave și condamnau condamnații să fie arși pe rug (Prim, traducător).
80
Deputații, locuitorii Nordului nostru, care l-au înfrânat pe canibalul atot-devoratorul, a cărui furie ne-a devastat țara timp de cinci luni, vor dovedi în curând că s-au ridicat la nivelul tău, expunând în fața ta spectrul revoluționar pe care s-a bazat Joseph Lebon în ordine. pentru a lupta cu succes cu victimele care au încercat să scape de furia lui.
Acuzația împotriva lui Barer în numărul următor al revistei K. Babeuf
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI Nr.I
Ascultați de oameni, urmați-le decretele... acest popor a suferit de mult sub abuzurile voastre. S-a săturat să ducă jugul, iar jugul s-a rupt (Voltaire. Gnriada)
Ziua Muncii, a treia zi a sans-culotidei, Anul II [19 septembrie 1794]
Edițiile „Ziarului Presei” au devenit arhive de documente istorice valoroase, pe care „Monitorul” și „Buletinul” Convenției refuză să le introducă în rubricile lor. - Implicarea și complicitatea lui Barère în ororile și cruzimile comise în Arras și în întreg departamentul Nord de Joseph Lebon.
Așteptând să schițez o istorie completă a barerismului și să decupez pentru eroul acestei secte un costum ca cel pe care l-am făcut pentru Audouin; în așteptarea când voi prezenta rezultatele uimitoare ale frumoasei științe a controverselor, care oferă capacitatea de a apăra toate sistemele și de a vorbi constant pro și contra, în așteptarea când voi deschide în sfârșit părțile rușinoase ale acestor teologi politici care, cu comentarii eterne, doctrina deformată și pervertită și a scufundat Declarația Drepturilor, atât de inteligibilă prin simplitatea ei, într-un labirint inextricabil, precum scrierile sacre ale patriarhilor și ale părinților; în așteptarea faptului că virtutea majoritate a Convenției își va arăta caracterul și va lua o decizie definitivă cu privire la summit-ul insolent, imperios, invariabil

Robespierre; în așteptarea când va forța acest vârf să nu mai jignească poporul perpetuând planul unui răufăcător ticălos, a cărui soartă și sfârșit o va împărtăși, de îndată ce își va pierde puterea necesară pentru a păstra ceea ce rămâne din structura ei monstruoasă; în așteptarea când va fi lipsită de restul puterii și nu se va mai putea ascunde

* Deci la Babef.



ține de ochii și urechile concetățenilor mei documente, aceste mărturii teribile care o acuză... Adun aceste monumente importante pentru istorie; paginile mele se transformă în arhive, într-un depozit sacru de dovezi care să justifice condamnarea tuturor celor care au vândut în folosul lor libertatea, bogăția și sângele Republicii. Datorită libertății presei, am ocazia să fac această faptă bună pentru țara mea, să consemnez prima acuzație împotriva lui Barer. Această persoană, anterior un colos, va deveni în cele din urmă obiectul unui atac. În ultimul număr am văzut că a avut totuși suficientă influență pentru a alunga tunetul care i-ar fi putut cădea deja pe cap pe al 28-lea fructidor. Nu există paratrăsnet împotriva libertății presei. Tirani, ați câștigat și ați fi putut câștiga mai mult dacă v-ați putea proteja de acest judecător neliniștit... Barer, apăreți pe scenă însoțiți de un criminal public, al cărui patron, ajutor, complice. Umbrele a mii de victime din departamentul Nors strigă după răzbunare pe călăul Joseph Le Bon52 și pe vrednicul său avocat la întâlnirea celor 21 de Messidores*, și toți locuitorii în doliu ai acestei nefericite regiuni arată clar cum au va vota dacă poporului li se permite să-și exprime opinia despre guvernarea revoluționară.

Continuarea recursului Arras. Urmărire penală împotriva lui Bertrand Barère

Vă scriem cu o acuzație împotriva lui Barer. Decretul dat în favoarea sa, nu reduce la tăcere glasul sângelui nevinovat vărsat, care se ridică constant împotriva celui care a fost sprijinul și apărătorul ucigașului public. Nu ne vom aminti de schimbarea lui Barère, care l-a făcut mereu un om al împrejurărilor, legat de roata evenimentelor pentru a le urma rândurile, văzând în principii nu inviolabilitatea lor, care a unit oamenii cinstiți în jurul lor, ci oportunitățile pe care le-au. ar putea oferi.

Feuillant și președinte al Feuillantilor, pe vremea când această sectă politică dădea tonul la curtea în care ea s-a născut, în orașul în care era la modă, abia după ziua decisivă de 31 mai s-a legat de aceea. Muntele, care acum a prins adânc rădăcini în Convenția Națională. Sclavul josnic al lui Robespierre pe vremea când acest conspirator obrăzător a pus mâna pe frâiele guvernului, Barere a primit drept răsplată pentru serviciul credincios de la stăpânul său scaunul de președinte al clubului iacobin, unde l-a prezentat cu puțin timp înainte. De aceea ți-l expunem ca pe un revoluționar proaspăt bătut. Cei care doresc să ia cunoştinţă de prezenta cauză trebuie să citească raportul lui Barer din această dată.



Opinia publică, o chemare energică la adevărul etern, îl expusese cu mult înaintea noastră pe acest om devenit revoluționar când Maximilian a înlocuit revoluționarismul cu canibalismul, când nou-creatul Cromwell, căutând să organizeze teroarea pentru a instaura un nou despotism, căuta complici devotați dintre cei al căror suflet este capabil să accepte toate nuanțele pe care crimele le dă ambiției. Da, legiuitorilor, Barer s-a ridicat deasupra Mlaștinii doar într-o

decolare revoluționară pentru a intra pe primii pași ai tronului dictatorului.
De aceea am văzut slăbiciunea lui clătinitoare făcând loc cruzimii reci: am devenit victimele exercițiilor sale sârguincioase în arta asasinatului politic.
Sângele curgea în pâraie în orașul nostru; 2 mii de oameni, înghesuiți în închisori, așteptau momentul în care gura lăcomită a preotului-tigru le va pune capăt chinului! La orgii publice scandaloase, slujitorii morții au ridicat pentru sănătate pahare pline cu sânge uman. Arras, declarat oraș demn de recunoștința patriei, a arătat un spectacol de dezolare și doar ici și colo se vedeau morminte.
O voce energică de indignare și lacrimi de disperare, ale căror impulsuri trebuiau înfrânate, s-au auzit timp de trei luni întregi în clădirea Comitetului pentru Siguranța Publică, dezvăluind toate aceste orori. Omul pe care îl acuzăm, cu trădare crudă, plasează între tine și gemetele noastre, între dreptatea ta și opresiunea noastră crudă, bătălia de la Fleurus. A încununat fruntea călăului nostru cu lauri nemeritati. El înfățișează un creștin de ultimul tip, Joseph Le Bon, așezat în liniște la Cambrai pe cadavrele a 800 de cetățeni cărora le-a ordonat să fie uciși, un om care a contribuit la victoria în bătălia de la Fleurus. Vă vorbește despre plângerile noastre de parcă ar fi țipetele unei aristocrații viclene. O, Barère, când ai prezidat Feuillants, am fost persecutați, am fost aruncați în închisori pentru că am cerut execuția hidrei încoronate, pe care ai mângâiat-o cu umilință.
În cele din urmă, își face raportul asupra acuzațiilor care s-au acumulat împotriva lui Joseph Lebon, ucigașul nostru. Îl încununează cu lauri; vrea să acopere crima cu o victorie ca să treacă neobservată. Anunțându-vă despre strălucita cucerire realizată de armatele Republicii, vă înfățișează pe deputatul Le Bon ca pe un om care a zdrobit aristocrația prin măsuri pe care le definește ca fiind oarecum drastice, dar care, în opinia sa, ar trebui judecate doar de rezultate. Și așa, cea mai întunecată cruzime, cea mai neînfrânată tiranie, profanarea celor mai sacre drepturi naturale, umilirea umanității, disprețul față de dreptate - toate acestea sunt doar măsuri dure. Doliu general, neîncredere generală, râuri
6*
83
sângele, deprimându-ne zilnic ochii - acesta este rezultatul lor.
Barère a spus că nu cunoaște în detaliu comportamentul lui Joseph Lebon. În câteva cuvinte, vă vom dezvălui un lung șir de cruzimi, din care suntem victime de foarte mult timp.
Plângerile viguroase ale multor patrioți, pe care Le Bon, printr-o neglijență, i-a înaintat tribunalului din Robespierre, în loc să fie ucis de propria curte; statornicia cu care reprezentantul lui Guffroy le-a apărat cauza – toate acestea i-au forțat pe Robespierre, Saint-Just și Barère să caute ocoluri cu maximele lor operaționale însetate de sânge. Lebon a fost retras temporar. Acest vicerege a venit la Paris cu ministrul său principal*; stătea constant în fața dictatorului sau cu prietenul său Barera.
Guffroy și un patriot, întemnițați la Arras pentru că au vorbit în apărarea inocenței asuprite, au venit la Paris pentru a nu pierde din vedere cauza prietenilor noștri comuni. I-au scris lui Barère în detaliu despre toate crimele și alte crime ale lui Joseph Lebon. Barer s-a limitat la a confirma primirea acestor scrisori, fără a le răspunde pe fond.

Dar, fără îndoială, a fost de acord cu Lebon asupra notoriului raport, în care îl atașează pe eroii lui Fleurus pe călăul regiunii noastre, în care îl proclamă pe mântuitorul regiunii de nord a celui care i-a cufundat în doliu pe patrioții de acolo, pe cel care acoperit laurii cu chiparoși posomorâți, cu care apărătorii patriei ne împodobeau hotarul. Nu a fost suficient ca ei să abuzeze de lacrimile noastre, de disperarea noastră, au fost nevoiți să-i înapoieze și pe Lebon victimele sale: acesta, se pare, a fost o înțelegere între acești oameni însetați de sânge. Și Barerre a venit la tine să extragă de la tine un decret care să trimită înapoi autorităților care au emis mandatul de arestare, pe toți acei funcționari curajoși cărora le era sete sângele lui Joseph Le Bon, pentru că nu voiau să devină complici la furia lui și căutau mântuirea în justiția comitetelor voastre și în conștiința fiecărui deputat. Dar Barer a trebuit să se retragă, iar acest om, care adusese flexibilitate josniciei, pentru a calma opinia publică indignată, a cerut el însuși să-și retragă decretul, care era criminal pentru libertate.
El a promis că Joseph Lebon nu se va întoarce pe pământul pătat de el cu atâtea atrocități. Dar pentru astfel de oameni de afaceri politici, jurămintele sunt aceleași cu oasele cu care se amuză: Lebon a fost din nou trimis cu puteri nelimitate, care au devenit pumnale în mâinile acestui maniac. Această veste îngrozitoare a stârnit proteste atât de puternice din partea deputaților, care au simpatizat cu suferințele noastre crude, încât Barer s-a grăbit să ia înapoi pumnalele pe care le înmânase ucigașului nostru.
Trecuseră patru ore de la sosirea lui Le Bon la Cambrai, el număra cu ce sacrificii avea să-și potolească setea.
♦ Daiyo - Președintele Comisiei din Cambrai.
84
răzbunare, când un curier de urgență, grăbit de Comitetul pentru Siguranța Publică, l-a informat pe Le Bon că în cele din urmă a fost împiedicat să-și continue crimele.
Așa, domnilor legiuitori, este descrierea exactă a groaznicei furtuni care ne zvâcnește de patru luni. Dacă fulgerul crimelor a lovit atât de multe victime printre noi, putem oare să ne înfrățim cu cel a cărui mână perfidă l-a îndreptat? În zadar, decretele smulse de tine prin înșelăciune vor proclama nevinovăția vreunui Barère: în ochii noștri el va rămâne mereu pătat de sângele vărsat de cuțitele care ucide libertatea pe care le-a pus în mâinile canibalului Joseph Lebon. Ori de câte ori ne amintim de bătălia de la Fleurus, ne vom imagina sentința la moarte în mâna pe care Barère a împodobit-o cu laurii câștigați de frații noștri în acea zi memorabilă.
Chiar dacă umbra lui Robespierre îndrăznește să apară din nou printre voi, impulsul revoluționar este dat; nu se poate pierde libertatea de două ori, iar o ființă gânditoare nu se va lăsa niciodată zdrobită din nou.
Din adâncul inimii noastre îl blestem pe Barer. Suferința pe care am îndurat-o din vina lui ne inspiră frică și dezgust pentru el. Prin urmare, declarăm că nu putem avea încredere în protectorul obligător al călăului nostru.
Semnăturile lui Boissard, domnule președinte. Triboulet și Langlais Sr., secretare.
Ofertă de muncă
Este nevoie de un om care să poată scrie contestații la Convenție în genul potrivit pentru distribuirea către departamente, i se va asigura un salariu bun, iar la pensionare va avea ocazia să devină inspector la

construcția de noi nave cu supape. Contactați st. Peve de Petit Champ, nr.35, către inventatorul sau cetățeanul Louchet 54, Place Maubert.
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 12
Adevărul devine irezistibil atunci când este susținut de opinia publică. Uneori, opa chiar răsturnează guvernele (Dyumarse)
Sărbătoarea Opiniei Publice, a patra sans-culotide, Anul II [20 septembrie 1794]
Lauda opiniei publice. – Protest împotriva decretului de desființare a celor patru sans-culotide. – Intrigile autorilor de pamflete proaste. – Un proiect de anihilare care ucide libertatea

toate societăţile populare. – S-a găsit fosta societate a iacobinilor. - Un raid al membrilor societății din 9 Thermidor asupra vânzătorilor ambulanți de ziare.
Cele mai fine dintre ideile morale stabilite în baza calendarului republican de către autorul său se rezumă la stabilirea unei sărbători speciale dedicate opiniei publice. El pare să fi calculat previzibil că în secolele următoare în Republica noastră ar putea avea loc ascensiunea unei puteri inchizitoriale care ar putea într-o zi să îndrăznească să înăbuşe libera exprimare a gândirii. Și a hotărât, prin, ca să spunem așa, îndumnezeirea Opiniei Publice, dedicarea anuală a cultului ei a unei zile speciale, să reamintească constant cetățenilor că trebuie să o păzească constant și vigilent de orice încălcare, să o cinstească și să o respecte. pentru totdeauna.
Creatorul acestei frumoase instituții, poate, chiar a prevăzut și a văzut primele semne ale acelor conspirații că ticăloșii decemviri au început curând să ia locul acelui guvern, care a fost înființat abia recent pe baza principiilor democrației pure, adică , dreptatea si toate virtutile. În stabilirea sărbătorii Opiniei Publice, legiuitorul a sperat fără îndoială că, dacă acest apărător suprem al libertății și fericirii popoarelor va fi vreodată încălcat sau uitat, atunci, cel puțin în ziua în care republicanii francezi ard tămâie la piedestalul său, ar fi forțați să-și amintească că trebuie răzbunat pentru asta, că nu le cere închinare deșartă și că această zi le oferă doar ocazia să-și amintească cu hotărâre: vocea formidabilă a opiniei publice trebuie să se ridice constant împotriva oricărei uzurpare a drepturile oamenilor. '
Conventia Nationala! Încă o dată, ești bun în cea mai mare parte, dar încă ești prea înclinat să te supui fără minte vocii oracolelor dictaturii. „Apogeul” dezorganizator te-a făcut să aprobi fără minte o decizie imorală. Decretul pentru desființarea a patru dintre sans-culotide este un atac mai grav decât pare republicanilor slabi. Simpla anulare a sărbătorii opiniei publice este o blasfemie grosolană. Orice act legislativ care vizează subminarea moralității republicane este o crimă împotriva națiunii. Toate lucrările legiuitorului unui popor liber trebuie să se întemeieze pe principiile acestei morale. El comite o crimă ori de câte ori, în loc să sporească puterea acestor principii, le slăbește. S-ar putea ca în acest caz să nu se fi gândit niciun membru al Senatului? A anula sărbătoarea opiniei publice înseamnă a declara: să eliminăm orice reamintire că înaintea acestui înger păzitor al dreptății și libertății, acest distrugător de crime și criminali, toate căile și drumurile sunt încă închise în Franța. Acest act de eliberare a cerut răzbunare,

a venit. Opinia publică, indignată de această ultimă insultă, a răspuns cu vocea noastră. Aproape concomitent cu promulgarea decretului care a desființat ziua cea mare, în care, se părea, în mod liber și legal toate crimele și cei care le-au săvârșit puteau fi chemați la tribunalul Opiniei Publice, aproape în același timp ne-am înarmat cu acuzator și a declarat, că o zi nu este suficientă pentru ca opinia publică să examineze toate atrocitățile și că această judecată, mai mult decât oricare alta, trebuie să fie permanentă! Dacă nu ar fi fost așa sub Marat, memoria lui nu ar fi fost glorificată în ziua Răsplatei. Declar că am nevoie de mai mult de o zi pentru a oferi opiniei publice posibilitatea de a judeca toată multitudinea de infracțiuni săvârșite de guvernul decemvirilor, asupra gradului de vinovăție al fiecăruia dintre membrii săi în viață sau decedați, asupra celor mai mari sau decedați. mai puțină participare la ele atât a lui Barer, cât și a lui Billo, și a Collot55, și a înecatorului Carrier56 și a medicilor Duhems57 și Levasseur, și la capitolul ♦ Vadieu, și antidictatorul Bourdon58 și inepuizabilul sufletor Luchet etc. care cer realizarea drepturilor omului și cu bunăvoință îi patronează pe cei care susțin încălcarea acestora.

Așadar, să se grăbească persoanele influente și de rang înalt, ale căror nume le-am numit mai sus, să decrete o restrângere a libertății presei: altfel totul va fi dezvăluit. Să se grăbească să publice cât mai multe pamflete absurde și anonime și să le amestece cu scrierile noastre, puternice în principiile lor și excelent argumentate, pentru a avea astfel un pretext să se refere la necesitatea de a suprima voința de sine și de a emite un se presupune că legea împotriva calomniilor. Să încerce și ei să închidă ultima ușă Opiniei publice și vigilenței sale nemiloase, cerând desființarea tuturor Societăților Populare, folosind ostilitatea pe care aceste societăți o simt doar față de conducătorii societății din 9 Thermidor. Să împiedice secțiile pariziene să urmeze exemplul lăudabil al secției Gravillet și să ceară garantarea libertății de opinie și abrogarea decretului, fatal libertății, interzicând poporului să se întrunească oricând dorește. Lasă-i să conducă în continuare Convenția și să-și păstreze priceperea secretă pentru a-l face să aibă încredere în prostiile lor dictatoriale. Să-i poată convinge că suntem succesorii tuturor Royou și Malle-du-Pans 59, pentru că le stânjenim progresul sângeros și cerem restaurarea drepturilor omului... Dacă eșuează

Capitoul este vechea denumire pentru funcționarii municipali din Tula (Prim, traducător).



Dacă vor obține toate aceste succese în același timp, opinia publică va fi pe deplin conștientă de totul și vor pieri.

În ceea ce mă privește, nu m-aș abate niciodată de la o regulă care este în întregime în concordanță cu caracterul meu și cu tonul natural al compozițiilor mele. Ea constă în a pleda pentru drepturile poporului doar pe acel ton demn care se potrivește unei cauze atât de fine. Prietenul poporului a afirmat această regulă în „Lanțurile sclaviei”, a respectat-o mereu cu sfințenie și a reușit acest lucru. Dar colegul meu Freron, care este și o autoritate pentru mine și cu care, așa cum am anunțat, sunt în alianță, a spus că arma sarcasmului nu este nicidecum cea mai inofensivă. Primesc săgeți puternic șlefuite pe o piatră de satir. Să încercăm să le folosim împotriva forței noastre expediționare. Când era într-un halou de glorie, folosea orice mijloc pentru a câștiga.

ALTE OBSERVAȚII DESPRE LIBERTATEA PRESEI

Sub vechiul despotism, când un anume autor s-a întâmplat să publice câteva adevăruri îndrăznețe, a apărut imediat un mare rechizitoriu al lui Séguier, un mare decret al parlamentului, condamnând aceste adevăruri la ardere, care din această cauză a devenit și mai populară. S-ar putea chiar spune lui Seguier: a arde nu înseamnă a răspunde. Astăzi, patrioții care îndrăznesc să predice drepturile omului nu pot scăpa atât de ieftin. Mai întâi, sunt expulzați din clubul iacobin, apoi sunt închiși și apoi sunt uciși. Dar, le spunem acestor Barères, Billot, Bourdons, acestor Collot, Carriers, Louchets, a exila, aresta și ucide nu înseamnă a răspunde.
Degeaba ei închid și ucid patrioți, nu poți ucide adevărul: el sparge gratiile noii tale bastile, iar societatea, care nu a uitat vechiul aforism care spune: doar necinstii se tem de lumină, nu este în niciun caz satisfăcută. cu argumentele tale irezistibile. Întrucât societatea i-a făcut de rușine abia recent pe toți Maurys, Casales, Viriers60 care v-au predicat libertatea limitată, s-ar putea teme că va crede că le-ați moștenit planurile, așa cum le-ați moștenit aforismele.
Aparent, asta te-a determinat * să consideri în numărul tău 6 libertatea presei ca pe o cucerire asigurată. Între timp, ei îmi spun că nu este deloc așa. Mi s-a spus că expertii din universitățile politice au ținut recent un consiliu
* „Câteva note suplimentare despre libertatea presei” se află în Gazeta Libertății Presei ca o scrisoare către redactor. Așa se explică apelul „tu” adresat lui Babeuf. Cu toate acestea, nu poate fi exclusă posibilitatea ca autorul notei să fie însuși Babeuf.
88
nu despre cum să argumentezi cel mai bine împotriva libertății presei, ci despre cum să alcătuiești un index de pamflete interzise care tocmai au fost publicate și care nu le-au plăcut. S-a discutat și întrebarea ce pedeapsă să-i supune pe autorii sediţioși. Duhem a sugerat sângerarea, altul a sugerat să-i trimită împreună cu foștii nobili și preoți. Collot și Bourdon au cerut să se acorde preferință ghilotinei, după ce au actualizat anterior componența tribunalului. Barère și Bio s-au oferit să transmită listele lui Fouquier când acesta a devenit președinte al noului tribunal.
Levasseur și Luchet s-au oferit să-i împuște. Această propunere ar fi prevalat, dar Carrier, care nu suportă vederea sângelui, a cerut ca acestea să fie așezate pe un vas cu valve, a cărui descriere urmează să o tipărească, însoțită de desene. Gândurile lui păreau atât de înțelepte, atât de pline de umanitate, încât adunarea a ezitat. Cu toate acestea, Barer și Bourdon au favorizat lista; le era teamă că vor diminua drepturile ghilotinei. „Pentru ca pomul libertății să înflorească”, a declarat primul dintre ei, „trebuie irigat cu sânge”. Dar, din moment ce nu exista certitudinea privind restabilirea listelor și repunerea lui Fouquier, au adoptat formula pentru a trece la următoarea afacere. Am cerut să explic designul vasului; aparent, este exact aceeași cu cea folosită de Nero pentru a-și îneca mama, dar autorul propunerii a îmbunătățit designul astfel încât să nu se teamă de evadarea vreunuia dintre condamnați, oricât de excelent ar fi un înotător. el poate fi.
Editor al Ziarului Freedom Press
De îndată ce am citit anunțul din numărul dvs. 6 despre pierderea celebrei Societăți Populare, care făcuse cele mai mari servicii, m-am apucat imediat de căutări, îndemnat în primul rând de interesele publice, dar și de speranța recompensei pe care i-ați promis-o. cei

care vor găsi. Nu îndrăznesc să spun că căutările mele au fost fructuoase. Judecă singur, iată rezultatele.
M-am dus acolo unde era această societate la vremea gloriei ei. Am găsit fețe noi acolo: Sangrado Duhem, Diafois-rus Levasseur, Dr. Caraf, spiritul părintelui Geronimo Audouin, avocatul Uazon Bourdon, avocatul Carrier, supranumit „valve”*. Le-am explicat ce m-a adus aici. „Nu căutați o acțiune, - pentru...
* Sangrado este un personaj din Gil Blas al lui Lesage, un medic ignorant care vindecă toate bolile cu sânge și apă fierbinte. Diafuarus este doctorul ignorant și pretențios din comedia lui Molière Bolnavul imaginar. Caraffe este o persoană fără spinare. Oison (Oison) - litere, gosling; persoană restrânsă (Bourdon a fost deputat de la departamentul Oise) (Prim, traducător).

mi-au arătat toți în cor - aceasta este societatea în fața ta, asta suntem noi. O vreme am fost pierduți, dar, din fericire pentru Franța, au fost regăsiți 12 Thermidor. Deci, puteți cere în siguranță o recompensă. Am plecat de acolo triumfător, dar l-am întâlnit pe Rebel, atât Merlins, cât și alți câțiva buni patrioți, cărora le-am informat despre fericita mea descoperire. Si ce? Au ras. „Nu vezi”, mi-au spus ei, „că acești noi chiriași s-au strecurat ilegal aici și i-au expulzat pe adevărații proprietari; acestea sunt ecourile marelui preot, ienicerii din garda lui; nu știți că aceștia sunt aceiași oameni care au ocupat această cameră pe 9 Thermidor și în zilele anterioare și că dintr-un total de o mie cinci sute de oameni, nu au fost aproape o sută care nu au îngenuncheat în fața lui Baal? Nu profesează ei aceleași principii?" „Cum pot ei”, a adăugat Rebel, „să identifice și să-i aresteze pe comisarii trimiși pe 9 Thermidor pentru a negocia cu Comuna rebelă?” Aceste întrebări m-au descurajat puțin; M-am referit la curatenie. E ridicol să vorbești despre epurare, mi-au spus; au alungat măcar unul dintre paznicii și informatorii tiranului? Pe cine au alungat și pe cine au dat vina? Cei care au contribuit cel mai mult la răsturnarea lui etc., etc. Cu o asemenea ciocnire de opinii, nu am îndrăznit să cer o recompensă pentru mine. Totuși, dacă primii au avut dreptate, vă rugăm să rețineți că eu sunt primul la rând.
Semnătura: Candide
Raid iacobin asupra hârtii
Deși iacobinismul este deja la ultima suflare, simptome alarmante au apărut în seara celei de-a doua sans-culotide. Să reamintim că în ședința sa din... societatea a ales comisari care urmau să meargă în locurile de ședințe publice pentru a lumina opinia publică, indusă în eroare de pixurile otrăvitoare ale pamfletarilor din periodice.
Comisarii, în conformitate cu instrucțiunile care le-au fost date, s-au aprovizionat cu bețe solide și s-au dus la Palais Egalité, unde, folosindu-și puterile, au început să-i urmărească pe vânzătorii ambulanți ai ziarelor „L’Orateur du Peuple”, „Le Journal”. de la liberté de la Presse” și mii și un eseu calomnios îndreptat împotriva Clubului Iacobin; ei au distrus o serie dintre aceste publicații, au anunțat viitoarea victorie a oamenilor din 9 Thermidor în viitorul apropiat și au prezis tuturor detractorilor din viitorul foarte apropiat aceeași soartă ca și cea care a avut-o pe Talien.
A persecuta adevărul cu lovituri de băț este o metodă demnă de această societate și toată lumea s-a gândit: numai ea era capabilă să găsească un astfel de mijloc de îngrădire a libertății presei.
Chiar și Facultatea de Medicină, acum principalul pilon al societății Thermidor, a declarat că acest remediu brut este un simptom

rabie și că atunci când boala se agravează într-o asemenea măsură, pacientul poate fi considerat fără speranță. Din moment ce doctorii Duhem și Levasseur s-au aflat acolo, au încercat să creeze o diversiune strigând: „Trăiască iacobinii”. O astfel de provocare părea blasfemie și ridicolă mulțimii adunate. Oamenii au râs de încercarea lor jalnică de a cere respect pentru idolul lor și nimeni nu s-a gândit să-i ardă nici măcar o picătură de tămâie. Toată lumea a strigat: „Trăiască Convenția, jos eroii din Thermidor!” Aceia dintre vânzătorii de hârtie, care erau mai îndrăzneți, au plecat să caute oameni înarmați cu bețe, pentru ca aceste bețe să fie întoarse împotriva lor. După ce i-au întâlnit pe Carrier și Levasseur, ei le bară fără milă drumul acestor doi prieteni ai omenirii. Întreaga sectă frenetică dispare, iar ei sunt asigurați că nu se va mai întoarce.

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr. 13

Puterea minții va prevala

1 Vendemière III a Republicii [22 septembrie 1794]

Poziția în acest moment. – Partidul Apărătorilor Drepturilor Omului își scoate masca și atacă deschis Partidul Apărătorilor Sistemului Robespierre. - Încă o dată despre iacobini. – Clubul electoral și minunatul său jurământ.

Este imposibil să nu vedem că acum există două partide distincte în Republică, unul în favoarea menținerii guvernului Robes-Spierian, celălalt dorind restabilirea unui guvern bazat exclusiv pe drepturile eterne ale omului proclamate prin frumoasa noastră Declarație. Deja ne-am mărturisit sincer apartenența la acest din urmă partid. Aparent, o luptă foarte serioasă, chiar decisivă pentru cauza libertății, între adversarii noștri și noi ar trebui să înceapă în viitorul apropiat. Deoarece prudența dictează că înainte de a începe orice bătălie trebuie să înțelegem clar ce forțe avem la dispoziție, consider că este necesar să ne calculăm puterea, astfel încât fiecare dintre asociații noștri să poată judeca dacă putem lupta cu vreo speranță de victorie.

Am anunțat deja numele partidului nostru. Îl numim Partidul Apărătorilor Drepturilor Omului. Vom fi, poate, foarte diferiți de acei conspiratori pe care i-am văzut în trecut: s-au învăluit în mister până a venit momentul loviturii decisive și discutăm complotul nostru * cu voce tare, pre-

Textul lui Babeuf folosește cuvântul „facțiune”, care, pe lângă sensul „partid, facțiune, grup”, înseamnă și „conspirație”.


oferiți-i cea mai largă publicitate posibilă. Ce este asta, te lauda? Încrederea într-un sprijin prea copleșitor pentru a fi precaut de o parte adversă? Vom afla acum.

În numărul 6, pp. 6 și 7, nu am contestat deloc ceea ce ne reproșează adversarii noștri, adică acuzația pe care ei au formulat-o împotriva a doi sau trei scriitori îndrăzneți care au luat condeiul adevărului în mâinile lor, că ei , suflând cu furie din trâmbițe, chemați pe toți cei nemulțumiți de regimul terorist și revoluționar. Eu cred că aceştia din urmă nu sunt atât de puţini. Între timp, toți sunt alături de noi.

Nu am negat acuzația că am fi fost aliați ai conspiratorilor din secția Muzeului61, care, în ciuda hype-ului presupusei lor condamnări, organizate cu atâta greutate, nu au renunțat la principiile lor de libertate severă și dezgustul lor profund față de arbitrar. a regimului dictatorial. Iată o secțiune pariziană pentru tine, care este complet cu noi. Voi adăuga la ea 12 până la 15 alți care s-au alăturat petiției

secției Muzeului, împotriva tuturor eforturilor emisarilor iacobini.
Apoi adaug aproape toate celelalte secțiuni care s-au alăturat mai întâi și apoi și-au retras apartenența, duși de elocvența vicleană a acelorași sofiști sau înspăimântați de folosirea frecventă a unor cuvinte atât de formidabile precum teroarea și măsurile revoluționare, care din nou îngrozesc și amorțesc. oameni. Toți acești oameni se vor întoarce pe calea adevărului atunci când li se va dovedi clar acest adevăr și când li se va dovedi că legile punitive obișnuite împotriva oamenilor cu mintea rea sunt destul de compatibile cu respectarea drepturilor omului și că, dacă ambii sunt de acord, unul se poate face fără metodele de guvernare ale lui Sulla.sau Robespierre. Astfel, simpatia unei foarte mari părți a populației Parisului ne este garantată.
De asemenea, am recunoscut că suntem aliați ai societății electorale, ai cărei membri au apărut pe 30 de fructidor la bariera Convenției și au jurat că vor muri apărând drepturile omului. Iată o altă întărire pentru partidul nostru.
La fel, am declarat că partidul nostru este legat de întreaga societate a dușmanilor sclaviei și a prietenilor drepturilor veșnice, adică de oricine are un dezgust profund față de tiranie, care urăște asupritorii, dictatorii, decemvirii de orice fel; cu toți patrioții care ei înșiși sau în persoana rudelor lor au devenit victime ale arbitrarului și ale puterii nelimitate. Mă întreb cât de mult va crește partidul nostru din această parte? Sunt sigur că aproape tot departamentul Nord va fi alături de noi, toate comunele Arras și Cambrai, precum și toate comunele pe care teribilul Joseph Le Bon le-a călcat în picioare cu cizmele lui însângerate. Nantes va fi cu noi, acolo unde Carrier, înecatorul cadavrelor umane, a blocat drumul spre curgerea Loarei. Alături de noi va fi Comuna Eliberată, unde Collo a ucis mii de oameni. Vom avea falange de oameni asemănători în toate colțurile Franței, unde trucurile pe care Barère oharak-92
terizat ca fiind oarecum dur, a cufundat mai mult sau mai puțin oamenii în doliu și disperare.
Cu Pami va fi chiar și acea parte a iacobinilor care au fost doar induși în eroare și care arde de dorința de a se rupe de societate, care s-a dezonorat pentru totdeauna în noaptea de neuitat de la 9 la 10 Thermidor.
Convenția va fi alături de noi sub forma majorității sale impresionante, cu excepția unui pumn de canibali opresori care, în domeniul administrației politice, nu recunosc decât măsuri mari în spiritul lui Nero și metode dure.
Iată, așadar, ceea ce, cetățenilor, este forța partidului apărătorilor drepturilor omului. Bine s-o cunosc. Nu putem aștepta liniștiți o întâlnire cu inamicul nostru, dacă știm că suntem capabili să-l depășim atât ca număr, cât și ca curaj? Am greșit când am refuzat să merg pe urmele lașilor membri ai grupului nostru și am îndrăznit să declar mai degrabă cu putere decât să neg existența conspirației noastre? Suntem departe de intrigi negre și intrigi ascunse, sunt potrivite doar pentru cei care se simt slabi. Suntem străini de politica secretă și falsă. Un partid ca pașa poate spune oponenților săi ce măsuri se pregătește să ia împotriva lor. Ea le poate spune manifestul ei fără niciun risc. Să știe, deci, dușmanii noștri că avem o intenție hotărâtă și că suntem în stare să o ducem la îndeplinire, că această intenție este de a stabili dreptatea, virtutea și principiile republicane pe ruinele instituțiilor lor însetate de sânge, monarhice și canibale. Ce pot opune forțelor noastre? Să bat niște hârtii? Dar se pot întoarce și, oricât de tare ar

lovi, adevărul își va găsi în continuare drumul. Poate că vor arde unele dintre ziarele noastre în mijlocul Sălii Iacobinilor? Dar chiar și pe vremea lui Séguier, acest lucru era recunoscut ca un mijloc nepotrivit: la urma urmei, tot ceea ce a fost ars a câștigat doar mai multă popularitate și vor spune întotdeauna că a arde nu înseamnă a răspunde. Poate că vor stoarce contestații sau le vor fabrica în mulțime în departamente? Dar jongleria asta nu mai înșală pe nimeni, iar Societățile Populare, care și-au dat seama, trec de partea noastră, părăsesc fostul lor centru - Clubul Iacobin și se alătură falangelor noastre.
Nu, voi despoților care vreți doar sânge și putere, nu veți obține niciunul dintre beneficiile pe care le-ați sperat. Ai reușit să dominei o vreme, dar cât timp ai sperat să stăpânești peste un popor care gustase libertatea? Chiar dacă l-ai putea lega pentru o perioadă scurtă de timp, știi că nu vei putea niciodată să stabilești o tiranie de durată. Oamenii vor putea întotdeauna să-și rupă lanțurile și puțin mai devreme sau puțin mai târziu vei suferi inevitabil pedepse severe pentru numeroasele crime pe care le-ai comis.
93
Cetăţeni, să ne unim, să ne dăm seama de puterea noastră, iar patria va fi salvată.
Am promis că vom publica primul recurs al Clubului Electoral, care s-a soldat cu aruncarea redactorului acestuia în temnițele Comitetului de Siguranță Publică și care a devenit motivul deciziei de privare a clubului de sediul său. Suntem încântați să facem aici o trecere în revistă onorabilă a comportamentului multor secții și societăți pariziene, în special a clubului de pe rue du Ver Bois, care se grăbesc să-și ofere sediul unei societăți numită electorală, care încă nu a profitat de acest lucru . , întrucât decretul nu a fost încă pus în aplicare. Iată apelul. Întrucât este important să urmărim activitățile clubului numit Electoral, vom da aici toate celelalte documente și explicații legate de acest apel și care decurg din acesta, până la frumosul jurământ depus de societate la bariera Convenției 30 Thermidor, să moară pentru drepturile omului și să conducă războiul etern împotriva oricui le încalcă.
Petiție la Convenția Națională, prezentată la data de 20 Thermidor de către Societatea Populară din Sala Electorală
Reprezentanți ai poporului!
La întâlnirile dumneavoastră, ați discutat despre acel drept inalienabil pe care îl au toți cetățenii – dreptul de a vorbi deschis atât la întâlnirile politice, cât și în presă asupra tuturor problemelor importante care pot garanta libertatea poporului.
Aceste principii au fost proclamate de diverse legislaturi. Însă ambițioșii, care se tem mereu de torța adevărului, prin mașinațiuni insidioase au reușit să realizeze încălcarea lor și chiar au fost gata să le distrugă.
Vă cerem cea mai nelimitată garanție a libertății de exprimare și a libertății presei, pentru ca aceasta să poată fi folosită de cetățenii curajoși care s-au dedicat cauzei nobile de a demasca trădătorii.
Solicităm ca, sub pretextul eliminării clicurilor și al asigurării unor alegeri mai bune, să nu fie încălcate principiile potrivit cărora doar poporul are dreptul să-și aleagă funcționari.
Abaterile de la aceste principii au dus la mari abuzuri. Pentru Franța, membrii municipalității conspirative și alte figuri pe care le-ați distrus au devenit un exemplu teribil în acest sens. Tiranul și-a numit

prietenii în diverse funcții doar pentru a fi sigur că se asigură cu complici.
Dacă oamenii au greșit uneori în alegerea lor, acesta nu este nicidecum un motiv pentru a-i lipsi de un drept inalienabil, fără de care ar cădea curând în cea mai rușinoasă sclavie.
94
Încrederea nu poate fi creată prin comandă, iar fără încredere oficialii nu pot face bine! Cine este mai demn, cel care este numit direct de adunarea poporului, sau cel care este numit de oameni ocupați cu chestiuni importante, lipsiți de posibilitatea de a-și da seama singuri totul și deseori înconjurat doar de intrigători importanți si oameni ambitiosi?
Cu merite egale, primul are sprijinul opiniei publice, care este interesată să nu fie nevoită să roșească pentru alegerea sa, în timp ce al doilea se va confrunta cu neîncrederea, cu o teamă complet justificată, după cum a arătat experiența, că nu este un protejat al poporul, ci un slujitor al puterii care l-a ridicat.
Pornind de la aceste principii, solicităm de la dumneavoastră cel mai rapid raport al comisiilor dumneavoastră cu privire la cea mai necondiționată garanție a libertății de opinie și a libertății presei. Cerem ca poporul să fie pe deplin restaurat în drepturile lor și să își poată alege direct propriii oficiali.
Adoptat și decretat de Societatea Populară care se află în Episcopie.
Semnături: Președinte Secretar
Crespin Defrance
Editor
Cetatean, in cine sa ai incredere? Este Convenția care afirmă că revoluția de la Thermidor al 9-lea a răsturnat tirania, sau acei iacobini care doar de atunci strigă despre opresiune și vor să ne convingă că această revoluție este o contrarevoluție? De exemplu, un anume cetățean Bas-sale, care nu s-a plâns niciodată de asuprirea sub Robespierre, propune să le declare deputaților că sursa opresiunii este la Paris, că sistemul persecutorilor își are originea acolo, dar că ei vor lupta cu putere împotriva lui. , etc. e. Nu este oare cazul că unii oameni strigă despre persecuție când nu mai pot persecuta după bunul plac? Explică-mi toate acestea și explică-i prietenului tău Candide.
C. Babeuf ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 14
Iar cei neprihăniți nu trebuie să ierte deloc pe cei răi (Voltaire)
2 Vendemières, Anul III al Republicii [23 septembrie 1794]
Apărarea lui Audouin de către unul dintre prietenii săi. — Protecția Barer de către aceeași persoană. — Întrebări importante referitoare la Carrier, Levasseur, Duquesnoy, Monestier etc. — Dictatura fără dictator, inventată de Bourdon din Oise. - Încă o dată despre iacobini.
95
Deoarece este foarte dificil să eradicați crupa lui Robespierre, dar este necesar să faceți acest lucru, deoarece ne amenință cu probleme grave, ar trebui folosite toate mijloacele pentru a efectua această operațiune. Orice modalitate de a învinge oamenii răi este bună dacă aduce noroc. De aceea, le declarăm acestor oameni că nu îi vom părăsi până nu vor fi învinși și că pot fi siguri: îi vom urmări fără milă în toate felurile posibile, fie cu bâta, fie cu un curajos și puternic atac oratoric în stilul lui Marat, sau cu un ascuțit otrăvitor și o lovitură subtilă în maniera lui Camille Desmoulins. Declarăm totuși cetățenilor amabili care doresc să ne faciliteze munca prin trimiterea de articole, că nu am dori să cădem în tonul extrem al lui Desmoulins

și să dăm motive pentru a ne acuza că am imitat Actes des Apôtres. drepturile poporului, trebuie să vorbești pe un ton strict, potrivit unei cauze atât de mari, să-i omoare pe ticăloși, dându-le lovituri grele și să nu-i lași să scape cu faptul că au fost de râs. Dar să nu considere acest număr drept atacul decisiv pe care am promis să îl fac împotriva lor. Acesta este doar un preludiu, le trag doar în ajunul unei lupte serioase. Trebuie să mă concentrez pe faptele importante care tocmai au avut loc și mă înarmez din cap până în picioare pentru a lovi puternic.

Apărarea lui Oduin de către unul dintre prietenii săi

Pentru redactor

L-ai atacat recent pe venerabilul meu prieten Audouin și ești un om drept și nu vei refuza să pui în următorul tău număr justificarea pe care ți-o trimit.

Pentru a justifica contradicțiile cu care îl acuzați, nu vă voi spune că atunci când prietenul meu era un simplu sapator, nu avea de ce să se teamă de libertatea presei, dar putea câștiga mult datorită ei și, din moment ce el devenit deputat, adică, într-o oarecare măsură, purtătorul puterii, libertatea presei poate fi foarte periculoasă pentru el: o astfel de explicație ar putea fi interpretată greșit de oameni răuvoitori. Dar voi spune că aceste contradicții nu sunt deloc din vina lui, căci se știe că prietenul meu nu și-a scris niciodată articolele și este chiar foarte îndoielnic dacă le-a citit. Până la urmă, în 1790, redactorul ziarului era sans-culotte Audouin, care raționa foarte prost, iar acest lucru nu este surprinzător: salariul atunci era foarte modest. Dar, de când guvernul ne-a cumpărat ziarul de la noi, pentru a-l face demn de stimații membri ai guvernului Robespierre, Couton, Saint-Just, Barère, Collot, am invitat un editor de alt calibru - venerabilul Dr. Carafa, al carui stil si sentimente sunt la inaltimea acestor oameni grozavi, dovada



la care - următoarea comparație frumoasă făcută de el cu privire la moartea primului dintre ei: „Când furtuna a răsturnat stejarul maiestuos care împodobea pădurea, stuful murdar și-a ridicat capul” etc. Este clar că stejarul maiestuos este Majestatea Sa Maximilian, și trestia murdară - membri ai Convenției, cărora moartea eroului nostru le-a returnat darul vorbirii.

Cred că această explicație va mulțumi publicul și va reda reputația venerabilului meu prieten.

Apărarea lui Barer de către aceeași persoană

Promisiunea dumneavoastră de a publica în lucrarea dumneavoastră o explicație plauzibilă despre vrednicul meu prieten Audouin mă îndeamnă să vă adresez o explicație reală în apărarea celuilalt prieten al meu, Barrien de Vieux-sac.

Un bărbat răuvoitor, plătit probabil de Pitt și Coburg63, l-a portretizat într-un mod teribil, dezgustător. Totuși, din moment ce știm să iertăm insultele, probabil că am păstra tăcerea dacă stimatul meu coleg nu s-ar fi numit Baronul. Acest lucru necesită o explicație serioasă.

Prietenul meu nu este nicidecum Baronul. Adevărat, a vrut să fie un capitol la Toulouse, iar această funcție a dat nobilimii. Este adevărat că el a înaintat o petiție foarte umilă pe această temă Monsenior de Brienne, Arhiepiscop de Toulouse și Monseigneur de Calonne, dar acest lucru nu trebuie înțeles greșit: este imediat clar că conceptul de „Capital” este legat etimologic de Republica Română antică, așa că

prietenul meu a avut o premoniție a acelei Republici pe care a promovat-o cu atâta vitejie.
De asemenea, este adevărat că a avut slăbiciunea de a-și prelungi numele de familie cu mai multe silabe, adăugându-i și numele moșiei sale; dar acesta este un motiv pentru a-l numi Baron? De ce să reamintim cu cruzime publicului că aparținem societății... că eram președintele societății Fjian? Este adevărat, în această nefericită președinție, am trimis curieri extraordinari către diverse societăți cu mesajul că ne-am despărțit de iacobini, pentru că ei voiau să aranjeze un proces al regelui și al monarhiei; le-am spus că Franța nu poate fi o Republică, că puterea regală ar trebui să fie învelită într-un văl gros care să nu permită să se vadă nici măcar o crimă. De asemenea, este adevărat că ne-am permis un mic truc în a adăuga la Fauillants o singură societate, care ne-a cerut să o adăugăm la iacobini; dar de ce să-ți amintești aceste fapte, pe care timpul le-a învelit într-un văl de milă? De ce să ne amintim că instanța ne-a considerat foarte favorabil
* Așa îi spunea Mirabeau. Vatgeep - în limba provensală înseamnă ticăloși. Acest Mirabeau era crud în ghimpe.

construit pe vremea când eram în comitetul Adunării Constituante pe posesiunile regale și a contribuit la asigurarea lui Capet a 14 palate, de parcă nu eram îndreptățiți în acest caz? De ce să spunem că am fost în corespondență cu Dumouriez, că am fost în legătură cu Robespierre și Couton, care ne-au prezentat pe iacobini? De ce să ne reproșăm că l-am lăudat pe Le Bon și Fouquier, că am susținut propunerea contrarevoluționară a lui Fayo64, că am achiziționat abația și priora, până la urmă am înregistrat aceste achiziții în numele altcuiva pentru a nu șoca publicul? S-a ajuns la insinuări că nu Robespierre a semnat celebrele liste, ci... Ce trădare Dar să nu se înșele chipurile răutăcioase, stăpânul meu are brațele lungi și nu este sigur să răscoli trecutul. Exemplul lui Sentex să-i cheme la prudență: și-a luat în cap să ne critice printre iacobini, dar noi i-am spus un cuvânt despre asta lui Maximilian și la prima ocazie l-am alungat. Am dat un ordin de arestare a lui și eram pe cale să-l trimitem la prietenul nostru Fouquier, când evenimente neașteptate i-au redat libertatea. Să nu se bucure că soarta ne-a forțat temporar să ne retragem din Comitetul de siguranță publică; prima reînnoire a componenței sale nu este departe și, dacă Convenția ne va face dreptate, vom putea din nou să răspundem victorios inamicilor noștri.
raţionament
Cei care își permit să se joace cu libertatea cetățenilor cu impunitate sunt tirani. Exact așa s-au comportat cei care au ordonat arestarea lui Real și Dufournis, așadar etc.
Al doilea raționament
Prin natura și prin Declarația Drepturilor, ni s-a dat dreptul să ne grăbim în luptă împotriva tuturor tiranilor, deci etc., deci etc.
Întrebare. Întrebarea este dacă Comitetul de Siguranță Publică, sau, dacă nu, chiar Convenția, ar fi trebuit să trimită la închisoare, în locul lui Dufournis și Real, pe cei care au ordonat arestarea lor fără motiv?
Alta intrebare. Carrier este acuzat că a dat sau a permis să fie date ordine crude, potrivit cărora 800 de persoane au fost înecate și 1000 de persoane au fost împușcate în Nantes. Poate Convenția, fără a arăta

prejudiciu penal, să nu trimită pe procurorul Carrier la Tribunalul Revoluționar?
Inca o intrebare. Au făcut tot felul de Carriers, Levasseurs, Duquesnoy, Monestier65 și alții care aveau cele mai largi puteri în calitate de comisari și sunt suspectați că ar avea
98
abuzat grosolan de aceste puteri, nu se condamna, opunându-se cu voce tare libertății presei, care ar putea dezvălui latura rușinoasă a activităților lor?
Este sigur că Maitre Bourdon, mai mult ca oricând convins că Franța poate deveni liberă doar atunci când se instaurează o dictatură fără dictator, trebuie să rescrie în viitorul apropiat textul unui discurs pe această temă pe mai mult de 50 de pagini cu o scriere mare de mână; dar, din moment ce unii dintre prietenii lui i-au dat să înțeleagă că nu este ușor să înființezi o dictatură fără ca cineva să o facă, el va pune să-l prezinte ca candidat pentru acest post de doctorul Duhem, Levasseur și prietenul său Barer, care va adjutantul lui. În cele din urmă, ei vor restabili puterea regală în justiție și o vor conferi lui Badier pentru a-l consola după moartea lui Catherine Theo66, ceea ce l-a împiedicat să termine un discurs magnific, plin de sloganuri socotite să-l facă să râdă. Transportatorului va primi comanda unei flote care va fi formată din nave cu trape pentru a îneca pe toți englezii.
Despre epurarea de la Clubul Jacobin
Dintre toate reproșurile adresate iacobinilor, cea care se referă la noaptea de 9/10 Termidor este, fără îndoială, foarte gravă. Prin urmare, ei încearcă să răspundă doar la acest reproș. Ei spun că societatea lor nu mai este ceea ce era atunci, că de atunci s-a curățit complet, că dintre vechii membri sunt doar cei care au dovedit cu toată certitudinea că în acea noapte memorabilă au fost la postul lor. .
Acest argument este insuportabil, iar această metodă de curățare nu este infailibilă. După metoda ta, ai putea să iei în stâlpul tău un anume Lepine Dandilli, care, sub pretextul biletului său iacobin, a cântat despre virtuțile conspiratorilor în compania a 39-a a secției Gravillet în timp ce se îndrepta spre clădirea comunei și a indicat municipalitatea ca singurul punct de adunare care ar trebui recunoscut.
Nu există nicio îndoială că Lepin a fost la postul lui și mulți dintre voi ați fost acolo în același scop și poate în același mod.
Pentru redactor
Cetăţean!
Ți-ai propus în al 8-lea număr să discutăm două aspecte care în circumstanțele actuale par a fi extrem de importante. Dacă dragostea pentru binele public poate suplini lipsa de talent, vei accepta răspunsurile mele.
Răspuns la prima întrebare
Când s-au constituit Societăţile Populare în prima perioadă a revoluţiei, ele nu aveau altă sarcină decât să lămurească poporul cu privire la drepturile lor şi să le arate îndatoririle prin explicarea legilor. Erau văzuți și ca asociații de oameni, ak
7
99
urmărind activ conspiraţiile mereu însufleţite şi frustrate ale despotismului care domina la acea vreme Franţa. Aceste societăți, prin însăși natura lor, au trebuit inevitabil să dobândească o mare încredere în opinia publică și se poate spune că atâta timp cât nu l-au recunoscut pe Robespierre drept cap, meritau recunoștința patriei. Dar din ziua în care tiranul, prin ipocrizia sa, a putut să acționeze ca un

stăpân în societatea de masă, în curând au rămas doar sclavi ticăloși sau numeroși ajutoare ai tiraniei. Aceasta explică expulzările frecvente ale membrilor săi. După ce a pătruns în societatea situată la Paris, dezintegrarea trebuia să pună stăpânire rapid și cu forță asupra majorității societăților care s-au alăturat. Și așa, deoarece nimic nu se răspândește mai repede decât cangrena și este moartea spiritului, precum și moartea corpului, concluzionez că guvernul poate și ar trebui să folosească forța pentru a opri dezvoltarea bolii chiar la sursa ei.

Răspuns la a doua întrebare

Căci este adevărat că cele două puteri stabilite nu au putut fi definite suficient de clar și corect pentru a rămâne într-un echilibru perfect; căci este adevărat că a trebuit să lupte pentru a asigura triumful libertăţii şi că soarta francezilor este pentru totdeauna legată de rezultatul acestei lupte împotriva despotismului; întrucât este adevărat că în prezent o putere nestabilită îndrăznește să concureze cu puterea Convenției Naționale și că această putere nestabilită este o putere tiranică și crudă, concluzionez că libertatea va fi întotdeauna în pericol până când Convenția Națională va desființa această putere. putere nestabilită prin decret care, dacă nu se ia urgent o astfel de acțiune, poate ajunge să se aseze pe ruinele Convenției Naționale.

K. Babeuf

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr. 15

Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii; au dreptul să vorbească ca stăpâni cu guvernele care îi neglijează (Barere. Raportul din 22 Floreal) ♦

3 Vendémières, Anul III al Republicii [24 septembrie 1794]

Dovezi incontestabile ale organizării de către iacobini a unei revolte teribile la Marsilia și a planului liderilor de a măcelări întreaga Convenție.

* Vezi nota. 45, sec. II.



Vai de ticăloșii care au înșelat poporul cu spectacole ostentative în slava celor mai sacre principii și drepturi ale popoarelor; vai, repet, de cei care nu doreau să orbească poporul decât mărturisind cu voce tare principiile cele mai pure, cele mai sacre, doar pentru a ascunde mai bine cea mai profundă aversiune față de aceste principii în adâncul sufletului lor și pentru a elimina neîncrederea în ei înșiși pe care să o fii cu ochii pe comploturile lor criminale pentru Republică. Aceste cuvinte înalte pe care le-au rostit buzele lor hulitoare vor deveni propria lor judecată când va veni ziua răzbunării drepte de la poporul înșelat înșelat. Omul acela crud, care sub dictator a fost luminatorul primului dintre comitetele guvernamentale, își va găsi condamnarea la moarte în frumoasele cuvinte pe care le-am reprodus, care, venind de la el, sună ca blasfemie și blasfemie. „Adevărata putere de pe Pământ”, a spus el, „este săracii; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează”. Acesta este un mare adevăr și a sosit momentul să-l folosim. Da, Barer, da, sunteți cu toții super-răcioși, complicii lui, „săracii sunt adevărata putere pe Pământ; au dreptul să vorbească ca niște stăpâni cu guvernele care îi neglijează”. Ei au, de asemenea, dreptul de a acționa ca stăpâni împotriva acelorași guverne. Nu numai că ne-ai neglijat, nu doar că ne-ai uitat - ne-ai trădat!.. Cu toții suntem nefericiți din cauza ta. Războiul civil organizat de mâinile tale arde din nou în sud, torțele lui dau foc la Marsilia. Cei care sunt adevărata putere pe pământ vă vor trage la răspundere pentru

aceste fapte. Vor vorbi cu tine ca niște gazde. Tremură înaintea lor! Vedeți cum se apropie în toată măreția lor de voi, perfide neîntreprinderi!

Puterile cerești! Am crezut că avem ocazia să ne odihnim puțin, raportul lui Lende68 părea să rupă în sfârșit mecanismul de oprimare care ne asuprise de atâta vreme; principiile Declarației Drepturilor păreau să fi ieșit din peșterile unde le ținuse tirania și s-au întors la oamenii care nu se pot descurca fără ele, căci fără ei rătăcesc parcă fără călăuză într-un ținut necunoscut și, mai presus de toate, articolul despre imprimare a fost restaurat în tot sclipici. Ne-am spus: acum că nu mai trebuie să luptăm pentru dreptul de a ne pune în stăpânire armele, întrucât armele care au triumfat mereu asupra despotismului sunt acum în sfârșit predate curajului nostru, noi, folosindu-ne de calmul care pare să ne fie promise biruinţele noastre asupra tuturor duşmanilor, să folosim această armă pentru a pune în ordine confuzia legislaţiei, stricat de un an întreg de patimi, ambiţioase şi crude. Vom arunca în abis teribilele instituții care sunt o batjocură a cuvântului sacru „democrație", adică cel mai perfect dintre contractele sociale, și totuși suntem siguri că pentru ea s-a vărsat sângele nostru... În loc de acestea.
101
Într-o instituție barbară, vom oferi rezultatul reflecțiilor noastre asupra principiilor pe care se găsesc în natură, asupra principiilor descoperite de publiciști, ale căror vederi erau la fel de corecte pe cât erau sufletele curate, pline de ură pentru regi, de adorație religioasă pentru popoare. ; despre principiile respectate în toate republicile care, într-o măsură sau alta, s-au bucurat de fericirea publică... Așa am conceput pentru voi, francezilor. Răul funcționează diferit. Indusă în eroare de aceasta, Marsilia întoarce împotriva centrului administrației de stat acele arme care au servit adesea util împotriva adevăraților dușmani ai libertății. S-ar putea să avem de-a face mult cu acest război între frați. Să ne îndreptăm mai întâi ochii către caracterul său și cele mai importante împrejurări și să vedem dacă putem găsi mijloacele de vindecare după ce cunoaștem natura bolii. Cetăţeni, momentul prezent este unul dintre cele mai critice momente ale revoluţiei, la fel de critic ca 9 Thermidor. Și acum, ca și atunci, ei caută distrugerea Convenției Naționale și transferul Republicii sub jugul câtorva tirani ticăloși. Insurecția de la Marsilia are doar acest scop; esti de acord cu asta; În același timp, veți vedea din ce vatră a izbucnit acest incendiu, cum s-a făcut și ale cui mâini l-au controlat. Întâlnirile Convenției și ale Clubului Iacobin de după 9 Thermidor au mărturisit doar intenția evidentă a unui număr mic de conducători de a lăsa neschimbat sistemul de guvernare, pentru care creatorul ei tocmai plătise cu capul. Desigur, acest exemplu ar fi trebuit să pună frică în toți ceilalți oameni ambițioși și nu curajul explică faptul că noii ambițioși nu păreau să fie speriați de execuția primului și, aparent, nutreau speranța că vor reuși. in ceea ce nu a reusit. Mai corect ar fi, poate, să presupunem că acoliții lui Robespierre, perfect conștienți că vor fi recunoscuți inevitabil drept complici ai lui, nu se mai puteau retrage și au fost nevoiți să ia una din două decizii: fie să aștepte pedeapsa pentru complicitate la infracțiuni, sau caută mântuirea în mișcarea pe care o vor stârni. Este firesc ca au preferat aceasta din urma solutie.

Așa se explică prima petiție a Clubului Iacobin, care conținea o cerere de restabilire cu forță a terorii, care a fost oarecum slăbită după moartea marelui domnitor. Cererea nu a fost făcută direct, ci sub forma

unei liste de interzicere a prizonierilor și a celor care au dispus eliberarea lor. Răspunsul iacobin la această petiție, criminal pentru iacobini, dat de Merlin din Thionville la 9 Fructidor69, a stârnit indignarea societății iacobine, care în aceeași zi s-a plâns amar de comportamentul său impertinent și și-a exprimat surprinderea că Convenția Națională, uitând respectul pe care l-a acordat - 102 soțiile urmau să se conformeze regulamentelor Societății Thermidor, apoi au trecut la următoarea afacere.
Pe 18, Thermidor Faio a spus că „nu este corect să se informeze persoana arestată despre motivele arestării sale”. Pe 23 Thermidor, Duhem a declarat că „nu trebuie să te încurci în labirintul formalităților”. Granet70 a spus pe 26 Thermidor „că toți cei care au fost eliberați trebuie arestați din nou”. Lushe 2 fructidora a spus la propriu: „Să păstrăm teroarea”. Pe 3 fructidore, Caraf a vorbit despre „trefurile care-și ridicau capetele murdare”. La 7 Fructidor More a spus: „Să distrugem sistemul de amnistie și să facem să se miște repede carul revoluției”. Pe Fructidor 9, Lua i-a acuzat pe Tallien și Lecointre că sunt „lideri ai modernismului” și a adăugat: „Se așteaptă de la noi măsuri energetice”. Pe 17, Carrier a declarat: „Boala trebuie ciupită din boboc”. Freron și Tallien au fost apoi expulzați ca moderanți și ca vinovați de crima de neiertat de a vorbi în apărarea presei, propunerea lor, a spus Lacombe pe 19 Thermidor, nu a fost altceva decât o intriga de a interfera cu măsurile lui Duhem (din 23 Thermidor), care s-a pregătit în tăcere. Caraf pe 13 vorbește despre „noi idoli cu picioare de lut care vor cădea ca primii”, Duquesnoy pe 15 afirmă că „într-o revoluție nu poți privi niciodată înapoi, trebuie să zdrobești totul fără milă”. Atunci Comitetul Iacobin de Legătură contribuie la apariția unei conspirații. De la Dijon sosește o petiție inflamatorie. Primește aplauzele iacobinilor și este trimis la secțiile și departamentele pariziene, împotriva dorinței evidente a Convenției, care pur și simplu a trimis-o comisiei legislative. Pe 21 fructidor, Duhem cere expulzarea tuturor celor pe care îi numește aristocrați. Din comuna Tonnen apare un apel, iar în ea se pot citi următoarele cuvinte: „Acționează... Dacă Muntele doarme, trezește-o și, unit cu ea, zdrobește pe toți cei care își doresc doar jumătate de fericire”.
Pe 23, are loc o explozie: Clubul Jacobin decide să întrebe Convenția „dacă are mijloace pentru a salva țara”, iar Carrier, Royth și Billaud-Varenne sunt numiți redactori. În aceeași zi, Duhem prezice că „broaștele Mlaștinii vor fi în curând distruse... că se pregătesc măsuri adecvate în tăcere”, iar Tallien este ucis în aceeași noapte. Pe 27, Badier declară „că iacobinii și Republica sunt una, că a-l ataca pe unul înseamnă a-l ataca pe celălalt, că dacă ar fi doar patru Montagnarzi ca el, ar face față cu ușurință Mlaștinii; dar că va veni o zi când un vânt revoluționar va sufla și o stâncă va rupe Muntele, va zdrobi Mlaștina și îi va lua locul. La aceeași întâlnire, un marsilian a citit un apel care se încheie cu un apel la „Muntele să se unească cu iacobinii pentru a zdrobi mlaștina”. A fost urmat de altul, spunând „că Franța este mai fericită decât Roma, care avea doar o Scaevola și un Brutus, apoi

Ca și în Franța, sunt mii; că el este unul dintre ei și că dacă tiranii nu sunt zdrobiți, jură că îi vor zdrobi singuri. Comitetul de Legătură al Iacobinilor anunță apoi un apel din partea Balance Society, care afirmă „că un milion de iacobini sunt gata de luptă; că patria nu va pieri atâta vreme cât vor fi iacobini pe pământ.

La aceste circumstanțe se adaugă o poveste întunecată cu afișe scrise de mână care cheamă cetățenii să mărșăluiască în fața Convenției; aceeași poveste cu presupusele deputații ale secțiilor pariziene și petiții din toate părțile, care în realitate nu sunt altceva decât farse ordonate de câțiva ipocriți angajați dispreţuitori; în cele din urmă, escrocheria recrutării de urgență în societate, care, pentru a facilita această recrutare, scrie multor cetățeni oferindu-le onoarea (pe care nu au cerut-o) de a fi admise în calitate de membru, și fără alte formalități decât să vină pentru abonament, bilet și fără luarea în considerare prealabilă a candidaților. .. Nu sunt toate firele acestei intrigi groaznice și sediţioase complet evidente! Dar iată răsucirea înfricoșătoare. Astăzi conspiratorii își scot măștile. Ei recunosc acum în Convenție doar Muntele, și ceea ce ei numesc Muntele, nu mai mult de două duzini de complici ai lui Robespierre, convinși că nu pot fi salvați decât în haosul răsturnării. S-au străduit să-l organizeze și, din păcate, au reușit suficient pentru a inspira cea mai profundă anxietate. Acest Munte, care, după spusele lui Badier, poate fi redus, la nevoie, la patru persoane, a jurat, după cum am văzut, să distrugă Mlaștina, și numește Mlaștina cei 740 de membri ai Convenției! Vestea revoltei de la Marsilia primită ieri de Convenție demonstrează că Fréron era bine informat când ne-a avertizat că Granet și Moise Bayle pregătesc o astfel de revoltă.

Și iată ce în cele din urmă aruncă lumină asupra acestei revolte și arată ce este, de unde a venit și unde este îndreptată. Într-un nou mesaj sosit aseară de la Marsilia într-o societate numită electorală, se poate citi următoarele: „Protestăm împotriva oricăror încălcări ale Muntelui. Vedeți, reprezentanților, cum ne ascuțim săbiile în țara noastră de foc și ne aprindem cu devotament maxim față de cauza Montagnardilor. Cerem celor care calomniază Convenția Montagnard să-și ispășească cele 26 de minciuni majore cu o singură lovitură de sabie națională.

Convenție națională, ați luat deja măsuri mari, dar nu sunt suficiente. Termină ce ai început, vorbim despre salvarea patriei și despre mântuirea ta. Știind unde se află răul și care este cauza lui, uneori dobândești putere eroică. Știi unde să îndrepți loviturile. Loviți fără ezitare sau așteptați să fiți lovit: nu există cale de mijloc.

K. Babeuf



ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr. 16

Să învățăm arta retragerii oamenilor care până acum nu au cunoscut niciodată numerele, ci doar locația inamicilor lor? (C a l-licrotidă)

4 Vendemières, Anul III al Republicii [25 septembrie 1794]

Calculul forțelor partidului Robespierre, care lucrează cu putere și cu putere în scopul distrugerii Convenției într-un mod revoluționar și reducerii poporului la sclavie. Care sunt mijloacele prin care aceste eforturi pot fi zădărnicite? Trucurile urâte ale lui Bassal în secțiunea Mont Blanc. - Componenţa dezgustătoare a comitetelor secţiilor, alese după metoda decemvirilor. - Monstrul lui Kieferon, sau Despre transformarea cozii lui Robespierre în șerpi.

Este libertatea Franței amenințată? Ar trebui să ne alarmeze comploturile Clubului Iacobin, dezastruoase pentru națiune? Insurecția de la Marsilia, provocată de eforturile sale, numeroasele societăți și secțiuni ale Republicii înșelate de viclenia sa, masa de susținători pe care pare să-i fi adunat la Paris și din ea - pot toate acestea să provoace teamă de această forță ? Ar trebui toate acestea să insufle

frică în republicani, care nu s-au retras în fața întregii ligi a regilor? Oare adorata libertate nu are niște fortificații care să reziste la focul bateriilor iacobine? Consider că aceasta este cea mai urgentă problemă de pe ordinea de zi, cea mai importantă dintre problemele care trebuie abordate.
Să ne gândim mai întâi care ar putea fi puterea acestei secte care face atât de mult zgomot. Și dacă se dovedește că reputația ei zgomotoasă nu este atât de adevărată, cât sugerează eforturile deșartă ale unui amfibian care s-a umflat să arate ca un taur, atunci ne vom opri să privim acest colos imaginar printr-o lupă și îl vom reduce la nivelul său. dimensiunea adevărată.
Cea mai importantă realizare a acestui partid este, fără îndoială, tulburările de la Marsilia. Dar măsurile deja luate de Convenție și cele pe care ea le va lua încă dau speranță că această descoperire nu va produce un astfel de haos precum au căutat cei care au inițiat-o. În primul rând, această fermentație nu este generală; o secțiune a rămas fidelă unității guvernamentale, a reușit să reziste principiilor false ale celor care au încercat să o inducă în eroare. Fiind deci mai iluminat, va putea, prin persuasiune, să se întoarcă
105
întreaga masă a poporului, care, după cum scriu reprezentanții, este bine dispusă, pe calea cea bună. În general, așa ar trebui să fie, pentru că oamenii se străduiesc doar pentru binele public, care este binele lor, își pot dori doar asta, își fac mereu griji doar din cauza a ceea ce consideră acest bine. Și în lupta dintre adevăr și greșeală, oricât de inteligent ar fi deghizat, el va fi mereu atras de partea adevărului, căci este mai elocvent decât o minciună.
Deci, acea putere de convingere, care este inerentă adevărului, să fie îndreptată imediat către Marsilia; Libertatea presei să slujească încă o dată patriei în aceste împrejurări importante, lăsați adevărul însuși să fie arătat în întregime oamenilor din Marsilia și lăsați-i să fie înfățișați cu adevărate trăsături ale înșelăciunii și ticăloșiei celor care îi înșală: poate că acest gen de armă va fi suficient pentru a-i convinge pe adoratorii înfocați ai libertății care au fost duși de erezie doar pentru că au profesat cultul acesteia cu zel excesiv.
Clubul Jacobin, societatea mamă, este încă susținut de un număr mare de societăți care i-au transmis recent asigurări de fidelitate filială. Dar, lăsând deoparte toate acele apeluri despre care se spune că sunt doar fabricate de prolificul Louchet, este de așteptat ca acele societăți afiliate care au acționat din proprie inițiativă să nu întârzie să-și dea seama că s-au comportat cu adevărat ca niște copii; că s-au călăuzit doar de o reverență oarbă, neobservând că, cedând insinuațiilor venerabilei lor mame, au cerut pur și simplu lanțuri pentru ei, au cerut să se întoarcă la acel Robespierreism blând, care a fost cu adevărat cea mai roșie dintre domniile cunoscute în istorie. Și întrucât nu este deloc în natura omului să iubească lanțurile, toate societățile, înțelegând că doar se străduiau pentru aceasta, vor renunța foarte repede la demersul sinucigaș. Dacă sunt surprinși că mama le-a sfătuit, se pot gândi dacă este destul de rezonabil să-i spună așa și, uitându-se cu atenție, văd că în realitate doar o mamă vitregă a uzurpat numele mamei și a folosit acest nume respectuos. pentru a realiza posibilitatea exercitării unei dominații care subminează independența și egalitatea republicană.
Ar fi ridicol să clasificăm majoritatea secțiilor pariziene printre forțele societății iacobine. Este această opinie pe care membrii acestei societăți încearcă să o creeze cu reportajele lor din ziarele

corupte. Și această înșelăciune este una dintre cele mii de moduri prin care au reușit să facă să li se alăture societățile din departamente. Dar a fost o sperietoare pentru vrăbii; aceștia sunt cei 100 de lupi din fabulă, care, la o examinare mai atentă, se dovedesc a fi doar tufișuri. Și aici nu va fi inutil să spunem despre modul în care iacobinii au început recent să acționeze pentru a strânge sprijin imaginar pentru deciziile lor importante.
106
De exemplu, domnul Bassell71 este trimis ca ambasador la comitetul civil al secției Mont Blanc, îl adună împreună cu comitetul revoluționar (puteți fi destul de siguri de obsechiozitatea tuturor acestor sclavi care nu sunt aleși de popor), chemând totodată pe nume și alți adepți înfocați, mai mulți oameni, care sunt devotați dezinteresat societății principale, o numesc adunare generală, poartă o discuție cu ușile închise și adoptă o rezoluție exact corespunzătoare propunerii lordului mesager. Între timp, apar sans-culotele, refuză cu încăpățânare să deschidă ușa, persistă și realizează deschiderea ușilor, după care se familiarizează cu ceea ce s-a făcut, anulează decretul și își exprimă indignarea și cel mai profund dispreț față de autorii acestuia. . Iată unul dintre o serie de fapte pe care nu le vei găsi în ziarele servile și pe care ziarele dedicate libertății trebuie să le culeagă cu atenție pentru a arăta în ce măsură oamenii și drepturile lor sunt ignorate, în ce măsură metodele de prădare ale conducătorilor de comitete secţionale, alese după metoda decemvirilor, majoritatea au terminat muscadine, în tot ce aminteşte foarte mult de foştii echevini, numiţi prin harul lui Dumnezeu Ludovic. Nu este locul unde să ne oprim asupra acestor arme ale politicii antipopulare, care, fără îndoială, vor fi învinse în curând de prietenii libertății. Permiteți-mi să vă reamintesc că subiectul principal pe care îl iau în considerare aici este studiul forțelor centrului iacobin și am constatat că în zadar încearcă să ne convingă că a reușit să înflameze secțiile din Paris.
Dacă liderii hoardei lui 9 Thermidor nu reușesc să cucerească triburile străine de partea lor (și „blândețea” sistemului lor de guvernare nu dă motive să creadă că vor reuși), atunci colonia pe care o vor înființa va fi slabă. și nu se va transforma niciodată într-o stare formidabilă. Cred că va trebui să se limiteze la primii ei coloniști și chiar și atunci vor fi puțini dintre adevărații ei locuitori printre aceștia. Văd câți oameni au fost recrutați recent în diferite părți, fără să studieze, fără să verifice, fără să stabilesc dacă clima se potrivește oamenilor și oamenii se potrivesc climei; Repet, văd toate acestea, iacobini slabi și slabi: toți emigrează cu prima ocazie și, să spun adevărul, cred că vor rămâne doar conducătorii, 15-20 de oameni. Întreb ce se va întâmpla cu acest cartier general fără soldați? Vor deveni prada primilor insulari care se găsesc în vecinătatea acelor locuri care au ocupat cândva acest trib împrăștiat.
Nu, absolut nicio acțiune sau intenție a Clubului Iacobin, oricât de formidabile ar părea la prima vedere, nu trebuie de temut. Din partea mea, susțin că toate eforturile lui gigantice nu sunt decât semne de agonie. Ce înseamnă să stârnești entuziasm în Palais Egalite? Ce înseamnă acest strigăt absurd „Trăiască iacobinii!”? Ce este asta
107
și pentru adresa care a fost purtată în secțiunea Chalier, înfrumusețată cu un titlu absurd de pompos: „Convenția și iacobinii”? Toate acestea, după părerea mea, nu sunt altceva decât delir, ca starea deplorabilă a unei făpturi care se află la ultima suflare, care nu mai

știe încotro să se îndrepte, se năpustește în smucituri convulsive peste tot ce trece și se repezi de la o extremă la alta..
De asemenea, afirm că nu este prea departe momentul când va fi considerat o insultă dacă i se spune cuiva: „Ești iacobin”. Și niciunul dintre toți cei care se laudă astăzi cu acest titlu minunat nu va dori să recunoască că s-au apropiat vreodată de Clubul Jacobin. Așa cum dintre cei 30.000 de admiratori ai lui Lafayette și ai calului său, nici unul nu a putut fi găsit după căderea lui, nu a găsit pe nimeni care să recunoască. Așa cum fiecare dintre cei 100.000 de detractori ai lui Marat, după ce a fost canonizat, a susținut că au fost întotdeauna cei mai înfocați prieteni ai săi. La fel ca a doua zi după 8 Thermidor, din cei 100.000 care fuseseră sclavi credincioși cu o zi înainte, nu s-a găsit nimeni care să admită că nu a trecut o zi de când a strigat: „Trăiască Robespierre!”, - din moment ce el ar fi înjunghiat cu un pumnal pe loc pe oricine ar fi îndrăznit să spună că Robespierre este un tiran și ar fi acuzat ucigașii în fața instanței de toți cei care nu ar fi de acord că Robespierre este cel mai virtuos dintre oameni, cel mai bun prieten al omenirii și cel mai înțelept dintre legiuitori. Așa cum pe 9 Thermidor nici un iacobin nu ar spune că nu este la postul lui, dar pe 10 s-a dovedit că nu ei stăteau deloc în sala lor și că nici unul dintre ei nu a pus piciorul acolo.
Da, nu avem de ce să ne temem de inamicii noștri și, în curând, nu vor trebui să se teamă deloc. Ei apelează la trucuri pentru a părea puternici; dar cei care sunt cu adevărat puternici nu recurg la subterfugii. Vom vedea în curând cum această mână de șefi și intrigători ambițioși, care creează confuzie în Republica în prezent, au fost lăsate în pace și abandonate de toată lumea. Pentru a smulge de la ei această mulțime de oameni atrași fie de credulitate, fie de considerente egoiste care transformă oamenii în sclavi, fie de speranța în pozițiile care se așteaptă de la acești candidați la omnipotență, este suficient să-i expunem și să-i discredităm, și lucrăm la asta din toată inima.
Cu toate acestea, vom fi vigilenți. Dacă adversarii noștri sunt neînfricați în puterea lor, ei pot fi periculoși în viclenia lor. Oamenii și oamenii cinstiți își atacă întotdeauna dușmanii deschis, în față, în timp ce trădarea atacă pe nesimțite, din spate. Soarta lui Peletier74, Marat și Tallien este un exemplu de ceea ce este de așteptat de la oamenii ticăloși.

După ce am numărat forțele acelei coaliții care este acum cea mai ostilă poporului, intenționez acum să mă apuc de calculul forțelor prietenilor adevărați și ale apărătorilor curajoși ai libertății. Acesta este un subiect foarte larg și îl amân la numărul următor.
Primesc multe scrieri împotriva iacobinilor, atât în versuri cât și în proză. Unele dintre ele conțin mai multă amărăciune și pasiune decât dovezi și raționament. Dacă toți corespondenții mei ar învăța felul meu de a lupta, ar încerca să-i omoare pe dușmanii noștri comuni doar prin fapte, în comparație cu încălcarea principiilor; s-ar limita și la atacuri asupra liderilor, și nu asupra întregii societăți iacobine, în care, foarte probabil, sunt mult mai mulți oameni înșelați decât răi. Religia creștină ne-a învățat cândva că nu moartea păcătosului trebuie căutată, ci convertirea lui; există niște reguli bune în religii; Sunt un susținător al acestuia din urmă. Cu toate acestea, din moment ce liderii iacobinilor tipăresc toate epistolele frumoase care dovedesc felul în care sunt iubiți, eu, din partea mea, le voi tipări pe toate cele care dovedesc cât de urâți sunt.

[Urmează un pamflet mare anti-Robespierre în versuri „Monstrul lui Cithaeron sau despre transformarea cozii lui Robespierre în șerpi”]
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 17
Guvernele sunt constituite pentru a garanta bucurarea drepturilor naturale și inalienabile ale omului (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
5 Vendemière III a Republicii [26 septembrie 1794]
Numărând forțele apărătorilor drepturilor omului. – Noi rapoarte de bine public promise de autor. – O mustrare lui Fréron pentru că a răspuns chemării fostului marchiz de Châteauneuf-Randon.– În memoria lui Camille Desmoulins. – Emisarii iacobini seamănă confuzie în suburbiile de nord.
Nu voi respinge nicidecum titlurile General al Libertății Presei și Atilla Robespierre, recent acordate mie de un jurnalist care el însuși nu îndrăznește încă să vorbească liber, dar are măcar îndrăzneala să aprobe scrierile noastre îndrăznețe și să reproducă fragmente. de articole ale lui Freron si ale mele.Voi tempera treptat acesti soldati timizi care, se pare, inca mai vad umbra lui Maximilian luptatorul, ii voi invata sa actioneze sub focul inamicului, ii voi conduce pana la bresa si
109
lătrat de ei învingători. Daca succesele obtinute la inceput sunt un prevestitor fericit pentru intreaga arena, atunci doar victorii sunt de asteptat sub comanda mea, pentru ca, incepand sa-mi public ziarul, din prima linie am anuntat ca voi aduna un batalion de aparatori. al presei și m-am ținut de cuvânt. Imediat a apărut un roi întreg de trâmbițitori ai acelor adevăruri care nu sunt pe gustul acestei bande; i-au supărat și pur și simplu îi uimesc. Li se pare groaznic că, după o rezistență atât de vitează, trebuie să se împace în sfârșit cu faptul că goliciunea lor rușinoasă este expusă publicului.
Într-unul din numerele ziarului meu, am spus că mă va flata chiar persecuția, pentru că nu va face decât să-mi întărească reputația. Aparent, dintr-un spirit de contradicție, am fost scutit de această onoare, spre deosebire de cei doi colegi jurnalişti la fel de obrăznici. Căci persistența cu care trupa de conspiratori îi persecută pe curajoșii campioni ai drepturilor poporului arată cât de multă importanță acordă morții lor și demonstrează că ei sunt cel mai important obstacol în calea punerii în aplicare a conspirațiilor lor josnice. Tallien este ucis moral și fizic. Freron printre iacobini a fost ucis doar moral, dar, din moment ce săgeata nu l-a lovit pe veteranul, a cărui obuze este suficient de puternică, o nouă încercare a fost făcută de 2 Vendemière la ședința Convenției, a doua zi după domnul marchiz de Châteauneuf-. Randon l-a chemat pe Oratorul poporului să se împuște, iar acesta din urmă i-a dovedit că se poate apăra atât cu plumb, cât și cu un pix. Dacă am fi trăit vremuri cavalerești, batalionul de scriitori ar considera acest act de mare curaj și vitejie o onoare pentru întregul detașament. Dar nu-l aprob prea mult pe tovarășul meu de arme Freron pentru condescendență față de gusturile domnului Breter Chateauneuf. Ar fi trebuit să-și amintească cât de bine s-a descurcat în asemenea împrejurări cinstita și nefericită Camille Desmoulins, una dintre marile victime, al cărei mormânt este timpul să ude deschis cu lacrimi, blestemându-și ucigașii. El a fost cel care în 89, fiind un adevărat filozof, a respins duelul ca pe o prejudecată. L-a demis politicos pe un anume spadasin, care fusese trimis la el de ticăloșii vremii, pentru a face praf pana care ne ajutase atât de mult

să facem revoluția. Și-a dat seama că aceasta este o capcană și i-a sugerat crescătorului să amâne chestiunea până în ziua în care patria-mamă spune că nu mai are nevoie de serviciile lui. Fron, continua sa faci la fel, ia un exemplu de la buna Camille! Adu-ți aminte că nu-ți aparține, că patria are nevoie de marile tale cunoștințe și că, întrucât ești și deputat și publicist, luminând un popor mare, care mai ales are nevoie de santinele vigilente, capabile să-i avertizeze de ambuscade și capcane de la orice fel de escroci, ar echivala cu uciderea unei partide plebei pentru a-ți da viața în mila unui lacheu înarmat cu o sabie. _______

DE

Mă prind într-un obicei pe care nu-l observasem înainte. Îmi place de ea și nu mă pot abține să le spun cititorilor mei despre ea, cărora poate că nu o consideră naivă. Le voi povesti despre acest obicei, iar asta le va permite să judece la ce se pot aștepta în mod constant de la mine. Asta voiam sa spun.

Când pregăteam primul meu număr, am deschis și am pus pe birou Declarația, care a consemnat și a reunit drepturile noastre. Observ că de atunci a rămas în același loc, că mă uit doar în ea și mă uit în timpul muncii, că corelez totul cu ea, că ea îmi compune aproape singură biblioteca. Nu cred că este un obicei prost. Cu un astfel de ghid nu te poți rătăci și nu te va face niciodată să faci ceva rău. După cum am spus în numărul 6, „Această Declaraţie a Drepturilor este cea mai bună dintre invenții. Acesta prevede suprimarea oricărei încălcări, pedeapsa pentru fiecare infracțiune. Oamenii pot compara constant acțiunile guvernului cu scopul oricărei organizații sociale pentru a preveni asuprirea și umilirea lor de către puterea tiraniei. Acest preambul nu este nici de prisos, nici străin subiectului de care trebuie să mă ocup. În ultimul număr, după ce am numărat forțele coaliției inamice, mi-am exprimat intenția de a număra forțele prietenilor adevărați și ale apărătorilor curajoși ai libertății. Cititori atenți! Cititori grijulii! Cititori care își iubesc țara cu drag! Nu neglija aceste calcule. Nu există nimic mai demn de atenția ta. Un ziar care îți va oferi în mod continuu o idee despre puterea ta și a adversarilor tăi, despre poziția ta și poziția lor, ar trebui să-ți trezească întotdeauna interesul. Ea este un alt vorbitor despre problema mântuirii publice, poate mai demn de atenție decât cea a fostului comitet cu același nume, căci aici puteţi conta pe o mai mare onestitate, mai mare sinceritate și mai mare franchețe cu care trebuie să li se adreseze întotdeauna republicanilor. . Cetăţeni, Comitetul pentru Siguranţa Publică nu v-a dat niciodată o relatare fidelă a situaţiei dumneavoastră interne. Spunând acestea, nu fac excepție nici măcar pentru ultimul raport al lui Lende, analizei căreia îi voi dedica un articol special. Acest Comitet de Siguranță Publică nu ți-a spus niciodată despre conspirațiile care s-au țesut împotriva drepturilor tale: dacă ar fi făcut-o, tirania nu te-ar apăsa niciodată, nu ai experimenta niciodată opresiune. Dar cum a putut să o facă? Până la urmă, el a asuprit, el a creat tirania. Barthor a fost însărcinat să te orbit cu povești despre victorii exterioare. Oamenii se considerau extrem de liberi, deoarece victoriile erau câștigate afară. Victoriile au absorbit constant atenția părții necugetate a oamenilor. Și partea care putea să gândească și să vadă a fost călușată. Arăta ca

W

faptul că oamenii nu gândesc, nimic îndemnat să gândească, nu a atras atenția asupra lanțurilor care s-au făcut în interiorul țării, asupra libertății, care a fost ucisă în fiecare zi, la cel mai nemaiauzit, la

cel mai teribil despotism care s-a instituit, care a fost întărită cu îndrăzneală pe bazele cruzimii, antisociale, perversiunii tuturor principiilor și moralității.
Francezii, noul dumneavoastră raportor pe probleme de siguranță publică, fără a fi membri ai comisiei, vă vor da seama de tot ce este bun și rău în situația de acasă. Se pregătește să-ți vorbească tot timpul așa: Aceasta este poziția în care te afli; observați că se ia cutare sau cutare măsură împotriva dumneavoastră; un astfel de caz este o încălcare a unui articol al drepturilor omului; rezistă-i în acest fel. Mai presus de toate, este necesar să se observe situația internă, Senatul. Popoarele nu au asimilat niciodată pe deplin acest adevăr, iar tiranii au putut întotdeauna să folosească chiar mijloacele prin care Robespierre ne-a înrobit. De îndată ce Roma a ridicat petiții pentru a obține legi plăcute oamenilor, guvernele s-au grăbit să declanșeze un război, iar oamenii, absorbiți exclusiv de știrile zilnice despre înaintarea armatelor, nu s-au mai interesat de treburile lor interne. Aristocrația senatorială nu numai că a putut dormi liniștită, fără să acorde atenție plângerilor plebeilor, dar a reușit uneori să facă câteva verigi noi pentru lanțul care îngăduia libertatea romanilor. Exemplul Romei să ne facă înțelepți. Păstrând deplina preocupare pentru curajoșii apărători ai granițelor noastre, să nu pierdem din vedere ceea ce se întâmplă în interiorul țării. Și de ce ar trebui să verseze sânge în apărarea onoarei numelui francez, dacă chiar în momentul în care se luptă, crezând că luptă pentru libertate, vom suferi să fim încătuși, iar la întoarcerea lor le putem oferi doar asta cadou grozav?
Acum să trecem la numărarea forțelor apărătorilor drepturilor omului. Le-am revizuit deja în termeni generali în numărul al 13-lea. Dar acum trebuie să le luăm în considerare în toate detaliile și ramurile, în fiecare detaliu, în orice caz și circumstanță. Vreau să spun istoria forțelor noastre. Fac asta în primul rând pentru a arăta cât de repede le-am achiziționat, în aproximativ o lună, și înainte nu aveam nimic; apoi, pentru a da curaj acelor nehotărâți cărora le lipsește doar pentru că nu știu cât de mari sunt forțele noastre, pentru că nu mai trebuie decât să se reînnoiască puțin pentru a-i învinge definitiv pe barbarii care au transformat revoluția într-o furie. .
Dar ce văd? Am scris doar partea introductivă și, între timp, numărul meu de astăzi este aproape plin. De ce nu am de patru ori mai mult spațiu? Atâtea adevăruri trebuie spuse acum oamenilor! Apărarea libertății în orice moment deschide un câmp atât de larg de acțiune! Lucrul pentru care sunt aici

el un ios, atât de important! Îndelungata asuprire sub care am lâncezit oferă atâta belșug de material pentru o explozie de idei!.. Să amânăm, pentru că este necesar, continuarea poveștii mele până la numărul următor. Faptul că am atras atenția în prealabil asupra acestei întrebări atât de interesante este în sine un rezultat suficient pentru o zi.
Continuarea documentelor despre iacobini promise la nr. 16
Redactorului Ziarului Libertatea Presei
Versailles, a patra sans-culotide
Întrucât ești unul dintre cei care au avut curajul să vorbească deschis împotriva trădătorilor care alcătuiesc acum regretata societate a iacobinilor; căci stiloul tău îndrăzneț și liber a schițat un portret respingător al tuturor monștrilor canibali care încă dezonorează Convenția; de vreme ce scrierile voastre vii s-au întipărit în inimile tuturor adevăraților republicani, toți prietenii libertății, oroarea și

dezgustul pentru lugurii campioni ai terorii și tiraniei, pentru executorii împăratului Maximilian, pentru tot felul de Vadiers, Billots, Collots, Bareres, Transportatorii, Duhems și complicii lor; întrucât crimele acestor canibali au fost expuse și făcute publice, tot ce trebuie să faci este să le spui oamenilor care au făcut revoluția și așteaptă doar dovezi definitive ale vinovăției lor pentru a cere execuția pe care o merită. Oameni pe 14 iulie, 10 august, 20 iunie, 31 mai, Termidor 9, întemeietorii Republicii nu și-au epuizat toate puterile în acele zile memorabile, au avut totuși destule din aceste forțe pentru a-i zdrobi pe trădătorii care plănuiau să distrugă ceea ce au crease. În nordul și în alte suburbii, emisarii din peștera iacobină și spionii care se află pe statul de plată al teroriștilor seamănă confuzie în fiecare zi. Moștenitorii curajului și patriotismului Marat trebuie să dezvăluie adevărul locuitorilor acestor suburbii; lasa vocea tunetoasa sa le arate care este datoria lor si trezeste-le din nou energia. Ei iubesc Convenția și, fideli jurământului lor, se vor aduna în jurul ei și vor servi drept meterez protector împotriva criminalilor care se află într-o stare de rebeliune din 9 Thermidor. Scriitori patrioti, depinde de voi să arătați oamenilor abisurile care se deschid în calea lor și în care pot cădea: doar curajul vostru îi poate salva din nou. Îndeplinește-ți misiunea onorabilă și periculoasă. Se apropie momentul crizei, acesta este ora când se va decide soarta Republicii, aceasta este ziua în care libertatea va renaște sau va îneca în torenți de sânge. Treziți poporul din îndelungata lor stupoare în care au fost cufundați, dați semnalul atacului și Convenția va fi liberă, iar Republica va fi eliberată de toți asupritorii ei.

Leda R. ..., Dușmanul tuturor tiraniilor

K. Babeuf



ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr. 18

Puterea opiniei publice și puterea poporului sunt una și aceeași (Motto of the Jacobins)

6 Vendemière III a Republicii76 [27 septembrie 1794 rj

Continuarea calculului forțelor partidului apărătorilor drepturilor omului. „Este necesar ca oamenii să nu-și lase atenția distrasă de evenimentele cotidiene, să privească înapoi și să reconsidere codul de sclavie sub care lâncește. - Proclamarea următoarelor mari adevăruri: că evenimentele din 9 și 10 Thermidor nu numai că nu au fost o revoluție, ci au servit și la înrobirea și mai mult poporul; că petiția nobilă a secției Muzeului este primul exemplu de rebeliune, expresia protestului legitim al poporului împotriva violenței și uzurparei drepturilor sale; că această mișcare insurecțională continuă în ciuda întregii opoziții a decemvirilor, moștenitori ai lui Robespierre, că a creat deja libertatea presei și că va finaliza revoluția eșuată de la 9 Thermidor; că este necesar să reamintim petiția secției Muzeului, să adere la principiile expuse în ea, așa cum a făcut deja secțiunea Panteonului în aplauzele Convenției.

Este corect, acest motto, care este, parcă, baza politicii conducătorilor Clubului Iacobin. Totul se poate face cu ajutorul opiniei publice, iar dacă poate fi îndreptat către un anumit sistem, victoria acestui sistem poate fi asigurată cu încredere, căci opinia poporului, cum se spune foarte bine, este forța sa. , iar puterea oamenilor este totul.

Robespierre știa asta foarte bine. Se pare că succesorii operei sale nu au uitat acest lucru. Și noi trebuie să știm acest lucru și să aplicăm doar această mare forță a opiniei publice. Dacă vorbește în favoarea noastră, va însemna triumful justiției, fraternității, încrederii reciproce, securității interne, moralității republicane și prosperității - aceste creații ale drepturilor omului. Dacă secta Thermidor va câștiga fruntea, oamenii vor trebui să sufere din cauza arbitrarului, denunțurilor reciproce, neîncrederii chiar și în rudele lor cele mai apropiate, de frică necruțătoare și apăsătoare, de absența oricărei moralități și de dezgustul față de viață - acești urmași urâți. a lui Robespierre. Noi, liderii partidului drepturilor omului, trebuie să arătăm constant cât de atractivă este doctrina noastră, în contrast cu învățătura partidului care ni se opune, căci acesta este întregul secret (și noi, oamenii sinceri, conspiratori în lumina strălucitoare a ziua, nu ne este frică să dezvăluim acest secret chiar și dușmanilor noștri): întreaga noastră politică va fi să dovedim oamenilor că suntem mai
114
decât ohm, vrem fericire pentru el, că vrem să-l conducem spre această fericire în cel mai sigur mod. Și, bineînțeles, celui al celor două partide care dovedește că oferă calea cea mai rezonabilă, cea mai sigură și cea mai scurtă spre acest scop, îi este garantat sprijinul opiniei publice, adică puterea poporului, în fața căreia se pleacă toată lumea.
Deci, pentru a afla care este puterea noastră, sau mai degrabă puterea poporului, mi se pare necesar să repet pe scurt prevederile cu care partidul nostru înainta de la 10 Termidor, pentru a vedea în ce măsură s-au întâlnit. simpatie în societate și luați în considerare acest lucru.
Când, după evenimentele din 10 Thermidor, numită revoluție, oamenii s-au convins că această revoluție a distrus doar o persoană, un tiran, dacă vreți, dar că această așa-zisă revoluție nu a nimicit tirania, care a trecut doar în alte mâini. ; când oamenii au văzut că totul se rezuma la câteva schimbări în sistemul comitetelor guvernamentale și în regimul revoluționar, schimbări lipsite de aproape orice semnificație pentru popor și aparent calculate doar pentru a-și satisface dorința legitimă de a vedea că nu numai creatorul acestui a fost condamnat regimul, dar și regimul însuși; când a devenit clar că cel mai înalt dintre toate drepturile - dreptul la libera exprimare a gândirii - era amenințat; când a devenit clar că tocmai evenimentele din 9 și 10 Thermidor au fost folosite pentru a da lovitura finală libertății locuitorilor din Paris, lipsindu-i complet printr-o lege specială de guvernarea lor municipală, a cărei aparență a rămas încă și după decemvirii au luat dreptul de a-i numi membrii; când toate aceste evenimente, care au urmat zilei glorificate ca răsturnarea tiraniei, au fost observate, a început fermentația în rândul părții gânditoare a poporului și prima explozie de fervoare civică s-a manifestat în secția Muzeului, care a adoptat la 30 Thermidor. un decret memorabil, din care toate periodicele servile s-au abținut de la reproducere, dar căruia un ziar dedicat apărării principiilor trebuie să-i dea spațiu cu un sentiment asemănător reverenței religioase.
În această rezoluție se precizează: că secția Muzeului a consacrat în totalitate două sesiuni dezbaterii chestiunii drepturilor omului, că s-a convins că uzurparea acestor drepturi a fost una dintre principalele cauze ale dezastrelor sociale, deoarece conspiratorii nu alegeau decât ticăloși. care i-au ajutat la instaurarea despotismului. „Că un

adevărat republican nu poate accepta funcții publice decât dacă este chemat la ea de către popor, căci o astfel de numire este răsturnarea principiilor.” - Că după acele evenimente care, dacă nu ar fi fost patriotismul cetăţenilor Parisului, ar fi distrus reprezentarea poporului, nu mai poate exista încredere reciprocă între popor şi puterea stabilită, nealeasă de ei. - Că nimic nu poate împiedica să se întrunească comisarii și adunările populare, care nu trebuie considerate autorități consacrate, ci ca parte a
8*
115
putere constitutivă, care se poate manifesta în orice moment și care nu poate fi constrânsă decât de tiranie.
Această decizie este urmată de un proiect de adresă, propus de secția Muzeului tuturor secțiilor Parisului, spre supunere la Convenție: „Că secțiile îl asigură că vor libertate sau moarte și că dacă mai sunt oameni în sân. ale Convenției care caută să ignore principiile, atunci secțiile Parisului sunt gata, împreună cu întreaga Republică, să vină în ajutorul reprezentanților pentru a-i ucide... - Că într-o serie de decrete s-a declarat că secțiile pariziene meritau recunoștința patriei, că și-au îndeplinit datoria și Convenția și-ar fi îndeplinit, dacă ar păstra libertatea și drepturile poporului. – Că disprețul pentru drepturile poporului a fost cauza tuturor necazurilor noastre și că Parisul nu ar fi arătat niciodată lumii spectacolul scandalos pe care l-a prezentat comuna sa revoltată dacă alegerile legitime pentru Consiliul său general nu ar fi fost anulate prin tiranie și înlocuite cu numiri arbitrare de oameni, vândute ticăloșilor. - Că toate răsturnările memorabile care au avut loc din ziua în care francezii și-au câștigat libertatea au fost provocate și susținute de Comuna din Paris; că clica din Gironde a tremurat de simplul ei nume și că dacă timp de cinci ani această comună a îngrozit aristocrația, a fost pentru că funcționarii ei erau aleșii poporului. – Că revoluția de la 9-10 Termidor îi va ține mereu de frică pe cei care, sfidând principiile, ar îndrăzni să propună vreo lege imorală sau însetată de sânge, pe cei care ar îndrăzni să uzurpe dreptul poporului de a alege funcționari, pe cei care ar îndrăzni să instituie astfel de funcții publice, dreptul de alegere al căruia aparține exclusiv poporului. - Că numai tiranii se tem de conspirații, că Caligula, Nero, Catilipe, Robespierre și complicii săi au văzut mereu numai conspiratori în jurul lor, pentru că toți oamenii virtuoși și liberi erau într-o conspirație împotriva lor. - Că Parisul nu mai are funcționari, că nu mai poate rămâne în această funcție; că, prin urmare, secțiunile cer: 1) aplicarea legilor referitoare la organizarea autorităților locale, 2) înlăturarea tuturor funcționarilor imorali și distrugători numiți de tirani să le servească, 3) garantarea principiilor care cer ca un funcționar poate fi înlăturat numai după o hotărâre definitivă și că funcția sa poate fi ocupată numai de popor.”
Așa este această petiție a secției Muzeului, atât de înnegrită, atât de denigrată de pângăritorii libertății. Văd că oamenii i-au acordat mai multă atenție decât cred; că și-a dat seama că înfățișează corect bazele ultimei tiranie, istoria dezastrelor naționale și indică singurele mijloace capabile să le pună capăt. Înainte de răzvrătirea presei, ar fi fost considerată o crimă aprobarea ei, precum și orice lucru care seamănă cu dreptatea. Dar 116
acum că am câștigat presa, acum că adevărul poate avansa fără a apela la ocoluri, oamenii nu se vor mărgini să aprobe petiția Muzeului. Văd cum majoritatea poporului spune cu putere ce au îndrăznit patrioții să

spună doar prietenilor apropiați și despre ce nu era în interesul susținătorilor despotismului să vorbească deschis. Vreau să spun că patrioții sunt gata să admită în fața Franței că această petiție este primul exemplu de rebeliune, cea mai sfântă și mai urgentă dintre îndatoriri, a cărei punere în aplicare este lăsată poporului sau fiecărei părți a acestuia prin natura și articolul. 35 din Declarația drepturilor ori de câte ori guvernul își încalcă drepturile. . Mai mult, este necesar ca acest tip de revoltă, care este destinat, ca și petițiile din Campus Martius76, să devină cândva o decorație triumfală a uneia dintre sărbătorile noastre legale, să nu fie îngropată și să trezească întreaga masă a poporului. Acest document ar trebui să devină manifestul întregii Republici. Convenția, adevărata Convenție, majoritatea membrilor săi trebuie să aibă o mână de lucru în asta. Ei nu mai permit petiționarilor care ajung la bariera Convenției să vorbească despre drepturile omului să fie insultați. Convenția a părut chiar să-i întâmpine pe petiționarii secției Panteon, care au venit să vorbească despre acest document și au spus în esență același lucru care s-a spus în petiția secției Muzee. .

Așadar, nu vă temeți de nimic, toți cei care doriți să vă alăturați partidului apărătorilor drepturilor omului. Vedeți, ea este puternică chiar și în Convenție; el înțelege că interesele sale, mântuirea lui necesită participarea lui la el. Senatul vede că a sosit momentul să ne apărăm cu curaj pentru popor și pentru drepturile lor, că este timpul să ne împotrivim dominației exclusive a unei cliche de 15 sau 20 de persoane - o clică care, prin buzele rebelilor marsiliezi, a numit însuşi Convenţia Montagnard. Nu trebuie să uităm această denumire, folosită în recursul pe care l-am citat în al 15-lea număr al meu, pagina 7*.

Din moment ce am recunoscut existența partidului nostru de apărători ai drepturilor omului și am declarat că suntem într-o stare de război deschis cu cabala adepților lui Robespierre; întrucât această luptă între cele două partide este cea mai mare problemă, care ar trebui să intereseze mai ales oamenii , deoarece rezultatul acestei lupte va determina modul în care vor fi guvernați; întrucât aducem la cunoştinţa tuturor prietenilor noştri de partid împrăştiaţi în toată Republica că petiţia secţiei Muzeului este manifestul partidului nostru, va fi utilă fundamentarea principiilor expuse în această petiţie, pentru a respinge obiecţiile false. ridicat împotriva acesteia, pentru a sublinia nedreptatea comisă împotriva acestei petiții, care este prima exclamație

♦ Vezi acest volum, p. 104.



indignare legitimă împotriva asupririi societății în ansamblu și, în sfârșit, să vorbim despre tot ce a urmat acestei acțiuni mărețe a oamenilor liberi. Această sarcină mă va duce mai departe decât am crezut inițial. Dar ea este demnă de eforturile unui publicist liber, un adevărat luptător republican. De asemenea, merită atenția cititorilor gânditori și patrioti, adevărați campioni ai independenței țării lor.

Deci, să dedicăm acestei discuții atât timp cât este nevoie. Da, dar noutăți! Știri! - Vor exclama oamenii superficiali, care caută asta doar în periodice. Am spus deja că nu sunt deloc ziarist. Cred că noi, revoluționarii, suntem cu toții un grup de apărători ai drepturilor. Purtăm o luptă revoluționară, spun eu, pentru a recâștiga pentru oameni libertatea uzurpată. Scriu pentru această revoluție. Să trec în revistă principiile, să atrag atenția asupra încălcărilor lor, să reamintesc

ceea ce s-a făcut și să spun ceea ce, după părerea mea, rămâne de făcut - asta este știrea mea. Știu că fac ceea ce alții nu fac - îi fac pe oameni să se uite înapoi. Aș vrea să-l învăț să nu uite a doua zi de lanțurile care i-au fost făcute cu o zi înainte. Daca nu reusesc acest lucru, atunci FRANCEZII NU VEDINA DE LIBERTATE! Scriu aceste cuvinte groaznice cu litere mari pentru a atrage atenția asupra lor și cred că merită. Mi-aș dori ca, după ce am primit vestea victoriei, poporul să nu piardă în niciun caz din vedere uciderea de principiu care se comite. Căci, afirm asta cu sinceritatea mea obișnuită, cred că este mai bine ca Franța să piardă un oraș decât să piardă un principiu. Nu m-a supărat atât de mult intrarea inamicului în Conde și Valenciennes, dar mi-am rupt părul și hainele în ziua în care clica Decemvir a obligat Convenția să calce în picioare Declarația Drepturilor.
(Continuare mâine)
K. Babeuf
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 19
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
8 Vendemière Anul III al Republicii [29 septembrie 1794]
Discurs pentru restabilirea suveranității populare, supusă uzurpării. — Justificarea motivelor acestei afirmații importante. — Argumentele jalnice avansate pentru a justifica despotismul ascuns sub numele de guvernare revoluționară
118
dovezi. „Toți cei care acceptă numirea în funcții care ar trebui ocupate exclusiv prin alegerea oamenilor merită să moară.
Acum, când marii răufăcători, condamnați în unanimitate de Franța, abia respiră, când sunt tăcuți, paralizați de frică și acoperiți din cap până în picioare de rușine pentru crimele lor; .. când guvernul lor canibal, organizat după algerianul model, provoacă dezgust evident;.. când am dat prima lovitură ticălosului lor concentrare, semne de respect pentru care au îndrăznit totuși să cerșească și după executarea conducătorului și organizatorului lor; .. când sunt sprijinit de toți francezii, eliberat de eroare și frică; .. când despotismul, pentru a mă prinde, ar trebui să treacă prin abordări ascunse către refugiul meu subteran, ca refugiul Marat, .. întreb. dacă ar trebui să-mi fie frică să expun cu totul liber tot ce ține de sistemul odios al arbitrarului, pe care Convenția, prea lentă în satisfacerea voinței poporului, ar trebui să-l distrugă încă 9 Thermidor, ca opera odioasă a propriilor săi asupritori? Întreb, ar trebui, pentru că vorbesc despre un guvern revoluționar, despre guvernul lui Robespierre, să fiu arestat pe baza unui decret care promite moartea oricui îndrăznește să-și exprime părerea despre el?
Numai disprețul este demn de aceste decrete barbare, nu demne de numele legilor, dictate numai de furia tiranică și care ar fi trebuit să fie îngropate pe 10 Thermidor împreună cu autorul lor. Să călcăm cu picioarele pe această amenințare din codul sălbatic pe care Convenția l-a modificat deja pentru a reintroduce articolul 7 din Declarația drepturilor. Acest articol, permițându-mi să-mi exprim liber gândul, îmi oferă posibilitatea, consemnată în articolul 28, de a contribui la revizuirea, îmbunătățirea și schimbarea legilor noastre. Totuși, legile sângeroase și tiranice au fost sancționate de popor?.. Nu. Sunt o uzurpare a suveranității, iar eu am avut și am dreptul să-i omor cu mâna mea pe uzurpatorii care au forțat Convenția, printr-un sistem viclean pe care numai ei l-au putut concepe, să adopte astfel de legi.

Convenția Națională va spăla rușinea complicității vizibile în acest sens, sacrificându-le la picioarele poporului francez. Fie ca o sărbătoare specială să sfințească amintirea acestei răscumpărări, a acestei pocăințe publice, atât de meritată de sufletele a mii de victime ale nebuniei ambițioase ticăloase.
Deocamdată, cu toată claritatea și neechivocitatea inerente libertății autentice a presei, vom arăta viciile, ticăloșia, imoralitatea, caracterul anumitor părți ale acestor legi care sunt criminale pentru Republică.
Voi demonstra acest lucru prin fundamentarea prevederilor fundamentale expuse în plângerile diferitelor secțiuni ale poporului suveran și

îndreptată împotriva a ceea ce a mai rămas din guvernul Robespierre.
Manifestul grupului apărătorilor drepturilor omului, adică petiția secției Muzeului, începe cu afirmarea următorului fapt: „Că drepturile poporului au fost uzurpate, că această uzurpare a fost cauza principală a dezastrului social. , căci conspiratorii alegeau numai ticăloși care i-au ajutat la instaurarea despotismului.”
Educația politică pe care am primit-o în acești cinci ani dă o înțelegere clară a faptului că un atribut esențial al suveranității populare este dreptul poporului de a-și alege toți reprezentanții; că dacă conducătorii sunt creați de către conducători și pentru cei conduși, atunci cei dintâi trebuie să depindă de cei din urmă; că conducătorii nu trebuie să uite niciodată de unde au venit; ca această frână să-i rețină și să-i împiedice să devină asupritorii conducătorilor lor; că unul dintre principalele izvoare ale despotismului din timpuri imemoriale a fost dreptul de a distribui posturi; că abia după ce Capeții au fost deposedați de această putere serioasă a devenit posibil să le slăbească puterea; că, din moment ce fiecare agent este în mod natural un om devotat puterii care l-a ridicat, cel care este ales de popor va fi un om devotat poporului, în timp ce cel care își datorează promovarea conducătorului îi este devotat personal, de aceea el este un dușman al poporului, conform principiilor patronului său, care, ajuns cândva deasupra poporului și nedepinzând de nimeni, dobândește inevitabil calitățile de despot și tiran, adică de dușman. Ne-am convins prea bine prin experiență de corectitudinea acestor propuneri, iar secția Muzeului a rezumat întreaga istorie a celui de-al doilea an al Republicii în următoarele cuvinte: „Dezastrele sociale sunt rezultatul faptului că conspiratorii alegeau doar ticăloșii care i-au ajutat la instaurarea despotismului”.
A fost nevoie de sofismele înalte ale lui Robespierre, Saint-Just, Barère și asistenții lor pentru a ne conduce la uitarea acestor concepte politice simple și pentru a ne convinge că noi, oamenii, suntem atât de proști încât am greșit în alegerea tuturor. agenți și administratori. Am reușit perfect să selectăm doar senatori incomparabili care, în virtutea infailibilității lor, vor corecta toate greșelile noastre și vor efectua o epurare - o regenerare minunată. Am văzut cum s-a întâmplat totul. Ni s-a spus atunci că guvernul revoluționar era prea puternic pentru temperamentul republicanilor fragili ca noi; că nu suntem încă în măsură să ne exercităm drepturile; că trebuie să fim de acord să fim conduși de medicii noștri legiuitori până va trece criza febrei politice care ne-a afectat; că remediul specific pentru această boală este necesitatea de a ne plasa într-o poziție oarecum constrânsă și chiar asuprită, dar că această pregătire în sclavie, a cărei durată nu a fost indicată, va pregăti cel mai bine.

da să fim liberi și că vom ieși din acest regim puternici și curajoși. Doctori! Carantina ni se pare prea lungă, suntem epuizați de medicamentele voastre. Simțim nevoia să fim puși pe modul sănătos și să începem să luăm suplimente. Traduceți-ne într-un astfel de regim, sau ne traducem noi înșine.
Ce alt motiv, în afară de dorința de a obține puterea supremă și de a lega totul cu lanțuri, ar putea da naștere unui asemenea dispreț față de popor, încât să fie declarat nedemn să-și aleagă reprezentanții? Și presupunând că mulți dintre ei au decăzut, nu ar fi putut exista o modalitate de a-și purifica rândurile de către oamenii înșiși? Mably77 a spus: „Nu aveți încredere niciodată în oficiali să ocupe posturile vacante sub pretextul că acest lucru se presupune că se face pentru a evita răzvrătirea și pentru a asigura o alegere mai bună; altfel veți deschide ușa abuzurilor mari în timp ce încercați să le preveniți pe cele mici. Oficialii ar începe cu siguranță să aranjeze aceste posturi rudele și prietenii lor. În loc să se gândească la binele comun, le-ar păsa doar de binele privat al funcției lor și, sub protecția acestei noi aristocrații, s-ar forma în curând familii privilegiate care nu ar ezita să abuzeze de puterea lor. Dacă oamenii nu sunt corupti în așa măsură încât să-și vândă voturile, alegerea lor ar trebui să fie preferată alegerii funcționarilor.
Senatul francez adoptă de bunăvoie decrete care aduce un omagiu memoriei marilor oameni și filozofi, dar aproape că nu acordă atenție învățăturilor lor.
Privind celelalte principii ale manifestului pe care îl studiem, nu găsim niciunul care să nu conțină justificarea acestuia. Toate acestea sunt de înțeles în sine. „Cel care nesocotește principiile, fie prin uzurparea dreptului de alegere, fie prin îndrăzneala să preia funcții publice, alegerea la care este dreptul poporului, nu este un republican cinstit și ar trebui să tremure la amintirea revoluției din 9-. 10 Termidor. - Nu se poate stabili încredere reciprocă între oameni și autorități, pe care nu le-au ales. – Nimic nu poate interfera cu întâlnirile publice; aceste adunări fac parte din puterea constitutivă, a cărei voință poate fi exercitată în orice moment și numai tirania o poate suprima. - Faptul că Parisul este lipsit de guvernarea municipală (voi reveni asupra acestei probleme separat) este ultima batjocură a oamenilor acestei comune, care au meritat constant recunoștința patriei lor; este o crimă anti-libertate care nu poate fi tolerată. „Fiecare funcționar poate fi lipsit de postul său doar ca urmare a unei hotărâri judecătorești care a intrat în vigoare și nu poate fi înlocuită decât de popor.”
Petiția secției Muzeului conține o singură concluzie, care nu este conformă cu principiile, și anume: „Solicităm înlăturarea
121
toți agenții imorali și ostili pe care tiranii i-au numit să-i slujească”. A accepta din mâinile oricui, altul decât poporul, funcții la care numai poporul are dreptul de a alege, înseamnă a participa la uzurparea suveranității. Articolul 27 din Declarația Drepturilor spune: „Orice om care uzurpă suveranitatea poporului să fie imediat omorât de oameni liberi”. Câți oameni merită să moară I Am văzut prea multe morți. Va veni momentul în care va fi necesar să răsturnăm toți acoliții despotismului, care au ocupat locurile aleșilor poporului. Dar să fim îngăduitori. După ce atâția nevinovați au fost uciși, să-i cruțăm pe vinovați. Să ne limităm să-i recunoaștem ca nedemni de titlul de republican și să le interzicem pentru totdeauna să ocupe funcții publice.

[Următoarea este o scrisoare către editor, semnată:
Freman Jr.].
ZIARUL LIBERTATEA PRESEI
nr. 20
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
9 Vendemière III a Republicii [30 septembrie 1794]
Nulitatea prezentelor sedinte ale Conventiei. – Continuarea discuției despre cel mai important punct de pe ordinea de zi – cucerirea drepturilor omului. - Trucuri jalnice ale lacheilor slabi ai puterii, străduindu-se să acopere toate încălcările drepturilor poporului și să stabilească și să perpetueze tirania. Vești bune din Belgia: spiritul public bun al cetățenilor din Gent.
Întâlnirile Convenției prezintă un tablou al sărăciei, care nu dă absolut nimic condeiului scriitorului-filosof. Motivul acestei tăcere și nesemnificație este poate ușor de ghicit. Convenția știe bine că este aleasă pentru a da instituții poporului francez; că oamenii nu au primit încă instituții demne de ele; că, totuși, îi tânjește; că nu mai poate rămâne într-o stare de anxietate și ezitare, îndurând chinul și lipsa; că mai ales s-a săturat de sistemul despotismului, care se aplică tuturor cetățenilor și se află într-o contradicție atât de izbitoare cu principiile noastre de bază, care au devenit acum pentru noi ceva ca țara Canaanului, promisă de legiuitorul Moise. Este posibil ca Convenția să-și adune gândurile, să urmărească fermentul tăcut care are loc, să asculte murmurul Israelului, cerând ca imediat

a dat această țară făgăduită și cu hotărâre nu mai dorește să lâncezе în pustie și să trăiască din mana din ceruri. Prin urmare, probabil, Senatul află stările de spirit ale diferiților săi membri, care încearcă să ajungă la un rezultat și se întreabă reciproc: „Ce să facă?” Poate că așteaptă momentul în care majoritatea va vorbi clar și fără echivoc, în timp ce Areopagul nostru însuși, înainte de a lua decizii importante, așteaptă, ca de obicei, ca oamenii să facă presiuni asupra lui și să se grăbească.
Prin urmare, să nu eliminăm în niciun fel de pe ordinea de zi nevoia de a ne recâștiga principiile noastre eterne și drepturile omului. Să ne gândim cu atenție la ce mijloace de atac avem la dispoziție. Vom cerceta teritoriul pe care l-am ocupat. Luați în considerare punctele forte și punctele slabe ale locației inamicului. Să-i măsurăm mijloacele de apărare și să-i supărăm. Să ne calculăm puterea și să ne crească în mod constant curajul.
Să nu pierdem din vedere că nu trebuie să o luăm de la capăt, că putem deja să acționăm într-un mod revoluționar, că am parcurs deja o parte din drum și că este vorba doar de a continua să avansăm. acest drum. Să le reamintim mereu luptătorilor noștri, pentru a-i încuraja, că ne străduim să ducem la bun sfârșit evenimentele de la 9 Thermidor, că această zi nu poate fi numită revoluție, din moment ce doar câțiva tirani au fost răsturnați, că o adevărată revoluție va fi doar rezultatul convergenței acestei zile cu ziua în care distrugem tirania și restabilim principiile noastre sacre care au fost răsturnate și profanate de ea.
O singură obiecție semnificativă a fost ridicată împotriva manifestului apărătorilor drepturilor omului. S-a subliniat că cererea de restabilire a dreptului locuitorilor din Paris de a-și alege funcționarii va presupune restabilirea adunărilor primare în toate comunele Republicii, că aceste comune vor cere și dreptul de a-și alege

proprii funcționari. , că într-un moment în care era război cu toată Europa, acest lucru ar putea duce la dezorganizare generală, pentru că aristocrația de pretutindeni ar încerca să pună mâna pe conducerea alegerilor, iar agenții puterilor străine de pretutindeni ar căuta să influențeze cursul alegerile. Calomniatori disprețuitori! Deci atât de prost evaluezi virtutea oamenilor! Oare nu și-a dovedit poporul atașamentul ardent față de ea încă de la începutul revoluției? Dar dacă masa iubește revoluția și dacă aristocrația este doar o minoritate, atunci aristocrația nu va predomina în niciun caz la alegeri, poporul va selecta oameni care să-i servească în funcții administrative importante doar dintre cei pe care știu că îi iubesc. libertate la fel ca el. Și, bineînțeles, datorită apropierii lui de aleși, datorită relațiilor cu aceștia, se va înșela mai puțin decât voi, pentru că nu sunteți îngeri pentru a putea neglija lingușirile, cărora atât de puțini muritori le pot rezista; lingușirea îți va întuneca capul,
123
și numește un intrigant care singur cunoaște bine limba lingușirii, sau rudele tale mediocre și la fel de nedemne de încredere: am văzut asta în multe exemple! ! ... De regulă, oamenii din popor, aleși înainte de venirea guvernului revoluționar la putere, erau departe de a fi la fel de răi ca acei sclavi care au venit să-i înlocuiască; în cele mai multe cazuri, cel din urmă l-a înlocuit pe primul prin intrigi. Pentru a scăpa de neghina de care se găsea, nu există nicio îndoială, la bun sfârşit, o lege aspră ar fi de ajuns să-i lovească pe criminali. Dar ei nu au căutat implementarea măsurilor de precauție pentru păstrarea drepturilor poporului, ci au căutat doar un pretext pentru a se acapara de aceste drepturi în vederea obținerii puterii despotice, iar corupția generală imaginară a funcționarilor aleși de popor le-a venit la îndemână.
Cât despre presupușii agenți ai puterilor străine, care se presupune că intenționează să pătrundă în toate întâlnirile poporului cu scopul de a-i influența și de a obține rezultate ale alegerilor care să conducă la regalism, acestea sunt doar ecouri ale ideilor care au fost hobby-ul preferat al lui Robespierre, și m-am enervat să aflu că Dufournis și Reale, vorbind cu iacobinii, mai vorbesc limba. Au început deja să uite de agenții lui Pitt și Coburg, au încetat deja să creadă că au fost vreodată mulți dintre ei la Paris și îi înmulți din nou în 44 de mii de municipalități ale Republicii. Crede-mă, ei ar fi fost primiți acolo la fel de rău ca agenții lui Robespierre, a căror existență este mai reală și care au fost întotdeauna adevărați Pitt și Coburg.
Spuneți că într-un moment în care suntem înconjurați de dușmani externi și infectați de aristocrație, este imposibil să revenim oamenilor parte din Declarația Drepturilor și să le restabilim dreptul de a-și alege proprii funcționari. Înseamnă să afirmăm că atâta timp cât trebuie să luptăm cu dușmanii externi și cu aristocrația de acasă, nu ne vom bucura de libertatea noastră, ci vom continua să trăim sub stăpânirea despotismului. Dacă asemenea discursuri ar fi făcute de legiuitorii francezi, îi voi chema imediat să se asigure că șefii lor nu-i imit pe senatorii patricieni ai Romei, care au știut să prelungească la nesfârșit războaiele pentru a desființa drepturile poporului; Îi voi întreba când, după părerea lor, va veni acel moment binecuvântat când convertirea tiranilor străini și ereziarhilor noștri la adevărata credință ne va permite să ieșim din starea de sclavie! Deci înseamnă că tiranii străini ne țin în captivitate! În acest caz, este corect să spunem că, deși în Franța nu există deloc libertate, pentru asta luptă soldații noștri.

Nu existau armate și aristocrați străini când oamenii au ales Convenția și și-au dat aprobarea Actului Constituțional? Oare poporul însuși a dat dovadă de aristocrație? Nimeni nu va afirma acest lucru cu privire la al doilea fapt, iar în ceea ce privește primul, Convenția s-ar ridiculiza răspunzând
124
afirmativ la această întrebare. Și totuși, s-ar putea spune, el dă un astfel de răspuns, echivalent cu batjocură de sine, atunci când declară că oamenii în general sunt capabili să facă doar o alegere nereușită și, pentru a evita acest lucru, este necesar să acționeze ca despoți. act. Pe de altă parte, cei care se comportă ca niște despoți, prin însăși acțiunile lor, par să justifice afirmația că oamenii sunt capabili să facă doar alegeri proaste. Ce cerc vicios! Nu văd altă cale de ieșire, în conformitate cu onoarea poporului și a Convenției, decât să mă conving că doar o minoritate din senat a asimilat principiile despoților și că vom vedea în curând cum majoritatea deputații, din nou liberi, se vor pronunța în favoarea restabilirii doctrinei libertății în toată splendoarea ei.
Un alt argument jalnic a fost făcut pentru a respinge cererea de a reda poporului dreptul sacru de a-și alege proprii funcționari. „Un milion opt sute de mii de republicani", ni se spune, „sunt angajați la frontieră, atât în luptă, cât și în transportul de alimente, muniții etc. Ei și-au câștigat pe deplin dreptul de vot și nu ar trebui să aibă loc alegeri până la întoarcere. ." Dar chiar și în timpul alegerilor pentru Convenție am avut o armată. Ne așteptam ca ea să poată participa la aceste alegeri? Și cine ar lua în serios o astfel de ofertă? Ar spune cineva, în legătură cu propunerea de aprobare a Actului Constituțional, că trebuie să așteptăm încheierea războiului și revenirea apărătorilor noștri, pentru ca fiecare din comuna sa să poată lua parte la asta? Conform Constituției, un soldat care se află în armată participă la alegerea unui ofițer sub comanda căruia își îndeplinește atribuțiile de soldat. Un simplu cetățean, rămas la vatra lui, nu ia parte la această alegere a unui ofițer, el participă la alegerea unui funcționar comunal, sub conducerea căruia își îndeplinește atribuțiile de cetățean, iar soldatul, la rândul său, face nu participa la aceasta; nu există încălcare a drepturilor într-o astfel de ordine. Dacă trebuie să așteptăm întoarcerea curajoșilor noștri apărători și sfârșitul tuturor războaielor pentru a ne bucura de drepturile noastre, chiar și de dreptul de a ne alege propria municipalitate, atunci întreb din nou care este timpul binecuvântat când putem vedea sfârşitul domniei arbitrarului şi puterii absolute, cu atât mai insuportabil pentru francezi că ţara noastră se numeşte Republica şi că am gustat libertatea. Dacă trebuie să așteptăm curajoșii noștri apărători și sfârșitul tuturor războaielor pentru a ne alege reprezentanții, atunci participarea unui număr mare de oameni este necesară pentru alegeri, ceea ce înseamnă că cu cât sunt mai mulți, cu atât această sarcină va fi mai bună. să fie efectuată; de aici rezultă că cu cât sunt mai puține, cu atât se va face mai rău. Aceasta este ceea ce propovăduiesc când spun că o alegere pentru o funcție făcută de mai multe persoane sau de o singură persoană nu este bună; că nu va fi atât de rău
125
numărul cetăţenilor care se află acum în casă penalizează, şi destul de bun când se vor întoarce fraţii noştri din armată şi vor participa toţi la alegeri. Dar în așteptarea acestui „perfect bun", de ce să nu acceptăm „nu chiar atât de rău" deocamdată, de ce să nu îl preferați

celui care este „bun degeaba”. Adversarii noștri nu vor această soluție medie, ei vor să ne oblige să păstrăm „fără valoare” pentru un timp a cărui durată ne înspăimântă, pentru că nu indică când se va termina, și se oferă să ne mângâim în speranța de a fi transportați brusc. dintr-o săritură, parcă din iad în rai, de la foarte rău la foarte bine, de la rău la excelent. Nu vrem să rămânem în adâncurile Tartarului. Încă nu se poate deschide pasul Elysium, să ne scăldăm măcar în Styx.

Dispoziție publică în Belgia recucerită

Astfel, este falsă afirmația dușmanilor că Revoluția Franceză stârnește ura tuturor popoarelor care trăiesc în afara țării în care a avut loc. Principiile care stau la baza ei vor stârni mereu admirație, iar oamenii știu că doar monștrii sunt vinovați de excesele teribile care l-au pătat, ascunzându-se în spatele măștii acelor virtuți pe care revoluția le-a cerut conducătorilor săi, abuzând cu ticăloșie de încrederea acordată lor. Așa se celebrează astăzi libertatea și egalitatea în Belgia.

Republican M: i: r la A. B. J. G. 80 Deputat al Convenţiei Naţionale

Cetăţean!

Nu am mai scris de mult pentru că nu a existat un material interesant, dar acum sans-culottes din Gent îmi dau un motiv să scriu. În a treia zi, toți locuitorii acestui oraș au sărbătorit a cincea sans-culotide. Au construit un teatru împotriva statuii lui Carol al V-lea, iar pe ruinele acestei statui au plasat zeița libertății. Pe piaţa militară a fost amplasată o statuie a egalităţii. Toată ziua aerul răsuna de strigăte de „Trăiască Republica!”, „Trăiască sans-culottes!”. Consiliile culmi în peruci pline, oficiali municipali, republicani francezi, toți au dansat în jurul statuii egalității. Rareori am văzut o sărbătoare celebrată cu atâta entuziasm în Franța. Ziua s-a împărțit pâine între toți săracii orașului, seara în multe locuri din oraș s-au ținut baluri în favoarea săracilor și piața militară iluminată artistic, precum și întreg orașul, au arătat un spectacol izbitor. . A doua zi, sans-culottes au târât pe străzi vulturul, care fusese înlănțuit cu o zi înainte, și au ars la poalele statuii egalității toate rămășițele josnice ale monarhiei și feudalismului. În aceste două zile nu au fost complicații, nici lupte și



demna fraternitate dintre sans-culottes din Gent si republicanii francezi face un sejur in acest oras infinit de placut. Acest comportament al sans-culottes din Gent este un răspuns izbitor la cei care îi defăimează pe belgieni, care își doresc mai mult ca niciodată libertatea.

salut si fratie

J. G. M:y:r Gent, anul II Republicii ♦

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI

nr. 21

Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)

10 Vendemière III a Republicii [1 octombrie 1794]

Primul fir de ticăloșie, care a inspirat oamenii cu o atitudine neglijentă față de cauza lor. „Nevoia urgentă ca oamenii să-și recapete energia anterioară. — Decret de desfiinţare a Adunărilor Secţionale din Paris, pus la încercare pe piatra de încercare a drepturilor omului.— Acelaşi decret de desfiinţare a municipiului Paris. Î: De ce guvernul revoluționar nu a primit sancțiunea poporului? — Apel către angajații serviciului poștal.

Dacă am moștenit curajul și, îndrăznesc să spun, intențiile cinstite și vigilența lui Marat, de ce nu mi-a lăsat moștenire în același timp o parte din acea elocvență convingătoare care i-a asigurat succesul constant! De ce vocea mea nu pătrunde, ca vocea lui, în sufletul oamenilor și nu trezește în ei nevoia urgentă de a depune toate eforturile pentru a recâștiga tot ce au pierdut? Adevărat, am observat niște eforturi, dar nu am văzut deloc acele impulsuri curajoase care inspiră frică în despotism și garantează invulnerabilitatea principiilor. În patriotismul înflăcărat actual, nu văd activitatea care în 1789 și 1790. a obligat pe toți să asculte sfaturile bune ale Prietenului Poporului și a alcătuit, parcă, jumătate din elocvența lui. La ce folosește astăzi predicarea în pustiu? Elocvența lui Marat ar trebui pusă pe seama faptului că a fost capabil să-i țină pe cetățeni în permanentă vigilență împotriva atacurilor neașteptate ale trădătorilor? Nu ar fi mai corect să explicăm prin indiferență sfaturile iluminatorilor de astăzi care scădeau interesul pentru cauza libertății, care este aproape justificată de o multitudine de dezastre care au urmat una după alta? Mintea pierdută suspină libertate în ud-
Deci în original.
127
necazuri care ne încredințează, în timp ce cauza lor trebuie căutată doar în viclenia oamenilor individuali și chiar în acea indiferență care le-a permis să îndrăznească totul: oamenii nu văd că tot ceea ce zdrobește nu este libertate, ci despotism ticălos îmbrăcat în hainele lui. .
Cetăţeni, căutaţi-o numai în ceea ce duce la fericirea tuturor, căci aceasta este aspiraţia ei firească şi exclusivă. Urmăriți ce scriu scriitorii onești și patrioti despre asta. Le-ai citit destule, dar poate prea des le confunzi cu ziarele; nu ar trebui să lăsați numărul deoparte după o privire superficială. Meditează, raționează cu acești scriitori despre revoluție; au o direcție, urmează-i până când mintea ta sănătoasă, eliberată de orice influență, îți spune că nu te înșală. Acești oameni nu au nevoie de multă elocvență pentru a putea auzi adevărul. Libertatea ar fi jalnică dacă ar putea fi întreținută numai prin această artă, care mai des înșela decât folosește. Repet și voi repeta adesea această zicală: obișnuiește-te să te uiți înapoi și să nu uiți a doua zi de acele lanțuri pe care au vrut să le creeze pentru tine cu o zi înainte.
Acest lucru, cel mai firesc, mă readuce la problema pe care am discutat-o în numărul precedent. Cum să nu ne gândim la mai mult de două decrete care au o legătură directă cu petiția secției Muzeului și care au fost înșelate de la Convenție de o clică a uciderii libere? Cum să explic că au făcut o impresie atât de slabă? Am în vedere două legi, dintre care una reduce numărul de adunări populare la una pe deceniu, iar cealaltă privează Parisul de administrația municipală și îl împarte între diferite comisii executive.
Consider că ambele decrete sunt dezastruoase pentru libertate. Primul este așa, deoarece este în totală contradicție cu articolul 26 din Declarația drepturilor omului, care spune: „Fiecare secțiune a poporului suveran adunat se va bucura de dreptul de a-și exprima voința în deplină libertate”. Este imposibil să-și exprime voința cu totul liber la întrunirile unui popor suveran când îi este interzis să convoace aceste întruniri. Și tocmai asta se întâmplă atunci când este lipsit de posibilitatea de a se întâlni ori de câte ori consideră util să facă acest lucru. Dar ce înseamnă cuvintele: „Suveranul este interzis”. Cine o interzice? Ce este, un suveran peste un suveran? Nu,

este comisarul suveranului. De când este autorizatul superior celui care a dat autoritatea? .. Ce răsturnare de principii! Ce uzurpare! Despotismul nu a mers niciodată atât de departe încât să submineze drepturile oamenilor. Ce sunt întâlnirile de secție? Sunt întâlniri în care poporul își exercită puterea supremă, supravegherea constantă asupra comportamentului reprezentanților săi.

Activitățile acestor adunări să fie permanente, astfel încât comisarul să poată fi oprit de îndată ce se sustrage de la atribuții. Dacă comisarul îi spune directorului: „Nu mă vei testa”, acesta nu este doar un act rebel, este și o recunoaștere destul de sinceră a refuzului de a merge pe calea cinstită. Dar, îmi vor spune, pleacă o întâlnire pe deceniu! .. Nu aveți dreptul, autorizat, să interziceți suveranului dumneavoastră să convoace 10 ședințe, dacă consideră că este necesar. Dacă în decursul unui deceniu ați făcut 10 pași în lateral sau în spate, va avea timp la o întâlnire să discute despre acești pași greșiți și să ia măsurile necesare pentru a le corecta, mai ales că veți încerca să distrageți atenția publicului discutând alte probleme?
Al doilea decret este, de asemenea, fatal pentru libertate. Nu-mi place pasajul din lucrarea istorică a lui Dussaud81 în care repetă ceea ce s-a spus mai devreme de numeroase ecouri ale comitetelor guvernamentale, și anume că administrația municipală a Comunei din Paris era o putere de forță periculoasă, s-a dovedit în repetate rânduri a fi un rival al Convenția și aproape a ruinat libertatea oferind refugiu conspiratorilor.
Dar evenimentele din 14 iulie, 10 august și 31 mai nu susțin deloc pretențiile că Comuna din Paris aproape că ar fi distrus libertatea. Adevărat, mai mulți trădători au pătruns în administrația municipală aleasă de popor. Au luat pedeapsa. Dar masele nu au fost niciodată corupte, nu au dat niciodată refugiu conspiratorilor, o astfel de viclenie era privilegiul sclavilor josnici, cărora puterea dictatorială le punea eșarfele funcționarilor municipali. Dusso! Dacă ești istoric, trebuie să fii corect. Și vă spun că municipalitatea Parisului este un organ a cărui forță este utilă, pentru că este garanția libertății, iar securitatea atât a senatului, cât și a libertății cere ca sediul legiuitorilor să fie într-un oraș cu populație nu mică.
Să ne amintim că de mai multe ori s-a încercat plasarea Adunării Naționale în afara Parisului, pentru că trădătorii au înțeles mereu că le va fi ușor să o subjugă lor înșiși în orice oraș care nu ar fi, precum Parisul, un lagăr militar permanent. , unde este staționată o armată, gata să reziste oricărei cele mai formidabile armate. Dar pentru a putea folosi această forță impunătoare, trebuie să aibă un anumit centru, un punct de sprijin; un astfel de punct de sprijin era municipalitatea, ale cărei acţiuni rapide şi reuşite se vedeau în toate marile răsturnări ale revoluţiei. Tocmai această forță, pusă în mișcare de această pârghie într-o clipă, a făcut ca Convenția din 31 mai, în mod revoluționar, să pună capăt federalismului care a înflorit în rândul ei, care era pe cale de victorie în întreaga Republică. Ai spart această pârghie și i-ai împrăștiat fragmentele peste toate comitetele tale executive și 48 de sec-


ionii pe care i-ați transformat într-un fel de municipalități, independente și izolate unele de altele; fiecare dintre ei are propria sa minte, fiecare gândește, vorbește și acționează diferit și în felul său. Și dacă azi, ca la 31 mai, ar fi fost necesară apărarea senatului

și eliberarea de asuprire, ce, întreb eu, ar trebui făcut pentru a uni cele 48 de părți ale Parisului, fiecare cu municipalitatea sa și nemai supusă autoritatea centrală, care anterior era suficientă, era necesar doar să dea un semnal pentru ca acesta să fie transmis instantaneu în toate cele 48 de cartiere ale acestui imens oraș.
Există o altă considerație care necesită existența unui guvern central la Paris. Este necesitatea înlesnirii în orice mod posibil a adunării întregului popor, în cazul în care este necesar să se organizeze rezistența la oprimare de către senat. Sper că nimeni nu va contesta legitimitatea unei astfel de presupuneri. Despoți! dictatori! Decemviri! Știți foarte bine acest lucru, iar fragmentarea guvernării municipale este, desigur, treaba dumneavoastră. Te-ai gândit că împrăștiind vergele în diferite direcții, ai distrus mătura oamenilor, dar oamenii și libertatea vor fi mai vicleni decât tine și vor restaura totul. Tremură, a sosit ceasul, tirania ta se apropie de sfârșit: se apropie momentul când vei coborî de pe tronuri...
Apel către angajații de corespondență principală *.
Vă transmit, cetăţenilor, următoarele două scrisori primite de mine şi legate de dumneavoastră
Cu amabilitate, cetăţeni, răspundeţi-mi dacă ceea ce se plânge aici se întâmplă doar din vina poştaşilor sau din vina dumneavoastră. În primul caz, trebuie să mustreți și chiar să pedepsiți subordonații care se fac vinovați de reținerea adevărului util oamenilor. În cel de-al doilea caz, vă rog să-mi spuneți părerile voastre și spuneți-mi ce firma dictatorială v-a permis să faceți asta. Au revenit zilele baronilor d'Ogny? Dar amintiți-vă că domnia tiraniei nu este veșnică, că tot felul de d'Augnis și alți inchizitori care v-au precedat, care au slujit cu obsequie dictatorilor vechiului regim, nu au primit iertare când s-au referit la firmanurile acestor dictatori, care le-a permis numeroasele lor încălcări. De asemenea, știți că sfârșitul puterii nelimitate va veni în curând și că este timpul să vă gândiți să nu permiteți niciun abuz administrativ.
K. Babeuf
♦ Acest apel este precedat de o scrisoare a cititorului către redactor.
♦♦ Urmează textul a două scrisori adresate editorului de la cititori care se plâng de nelivrarea ziarului prin poștă.

ZIARUL LIBERTATEA PRESEI Nr.22
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
10 Vendémière, Anul III al Republicii82 [1 octombrie 1794]
Apel nobil al Clubului Electoral care cere restaurarea drepturilor omului, restaurarea municipiului parizian și a două adunări secționale pe deceniu și abrogarea legilor care împiedică comerțul și furnizarea de alimente. - Asediul, distrugerea și jefuirea sălii de ședințe a aceluiași club de către 200 Herostratus trimiși de Comitetul de Siguranță Publică. - Un strigăt de indignare, un protest înfocat împotriva acestui act odios de arbitrar. - Acuzația lui Amar, Bourdon din Oise, Moise Beyle, care singuri sunt capabili să provoace acest act de opresiune și tiranie.
Îmi ofer mărturisirea poporului suveran. Îmi recunosc vinovăția că ieri i-am reproșat nepăsare. Aveam însă presimțirea că se apropia momentul în care dorința de libertate, în însăși esența ei mai atrăgătoare decât despotismul, va provoca erupția vulcanului popular, iar fluxurile sale de lavă vor arde temeliile despotismului. Mișcarea nobilă și generoasă a arătat energia neclintită a oamenilor din Paris. Tocmai acum, în

persoana unuia dintre cele mai puternice detașamente ale sale, a ieșit energic în sprijinul cererii de restabilire a suveranității sale, despre care nu încetăm să strigăm: „Opriți hoțul!. Cu această limbă, demnă de un suveran, clubul numit Electoral a putut să vorbească din nou, acele mii de obișnuiți din tribune, care ne-au dat un nou exemplu de folosire a unei astfel de limbi, apelând la reprezentanții națiunii franceze. . Drepturile omului, libertate deplină, reală, desființarea oricărui fel de tiranie, îngroparea tuturor legilor dezastruoase, imorale, dezastruoase pentru Republică - astfel sunt revendicările prezentate sub forma unei petiții în acest recurs. Din numerele noastre anterioare, cititorul atent ar fi trebuit să observe că încercăm să urmărim în ordine cronologică mișcarea poporului spre cucerirea drepturilor lor și până la finalizarea revoluției de la 9 Thermidor. Dar oamenii se mișcă mai repede decât noi și își desfășoară victoriile cu atâta viteză încât stiloul nostru nu are timp să-i înfățișeze. Așadar, rup succesiunea cronologică de prezentare pentru a publica aici acest act de energie republicană, care să fie făcut public cât mai curând posibil și din care nici un rând să nu se piardă în analele, care consemnează toate eforturile îndreptate spre asigurându-ne securitatea.

9 131

RECURS AL SOCIETĂȚII POPORULUI, ÎNTREUNĂ ÎN SALA ELECTORALĂ, LA CONVENȚIA NAȚIONALĂ, adoptată la 7 Vendémière, III a Republicii

Reprezentanți ai poporului!

Petiția cu care vă adresăm este rezultatul mai multor întâlniri ale noastre. Atunci când a fost adoptat în unanimitate, cetăţenii din tribune au cerut să li se permită să-şi exprime apartenenţa şi să o supună din nou la vot. În conformitate cu aceasta, s-a luat un vot general, iar recursul a fost adoptat în unanimitate atât de tribuni, cât și de membrii societății. Astfel, dorințele pe care vi le exprimăm nu sunt doar pașa, ci sunt dorințele tuturor acelor oameni pe care sala noastră de întâlniri le poate găzdui.

În conformitate cu decretul dumneavoastră din al 18-lea fructidor, societatea care stătea în sala electorală s-a preocupat de chestiunea modalităților de a reactiva comerțul și de a-i da o asemenea amploare care să susțină sprijinul Republicii și să o facă atât de prosperă încât să inspire. frica în coaliția despoților. Vă vom prezenta rezultatele acestei discuții.

Societatea vă declară în primul rând că, dacă împrejurările au făcut necesară luarea unor măsuri extraordinare, precum sechestrele sau rechizițiile, atunci astfel de măsuri nu pot fi aplicate decât pentru cel mai scurt timp, altfel devin mai periculoase decât utile și că aceste legi, adesea prost executate, au încetat să mai existe.atinge-ți scopul.

Societatea a ajuns, de asemenea, la concluzia că o soartă similară s-a întâmplat cu legea speculatorilor, a cărei adoptare s-a datorat parțial circumstanțelor. Această lege a provocat ruina multor negustori și s-a dovedit a fi la fel de plină de pericole ca și rechizițiile, deoarece producția a fost distrusă, de la fermier până la cel mai bogat negustor. Căci amândoi se tem în permanență să nu fie bănuiți că nu respectă aceste legi și au cu atât mai mult motiv pentru aceasta, cu cât comerțul și producția nu pot fi limitate, întrucât circulația mărfurilor este proporțională fie cu dexteritatea, fie cu averea, fie cu cunoștințele comerciale. a celor care se ocupă de ei. Din aceste considerații rezultă următoarele propoziții.

Întoarce-le poporului deplinătatea drepturilor lor, iar comerțul - cea mai mare libertate; încurajează-l pe cel care o face cu onestitate și da-i încredere că nu va fi umilit și nu va fi expus niciunui pericol.
În primul rând, să nu se facă rechiziții angro sub pretextul aprovizionării armatelor noastre și că executorii necinstiți fac comerț cu aceleași bunuri pe care le-au cumpărat cu o zi înainte; un asemenea exemplu ar fi dezastruos, ar umili onoarea noastră națională și ar întări spiritul de achiziție, care

la care, din păcate, oamenii sunt foarte sensibili. Prin urmare, nicio comisie să nu facă nicio retragere sau rechiziție, cu excepția armatei și este mai bine să nu le producă deloc, dacă este posibil să aprovizioneze armata cu ajutorul comerțului.
Reveniți la Paris dreptul de a organiza ședințe ale secțiilor de două ori pe deceniu - acest lucru nu este suficient pentru a discuta despre treburile de zi cu zi.
Dă înapoi Parisului municipalitatea sa. Legiuitori, nu veți permite ca singura Comuna Paris să fie lipsită de funcționarii săi. Întoarce la Paris administrația sa, formată din cetățeni aleși de popor, care singurul are dreptul să-i numească; puternici în încrederea lui, se pot folosi de sprijinul și de a ajuta cu cunoștințele lor pentru a restabili comerțul de care sunteți atât de dornic.
Fă-o înainte de iarnă. Vedeți cât de puțin cărbune, ulei, lemn de foc, săpun și toate proviziile alimentare au devenit de când s-au făcut rechizițiile. Ce se va întâmpla cu noi iarna dacă nu vă grăbiți să luați măsuri?
Ceea ce cerem noi înșine trebuie făcut pentru frații noștri din catedre, ei își doresc la fel de mult ca și noi. Legile severe să lovească pe toți cei care ar dori să prejudicieze interesul comun, indiferent de metodele pe care le folosesc. Este deosebit de important să nu se permită în niciun fel exportul de provizii în afara Republicii: o astfel de lege este imorală, periculoasă și alarmantă până când fiecărui fermier francez primește hrană și semințe, deși circumstanțele permit acest lucru, iar legile par. pentru a-i oferi.
Pune drepturile omului pe ordinea de zi; după natură, voi sunteți autorii lor. Le-ai jurat credință și i-ai convins pe toți francezii să le jure credință și lor.
Francezii au depus un jurământ de libertate nu pentru a o folosi ca pământul promis promis de preoții fanatismului (adică după moartea lor); grăbiți să restabilească drepturile francezilor, exercitarea drepturilor poporului nu poate fi amânată.
Opies au depus acest jurământ cu tine și îl vor ține, nimic nu îi va face să se retragă de la decizia lor. Și întrucât aceste sentimente sunt împărtășite de Convenția Națională, vă asigurăm că toți cetățenii care alcătuiesc societatea care stă în sala electorală sunt hotărâți să servească drept bastion al reprezentării naționale, precum și să păstreze drepturile inalienabile și inalienabile ale omului. , și, în sfârșit, să reziste prin toate mijloacele, care le dau principii, rațiune și dreptate, inseparabile unele de altele, restabilirii tiraniei, sub orice formă ea s-ar manifesta.
De asemenea, societatea a decis ca acest apel să fie tipărit, lipit sub formă de afișe și trimis, cu invitație de a se alătura acestuia, în toate cele 48 de secții ale Parisului, cu ajutorul comisarilor, a atras jumătate dintre cetățeni din tribune și pe -

jumătate dintre membrii societății; s-a decretat de asemenea ca câte două exemplare să fie trimise societăților populare din Paris.
Semnături: Legré83, președinte Allard, secretar
Susținem fără rezerve doar acea parte a acestui apel care se referă la cererea de drepturi suverane. Problema comerțului trebuie analizată mai în profunzime: sunt multe de spus despre cumpărare și speculație, iar legi împotriva achizitivității vor fi necesare pentru mult timp de acum încolo. Totul este, probabil, să se asigure implementarea lor. Vom reveni la această întrebare 84.
Dar ce știu! Despotismul comitetului, împreună cu sateliții săi, tocmai a atacat paradisul libertății. Adresa pe care tocmai am reprodus-o i-a provocat o explozie de furie. El a reușit să știe de asta înainte de a 11-a Vendémière, când apelul urma să fie prezentat Convenției, și acesta este cât de josnic și scandalos prin care tirania îi înăbușă pe campionii curajoși și cinstiți ai libertății.
În data de 7 a acestei luni, o societate numită electorală aduce la Convenție o petiție prin care cere abrogarea decretului care a lipsit-o de sediul său; această petiție este înaintată Comitetului Proprietății de Stat și COMITETULUI DE SECURITATE PUBLICA pentru depunerea unui raport de către aceștia în termen de trei zile. În aceeași zi, pe 7, societatea acceptă contestația tipărită în acest număr; În ziua de 8, la ora opt dimineața, la sediul societății vine un bărbat care se numește arhitect, însoțit de 200 de muncitori; îi declară portarului că a venit să spargă holul și să scoată mobila din el. Concierge se opune și solicită o întârziere pentru a raporta acest lucru; pe de altă parte, dorește să știe dacă raportul la Convenție, care trebuia făcut în termen de trei zile, a fost deja depus și dacă ordinul de demolare a halei provine de la Convenție. Principalul distrugător merge la Comitetul Proprietății de Stat, al cărui agent este trimis la Comitetul pentru Siguranța Publică, unde este ținut în arest până la finalizarea jefuirii adăpostului activiștilor pentru drepturile omului. 200 de Herostrați lucrează acolo fără răgaz până la trei și jumătate din noaptea următoare. Nu este casare, este un jaf. Smulg, rupe covoare valoroase de pe toate băncile amplasate atât de simetric în această fostă clădire a Adunării Constituante. Apoi sparg ei înșiși băncile, tribuna, masa președintelui și a secretarilor, sunt zdrobite în bucăți, soba magnifică este sfărâmată în bucăți; prejudiciul cauzat este incalculabil. Herostrații lucrează cu un fel de frenezie, toate molozurile sunt duse în timpul zilei, iar pe ușă este atârnată o broască puternică. Aici se termină scena.
Ne vom spune cândva gândurile despre această paletă. Și astăzi vom spune doar: uite cum Convenția

spune comitetelor sale să-i asuprească pe cei care îl apără apărându-i principiile; în timp ce cei care conspira împotriva lui și împotriva poporului, care concurează cu el, se bucură de pace și protecție. Asta înseamnă să devii o forță formidabilă.
Ar trebui considerat că apărătorii drepturilor omului sunt distruși de asta? Nu, doar scândurile au fost sparte și luate, dar oamenii au rămas. Ghilotină! Timpul în care ai insuflat frica patrioților a trecut și nu se va mai întoarce. Patrioții acelei societăți, a cărei sală de consiliu a închis noul maestru de ceremonii trimis de noii Culeți, își vor găsi din nou Jeu de paume85. Deputați de la Paris! Vei tolera această profanare a templului, unde ai fost chemat vrednic de consacrare în slujba poporului și pentru a-i apăra drepturile? Vei tolera o asemenea insultă la adresa celor care te-au ales, când crima

lor este doar că au îndrăznit din nou să apere aceleași drepturi? Oh, bineînțeles, în ochii monarhilor nu există o crimă mai gravă decât să zădărnicească comploturile lor împotriva libertății. De aceea monarhii Amar, Bourdon86 din Palestina și Bayle rebelul au încurajat atât de energic jefuirea și distrugerea sălii electorale.
Celebra petiție urmează să fie depusă astăzi; vom aștepta rezultatele acesteia.
K. Babeuf
TRIBUNA POPORULUI* sau Apărătorul Drepturilor Omului; continuarea Ziarului Libertatea Presei87 Gracchus Babeuf
nr. 23
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
14 Vendemière III a Republicii [5 octombrie 1794]
Pași rapidi și decisivi întreprinși de popor pentru a-și restabili drepturile și a finaliza revoluția de la 9 Thermidor. - Numele tuturor secțiilor care s-au alăturat petiției memorabile a fostei societăți electorale, cerând distrugerea oricărei tiranie, restabilirea drepturilor, libertății și fericirii poporului. – Dovezi serioase ale existenței și creșterii Partidului pentru Drepturile Omului.
* Îmi schimb titlul ziarului. Am spus deja mai devreme că voi face acest lucru de îndată ce scopul titlului pe care l-am adoptat inițial va fi atins, adică de îndată ce vom câștiga și ne vom stabili fortăreața împotriva oricărei tiranie, arma noastră infailibilă și irezistibilă - libertatea presei. Înarmați cu el, trebuie apoi să trecem cu încredere la alte realizări în restaurarea libertății furate și a drepturilor omului. Deoarece această cucerire este acum sigură și țin cu fermitate această armă în mâinile mele, acum trebuie să rezist uzurpatorilor, în timp ce

Evenimentele din a 10-a și a 11-a Vendemière vor fi remarcate de posteritatea imparțială ca fiind excepțional de memorabile în istoria revoluției. Publicistul-istoric nu are nevoie de introduceri grandilocvente, de înfrumusețari stilistice, pentru a face să aprecieze toată măreția acestor evenimente. O poveste simplă și exactă este suficientă pentru a arăta adevărata măreție și adevărata suveranitate a poporului, manifestată în aceste două zile istorice, când poporul s-a apropiat mult de ceea ce ne străduim în mod constant - finalizarea revoluției de la 9 Thermidor.
cei care au susținut aceste drepturi, și campionii lor, într-o nouă calitate, corespunzătoare acelor îndatoriri importante pe care am avut curajul să le îndeplinesc în lupta deja care a urmat. Acest nou rol pe care l-am ales poate duce la critici din partea unor oameni prea scrupuloși care sunt suspicioși în orice. Prin urmare, cred că nu va fi inutil să explic motivul acestei schimbări.
Fiecare titlu de ziar ar trebui să conțină cuvântul sacru „poporul”, pentru că fiecare publicist ar trebui să scrie doar pentru popor. Mărturisesc că am avut oarecare dificultăți în a găsi un nume la care să se adauge acest cuvânt. „Oratorul”, „apărătorul” poporului erau deja ocupați. „Prietenul poporului” mi s-ar potrivi, dar acest nume, poate, îi aparține doar lui Marat; nu putea fi susţinut de acei trei-patru temerari care, după Marat, s-au hotărât să-şi însuşească acest nume. Este încă în uz astăzi; cel care a primit-o să se dovedească vrednic de acest nume! „Tribuna poporului” mi s-a părut numele cel mai apropiat de numele unui prieten sau apărător al poporului. Vă rog să nu aruncați în acest cuvânt un alt sens decât cel pe care îl asociez cu cuvântul

„tribun”. Vreau doar să desemnez cu ea o persoană care să ia un tribun, cu adevărat o mulțime de tribuni, pentru a apăra drepturile poporului împotriva tuturor și a tuturor. Declar în prealabil că nu vreau și nu voi dori nicio altă magistratură decât aceasta, morală, că refuz orice poziție practică, pe care, așa cum poate cineva ar putea crede greșit în conformitate cu cuvintele mele și cu titlul lucrării mele, eu ar putea aspira. Nu, nu există nicio analogie între tribunatul meu și cel al Romei, deși, împreună cu Mably și alți publiciști filozofi, și în ciuda multor oameni care condamnă ceea ce știu puțin, admir acest birou de tribun ca fiind cea mai excelentă instituție pe care mulți vremuri au salvat libertatea romană în vremuri de la Valery Publicola88 până la Marc Antoniu, care a știut să abuzeze de ea împotriva aceleiași libertăți.

Voi justifica și numele pe care l-am adoptat. Luând ca model pe cei mai cinstiți, după părerea mea, oameni ai Republicii Romane, pentru că ei s-au străduit cel mai mult pentru fericirea generală, mi-am propus ca prin aceasta să se știe că voi tinde spre această fericire cu același lucru. putere ca ei, deși cu puteri diferite. Ba chiar declar dinainte că voi fi fericit dacă, la fel ca ei, voi muri de martir, căzând victima devotamentului meu. Se știe că acei conducători ai revoluției noastre care purtau nume de oameni mari nu au avut noroc: i-am trimis la eșafod pe Camillus, Anaxagoras, Anacharsises. Dar nimic din toate astea nu mă sperie. Nimic din toate acestea nu mă va descuraja să dau un exemplu de filozofie cu adevărat republicană, un exemplu care mi se pare util. Pentru a șterge urmele monarhiei, aristocrației și fanatismului, am dat nume republicane regiunilor, orașelor, străzilor și tot ceea ce s-au întipărit aceste trei tipuri de tiranie. De ce, atunci, Convenția a decis recent prin decret să ne oblige pe fiecare dintre noi să păstrăm acele nume marcate de fanatism, care



Nu. з3.

TRIBUNUL POPORULUI, (i)

SAU

APARATORUL

DREPTURILE OMULUI ;

ÎN CONTIKȚIE

DIN JURNALUL LIBERTĂȚII PRESEI

De Gracchio Babeuf.

Scopul societății este bonìicui cora· шин. Oroifurile Omului t ori. Jer,

C<1 ^4 Vendémiaire, Гап 3rd. a republicii-

Măsuri rapide și impunătoare făcute de popor pentru a-și recupera drepturile și a-și finaliza revoluția la Termidor.

„Numele tuturor secțiilor care au aderat la petiția memorabilă a societății electorale sus-menționate care cere anihilarea oricărei tiranie, a drepturilor, a fericirii și a fericirii poporului.

Dovezi serioase ale existenței unui corp de apărători ai drepturilor omului și ale succesului acestora.

Ziua de 10 și 11 Vendémiaire va fi mar-

(i) Schimb litro și mă asigur că eu

Первый номер „Трибуна народа”

Majoritatea ziariştilor şi a deţinătorilor de putere să se prefacă că nu cunosc şi nu observă acea mişcare nobilă care se pregăteşte, care chiar este deja în curs de desfăşurare şi a cărei maiestuoasă lentoare şi deliberare o va salva de tragicele incidente care au întunecat strălucirea majorității celorlalte mișcări; în ceea ce mă privește, eu

sunt cântăreața acestei revoluții pașnice și afirm că tocmai o astfel de revoluție are loc astăzi; Afirm că nu sunt deloc un visător și că partidul apărătorilor drepturilor omului, al cărui manifest l-am promulgat solemn pe 27 de fructidors și 1 vandemière (nr. 7, 13), nu este nicidecum o himeră. Afirm că batalionul, pe care eu, bietul om, eu, un rebel simplu, dar cinstit și care respectă legea, am îndrăznit mai întâi să-l convoace, crește în așa fel încât îi cufundă în uimire pe toți cei cărora nu le place scopul acestui lucru. cruciada, astfel încât să înceapă să înțeleagă că toți cei care par a trebui să fie convinși să i se alăture riscă să cadă în dizgrația opiniei publice; o asemenea pedeapsă o consider suficientă pentru o mână de despoți și sclavi împrăștiați printre marea masă de oameni liberi.
Ce sunt iacobinii, despre care se vorbește atât de mult, în comparație cu acest grup care ridică capul insolent? Iacobini și alte secte!
Dispare toti in fata partidului drepturilor
care ne-a fost însușită de despotismul preot fără acordul nostru? De ce mă forțez să păstrez St. Iosif ca patron al meu și ca model pentru mine? Nu vreau să am virtuțile acestui venerabil om! Rezonabil și moral a fost decretul adoptat de Adunarea Legislativă, care permitea să declari printr-un act formal că nu mai vrei să porți numele de Stâncă sau Nicodim și că îl preferi pe Brutus sau Agis ca patron și model91. Decretul de abrogare a acestei prevederi este nebunesc și antirepublican. Autorii săi au vrut să ne slăbească, au vrut să ne reducă la propriul lor nivel mizerabil. Ascultați, senatori, nu puteți vorbi serios! La urma urmei, se așteaptă să contribui la întărirea moralității și a principiilor, și nu la declinul lor. Dar susțin că, recunoscând împreună cu secțiunea Panteon că este timpul să punem capăt neglijării drepturilor omului, ați anulat prin urmare decretul dumneavoastră fanatic; pentru drepturile omului garantează libertatea de opinie. Așadar, întrucât există libertate de opinie, declar că sunt dezgustat să port numele Toussaint drept al doilea nume. Cât despre Nicxus, al treilea și ultimul sfânt, pe care dragul meu naș mi l-a dat drept model92, nici mie nu-mi plac faptele lui și, dacă într-o zi îmi cade capul, nu am de gând să mă plimb purtându-l în mână. mâna mea. Aleg să mor pur și simplu, ca Gracchi, a căror viață mă bucură, iar de acum înainte îi aleg ca singurii mei patroni. Fac o declarație oficială despre asta și acum cred că sunt în regulă. Chiar anunț că de dragul noilor mei apostoli îl părăsesc pe Camillus, pe care l-am ales ca patron la începutul revoluției; căci de atunci democrația mea a devenit mai pură și mai severă și m-am îndrăgostit de templul Concordiei, construit de Camille pentru Camillus: la urma urmei, acest monument a sfințit înțelegerea cu care Camillus, care era de fapt un avocat devotat al casta senatorilor și patricienilor și doar un avocat imaginar și insidios al plebeilor, a condus ambele părți la un acord care, dacă nu ar fi fost Camillus, ar fi fost mult mai avantajos pentru popor.
138
om! Marile voastre certuri sunt o joaca de copii, toti veti fi scosi din calea noastra. A vorbi despre acest vârtej formidabil înseamnă inevitabil să te întorci la clubul, cunoscut anterior drept Clubul Electoral. Mi se poate reproșa că vorbesc doar despre el. Declar că în curând va fi recunoscut de toți că cei care nu au vorbit la fel de mult despre asta ca mine, care nu au văzut în el marele câmp de luptă pentru forma de guvernare, arena în care toți luptătorii pentru libertate converg pentru a conveni asupra modului în care pentru a preveni aservirea națiunii franceze, cum să-i oprim pe conducătorii despotici

care nu recunosc granițe pentru tirania lor, cum să restaurăm principiile noastre eterne, care s-au bucurat de recunoaștere și respect sub domnia regelui, în timp ce acum sunt călcați în picioare sub masca. a republicanismului. Mai corect ar fi să spunem că toată lumea a văzut asta foarte bine și tocmai asta explică furia manifestată de detașamentele guvernamentale la distrugerea clubului, numit Club Electoral, sub pretextul extrem de uman că este necesară extinderea. spitalul de la Episcopie. Raportul comisarilor a permis în sfârșit să se aprecieze această motivație. În acest spital, 1100 de paturi nu merită acum virgule de nimeni!
Să trecem la fapte. 10 Thermidor * Societatea, izgonită din penatele ei, a ținut o ședință în aer liber dimineața, în apropierea localului din care a fost izgonită, adică în piața Templului Rațiunii. Acolo s-a hotărât să se adreseze Convenției cu o petiție de amploare, tipărită în ultimul nostru număr, și totodată să se plângă de un act de arbitrar în raport cu sediul societății, săvârșit în ciuda decretului care a întârziat sechestrarea acestui local. O deputație numeroasă, formată din membri ai societății și cetățeni din tribune, s-a deplasat la Convenție, ducând în fața lor Declarația Drepturilor Omului, această egida, care de mult timp nu s-a văzut nicăieri, care este ascunsă cu grijă în timpul festivității de stat și care nu s-a văzut nici la ultimul festival.memoria lui Marat93, deși Marat a devenit celebru pentru că a fost cel mai înflăcărat predicator al drepturilor omului. Sosește deputația societății și este introdusă în Convenție. Nu va fi de prisos să observăm că, pentru a slăbi impresionantul acestei deputații, doar o mică parte din ea a fost lăsată să intre, iar ușa a fost închisă pentru restul. Se citește petiția. Un popor care rămâne mereu el însuși, care își simte mereu drepturile și le recunoaște atunci când li se prezintă clar și fără evaziuni vagi și false folosite de cei care nu vor decât să-i înșele, poporul, zic eu, adică acea parte a acesta, care a fost pe podiumul Convenției, a salutat petiția cu aplauze prelungite. Președintele, André Dumont,94 care vorbește întotdeauna doar cu răspunsuri pre-scrise, a pregătit de data aceasta următorul răspuns, pe care l-a citit:

* Asa si cu Babeuf.



„Guvernul revoluționar este împotriva cererii dumneavoastră. Datoria patrioților este să respecte legile. Convenția va putea salva oamenii atacându-i pe cei care vor să-i facă de rușine etc. Nu ar fi potrivit să ne opunem lui Dumont după cum urmează?
Pe 24 de fructidor, președintele Murlep de Thionville, vorbind despre guvernul revoluționar, a avut îndrăzneala să spună: „Acesta este un guvern sângeros pe care prietenii patriei ar vrea să-l ștergă din paginile istoriei”. Suntem de aceeași părere despre acest guvern, pe care îl considerăm tiranic; scopul principal al petiției noastre este de a-i asigura condamnarea. A ne spune că se pronunță împotriva cererii noastre echivalează cu a spune că tirania se pronunță împotriva faptului că libertatea vrea să conducă în loc de ea, tirania. Este datoria patrioților să se supună legilor bune și să se răzvrătească împotriva încălcării principiilor eterne pe care le este încredințat solemn să le susțină. În numele Convenției, amenințați oamenii, forțați din nou Convenția să vorbească limba terorismului, declarând că „Convenția va putea salva poporul atacând pe cei care vor să-i facă de rușine...” El va apoi trebuie să plouă lovituri asupra întregului popor, pentru că în curând toată națiunea este în favoarea a ceea ce cerem. Chiar dacă doar o parte a poporului, doar câțiva oameni erau

îngrijorați din cauza principiilor călcate în picioare, atunci numai despotismul ar putea să cadă asupra lor, căci atunci când guvernul calcă în picioare drepturile poporului, pentru popor și pentru orice parte a acestuia, insurecția devine dreptul cel mai sacru și datoria cea mai urgentă.
Să părăsim Convenția și să ne întoarcem către oameni, deoarece ei sunt cei care decid și au dreptul să decidă toate chestiunile importante. Cele 11 vendémières ale secțiunii Revoluționar, Cité, Templu, Muzeu vin sub auspiciile Drepturilor Omului pentru a declara Convenției că s-au alăturat petiției clubului, cunoscut anterior sub numele de Electoral. Secția Muzeu notează în acest apel următoarele cuvinte nemuritoare: „Este umilitor pentru un popor să fie forțat să-și ceară drepturile înapoi”.
La adunările generale ale secțiunii a zecea, Arcy, Arsenal, Bon Nouvel, Faubourg-Montmartre, Gravier, Lombard, Marchais, Mont-Blanc, Montreuil, Faubourg-du-Nor, Pantheon, Quenz-Vin, Repu-blick, fără a merge la Convenție și-au declarat în unanimitate aderarea. În toate celelalte secțiuni, mesagerii care au venit cu petiția au fost întâmpinați ca frații cu aplauze entuziaste. Întrucât aproape peste tot au fost respectate regulile secțiilor, care nu permiteau discuții în prezența trimișilor, nu există informații despre alte aderări. Dar, judecând după caracterul general al votării poporului, se poate aștepta ca Parisul în ansamblu să dea din nou un exemplu salutar, vorbind pentru drepturile poporului, căci ea nu va dori ca cucerirea lor să fie în zadar. Oameni asociati cu vechiul regim, procurori, avocati, membri ai revolutionarului
140
comitetele și agenții așa-zisului guvern pot încerca să reziste. Dar masa oamenilor independenți, care au cu adevărat un sentiment de libertate în suflet, va mătura toate acestea și va face mizerabile aceste eforturi zadarnice de a împiedica mișcarea generală a unei reveniri la principii, a cărei victorie iminentă era prevăzută de oamenii din orice lungă vedere. Doar proștii vor păstra o predilecție pentru o politică de despotism, ceea ce este imposibil pentru francezi, care au adoptat cu adevărat o idee de libertate.
G. Babeuf, Tribuna Poporului
TRIBUNA POPORULUI,
sau Apărătorul Drepturilor Omului; continuarea Ziarului Libertatea Presei a lui Gracchus Babeuf
nr. 24
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
16 Vendemière III a Republicii [7 octombrie 1794]
Imagine a mai multor reuniuni ale Convenției. — Variabilitatea principiilor profesate acolo. — Observații asupra raportului lui Lende, asupra raportului lui Cambacérès și asupra mai multor răspunsuri ale președintelui Dumont către diferite delegații ale poporului. — Comparația unui criminal cu un patriot.
Când vom începe să vorbim bine despre Convenția Națională? Bineînțeles, dorința pasională de bunăstare publică ne face să ardem de nerăbdare, așteptând momentul în care nu putem decât să-l aplaudăm. Dar severitatea noastră inexorabilă, sinceritatea deplină a condeiului nostru, ne vor permite acest lucru numai atunci când senatul va face destule fapte demne de popor și nu pot fi ignorate. Hacki măgulitoare, care și-au arătat zelul chiar și atunci când Areopagul, îngenuncheat și aplecat sub biciul vreunui monstru, sancționa în fiecare zi atrocități

nemaiauzite săvârșite la ordinul său sau al asistenților săi, acum cântă laudele mai multor încercări timide de a apăra principii pe care ai noştri încep să le arate.legislatorii. În asta văd doar ecouri slabe ale trecutului. Nu văd deloc o hotărâre clară, completă și stabilă aici. Dimpotrivă, văd călcarea nesigură și șubredă a oamenilor care, se pare, sunt capabili să recunoască și să profeseze astăzi principii la care vor renunța mâine. Nu există niciun motiv să intri în extaz din aceste acte divine. A vorbi astfel nu înseamnă a denigra Convenția, înseamnă a exercita dreptul de supraveghere care aparține fiecărui cetățean.
141
în spatele guvernului, înseamnă a încuraja deputații să se străduiască mereu să fie demni de misiunea lor.
Nu este evident că de ceva vreme nu există nicio linie fermă, nici o opinie certă, nici un sistem definit în Convenție? Acum pare că vrea să facă dreptate principiilor, apoi își întoarce ochii cu emoție către dragul guvern revoluționar, fără de care se presupune că este imposibil să se facă fără. Convenția vorbește despre acest guvern revoluționar ca despre cel mai sfânt dintre sfinți, cu evlavie și reverență, și vorbește cu indignare despre guvernul Robespierre, despre teroare, despre sistemul sângeros, de parcă nu ar fi toți unul și același lucru. Mă întorc la studiul istoric al activităților Convenției și găsesc dovezi puternice ale adevărului a ceea ce tocmai am spus.
După ce a permis petiționarilor care au venit să ceară respectarea drepturilor omului să fie insultați la bariera acesteia și apoi supuși pedepsei cu închisoarea, Convenția a aplaudat ulterior și a dat un aviz onorabil la adresa secțiunii Panthéonului din 1 Vendemière, ordonându-i să să fie tipărit în buletinul său; în acest recurs s-a spus că această secțiune va lua întotdeauna ca stindard Declarația Drepturilor, că va lăsa pe alții să se dezonoreze cerând întoarcerea domniei tiraniei și că, într-un efort de a restabili principiile opresiunii, acești oameni își săpau propriul mormânt.
Lende a declarat în a 4-a sans-culotide societăților populare95: „Urmăriți îndeaproape activitățile guvernului, exercitați supravegherea funcționarilor publici. Pentru a fi liberi și pentru a-și menține libertatea, oamenii trebuie să-și cunoască drepturile și îndatoririle.” Iar pe 8 Vendemière Cambacérès96 completează distrugerea libertății și a drepturilor poporului prin îmbunătățirea în continuare a guvernului revoluționar, dând Convenției dreptul de a numi toți funcționarii publici în loc de dreptul de a pur și simplu epurare, pe care l-a ocupat prin intermediul celebrului al 14-lea sapat Fremer.
Pe 11 Vendémière, președintele Dumont a lansat amenințări și a chemat pe cei care făceau probleme membri ai unui club care au venit la Convenție pentru a rechema Declarația Drepturilor Omului. Vrea să-i intimideze cu cuvintele „guvern revoluționar”. Iar a doua zi, el spune secției Revoluționare care a venit să susțină această cerere: „Calmează-te, oamenii răutăcioși încearcă în zadar să restabilească teroarea; Convenția vrea doar dreptate...” Secția Panteon, care, ajungând să-și declare aderarea la cele precedente, a avut curajul să exprime următorul adevăr valoros: „Este umilitor ca oamenii să fie nevoiți să ceară restituirea drepturilor lor”, a primit un răspuns onorabil, iar petiția lor va fi tipărită în newsletter.
(Continuare în numărul de mâine)
[Mai jos este o scrisoare către editor semnată de Vincent].

TRIBUNA POPORULUI, sau Apărătorul Drepturilor Omului; continuarea Ziarului Libertatea Presei a lui Gracchus Babeuf
nr. 25
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
17 Vendemière III a Republicii [8 octombrie 1794] Notificare la Convenție
Când îți iubești cu pasiune patria; când vezi cum timp de cinci ani oamenii generoși au făcut eforturi incredibile și au făcut tot felul de sacrificii pentru a o elibera; iar când, ca urmare, nu vedem decât Opresiune... atunci este greu pentru un om curajos care a depus un jurământ să trăiască liber sau să moară, în denunțarea acestei asupriri, să vorbească altfel decât cu indignare și zel republican, nepermițând să nu facă nimic. precauţiile, nicio discreţie politică şi nici un pericol nu pot stăpâni aceste sentimente în faţa pericolului pierderii libertăţii.
Astăzi, însă, voi încerca, cu prețul unui mare efort, să-mi păstrez calmul în timp ce sondajez rana provocată țării mele. Vreau să-i asigur pe reprezentanții poporului că mă inspiră o singură iubire de libertate, că voi înceta să mai fiu criticul lor, ci, dimpotrivă, voi deveni cântăreața isprăvilor lor în ziua în care vor începe să se bazeze în întregime. pe principiile dreptății neclintite și veșnice în activitățile lor. Sclav în slujba cauzei libertății, mă înclin cu umilință, dacă este nevoie, la picioarele legiuitorilor noștri, implorându-i cu umilință să ne restabilească libertatea, asigurându-i că acesta este singurul mijloc pentru a câștiga adevărata iubire a francezi și pentru a șterge memoria slăbiciunii care a rezistat sau a complicitatelor care au contribuit la 18 luni de supra-tiranie, 18 luni de crime violente și canibalism.
Dar nu-mi cere acea reținere, pe care diplomații o numesc prudență, care nu îngăduie să se deschidă imediat și fără nicio rezervă acel abis îngrozitor în care este scufundată țara. Consider acest tip de precauție o înșelăciune, un târg perfid cu libertatea. Ea nu tolerează aceste întârzieri, timp în care mulți ei copii pier în prăpastie. Este nevoie de măsuri urgente și simultane de asistență, precum cele cerute de cel care se află în pericol imediat. Nu cunosc o tactică mai sigură decât tactica lui Marat, este tactica adevărului. El a vindecat ulcerele de care suferă oamenii, arătându-i-le, pentru că oamenii sunt cel mai bun vindecător al lor. De aceea, voi fi cu sânge rece și sincer, adresându-mă plenipotențiarilor unui popor suveran și, în cuvintele care urmează, le voi declara mărturisirea mea de credință.
143
În ordinea actuală de guvernare văd răsturnarea sistemului popular, abstracții politice în loc de principii; stupoarea și opresiunea cauzate de sclavie în locul energiei care caracterizează țările libere; stăpânire oligarhică în locul unui regim republican; senatul, redus la aproape deplină neînsemnătate și condus în permanență, în expresia aptă a lui Lecointre, era în fruntea oarecare grămadă; oameni nefericiți, disperați, nesiguri, care nu știu pe ce să se bazeze, și văd în revoluție doar un mare dezastru.
Să arate tuturor republicanilor existența unei oligarhii de comitet care guvernează despotic asupra poporului și asupra Convenției însăși; să le arate originile, creșterea, bolile temporare, recuperarea și învierea; să arate de unde vin tot felul de încălcări și abuzurile și nenorocirile pe care le implică; să învie moralul oamenilor, să le redea energia și să-i ajute să-și recunoască principiile și drepturile,

singurele garanții ale legilor bune și ale libertății; să înlocuiesc limbajul lingușirii joase cu limbajul liber al democrației, pentru a cere îndreptarea tuturor erorilor legislative... iată, domnilor comisari, spre ce se vor îndrepta de acum înainte aspirațiile mele, eforturile mele, toată activitatea mea.

Dar toate acestea duc la răsturnarea sistemului revoluționar? ..

Cetăţeni deputaţi, nu este timpul să nu mai fiţi înşelaţi de cuvinte? De ce expresia „guvern revoluționar” este întotdeauna un talisman care acoperă toate abuzurile, împiedicându-le să fie reclamate? De ce avem nevoie de evaziuni, viclenie, secret? Ei bine, da, toți prietenii libertății se străduiesc să răstoarne guvernul revoluționar; iar motivul pentru aceasta este că subminează toată libertatea. De ce să nu o spui destul de deschis? Permiți să fie spus și spuneți singur, dar alegoric. Ce înseamnă aceste logorife politice? Ce fel de oameni suntem dacă trebuie să vorbim într-un fel de argou? Permiteți să vă dezvăluiți și să vă dezvăluiți împotriva terorismului, a guvernului sângeros, a domniei lui Robespierre, a tiraniei lui Robespierre, a despotismului fostelor voastre comitete și acesta este, toată lumea va fi de acord, un guvern revoluționar; și totuși considerați că este o crimă să vorbiți direct împotriva acestui guvern revoluționar, numind pică o pică. Să definim lucrurile și să înțelegem cuvintele. Ce este un guvern revoluționar? În ceea ce mă privește, cred că este terorism, guvernare sângeroasă, domnia lui Robespierre, tirania lui Robespierre, despotismul comitetelor și toate cruzimile generate de acestea: ghilotinare, execuții, înecări, oprimare, precum și disperare, tot felul de lipsuri, lipsuri și sărăcie. Este posibil, așa cum a spus André Dumont la reuniunea celei de-a 10-a Vendémière, ca Convenția să fi jurat să păstreze toate acestea până la încheierea păcii?

144

Nu, acesta nu mai este același guvern revoluționar, ci cu totul altceva. Vedeți că nu mai sunt ghilotinați, nu sunt împușcați, nu mai sunt înecați, ca pe vremea lui Robespierre, și că oamenii spun cam tot ce vor și scriu și ei. De ce te plangi? Acel guvern revoluționar, pe care, după cum vi se spune, vor să-l păstreze, există doar pentru a concentra toată puterea în mâinile sale, pentru a fi sigur de toate numirile, administrațiile etc., pentru a corecta toate greșelile posibile ale unui popor care este atât de prost încât și-a numit întotdeauna doar dușmanii în toate funcțiile, cu excepția noastră, care îi suntem prieteni.

Nu puteau oamenii să-i reproșeze singurilor prieteni că și-au numit dușmani pe ceilalți aleși doar pentru a-și numi proprii prieteni în locul lor? Dar prietenii prietenilor noștri nu sunt prietenii noștri. Oamenii văd în ei doar oameni care sunt devotați cu sclavie celor cărora le datorează existența și cărora le este suficient să sufle ca să-i facă să iasă. Oamenii nu vede în crearea acestei turme mari de sclavi decât un mijloc important folosit de toți despoții pentru a înmulți rădăcinile și suporturile dominației lor. Poporul nu mai vede forme de guvernământ populare, democratice, republicane. Se vede învins, redus la nimic.

Nimeni nu contestă faptul că Robespierre a fost cel care a introdus acest ordin pentru a-și planta stavleppik-urile peste tot, păzindu-și viitoarea putere absolută. Prin urmare, a păstra această instituție înseamnă a păstra Robespierre și doar oamenii care aspiră să-i ia locul pot apăra acest lucru. Ar trebui să fie cu atât mai bănuiți de acest lucru, cu cât hoarda de Robespierre Chipovnik, împrăștiată peste tot, persistă. Și chiar dacă ar fi înlocuiți cu alții, în conformitate cu

ordinea revoluționară, atunci ar fi și sclavi care i-au înlocuit pe alți sclavi. Ei ar fi din nou niște tirani mărunți, subordonați altor tirani, care nu au nimic de-a face cu poporul, nu merită niciodată încrederea lor, nici măcar interesați să o câștige și independenți de ea și devotați cu respect celor care i-au numit . Pe scurt, ar fi prietenii prietenilor noștri, dar nu prietenii noștri.
În raportul care a precedat instituirea guvernului revoluționar, Robespierre a scăpat cu o frază foarte remarcabilă, iar Prudhomme dorea ca acesta să fie gravat cu litere de aur pe ușa din față a Comitetului de siguranță publică. Iată această frază: „În ziua în care guvernul revoluționar va cădea în mâinile unor oameni răi și perfidă, libertatea va pieri; numele ei va deveni un pretext și o justificare pentru însăși contrarevoluția”. S-a spus foarte inteligent. Maximilian a prevăzut că, la o reflecție matură, oamenii vor observa că un guvern revoluționar este o astfel de ordine de lucruri în care binele

este de așteptat de la oameni, nu de la legi. Întrucât este, trebuie spus direct, o monarhie exercitată de mai mulți și este formată din aceleași elemente ca și o monarhie exercitată de unul singur, acest bine nu poate fi așteptat decât dacă monarhii îmbină toate virtuțile în sine. Iar întemeietorul tiraniei și-a îndreptat această recunoaștere către faptul că, prin onestitatea sa ostentativă, presupus fără precedent, să forțeze la tăcere oamenii lungi de vedere care puteau să se îndoiască de puritatea intențiilor sale și ale acoliților puterii sale regale și să prevadă ce se va întâmpla în curând. şi la care instaurarea această ordine monarhică subţire deghizată. Sofistica acestui monarh ar putea fi contracarată cu următoarea obiecție zdrobitoare: „Monarhia unuia sau mai multor ajunge întotdeauna și inevitabil în mâinile unor oameni vicioși și perfid. Oricine acceptă o asemenea putere este, numai din acest motiv, viclean și vicios. O persoană care a acceptat măcar o dată să bea paharul puterii nelimitate este un tiran și va rămâne așa pentru totdeauna. Libertatea a pierit în mâinile lui, pentru că el este deja deasupra legii, iar într-o țară în care a avut loc o revoluție de dragul libertății, o astfel de invenție, chiar dacă se numește „guvern revoluționar”, este o contracarare completă. revoluţie.
Cinstiți deputați, gândiți-vă și nu vă lăsați să vă încurce cu cuvintele. Ai fost aleasă să oferi Franței libertate și fericire, vezi dacă se bucură de ambele beneficii. Toți cei capabili să raționeze își pot da seama cu ușurință dacă un opus poate crea altul, dacă despotismul, opresiunea, opresiunea pot duce vreodată la libertate, energie și prosperitate republicană. Este suficient să vă întindeți puțin memoria pentru a aminti următoarele adevăruri istorice bazate pe studiul caracterului național: au pierit toți asupritorii poporului; în Franța, opresiunea nu poate fi niciodată învingătoare. Este greșit să credem că nu se poate renunța la principiile lui Robespierre, care duc exclusiv la o legislație aristocratică în locul acelui sistem complet popular pentru care poporul a făcut atâtea sacrificii. Să nu se înșele reprezentanții poporului în privința asta! Și mai ales cei care au contribuit activ la întărirea tiraniei să învețe bine un fapt important. Republica și-a dat deja seama că a fost înșelată și trădată; că în realitate se află sub stăpânirea unui guvern aristocratic... și că a trecut prin atâtea necazuri doar pentru a dobândi un asemenea miracol de miracole! Nemulțumirea a devenit universală, trebuie să fii orb, ca monarhii, ca să nu vezi asta. Numai prin intermediul

despotismului detașamentele guvernamentale pot înfrâna izbucnirea mormăielii. Spiritul libertății fierbe, o mină poate exploda brusc. Iată câteva sfaturi care pot salva vieți! Fericiți vor fi cei care nu se vor agăța până la capăt de acel sistem anti-popor, din care geme toți republicanii.
146
Este suficient ca doi-trei deputați să iasă pentru restabilirea principiilor democratice și a sistemului general construit în întregime pe ele și garantez că vor fi susținuți de întreaga republică și această forță a opiniei populare va subordona în curând întregul Senat. lor.
Este ferm dovedit că poporul s-a săturat de tiranie, o dovadă o văd în sprijinul general pe care l-au primit discursurile lui Tallien și Freron cu privire la libertatea presei.
Este destul de evident că cei care au contribuit activ la consolidarea despotismului vor încerca să-l păstreze cât mai mult timp, pentru că știu că numai datorită lui pot întârzia ora judecății care îi așteaptă. Dar cei care au fost aduși doar treptat și imperceptibil până la punctul în care nu au mai putut rezista puterii crude a comitetelor guvernamentale, trebuie să înțeleagă că acum se pot acoperi cu glorie, conducând poporul de pe calea îndurerată a încălcării libertății lor și a tuturor. drepturile lor.
Ei înșiși s-ar fi salvat în felul acesta, ar fi salvat oamenii, ar fi salvat Convenția, care ar fi curățată de multe pete de răul pe care ea a permis și de răul pe care nu l-a împiedicat.
Desigur, poporul ar putea fi ușor convins să acorde timp Convenției să o ducă la îndeplinire, prin înființarea unor instituții bune și prin adoptarea unor legi democratice înțelepte, bazate exclusiv pe principii eterne.
G. Babeuf, Tribuna poporului.
PS Partidul Apărătorilor Drepturilor Omului este din ce în ce mai puternic. Freron în numărul 10 al ziarului său și-a anunțat oficial aderarea la acesta. O astfel de luptătoare, desigur, o va întări foarte mult și va atrage privirile publicului către succesele ei. Dar nu mai puțin importantă pentru ea este scrisoarea pe care am primit-o, pe care, din păcate, nu o vom putea publica până în numărul următor, mesajul că tot marele oraș Rennes, eliberat și spălat de sânge după plecarea lui Carrier, se ridică sub steagul partidului nostru. Mâine vom oferi această scrisoare și detalii importante.
TRIBUNA POPORULUI, sau Apărătorul Drepturilor Omului; continuarea Ziarului Libertatea Presei a lui Gracchus Babeuf
nr. 26
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
19 Vendemière III a Republicii [10 octombrie 1794]
O scrisoare din orașul Rennes, care se alătură Partidului Apărătorilor Drepturilor Omului. Isprăvile sângeroase ale lui Carrier în această comună. — Comportament mai lăudabil al adjunctului Burso. - Cum
10* 147
s-a arătat a fi André Dumont, fost de Bois-Roy, și asemănarea unuia dintre răspunsurile sale cu cel al regretatului Inard. — Consecințele teribile ale menținerii unui guvern revoluționar până la încheierea păcii. — Prefață la un viitor articol despre Freron, care a predicat concepții false despre suveranitatea populară și l-a lăudat pe Bourdon din Oise și hotărârea sa, ucigașă pentru republică, de a epura Societățile Populare. - Un strigăt de durere și groază despre o întâlnire fără precedent din a 18-a Vendemière.

Pentru redactor
„Trăiască Republica. Un alt oraș s-a alăturat partidului sacru pentru drepturile omului. Rennes, care a fost cunoscută de multă vreme ca focarul celui mai înflăcărat entuziasm, a căzut într-un declin teribil, cauzat de nenumăratele persecuții care au căzut asupra lui. Cu toate acestea, săracii săi locuitori și-au păstrat virtuțile, iar inimile lor au fost mereu curate. Carrier, în timpul petrecut acolo, a răspândit teroarea pe scară largă. Ghilotina a lucrat neobosit, iar arborele libertății a înconjurat acest instrument groaznic de execuție cu umbra ramurilor sale. Ce priveliste! După plecarea acestui arogant satrap, adjuncții și complicii săi, adepții săi înverșunați, au menținut cu înverșunare sistemul de oprimare pe care l-a introdus și toți Rennes-ul și-au plâns libertatea, care acum era doar un cuvânt gol, pe care acești călăi infami îl foloseau pentru a-i întemnița pe patrioți. si oameni virtuosi .
Dar totul s-a schimbat, criza a trecut. Sosirea lui Burso a precedat întoarcerea fericirii, libertății și dreptății.
Ieri, la o ședință a Societății Populare, după ce a citit mai întâi mesajul Convenției, el a conturat viu trăsăturile care caracterizează majoritatea acestei Convenții, obosit de tirani și asupritori și gândindu-se doar la fericirea poporului. A ieșit cu mare forță împotriva acelor perfidă care caută anarhia doar pentru a jefui mai mult și încearcă să trezească ură și suspiciune în jurul oamenilor cinstiți, precum Merlin de Thionville, Legendre, Dubois-Cranset, numiți de ei în batjocură Dubois à. cruce ♦.
Asta voiam să-ți spun, curajos apărător al libertății presei. Pune această scrisoare în ziarul tău: dă un răspuns la multe inventii calomnioase îndreptate împotriva locuitorilor din Rennes.
Semnat: A. Jall, membru și secretar al Societății Populare și al Partidului pentru Drepturile Omului. 12 vandemiere.
♦ Adică disprețuitor (Prim, traducător).

Tribuna Comentariilor Poporului asupra scrisorii anterioare
Partidul apărătorilor drepturilor omului va îmbrățișa în curând toate comunele Republicii, sau mai bine zis, își are deja ramurile naturale în fiecare dintre ele, căci acest partid există din 1789. El a distrus Bastilia și a ucis despotismul. . Opa a fost cel care a proclamat manifestul libertății, care este considerat pe merit codul popoarelor, primit din mâinile naturii însăși; această boltă veșnică, pe care asupritorii o pot ascunde doar temporar, dar nu o pot distruge sau ascunde de omenire, care o prețuiește mereu în inimile lor, îi cere întruparea și, mai devreme sau mai târziu, îi pedepsește pe cei care o încalcă. Acesta este partidul care a dezrădăcinat dinastia Capet, care a format nenumărate armate invincibile care au zguduit toate tronurile. Într-un cuvânt, ea a fost cea care a făcut întreaga revoluție. Ea era cunoscută sub un alt nume, sub numele de patrioți, dar numele au doar o astfel de semnificație încât fac necesar să se explice într-un dicționar când același obiect are o altă denumire prin care mulți s-ar putea să nu-l recunoască. Prin urmare, tuturor ar trebui să li se spună, ca să nu se înșele, că Partidul Drepturilor Omului există în toată Republica; că fiecare dintre părțile sale nici măcar nu trebuie să facă o declarație privind aderarea sa la centru pentru a fi sigur de aceasta; că, după cum se știe, acesta este același partid cu partidul patrioților, care invariabil și pretutindeni s-a manifestat în toate faptele mari ale revoluției; că va continua să se arate ori de câte ori va fi nevoie; că, este adevărat, atunci când se practicau măsuri

extraordinare și drastice, acest colos era cândva nemișcat, dar acum are o conștiință clară a puterii sale, a drepturilor sale și, de asemenea, cunoaște adevărata valoare a tot felul de abstracțiuni politice și republicane. sofismele, iar această cunoaștere face imposibilă reînvierea guvernului revoluționar.
În plus, din scrisoarea pe care am citat-o mai sus, reiese clar că delegații poporului, care se află în departamente, îl asigură în numele Convenției că majoritatea Convenției se gândește doar la fericirea poporului, că s-a săturat de tirani și asupritori, așadar, de tiranie și asuprire... Să continuăm, începută la nr. 24 ♦, luarea în considerare a ultimelor acțiuni și a cursului general al Convenției Naționale. Și oriunde vom vedea o tendință spre opresiune și tiranie, vom spune că cei care contribuie la aceasta nu aparțin majorității și îi vom declara ca aparținând dușmanilor poporului.
* Cititorul atent a remarcat probabil în ultimul nostru număr o pauză notabilă în prezentarea a ceea ce s-a început în numărul precedent, o pauză care poate provoca nemulțumiri în rândul persoanelor cărora le place să urmărească discuția despre probleme importante. Mai târziu se va ști (și acum este secret de stat) ce considerente excepțional de serioase au cauzat această discrepanță.
149
Nu crede André Dumont că l-am plătit pentru replica lui ticăloasă din a 10-a Vendémière, care este destul de asemănătoare cu răspunsul dat de Inard97 cu câteva zile înainte de 31 mai? Toată lumea își amintește acest răspuns: Un călător surprins va întreba pe ce mal al Senei se afla Parisul. Improvizatul domnului Dumont de Bois-Roi* este cel puțin echivalent cu această profeție nemuritoare. Convenţia, a spus dl de Bois-Roy, va putea să-i lovească pe cei care vor să semene discordie în popor, cerând drepturile omului. În consecință, Convenția va doborî lovituri asupra întregului Paris, căci tot Parisul este deja agitat, este agitat și va fi agitat în legătură cu această importantă cerere. Dacă Convenția lovește peste tot Parisul, nu va întreba atunci „călătorul uimit pe ce coastă” acest mare oraș? ..
Un guvern revoluționar, continuă André Bois-Roy, este incompatibil cu cererea dumneavoastră pentru drepturile omului. Ce idee minunată! L-ai descoperit chiar tu, marele Dumont? Ei bine, desigur, un regim de tiranie este incompatibil cu un regim de libertate, despotismul este incompatibil cu drepturile omului și toţi contrariile se opun unul altuia. De aceea, drepturile omului, la rândul lor, se opun despotismului, libertatea tiraniei și, prin urmare, guvernarea drepturilor omului față de guvernarea revoluționară: „acel nenorocit guvern (în cuvintele lui Merlin din Thionville), pe care toți prietenii. a tarii ar vrea sa sterga din paginile istoriei” . Prin urmare, formidabil André, lovește și pe Merlin, care își permite cu insolență o asemenea blasfemie împotriva celui mai frumos guvern revoluționar care s-a văzut vreodată de la crearea lumii. Tu, la rândul tău, l-ai glorificat destul în timpul mandatului tău de proconsul. Tu, desigur, ai propriile tale motive de a iubi acest guvern, ale cărui arcuri susțin mereu cortina care ascunde o mie de nedreptăți. În departamentul Somme nu mai erai Dumont de Bois-Roi; ai devenit le roi-bois. Fie ce-o fi. Dacă nu mă lovești, dacă nu mă omoară în zilele următoare, voi da socoteală despre isprăvile tale, adevărată și deplorabilă.
Datoria patrioților, continuă Dumont, este să se supună legilor. Dar dreptul patrioților este de a aproba legi. Și când reprezentanții unui

popor suveran, atunci când aprobă cele mai importante legi, ocolesc această prevedere esențială, atunci aceasta se numește

* Este util pentru curioșii și iubitorii de antichitate să ia act de faptul că înaltul și foarte influentul Dumont se numea astfel în vremurile feudale, când familia Barere se numea Viesac, Billot - de Varunne și Collot - d'Herboux. A. Întrucât mulți au fost nevoiți să se deghizeze, a început să i se numească mai modest, acest glorios și bun Apdre.

♦♦ Le Roi boit - bea regele (Prim, traducător).



este o încălcare a drepturilor poporului, uzurparea suveranității, iar articolele 27, 33, 34 și 35 din Declarația drepturilor omului indică poporului ce ar trebui să facă în aceste cazuri.

Convenția, spune în cele din urmă președintele ei Dumont, a promis că va menține guvernul revoluționar la putere până la încheierea păcii. Deci Convenția a jurat! Nu este adevarat. Au venit, firesc sau artificial, multe conversii care au cerut acest lucru, dar Convenția nu a jurat, cel puțin nu în mod explicit. Chiar dacă ar fi făcut-o, ar trebui totuși să se întrebe cât de mult înseamnă un astfel de jurământ. Poate Convenția să depună un jurământ fără popor? Pe 10 august, a jurat, împreună cu poporul, credință față de o Constituție liberă și democratică. Ar putea el, imediat după aceea, fără popor și în locul poporului, să jure credință unei alte constituții, oprind funcționarea primei (!), construite pe principii direct opuse (!) și a cărei durată nu putea fi prevăzută în oricum?! Unde este autoritatea prin care oamenii le-a dat vreodată agenților lor dreptul de a-i înrobi? Ce este această tutelă rușinoasă, pe care se presupune că Senatul are dreptul să o exercite atât timp cât vrea, asupra unei mari națiuni care s-a arătat demnă de libertate? Dacă Convenția ar fi jurat nespus să țină poporul în sclavie, s-ar putea baza în siguranță pe oameni în acest sens; oamenii în atotputernicia lor îl vor putea elibera de acest jurământ absurd. Conștiința prea timidă a legiuitorilor să se întoarcă la marile principii originare ale doctrinei noastre și poporul să fie un mare mărturisitor, are dreptul să ierte orice păcate. Bine, senatori, le-ar spune, mergeți în pace, sunteți eliberați de jurământ; și chiar ți se oferă o îngăduință deplină dacă te-ai pocăit cu adevărat că ai săvârșit astfel un atac serios la suveranitatea națiunii.

Să ascultăm măcar o dată aceste cuvinte sacramentale: Un guvern revoluționar până la încheierea păcii. Să le aruncăm o privire mai atentă. Frica subordonată, măsuri drastice cărora ne era teamă să le rezistăm, smulgerea fulgerelor din mâinile celor care ni-l îndreptau spre cap - toate acestea au transformat aceste cuvinte ciudate într-o confuzie teribilă pentru noi până acum. Dar stiloul meu le atinge, iar mâna nu-mi tremură. Smulg acest pansament groaznic care ascunde urâțenia care trebuie cunoscută. Un guvern revoluționar până la încheierea păcii înseamnă: exercitarea tuturor drepturilor poporului se amână până la încheierea păcii; declararea acestor drepturi și actul constituțional sunt interzise până la încheierea păcii; numirile arbitrare ale funcționarilor din toate domeniile rămân până la încheierea păcii; vălul aruncat peste statuia libertății se păstrează până la încheierea păcii; obligând pe toți francezii la ascultare pasivă, la ascultare servilă, la sclavie în sensul literal al cuvântului până la încheierea păcii.



O analiză a petițiilor care, în elogiu lucrărilor nobile, cer menținerea unui guvern revoluționar până la pacea, se rezumă evident la

aceasta: „Fă-i sclavilor tăi o asemenea favoare, lasă-i robi până se face pacea”. Alții au venit cu afirmații de genul: „Rămâneți la postul dumneavoastră până la încheierea liniștii”, cu alte cuvinte, „rămâneți să fiți siguri că suntem frânați, pentru că dacă v-ați gândi să ne dați alți stăpâni, s-ar putea să fie destul de naivi ca să ne dea. ne susțin libertatea.” Aceste petiții s-au încheiat astfel: „Faceți pace numai când toți tiranii pământului sunt distruși”, adică „admirați generozitatea sclavilor voștri, ei vă garantează mai mult decât o viață întreagă de folosire a scaunelor voastre curule*; căci încă regii nu sunt uciși atât de repede și dacă reușești să păstrezi măcar câțiva dintre urmașii lor pe insula Java, vei putea spune că cruciada ta nu s-a încheiat și vei domni ca înainte.
Să înțeleagă Convenția că nu mai este posibil să înșeli oamenii luminați prin aceste trucuri. Să înțeleagă că poporul francez a fost creat pentru a se bucura de libertate, pentru a se bucura de ea în mod constant, fără rezerve și fără schimbare. Libertatea, drepturile fiecărui individ și ale întregului popor, se pot armoniza perfect cu măsurile revoluționare luate pentru a stăpâni dușmanii interni și pentru a asigura victorii asupra dușmanilor externi. Dar aceste măsuri necesare nu trebuie folosite ca o scuză pentru a înrobi oamenii liberi, prietenii naturali și eterni ai libertății, nici pentru a întârzia exercitarea drepturilor lor la nesfârșit. Libertatea trebuie să fie întotdeauna, atât în timp de război, cât și în timp de pace; a fost creat pentru patriot, iar guvernul revoluționar este doar un cuvânt care nu-l poate transforma în sclav pentru o vreme. Dacă într-o republică ca Franța, înconjurată din toate părțile de monarhii, ar fi necesar un guvern revoluționar pe durata războiului, cât de mult ar dura până ne putem bucura de libertatea și drepturile omului? Să presupunem că mâine se încheie pacea, ni se restituie bucuria de drepturile pe care le-am cerut atât de mult timp; șase luni mai târziu, unul dintre cei 10 sau 12 regi vecini începe o ceartă cu noi sau începem o ceartă cu el. Un guvern revoluționar trebuie înființat rapid; jos cu drepturile omului și suveranitatea poporului. Și suntem din nou sclavi până la încheierea unei lumi noi și numai Dumnezeu și legiuitorii știu când va veni pacea

• Scaune din fildeș atribuite în Roma antică unora dintre cele mai înalte funcții (Prim, traducător).



Ce delir febril pune stăpânire pe minți! Va trebui să descriem în numărul următor astfel de păreri eretice care ne tremuresc. Moralitatea chiar și a celor care sunt reputați a fi cei mai stricti adepți ai principiilor corecte este coruptă! Freron, în care deocamdată învinovăţesc doar mintea, considerând că inima lui este curată, a rătăcit recent în ţara erorilor, făcând astfel cel mai mare rău cauzei sfinte, căreia i-a fost la început un sprijin ferm. Frații mei, sunt indulgent, dar sinceritatea mea, intransigența mea republicană, nu îmi permite să nu vă arăt gravitatea greșelilor voastre. Nu voi pierde Fre-rona celor pe care i-a permis. Mâine îi voi arăta cât de semnificativă este greșeala pe care a făcut-o în numărul 10 al ziarului său, unde stabilește o oarecare suveranitate imaginară în miniatura Convenției Naționale, în locul suveranității reale a poporului. Îi voi arăta că o greșeală și mai mare a făcut-o el în același număr al 10-lea, când iese ca apologe pentru Bourdon din Oise și propunerea sa, dezastruoasă pentru Republică, de epurare a Societăților Populare; în același timp, Freron îl depășește chiar și pe Bourdon, oferindu-se (o, modestie!) ca executori ai acestei epurări - intenționează să alunge negustorii din

templu cu propria sa mână. Voi numi și intriganții, oponenții drepturilor omului, activi în secțiuni; Am remarci pregătite cu privire la un anume Velin care lucrează la secția Arsenal pentru a-l obliga să-și dezavueze aderarea, ceea ce ar transforma într-o rușinoasă trădare laurii câștigați în ultima luptă 98.
PS Tocmai am citit raportul ședinței fără precedent din data de 18. O, Patria Mamă! Libertate! Drepturile omului! Mergem pe o grămadă de lanțuri. Curaj, îndrăzneală, vino la mine, vino, intră în inimile tuturor francezilor... Vom rupe aceste lanțuri încă!
G. Babeuf, Tribuna poporului.
[CURSOR LA CLUBUL ELECTORAL] 99
[între 18 și 22 Vendemière din anul III - 9-13 octombrie 1794]
... Suveranul este colosal! Pentru a insufla respect în mine, măreția este necesară!.. Suveranul trebuie să fie poporul, întreaga sa masă, precum spune Constituția, și nu pigmeii; iar când fac această afirmație nebunească, îi consider niște neființe umflate. Mă răzvrătesc împotriva acestui lucru, dar în același timp îl las pe Jupiter în pace și nu-i cer să-i înlocuiască.
Republicanii! Ați citit al 10-lea număr al ziarului lui Freron, unde un omagiu aparent adus principiilor sacre este amestecat cu fraze care calcă aceste principii. Nu este aceasta o politică comună convenită între principalii susținători ai unui sistem complet?
_ 153
distrugerea suveranității, suveranitatea în miniatură; Nu este clar, repet, că este o politică comună de a combina aspectul celui mai profund respect pentru principii cu încălcarea simultană cea mai nesăbuită a acestora pentru a deruta complet mințile oamenilor și a-i priva de posibilitatea de a decide? pe orice și a determina ce se pregătește pentru ei? - lanțuri sau chivotul libertății. Între timp, cetățenii se vor ciocni între ei și se vor certa dacă vor să fie eliberați sau sclavi, va fi suficient timp pentru a-și asigura sclavia; când se vor trezi după toate aceste dispute și vor fi nevoiți să vadă și să admită că aceasta este sclavie, se va dovedi că s-au luat toate măsurile de încredere și nu se mai poate ajuta cauza.
Cetăţeni, ceea ce v-am spus merită cea mai atentă discuţie; Tot ce am spus este mai mult decât adevărat. Voi face acum o revelație importantă. Ai crede că eu, un om neînsemnat, un sans-culotte de la mansardă, am o scrisoare pe care o voi publica, care este ținută pe mâini bune și nu va muri cu mine dacă tirania - și ea este foarte interesată de asta - reușește? în a mă distruge; crede-ma, repet, ca sunt in posesia unei scrisori semnate adresata mie de unul dintre reprezentantii de incredere ai guvernului in momentul in care a iesit numarul 19...
ADUNAREA ELECTORALĂ. APEL ALE APĂRĂTORILOR DREPTURILOR OMULUI, uniți în Societatea Populară, numită anterior Societatea Electorală, aflată acum în secția Muzeului100
POPORULUI DIN PARIS ŞI ÎNTREGII REPUBLICI
Francezi!
Chiar la începutul Declarației Drepturilor, pe care ai jurat să o aperi cu sânul, precum și Constituția liberă care o urmează și o completează, citim următoarele cuvinte minunate: „Poporul... a hotărât să propună într-un declararea solemnă a drepturilor lor sacre și inalienabile, astfel încât toți cetățenii să poată... compara constant cu ei... acțiunile Guvernului.
Dacă această Declarație a fost scrisă și adoptată de dvs. nu în zadar, dacă, oameni suverani, ați acționat cu seriozitate când v-ați stipulat

această oportunitate importantă de a compara acțiunile guvernului dumneavoastră cu bazele pactului principal, atunci vă cerem urgent să facă acest lucru cu privire la unele acţiuni recente ale actualului guvern .
Oamenii știu în ce scop important a fost prevăzută această posibilitate de a compara:
154_
„Pentru ca cetățenii să nu se lase niciodată asupriți și umiliți de tiranie”.
Aceasta spune literalmente Declarația Drepturilor și tocmai pentru a proteja patria de o asemenea asuprire și de o asemenea umilință în care, după cum vedem, este gata să cadă, ne asumăm curajoasa sarcină de a-i avertiza pe toți noștri. compatrioti.
Parisul, care ne va auzi primul, știe cine suntem. Dar facem în egală măsură apel la departamentele Republicii și este necesar ca ele să explice ce fel de grup de oameni face un pas atât de ferm într-un moment în care oamenii care tocmai au ieșit din ruinele terorii și fluxurile de oameni. sângele încă umblă printre fantome și groază.morminte.
Să știe Republica că la Paris o mână de prieteni adevărați ai drepturilor omului au putut scăpa de interdicțiile lui Sulla-Robespierre și că au jurat să moară sau să restabilească aceste drepturi; că acești apărători înfocați ai libertății poporului s-au unit în Clubul Poporului; că s-au adunat în jurul lor pe toți cei care, în acest oraș principal al Republicii, sunt fideli principiilor, iubesc dreptatea și urăsc tirania; că în societatea lor, în care publicul este mereu numeros, în care toți, fără nicio distincție între vizitatori și membrii cu drepturi depline care stau în tribune, pot fi alternativ ascultători și vorbitori, de la un fel de nou zori de pe 9 Termidor, discuțiile nu au încetat pe la baza uneia doar Declarația drepturilor, în ciuda numeroaselor persecuții ale unora dintre urmașii cauzei lui Maximilian; și ceea ce această asociere cu adevărat liberă, adevărata expresie a însăși esenței poporului, oferă aici tuturor fraților săi, este rezultatul acestei dezbateri solemne.
Oameni buni, este timpul să vă smulgeți legatura de la ochi care vă ascunde toate trucurile machiavelice. Parizieni, sunteți chiar în inima tuturor intrigilor politice: santinelele de prim rang ale revoluției, sunteți obligați să stați de pază, avertizându-vă pe frații din departamente despre pericolul care se apropie. Departamente! În cea mai mare parte sunteți încă sub jugul terorismului, sub ferula proconsulilor, trebuie să vă eliberăm și să vă deschidem din nou calea către un regim republican.
Există un singur francez suficient de laș sau de ignorant pentru a spune că întreprinderea noastră este prea îndrăzneață? Este dictată de rațiune și bun simț, pe care am jurat să le urmăm. Nici măcar nu este nevoie de curaj. Nu le vom spune deloc oamenilor că este necesar să le reînvie energia primordială; nu trebuie să cucerim nimic, este suficient să ne exercităm dreptul, care ne este garantat chiar în primele rânduri ale Codului nostru. Vrem doar să comparăm unele dintre acțiunile guvernului nostru cu Declarația Drepturilor pentru a afla dacă acestea
155
acțiuni pentru a ne asigura că „suntem asupriți și umiliți de tiranie”. Chiar dacă am decis „nu”, potrivirea este oricum permisă întotdeauna. Nu este interzis să faci greșeli, nu există nicio regulă care prescrie să compari doar cu siguranță.

Acest drept de comparație ne aparține fără îndoială, nouă, simplei părți a poporului, în conformitate cu textul cartei noastre fundamentale. Nu a acordat fiecărei secțiuni a unui popor suveran dreptul de a-și exprima liber opinia și de a o comunica altora, dreptul de a urmări neîncetat atacurile asupra suveranității și dreptul de a face totul pentru a opri o mână îndrăzneață care ar vrea să o uzurpe? ? Oamenii vor înțelege că este imposibil să discutăm chestiuni mai importante decât aceasta; avea să urmărească îndeaproape această discuţie.
Din motive de concizie, ne vom concentra asupra apelului Convenției la francezi, adoptată la propunerea lui Cambacérès în data de 18 vendémière.
Afirmăm că acest apel este, parcă, rezultatul unei serii de acțiuni anterioare care au încălcat suveranitatea poporului. Afirmăm că completează uzurparea acestei suveranități. Pretindem că este îndreptată direct spre opresiunea și umilirea noastră prin tiranie. Afirmăm că este manifestul clar și clar al Convenției, prin care Convenția anunță poporului că de acum înainte ea, Convenția, este totul și poporul nimic.
Desigur, auzind o astfel de afirmație alarmantă, toți francezii își vor deschide larg ochii, un foc va izbucni din nou în sufletele lor și vor jura pe cei șase ani de luptă că nu au muncit atât de mult și au făcut atât de multe sacrificii pentru a dobândi noi stăpâni.
Este greu pentru oamenii care au încredere să-și judece mandatarii. Totuși, combinând strictețea cu calmul și înlăturând spiritul de parțialitate nedemn de oamenii liberi, să dăm totuși Convenției ocazia de a se justifica declarând că apelul lui Cambacérès i-a fost smuls prin înșelăciune, așa cum a spus mai devreme despre legile crude din 22 Vantoza,101, 23 Prairial și mulți alții care au întocmit codul legilor lui Robespierre.
Sarcina pe care ne-am propus-o este cea mai serioasă, cea mai mare în scopul ei. Oamenii își cheamă agenții principali. Ele, sau cel puțin acțiunile lor, trebuie judecate de el. Au preluat oficial suveranitatea, da sau nu? Iată întrebarea la care trebuie răspuns. Ne vom construi argumentele atât pe Declarația Drepturilor, cât și pe autoritatea oamenilor a căror doctrină chiar Convenția a recunoscut-o onorându-le memoria.
156
Să comparăm, în conformitate cu preambulul Declarației drepturilor, principiile acestei declarații cu principiile Convenției naționale pentru francezi adoptate la 18 Vendemière la propunerea lui Cambacérès.
Mesaj de la a 18-a Vendemière:
„Franceză, în mijlocul victoriilor tale, cineva plănuiește soarta ta. Câțiva oameni răutăcioși ar dori să submineze triumful libertății în Franța. Dacă am tăce, ne-am trăda pe noi înșine, iar datoria noastră sfântă ne obligă să vă avertizăm de pericolul care vă amenință. Moștenitorii crimelor lui Robespierre și toți conspiratorii învinși de tine lucrează în toate direcțiile, căutând să submineze Republica și, ascunzându-se în spatele diferitelor măști, vor să te conducă la contrarevoluție prin tulburări și anarhie.
Acesta este caracterul celor pe care ambiția îi conduce la tiranie. Ei proclamă principii și își atribuie sentimente pe care nu le au, se numesc prieteni ai poporului, dar iubesc doar să domine și vorbesc despre drepturile oamenilor, în timp ce ei înșiși caută să le smulgă de ele.
Comparație și discuție:

Cetăţeni, a explica acest principiu nu este dificil şi nu necesită discuţii lungi. Ea confirmă decizia luată de Convenția Națională din 10 și 11 Vendemière, la propunerea lui Guillaumard 102, de a conferi exclusiv Convenției dreptul de a forma opinie publică. Aceasta este o încălcare a articolului 7 din Declarația drepturilor, care impune ca opinia publică să fie proprietatea publicului, și nu doar a celor aflați la putere.
Când o opinie nu poate fi decât opinia autorităților, nu mai este opinie publică, este tirania opiniei sau opinia tiranizată. Și tocmai asta încearcă să obțină prima parte a adresei citate. De ceva vreme, de când a fost câștigată libertatea presei, apostolii drepturilor omului și-au ridicat capul și, prin dezvăluirile lor zgomotoase și pasionate ale primelor încălcări ale suveranității și drepturilor poporului, i-au atras atenția asupra acestui lucru. întrebare. Autoritățile s-au speriat, iar începutul contestației a reflectat această alarmă. Tocmai acești apostoli și apărători ai libertății sunt numiți „oameni vicioși", „emisari trădători" ai despotismului, „moștenitori ai crimei".
* „Cei mai periculoși dușmani ai tăi nu sunt acoliții despotismului, pe care obișnuiești să-i zdrobești, ci emisarii lor insidioși, care, pătrunzând în mijlocul tău, luptă împotriva independenței tale, folosind minciuni și calomnii".
157
ny Robespierre", care încalcă „independența" poporului francez.
Cetăţenii, plâng ei, nu au încredere în toţi cei care „proclamă principii", care „se numesc prieteni ai poporului", care „vorbesc despre drepturile oamenilor..."
După aceste semne, recunoașteți „oamenii ambițioși care se străduiesc să instaureze tirania, care iubesc doar să domine, care fac totul pentru a vă lipsi de drepturile..."
Așa se dă peste cap morala republicană! De aici rezultă inevitabil că poporul va trebui să-i considere prieteni pe cei care își vor numi dușmani, care îi vor distruge principiile și îi vor călca în picioare drepturile. Aceștia nu vor fi „ambițioși", nu se vor strădui pentru „tiranie", pentru dominație, pentru lipsirea oamenilor de drepturi? Pentru a fi patriot, va fi necesar să apară ca ceva direct opus; oamenii care vorbesc ca cetățeni vor fi considerați suspecti, recursul Convenției vorbește despre ei cu indignare și îi declară demni de persecuție de către întreaga Republică. Robespierre a aruncat, de asemenea, o umbră de suspiciune asupra oamenilor care mărturiseau reguli sfinte. Prin urmare, mintea publică și încrederea cetățenilor nu mai știu pe ce să se bazeze. Unde duce asta? Faptul că oamenii ar trebui să se predea numai milei celor care astfel defăimează pe toți, în afară de ei înșiși. Dar din principiile democrației rezultă că încrederea oarbă duce direct la sclavie, că, fără supraveghere, cei care țin frâiele guvernului uzurpă ușor și rapid drepturile oamenilor și că a distruge această supraveghere înseamnă a anula garanția libertății. , Constituția, libertatea nelimitată a presei, consacrată în articolul 122 din Actul Constituțional.
Manipulare:
„Franceză, nu vei fi indus în eroare de aceste insinuări false. Învățat de experiență, nu mai poți fi înșelat. Boala în sine a sugerat un remediu pentru tine. Aproape că ai căzut în capcanele oamenilor răi. Republica era aproape de ruină; v-ați unit în strigătul: „Trăiască Convenția!" — și oamenii răi s-au încurcat și Republica a fost salvată.
Comparație și discuție:

De ce doar această exclamație? În Republică se strigă: „Trăiască poporul!”, „Trăiască neamul!”, „Trăiască Republica!” Peste tot unde doreau să aibă sclavi, învățau să strige: „Trăiască guvernul!” Capet le cerea să strige doar: „Trăiască regele!” Nu cu mult timp în urmă au fost nevoiți să strige: „Trăiască Comitetul de Siguranță Publică!” Și unele creaturi, aduse la o degradare și mai mare de teroare, strigau: „Trăiască un om!
158
Trăiască Robespierre! Da, exclamația: „Trăiască deputații! „- acesta este strigătul sclavilor; nu este singurul, cum se spune. Oamenii încă țipă și vor țipa mai mult ca niciodată: „Trăiască poporul suveran!”
Manipulare:
„Amintiți-vă că atâta timp cât poporul și Convenția sunt uniți, eforturile dușmanilor libertății vor fi spulberate la picioarele voastre, precum valurile înspumate care se sparg pe stânci.”
Comparație și discuție:
Desigur, oamenii și agenții lor trebuie să fie uniți atâta timp cât acțiunile acestora din urmă vizează păstrarea drepturilor poporului, dar nu trebuie lăsat agentului să ceară prea multă independență față de cine l-a autorizat. Nu trebuie îngăduit ca deputatul, parcă, să spună oamenilor: să nu te uiți la ce fac, să nu te mai amesteci în treburile tale, în care înțeleg mai bine decât tine, și să strige: „Trăiască. reprezentantul meu!”; căci atunci nu ar mai rămâne nimic din dreptul de a „compara constant acțiunile guvernului” cu fundamentele instituției publice pentru a garanta cetățenilor „de a fi vreodată asupriți și umiliți de tiranie”.
Manipulare:
„După ce energia ta originală ți-a revenit, nu vei mai tolera să fii indus în eroare de câțiva indivizi și nu vei uita că furtuna neîncetată este cea mai mare nenorocire pentru oameni.”
Comparație și discuție:
Aceasta pune în lumină intențiile autorilor Apelului și scopul pe care aceștia îl urmăresc. „Furtuna neîncetată este cea mai mare nenorocire pentru oameni”. Cu alte cuvinte, ei vor ca oamenii să dea celorlalți libertate deplină de acțiune, astfel încât să oprească neliniștea care timp de zece ani l-a ferit de lanțurile în care și-au dorit dintotdeauna să-l încarceze. Această „furtună continuă” este foarte penibilă pentru cei care ar dori să guverneze la discreția lor, și nu la latitudinea oamenilor. Unii ar dori ca oamenii să închidă ochii, să renunțe la oportunitatea de a „compara constant acțiunile guvernului” cu principiile de bază și să verifice dacă „legea prescrie întotdeauna doar ceea ce este drept și util societății” (articolul 4 din Declarația Drepturilor). Dar cum poate fi împacat o asemenea calm, o astfel de renunțare la orice grijă pentru cursul navei de stat, o astfel de încetare a oricărei emoții și anxietate cu privire la modul în care
159
marea dramă a Revoluției noastre va ajunge la sfârșit; Cum poate fi împăcat un astfel de apel cu un apel la restabilirea „energiei originare a oamenilor, pentru a nu mai suferi dacă câțiva indivizi o induc în eroare?” Evident, este menită să trezească această energie împotriva predicatorilor periculoși ai drepturilor poporului, care sunt tocmai cei care ar induce poporul în eroare. Într-adevăr, drepturile omului și principiile eterne au o putere specială de a influența mintea omului; îi este greu unui om să se convingă că apostolii acestor drepturi și principii sunt presupusi mincinoși și este înclinat să

întoarcă această acuzație împotriva celor care îi aduc astfel de sofisme.
Manipulare:
„Acest lucru este bine cunoscut celor care ar dori să te cufunde într-un somn de moarte în brațele tiraniei”.
Comparație și discuție:
Numai renunțarea la furtuna neîncetată, la supravegherea necruțătoare, la grija pentru „comparația constantă” pune „într-un somn de moarte în brațele tiraniei”. Prietenii drepturilor omului nu vor un astfel de spa. Ei știu, împreună cu Marat, „că cea mai mare nenorocire care se poate întâmpla într-un stat liber, în care cei care guvernează sunt puternici și întreprinzători, este atunci când nu există nici discuție publică, nici entuziasm... că totul este pierdut dacă oamenii devin senin și , neîngrijorându-se de păstrarea drepturilor lor, nu mai participă la treburile publice ”(Marat. Lanțuri de sclavie, p. 141) I03.
Manipulare:
„Mercând pe aceeași cale cu reprezentanții voștri, nu pierdeți niciodată din vedere că garanția libertății constă atât în puterea poporului, cât și în unitatea lor cu guvernul care le-a câștigat încrederea.”
Comparație și discuție:
În această frază, vedem doar o repetare a apelului către popor de a-și folosi forța, doar ascultând orbește voinței reprezentanților lor. Dar a prescrie o supunere sclavă înseamnă a merge împotriva principiilor Declarației Drepturilor. Suveranitatea nu se exercită printr-o asemenea venerație forțată. Se realizează printr-o exprimare complet liberă a voinței poporului (articolul 26), contribuind astfel la elaborarea legilor (articolul 29), prin exercitarea nelimitată a dreptului de petiție (articolele 32 și 122 din Actul Constituțional), prin rezistenţă
160
se bifurcă spre asuprire (v. 11, 27, 33, 35), prin comparație constantă, pentru a vedea dacă încearcă să ne asuprească și să ne umilească prin tiranie.
Manipulare:
„La rândul său, Convenția Națională, aderând constant la direcția aleasă și bazându-se pe voința poporului, va păstra, în ordinea cuvenită, guvernul care a salvat Republica.”
Comparație și discuție:
Oameni buni, nu vă înșelați! Iată esența recursului. Acesta este scopul lui: să proclame menținerea guvernului revoluționar. Dar câte considerații provoacă această analiză, fiecare cuvânt necesită o explicație separată! ..
„Convenție... bazată pe voința poporului”.
Este clar că acesta este un mod viclean de a cere oamenilor consimțământul pentru a menține ordinea pe care o doresc unii oameni. Este același lucru cu a spune: nu sunteți de acord cu asta? .. Dar cuvântul „salvați” (cu o conotație imperativă), care se transformă direct într-un recurs, arată suficient de clar că această cerere este un ordin . Acesta nu a fost încă cazul când a fost necesar să se cerșească apeluri, a căror totalitate este acum trecută drept o sancțiune populară. S-a crezut probabil că această aparență de respect pentru suveranitate va evoca un val și mai mare de apeluri, care, împreună cu mulțumirile Convenției pentru că s-a demnizat chiar să pretindă că cere părerea poporului, ar conține aprobarea deplină a tot

ceea ce i-ar plăcea. Răspuns. Dar, după ce secretul rușinos de a face contestații în diferite comisii și chiar în biroul Președintelui Convenției a fost dezvăluit și ridiculizat, această modă a mesajelor de întâmpinare trece, iar în Buletin se reduce secțiunea dedicată adulatoriei. Majoritatea secțiilor pariziene au putut rezista seductorilor profesioniști, care erau însărcinați să-i convingă pe fiecare dintre ei, în forță sau prin delegație, să meargă cu anumite ocazii la palatul reprezentării naționale și să-și ducă acolo partea de lingușire. Doar o minoritate a reușit să captiveze, dar tăcerea mândră a celorlalți și faptul că departamentele au urmat exemplul ne conduce la o concluzie foarte reconfortantă: și anume că guvernul revoluționar nu mai există. Întrucât Convenția Națională a intenționat să-l păstreze doar „în baza voinței poporului”, iar voința poporului nu se manifestă, păstrarea ei este, fără îndoială, imposibilă. Mai mult, stipulând în mod specific că doar „bazându-se pe voința poporului” ar fi păstrat guvernul revoluționar, Convenția Națională a făcut doar ceea ce, în principiu, nu s-ar fi putut face; pentru că ori de câte ori vine

În ceea ce privește inovațiile, prima propoziție care ar trebui adresată poporului, suveranului, așa cum spune Jean-Jacques Rousseau, este aceasta: Îi place să mențină forma actuală de guvernare?
Deci, Convenția însăși a fost de fapt de acord că, în persoana primului său guvern revoluționar, a exercitat puterea uzurpată, întrucât, în crearea ei, nu a cerut părerea poporului. Dar acum, dorind să „mizeze pe voința poporului” pentru un nou guvern revoluționar, cum se așteaptă Convenția să primească expresia acestei voințe? Chiar din nou prin contestații cu exprimarea consimțământului? Nu, acest formular este foarte suspect. Ne-ar fi teamă că aceste apeluri ar putea fi rezultatul influenței trimișilor Senatului și a altor agenți ai fostului guvern revoluționar, care, poate, încă nu au renunțat complet la dogma terorii, astfel încât s-ar dovedi că primul guvern revoluționar avea să promoveze adoptarea celui de-al doilea.
De asemenea, ne-ar fi teamă ca birourile care operează la Paris să inventeze aceste contestații. Totuși, cine poate dovedi că expresiile de consimțământ reprezintă opinia majorității? Ce termen se va fixa pentru încheierea admiterii lor?... Existența „sprijinului popular” pe care îl urmărește Convenția nu poate fi stabilită în mod corespunzător decât printr-un vot luat în forme legale, în formele prevăzute de Constituție. Dreptul poporului de a-și schimba constant Constituția îi permite să fie de acord cu instituirea unui guvern revoluționar la fel ca oricare altul, cu condiția ca, în acordarea acestui consimțământ, să vadă dacă acționează împotriva lor înșiși și dacă îi provoacă un rău.
prin „raţionalizarea” acestui guvern. .. Să ne oprim mai ales asupra acestor cuvinte ale apelului. Convenția promite „regularizarea” guvernului pe care dorește să-l „conserva”. Dar oamenii vor face un mare reproș Convenției! Pentru faptul că nu l-a „comandat” cu mult mai devreme!.. Poporul nu ar trebui să plângă atâtea nenorociri. Cu toate acestea, atunci când un astfel de guvern a fost stabilit pentru prima dată, părea că nimic nu a fost trecut cu vederea. A fost prezentat ca fiind foarte ordonat. A fost cel mai norocos gând conceput vreodată de mintea omului, pentru că părea a avea mai multă valoare decât Constituția. Între timp! .. Oare legiuitorii noștri știu acum mai multe decât știau atunci? .. Folosesc ei mijloace diferite astăzi decât atunci? Nu sunt ei doar ființe umane, mai mult sau mai puțin la fel ca atunci? Nu vor abuza din nou de puterea lor? Și când vor abuza de ea,

când o nouă imagine a ororilor întunecă ochii Franței îmbrăcate în doliu, atunci, așadar, vor spune: dar ne-am simplificat guvernul. Asta ar fi foarte puțină consolare.
162
„Guvernul care a salvat Republica”.
Acestea sunt ultimele cuvinte ale acelei părți a Apelului pe care am numit-o esența sa. Este de remarcat faptul că ei evită să pronunțe numele guvernului în cauză. Ei se mulțumesc să-l desemneze drept „guvernul care a salvat Republica”. Contrar acestei laude pompoase, o asemenea dorință de a evita cu grijă expresia „guvern revoluționar” este dictată și de o oarecare sfială. Această expresie amintește de atâtea orori, încât nimeni nu mai îndrăznește să o rostească și, în același timp, nimeni nu îndrăznește să manifeste dorința de a păstra însuși acest guvern! Dar ei îndrăznesc să încerce să-i înmoaie ticăloșia atribuindu-i onoarea de a salva Republica! Această afirmație trebuie să fie evaluată în mod corespunzător. Cum a salvat acest guvern revoluționar Republica? Nu pentru că a înălțat tot felul de Carriers, Lebons, Collots și mulți alții ale căror fapte nu sunt încă pe deplin cunoscute?
Nu pentru că a dat naștere la tot felul de orori mai mult decât se consemnează în analele tuturor popoarelor și tuturor epocii? Când îți amintești de 4.000 de oameni cosiți în același timp de șutul unor Collot! .. străzi întregi la Arras, la Cambrai, la Saint-Omer, devastate de șmecherile „ascuțite” ale unor Lebon! .. 30 de mii de bărbați, femei și copii înecați în apele Nantesului de vreun Carrier! Și căsătoriile republicane!.. Și acele patru-cinci departamente occidentale care, după Filippo și Dubois-Crans104, puteau fi aduse de partea cuiva prin convingere, în loc să fie arse, ruinate, jefuite și devastate și în loc să fie distruse 200 de mii. soldați și 1 milion de locuitori! Când te gândești la o sută de victime aduse zilnic în judecată de un Fouquier! Acolo, acești oameni, surprinși că, nevăzându-se niciodată, au fost implicați în aceeași conspirație imaginară, au fost judecați cât ai clipi, fără a da ocazia să spună o vorbă în apărarea lor; și apoi, sub ochii unei mulțimi uriașe, cuprinse de groază la vederea acestui spectacol monstruos, căruțele revărsate au purtat nefericitele victime în piața unde au fost comise crimele.
Când ne gândim la râurile de sânge care nu s-au secat mai mult de șase luni în jurul acestei piețe, unde pământul a fost saturat cu el și forțat să-l regurgiteze, iar pavajul a fost, părea, pentru totdeauna pătat de el, în timp ce aerul din jur era saturat cu descompunere! .. Când te gândești la 100.000 de bastile, cu care stătea țara libertății și unde patrioții și oameni care posedau cunoștințe, energie, caracter și numai din acest motiv erau criminali în ochii tiraniei, care se temeau că nu vor interfera cu punerea în aplicare a planurilor sale vicioase, au fost îngropate! .. Când te gândești că numărul acestor oameni care au devenit victime ale atrocităților a depășit jumătate de milion și că și acum jumătate dintre ei rămân încă în închisori, iar aceștia sunt, poate, doar cei a căror energie puternică ar ajuta cel mai mult protejați drepturile oamenilor! -< Când îți imaginezi
Și·
!6E
de aproape toate familiile ca urmare a unora dintre aceste acte de opresiune, doliu dureros si etern, deprimand majoritatea familiilor! acest monstru! .. Când întregul popor a fost vânat, sau jefuit, sau jefuit, sau hărțuit de sute de mii de agenți imorali trimiși pretutindeni de acest guvern lăudat în locul celor aleși ai poporului

suveran, care au fost mai întâi destituiți, apoi închiși, apoi ucis, iar poporul suveran însuși a fost lipsit de toate drepturile sale, a fost umilit și aruncat la mila și sub bățul complicilor ticăloși ai guvernului revoluționar! .. Când, zic eu, ne aducem aminte de acest lung șir de cruzimi și manifestări de rabie, necunoscute înainte de istorie, se indignează când aude cum senatorii individuali numesc acest sistem de distrugere „guvernul care a salvat Republica” !!! ..

A salva Republica, deci, înseamnă a-i șterge pe cei mai mulți dintre locuitorii săi din rândurile celor vii și a-i tortura pe ceilalți în toate modurile pe care le poate concepe imaginația fertilă a canibalilor. Nu mai vorbim despre sistemul sărăciei și foametei, despre acest alt produs urât al guvernării, care se presupune că a salvat Republica, sau mai bine zis, mai corect ar fi să spunem, a condamnat Republica la foamete. Ajunge, senatori, e de ajuns, ascundeți pentru totdeauna guvernul vostru ticălos, acea parte din oameni pe care încă nu a măcelărit-o s-a săturat de el. Nu îndrăzni să reînvie acest guvern, așa cum nu îndrăznești să-i menționezi deja numele. Indiferent de modul în care îl decorați, va rămâne la fel de înfricoșător. Cuvintele nu mai înșală. Pe vremuri, cea mai importantă personalitate din acest guvern folosea cuvintele „virtute”, „dreptate”, „umanitate” pentru a pune în mișcare izvoarele acestui guvern în perioada sa cea mai activă. Acum ar fi în zadar să folosiți expresii și mai impresionante, oamenii se vor aștepta doar de la ei dezastre deja cunoscute și încă necunoscute. Ascultă voința generală, îți ordonă să distrugi o instituție al cărei nume îți este rușine să-l repeți. Dar de ce să muncești în căutarea unui guvern capabil să salveze Republica?

Deputați! Când ați adoptat proiectul de constituție pe care l-a aprobat Franța, l-ați prezentat ca fiind singura modalitate de a asigura mântuirea Republicii. Ne vom opune cu propriile tale principii, propriile tale afirmații. Iată ce se poate citi în raportul care precede prezentarea acestei constituții poporului francez:

„Peste tot în Republică există o voce autoritară care cere o constituție. Niciodată până acum vreo națiune nu a simțit atât de unanim o nevoie atât de chinuitoare. 27 de milioane de oameni tare
164
cere legea. Dacă există entuziasm în unele locuri, este în principal pentru că acolo nu există o constituție. Se pare că ar fi o crimă de stat să amânăm adoptarea ei chiar și pentru o zi. Dar ziua în care o vei încheia va fi o zi de renaștere pentru Franța și o zi de revoluție pentru Europa. Toate destinele noastre sunt legate de acest moment: este mai puternic decât toate armatele.

Și la sfârșitul acestui raport: suntem încrezători că „carta, în care veți consemna toată înțelepciunea omenească, va aduce înapoi pe toți frații noștri, va atenua conflictele locale, va stinge făcliile luptei civile și focurile războiului, va insufla frica. în regi, mângâiați popoarele, întoarceți-vă prin cea mai frumoasă dintre victorii - victoria minții viteazilor noștri soldați la vetrele lor, va atrage alte neamuri către cauza umanității și, în cele din urmă, va planta o ramură de măslin pe zidurile tuturor cetăților. .

Prin urmare, așa cum a spus Convenția Națională la acea vreme, absolut toate lucrurile bune erau de așteptat de la o constituție și, foarte probabil, experiența ar confirma această așteptare. De ce, atunci, de îndată ce a fost adoptată Constituția 105, credința în efectul ei bun deja părea să dispară și chiar s-a anunțat sub forma unei opinii incontestabile că această Constituție este nepotrivită pentru timpul dat?

Cei care nu sunt încă lămuriți cu privire la motivele unei astfel de întorsături își vor da seama în curând sau, mai degrabă, nu trebuie să ezite să-i avertizeze despre aceasta, căci atunci când te adresezi oamenilor, trebuie să spui adevărul clar și fără circumlocuții. Cert este că, în prezența Constituției, Senatul nu s-a putut perpetua, și din moment ce acest plan a apărut deja mai întâi în capul liderilor, care apoi nu au avut nicio dificultate în a obține aprobarea acestei idei de la cei care au urmat mereu. ei, au trebuit să vină cu un guvern revoluționar care să justifice o astfel de perpetuare, iar organizația sa ia permis de la început să se întărească în liniște, astfel încât membrii săi să poată rezista în curând oricăror eforturi ale poporului de a controla creșterea excesivă a puterii lor *.

PETIȚIE LA CONVENȚIA NAȚIONALĂ A SOCIETĂȚII POPORULUI ÎN FOSTA SALA ELECTORALĂ

Reprezentanți ai poporului!

Am ajuns sub auspiciile sacre ale drepturilor nemuritoare ale omului, iar în spatele nostru sunt numeroși reprezentanți ai unei mari părți a poporului parizian, unindu-se în jurul lor; Am sosit,

* Manuscrisul se întrerupe la 9TQM.

16B

să vă vorbesc din nou despre aceste drepturi sacre și inalienabile într-un moment în care, credem noi, există motive să ne plângem că sunt încălcate, să spunem sincer, că sunt călcate în picioare, iar acest lucru provoacă alarmarea tuturor adevăraților republicani. .

Deputați cetățeni, să nu fim acuzați de răvășire, de nerușinare! Vorbim limbajul demnității naționale, energiei, curajului, acele virtuți sub protecția cărora Actul Constituțional ne-a pus drepturile.

În discursurile noastre veți găsi și o reflectare a ceea ce simt inimile oamenilor liberi, cuprinse de groază la vederea aservirii, gata să-i distrugă... Dar chiar și atunci când sunt duși la extreme, acționăm cinstit, deschis, într-un mod fratern. cale. Acest lucru este ceea ce oamenii fac invariabil și credem că majoritatea Convenției Naționale poate vedea în continuare acest lucru. Considerăm că această majoritate este pură, dar dusă pe calea măsurilor de ucidere a oamenilor prin aceleași trucuri, ca sub Robespierre, de o mână de oameni crescuți în școala lui, care împreună cu el au supus Franța la opresiune și formează acea crupă a ei, care vede în tirania dusă la limită garanția impunității sale și un mijloc sigur de întărire a despotismului pe temelii de nezdruncinat.

Deputați ai Suveranului! Probleme atât de importante sunt supuse discuțiilor încât nu vom vorbi, chiar aproape că vom uita de insulte, calomnii, insulte individuale. Când Societatea Populară, care stătea cândva în sala electorală, a proclamat în ședințele poporului cererea pentru întruchiparea principiilor afirmate de Declarația Drepturilor; când a făcut presiuni în fața Convenției Naționale pentru restaurarea lor completă; când a auzit toate secțiile Parisului aprobând aceste cereri; când în același timp 28 de secții și-au anunțat aderarea, s-a măgulit, s-a măgulit cu speranța că a exprimat corect dorințele înfocaților prieteni ai libertății.

Întâlnirea celei de-a 18-a Vendémière nu ne-a schimbat ideile, ci a cufundat inimile noastre și inimile tuturor admiratorilor înfocați ai principiilor republicane în uimirea generată de evenimente mari și neașteptate, iar în sufletele oamenilor împietriți în atașamentul față de democrație, a stârnit acele sentimente. că cei mai nepoliticoși ar fi trebuit să trezească, după părerea lor, încălcări ale principiilor de bază pe care le onorează.

Deputați! Niciodată până acum un popor nu a avut motive atât de serioase să se plângă de atacuri la adresa drepturilor sale. Acele încercări care ne-au forțat să ajungem la bariera Convenției ni se par că subminează complet toate elementele sistemului popular ♦, ele, după părerea noastră, ne fac absolut inutile toate ostenelile, menite să creeze o [comandă plăcută] pentru şase ani în locul tiraniei căpitanilor * * *. Legiuitori, foarte
• Două linii tăiate.
Trei rânduri tăiate
106
multă vreme oamenii nu au putut să-ți spună nimic. Prin urmare, nu este de mirare că acum are multe de spus. Așadar, degrabă să asculți cu atenție și fără nerăbdare o petiție oarecum lungă. Timpul pe care delegații poporului îl iau pentru a o asculta nu va fi irosit. Pe vremuri, parlamentarii noștri au avut ocazia să-i facă reproșuri foarte lungi despotului absolut cu mici ocazii. Acum, când vine vorba de soarta unei mari națiuni care a reușit să devină liberă, legiuitorii săi nu pot refuza să audă de la numeroșii săi reprezentanți tot ce au de spus pentru apărarea drepturilor întregului popor.
Cetăţeni, în sesiunea celei de-a 18-a Vendémière, două subiecte merită atenţie - adresa către poporul francez şi discursul lui Bourdon of the Oise. Împreună formează, după cum ni s-a părut nouă, Manifestul Convenției împotriva principiilor susținute de majoritatea secțiilor pariziene și de o societate care nu se consideră în niciun caz demnă de epitetele indecente și josnice pe care i-a aruncat Bourdon. Care sunt principiile pe care o parte le cere, în timp ce Convenția, la rândul ei, le condamnă? Acestea sunt principiile Declarației Drepturilor, [câteva rânduri tăiate în marjă]. Să comparăm cererea noastră cu condamnarea dumneavoastră și să vedem dacă Convenția este înșelată. Dacă va fi înșelat, el se va grăbi, desigur, să ia înapoi manifestul, care este puțin probabil să câștige aprobarea oamenilor liberi, se va grăbi să ia în considerare cererile și rugăciunile noastre urgente de a nu înrobiza poporul francez.
A jigni nu înseamnă a răspunde. Cel mai ușor este să numiți hoți și tâlhari pe cei care, sub toată tirania, au apărat mișcarea pentru drepturile oamenilor.
TRIBUNA POPORULUI, sau Apărătorul Drepturilor Omului; continuarea Ziarului Libertatea Presei a lui Gracchus Babeuf
nr. 27
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
22 Republica Vendémières III Anul 106 [13 octombrie 1794]
Stare teribilă de libertate. - Un strigăt teribil de disperare îndreptat împotriva tuturor formelor de opresiune, sau o Scrisoare a lui Albertine Marat, sora Prietenului Poporului, către Freron. Acest deputat și Tallien sunt cu adevărat prieteni ai libertății? - Dacă nu, atunci ce fel de prieteni au avut oamenii în Convenție? – Suveranitatea lui Freron în miniatură. - Contestat de majoritate
167
oameni. – Condamnarea Tribunei Poporului și a Președintelui Clubului Electoral, periculoși predicatori ai drepturilor omului. Comportamentul deputatului Guffroy, tiparul ziarului Tribune of the People.
Tuturor apărătorilor drepturilor omului
Cetăţeni!
Ciudățenia tulburătoare a evenimentelor recente care ne preocupă, persecuția ciudată pe care o trăim, noblețea cauzei care le provoacă,

grosolănia născocirilor calomnioase cu care încearcă să le justifice, pericolul care amenință direct Republica - toate acest lucru face necesar, toate acestea vă impun să recurgeți la un act solemn, dorit cu pasiune, după părerea mea, de partea gânditoare și energică a poporului, interesat să-și păstreze drepturile și libertatea și grăbindu-și în locuri unde se pot face discuții solemne . auzit despre această problemă importantă. Vorbesc despre Apelul către popor, chemându-i să devină judecător între cei care vor să lupte și să sufere pentru ei, și cei care, după părerea lor, le provoacă opresiune și violență și le uzurpă toate drepturile107. O astfel de măsură este demnă de toți prietenii adevărați ai poporului, este demnă de poporul însuși. Obligația sa pentru toți decurge din Declarația drepturilor. Este dublu obligatoriu pentru cei care și-au asumat sarcina onorabilă de a apăra în mod specific aceste drepturi. Acest apel ar trebui să fie cel mai solemn discurs de apărare auzit vreodată, deoarece ar trebui să justifice dreptul popoarelor de a nu fi niciodată sclavi. Trebuie să fundamenteze acest drept împotriva pretențiilor absurde ale oamenilor înfometați de putere, care susțin că popoarele trebuie să fie în sclavie, și chiar și pentru o perioadă destul de lungă, pentru a învăța să fie liberi cu atât mai bine. Toate cele de mai sus fac posibil să se prevadă că, dacă în final, ca întotdeauna, principiile vor câștiga, vom ieși cu ușurință învingători din lupta aprinsă pe care am început-o.
Dar înainte de a sta unul împotriva celuilalt, consider că este necesar să cercetăm tot ce ne înconjoară, să studiem terenul și să oferim tuturor asociaților noștri o idee reală atât despre pericolele care ne amenință, cât și despre avantajele noastre.
Când mă gândesc la poziția noastră și la toată superioritatea asupra oamenilor pe care puterea i-a acaparat de ceva vreme, durerea îmi permite să mă exprim doar în stilul melancolic al lui Jung*. vorbesc cu teamă:
* Edward Jung (Tânăr) - un poet englez foarte popular în timpul său atât în Anglia, cât și în Franța (1681-1765). Scrierile sale, care au fost dominate de reflecții triste despre moarte și singurătate, au fost traduse în franceză în 1769-1770. (Notă, traducător). Referințe la Jung se găsesc în manuscrisele lui Babeuf din perioada ulterioară (1796-1797).

Ce sunete, cetățeni, sunt potrivite pentru a da o idee adevărată despre starea libertății în prezent?.. Ce vă îngrijorează acum inimile republicane?.. Ce sentimente vă umplu? Ce părere aveți despre soarta cauzei publice! ! !.. Cred că dintr-un studiu foarte profund al acestor întrebări ar trebui să se nască cea mai importantă dintre deciziile politice, decizia întrebării dacă poporul francez va fi primii oameni ai universului sau ei vor fi cei mai umiliți. printre popoarele înrobite.
Dacă ai încerca să ghicești starea societății din ochii și discursurile unor funcționari guvernamentali, ochii lor strălucitori și discursurile liniștitoare, evocând somnul sclavilor, ți-ar spune fără rușine că totul merge bine, că călcarea în picioare a tuturor drepturilor și asuprirea cea mai nesăbuită, mascată de ei sub numele de inevitabile măsuri dure, sunt adevăratele și singurele garanții ale libertății tale și că o folosești la umbra acestor acte de arbitrar și cel mai josnic despotism.
Dacă, pentru a afla dacă societatea se află într-o stare de mare febră, îți pui ochii pe o clasă numeroasă, insuficient educată pentru a gândi, pentru a putea înțelege cele mai ingenioase sofisme, cele mai obscure

și insidioase abstracțiuni și prin toate astea vezi pe cei odioși îngrămădiți în jurul nostru.lanțuri;.. prin liniștea senină a acestor oameni simpli, care sunt capabili să vadă înșelăciunea și înșelătorii doar după ce o mică parte din cetățeni perspicace i-au luminat cu argumente irezistibile, nici tu nu puteai judeca gradul de pericol care te amenință. N-ai înțelege că libertatea ta este agonisitoare... că abisul s-a deschis. .. că somnul morții amenință să pună mâna pe toți prietenii Republicii care împiedică executarea planurilor oamenilor depravați; ... acea tiranie este foarte aproape de victoria completă, de răsturnarea pentru totdeauna a sistemului republican.
Nu, doar vouă, oameni cu adevărat liberi care știu să se gândească la principiile pe care se bazează libertatea voastră, vouă, admiratori înfocați ai drepturilor poporului, care reflectați și observați constant cursul revoluției, urmărind îndeaproape fiecare dintre actorii săi! .. la voi unii trebuie să fie contactați pentru a afla până la ce punct a ajuns astăzi dezvoltarea crizei; .. trebuie să vă întrebați dacă mai există posibilitatea de a salva patria de la sclavie?
Fețele voastre sunt la fel de întunecate ca mormântul! Sunteți din nou cuprins de groază, sau poate că sufletele voastre sunt în strânsoarea unei emoții concentrate și tăcute, în căutarea căilor de eliberare!...
Înclin spre ultimul gând. Da, toată lumea vorbește despre asta. Nu ești pătruns de deznădejde slabă de inimă. După tot ce s-a întâmplat, mărturisește curajul tău însuși faptul că te strângi constant și persistent în locuri unde libertatea s-a refugiat. Nu, Roma
169
el nu va fi înrobit. Văd că are încă inimile devotate Republicii.
Cetăţeni, voi care vă uitaţi la principalii luptători pentru libertate, voi care vreţi să fiţi martori ai destinelor lor, rezultatul final al carierei lor periculoase, dar onorabile, răspundeţi! Este adevărat că aparțineți acelei părți prețioase a apărătorilor drepturilor omului care au jurat cu bună știință că vor muri apărându-i? .. Răspunde! Juri că vei lupta din nou alături de noi? Să piară împreună cu noi dacă este necesar, sau să asigure victoria cauzei libertăţii? ..
Cetăţeni, să nu închidem ochii la pericolul care ne ameninţă. .. un văl de doliu acoperă acum acea libertate pentru care am luptat atât de mult... mâna celei mai infernale tiranie i-a dat lovituri aproape de moarte; O văd aproape moartă! pângărit, sub picioarele unui monstru! gata să cadă pradă furiei lui! .. Chiar vei suporta asta? .. Ești liber din fire? .. Îți recunoști libertatea în poziția ta actuală? .. Dacă nu mai ești liber, juri că vei fi din nou liber? ..
Să precizăm fără retorică faptele care formează esența plângerilor noastre. Îi aud deja pe instigatorii și campionii tiraniei întrebând de ce ne plângem!... Nu trebuie să ți se spună despre asta. Acest lucru trebuie spus părții înșelate a poporului, căruia îi legați la ochi în mii de feluri diferite pentru a-i împiedica să vadă cătușele înspăimântătoare pe care le creați...
Oameni liberi care mă ascultă! Este necesar ca un republican curajos să vă dea un exemplu de devotament, poate nevăzut de când ați răsturnat jugul regal... Este necesar ca, chiar și cu riscul vieții mele, să încerc să vă electrizez sufletele și să vă induc la astfel de eforturi care singure pot salva patria. În fața schelei care mă amenință, voi proclama deschis întregul adevăr, adevărul fără nicio restricție, așa cum îmi dau seama în sufletul meu și așa cum a fost proclamat întotdeauna de cel care a smuls pecetea sclavului din mâinile lui. ucigași, tâlhari care au vrut să o țină în mâinile lor și să împiedice să-și demască nenumăratele crime. M-am dedicat apărării tuturor

drepturilor omului, cu ajutorul tău le voi smulge din mâinile răufăcătorilor pentru a le returna oamenilor, singurul și adevăratul lor proprietar. îi voi smulge, cetăţeni, sau voi muri... .108 Nu degeaba am acceptat titlul de Tribună a poporului: poporul va fi convins că le voi rămâne mereu credincios. Cu un curaj care este gata să meargă până la capăt în numele triumfului libertății, voi proclama adevărurile formidabile pe care deja le-ați înțeles și recunoscut și le voi declara cu deplină claritate și dovezi perfecte pentru toată lumea, după care Ori voi muri singur, ca o victimă a sincerității patriotice, ori te vei ridica cu curaj să distrugi tirania și să-i încurci pe uzurpatorii suveranității tale.



Da, cetăţeni, trebuie să recunoaştem, uzurparea suveranităţii voastre, a libertăţii voastre şi, în consecinţă, înrobirea voastră, umilirea voastră, dizgraţia voastră, s-a realizat deja... La şedinţa Clubului Electoral, primele strigăte de indignare republicană. , pe care tirania le-a înăbușit ducându-și crimele la limită prin arestarea președintelui acestui club, patriotul Legré, au fost înăbușite.

Republicani, dacă, după cum nu mă îndoiesc, și după cum mărturisesc faptele voastre curajoase, sunteți totuși vrednici de titlu; dacă partidul drepturilor omului a dorit cu seriozitate să atragă atenția Franței, deschizând cea mai nobilă luptă, punând din mijlocul ei pe cei mai neînfricoșați apărători ai acestor drepturi, atunci, așadar, voi, generoși luptători pentru libertate (și fac apel la toți cetățenii care vă împărtășesc sentimentele și vă sunt alături în ansamblu) vor trebui să lupte împotriva celor mai odioase încălcări ale drepturilor omului săvârșite vreodată de despotism insolent și tiranie nestăpânită și neruşinată. Trebuie să te ridici împotriva uzurpării suveranității naționale și împotriva opresiunii societății în persoana unuia dintre membrii săi, unul dintre cei mai valoroși membri ai săi, în virtutea energiei uimitoare cu care s-a ridicat împotriva acestei prime atrocități. A părăsi arena, a lăsa câmpul de luptă adversarilor noștri insolenți ar însemna a trăda libertatea! Asta ar însemna să înrobești Franța pentru totdeauna! Ar însemna pentru tine să te acoperi cu o rușine de neșters! Ai luat postul cel mai nobil; în această postare trebuie să câștige sau să moară!...

Luptători curajoși pentru drepturile omului, dacă la Roma o insultă la adresa unei femei a fost suficientă pentru a provoca un izbucnire de indignare în rândul poporului și pentru a le oferi o ocazie de a expulza tiranii și de a-și stabili cu fermitate libertatea*, atunci putem privi impasibili recentul atrocități care dau lovituri de moarte libertății franceze? Nu merită oare suveranitatea poporului și unul dintre cei mai ferme apărători ai acestuia pe soția unui consul roman? Nu, francezii nu vor tolera cu sânge rece furtul libertății și a tuturor drepturilor lor. Din toate părțile aud un murmur puternic de nemulțumire împotriva guvernului de fier, care uzurpează totul fără să arate măcar dexteritatea altor tirani. Aceștia din urmă, pentru a-și afirma dominația, au aplicat politica vicleană de a da poporului cel puțin

* Potrivit legendei, ultimul rege al Romei antice, Tarquinius cel Mândru (sec. VI î.Hr.), a fost alungat de popor după ce fiul său, Tarquinius Sextus, a violat-o pe Lucreția, soția rudei sale. Revolta ridicată de Lucius Junius Brutus a dus la răsturnarea monarhiei și la instaurarea unei republici (Prim, traducător).

bucurați-vă temporar de prosperitate! Tiranii noștri actuali nu se condescende la o asemenea precauție! Ei îl consideră de prisos în teroare; teroarea înlocuiește toate celelalte mijloace pentru ei.
Prin teroare reușesc să înece strigătele mamelor de familie, care sunt nevoite să-și dedice tot timpul pentru a ne împiedica să murim de foame (!), pentru a smulge, ca milă sau pomană, pe unii. a patra din ceea ce ne trebuie din cele mai urâte lucruri. mâncare, un sfert din asta, 4TÓ, avem nevoie de la alte necesități (I), iar acest deficit mortal ne obligă să le folosim, în ciuda calității lor dezgustătoare! ..
Dar uite cum ar fi femeile pe care noi le-am umilit atât de mult, dar fără de care, fără curajul dat de ele în 5 și 6 octombrie 109, noi, poate, nu am fi câștigat libertatea! Vezi cum, în ciuda noastră și a dispreţului nostru, ei nu redevin ceea ce au fost cândva! indignare.
Deja unul dintre acești curajoși cetățeni, demni de numele de republican, demn de a purta numele de revoluționar, venerat de tine mai presus de toate, a deschis o campanie la care trebuie să se alăture cei egali cu ea. Barbati! Roșește-te dacă nu ai făcut pentru stimatul tău concetățean asuprit, pentru patriotul Legré, ceea ce, după cum vei afla acum, a făcut recent un cetățean binevoitor. Ascultă această scrisoare a lui Albertine Marat, sora Prietenului Poporului, scrisă lui Fréron pe 21 Vendémière, pentru a testa zelul acestui presupus moștenitor al fratelui nemuritor al autorului și pentru a vedea dacă va apăra pe cel mai neînfricat patriot care a devenit victima celei mai nemaiauzite arbitrari.
Scrisoare de la Albertine Marat către Freron
"Cetăţean! Cetăţeanul Legré, preşedintele Clubului Electoral, a fost aruncat în închisoare în acea noapte. Întrucât nu se putea opune marilor adevăruri proclamate de el de la tribună, a fost închis într-o temniță pentru a le înăbuși pe cele pe care încă era pe cale să le exprime. Această încălcare a libertății celui mai bun patriot ne arată că sistemul de oprimare și tiranie va renaște în curând. Dar în zadar încearcă ei să ne pregătească noi lanțuri. Demni de libertatea care curge în venele noastre, le vom putea rupe înainte de a ni se impune. După ce am hotărât că este mai bine să pierim decât să ne întoarcem la starea de sclavie rușinoasă care ni se pregătește și din care am ieșit abia recent, ne confirmăm jurământul de a muri mai degrabă decât să ne împăcăm cu orice act de tiranie, asuprire și arbitrariul. În conformitate cu Declarația Drepturilor, această busolă a noastră și supa noastră de varză
172
De fapt, vedem un act de oprimare a societății în fața patriotului Legré, unul dintre cei mai înflăcărați apărători ai acestor drepturi, și ne vom lupta cu dușmanii săi, care sunt și dușmanii noștri, într-un mod demn de noi. Arma noastră este pregătită și, chiar dacă am muri cu toții, muchia ei nu s-ar toci. Crimele dușmanilor noștri sunt armele noastre; sunt numărate și descrise; nu am uitat nimic și vă declar că mi-am îndeplinit sarcina și am aruncat cele mai ascuțite săgeți. Mai mult, am avut grijă ca aceste săgeți să nu fie sparte, indiferent de soarta mea. Le-am dat în mâini sigure pentru a fi aruncate asupra dușmanilor care nu le pot scăpa. Vezi că hotărârea noastră este de neclintit. Dacă unul dintre luptători moare în timpul atacului, locul lui nu va fi gol până când ultimul dintre noi va fi ucis. Deschide-ți bastilele, construiește altele noi care să ne arunce în ele, dar nu rata niciunul dintre noi. Căci unul este suficient pentru a reaprinde torța libertății pe care încerci să o stingi.

Iar tu, numindu-te apostolul lui Marat! Tu, care abia recent ai promis că îi vei calca pe urme, amintește-ți că nu a tăcut niciodată când un patriot era asuprit. Amintiți-vă că nu s-a unit niciodată cu briganții politici, cu asupritorii poporului. Amintiți-vă, de asemenea, că nu a făcut niciodată un act care ar fi contrar numelui sacru pe care l-a adoptat.

Există doar două căi: calea crimei și calea virtuții. Oricât de împrăștiat acesta din urmă cu spini și suferință, patrioții nu o vor părăsi niciodată, chiar dacă cadavrele noastre însângerate umplu gropile deja pregătite pentru noi - aceasta este ultima noastră decizie.

Semnătura: Albertina Marat

Cetăţeni, când gândurile Prietenului Poporului ne sunt transmise de o voce al cărei sunet dovedeşte limpede rudenia de sânge cu Marat; când aceeași flacără a iubirii pentru libertate încălzește cuvintele, ca și cum ar veni direct de la o persoană care nu ar putea tolera niciodată încălcarea drepturilor tale cu nepedepsire !se ascundea cel mai bun prieten al tău? Cu siguranță că azi nu vei fi entuziasmat ca în acele vremuri de salvarea sfaturilor venite aproape din aceeași sursă?... Și după un avertisment atât de energic, nu vei lua toate măsurile împotriva oricăror incursiuni ale dușmanilor tăi?

Sora Prietenului Poporului acționează cu adevărat cu înțelepciune: va fi bine, va fi util să o urmărești, să noteze rezultatele pe care le obține, să fie pătrunsă cu conștiința importanței acțiunilor sale, deoarece acestea se vor arăta de necontestat. indiferent dacă oamenii mai au apărători în Convenție sau nu mai există. Căci, în afară de Tallien și Freron, singurii care după 9 Thermidor de mai multe ori

173

a acţionat conform principiilor şi a atins unele din drepturile omului, nu mai văd în Areopagul nostru o singură persoană pe care poporul să poată conta: pentru a-şi salva drepturile, se poate baza doar pe ei înşişi. Dar, judecând după comportamentul obscur și discursurile ambigue ale ambilor deputați, înclin să prezic cu o certitudine aproape deplină că ei vor rămâne tăcuți asupra problemei apărării patriotului Legré și, prin urmare, vor da o idee completă a sincerității sentimentele lor civice. Să continuăm să vorbim limba lui Marat, să nu ne despărțim niciodată de obiceiul de a spune întregul adevăr, adevărul gol; să aruncăm toate vălurile care acoperă renumele însuşite de viclenie. Freron și Tallien, nu aveți dreptul să vi se spună despre voi: „Sunt speranța poporului”. Începe să lucrezi din nou dacă vrei să meriți să ti se spună despre tine într-o zi. Deocamdată, nu trebuie să fii înșelat de popularitatea ta imaginară. Ar trebui să fii apreciat în funcție de adevărata ta valoare. O trecere în revistă a activităților tale politice de pe vremea lui Robespierre ar trebui să arate dacă ai prestat vreun serviciu oamenilor sau dacă ai contribuit doar la subjugarea lor.

În a 9-a zi de Thermidor și următoarele, se pare că ați vrut să apăreți ca principalii prieteni ai poporului, apărători înfocați ai drepturilor lor împotriva tuturor și a tuturor. Majoritatea adevăraților republicani și-au întors ochii spre tine: oamenii se așteptau ca Tallien și Freron să se exprime cu acea franchețe deplină care să le asigure toată simpatia și (cu nivelul de maturitate la care a atins opinia publică) să le aducă o victorie fără îndoială. asupra întregului senat, dacă să presupună că toți membrii săi, contrar lor, s-ar opune restabilirii principiilor și drepturilor poporului, încălcate complet sub Robespierre.

Oamenii își vor aminti că acești doi luptători, Tallien și Freron, care păreau să se distingă în lupta chiar din ziua de 9 Termidor și care au continuat această linie de comportament, apărând cu putere libertatea opiniei și a presei, aceasta drept important, care, pe bună dreptate, era considerat singura și infailibila armă pentru cucerirea tuturor celorlalte drepturi... Oamenii își vor aminti, zic eu, că după ce s-au arătat astfel, Freron și Tallien au intrat în domeniul jurnalismului. După ce făcuseră, după ce au dat asigurări ferme și solemne că vor demasca toate abuzurile guvernului, primele numere ale ziarelor lor au fost rupte și nu se putea altfel. Stilul răsunător și retorica îndrăzneață îndreptată împotriva anumitor legislatori-călăi, împotriva celor mai cruzi lideri ai crimelor - acestea sunt trăsăturile caracteristice primelor lor numere. Observatorii au considerat inutilă această stimulare a indignării publice; au crezut că șase luni de spectacol și povești monstruoase despre canibalismul senatorilor decojitori sunt suficiente și nu era nevoie să exprime cea mai mare groază despre aceștia.
174
cruzime, din moment ce nimeni nu ar putea acum, prin cele mai nemaiauzite și subtile acte de inumanitate, să oblige oamenii dotați cu o inimă sensibilă să-și înăbușe tremurul la vederea unor fapte asemănătoare cărora nu se găsesc nici măcar în istorie. a popoarelor barbare. Este un fapt însă că toți oamenii simpli și cinstiți au luat frazele strălucitoare și viguroase ale Oratorului Poporului și Prietenului Cetățenilor, susținute cu generozitate de cuvinte republicane, ca o manifestare a energiei și a devotamentului nemărginit față de apărarea drepturilor poporului, ignorate și uzurpate. Oamenii chibzuiți s-au mirat că totul se rezumă doar la cuvinte, în care, dacă vreți, bubuiau tunete și fulgeră, dar care nu i-au incinerat pe dușmanii principiilor eterne, nu i-au zdrobit pe uzurpatori. Aceste uragane verbale au fost îndreptate împotriva barierelor deja răsturnate. A fost necesar să se asalteze fortificațiile principale pentru a lua cu asalt cetatea, iar Freron părea că vrea să inspire că distrugerea barierelor a fost o victorie completă, că după aceea nu mai trebuie cucerit nimic. El nu a fost trezit nici măcar de zgomotul bătăliei, care a fost dusă la câțiva pași de luptători viteji, care încercau să obțină o victorie autentică și decisivă și care erau expuși unor pericole mult mai mari prin asaltarea cetății drepturilor omului decât el a fost. Acest atac atât de important și curajos a avut loc în fața ochilor lui, dar el nu părea să-l vadă. Nu a spus niciodată un cuvânt bun sau rău despre ea: nu a pomenit niciodată un cuvânt despre Clubul Electoral. Toate acestea s-au întâmplat lângă el și a tăcut. Nici mustrarea lui Billaud a petiționarilor acestui club care au ajuns la bariera Convenției (și până la urmă, Billaud este unul dintre acei mari păcătoși pe care Freron nu-i iartă nimic), nici încălcarea dreptului la libertatea de petiție și a oricărui public. rușine prin arestare scandaloasă - în instanță și în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu atribuții - judecătorul Bodson, membru al acestui club, pentru întocmirea petiției clubului din 20 Thermidor *; nici decretul care privează această societate de sediul ei în clădirea Episcopiei, nici pagubele teribile cauzate de devastarea revoltătoare a acestei clădiri, nici răspunsul obscen și dezastruos pentru Republică al președintelui Dumont la o altă petiție, din 7 Vendemière ** , petiție care a ridicat probleme extrem de importante și a primit universal aprobarea cetățenilor Parisului... nimic din toate acestea nu a putut inspira vocea puternică a Oratorului Poporului, deși în numărul 1 al ziarului

său a promis că va lupta împotriva tuturor. acte de oprimare, să nu facă niciodată din principii un târg, să-și obțină triumful sau să piară odată cu ele.
Să nu pierdem din vedere aceste replici, această reproducere a tuturor împrejurărilor în care cele mai importante interese ale poporului
♦ Vezi Monitorul Libertăţii Presei, nr.13. ♦♦ Vezi nr.22.

au cerut ca cel care își spune Oratorul să ridice glasul, în timp ce gura și condeiul îi rămân mute și inactive. Să nu pierdem din vedere scrisoarea surorii Prietenului Poporului către Frron în apărarea lui Legré; Să nu uităm că scopul său explicit, vizibil, este de a pune patriotismul lui Freron la ultima încercare. Să ne amintim că poporul este pe bună dreptate convins că libertatea și principiile vor prevala prin forța proprie, puterea poporului, dacă această forță este susținută de un singur apărător în Convenția Națională. În conformitate cu această credință, era perfect rezonabil să se recurgă la o modalitate de a ne asigura că acest singur protector există. Era firesc să-l văd în Freron, după toate declarațiile sale zgomotoase de dragoste față de popor și, de asemenea, având în vedere declarațiile sale solemne și repetate de devotament față de cauza sacră a principiilor. O scrisoare ca cea a Albertinei Marat este capabilă să determine adevărata valoare a acestor afirmații. Și dacă Freron nu dă un răspuns în două zile, tăcerea lui va rezolva, nu în favoarea lui, întrebarea, a cărei soluție societatea o așteaptă cu îngrijorare, întrebarea dacă toate cele 15 numere Freron sunt complet indiferente față de marile probleme ale drepturile poporului și numai pline de amărăciune împotriva a patru tirani incontestabil respingători împotriva lui Barère, Collot, Carrier și Billot; oare aceste 15 numere dau motive suficiente pentru a bănui că singura preocupare a Oratorului Poporului este să le ia locul și el caută să ne excite doar ca să alegem alți tirani.
Răspunsul la această întrebare este esențial și nu indiferent față de marea cauză a câștigării drepturilor poporului, căci, înainte de a ne lansa în această chestiune, este important pentru noi să știm dacă ar trebui să ne bazăm doar pe noi înșine și să nu ne bazăm pe vreunul dintre membrii Senatului și, în plus, trebuie să-i avertizăm pe toți concetățenii noștri împotriva greșelii dăunătoare de a lua parte înflăcărată la o luptă care nu este decât o ceartă între două grupuri de înfometați de putere.
Încă nu-l dau vina pe Freron. Dar natura muncii sale atât ca jurnalist, cât și ca membru al senatului; dar complicitatea sa, cel puțin tacită, la adresa notorie a celei de-a 18-a Vendémière, pe care toți cetățenii cinstiți, toți cei care au ochi, îl consideră drept un act care completează uzurparea suveranității populare, ca un manifest al comisarilor, îndreptat împotriva mandatarilor lor. - toate aceste împrejurări, luate împreună, aproape îmi permit deja să apreciez intenţiile Oratorului poporului. Încă nu-l învinovăţesc deloc pe Freron, şi îl bănuiesc, până la punctul în care chiar sunt înclinat să-l consider principalul sprijin al uzurpatorilor suveranităţii populare. Cred că este în interesul cauzei publice să raportez aceste suspiciuni și motivele lor. Și apoi este treaba lui Freron să demonstreze că aceste suspiciuni nu sunt

justificat: chiar dacă este vinovat, îi las posibilitatea mântuirii. Nu va fi învinuit, dimpotrivă, se va acoperi de glorie dacă vrea să slujească poporul împreună cu pamisul, dacă acceptă să admită că avem

dreptate sau greșit, sugerând că are asemenea înclinații, dar dorința. a participa la împărțirea puterii nu este doar o himeră, ci și cel mai rău lucru dacă recunoaște că a culege recunoștința unui mare popor pentru apărarea cinstită a drepturilor lor nu este doar o afacere mai de încredere, ci oferă și mai multe satisfacții. . Va trebui să aleagă între rușine și glorie. Gloria îi este asigurată dacă dorește sincer, așa cum a promis, să fie un apostol al principiilor și al drepturilor omului. Căci, așa cum am spus deja și voi repeta din nou, și este ușor de înțeles, un singur senator care ar fi sincer și hotărât să acționeze ca apărător al lor, ar putea asigura victoria în avans prin convingerea argumentelor sale și prin încrederea că va fi sprijinit de glasul poporului.despre care se spune că este glasul lui Dumnezeu. Dar, în timp ce Freron nu a vorbit încă, să nu fie jignit că eu, care nu fac niciodată din principii un târg, nu ezit în alegerea mea pentru el: sunt sigur că acționez în interesul poporului, informându-i despre suspiciuni puternice că activităţile politice ale lui Freron. Repet, mai este timp să le respingem lansând un asalt onest și deschis în numele principiilor și drepturilor eterne.
El va fi convins că suntem familiarizați cu totul atunci când va citi relatarea noastră detaliată către toți oamenii despre modul în care a fost adoptat recursul criminal al lui Cambacérès din al 18-lea Vendémière, în urma căruia Franța a dobândit un Senat asemănător cu Senatul permanent al Veneția, ca urmare a acestui apel poate fi considerată legalizată și aprobată în final (căci bazele autocrației republicane au fost puse prin unele acte anterioare cu mult timp în urmă) că nu mai există suveranitate populară, nu mai există drepturi ale poporului, nu mai există supremația stăpâniți peste cei conducători, dar există un amestec al tuturor puterilor în mâinile unui anume decemvirat, în componența în care intră pe rând toți senatorii, și există și transferul de către acesta din urmă a puterii celei mai nelimitate și reducerea. a tuturor francezilor la poziția de supuși și sclavi, la o stare de supunere pasivă, la cea mai servilă smerenie.
Arătând cum s-au desfășurat în ultima vreme măsurile impetuoase care au completat această uzurpare, ar trebui să se arate și rolul în această chestiune al celui care, asumându-și titlul de Orator și Prieten al Poporului, a devenit totuși vestitorul acestor măsuri.
La acea vreme am fost purtați de activități legate de nobila cerere pentru revenirea drepturilor eterne și a guvernării înțelepte, pentru care poporul francez a jurat să trăiască sau să moară... Ne-am proclamat partidul sacru al apărătorilor drepturilor omului. ..
despotism secret

ne-au lovit... Ziarele, aproape toate devotate guvernului, au primit ordin să nu spună nimic despre partidul nostru... Freron a participat la această conspirație a tăcerii, dar în cele din urmă s-a prefăcut că se alătură acestui partid. El a afirmat acest lucru fără echivoc în numărul 10 al ziarului său al 9-a Vendémière: „Aparțin unui partid formidabil”, scrie el la pagina 75, „partidul principiilor, partidul drepturilor omului”. Pe pagina următoare, scrie: „Secțiuni Paris! Aprindeți flacăra energiei voastre primordiale... scuturați-vă de jugul intrigatorilor... rupeți-le măștile și lăsați Convenția să audă în sfârșit exprimarea liberă a voinței voastre în sprijinul tuturor principiilor care vă garantează drepturile și libertatea.
După asemenea discursuri, pe care nici cei mai zeloși admiratori ai drepturilor omului nu le-ar refuza, s-ar putea aștepta ca în același

număr al 10-lea, doar o pagină mai târziu, Freron să scrie:
„Suveranitatea poporului rezidă în masa poporului; dar poporul, neputând să-și creeze propriile legi, A TREBUIT SĂ-ȘI CONCENTRE SUVERANITATEA ÎN MÂINILE UNA DINTRE PĂRȚILE LOR.” El a proclamat-o, și EL A FĂCUT, el însuși și-a desemnat reprezentarea și, ca să spunem așa, puterea lui ÎN MINIATURĂ. CU EXCEPȚIA ACESTEI PĂRȚI A POPORULUI, NIMIC ALTUL NU POATE ATRIBUI SUVERANITATE..........................
DE ACI, DACĂ O PARTE A POPORULUI ȚINE SUVERANITATEA ÎN MÂINILE LOR, ATUNCI ORICE CELALĂ PARTE CARE REVENDICĂ ACELAȘI DREPT SE MINȚIE SĂ SĂȘI.
Asta spune Partidul Drepturilor Omului? Iată ce spune Declarația Drepturilor Omului, articolul 25:
„Suveranitatea rezidă în popor: este una, indivizibilă, inalienabilă, inalienabilă”.
Articolul 26:
„Nicio parte a poporului nu poate exercita puterea care aparține întregului popor”.
Articolul 53 din Constituție:
„Legislativul propune legi”. Articolele 61-66:
„Poporul francez ACCEPTĂ, APROBĂ sau RESPINGĂ legile propuse de reprezentanții săi”.
Îl întreb pe Freron: există măcar un singur cuvânt aici care să-i confirme suveranitatea în miniatură? Există măcar un singur cuvânt aici că poporul ar fi concentrat suveranitatea în mâinile uneia dintre părțile sale? Freron este cel care dă, parcă, un input
178
Sorbesc o bucată din acel mare manifest! Op ne spune că partea poporului care stă în Convenție este suveranul! El ne spune că oamenii care au avut inițial această suveranitate au cedat-o Convenției! Și că în prezent numai Convenția are dreptul să exercite această suveranitate... Vă rog, delegați obrăznici, să subliniați unde este actul acestei concesii? Poporul nu ar avea dreptul să semneze un astfel de act: căci, după cum spune autorul Contractului Social, căruia pretinzi să-l omagi, „poporul nu poate încheia un contract îndreptat împotriva lui, iar dacă un asemenea contract ar fi a concluzionat, ori ar fi invalid și revocabil.”
După cum vezi, Freron, poporul francez nu numai că nu a semnat un astfel de pact nebunesc, dar a încheiat un tratat exact opus. Actul Constituțional, împreună cu Declarația Drepturilor, este singurul pact încheiat de națiunea franceză și tocmai am văzut pe ce principii de bază se bazează.
Poporul a declarat în ea că suveranitatea rezidă numai în ea, că nicio parte a ei nu poate pretinde suveranitate!.. Nu există CONCENTRARE în mâinile uneia dintre părțile sale, nici suveranitate în MINIATURĂ. Există tocmai opusul - suveranitatea întregii MASE a poporului. Îi sugerez lui Frron să se gândească bine, să înțeleagă bine acest articol.
Poporul a declarat că suveranitatea lor este inalienabilă. Prin urmare, preluarea puterii de către Frérop, care susține că această suveranitate i-a fost cedată, nu va împiedica poporul să-și recapete în stăpânire.
Poporul a declarat că suveranitatea lor este INALIENABILĂ. Prin urmare, nu-l poate deține în locul lui, cel puțin temporar. În consecință, reprezentanții săi nu pot lua această suveranitate pe un contract de închiriere pe termen lung, căci un închiriere este o înstrăinare: înțelegem termenii.

Poporul a declarat că legislativul nu poate decât să PROPUNE legi. Prin urmare, legislativul nu poate fi niciodată suveran din punct de vedere juridic.
Oamenii au declarat că au dreptul de a ADOPTA, A APROBA și RESPINGE legi. În consecință, poporul înțelege că ei sunt cei care sunt suveran. Nu, Freron, nu ești suveranul meu, nu te voi respecta niciodată ca atare. Nu-mi place miniatura ta. Este prea mic lângă un mare suveran, lângă un adevărat suveran. Am nevoie de un suveran colosal! Este nevoie de măreție pentru a insufla respect în mine. Suveranul trebuie să fie poporul, întreaga lor masă, după cum se spune
12*
179
rit Constituție, nu pigmei; iar când fac această afirmație nebună, îi consider niște neînțelepți. Mă răzvrătesc împotriva acestui lucru, dar în același timp îl las pe Jupiter în pace și nu-i cer să-i înlocuiască.
G. Babeuf. Tribuna poporului.
Notă. Continuat în numărul următor. Voi încheia acolo descrierea manevrelor prin care s-a realizat treptat distrugerea totală a suveranității naționale și voi schița metodele care vor ajuta la refacerea acesteia.
G. BABEF, APĂRĂTORUL DREPTURILOR OMULUI, CĂTRE REPUBLICANI, APĂRĂTORI AI ACESTE DREPTURI, la o ședință a clubului, denumit anterior Electoral, în secția Muzeului:
22 de vendémières din al 3-lea an al Republicii
CETĂȚENI,
Un eveniment la care nu m-aș fi putut aștepta, ieri, mi-a arătat că tirania era doar adormită și că tot ceea ce este capabilă ar trebui să fie așteptat de la ea. Atacul, despre care am aflat chiar în momentul în care a lovit unul dintre cei mai înflăcărați și mai valoroși colaboratori ai noștri în cauza sacră a câștigării drepturilor poporului, m-a făcut să simt nevoia să mă protejez de furia decemvirilor. Neștiind ce soartă mă așteaptă, considerând că este imprudent să mă arăt, i-am dat unuia dintre prietenii mei acest pachet pentru tine. Din ea vei afla cu indignare despre cum sunt tratat.
După îndelungi suferințe, îndelungate persecuții, la care am fost supus de dragul libertății, am primit în urmă cu doar o lună un post într-una din catedre. Am sperat să-mi scot soția și cei trei copii din sărăcia adâncă în care nenorocirile mele succesive îi cufundaseră împreună cu mine. Absorbit constant de soarta patriei, am văzut că venise momentul în care, mi se pare, un stilou sincer și îndrăzneț poate ajuta cu succes patria să iasă din acea stare rușinoasă de sclavie și întristare în care a fost de o vreme. an. Dacă nu am talentele lui Marat, atunci îi simt în mine focul, energia și devotamentul lui față de cauza sacră a poporului. Simt că sângele lui fierbe în venele mele. Încep să scriu. Ziarul meu este bine primit de toți cetățenii care urăsc asuprirea. Primele sale numere sunt acceptate ca o voce de consolare, revarsând în inimi un balsam de speranță, permițând cuiva să discerne strălucirea unui nou zori de libertate. Măgulit de aprobarea concetățenilor mei, pătruns de un sentiment de satisfacție că aș putea face ceva pentru frații mei, sunt din ce în ce mai cuprins de încântare, uit totul de dragul patriei, aproape că uit de propriul trai. , uit de sotie si de copii, imi sacrific pozitia si ma predau
L o
proteja eficient Cauza! Drav oameni. Soţia mea şi fiul meu fleôaffcjief, ambii republicani, la fel de altruişti ca tatăl şi soţul lor, mă ajută în orice fel pot. Ei fac aceleași sacrificii. Zi și

noapte sunt ocupați cu Guffroy, imprimanta mea, să plieze, să distribuie, să trimită ziarul. Casa este abandonată. Alți doi copii mici, dintre care unul are doar trei ani, sunt lăsați închiși acasă timp de o lună. Dintr-o astfel de neglijență se ofilesc, dar nu se plâng și par să fie deja impregnați de aceeași dragoste pentru patria lor și fac de bunăvoie toate sacrificiile pentru ea. Nu mai conduc nicio gospodărie: în timp ce ne-a ieșit ziarul, am mâncat pâine, struguri și nuci. Toate aceste sacrificii au fost plăcute, au fost vesele pentru noi. Tiranii, se pare, au înțeles asta, au decis să ne lipsească chiar și de aceste bucurii, iar dacă nu există vindecare de răul pe care ni l-au provocat, ne condamnă la cea mai grea suferință. Așa și-au tras săgețile spre mine.
Deputatul Guffroy, tipografia mea, a ordonat ieri să fie oprită circulația celui de-al 26-lea număr al lucrării mele. De asemenea, a încetat să-l mai vândă, a confiscat vreo 30 de mii de exemplare din toate numerele ziarului, mi-a dat afară soția și fiul și le-a spus că mă va raporta la Comitetul de Securitate Publică.
Guffroy a combinat multe crime diferite în acest act unic. A răspuns cu trădare celei mai sincere, mai frățești încredere, m-a jefuit cu nepedepsire, a jefuit nu mai puțin cu îndrăzneală elita patrioților care s-au abonat la ziarul meu și a dat o lovitură criminală patriei, stingând torța care radia, poate, lumina celui mai incontestabil adevăr. O, oameni buni, acesta este unul dintre reprezentanții voștri!
Guffroy mi-a trădat încrederea. O, insidios! Când am început să-mi public lucrarea, nu i-am ascuns principiile în spiritul cărora intenționam să o conduc. Dacă mi-ar fi spus că nu vrea decât să fiu pe jumătate apărător al poporului și că numai cu această condiție ar fi de acord să-mi tipărească ziarul, aș căuta o altă tipografie.
Guffroy m-a jefuit cu nebunie. El a cules toate roadele muncii mele. Primele mele numere au apărut în două ediții, el a vândut o cantitate imensă, a obținut toate veniturile din retail, a luat toți banii de abonament, nu am primit niciodată un singur sous. Dar am cel puțin satisfacția de a fi citit cu respect de către prietenii libertății, iar acest Guffroy nu mă poate lua.
Această recompensă este mai valoroasă pentru mine decât banii; pentru Guffroy nu înseamnă nimic.
Guffroy a jefuit elita patriotică care s-a abonat la ziarul meu. Poate că nu are obrăznicia să refuze să returneze banii depuși abonaților din Paris, dar nu va trimite nimic abonaților din departamente care nu au
181
Det oportunități de a veni la el și de a cere returnarea banilor lor. Dacă aș putea, le-aș returna, deși nu am primit nimic. Dar nu am nici măcar un sous și va trebui să sufăr din cauza științei că frații noștri de la departamente mă vor considera hoț, și nu Guffroy.
Ce victorie pentru crimă! Ea îi va oferi ocazia să spună: uită-te la acest om care s-a grăbit atât de mult cu virtuțile și patriotismul lui! Și ei bine, a anunțat apariția unui ziar pur popular doar pentru a strânge mai mulți bani. Ne-a jefuit. O, providență! Ce ești, dacă lași pe cei drepți să fie pedepsiți în loc de vinovați! 1..
În cele din urmă, Guffroy dă o lovitură mortală patriei, stingându-și torța adevărului. Cetăţeni, în ultimul număr, în al 26-lea, aţi văzut că marele oraş Rennes s-a ridicat deja sub steagul apărătorilor drepturilor omului. Acest succes remarcabil al propagandei noastre a alarmat despotismul. În același număr, am atins nervii unora dintre reprezentanții săi dezvăluind faptele lor rușinoase. Obsedat de frică, ca toate autoritățile ilegale, s-a gândit că va pieri dacă voi mai

scrie câteva zile. Acest număr, numărul 26, mă face un mare criminal în ochii lui. Dar în ochii voștri, cetățeni, întreb eu, mă condamnă pentru o crimă?
Coincidența măsurilor luate împotriva remarcabilului apărător al poporului, Legré, și a mea, coincidența lor în timp, mi-a dat, cred, toate motivele să cred că suntem considerați participanți la o conspirație comună. Mai mult indignat decât speriat de îndrăzneala tiraniei, m-am dus la sânul familiei Prietenului Poporului pentru a-mi exprima dezgustul. O mișcare involuntară a sufletului m-a îndreptat în disperarea mea către sanctuarul libertății. I-am povestit văduvei și surorii lui Marat ce tocmai s-a întâmplat cu bărbatul care a vrut să-i calce pe urme. Știau deja despre tot ce i se întâmplase lui Legré. Albertine Marat i-a scris deja o scrisoare lui Fréron în apărarea lui Legré, în care exprimă indignarea profundă stârnită în sufletele libere de actele de nedreptate, asuprire, tiranie. Am primit o copie a acestei scrisori de la sora Prietenului Poporului, am luat-o cu mine si sunt sigura ca nu ii voi provoca nemultumirea de faptul ca fara stirea ei am publicat-o in numarul 27 al meu. Acest număr, 27, cetățeni, vă pot trimite doar în manuscris. Este atașat acestei scrisori. Starea de neliniște și dezordine în care m-a cufundat persecuția a făcut imposibil să o public. Dacă problemele mele anterioare v-au interesat, citiți-o pe aceasta. Și, dacă nu mai pot predica doctrina drepturilor omului în toate părțile Parisului și în departamente, măcar o dată să fie auzită de acea parte a oamenilor care, apreciind foarte mult libertatea, participă cu sârguință la adunările voastre din pentru a auzi cum se discută acolo... Citiți această problemă nici măcar pentru faptul că



Am scris în ea cât de mult de dragul unei scrisori importante a Albertinei Marat către Freron. Dacă nu va deveni pentru voi un model de energie, al cărui sigiliu ar trebui să fie marcat în toate acțiunile voastre într-un moment în care libertatea se află într-o poziție atât de critică, îmi voi pierde speranța de a o salva. Dar nu mă îndoiesc că curajul tău, ca întotdeauna, este constant și neschimbător. Să știți că, în ciuda tuturor eforturilor depuse pentru a vă asigura că nimeni nu știe despre munca voastră, ochii Franței sunt îndreptați către restauratorii drepturilor omului. Toți cei implicați în apărarea lor nu vor dezamăgi speranțele Republicii. Am încredințat manuscrisul celui de-al 27-lea număr al meu cetățeni cinstiți și mă bazez pe aceștia că, având în vedere incapacitatea mea în prezent de a-l face public, vor încerca să-l tipărească.
Societatea populară, numită electorală, a decis la o ședință a celei de-a 27-a Vendemière să tipărească numărul 27 din Tribuna Poporului și scrisoarea anexată.
G. Babeuf

BABEF

ÎMPOTRIVA CONVENȚII THERMIDORIENE

OPEREA UNUI CETĂȚEAN DIN TRIBUNA FOSTULUI CLUB ELECTORAL despre necesitatea și modalitățile de organizare a unei veritabile Societăți Populare 1

12 Brumaire Anul III [2 noiembrie 1794]

Cetățeni, membri ai societății, cetățeni și femei din tribune, ascultători de ambele sexe și de orice vârstă!
Când crezi că libertatea este în pericol și trebuie apărat, atunci, desigur, nu vei respecta regula care spune: „Nu orice adevăr poate fi spus”. Dacă o mână de luptători pentru drepturile poporului vor să pară

în continuare puternici, când în realitate se află într-o situație disperată, atunci o astfel de pretenție nu va aduce beneficii nici lor, nici oamenilor. Acesta este doar un fel de lăudărie, pe care dușmanii libertății știu prețul și care nu poate decât să inducă în eroare patrioții creduli. Aceștia din urmă se bazează cu încredere pe apărători, crezând că încă mai pot rezista, în timp ce cea mai mare parte a batalionului este împrăștiată, iar partea mai mică rămasă este epuizată și slăbiciunea sa va duce inevitabil la moarte la prima lovitură.
Vă este ușor să înțelegeți, cetățenilor, adevăratul sens al acestei expresii figurate. Conține o mărturisire pe care nu o consider prea sinceră; căci oriunde și în orice împrejurări, acolo unde este vorba de oameni, nu poate fi niciodată înșelat. Cei care se angajează să acționeze pentru binele poporului sunt obligați să le dezvăluie întregul adevăr; și de îndată ce văd că sunt lipsiți de posibilitatea de a-i fi de folos, cel mai bine este să-i spuneți direct despre asta. Patrioții cinstiți nu ar trebui să fie ca acei șarlatani care îl țin pe bietul bolnav sub iluzia eficacității medicamentelor lor, când nu pot decât să-i scurteze viața, iar dacă ar fi lăsat la mila naturii, ar ieși mai devreme din criză.
Nu există nicio îndoială, cetățeni, că această societate reunește adevărați apărători ai drepturilor oamenilor. Fiecare îi va da cuvenitul și va fi de acord
184
Ei sunt de acord cu faptul că, din moment ce libertatea părea că renaște după 9 Thermidor, această societate nu a încetat niciodată să profeseze mari principii, idei de bază și eterne de independență socială și prosperitate. La fel, toți îl vor atribui persecuția la care a fost supus pentru constanța cu care a apărat această doctrină. Toată lumea știe că unii dintre membrii săi, și în persoana lor întregul popor, au devenit victime ale asupririi, iar în memoria oamenilor sunt întipărite numele unor vrednici martiri care au ieșit din mijlocul lui, lânceind în exil și închisori ca pedeapsă pentru energici. zel și devotament nemărginit față de acest caz sacru și sublim.
Dar ar fi orbitor dacă am vrea să ne mai ascundem de noi înșine și de ceilalți că seria de lovituri aduse acestei societăți de autorități a slăbit-o în așa măsură încât nu putea scăpa nimănui. Sa fim cinstiti. Cetăţeni, ce sunteţi acum şi ce puteţi face? .. Societatea voastră este formată din patru sute de membri. Unde sunt ei?.. De obicei sunteți 30-40 dintre voi aici. Ce poți face pentru oameni?... Majoritatea colegilor tăi s-au abținut de ceva timp să participe la întâlnirile tale, iar această majoritate, poate, nu este formată deloc din cetățeni răi; dacă ar fi răi, ar veni să se opună principiilor tale. Ei continuă să-i mărturisească pe ascuns, dar exemplul colegilor lor, pedepsiți doar pentru un cuvânt, dar încă o amintire proaspătă a sutelor de victime trimise la execuție, nu pot decât să-i sperie pe părinții de familie și și-au plecat temporar capul sub jug. . Reprezinți doar o mică celulă de luptători încăpățânați și persistenti. Dar, vom continua să spunem tot adevărul, ești atât de neînfricat? Cazi și tu în amețeală? De ce să nu recunoști și... ultima ta întâlnire arată că începi să te retragi: toată lumea se abține să-și ducă cu fermitate gândul până la capăt, temându-se evident de jertfă de sine inutilă. Dacă s-a pus problema adoptării unei rezoluții energice, întreb dacă este posibil să fiu sigur că aceasta va fi adoptată în unanimitate de această mână de oameni încăpățânați care, cu atâta teamă, totuși stau frumos?... De acum, pentru a se exprima acordul lor cu orice propunere,

este necesar să confirmați acest lucru cu o semnătură olografă, atunci este posibil ca într-un astfel de caz propunerea să adune o duzină de semnături și astfel ați da motive să spuneți că această propunere exprimă doar voința de o mână de răzvrătiți și făcători de probleme.
Întreb, nu arată un astfel de calcul cât de degradați am ajuns? Întreb, este posibil, ajungând într-o asemenea stare, să mai fie de folos oamenilor? Întreb, nu ar fi o înșelăciune să încercăm să menținem aspectul că încă mai putem face ceva pentru oameni? Întreb dacă nu ar fi mai bine pentru oameni dacă le-am spune sincer: oameni buni, nu vă înșelați, în starea în care ne aflăm, suntem neputincioși să facem orice pentru voi; suntem conştienţi de slăbiciunea noastră şi
185
despre aceasta vă spunem, nevrând să vă înșele; nu mai astepta nimic de la noi, puterea noastra este epuizata; iar dacă nu găsim vreo modalitate de a le restaura, nu vom mai putea lupta.
Așadar, fac această declarație oamenilor, urmând conștiința mea personală. Îi spun că este convingerea mea fermă că oamenii nu au de așteptat de la această societate decât dacă este reorganizată. Și întrucât sursa tuturor posibilităților este în oameni, la întocmirea proiectului pentru o astfel de reorganizare, mă bazez doar pe oameni.
Particularitățile acestei reorganizări mă cer să iau în considerare cât de cât și să mă refer la principiile cele mai de bază și originale.
Cetăţeni Libertatea oamenilor este în pericol? Este supravegherea singura garanție împotriva acestui pericol? Această supraveghere ar trebui să fie permanentă? Dreptul de supraveghere aparține întregului popor? Cum ar trebui efectuată?.. Acestea sunt cele mai importante întrebări pe care intenționez să le iau în considerare și să le decid una câte una, apoi vi le propun spre examinare.
Adevărul, pe care nimeni nu îl contestă, este că libertatea publică este mereu pusă în pericol, adică mereu există oameni ambițioși, flămânzi de putere, care de aceea amenință constant drepturile oamenilor.
Din această propoziție de bază rezultă necesitatea ca poporul să fie în mod constant în pază împotriva asupririi de către cei care guvernează.
Și acest principiu este afirmat textual de articolul 9 din Declarația drepturilor.
Prin urmare, întrebarea pe care o iau în considerare nu este deloc întrebarea dacă libertatea este acum în pericol, pentru că este fără îndoială că este întotdeauna în pericol.
De asemenea, nu se pune problema dacă oamenii ar trebui să fie acum în gardă pentru a-și asigura libertatea de încălcările ambiției și ale iubirii de putere, deoarece libertatea publică este cea mai valoroasă pentru oameni și, prin urmare, este datoria lor să fie mereu în picioare. paznic.
Prin urmare, nu poate fi considerată o insultă la adresa guvernanților, nu se poate considera că dați un semnal de alarmă împotriva lor dacă le spuneți constant oamenilor: păziți-vă libertatea... căci dreptul de supraveghere este un drept exercitat în fiecare zi, iar asta este singura modalitate de garantare a drepturilor oamenilor.
Acest lucru este confirmat și în altă parte în Declarația Drepturilor, unde se spune că oamenii trebuie să fie mereu în gardă pentru a compara acțiunile guvernului cu scopul oricărei organizații publice, pentru a nu se lăsa asupriți și umilit de puterea tiraniei.
Din aceste principii pe care le-am conturat, decurg inevitabil următoarele.

Cine vrea sfârșitul, vrea mijloacele. Întrucât dreptul de a supraveghea acțiunile guvernului este recunoscut ca fiind necesar și, prin urmare, suveranul, adică poporul, l-a stabilit,
186
el trebuie să fi dorit ca toate elementele acestei supravegheri, tot ceea ce este necesar pentru a face această supraveghere efectivă, să intre în această instituție și să fie puse în mișcare în același timp cu aceasta.
Prin urmare, oamenii doreau că santinelele lor să fie suficient de numeroase pentru a avea toate resursele de forță, inteligență și bunăvoință care ar putea asigura o bună supraveghere.
De aceea, Actul Constituțional conține următoarea prescripție în articolul 22:
„Constituția garantează tuturor francezilor... dreptul de a se asocia în societățile populare”.
Articolul 26 din Declarația drepturilor prevede: „Fiecare parte a suveranului reunită se va bucura de dreptul la o exprimare complet liberă a voinței sale”. *
Iar articolul 7: „Dreptul de a se întruni în mod pașnic... nu poate fi distrus... Necesitatea proclamării acestui drept presupune prezența despotismului sau o nouă amintire a acestuia”.
Nu poate exista nicio îndoială că, în măsura în care aceste drepturi sunt garantate de contractul nostru social, în măsura în care toți francezii au dreptul de a se asocia în Societăți Populare, în măsura în care fiecare dintre ei are dreptul de a-și exprima liber. va, în măsura în care este strict interzisă distrugerea dreptului de a se întruni în mod pașnic... supravegherea este perfectă, acțiunea sa este inconfundabilă și este greu de imaginat că abuzurile generate de ambiție și pofta de putere ar putea pătrunde în sistemul de 25 de milioane de santinelele care păzesc libertatea.
Deosebit de important, cetățeni, este articolul 22 din Actul Constituțional, care cheamă toți francezii să se unească în Societăți Populare. Acest articol spune tuturor că dreptul de supraveghere morală aparține fiecăruia, că este o datorie pentru toată lumea la fel de neîndoielnică ca și supravegherea fizică și materială, adică, așa cum fiecare cetățean consideră că este o datorie neclintită să stea în paza militară pentru a proteja societatea. .de la violența directă, el trebuie să considere o datorie la fel de sacră să ocupe alte posturi, menite să protejeze drepturile oamenilor de atacurile oamenilor insidioși și insidioși ambițioși.
Dar cât de departe suntem încă de momentul în care fiecare dintre noi va putea îndeplini cu adevărat această parte importantă a serviciului său pentru țară, mă refer la supravegherea morală și politică în Societățile Populare - această datorie sacră, a cărei implementare este prescrisă prin Constituție tuturor francezilor! !... Ce combinație fatală de împrejurări a dus la faptul că, deși această instrucțiune se adresează tuturor cetățenilor fără excepție, doar o foarte mică parte dintre aceștia poate fi lăsată, aparent, să își îndeplinească datoria civică? De ce este necesar un brevet, o diplomă pentru a milita pentru cauza poporului, pentru drepturile lor? De ce unul este ceea ce este un bărbat
I7
parte a unui popor suveran, nu este suficient pentru a-i da dreptul de a apăra interesele patriei?

Acest lucru se datorează unui defect inerent în modul în care sunt organizate Societățile noastre Populare. Este necesar să se clarifice în ce constă acest defect.
Societățile populare au apărut concomitent cu revoluția. În acea vreme, ideile și formele monahale aveau o mare influență asupra noastră; îi lăsăm să se infiltreze în primele noastre instituţii revoluţionare. Cele 60 de raioane ale noastre au adoptat numele a 60 de eroi de legende, batalioanele noastre s-au pus si sub patronajul celor mai cunoscute personaje din Sfinti; nici cluburile noastre nu s-au abătut de la acest sistem, au păstrat numele diverselor ordine monahale, aveam iacobini, cordelieri, fjants. Odată cu numele, am adoptat câteva instituții monahale. Așa-zisele Societăți Populare au devenit simple ordine, politice, dacă vreți, dar, ca și ordinele monahale, au avut propriile lor instituții, propria lor disciplină, propriul lor regim intern, propriul spirit corporatist, propriile lor privilegii, propriile lor statute, rituri proprii și ceremonii de admitere a candidaților. Au împărțit poporul în două caste - casta aleșilor și casta profanilor. Aceștia erau din nou cetățeni activi și pasivi într-un fel: unii puteau vorbi public despre interesele patriei, pentru că aduceau bani și aveau diplome, alții erau obligați să asculte și să tacă, pentru că nu aveau destui bani și nu erau onorați. să fie înscris.
Vă întreb, cetățeni, nu este această organizație vicioasă? Își servește scopul unei instituții constituționale, care este societățile populare? Care este scopul acestor societăți? Nu este oare să exercite control asupra tuturor agenților poporului? Pentru a preveni prin intermediul acestei supravegheri orice posibilitate de încălcare a principiilor care protejează libertatea publică? Extindeți discuția asupra tuturor cerințelor care ar putea fi de interes pentru oameni?.. Dar cine va putea efectua bine această supraveghere? Nu este poporul ca întreg? Dacă oamenii au nevoie de ceva de cerut, atunci cine mai bine decât el îi va înțelege nevoile? Cine mai bine decât el poate clarifica dorințele pe care consideră necesar să le exprime? Nu, cetățeni, acești oameni, unindu-se în ceva asemănător frățiilor și arogându-și dreptul exclusiv de a acționa în apărarea intereselor poporului, nu își exprimă voința în felul în care ar fi făcut-o ei înșiși. Oare oamenii au nevoie de avocați frivoli care au cumpărat dreptul de a deranja pentru el, interzicându-i să vorbească despre propriul său caz? în timp ce ei, un popor mai puțin predispus la vorbe grandilocvente, mai puțin înclinat spre inteligență și să piardă vremea în certuri de partid, ar putea, desigur, mai bine decât toți erudicii și toți procurorii, să ajungă la adevăratul scop, la ceea ce este în interesul comun.
188
Cum ar trebui să fie Societățile Populare? Chiar numele lor nu indică deja că sunt întâlniri ale oamenilor? De ce, atunci, toți membrii unui popor suveran, toți francezii, contrar celor spuse în Actul Constituțional, nu pot apărea acolo fără a fi supuși la nenumărate formalități, fără a se confrunta cu faptul că lipsa fondurilor constituie un obstacol în calea exercițiului? al acestui drept?.. Asta înseamnă din nou această aristocrație a bogăției, această linie de demarcație între oamenii care plătesc și oamenii care nu plătesc?.. Mai dau banii drepturi exclusive, niște avantaje deosebite?.. Cum așa? Îmi voi cumpăra o diplomă ca să pot avea privilegiul de a vorbi pentru sau împotriva cauzei comune, iar vecinii mei săraci nu pot fi decât ascultătorii mei! Și voi dobândi dreptul să vorbesc chiar și împotriva lor, iar ei nu vor avea ocazia să-mi răspundă!certările acestui sfânt,

căruia i se îngăduie să vorbească prostii de la amvon. Cum să nu ne fie rușine să menținem într-o asemenea măsură obiceiurile unui regim pe care l-am condamnat pe bună dreptate? Trebuie să rupem aceste legături rușinoase care ne despart atât de departe de ceea ce ar trebui să fim și să ne apropie de ceea ce am jurat să nu fim. Vrem să avem doar ordinea poporului, dar să ne comportăm în felul oamenilor în toate! Toate instituțiile noastre să fie impregnate de principii populare. Cu siguranță vor fi perfecți, cu condiția ca ei să fie conduși în ochii tuturor și să se străduiască în mod constant să facă voința generală.
Cetăţeni! Până la urmă, nu în zadar Constituția a decis să garanteze tuturor francezilor dreptul de a se uni în Societăți Populare. Constituția, deși afirmă acest drept ca o garanție a libertății, obligând astfel fiecare cetățean să-și exercite acest drept, nu a însemnat deloc că ar putea deveni iluzoriu. Prin urmare, nu a adunat deloc mii de dificultăți pentru a închide accesul majorității la aceste societăți. Nu spunea deloc că e nevoie de elocvență, să fii orator, să ai bani de împărțit la unele cheltuieli, să ai patroni pentru a putea merge pentru prima dată acolo; că trebuie să treci printr-un fel de inchiziție și să treci printr-o mulțime de ceremonii înainte de a obține accesul oficial. Constituția nu a avut nicidecum în vedere reluarea comerțului cu charte, vânzarea de privilegii. Singurul scop al constituției era ca toți francezii, tot poporul, să se poată uni în Societăți Populare. Și de vreme ce nu a stabilit formalități care să excludă pe nimeni, nu este nevoie de asemenea formalități: voi schița acum, în spiritul Constituției și a voinței sale evidente, exprese, cel mai simplu plan pentru o adevărată Societate Populară.
Cetăţeni! Membrii acestei Societăți au distrus deja parțial granițele care îi despărțeau de oameni. Au distrus aproape complet barierele care deosebeau un membru al Societății, deținător de diplomă, de un cetățean de rând. Nu mai jignești oamenii, considerându-i o grămadă de ignoranți. Si ce? Ați adunat o audiență de adevărați republicani, o audiență a acelor oameni cinstiți care cunosc și iubesc doar dreptatea, principiile și drepturile inalienabile și inalienabile, fundamentele eterne ale libertății publice și ale bunăstării publice. În Societatea voastră au domnit încrederea, fraternitatea cordială, unitatea, sprijinul reciproc - toate sentimentele care hrănesc energia și inspiră speranță pentru succes. Aici a luat naștere o uniune de forțe și cunoștințe, unite prin idei comune, dorințe comune, un scop comun. Toate sentimentele erau îndreptate spre asigurarea triumfului drepturilor nemuritoare ale omului. Din acești tribuni, care multă vreme nu au fost socotiți nimic, răsunau voci, animate de elocvență și adevăr. Adevărul, care a fost uitat atât de mult timp, care a fost sugrumat atât de mult de tâlhariul tâlharilor politici, a ieșit în sfârșit la iveală. Ea a tăiat toate născocirile false cu care acești tâlhari întunecau moralitatea libertății. L-ai recunoscut, acest adevăr, prin trăsături inimitabile, izbitoare, prinzând inima unei persoane, chiar și a uneia pervertite. Când vocea ei ți-a adus doctrina principiilor, ai văzut cât de mici, meschine, picarești sunt toate celelalte doctrine în comparație cu ea; ai văzut că numai ea îi poate conduce pe (toți) francezii la fericire. Deci, pentru a atinge fericirea, este necesar doar să se asigure victoria doctrinei principiilor?.. Și ce trebuie făcut pentru a asigura această victorie? Trebuie să dăm oamenilor posibilitatea să o susțină, pentru că, desigur, își doresc acest lucru, pentru că nu se poate să nu-și dorească propriul bine. Dar nu are oamenii deja la îndemână mijloacele pentru a sprijini și a asigura victoria doctrinei principiilor? Nu...

Prin urmare, această victorie este împiedicată de intrigi politice? Da... Ce se poate face pentru a asigura victoria? Pentru a finaliza ceea ce această Societate a început, pentru a o transforma într-o adevărată Societate a Poporului.

Mă refer la o adevărată Societate Populară în care întregul popor să poată veni, să stea și să ia cuvântul, fără a fi supus la o mie și una de formalități adoptate în corporațiile care imită corporațiile fanatismului și regalismului. Eu numesc o adevărată Societate Populară una în care este suficient să fii prezent pentru a deveni membru al ei; unul în care fiecare cetățean își poate aduce cunoștințele sau să facă o cerere și preocupări... unde nicio plângere, nicio idee de interes public nu va fi respinsă, nicio voce nu va fi redusă la tăcere sau suprimată. Eu numesc o adevărată societate populară una în care oamenii care nu au bani nu vor fi în niciun caz plasați mai jos decât cel care îi are... una în care toată lumea

190

vor fi șterse liniile de demarcație, unde noi, fuzionați împreună, ne vom bucura de privilegiul comun de a ne interesa doar mântuirea patriei și a libertății; unde nu vor mai exista certificate, diplome, pergamente, acele jucării ale deșertăciunii de copii, acele urmași ai vechiului regim.

O, cetățeni, putem face mai mult decât ce au făcut oamenii mari, care au câștigat libertatea înaintea noastră și au reușit să se bucure de ea multă vreme. Când poporul roman s-a conferit în Forum sau în orice altă piață publică, când discuta despre treburile funcționarilor săi, ale generalilor sau ale celorlalți agenți ai săi, nu existau secole privilegiate printre ei, nu existau oameni care să meargă cu o piesă. de carton în butoniera lor sau cu o bucată de pergament în buzunar. Nimeni nu ar îndrăzni să-i spună unui roman: „Ascultă și tăce, pentru că nu ai o diplomă care să-ți dea dreptul de a vorbi, sau pentru că nu ai plătit nimic pentru iluminat”. Patria catonilor și a brutelor nu s-a oprit asupra unor astfel de fleacuri. Totul la acest popor a fost grozav. Cluburile oamenilor lui erau reale, nu erau grupuri de partide, ordine, frății, așa cum am făcut noi. Acolo s-a auzit adevărata voce a oamenilor. A stârnit respect pentru că suna puternic. Acea Societate Populară, care s-a întrunit în Forum sau în vreo altă piață publică, a unit întregul popor roman. Locurile de întâlnire erau mereu pline, și până și acoperișurile caselor vecine erau ocupate, pentru că acolo se ținea cont de fiecare persoană, pentru că fiecare putea, la rândul său, să urce pe podium și să vorbească.

Să urmăm noi, cetățeni, aceste modele cu adevărat democratice, susținute în același spirit cu cerința indicată din Actul nostru Constituțional. Ai o celulă bună de luptători autentici pentru principii aici. Cheamă-i pe toți cei care o formează să se unească cu noi, formând un singur tot, și să nu oprească lupta onorabilă în apărarea drepturilor veșnice. Cheamă-i să se alăture lor și cu tine pe toți cei pe care îi cunosc ca oameni care sunt și prieteni ai poporului și ai libertății. Să facem o alianță impunătoare pe care nici obstacolele, nici persecuția nu o pot rupe. Lăsați oamenii să fie uniți nu prin premise, ci prin rudenia sentimentelor, dorințelor și credințelor. Fie ca această unitate să se realizeze după un singur semn - devotamentul față de principii. Lăsați-l să crească la infinit doar în virtutea faptului că deschide tuturor posibilitatea de a aduce un tribut cunoștințelor lor pe altarul umanității și fericirii universale. Atunci, cetăţeni, veţi putea auzi adevărata voinţă a poporului. Atunci petițiile voastre vor deveni adevărata expresie a nevoilor sale, a

preocupărilor sale legitime, a adevăratelor sale interese. Atunci nimeni nu va putea spune că propunerile tale sunt doar rezultatul intrigilor mai multor intrigători și servesc doar obiectivelor lor personale. Responsabilitatea va fi atunci
191
nu o mână de membri ai Societății, ci o masă impresionantă, ale cărei revendicări, confirmate de câteva mii de semnături, vor avea o greutate considerabilă. La fel, Adunarea Populară nu va mai fi atunci exclusiv o arenă pentru retori. Hei, cetățeni! De ce avem nevoie de atâta elocvență. Unde ne-a dus până acum? Adesea oamenii vor exprima mai mult în două cuvinte decât cel mai magnific discurs. Dacă oamenii spun: „Libertate; pâine, n pâine bună; din toate cele necesare, de bună calitate și din belșug”, de câte cuvinte ar mai fi necesare pentru a-l înțelege corect?

Pe de altă parte, cetățeni, încurajați o persoană timidă care nu spune nimic, nu încercați să-l suprimați arătându-vă toată erudiția, arătați răbdare și lăsați-l să-și dezvolte gândul. Poate că de pe buzele lui vor ieși cele mai bune adevăruri, mai ales favorabile implementării intereselor comune.

De asemenea, nu condamna la tăcere sexul care nu merită să fie tratat cu dispreț. Dimpotrivă, trebuie să ridici demnitatea celei mai frumoase părți a umanității. Permiteți soțiilor dumneavoastră să participe la asigurarea intereselor patriei; ei pot face mai mult pentru prosperitatea sa decât se crede în mod obișnuit. Vor putea ei să crească eroi dacă nu îi considerați oameni? Descurajându-i, cum să ceri ca cei cărora li se încredințează în mod firesc învățământul primar să planteze în sufletele noilor generații acele semințe de dragoste arzătoare pentru patria-mamă, care singure pot întări pentru totdeauna tărâmul libertății și al virtuților republicane? .. Dacă în Republica voastră nu veți pune femei în nimic, le veți face dandy, pe care i-am văzut în mulțime sub monarhie, și influența lor va fi de așa natură încât o vor reînvia. Și, dimpotrivă, dacă vei socoti cu ei, vei face din ei Corneliu, Lucrețiu și ei vor aduce pentru tine pe Brutus, Gracchi, Scaevolos.

Ați greșit, cetățeni, când la ultima voastră întâlnire nu ați permis unei persoane de acest sex să vorbească, pe care tirania bărbaților a căutat întotdeauna să-l anuleze, deși acest sex nu a fost niciodată lăsat inutil în timpul revoluțiilor. Cu atât mai mult ar trebui să vă grăbiți să corectați această omisiune, cu cât acea femeie energică pe care o taci este o dovadă clară că sexul ei merită uneori pe al nostru, atât în privința dreptății judecăților, cât și în ceea ce privește curajul. Patrioți! Nu împiedica pe nimeni să proclame acele adevăruri pe care tu însuți nu îndrăznești să le exprimi. Doamne, nu ești așa de puternic acum!...

S-ar putea obiecta că prin metoda de organizare propusă de noi, intrigatorii ar putea intra în posesia adunării populare, dar o asemenea obiecție este extrem de neconvingătoare. Prețuiești cu adevărat virtutea poporului nostru atât de jos încât să crezi că printre ei numărul oamenilor cu intenții pure nu depășește
192
numărul de intrigători? Cei pe care ii adunati vor fi adevarati sans-culottes, oameni cu inima curata, cu toata puterea sufletului lor dorindu-si numai bine si avand instinctul potrivit de a recunoaste ipocritii. Dacă cei din urmă ar îndrăzni să apară, s-ar arunca repede în confuzie. Au existat deja exemple clare în acest sens în mediul dumneavoastră.

La fel de ușor veți respinge, cetățeni, alte obiecții mărunte. Vi se va spune: „De ce, un astfel de aranjament va atrage mulțimi... Unde pot găsi o cameră suficient de mare? De ce, mereu vor fi cheltuieli... Cine le va acoperi? .> Cât despre local, sunt multe teatre goale, închiriem unul dintre ele: discuțiile care se desfășoară acolo vor atrage, poate, nu mai puțină mulțime de oameni decât bufoneria, pentru prezentarea căreia a servit anterior... Acoperire cheltuieli. Nu s-ar putea propune ca fiecare dintre cei prezenți, dacă vrea sau dacă poate, să contribuie la fiecare ședință cu câte un sous; ca de fiecare data cand se face calculul cheltuielilor si veniturilor; să nu existe vistierie; ca surplusul de venituri peste cheltuieli, inclusiv taxele de iluminat, tipărirea și alte cheltuieli, să fie imediat folosit pentru cauze caritabile?

De ce să te străduiești mereu să fii ca ceilalți? De ce să copiați orbește Adunarea Națională? De ce aceste înregistrări, arhive, protocoale, președinte permanent și secretari? Întregul aparat, care poate deveni o sursă de dificultăți, este într-adevăr necesar pentru o Societate formată din oameni și, prin urmare, trebuie să se apropie ceva mai mult de simplitatea Naturii? Ce ar trebui să facă? Care este scopul ei? Discutați modalități de a obține prosperitate? .. Dacă le găsește, atunci amintirea recunoscătoare a oamenilor va fi arhiva ei. Dacă, întâmplător, are nevoie să întocmească o petiție, oricare dintre cei prezenți sau care o propune poate fi secretar; Oricare dintre cei prezenți la ședință poate deveni și președinte.

Nici o lege care impune prezentarea unei liste de membri ai fiecărui club nu poate fi un obstacol. Lista acestei Societăți, spun ei, a fost întocmită și a fost dusă de agenții comitetelor Convenției, care i-au sigilat actele. Prin urmare, fostul club este lipsit de posibilitatea de a respecta cerințele legii, deoarece nu mai are o listă în care să poată găsi numele tuturor membrilor săi. Dar guvernul le cunoaște și este suficient. Și dacă astăzi Societatea decide să admită toți ceilalți cetățeni la ședințele sale pe picior de egalitate cu membrii săi, atunci aceasta este o rezoluție statutară care nu schimbă nimic în chestiunea listei: Societatea are dreptul de a permite lumii întregi să vină să vorbească cu ea despre interesele rasei umane .

Să rezumam, oameni buni. Îmi propun acum să proclamăm formarea unei veritabile Societăți Populare, care să nu se numească altceva decât „Clubul Poporului”, și în care oamenii



vor fi cu adevărat permise fără restricții, fără formalități, fără inchiziție, fără diplome, fără bani, fără talente oratorice, unde nu se vor întreba despre ce este o persoană, dacă în discursurile sale s-ar vedea doar raţiunea, dreptatea, principiile, și ar introduce oferte de bun simț. Cetăţenii, foşti membri ai Societăţii, fuzionează cu oamenii, devin tu însuţi poporul; ascunde aceste diplome, acest fel de scrisori de noblețe, stabilind un fel de diferență copilărească între tine și popor. Fii puternic cu oamenii, pe cât de simpli și nesofisticați sunt ei. Rupe toate zdrăngăniile deșertăciunii copilărești, dărâmă barierele care separă localurile tale de locațiile concetățenilor tăi, care sunt egali cu tine în toate. De ce este nevoie de acest sanctuar, care ofensează principiul egalității? De ce să păstrezi două clase, dintre care una sărbătorește închinarea, iar cealaltă este doar prezentă? Apelați la voi toți oamenii luminați. Fiecare persoană să-și dea seama de demnitatea sa.

Soarta libertății depinde numai de puterea poporului și de unitatea lui! Oamenii au nevoie și sunt asupriți; trebuie să se ralieze pentru a ieși din această situație. Dacă oamenii nu au puterea, nu îi vor putea obliga să-și asculte cererile și să-și atingă satisfacția. Acum gura lui este pecetluită, iar asta se va opri doar când oamenii nu vor fi împărțiți, când își unesc eforturile în jurul unui anumit centru, unde pot, fără teamă de nimic, să reverse sentimente autentice care le umple sufletul. Constrângerea generează răutate și servilism. Veți vedea cum acel spirit de lingușire, care dezonorează acum Franța, va dispărea de îndată ce va apărea Adunarea Populară, unde gândul adevărat al poporului nu va fi constrâns. Am ajuns acum la punctul în care Roma a stat în timpul tranziției de la libertate la sclavie. Acolo, ca și la noi, atunci ca și acum, mizeria omenirii, făpturi născute pentru sclavie, înhămați la carul asupritorilor poporului, li s-au alăturat scriitori fără rușine, defăimând principiile și lăudând crimele și năvălirile tiranilor. Ce ar spune Cato sau Brutus când ar vedea cu cât de smerit îi ard tămâie lui Octavian, pătat cu sângele încă proaspăt al victimelor interdicțiilor? Ce ar spune acești oameni mari, ce ar spune Marat dacă ar vedea în mijlocul nostru o umilire nu mai puțin rușinoasă! Să ieșim din această stare.
Într-o altă lucrare vor fi expuse mai detaliat toate avantajele care pot decurge din ordinea pe care o propunem; dar acest lucru este deja ușor de înțeles dinainte. Există toate motivele să ne așteptăm la fapte mărețe de la oameni dacă reușesc să se unească pe cea mai largă și singura bază demnă de ea. Patrioții parizieni au fost și vor fi mereu demni de postul de prim veghe al libertății. Întotdeauna vor atrage privirile contemporanilor lor și ochii descendenților lor. O voi prezenta pe a mea acum
194
propunere sub formă de Articole de Ordonanță și, ca prim pas, cei prezenți aici să voteze imediat această propunere.
♦ " "
Cetăţenii, adunaţi la 12 Brumair în tribunele şi în sala fostului Club Electoral, au adoptat următoarea ordine de organizare a Societăţii lor:
Articolul 1. De acum înainte societatea se va numi CLUBUL POPORULUI.
2. Toți cetățenii, fără restricții, precum și femeile cetățene, sunt încurajați să devină membri ai acestuia, aducând o contribuție fezabilă din cunoștințele lor. Toți vor avea voie să stea și să vorbească în ordinea numirii pentru a primi cuvântul.
3. Nu se va face distincție între membrii Clubului din sală și cei din tribune; fiecare prezent va fi membru din momentul sosirii, fara a fi nevoie de diploma, certificat sau orice alt certificat de admitere.
4. Nu va fi nicio distincție între cetățenii plătitori și cei neplătitori. Cheltuielile vor fi acoperite prin donații voluntare sau bani de buzunar la fiecare întâlnire, în funcție de nevoile Societății.
5. Nu va fi nici un vistiernic. Calculul cheltuielilor si veniturilor se va face la fiecare sedinta, iar surplusul de venituri peste cheltuieli va fi folosit imediat in scopuri caritabile.
6. Această societate își va numi propriul președinte la fiecare ședință.
7. Documentele sale scrise vor fi numai Petiții și Contestații, care vor fi întocmite de comisari special aleși de fiecare dată în acest scop de către Societate.
8. Se va întocmi un afiș care să informeze toți cetățenii Parisului despre înființarea și organizarea acestei noi Societăți Populare.

Cetăţeni, pentru a sprijini imediat principiile care stau la baza acestui proiect, propun să permită cetăţenilor şi femeilor care se află astăzi în tribune să participe la votul pentru adoptarea acestuia; lasă barierele care îi despart de sala ta să fie imediat sparte, lasă-le să se contopească cu vampirii și tu cu ei; și vom jura să păstrăm acest pact în ciuda tuturor și împotriva tuturor; Să jurăm că, indiferent de obstacolele pe care le-am întâlni pe drumul nostru, cei care au încheiat acest acord se vor putea găsi, iar oriunde și oricând, unde se pot aduna, va fi Clubul Poporului.
G. B.
13 195
VREI SĂ SALVAȚI TRANSPORTATORUL.
Vor să dea vina pe Tribunalul Revoluționar.
Oameni, atenție!2
Crimele reprezentanților poporului și ale slujitorilor acestuia nu trebuie să rămână niciodată nepedepsite. Nimeni nu are dreptul de a pretinde o imunitate mai mare decât cea de care se bucură toți ceilalți cetățeni (Declarația Drepturilor Omului, art. 51)
Din ziua deschiderii procesului complicilor celui mai josnic exterminator al populației, poporul Parisului, poporul întregii Republici, cer cu voce tare și unanim cea mai severă pedeapsă pentru această creatură cea mai monstruoasă creată vreodată de natură. . Niciodată până acum o singură persoană nu a stârnit resentimente atât de puternice și atât de generale. Niciodată până acum iritația societății nu a fost atât de justificată de grămada de cruzimi. Carrier3 - acest nume groaznic se aude peste tot, este pe buzele tuturor. Unul dintre sunetele lui provoacă un fior de groază. Nu există francez pentru care acest nume să nu fie o istorie destul de completă a oricui îl poartă. Îi amintește fiecărui contemporan de cel mai vicios dintre prădători; în niciuna dintre legende descendenții nu vor găsi un distrugător egal de oameni. Atrocitățile acestui ticălos neîntrecut au fost pe deplin stabilite și dovedite în fața întregului popor. Și totuși are apărători de ajutor în Convenția Națională! Și totuși pare să existe un partid puternic care caută să-l salveze! Cu toate acestea, există chiar indicii ale dorinței de a influența, de a teroriza o instanță echitabilă, investigând un caz de mare profil cu înțelepciunea sa inerentă, cu care procesul ticălosului exterminator de oameni, care l-a depășit pe Nero și pe toți ceilalți mari călăi ai trecut, este conectat!
Nu este scandal când citești în toate ziarele ce s-a întâmplat în Convenție la ședința de la 12 Brumaire în legătură cu acest criminal crud, a cărui prezență în Senat este o insultă directă la adresa poporului! Să revenim la această întâlnire și să luăm în considerare circumstanțele uimitoare legate de Carrier.
Este un fapt că i s-a dat ordin unui polițist să-l supravegheze pe Carrier, să-l împiedice să părăsească Parisul și, în cazul în care ar încerca să facă acest lucru, să-l escorteze la Comisie pe 21. De asemenea, este un fapt că ofițerul care l-a dus pe Carrier la comisia menționată a fost arestat și întemnițat pentru asta.
Nimic nu sugerează că ofițerul ar fi trebuit să-l aresteze pe Carrier doar dacă a observat că încerca direct să părăsească Parisul. Ordinul scria: „Dacă a încercat să părăsească Parisul” - și de aici rezultă că însăși vagul cuvântului „încercați” a lăsat multă libertate.

actiuni fata de cel care a efectuat observatia; cea mai mică mișcare, cea mai mică faptă, i-ar putea apărea ca o astfel de „încercare”, el

singur era judecătorul în această chestiune și responsabilitatea lui trebuie să-i fi părut suficient de mare încât să nu-și permită să-și asume riscuri. Astfel, este limpede că nu ar putea fi învinuit în niciun fel dacă ar fi făcut această arestare; Însuși faptul arestării sugerează, fără îndoială, că a existat un motiv pentru aceasta, iar tratamentul celor care trebuia să îl supravegheze pe Carrier nu este nimic mai puțin decât o pedeapsă pentru îndeplinirea îndatoririlor lor directe.
Dar și mai de remarcată este tandra solicitudine pe care, în legătură cu această neplăcere, mulți deputați au arătat-o față de colegul lor Carrier. În primul rând, Comisia din 21 și-a exprimat profunda surprindere față de faptul că acesta era însoțit de un jandarm și un comisar de poliție, iar Guillaumere5 a considerat că este „o crimă cumplită împotriva Reprezentanței Naționale", și a cerut energic pedepsirea celor responsabili. .
Cu privire la această primă împrejurare, voi face doar o remarcă. Este ca și Guillaumard să păstreze respectul față de Reprezentanța Națională, fără a permite excepții chiar și pentru cei mai puțin merituoși dintre membrii săi.
Apoi vine Legendre6. El constată că cei care își exprimă îndoieli cu privire la planul de salvare a lui Carrier sunt oameni „răușitori".
Prin urmare, este penal să exprime neliniștea cu privire la ceea ce, fără îndoială, ar fi o mare nenorocire, și anume, dacă un infractor nemaiauzit ar scăpa de pedeapsa meritată.
A fost foarte ciudat să-l auzi pe Legendre explicând care este vinovăția de neiertat a celui care a făcut arestarea. El a spus că „a abuzat de puterile care i-au fost date, pentru că nu a manifestat respectul cuvenit față de Reprezentanța Națională, arestându-l pe Carrier în condiții care nu corespundeau demnității asociate funcției sale; drept urmare, Comitetul de Siguranță Publică a dispus eliberarea acestui reprezentant al poporului și arestarea persoanei care și-a permis un asemenea act de arbitrar împotriva unui membru al Convenției.
Când îl asculți pe Legendre ținând astfel de discursuri, te gândești involuntar că s-a terminat cu el, că mediul l-a răsfățat. Într-adevăr, ce respect poate fi atunci când vine vorba de flagelurile omenirii! Ce se înțelege prin „respectul cuvenit pentru Reprezentanța Națională în persoana Transportatorului", „prin demnitatea asociată funcției de Transportator"! Nu văd decât Carrier în Carrier, nu văd nicio demnitate în poziția lui; iar în ceea ce privește Reprezentanța Națională, văd doar că Carrier dezonorează un asemenea titlu. Ce fel de fanatism încurajează respectul pentru poziția celui care nu mai merită respect? Ne întoarcem la vremurile superstițiilor, când preoții mincinoși ne-au învățat să le respectăm poziția? Pentru mine, sunt doar oameni

nu posturi. Îi respect atunci când merită. Când sunt ca Carrier, mă dezgustează. Îmi vor spune: încă nu a fost condamnat. Răspund: este condamnat de opinia publică. E destul. Mai mult decât suficient.
După discursul lui Duhem7, a devenit în sfârșit clar că există o intenție fermă de a îndepărta devoratorul neamului uman din mâinile justiției naționale. „Vorbește", scriu ziarele, „de afișe menite să influențeze opinia poporului și a juriului Tribunalului Revoluționar, se arată surprins de faptul că procurorul de la acest tribunal nu a fost obligat să dea socoteală Convenție despre comportamentul său în această chestiune. El îi acuză pe liderii tribunalului că sunt o clică care intenționează să-i persecute pe mulți membri ai Convenției, în

special pe acei deputați care au făcut totul în Vendée. ce a fost posibil să salveze patria-mamă.
Așa este planul complicilor ucigașului popoarelor. Urmează să intimideze și să suprime tribunalul, vor îndrăzni chiar să încerce să pună sub acuzare chiar tribunalul și îl vor achita pe exterminatorul populației din departamentele occidentale sub pretextul că rabia, de care a dat lumii. un exemplu, era necesar pentru mântuirea patriei!
Ce sistem ucigaș! Pentru a salva Franța, a fost necesar să se distrugă întreaga populație din regiunile ei de vest! Pentru a salva patria, a fost necesar să transformăm cele mai frumoase regiuni într-un deșert groaznic, să transformăm acolo atât pământul cât și apa într-un paradis pentru vulturi, acoperind râurile, câmpurile, pădurile cu cadavre!un sfert din teritoriul Franței; ești la fel de barbar ca și el și capabil de aceleași fapte. Unde au găsit republicanii legiuitori atât de cruzi ca tine? Ce spirit rău i-a condus la călăi, în loc să-i îndrume către înțelepți? Înțelepții ar fi găsit alte mijloace pentru a salva patria-mamă decât exterminarea populației din cele mai frumoase regiuni ale sale. Filippo și Dubois-Crancé8 au susținut că Vendéea ar fi putut fi convertită la credința republicană într-un mod mai puțin brutal. Acolo urmau să fie trimise numai detașamente de misionari, apostolii libertății; capabile să prezinte doctrina libertăţii în toată atractivitatea ei, ei ar duce cu uşurinţă şi fără nicio vărsare de sânge la Republică un popor care fusese înşelat de cete de mincinoşi.
Semănători ai morții și făptuitori de vărsări de sânge, nu credeți că veți putea atenua oroarea generală provocată de isprăvile voastre groaznice prin intermediul unei fraze șarlatan și dezgustător de rece: „Au făcut doar ceea ce era necesar pentru a-și salva patria! " Aceste cuvinte sumbre și insinuante nu vor face nicio impresie. Faceți tot ce vă stă în putere pentru a suprima resentimentele societății; noi, la rândul nostru, vom face totul
198
să-și mențină fervoarea legitimă și să împiedice cea mai mare atrocitate să scape de pedeapsa pe care toți francezii o cer și se așteaptă. Dacă este necesar să descriem din nou zi de zi toate atrocitățile revoltătoare ale canibalilor noștri, o vom face, nu vom permite oamenilor să uite nimic. Acum vom începe asta. Calmează-te, nenumărate suflete ale morților, oamenii nu vor refuza doar pedeapsa pentru tine, vei fi răzbunat.
A fost necesar să se efectueze 23 de înecări în masă la Nantes pentru a salva patria-mamă, inclusiv cea în care au murit copii de 60U? Era nevoie de „căsătorii republicane” atunci când fetele și băieții, dezbrăcați, erau legați în perechi, uluiți cu lovituri de sabie în cap și aruncați în Loara? .. (Mărturia lui Philippe Ironjoli9 și Burt). Era cu adevărat necesar (o altă mărturie din 23 Vendémière) ca 10.000 de cetățeni să piară în închisorile din Nantes din cauza epuizării, a bolilor contagioase și a tot felul de greutăți, în timp ce 30.000 au fost împușcați sau înecați? .. A fost necesar (mărturia lui Laenzh) să se taie oameni cu săbiile în piața departamentului, pentru ca mai târziu 300 de oameni să fie ocupați să-i îngroape pe cei care au murit astfel timp de șase săptămâni? că Carrier s-a culcat cu trei femei frumoase și apoi le-a ordonat. a fi înecat?.. A fost necesar (mărturia lui Rónodo) să se dispună împușcarea detașamentelor de infanterie și cavalerie ale armatei rebele, care s-au părut de bunăvoie să se predea?.. A fost necesar (mărturia lui Tom) să se scufunde sau să împuște încă 500 de copii. , dintre care cei mai mari aveau sub 14 ani și pe care Carrier le numea „vipere care trebuie sugrumate”? cadavre

aruncate în cuve pline cu excremente? A fost cu adevărat necesar (mărturia lui Avraam, căsătorit cu Iyushot) să ucidă într-o singură noapte 50 până la 00 de prizonieri prin sufocare cauzată de infecție și lipsă de aer pe galliot, ale cărui toate trapele au fost închise intenționat pentru a provoca asfixiere? .. Era a fost necesar (mărturia lui Delamare) după execuția femeilor, să le adune cadavrele într-o grămadă și să-l numească, sub forma unei glume revoltătoare, „munte”? .. A fost cu adevărat necesar (mărturia lui Koron) să se smulgă făt de la femei în timpul demolărilor, îl poartă pe baionete și apoi îl aruncă în apă? .. A fost necesar să-i inspire pe soldații companiei. Convingerea teribilă a lui Marat că toată lumea ar trebui să poată bea un pahar de sânge?A fost cu adevărat necesar (mărturia lui Forge) ca directorul arestului să fie singurul judecător al prizonierilor? .. A fost cu adevărat necesar să se permită generalilor să se autointituleze în mod public dejucători ai Convenției?
199
a șters La Mettrie și că strigătele de jale ale acestor nenorociți care au cerut un proces să-l impresioneze doar pe călăul, care a murit trei zile mai târziu de durere că a efectuat o asemenea execuție?principii în asemenea expresii: bah! Voi judecătorii aveți nevoie de 100 de probe și 100 de martori pentru a ghilotina un bărbat. Aruncă-i în râu, va fi mai repede... Chiar a fost nevoie (mărturia lui Tabure) ca nefericiții, care au fost vețiți la gabari * pentru înec și care au băgat mâinile în găurile trapelor, rugându-și călăii. pentru milă, le tăia mâinile cu lovituri de sabie?.. Era necesar (mărturia lui Moutier) ca Carrier să declare în fața Societății Populare din Nantes că toți locuitorii din Nantes merită să li se joace capul cu mingi? . · etc.
Oh, Carrie! Oh, Duem! Și voi, toți apărătorii lor îngăduitori!... Dacă așa salvați patria, atunci patria mortificată se va ridica înainte ca mâinile voastre însângerate să-i dea ultima lovitură de moarte, înainte ca inimile voastre nesățioase de lacome să aibă timp să-și îndeplinească dorința evidentă de a îngropați neamul omenesc în abisul anihilării.și domniți peste cadavre și pustii!.. Pentru ce luați poporul francez, dacă sperați că va suferi că canibalismul desăvârșit continuă să triumfe după ororile care provoacă uimirea națiunilor. si secole? Nu, fiți siguri că opinia publică, care nu a mai vorbit până acum atât de unanim împotriva unui mare criminal, nu poate fi zguduită de apelurile nesimțite ale câtorva zgomotoși care au împărtășit și continuă să împărtășească dogmele sale dezastruoase pentru oameni. Natura nu le va permite, ea nu a permis niciodată celor care ucid pământul să culeagă roadele cruzimii lor cu nepedepsire. Sângele oamenilor i-a pătat întotdeauna pe cei care l-au vărsat. Oamenii strigă tare pentru moartea lui Carrier. Aceasta este voința generală. Acest lucru este necesar pentru liniștea întregii republici, a cărei regiune nu se va simți în siguranță de nebunile unui asemenea călău până când un exemplu atât de groaznic nu va descuraja pe cei care ar dori să-l imite. Prin urmare, nu numai că nu trebuie să-i ascultăm pe cei care ar dori să ne stârnească milă pentru acest monstru din Cantal10, dar, poate, atât din punct de vedere politic, cât și filozofic, ar trebui să se ceară o execuție specială pentru aceasta din creatura obișnuită, pentru acest dușman al naturii. Profesorul lui Nero a visat că întreaga rasă umană va avea un singur cap, astfel încât să poată fi tăiat dintr-o singură lovitură. Nu ar trebui rasa umană să vrea ca Nero și Carrier să aibă o mie de capete pentru a putea îndura o mie de morți? Nu, pentru asta
♦ Navă mică de marfă.

200
Nu sunt suficiente dintre aceste personalități dezgustătoare încât să fie suficientă o lovitură de ghilotină. Umbrele morților din departamentele vestice nu se vor mulțumi cu un sacrificiu atât de mic. Dar ce s-ar întâmpla dacă o clică de oameni precum Caligula s-ar dovedi suficient de puternică pentru a adopta o rezoluție prin care să-și exprimă recunoștința față de crudul exterminator al populației și să-l ridice pe acest canibal la rangul de salvator al patriei? Aceste umbre îndoliate și-ar uni apoi strigătele lor de disperare cu strigătele celor vii, iar aceștia din urmă s-ar gândi doar la cum să ajungă la țărmurile fatale înainte ca bandele adepților lui Carrier, rămase nepedepsite, să se împrăștie în toată Franța și să o transforme în un cimitir imens.
Dar nu, Tribunalul Revoluționar, a cărui justiție consolează și insuflă un sentiment de încredere tuturor cetățenilor onești, va putea rezista cu fermitate tuturor sugestiilor de înșelăciune, crimă și chiar putere. El se va putea dovedi demn de postul său onorific. Nu va uita că ochii întregii Franțe sunt ațintiți asupra lui, că soarta poporului francez depinde în mare măsură dacă va continua să urmeze cursul pe care l-a urmat atât de fericit în acea chestiune importantă, principalele fire ale care sunt în mâinile lui. Și cel mai mare dintre toți ucigașii se va sfârși în curând, în ciuda eforturilor generoase ale doctorului Duhem și ale bandei sale.
GRACCH BABEEF, redactor al Ziarului Freedom Press, denumit în continuare Tribuna Poporului
Notă: îmi pun întotdeauna semnătura11. Nu sunt unul dintre acei timizi care, tremurând, scriu anonim. În curând mă vor vedea ridicându-mă, mai mândru ca oricând, și făcându-l pe Merlin din Thionville să roșească pentru calomniile josnice pe care mi le-a aruncat și pe care hârtiile obsechioase s-au grăbit să o înfrumusețeze și să circule.     .
Tocmai am aflat despre o nouă lucrare academică („Plamuire”) și voi răspunde și la asta.
BĂTUTII PLATĂ AMENDA, SAU IACOBIENII-SIMPLUI 12
Fii curajos, fii demn! Nu există un astfel de dușman care să îndrăznească să ne atace (Karaf, la penultima întâlnire a iacobinilor)
Urâciunea pustiirii, prevestită de marele profet, a căzut peste sfântul sfintelor. Așa cum s-a întâmplat cândva cu ucenicii lui Iisus din Nazaret, acum ucenicii lui Maximilian din Arras, un loc nu mai puțin minunat decât Betleem, dizgrați, scuipați, amestecați cu noroi, doar... Ce?.. Spuneau nepoliticoși. : cu rușinea alungați din casă. Eu nu
201
pierzand politetea care mi-a fost insuflata in copilarie, voi spune: li s-a cerut urgent sa iasa. Mult mai politicos.
Cititori! Vă așteptați, poate, să continui pe acest ton până la sfârșit? Daca da, te inseli. Desigur, trebuie să te adaptezi frivolității franceze dacă vrei să fii citit. Un pamflet se vinde doar dacă are un titlu suculent care să inspire speranță că conținutul va face posibil să râdem, iar noi suntem încă într-un asemenea stadiu al dezvoltării moravurilor noastre încât vrem să facem o revoluție doar jucăuș. Scriitorul-filosoful, care dorește să ofere unele învățături sau considerații utile, este obligat să ia în considerare acest lucru. Cele mai importante adevăruri politice vor fi observate doar dacă sunt prezentate sub forma unui madrigal și a unei epigrame. În curând, poate, se va ajunge la punctul în care vor trebui vândute în pungi de bomboane, iar moralitatea republicană va fi pe prăjituri cu rețete.

Așadar, ne vom adapta la gustul național. Prietenul lui Freron a spus bine: „Gândul, acest adevărat Proteus, scapă din toate legăturile, din toate lanțurile cu care vor să-l lege” („Orateur du Peuple”, N 29). Dintre aceste lanțuri, aceste legături care trebuie depășite, în niciun caz cea mai slabă este această excepțională înclinație franceză pentru „amuzant”. Ei bine, cetăţeni, folosesc tocmai această proprietate pentru a vă prinde, pentru a vă atrage atenţia, împotriva voinţei dumneavoastră, asupra întrebărilor care vă interesează cel mai mult. Ai citit titlul, epigraful și introducerea atrăgătoare, ironice în același sens și, fără să întorci prima pagină, mi-ai cumpărat pamfletul, crezând că restul se va potrivi cu începutul. Și aici nu este. Acest început a acoperit doar contrabanda. Broșura este în mâinile tale, asta e tot ce mi-am dorit. Acum va trebui să vă decideți să citiți ceva serios și moral, sau cel puțin tragicomic, pentru că nu împărtășesc opinia generală că această poveste a iacobinilor este doar amuzantă. Este amuzant doar în ceea ce privește personalitățile; dar este poate neliniştitor când vine vorba de principii. Să distingem cu atenție între aceste două părți ale problemei. Putem râde, dacă ne place, la câteva glume despre nenorocirile anumitor indivizi; dar trebuie să apărăm cu curaj principiile. Pamfletarii și pamfletele care, din cauza frivolității lor inerente, sunt privite cu milă, să se dovedească în cele din urmă potrivite pentru ceva.
Dacă luăm în considerare doar cursul întâlnirii celui de-al 19-lea Brumaire din Clubul Iacobin, atunci, într-adevăr, există motive pentru a uni micile și marile sub steagul lui Democrit. Furtuna a izbucnit tocmai în momentul în care Lano a repetat din nou porunca, atât de uzată de la moartea nefericita a marelui preot și împărat: „Nu trebuie să închidem ochii la asta”, a spus.
202
Hall Layo – că astăzi patriotismul este atacat de aristocrație. După căderea lui Robespierre în Republică, evenimentele au luat o întorsătură fatală peste tot și patrioții sunt persecutați. Acest ieremiad în iacobean poate să nu fie pe deplin inteligibil pentru cineva care nu este suficient de fluent în ea. Iată traducerea ei: „Vărsarea de sânge și rabia rampantă sunt acum distruse de o masă de oameni care preferă dreptatea. După căderea iubitului nostru profesor de cruzime, o reacție pernicioasă a avut loc în toate regiunile Republicii, iar toți tiranii, frații noștri, toți asupritorii mărunți, ucigașii de retail, crescuți în școala lui și a noastră, au întâmpinat obstacole în îndeplinirea misiunii lor onorabile, pe care au îndeplinit-o cu atâta râvnă”. Acest discurs dezgustător era un rezumat al tuturor apelurilor primite de iacobini în apogeul activității lor: „Păstrați teroarea”, scriau adunările lui Robespierre, împrăștiate în toată Republica și subjugând Societățile Populare de pretutindeni, „fără ea, fără aceasta. salvând teroarea, vom pieri și noi nu garantăm că prietenii atâtor francezi, pe care i-am asuprit, nu ne vor asupri la rândul lor sau, mai bine zis, că marea mulțime de oameni care au fost uciși de noi. nu va găsi răzbunători.” Punând pentru a miea oară această petiție colectivă și întrebarea cum să o satisfacă, iacobinul Lano, ca toți cei din soiul lui, merita, desigur, blestemul providenței. Trebuie să mai existe și cred în ea de când am văzut cu această ocazie un miracol, pe care nu-l pot atribui decât lui. Se părea că chiar în acel moment au apărut titanii înfuriați pentru a pedepsi imediat această insultă aruncată zeilor și oamenilor. O grindină de pietre cade în această încăpere, cândva sacră. Atunci pământul s-a cutremurat, lumina s-a stins, bolta templului s-a despărțit în două,

inimile s-au sfâșiat și admiratorilor marelui Maximilian li s-a părut că îl văd pe Antihrist. Au chemat Ființa Supremă, dar aceasta a rămas surdă. – Jos iacobinii! - strigau solii lui Dumnezeu sau ai diavolului, căci este greu de spus ai cui soli au fost; dar erau înarmați cu bâte și alte arme groaznice. Pe bună dreptate, societatea a decis imediat că sunt tâlhari.
Fayo14, curajos ca unul dintre cei patru fii ai lui Emon*, se grăbește pe podium: „Din toate părțile vedem”, exclamă el, „contrarevoluționari (adică dușmani ai criminalilor) atacând prietenii libertății și egalității (ar trebui să fie au fost adăugate: „și omenirea”). Nu e de mirare că astăzi au îndrăzneala să vină să ne insulte chiar și în această sală. În toate crizele revoluţionare, locuitorii Parisului s-au comportat cu demnitate
* Emon - legendarul Prinț de Arden, ai cărui patru fii, cântați în vechea epopee franceză, au îndeplinit o serie de isprăvi, având singurul cal Bayar, prezentat lor de zâna Orlanda (Prim, traducător).

(dar este aceasta o criză revoluționară?), el va fi și astăzi la fel ca atunci când cavalerii pumnalului au vrut să-l omoare” (oamenii din Paris nu sunt uciși aici și ești cel puțin ridicol când încerci să induceți-i să vă susțină cauza).
„Amintiți-vă, cetățeni ai Parisului, jurămintele pe care le-ați depus”, continuă aceeași Fay, „sunt sacre pentru republicani; ai jurat că vei salva libertatea sau vei pieri. („Da”, răspund cetățenii Parisului, „dar nu există nici un cuvânt despre iacobini în acest jurământ.”) Libertatea va fi salvată aici, sau vom muri cu toții. (A muri) Săbiile dușmanilor tăi (ce dușmani? ale tale? Dar atunci nu sunt dușmanii noștri), săbiile dușmanilor tăi au fost tocite împotriva scutului adevărului, iar acțiunile lor au fost spulberate împotriva calmului Convenției. Convenția, rămânând demnă de poporul pe care îl reprezintă, va recunoaște întotdeauna doar principii și libertate. (Chemați Convenția pentru ajutor; vedeți dacă vin opiniile.)
El își va da seama care este ultima resursă a dușmanilor noștri. Cum să explici că tocmai oamenii care par atât de umani (Ha, ha! Te-ai dezvăluit, expunând astfel omenirea într-un mod ridicol și recunoscându-i drept dușmani pe cei care se opun sistemului tău de inumanitate); cum să explic că astăzi acești oameni cer sângele francezilor? (Vă înșelați, în toate cazurile vorbim doar de sângele traficanților de sânge).
Lăsați iacobinii să se țină ferm, de neclintit și nu se va face niciun rău libertății!... (Ce mod ciudat de a identifica libertatea cu iacobinii! Libertatea ar face o mare greșeală dacă le-ar încredința soarta ei).
Dacă ea este sortită să moară aici, atunci datoria noastră ne spune să murim cu ea. (Privind la devotamentul tău pentru libertate, s-ar putea crede că o judeci la fel ca Mirabeau. „Libertatea”, a spus el, „este o fată care poate dormi doar pe grămezi de cadavre.” Și chiar aș considera-o o prostituată cruntă dacă și-a ales iubiții printre bandiți).
Încă o grindină de pietre. Svoboda, aparent revoltată de laudele josnice a iacobinului Fayo, probabil că a șoptit câteva cuvinte la urechea stăpânului zeilor, cerând și obținând răzbunare. Ea a arătat astfel că nu este deloc acea furie, pătată de sânge, așa cum ne-o înfățișează ticăloșii.

„Țineți cu curaj și cu demnitate”, a exclamat atunci Don Quijote Caraf, „nici un dușman nu va îndrăzni să ne atace”. (Nu, nu vor îndrăzni? Îndrăznesc deja, bietul meu Karaf).
Fayo urcă din nou pe calul lui Bayar. „Tocmai atunci”, spune el, „când am împărtășit bucuria apărătorilor noștri care au luat Maastricht (într-adevăr, un patriot bun!) și am vorbit despre eliberarea patrioților asupriți (adică a celor asupriți).

sateliți din umbră ai terorismului), tocmai în acest moment suntem atacați.” (O, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu).
Orașul nou al pietrelor.
Evenimentele grozave creează eroi. Fayo nu este pierdut.
„Doar,” continuă el, „câțiva răufăcători sunt zbuciumați în hol, nu ne este frică de atacurile lor. (Ce înseamnă să ai curaj!) Și totuși, vom putea muri dacă va fi nevoie (bravo, ce dăruire minunată); vom putea muri sub loviturile dușmanilor libertății și vom rămâne calmi la postul nostru. (Acesta este instructiv!)
Sublim impuls. Întreaga societate se ridică, exclamând: „Trăiască Republica!”
Un truc inteligent. Unul dintre delegați trece prin sală, ținând o șapcă libertă la capătul știucii și iarăși se aud strigăte: „Trăiască Republica, trăiește Kopwept!”.
Această manevră nu-i încurcă pe asediatori: o nouă salvă urmează prin ferestre.
Puterea omului are o limită. Fayo nu mai suportă. Decalajul este închis de un nou luptător - Dubaran16. Focul curajului îi animă chipul. El vorbește, dar Dumnezeu știe cum. El este înlocuit de Gaston I7, care, împreună cu el, înfățișează un luptător, imitându-l pe Fayo. Aceștia sunt cei trei Horați care luptă în același mod și nu câștigă.
Președintele repetă și gestul foarte instructiv de abnegație al primului erou: „Vom muri dacă va fi nevoie, dar vom păstra curajul libertății până la capăt”. Desigur, nu se poate fi mai curajos. Dar, se pare, a trebuit să se retragă înaintea avantajului numeric. În plus, asediații erau dezavantajați, erau luați prin surprindere, era o adevărată trădare, se aflau într-o cameră închisă și încuiată; atacatorii, dimpotrivă, se bucurau de deplină libertate de acțiune, vedeau unde bate vântul. Este adevărat că societatea a trimis câțiva arcași să recunoască forțele și dispozițiile inamicului, pentru a-și construi forțele în consecință; dar acești observatori s-au implicat cu imprudență într-o luptă ici și colo, care nu le-a fost de folos și au adus informații foarte proaste administratorilor lor. Dezordinea care domnea acolo s-a adăugat la toate, iar în scurt timp asediatorii au câștigat un avantaj decisiv. Au luat stăpânire pe câmpul de luptă și pe zona înconjurătoare. Sala și standurile le-au fost la dispoziție.
Cetățeanul Crassu, soția președintelui cu același nume18, și cu celelalte eroine ale ei cu înclinații însetate de sânge, care vorbea cu furie despre patriotism, care putea să repete în toate felurile doar cinci-șase cuvinte crunte care constituie codul terorii, o mie de leghe. departe de acele virtuți, specifice Corneliei*, care, așa cum am spus în altă parte, ar permite femeilor noastre să intre în activități sociale.
♦ Se referă la Cornelia, fiica lui Scipio Africanus, mama Gracchi (Prim, traducător).

Afacerile fanatice nu sunt în niciun caz lipsite de beneficii pentru ei; așa că, cetățeanul și câțiva dintre prietenii ei demni au fost

destul de biciuiți înainte de sfârșitul întâlnirii. La sfârșitul ceremoniei, toți s-au culcat. Amurgul nopții i-a ajutat pe mulți oameni, care erau supărați că au căzut în această galeră *, să iasă în liniște. Unii frați dintre cei mai curajoși au prins câțiva prizonieri și i-au dus la Comitetul de Siguranță Publică, care a dispus eliberarea lor pe motiv că Societățile Populare nu aveau dreptul de a face arestări de cetățeni. Se știe că următoarea ședință, care a fost ultima, abia se deschisese, a fost supusă unui nou asalt, iar deși reprezentanții poporului, se pare, au venit să apere clubul, nu au spus o vorbă atacatorilor. , în timp ce acesta din urmă a ordonat societăţii să amâne şedinţa. La fel de cunoscut este și decretul din 22, prin care se declară sala închisă. Astfel, iacobinii par a fi pedepsiți pentru că au fost certați și insultați. Astfel, soarta lor a confirmat proverbul: „Cei bătuți plătesc amenda”.
Am spus că nu se poate decât să râdă de iacobini și de nenorocirile lor. Dar, poate, principiile încălcate în acest caz ar trebui apărate în cel mai serios mod. Într-adevăr, în ceea ce privește societatea iacobinilor, mă angajez să dovedesc cu toată evidenta că nu este cazul să regret, că un spirit sectar s-a întărit în ea, drept care ar putea deveni foarte periculos și cu siguranță deloc util. .
Fondatorul său, Robespierre, l-a judecat într-un moment în care părea să aibă doar opiniile potrivite. În iunie 1792, el a scris la pagina 236 din Defenseur de la Constitution următoarele cuvinte: „Societățile patriotice pier de îndată ce devin un mijloc de satisfacere a ambiției sau intrigilor”.
Nu cumva societatea iacobină a ajuns în ultima vreme tocmai la acest grad de declin?
După ce, de acord cu venerabilul său cap, s-a răzvrătit deschis în noaptea de 9-10 Termidor, s-a retras ca un iezuit pentru a evita responsabilitatea pentru complicitatea sa, ascunzându-se în spatele afirmației dubioase că nu ea s-a răzvrătit asupra acelui memorabil. noaptea, dar tâlharii care, ca o cioară dintr-o fabulă, s-au îmbrăcat în pene și cu ajutorul unei transformări miraculoase, pe cât de spirituale pe atât de surprinzătoare, au împrumutat de la membrii pașnici ai societății costumele, înfățișarea, gesturile, vocea, spiritul. și elocvența, a furat cheia camerei și chiar a luat stăpânire pe clopot; iar acești membri pașnici ai societății înșiși nu știau unde se aflau în acel moment și nici nu se gândeau să se adune. Dar un subterfugiu atât de ridicol și stângaci
Aluzie literară. Geronte îl întreabă în repetate rânduri pe Molière în „Smecherii lui Scapin”: „Dar cum a intrat în această galeră?” (Notă, traducător).

nimeni nu ia in serios. În ciuda acestor trucuri, toată lumea a rămas convinsă că tâlharii din 9 Thermidor nu erau alții decât proprietarii casei înșiși. Între timp, frații buni, gândindu-se sau prefăcându-se că cred că viclenia lor grosolană a reușit, au început să se comporte de parcă i-ar convinge cu adevărat pe alții că nu și-au sprijinit deloc pe marele preot în ultimele lui clipe, că nu au revărsat nici măcar un sfâșie peste mormântul lui și că nu exista niciun proiect de a-i reînvia doctrina.
În consecință, politica ipocriziei cerea ca, din când în când, să fie aruncate în aer niște blesteme în memoria lui Maximilian și a principiilor lui, pentru a apărea în ton cu toți francezii care blestemă monstrul și moravurile lui; între timp, sloganul a fost transmis în secret nu numai pentru a păstra această morală, ci, dacă se

poate, pentru a crește starea de stupoare. De aceea bolțile Clubului Iacobin au fost uneori surprinse să audă cuvintele „vile Robespierre”, în timp ce într-o mie de apeluri, care au fost căutate de la societățile afiliate, s-a repetat constant următoarele: „După 9 Thermidor, aristocrația, modernismul ridică. capetele lor, patrioții sunt asupriți: cerem păstrarea guvernului revoluționar în întregime. Corespondența iacobinilor nu fusese niciodată atât de activă și chiar și numărul dublu al Journal de la Montagne a putut conține cu greu numărul nesfârșit de dorințe ale cluburilor locale exprimate în favoarea menținerii teribilului regim. Aceste nenumărate declarații au dus la un adevărat război polemic cu Convenția și trebuie să-i apară ca o introducere în războiul propriu-zis care urmează să fie purtat împotriva ei. Căci acest flux de petiții, adresate iacobinilor, dar având cea mai largă publicitate, părea să spună implicit delegaților poporului:
„Cu insolență criminală, l-ați omorât pe liderul nostru și pe asistenții lui. Suntem ofițerii lui de brigadă împrăștiați în toată Republica. El a găsit în noi tendințe care favorizează prosperitatea unui sistem foarte avantajos, în virtutea căruia suntem cu toții îngrășați de sângele aristocrației. Principiile pe care doriți să le înlocuiți principiile lui sunt exact opusul lor. Faptul că ai condamnat învăţătura lui este un indiciu clar al intenţiei tale de a-i condamna şi pe cei care i-au fost propagandişti şi i-au asigurat primele succese. Sistemul tău, care este diferit de al nostru, este verdictul nostru și deja acum aproape toate familiile afectate de măsurile noastre revoluționare ni se opun cu impunitate și ne aruncă deschis murmure de indignare și amenințări. Unele mâini hulitoare au îndrăznit deja să apuce și să-i lipsească de libertate pe teroriștii patrioti, care se remarcă prin zel și inteligență. Aceste fapte sunt pentru noi cel mai sigur vestitor al destinului pregătit pentru toți
207
interpreti ai planului larg al marelui Maximilian. Dar să știți că suntem aici, toată armata lui, gata să facă pe clica insolentă să se pocăiască, dacă nu vor, ascultându-ne, să activeze cu și mai multă forță ca niciodată acea mișcare mântuitoare, care singură este capabilă să purifice organismul politic și aducând-o la sănătate.și puternică în limanul revoluției”.
Senatul a înțeles perfect sensul acestui discurs, deși nu a fost exprimat atât de clar pe cât l-am spus eu acum. Și-a dat seama că sensul acestei corespondențe larg răspândite era să ridiculizeze sistemul milostivirii și dreptății pe care reprezentanții poporului l-au adoptat atât de târziu. O astfel de satiră, răspândită cu generozitate în toate colțurile și susținută cu toată zelul inerent numeroșilor sectanți ai regretatului profet, este capabilă să provoace brusc o explozie de erezie atot-devoratoare și să pună Republica în puterea adepților răi ai unui sângeros. religie. Sunt destul de sincer și nu mă voi opune Senatului în această privință, căci, după ce am cântărit matur toate împrejurările, știu cât de important a fost să ia măsuri drastice. La început am condamnat Decretul privind societățile populare19, pe care l-am considerat și îl consider încă în principiu că încalcă drepturile omului și Constituția care garantează existența acestor societăți: dar știu și că mântuirea poporului este legea cea mai înaltă. Era important și urgent să se asigure dintr-o lovitură toate arcurile de antrenare ale unui mecanism util și bine făcut, care se deteriorase și devenise periculos, amenințând să provoace explozii și dezastre în viitorul apropiat. S-a considerat că pentru

implementarea acestei operațiuni ar fi suficient să se întrerupă corespondența și comunicarea dintre societatea principală și societățile locale. S-a dovedit că nu este așa, pentru că a putut ocoli cu ușurință interdicțiile stabilite de lege. Apoi au luat alte măsuri și au făcut ceea ce trebuie.

Dar nu aș vrea ca Convenția Națională, reprezentanții unui mare popor, să recurgă la metode meschine, ipocrite, lași, secrete pentru a duce la îndeplinire o asemenea măsură. De ce senatul nu acționează cu maiestate, demnitate și putere? Nimeni nu se îndoiește cine a conceput și a dus la îndeplinire dizolvarea iacobinilor. Dar de ce, în același timp, capătă înfățișarea unor intrigători folosind mijloace obscure și, aș spune, aproape perfide, și înconjoară astfel înfrângerea dușmanilor lor cu cinste; de ce să arate ca o putere slabă, tremurând în fața unei puteri puternice și, prin urmare, forțată să recurgă la viclenie. Nu-mi place nici faptul că, pentru a face pe nesimțite obișnuite atacurile asupra Societăților Populare, acestea au început cu persecutarea societății electorale; şi totuşi a apărat numai drepturile poporului, în contrast direct cu societatea iacobinilor, care, după 9 Thermidor, nu a spus niciodată un cuvânt despre aceste drepturi. În fine, nu-mi place faptul că Freron, exclus din societatea Thermidor în așa fel încât a devenit pentru el



cu mare cinste, 20 sună în toate trâmbițele din ziarul său, doar pentru a bea haita de dușmani ai iacobinismului și parcă zelul lui se explică doar prin dorința de a-și răzbuna insulta personală.

Oricare ar fi fost, Convenția nu a terminat treaba, ruinând cuibul iacobinilor din Paris. El trebuie să lucreze în continuare cu cuțitul de grădină pe ramurile lui și să reconstruiască Societățile Populare pe adevăratele lor fundații.

În iunie 1792, Lafayette și-a publicat observațiile despre cluburile iacobine. La vremea respectivă, aceste remarci erau calomnioase, dar, dacă sunt luate în considerare astăzi, sunt destul de adevărate, după toate abuzurile cu care spiritul Robespierist a contaminat aceste societăți.

„Organizată”, a spus generalul Motier, „ca un imperiu separat cu centrul său și organizațiile sale locale, această sectă formează o corporație separată între poporul francez, ale cărui drepturi le uzurpă, subordonându-și reprezentanții și reprezentanții puterii sale”.

Dandiul Lumii Vechi și Noii a criticat Societățile Populare, care atunci cu greu s-au abătut de la scopul lăudabil al acestei instituții și au fost, în general, ceea ce puteau fi; i-a criticat, repet, numai pentru că îngreunau curtea domnească dragă inimii lui, de dragul căreia era gata să treacă prin foc și apă; iar afirmația lui despre supunerea reprezentanților poporului de către aceste societăți era adevărată numai în raport cu cei care, ca și el, s-au vândut hoardei monarhice.

De aceea Maximilian Robespierre, care a vorbit mereu cu ardoare în apărarea cluburilor, deși nu presupunem că nici atunci a prevăzut ce mari beneficii avea să tragă de la această instituție, de aceea l-a respins atât de glorios pe eroul de pe un cal alb. , citând excelent pentru argumentele de atunci, pe care acum le vom reproduce.

„Ce prostie absurdă, rod al prostiei și al ticăloșiei, să declari că în toate părțile statului francez există cetățeni ai diferitelor state, neuniți prin alte legături, care, în conformitate cu dreptul pe care le-a conferit Constituția, se adună public de mai multe ori pe săptămână într-un anumit loc pentru a se informa reciproc despre evenimentele referitoare la binele patriei și la libertate; carta

acestor societăți se reduce la doar câteva reguli necesare pentru a păstra o oarecare ordine în orice adunare de oameni și pentru a împiedica intrarea dușmanilor revoluției; cetăţenii care

* După decizia Adunării Naționale de a desființa titlurile nobiliare, presa democratică a numit adesea Marie-Jen-Paul-Roc-Yves-Gilbert a Motier, marchiz de Lafayette, pur și simplu Motier. Babeuf făcea uneori la fel.



singurul scop este păstrarea Constituției și a libertății, singura putere este puterea opiniei publice; care uneori corespund cu alte societăți de același fel, în special cu cea situată în capitală (care, de altfel, se face într-un mod foarte imperfect și foarte inactiv), pentru a disemina cunoștințe, anunță evenimente importante. pentru binele patriei lor; dar toți acești cetățeni, tocmai din aceste motive, sunt extrem de dezagreați tuturor deputaților depravați și tuturor liderilor de clică” (Défenseur de la Constitution, nr. 7, p. 320) 21.

Iată, fără îndoială, o imagine adevărată și exactă a Societăților Populare așa cum erau atunci când erau pure; dar cel care i-a înfățișat foarte curând le-a adus în declin. Să ne uităm la imaginea făcută de un alt stilou în momentul în care au fost corupte:

„O mișcare vicleană și bine gândită din partea lui [Robespierre] a fost ascensiunea unei anumite societăți care rivalizează cu Convenția; această societate a investit-o cu încrederea opiniei publice și și-a extins influența în toată Republica. Deținând stăpânire exclusivă asupra acestei societăți, ale cărei principii și conduită le-a determinat, și unde a efectuat epurări constante pentru a asigura în ea o compoziție corespunzătoare tipurilor ei, a folosit-o la propria discreție pentru a-și îndeplini planurile, fără acţionând ca autorul lor... Orice propunere înaintată de el sau de emisarii săi a primit prima aprobare în această societate și s-a transformat inevitabil într-un decret, neapărat acceptat de majoritatea reprezentanților poporului, deoarece aceștia nu puteau exprima o opinie contrară părerii societății despre care au fost membri, fără a fi expuși riscului excluderii, la fel ca în ochii lor umilitori, de parcă ar fi excluși din Convenție, deși aceasta din urmă este o formă legitimă de suveranitate populară. Acest viclean uzurpator, printre alte legi revoluționare, a dus la crearea Societăților Populare, în care a împărțit bani și pe care le-a pus sub supravegherea societății principale și a reușit să facă necesară aderarea la această societate pentru fiecare deputat care dorea să-și păstreze. reputația și încrederea alegătorilor săi... Când opinia publică s-a concentrat astfel în asociația care se afla la dispoziția completă a lui Robespierre, iar acest fapt a fost legitimat, el a pus în mâinile sale cea mai puternică armă pe care tiranii au folosit-o vreodată: a existat întotdeauna o uriașă forță populară în slujba lui.

Într-adevăr, cel mai sigur mod de a face tirania invincibilă este opinia publică; iar întreaga politică a oricărui tiran este de a-l supune. Robespierre a folosit mijloace de încredere, concentrând această societate



opinie într-un cerc îngust, pe care l-ar putea verifica cu ușurință în mod constant și peste tot, predeterminand astfel direcția opiniei publice ”(Fragment dintr-un eseu care va fi publicat în curând).

Cele de mai sus este cea mai fidelă descriere a ceea ce a devenit societatea iacobină. Nu este greu de înțeles că, dacă ar continua să existe, atunci ar rezulta aceleași nenorociri ca sub Robespierre, i-ar

fi de ajuns să găsească un biet imitator și ar fi mulți astfel de studenți credincioși. Privesc cu îngrijorare multitudinea nenumărată a discipolilor săi împrăștiați în toate societățile locale, peste toate comitetele revoluționare, peste toate agențiile, peste toate instituțiile; societatea în favoarea perpetuării terorii . De aceea mi-am exprimat ideea că ar fi util să treci cu un cuțit de grădină prin toate ramurile acestei societăți. Aceasta nu înseamnă că Societățile Populare trebuie desființate, ci dimpotrivă, trebuie îmbunătățite, trebuie reorganizate pe baze noi, pe cele prevăzute de Declarația Drepturilor și de Constituție. Care sunt aceste motive? Nu există suficient spațiu aici pentru a le descrie în detaliu. Acesta va fi subiectul unei alte lucrări. Aici voi doar să remarc că Societățile Populare trebuie să fie organizate în așa fel încât să fie cu adevărat la înălțimea numelui lor; ca ele sa fie sursa formarii opiniei publice, pe care nu o separ de opinia populara, opinia, care sa fie o expresie adevarata, fireasca, neinfluentata a nevoilor reale, a dorintelor reale ale intregului popor in ansamblu, și nu a vreunui grup sau corporație; că, totuși, trebuie să existe un alt centru unde să curgă dorințele oamenilor și unde să poată fi proclamate; să-și facă adevărata lucrare, adică să exercite o supraveghere utilă și liberă asupra puterilor legislative și executive; că această supraveghere nu poate fi ocolită permițând la ea participarea celor supravegheați împreună cu supraveghetorii, criticați cu criticii, pentru că, contrar a ceea ce și-ar dori unii legiuitori, este nevoie de o asemenea supraveghere publică, și este nevoie de opinie publică, independentă de senat. , capabilă să reziste în mod fiabil eventualelor încălcări ale senatului - nu este nimic blasfemiant într-o asemenea presupunere - asupra drepturilor poporului și a suveranității acestuia; iar acolo unde opinia publică este opinia autorităţilor, omul liber nu vede decât despotism. Convenția Națională să se grăbească să stabilească dreptul de supraveghere pe adevăratele sale temeiuri și să respingă regula falsă pe care pare să o fi adoptat-o deja, care spune că ea singură are privilegiul de a forma opinia publică. Altfel, vor spune că Con-
14*

Veptus a răsturnat iacobinismul doar pentru a-și consolida dominația prin înlăturarea tuturor obstacolelor din calea lui și pentru a pune Franța în lanțuri republicane.

Gracchus Babeuf

CĂLĂTORIA IACOBIANĂ ÎN TOATE PATRU PĂRȚI ALE LUMII, cu constituția pusă pe ordinea de zi de Audouin și Barère în mâinile lor22

„Duceți-vă în toată lumea, propovăduiți Evanghelia și învățați toate neamurile, botezându-le în numele unei treimi de neînțeles și pedepsindu-le să păzească tot ceea ce v-am învățat.” Astfel de instrucțiuni, conform capitolului 15 din prima epistolă a Sf. Pavel către corinteni, întemeietorul creștinismului, i-a învățat pe mai mult de 500 dintre adepții săi fanatici, pe care, după ce au fost duși cu roți * în viață la Ierusalim, i-a adunat în secret pe muntele Tabor, lângă lacul Tiberiade, în Galileea.

„Du-te peste tot în lume, predică fraternitatea sau moartea și luminează națiunile, introducându-le în cultul Ființei Supreme și pedepsindu-le să respecte tot ceea ce te-am învățat”. Un astfel de discurs, conform numărului 1, coloana 3 a foii de mână intitulată „Buletinul secret al muntelui”23, din 24 Vendemière III, sufletul lui Robespierre, al cărui trup, după cum știe toată lumea, a fost ghilotinat la Paris, a șoptit într-o întâlnire secretă peste 500 de

iacobini, ținute într-un loc care, din motive evidente, nu este încă numit.
Este asigurat că după transmiterea acestei ultime comisii, exact identică cu misiunea încredințată ucenicilor lui Hristos de către profesorul lor, colonia iacobină se va împrăștia în ambele emisfere și va începe să construiască o biserică universală, ținută laolaltă, așa care se află încă în Roma, prin sângele martirilor ei și sângele victimelor ei.
Gașca Jacobino este sigură de succes, cu atât mai mult cu cât prevestirile îi sunt destul de favorabile, dacă interpretează corect în favoarea ei asemănarea perfectă a semnelor care au însoțit apariția atât a lui Iisus răstignit, cât și a lui Maximilian decapitat către apostolii lor. Spiritul Nazarineanului a coborât asupra discipolilor săi sub forma unor limbi de foc, care au devenit simboluri vizibile ale focului universal pe care învăţătura lui urma să-l aprindă în lume. Spiritul artezianului24 a coborât și asupra discipolilor săi, dar sub formă de cuțite de ghilotină, împușcături de tun, supape de nave și fitiluri aprinse, reflectând elocvent mijloacele distructive pe care le folosea deja religia sângeroasă și
* Asa si cu Babeuf.

intenționează să folosească în continuare pentru a-și afirma existența.
Isus și Maximilian le-au spus amândoi urmașilor lor: „Nu vă descurajați dacă oamenii vă maltratează; când vei fi alungat dintr-un loc, vei merge în altul”.
În cele din urmă, unul dintre ei a spus: „Începe să predici în Ierusalim și apoi mergi oriunde te duce duhul meu, fără să-ți faci griji de nimic, tatăl meu va avea grijă de mâncarea ta, iar eu îți dau darul limbilor și al minunilor”.
Un altul i-a spus același lucru echipei sale: „Începe să faci propuneri la Paris, apoi mergi direct pe drumul tău, fără să te deranjezi cu mâncarea, Ființa Supremă se va ocupa de asta, și mai bine, de dreptul la rechiziție de oameni și bunuri. , cu care te imbrac cu numele lui.de la Rin la Ocean si de la Pirinei la departamentul Nord, precum si toate celelalte principii revolutionare cu care vei face minuni si vei fi auzit in egala masura de Chouan, si Allobrog. , pe jumătate castiliană și alsaciană.
Învățați astfel, plini de încredere în revelația profesorului lor, trupa inspirată se împrăștie și vrea să-și înceapă imediat activitatea apostolică de la Paris, așa cum s-a spus.
Toți șarlatanii, toți preoții sunt la fel; toți se imită unul pe altul, toți folosesc aceleași mijloace. Când trebuiau să planteze semințele oricărui fanatism, mergeau întotdeauna mai întâi acolo unde se așteptau să întâlnească cea mai mare lipsă de experiență și credulitate.
Haideți, ne-au spus misionarii unii altora, în primul rând să ducem orbului cuvântul Ființei Supreme; ei vor fi cei mai ușor de convertit la credința noastră, iar când se va întâmpla acest lucru, vom fi mai puternici și vom putea să-i convingem pe alții. Spunând așa, s-au îndreptat imediat spre secția Kenz-Ven 25.
Încă vedem destul de bine, au spus membrii acestei secții, să recunoaștem cine sunteți și de ce ați venit și să nu vă lăsăm să ne păcăliți. Homer era la fel cu locuitorii din Kenz-Ven și nici nu i-ar fi ușor să-ți inspire credința. Orbii nu se lasă păcăliți ușor. Mai mult, nu ne este frică de tine, iar consimţământul nostru de a te primi servește drept dovadă în acest sens. Dar vă declarăm: nu acordați prea multă importanță acestui lucru, această tehnică nu va avea nicio

consecință. Întrucât nu suntem însetați de sânge și nu vrem să devenim una, nu vrem moartea unui păcătos, am prefera ca el să se convertească la adevărata credință. Acesta este singurul motiv pentru care ești admis aici, nu vei converti pe nimeni aici, ai auzit? Dar tu însuți vei fi acceptat pentru convertirea ta, dacă vrei. Ascultă, aici ei mărturisesc doctrina drepturilor omului...
Bravo, bravo, raspunde maximilianistii, aceasta este si religia noastra. Am văzut deja câteva indicii că noi
213
Aderăm la aceleași principii de credință cu tine. Prin urmare, nu am venit de dragul dobândirii de prozeliți, ci doar de fraternizare. Și așa, dragi frați, să ne unim sentimentele și principiile noastre și, puternici de această unitate, vom zdrobi inevitabil pe numeroșii dușmani ai poporului. Vă vom propune acum, pe cât de importantă, pe atât de urgentă, aplicarea unuia dintre articolele din Declarația drepturilor:
„Când guvernul încalcă drepturile poporului, rebeliunea este atât pentru popor, cât și pentru fiecare parte a poporului, cel mai sacru dintre drepturi și cea mai urgentă dintre îndatoriri”.
Ei bine, nu, noi credem că nu este cazul și observăm că încă mai crezi că ai de-a face cu oameni care nu pot vedea nimic. Cele mai bune lucruri pot fi folosite pentru rău, vedem asta, și chiar și Declarația Drepturilor poate fi folosită pentru a realiza o contrarevoluție. Principiul sacru al rezistenței la oprimare poate fi interpretat greșit. Este necesar să te gândești cu atenție înainte de a-l aplica, pentru că poți greși și rezista justiției. Există cu adevărat opresiune socială în cazul pentru care cereți rezistență? Acesta este ceea ce trebuie luat în considerare mai întâi.
Dacă ar fi adevărat, așa cum se pare că doriți să sugerați, că măsurile luate împotriva Clubului Iacobin trebuie interpretate ca o intenție de distrugere a tuturor Societăților Populare, atunci, desigur, ar fi necesar să admitem faptul opresiunii și o încălcarea clară a drepturilor poporului și a Constituției republicane, al cărei text garantează existența acestor societăți ca un bastion necesar împotriva intruderii de către fiecare dintre deținătorii puterii. Dar este aproape dovedit că asociația dumneavoastră centrală a vrut să preia puterea, că a vrut, prin despotism asupra opiniei publice, cel mai mare dintre toate despotismele, să concureze cu puterea legitimă a poporului, pentru ca, sub acoperirea cererii de libertate. și tot ce este cel mai demn de respect, pentru a stabili un asemenea sistem de masacru și tâlhărie, sub care, dacă s-ar putea instaura, dintre toți oamenii ar supraviețui numai devorarea neamului uman, care să ia în stăpânire tot pământul fertilizat de cadavrele foștilor săi proprietari. Dar în acest caz, dizolvarea societății tale nu ar trebui privită ca un act de opresiune, ci ca o victorie fericită asupra celor mai violenți asupritori. Nu, nu lucra degeaba, nu ne vom ridica cu tine. Dar dacă ne asculți, tu însuți nu vei ridica o răzvrătire.
Ascultă vocea celor care propovăduiesc pacea. Libertatea, pe care marii voștri preoți au descris-o drept criminală și crudă, ne este cunoscută doar ca binefăcătoare și milostivă. Îți strigă în vocea noastră că tot te va primi în sânul ei, dacă, împăcat cu natura, te vei întoarce la sentimente mai omenești, dacă te eliberezi de acea sete de sânge, care nu este deloc caracteristică omului,
214
dar introdus artificial în inima lui și nu poate rămâne în ea.

Desigur, este întotdeauna oportun să vorbim despre drepturile omului, ar trebui să o facem cu toții, ar trebui să ne străduim să grăbim momentul în care va fi posibil să ne bucurăm pe deplin de ele, dar din moment ce ai început să vorbești despre ele atât de târziu, de când ai început corect. departe cu problema insurecției, deși doar sub interesele comunității tale, care sunt în conflict complet cu interesele întregii societăți, sunt amenințate, trebuie să înțelegi că oamenii rezonabili trebuie să gândească înainte de a se grăbi să răspundă dorințelor tale. Gândiți-vă bine și la propunerea voastră, căci printre voi pe vremuri, când inimile voastre nu erau încă împietrite, patria voastră număra mulți fii luminați și drepți și recunoașteți că ar putea fi mult mai bine dacă vă întoarceți la vechile lor principii.
Evangheliștii lui Robespierre nu se așteptau deloc să fie mustrați atât de cei la care au venit cu o predică. Erau oarecum stânjeniți de argumentele decisive ale celor pe care îi considerau simpli. Au mormăit câteva fraze revoluționare extrase din manualul de literatură al lui Barère, dar sans-culottes din Faubourg Antoine nu au înțeles aceste neologisme. „Vorbiți într-un limbaj simplu”, au spus ei, „ nu cunoaștem acest jargon”. „Da, acesta este barerism.” „Nu înțelegem barbaria!” Societatea Kenz-Ven a adoptat o rezoluție privind trecerea la următoarea afacere, iar descendenții lui Iacov au descoperit că spiritul lui Robespierre nu le transmitea deloc nici darul limbilor, nici darul persuasiunii, pentru că aproape că nu erau. ascultat deloc într-una din suburbiile Parisului, iar primul lor decisiv predica nu a convertit un singur suflet acolo la credința lor. Unul dintre frați a spus, adresându-se celorlalți: „Cum ar fi dacă am merge pe insula Hindustan? ♦ După un asemenea eșec, ce vom face în lume? La ce fel de accidente putem fi expuși? S-a pus serios întrebarea dacă să-și asume riscul de a face propagandă în afara zidurilor capitalei (în stil vechi), dar discutarea acestei propuneri, datorită importanței ei, a fost amânată. Dacă rulota se mișcă, vom raporta cursul ulterioar al acestor călătorii; dar deocamdată trebuie să ne oprim.
Ne oprim, zic, pentru că raportul jurnaliştilor că iacobinii au făcut deplasarea şi la Clubul Electoral este cea mai pură minciună, inventată, fără îndoială, de cei care ar dori să profite de situaţia actuală pentru a supune. toate Societăţile Populare spre dizgraţia care trebuie să cadă.numai asupra societăţii din 9 Thermidor şi asupra acelor societăţi locale asociate care împărtăşeau cu putere morala ei sângeroasă. Lasă frunțile iacobinilor departamentali
♦ Deci în original (Prim, traducător).

tsev, precum și parizienii, vor fi marcate cu un brand; Am spus deja că sunt plini de ele peste tot, Robespierre i-a sădit în toate instituțiile, în toate comitetele revoluționare, în toate agențiile militare și civile etc. din sânge; acești oameni epurați aproape toți au început să purifice înșiși poporul francez: trebuie imediat căutați și aduși la inexistența socială, dar nu trebuie să distrugem Societățile Populare din secolul al II-lea.
Fără ele, guvernarea democratică nu poate fi menținută. Oriunde oamenii erau liberi, existau forumuri, un fel de întâlniri ale oamenilor, unde se puteau coordona, discuta și analiza treburile administrației lor politice. Daca nu ar fi asa, daca nu ar exista locuri de intalniri, evident, cursul guvernarii ar depinde in totalitate de arbitrariul conducatorilor si ar fi ferit de orice supraveghere, care inevitabil ar

da nastere dominatiei absolute, dependentei cetatenilor. și tot felul de abuzuri de putere.
Se pare că legiuitorii noștri au înțeles acum acest lucru. Proiectul Cadrois of Landes27, prezentat la ședința celui de-al 24-lea Brumaire, recunoaște necesitatea Societăților Populare și prezintă câteva considerații cu privire la modul în care acestea pot fi utilizate și construite pe astfel de fundații încât să nu se poată abate niciodată de la ele și întotdeauna să-și îndeplinească sarcinile. Această întrebare ar fi trebuit să facă obiectul unei lucrări serioase, în care ar fi trebuit să facă o serie de observații de către Cadrois, care a atins doar puțin această problemă. Convenția le va oferi probabil cetățenilor cinstiți timp să se gândească și să-și exprime gândurile cu privire la acest subiect și să dezvolte în profunzime această problemă importantă, de care culoarea și caracterul final al sistemului nostru de guvernare depind mult mai mult decât cred mulți oameni.
Totul promite că acest sistem nu va degenera, nu-și va pierde puritatea inițială. În același timp, totul prefigurează că ne apropiem de ziua în care principiile eterne vor face loc șocurilor sofisticate ale inventatorilor codului incomparabil al celui de-al 14-lea Frimer. Unul dintre acești meșteri, nemuritorul Barère, precedat de Aliboron* Oduin, ne-a oferit recent ocazia să așteptăm cu nerăbdare introducerea unui dulce regim constituțional. Acest lucru se datorează a ceea ce vede: majoritatea francezilor visează la acest regim și, în cele din urmă, și-au dat seama că este pe deplin aplicabil atât în condițiile de război, cât și de pace. Acest rău Bertrand, acest malefic Old Bag** ar dori să o facă
* În literatura franceză, acest nume este folosit ca sinonim pentru un ignorant, un prost, o persoană amuzantă (Prim, traducător).
Numele complet al lui Barer este Barrire de Vieuzac. Aici se joacă consonanța cu Vieux Sac - geanta veche (Prim, traducător).

să lipsească pentru totdeauna Republica de acest regim. Și-a amintit din istoria romană locul în care se povestește cum, ori de câte ori patriotul Gaius Gracchus își făcea propuneri în favoarea poporului, susținătorul măsurilor drastice Drusus ♦ făcea propuneri care mergeau și mai departe, iar acest lucru era suficient pentru popor, văzând , că astfel de propuneri sunt susținute de un cetățean atât de rău, le-a respins. Dar cea mai bună lecție și cel mai bun exemplu o putem găsi în analele Spartei: „Când un om cu moravuri proaste”, spune Jean-Jacques Rousseau, „a făcut o propunere bună în Conciliu, eforii, indiferent de aceasta, au cerut un cetățean virtuos să facă aceeași propunere” . Nu, Barerre, nu, Audouin, anatema nu va cădea pe o propunere bună doar pentru că a venit de pe buzele tale spurcate, știm cine ar trebui să înainteze aceste propuneri ca să nu trezească suspiciuni.
Gracchus Babeuf Editor al Ziarului Freedom Press, apoi Tribune of the People.
Notă: îmi pun întotdeauna semnătura. Nu sunt unul dintre acei timizi care scriu anonim cu trepidație. În scurt timp, voi ieși din nou cu ziarul meu29, mai mândru ca niciodată, și voi face pe detractorii mei să se înroșească pentru calomniile josnice pe care mi-au strigat-o.
PRIVIND SISTEMUL DE DISTRUGERE A POPULAȚIEI SAU VIAȚA ȘI INFRACȚIILE PORTATORULUI**
Procesul lui
și procesul Comitetului Revoluționar din Nantes30:
Cu studii și considerații politice cu privire la scopurile urmărite de decemvirat în inventarea acestui sistem, la legătura lui directă cu

războiul din Vendée și la intenția de a-l aplica în toate părțile Republicii.
• Marcu Livy Drusus, tribun al poporului, în același timp cu Gaius Gracchus, în anul 122 î.Hr. z., nominalizat în această funcție de către patricieni pentru a sabota angajamentele democratice ale colegului său (Prim, traducător).
♦* Pe frontispiciu era plasat un portret oarecum caricatural al lui Carrier cu legenda: „J. B. Purtător. Născut la Iolo. Departamentul Cantal. Următoarea este o epigrafă în versuri din Henriada lui Voltaire:
„Când poruncește să fie comisă o crimă, El este ascultat cu prea multă râvnă; O sută de mii de criminali îi servesc mânia. Iar apele sângeroase ale râurilor Franței Poartă numai cadavre în mările cuprinse de teroare.

Compoziția lui Gracchus Babeuf
Adevărat
În Paris, vândut la Imprimeria Franklin, st. Clery
anul III al Republicii
CONŢINUT
Punctul I - Vedere generală.
Secțiunea a II-a – Războiul în Vendée. Oferă prilej pentru crearea viceregilor sau proconsulilor departamentali, acea varietate originală de guvernare revoluționară și sursa nenorocirilor Franței.
Alineatul III - O greșeală gravă, echivalând cu o reducere a numărului de membri ai Senatului pentru a transforma deputații, distrași de la atribuțiile lor directe, în reprezentanți atotputernici ai puterii în departamente. Beneficii estimative care ar putea fi obținute prin trimiterea de comisari în locul lor, aleși din afara legislativului.
Secțiunea IV - Evaluarea politică a naturii și cauzelor războiului din Vendée. Extrase din scrierile lui Camille Desmoulins, Filippo31 și alți inițiați , precizări referitoare la sistemul secret care urmăreau să facă acest război larg, permanent, sângeros și total distructiv. Aceste detalii sunt necesare pentru a demonstra că Carrier a fost destinat doar ca executor al unui plan teribil de exterminare și de reducere generală a populației.
Alineatul V - Confirmarea paragrafului anterior. Multe atrocități comise în Vendée înainte de Carrier. Manierele și caracterul Vendeanilor. Cât de ușor ar fi să stingi războiul acolo chiar de la început. Mărturia lui Filippo, Choudier32, Camille Desmoulins, Dubois-Cranset și Lequinio33. Alineatul VI - Continuarea celui precedent. Războiul din Vendean servește drept pretext pentru apariția unei instituții revoluționare care a apărut concomitent cu izbucnirea acestui război. Plan complet

distrugere. Părțile sale constitutive și scopurile dezgustătoare. Puterile viceregelui. Dreptul la viață și la moarte. Mijloace practicate cu așteptarea exterminării reciproce a falangelor republicane de către răzvrătiți și falangele noastre rebele.
Secțiunea VII - Continuare. Când susținătorii exciziei au simțit că au redus suficient de mult rândurile armatei republicane, au hotărât să dea jos întreaga Vendée. Legislația sângelui și a focului. Coincidența măsurilor efectuate de Carrier la Nantes cu cele efectuate de Collot la Lyon. Scrisoare de la Herault de Sechelle34. Propunerea lui Merlin din Thionville.

Secțiunea a VIII-a - Lista atrocităților lui Carrier și numeroșii săi colaboratori, printre care se remarcă Westerman 36 și Lequinio. Acesta este relatarea completă a executării codului feroce al arderii și distrugerii.
Secțiunea IX - Procesul Carrier și Comitetul de la Nantes, discursurile lor de apărare. Propoziții. Dizolvarea Tribunalului Revoluționar. O nouă arestare a membrilor comisiei achitați de tribunalul anterior. Considerații finale.
VIAȚA ȘI ÎNFRACȚIUNEA PORTATORULUI, Adjunct al Departamentului Cantal. Procesul său, procesul Comitetului Revoluționar din Nantes și dezvăluirea teribilului SISTEM DE DISTRUGERE A POPULAȚIEI inventat de decemvirat
Lucrarea lui Gracchus Babeuf Paragraf I. Vedere generală
Deci, este necesar să o descriem!.. Această viață crudă, atot-devoratoare, ucigașă... viața unui om groaznic, pe capul căruia i-au căzut peste cap blestemele și condamnarea întregii Franțe! II
Oameni ai țării mele!.. Simțiți, așadar, nevoia să păstrați memoria atrocităților, depășind toate cele pe care vi le-a adus istoria tuturor popoarelor barbare? Amintirea acestor atrocități, care în ultimele zile ale vieții acestui călău fără precedent, care s-a acoperit cu noroi, v-au stârnit indignarea, v-au absorbit toată atenția și v-au cufundat inimile șocate în întristare profundă, nu s-a șters nici măcar în sufletul vostru. dupa moartea lui. Imaginația ta nu s-a eliberat și nu vrea să se elibereze imediat de pozele generate de poveștile despre a lui
21
fapte teribile. Simpla moarte a autorului unui morman atât de mare de crime nu ți se pare o ispășire suficientă, iar dorința ta de răzbunare caută să găsească satisfacție în reamintirea constantă a acestor orori. Ceri ca un stilou de fier să-ți înscrie cu litere sângeroase aceste abominații care au făcut însăși natura să tremure.
O, contemporanii mei! Vă va folosi această imagine groaznică pe termen lung? Da, imprimând în inimile voastre cu lovituri de neșters această exterminare feroce a miilor de frați voștri, vom insufla în fiecare dintre voi un dezgust constant față de ucigașii de rang înalt, care îi va înfrâna pe cei de la putere: nu vor putea uita că moartea atrage după sine moarte, că nu se joacă cu ea cu nepedepsire că un conducător poate fi numit și ucigaș dacă se comportă ca atare, că oamenii nu se mulțumesc cu executarea obișnuită pentru reprezentantul lor nedemn care a abuzat de puterile primite în pentru a-i extermina pe cei de la care le-a primit și că triburi întregi, bifate de el din lista celor vii, numesc o mie de morți pe cap!
O, voi, urmașilor, și din ochii voștri să nu fie ascunse chestiuni despre care, poate, ar fi mai bine să nu știți; mult mai plăcut ar fi dacă, spre cinstea noastră și mulțumirea voastră, numai faptele noastre bune ar ajunge la voi și nu ați ști nimic despre lașitatea cu care am îndurat atât de mult exterminarea fraților noștri de către călăi dezgustători, cărora le-am noi înșine am dat posturi înalte. De ce suntem destinați să vedem cum această slăbiciune a noastră va estompa strălucirea acelor momente de energie autentică despre care istoria nu va nu să vă povestească, și acele prime timpuri de filozofie și virtute socială, de care nu ar trebui să plecăm niciodată. Ambiţios! Motivul pentru asta ești tu și sofismele tale dezgustătoare.
Guvern revoluționar! * Tu ești, da, ești tu și acei oameni ticăloși care te-au inventat, au împiedicat revoluția, născută din înțelepciunea și virtutea poporului, să se întărească cu ajutorul lor. Când vorbim

despre efecte, nu este corect să taci despre cauze. Vorbesc aici despre forțele motrice și motivele din spatele principalelor măsuri ale guvernului revoluționar; de aceea povestea mea face parte din istoria acestui guvern. Cum pot să-mi scriu eseul fără să menționez guvernul însuși! A, da, o sa vorbesc despre el, este necesar pentru subiectul meu, altfel ar trebui sa mi se interzica sa scriu despre Carrier. Iar culorile negre pe care le voi folosi pentru a picta o imagine adevărată a vieții lui, precum și o imagine a sistemului care a dat naștere acelor mormane de abominații și cadavre care marchează această viață, probabil că nu vor fi inutile pentru patrie.
* Vedeți la sfârșit o notă lungă despre guvernul revoluționar.

Pixul meu nu îndrăznește să înceapă să înfățișeze acest morman de crime, pe care s-a angajat să le dezvăluie ochilor umanității scufundate în groază. Pot să pictez un astfel de tablou într-un mod viu, dacă am un suflet sensibil, plin de încântare în fața virtuților, reacționând brusc la cea mai mică nedreptate? sarcină, nu voi putea portretiza cu calm acest lanț de crime, un nemaiauzit. , spectacol sfâșietor, revoltător pe care oamenii erau sortiți să-l vadă în zilele noastre.
Unii istorici obișnuiți au vrut să povestească despre viața politică a unui număr de lideri ai revoluției, dintre care unii au fost catalogați drept criminali doar pentru că era în interesul clicurilor. Niciuna dintre aceste povești nu merită să fie transmisă posterității, ele pot trece chiar drept romane bine scrise. Atenția în ei se concentrează pe așa-zisa viață personală și privată a eroilor, cărora li se caută păcate minore imaginare, ajungând chiar și la vremea copilăriei, în timp ce cel mai important lucru, adică ceea ce îi caracterizează ca persoane publice, este atins doar în trecere și este acoperit într-un spirit compatibil cu interesele partidului de guvernământ. În niciun caz nu voi urma calea aleasă de aceste suflete de sclave. Ce-i pasă Franței că Carrier a făcut în tinerețe atâta șmecherie și că, în calitate de procuror la tribunalul din Aurillac, a fost poate puțin mai brigand decât alți 10.000 de briganți ai colegilor săi. Carrier, nevrednicul legiuitor, călăul din Nantes36 merită interes!.. Este un monstru, sătul de cruzimi, bucurându-se de ele, arătând fără echivoc ce bucurie feroce îi aduc... Acest canibal atot-devorator, care, combinând pofta nerușinată. cu cea mai însetată furie, a transformat unii și aceiași oameni de la victimele poftei sale în victimele pasiunii sale pentru crimă... De asemenea, este necesar să dezvăluie toate împrejurările care au contribuit la faptul că acestui prădător i s-a dat libertate deplină. pentru a-și potoli setea de sânge uman. Adevăr curajos, vino la mine! Ajută-mă să mă eliberez de frânul celor de la putere și să vorbesc cu contemporanii mei așa cum aș vorbi cu descendenții mei!
Nu trebuie să începem cu Carrier, care este rău în Vendée. Mai întâi trebuie să arăți ce a fost înaintea lui. Aceasta ne va conduce la identificarea infractorilor care l-au precedat și, poate, în raport cu acești primi criminali, Carrier se va dovedi a fi doar ceea ce a fost Comitetul Revoluționar din Nantes în raport cu Carrier, adică un instrument complice. Pentru a putea evalua corect activitatea fiecăreia dintre părțile sale în considerarea întregului mecanism, este necesar să ne referim în mod constant la arcul principal în mișcare. Să nu ne lăsăm induși în eroare

publicului, arătându-i ca un motor ceea ce este doar o pârghie secundară. Nu trebuie să ne temem că o nouă rafală de adevăruri va duce departe o parte din ceața care a început deja să se risipească și ne va expune pe oamenii care au fost principalii inițiatori ai acestor acțiuni, dar nu s-au străduit deloc. pentru a-l face cunoscut. Natura sau hrănirea pot crea flageluri ale umanității, monștri sinistri precum Carrier, Le Bon sau Collot; dar, trăind în societate, ei nu pot să-și ducă la îndeplinire devastările decât cu acordul celor care guvernează.
Alineatul II. Război în Vendée. Oferă prilej pentru crearea viceregilor sau proconsulilor departamentali, acea varietate originală de guvernare revoluționară și sursa nenorocirilor Franței.
Nu a scăpat atenției observatorilor că nenorocirea Republicii a fost decretată în ziua în care Convenția a instituit biroul de viceregi, sau proconsuli, pentru fiecare departament. Toată lumea își amintește că războiul din Vendée a dat naștere acestei idei periculoase, adoptată în mijlocul neliniștii și al anxietății, fără o analiză atentă și fără a ține seama de consecințele dezastruoase pe care se presupunea că o asemenea măsură le presupune. Ulterior, s-a răspândit imperceptibil în toate departamentele sub pretextul că aproape peste tot a existat contrarevoluție. Numai din acest motiv fatal, toată Franța ar fi trebuit să plângă nefericitul război din Vendée. Instituția proconsulatului a fost instituția unui guvern revoluționar, iar cei care cred că originea lui se referă doar la al 14-lea frimer își arată imperceptibilitatea. Carra39 a fost primul viceregele, iar puterile extinse pe care le-a primit când a plecat în Vendée trebuie privite drept actul fondator al sistemului guvernamental revoluționar.
În acea zi, Republica trebuia să pună doliu, un prevestitor al numeroaselor calamități la care urma să sufere. Din acel moment, ea era sortită să vadă departamentele predate puterii arbitrarului și tuturor pasiunilor câtorva oameni care inevitabil trebuiau să se îmbată de conștiința atotputerniciei lor. Era sortită să vadă o monarhie deghizată, purtând doar o rochie tricoloră și, departe de ochii senatului, și-a permis tot ceea ce putea inspira o nebunie orbitoare de dominație nelimitată, pe care oamenii care o exercitau nu se așteptau să o primească. Ea era destinată să vadă nu numai, după cum spunea autorul unei lucrări respectabile și luminate1*, „întoarcerea acelor vremuri de anarhie, când Franța era prada multor tirani, când avea regi.
Opinia lui Barbet sur le Gouvernement Révolutionnaire, sau l'Ombre de Camille Desmoulins.
222
Aquitania, Soissons etc.”, dar ceva mult mai rău, căci supușii regilor din Soissons și Aquitania trebuiau să se supună fanteziilor unui singur despot, în timp ce departamentele, puse sub autoritatea deputaților atotputernici, trebuiau să respecte în același timp. timp legile proconsulului și legile Senatului, care nu erau întotdeauna în concordanță între ele, iar în caz de discrepanțe era foarte greu să se decidă ce putere să aleagă.
Republica era destinată să vadă ca legile adoptate la vremea potrivită, adică legile care sunt expresia voinței generale, propuse de delegații săi și aprobate de popor, să înceteze în curând să funcționeze și că va trebui să se târască sub statul de drept care exprimă voința unuia sau a mai multor oameni, adică de a vorbi bine franceza, de a se înclina în fața unei tiranie absolută, la fel de absolută cum nu a mai fost niciodată. Republica era destinată să vadă că, prin această măsură, aleșii săi legiuitori s-au sustras hotărâtor de voința mandatarilor

lor, care i-au trimis anume și exclusiv să participe la adunarea generală a delegaților poporului pentru a coopera la marea lucrare. de creare a unui Cod social. Aceasta este o misiune sacră și eminentă, a cărei distragere a atenției poate fi considerată o infracțiune a comisarului sau o manifestare de ignoranță a acestuia, permițându-i să concluzioneze că nu este demn de o misiune atât de înaltă, deoarece nu putea fi impregnat cu o conștiință a importanței sale și să înțeleagă că locul lui este doar în senat; că singura lui datorie este să participe la lucrarea legislativă de care oamenii au nevoie; că a-i distrage atenția de la aceasta înseamnă a săvârși o încălcare penală a voinței suverane, a înșela poporul suveran, căci, după ce a determinat numărul funcționarilor pe care i-a considerat de cuviință să-i implice în elaborarea acestei legislații, a putut lua în considerare această legislație. ca incorectă și, poate, invalidă după formă, întrucât numărul necesar de deputați nu mai există; și cu atât mai mare motiv că o asemenea distragere a lucrătorilor legislației, adusă într-o anumită măsură, a deschis libertatea de acțiune unui număr mic dintre colegii lor rămași, care puteau foarte bine să fie suspectați că și-au îndepărtat în mod deliberat camarazii pentru să-şi însuşească numai pentru ei înşişi, după consideraţiile lor cunoscute, domeniul creării legilor: acestea din urmă, în loc să fie construcţia tuturor creatorilor aleşi de popor, au devenit opera unui cerc restrâns al celor mai vicleni oameni şi cei mai mari intrigători dintre ei.
223
Secțiunea III. O gafă, echivalând cu o reducere a numărului de membri ai Senatului pentru a-i transforma pe deputații, distrași de la atribuțiile lor directe, în reprezentanți atotputernici ai puterii în departamente. Avantaje percepute care ar putea fi obținute prin trimiterea de comisari aleși din afara legislaturii
Desigur, se poate spune că într-o astfel de chestiune precum răscoala din Vendée, era imposibil să nu trimiți comisari civili și că Convenția a considerat posibil să încredințeze o misiune atât de importantă doar oamenilor din mijlocul lor. Egoism deplasat! Deşertăciune! Cât timp vor aduce o insultă atât de gravă oamenilor! O mare parte din necazul nostru o datorăm prejudecății, sincere sau prefăcute, că cei care sunt aleși în Convenție sunt floarea societății umane. Dar dacă efectul este frumos, și cauza trebuie să fie frumoasă. Dar deputații Convenției veneau din popor. Dacă cei mai mulți dintre ei sunt puri, atunci și masa poporului este pură, căci este greu de imaginat că, fiind coruptă, ar fi capabilă să evidențieze din mijlocul ei doar acel număr mic de oameni care nu sunt încă corupti. , după care nu ar mai rămâne nimic bun printre oameni. mai degrabă, ar trebui să se presupună că poporul, corupt de aristocrație și contrarevoluție, ar alege ca reprezentanți pe cea mai murdară mizerie. El nu a făcut acest lucru, prin urmare, masa poporului este pură, prin urmare, Convenția ar putea, fără a se lipsi de o parte din membrii săi, să găsească printre oameni oameni care sunt la fel de capabili să îndeplinească cele mai importante misiuni precum ei. membrii. Scuza invocată a fost că au fost primite nenumărate plângeri împotriva comisarilor executivi numiți dintre oameni neluminați și trimiși la departamente după evenimentele din 10 august. Dar se poate compara faptele lor cu faptele misionarilor din Areopag! În esență, primii au republicanizat departamentele și au sădit acolo semințele democrației pure. Activitatea lor a fost fructuoasă și s-au dovedit a fi precursorii sistemului popular; au reușit cu o viteză magică să recruteze acele falange care i-au forțat pe tirani să se retragă îngroziți, a căror îndrăzneală ne-a amenințat de aproape.

Pentru a pune oamenii într-o astfel de mișcare, era nevoie de energie, iar această energie nu era pe placul tuturor. Dar cât de mare este diferența dintre mijloacele revoluționare și întregul comportament al acestor primi apostoli și măsurile drastice ulterioare ale jertfitorilor noștri! O comparație va duce la concluzia că primii erau îngeri binefăcători, în timp ce cei din urmă erau spirite mizantropice. Așadar, să încetăm să ne asociem cu imaginea reprezentantului poporului cu reverență idolatrică, fanatism servil și o idee falsă a infailibilității, sau cel puțin a superiorității abilităților lor față de abilitățile altor cetățeni. Pet, delegatul meu nu este nicidecum membru! comite

mai multe minuni decât mine; când l-am investit cu această demnitate, nu am avut puterea să-i dau înțelepciune infinită; a rămas același om ca și înainte; va face tot atâtea greșeli ca alți oameni și poate chiar mai multe, pentru că puterea extraordinară cu care am investit-o pe neașteptate în el este capabilă să-l orbeze. Nimeni nu va spune că experiența nu confirmă acest fapt. Povestea pe care o scriu este o parte de neuitat a acelei experiențe.
Concluzia mea de la cele de mai sus este, după cum am stabilit parțial, că rușinosul război din Vendean ne-a adus darul fatal de a pune primele baze ale unui guvern revoluționar prin crearea de viceregi departamentali, cu puterile lor nelimitate, inclusiv dreptul la viață și moarte. De altfel, cred că am arătat că această instituție fatală ar fi putut fi evitată prin înlocuirea ei cu Comisari Naționali nealeși dintre membrii legislativului; puterile unor astfel de comisari ar putea fi precizate și, dacă este necesar, modificate consecvent, iar comportamentul lor ar trebui să fie dirijat de centrul executiv al guvernului. Declar că acești comisari, subordonați și în permanență obligați să dea socoteală pentru activitățile lor, nu puteau, poate, să provoace atât de mult rău ca atotputernicii comisari - membri ai senatului și, cu siguranță, nu l-ar provoca mai mult decât ei. Declar că în felul acesta legea ar fi întotdeauna ceea ce ar trebui să fie, și măcar rezultatul muncii comune ale tuturor reprezentanților unui popor suveran și ne-am asculta singuri, în loc să fim siliți pretutindeni să ne închinăm în fața. autoritate capricioasa si schimbatoare legislatie a unor proconsul local.
Secțiunea IV. Evaluarea politică a naturii și cauzelor războiului 3 Vendée. Extrase din scrierile lui Camille Desmoulins, Filippo și alți inițiați, lămuriri referitoare la sistemul secret menit să facă acest război larg, permanent, sângeros și total distructiv. Aceste detalii sunt necesare pentru a demonstra că Carrier a fost intenționat doar ca executor al unui plan teribil de exterminare și de reducere generală a populației.
Și acum invit cititorul să deschidă larg ochii. A venit momentul și oportunitatea de a dezvălui Franței cel mai mare taipu. Vai, de ce nu ar fi putut fi dezvăluit cu doi ani mai devreme! Poate un milion dintre locuitorii săi, care au coborât în mormânt, ar continua să trăiască... Dezvăluirea marelui mister ne este dată într-un eseu intitulat „Cauzele secrete ale revoluției din 9 Thermidor”. Autorul, Sem-proniy GraKKh Vilat40, un tânăr, 26 de ani, fost

un jurat în sângerosul tribunal de la Robespierre, merită un oarecare credit, întrucât dă mărturie că îl cunoștea îndeaproape pe acest șef al decemvirilor și pe toți miniștrii săi: Barère, Saint-Just, Couton41, Billot, Collot; pentru că el dă indicii destul de sigure că a fost

admis la adunările lor secrete și la cunoştinţa celor mai adânci secrete ale lor; întrucât, de altfel, fiind arestat și încarcerat la LaForce, este interesat nu doar să facă această dezvăluire, ci și să se asigure că aceasta corespunde adevărului; căci, în cele din urmă, veridicitatea cuvintelor sale devine aproape absolut convingătoare când se ia în considerare cursul evenimentelor revoluției, al cărei sens a fost până acum obscur, dar devine pe deplin clar după explicațiile acestui confident nesigur al decemvirilor.
Această revelație importantă se reduce la faptul că sistemul pe care îl voi descrie acum în detaliu a existat.
Maximilian și consiliul său au calculat că adevărata renaștere a Franței ar putea fi realizată doar printr-o nouă împărțire a pământului și a oamenilor care l-au locuit. Se pare că erau convinși că conducătorii oricărui popor nu puteau face nimic stabil și durabil pentru renașterea lui, dacă nu duceau la îndeplinire marea concluzie a lui Jean-Jacques, „că pentru ca guvernul să fie desăvârșit, este necesar, pentru ca toți cetățenii să aibă prosperitate, dar niciunul dintre ei nu are un exces”, și, prin urmare, dacă ei [conducătorii] nu au oferit, ca Licurg în Sparta, fiecărei persoane o bucată de pământ inalienabilă și o cotă suficientă de hrană, garantată prin toate calculele relevante, până la raportul dintre populație și volumul total de producție agricolă; cu alte cuvinte (pentru a da o explicație foarte completă a acestei ultime părți importante a sistemului), conform planului acestor mari legiuitori, nu era permis ca populația să depășească vreodată un anumit raport cu dimensiunea producția totală anuală a întregii suprafețe de teren a țării, astfel încât fiecare cetățean să aibă întotdeauna o alocație completă de teren și o cotă completă de alimente.
Următoarele considerații și concluzii decurg din aceste principii de bază. 1. Că, în starea actuală a lucrurilor, proprietatea este în mâinile câtorva, iar marea majoritate a francezilor nu dețin nimic. 2. Că dacă această situație nu se va schimba, atunci egalitatea în drepturi va rămâne doar o frază goală, o aristocrație a proprietarilor va exista cu adevărat, o minoritate va rămâne un tiran pentru mase, iar majoritatea va fi sclava minoritară datorită puterii pe care cei care dețin totul o au inevitabil în propriile mâini și care le permite să gestioneze activități productive, deschis-226
să-și închidă sau să-și închidă resursele, precum și din cauza nevoii ca neproprietari, sau proletari, să se supună legii bogaților, atât în ceea ce privește distribuirea muncii, cât și în stabilirea salariilor și prețurilor mărfurilor.
3. Că nu există altă cale de a distruge această putere a proprietarilor și de a elibera masa cetățenilor de această dependență, decât de a concentra mai întâi toată proprietatea în mâinile guvernului43.
4. Că acest lucru, fără îndoială, nu putea fi realizat decât prin distrugerea marilor proprietari și creând o teamă atât de puternică încât să-i inducă pe alții să renunțe la proprietatea lor de bună voie.
5. Că în orice caz trebuie făcută o reducere a populației, deoarece, după calculele făcute, populația franceză a depășit resursele solului și nevoile activităților productive; cu alte cuvinte, avem prea mulți oameni pentru ca toată lumea să trăiască din belșug, mai multe mâini decât este nevoie pentru a îndeplini cea mai folositoare lucrare; și acest adevăr a fost confirmat de singura măsură adevărată, numărul total al producției agricole, și nu poate exista altă măsură în afară de aceasta, întrucât toate celelalte meserii la un loc nu pot produce o

liră în plus de porumb. 6. În fine (aceasta este concluzia teribilă) că, întrucât surplusul de populație poate trece pentru atât de mult (nu avem calculele legiuitorilor notori), ar fi necesar să sacrificăm o parte din sans-culotte pentru ca acest gunoiul ar putea fi măturat (expresia lui Barer, „Motive secrete...”, p. 14) într-o asemenea dimensiune și trebuie găsită o modalitate de a face acest lucru. Acesta este marele secret de stat; prezenţa sa este neîndoielnică şi confirmată de informaţiile frapante raportate în „Cauzele secrete...”, care devin şi mai convingătoare în comparaţie cu faptele care caracterizează mersul guvernării decemvirilor. Le dau contemporanilor și posterității mele cheia explicării multor măsuri, a căror totalitate a rămas până acum de neînțeles din punct de vedere politic. Care este maximul, scutiri, Comisia alimentară? Acesta este primul act al guvernului de a lua în posesie toate proprietățile. Ce sunt ghilotinadele, în mare parte bogați, și confiscarea proprietăților sub tot felul de pretexte? Al doilea act al aceleiași intrări în posesie. Ce înseamnă această îngrijorare evidentă a comitetelor guvernamentale că, pe de o parte, mii de vendeeni cad sub loviturile soldaților Republicii și, pe de altă parte, mii de soldați ai Republicii ar fi exterminați de către vendeeni, iar satisfacție pe care au experimentat-o în egală măsură de la ambele? Această contradicție exterioară, care i s-a părut complet inexplicabilă cinstitului și nefericit Filippo, care a constatat (vezi scrisoarea sa către Comitetul de siguranță publică din 16 Frimer II) că „războiul din Vendée devine din ce în ce mai mult un labirint de secrete și miracole. în fiecare zi”, dar cine a observat asta



totuși, că „se răspândește și continuă datorită unei conspirații evidente, ai cărei participanți se bucură de o mare influență, pentru că au atașat până și guvernul de teribilele lor succese”; această contradicţie exterioară, zic eu, nu mai este, dacă ţinem cont de sistemul de exterminare a populaţiei, conform căruia atât rebelii, cât şi cetăţenii cinstiţi sunt în egală măsură potriviţi la exterminare. Explicând acest sistem teribil, risipesc nedumerirea care a determinat-o pe aceeași victimă nefericită, demnă de respectul lui Filippo, să spună că „va fi greu pentru urmașii noștri să înțeleagă cum s-a întâmplat ca toți generalii perfidă, sau lași, sau proști care în cursul acestui război au înjunghiat Republica în spate, se bucură de cea mai deplină siguranță, iar niciunul dintre ei nu a fost pedepsit, dimpotrivă, mulți dintre ei au fost împovărați cu favoruri, în timp ce bravii și generoșii militari, care în onestitatea lor și sinceritatea au vrut să pună capăt acestui război, au fost fie destituiți, fie aruncați în închisoare... „Și care sunt aceste trădări josnice, persecutate și pedepsite în exterior, dar în esență tolerate și încurajate, victimele cărora nenumăratele noastre falange de la granițe au căzut ca un rezultat al privațiunii, ca urmare a regimului instaurat în spitale, mai degrabă criminal decât vindecător, ca urmare a ordinelor insidioase care i-au trimis pe soldații noștri în ambuscade inamice? Care este acest proiect de cruciade eterne, de prozelitism sau de subjugare a tuturor regilor și a tuturor națiunilor? Ce este aceasta, dacă nu o intenție ascunsă de a se asigura că nimeni din acea parte a națiunii care a luat atât de generos armele pentru a alunga inamicul de pe teritoriul francez nu se va întoarce? Care sunt aceste repartizări de indemnizații către copiii și soțiile celor care luptă, dacă nu un depozit pentru viitoarea redistribuire agrară? Sistemul de

exterminare a populației și noua repartizare a bogăției între cei care trebuie să rămână în viață, dă o explicație pentru orice: războiul din Vendée, războiul exterior, interdicții, ghilotinade, împușcături în masă, înecări, confiscări, maxim, rechiziții, confiscări, recompense față de anumite persoane etc.2*

2* Vă rog să nu vă lăsați induși în eroare cu privire la doctrina mea. Nu o ascund deloc. Nu am pareri adaptate imprejurarilor, si nu ma intereseaza daca se constata ca urmatoarele sunt neconforme cu cerintele momentului actual, nu ma intereseaza daca se gaseste prematura sau depasita. Odată instalate în creier, părerile mele rămân acolo pentru totdeauna, iar toate ghilotinele nu mă vor obliga să renunț la acel articol din Declarația Drepturilor Omului, care permite libera lor exprimare. Declarând aceasta, declar că eu sunt aici jucând doar rolul unui istoric, sincer și cu totul liber, că spun tot ceea ce consider a fi adevărat; Declar că nu vreau deloc să condamn acea parte a planului politic al lui Robespierre, care se referă la ajutorul copiilor și rudelor apărătorilor patriei sa în detrimentul fondurilor strânse de la bogați. Nu critic nici măcar acele măsuri care ar fi trebuit să-i facă pe favoriții norocului să se bifurcă pentru a-i recompensa pe aceștia.



A trebuit să elucid sistemul decemvirilor pe oarecare măsură, pentru că fără aceasta nu aș putea prezenta corect istoria lui Carrier. Această istorie nu este izolată, este strâns legată de istoria fostului guvern, mă refer la guvernul care a suferit mari schimbări pe 9 Termidor. Prin urmare, nu mă abate când analizez spiritul, planurile și intențiile acestui guvern, pentru care a fost necesar războiul din Vendée, pentru care au fost și diferiți Transportatori.

apărători la întoarcerea lor de pe câmpurile de luptă. Ceea ce voi spune acum a fost deja gândit și observat, dar cu cât se repetă mai des, cu atât mai bine. Ar fi cu totul nedrept dacă cel care nu are nimic să riște și să se sacrifice în apărarea proprietății altora, în timp ce acesta din urmă l-ar lăsa familiei și lui însuși la întoarcere, dacă întâmplarea i-ar permite să supraviețuiască, în ciuda greutăților și pericolelor. de război.lâncezi în sărăcie. Merg mai departe. Eu spun că (deși acest lucru va părea asemănător cu sistemul Robespierre), indiferent că se luptă sau nu, pământul unui stat dat ar trebui să prevadă existența tuturor locuitorilor acestui stat; Eu spun că, dacă într-un stat o minoritate de membri ai societății a reușit să pună mâna pe pământ și bogăție industrială și în acest fel să supună majoritatea și să o lângărească în sărăcie, atunci trebuie să admitem că o astfel de confiscare nu putea fi făcută decât sub acoperirea unor instituții proaste guverne; și întrucât administrația anterioară nu a făcut nimic la vremea ei pentru a preveni abuzurile sau pentru a le eradica imediat, administrația actuală este obligată să facă acest lucru pentru a restabili un echilibru care nu ar trebui să fie niciodată perturbat, iar prin forța legilor pentru a realiza un element fundamental. schimbare în spiritul celui mai înalt principiu al guvernării perfecte, „explicat în „Contractul social”: „Pentru ca toți cetățenii să aibă prosperitate și niciunul dintre ei să nu aibă un exces". Dacă Robespierre a avut acest lucru în minte, el a raționat aici așa cum se cuvine unui legiuitor. Nu sunt cei care nu se vor strădui, prin intermediul unor instituții care nu pot fi zdruncinate, să ridice bariere sigure în calea dobândirii și vanității, să ofere tuturor un loc de muncă și să garanteze că toată lumea primește tot ceea ce este necesar pentru această muncă, precum și o educație egală. și

independența unui cetățean față de altul, asigurarea fără nicio muncă a tot ceea ce este necesar pentru copii, bolnavi, infirmi și bătrâni. Fără această prevedere, fără această educație, fără această independență reciprocă, nu vei face niciodată atractivă libertatea, nu vei crea niciodată adevărați republicani. Și nu veți avea niciodată pace interioară, nu veți guverna niciodată pașnic, niciodată o mână de bogați nu se va putea bucura de o super-abundență scandaloasă în siguranță dacă este o masă înfometată în apropiere. Fie cei dintâi să fie drepți și, în propriile lor interese, să-și deschidă ochii asupra adevărului; lăsați-i să-și facă singuri datoria; altfel paharul va revărsa, mulțimea de oameni, în fața cărora toate depozitele sunt închise, va deveni o forță nemiloasă, iar natura (este întotdeauna corect) va mătura toate barajele; acel război interior care există mereu între cei care mor de foame și cei care mor de foame va izbucni și va răsturna totul; atunci nu va exista nici un guvern care să oprească fluxul; atunci ceea ce a spus Bertrand Barère într-un raport se va îndeplini: „Adevărata putere de pe Pământ sunt săracii, ei au dreptul să trateze guvernele care îi neglijează ca stăpâni.” Numai o reducere a populației poate îmblânzi acest vânt furtunos; dar nu este sigur să testați un astfel de remediu. Bertrand Barere, Maximilian Robespierre și alții au văzut acest lucru din propria experiență.
229
Spun la plural pentru că Carrier cunoscut de noi este doar ultimul dintr-un mare număr dintre cei care au fost trimiși și au acționat ca el în această regiune nefericită. Astfel, vedem că aici se împletesc multe lucruri: în primul rând, sistemul general al guvernării lui Maximilian Robespierre; apoi, războiul din Vendée, o parte necesară a acestui sistem; apoi, diferitele arme folosite în acest război și direcția specială dată tuturor; în sfârşit, Carrier, ultima şi cea mai ascuţită armă dintre toate folosite în acest război, cea cu care urma să se ducă la îndeplinire planul de exterminare a populaţiei din vestul Republicii noastre. Dar acum este deja recunoscut că Carrier, așa cum a spus el însuși, a fost doar un instrument de lucru, un dinte secundar, unul dintre multele astfel de roți dințate care s-au succedat. Dar acum este clar, și va deveni în curând și mai clar, că acest instrument de exterminare a fost precedat de o lungă succesiune de alte instrumente la fel de criminale, de la care a primit un impuls aproape la fel ca din partea puterii centrale; acesta din urmă și-a trimis primii reprezentanți pe calea crimei, iar acest lucru a predeterminat pentru Carrier, care doar le-a succedat, nevoia teribilă de a le calca pe urme. Prin urmare, nu ar trebui să fie surprinzător că nu mă întorc imediat la faptele și crimele individuale ale lui Carrier. Simt că scriu o anumită secțiune din istorie, pentru că istoria groaznicului meu erou ar trebui să ocupe un loc proeminent în partea tragică a analelor Republicii. Dar cel care oferă atenției cititorului doar un fragment de istorie, pentru a-și face povestea nu doar interesantă, ci și de înțeles, descrie tot ce este strâns legat de evenimentele descrise de el. Rasska
Cel mai mult îl condamn și, în acest sens, cred că mulți sunt de acord cu mine, este această parte a sistemului lor. În afară de faptul că nu le împărtășesc părerea că producția noastră agricolă nu a fost niciodată suficientă pentru a satisface nevoile tuturor locuitorilor Franței, în plus, rămân un om de prejudecăți în chestiunea distrugerii populației. Nu oricine poate ajunge la nivelul lui Maximilian Robespierre. Consider că, chiar dacă s-ar stabili că resursele alimentare ale oricărei națiuni sunt insuficiente pentru a-și hrăni

toți membrii, chiar și într-un asemenea caz, legile naturii simple nu prescriu distrugerea populației, ci reducerea proporției de fiecare dintre membrii acestei națiuni, astfel încât să satisfacă în mod egal nevoile tuturor. Știu că Platon, Mably, Montesquieu și alții au prevăzut posibilitatea ca mărimea populației să depășească resursele țării. Dar nici unul dintre ei nu a avut îndrăzneala să propună exterminarea cu sânge rece a acelei părți care împovărează statul. Ei închid ochii la faptul că acest lucru poate cauza daune semnificative bunăstării generale. Dar ei recomandă doar colonizarea teritoriilor periferice, sau alte mijloace mai mult sau mai puțin asemănătoare pentru a elimina răul în prezent, și în niciun caz încălcarea legilor naturale, măsuri politice pentru a preveni pericole similare în viitor. Această întrebare, la care Robespierre, spre nenorocirea noastră, s-a gândit mult și la care s-a gândit prost, merită totuși toată atenția membrilor Senatului, iar cine nu vrea să se gândească la ea nu este legiuitor.
230
a vorbi numai despre ororile comise de Carrier, fără a spune cum și unde i-au fost insuflate, înseamnă a fi asemănat cu un tată leneș care își lasă fiul cel mic să fie uimit la vederea frunzelor în mișcare pe copaci, dar nu ia osteneala sa-i explici ca e vant si ca numai puterea lui creeaza aceasta miscare tulbure. Preoți! Ai dat și motivele pentru tot ceea ce ți-a plăcut să le numești fapte rele; pentru tine era de obicei fie sugestia directă a celui rău, fie sugestia lui indirectă prin exemple rele. Și aici este necesar să recunoaștem prezența sugestiei directe și indirecte a forțelor întunericului care dirijează acțiunile criminale ale lui Carrier și companiei. Astfel, noi, ca istoric strict și complet liber, vom examina serios întrebarea dacă Carrier a fost vinovat sau doar un complice, sau mai bine zis, vom desena o galerie de portrete în care vom încerca să arătăm mintea și instigatorii crimele comise în Vendée, precum și asistenții și complicii acestora; pentru a arăta care au fost aceste crime, circumstanțele lor, natura și numărul lor, dacă fac parte dintr-un sistem de exterminare generală, dacă sarcina a fost stabilită să se omoare unul pe altul cu o mână și dacă a fost la fel de satisfăcător pentru deținătorii puterii pentru a vedea exterminarea armatei catolice franceze și exterminarea armatei republicane franceze. Remarcăm locul pe care Carrier l-a ocupat în toate acestea.

Alineatul V3*. Confirmarea paragrafului anterior. Multe atrocități comise în Vendée înainte de Carrier. Manierele și caracterul Vendeanilor. Cât de ușor ar fi să stingi războiul acolo chiar de la început. Mărturia lui Filippo, Schudier, Camille Desmoulins, Dubois-Cranset și Lequinio

Toate poveștile pe care le avem despre caracterul și obiceiurile locuitorilor din departamentele insurgente, care sunt unite sub numele comun de Vendée, ne înfățișează în unanimitate pe locuitori rurali, simpli, amabili, umani, foarte apropiați de natură și, prin urmare, destul de capabile să fie impregnate de principiile libertății, dacă mintea lor nu era sub puterea a două superstiții - reverența față de biserică și față de nobili, ceea ce îi face victime, nu criminali. Mulți cred, de asemenea, că dacă, în ciuda influenței adverse a acestor doi factori, predicarea republicanismului s-ar desfășura în mod corespunzător, nu ar fi greu să îndepărtezi bandajul din ochii acestor oameni greșiți care îi împiedica să vadă. Dar se poate considera că această regiune nefericită a fost cu adevărat destinată a fi convertită la o credință democratică, de vreme ce

3* Originalul conține din greșeală numărul IV.
231
în curând vedem că a fost predicat acolo exact în același mod în care credința în Hristos a fost cândva în Mexic? Dacă un Raynal46 ar compara comportamentul spaniolilor fioroși față de peruvieni cu comportamentul francezilor noștri frenetici față de frații lor din Vendée, ar găsi el vreo diferență? Cruzime barbară pe de o parte, barbarie crudă pe de altă parte. Acolo, cu un crucifix într-o mână și un pumnal în cealaltă, oamenilor care nu auziseră niciodată de Iisus Galileea li s-a adresat cuvintele: „Recunoaște-l ca pe un zeu, sau te voi omorî”. Aici, cu o cocardă națională într-o mână și, de asemenea, cu o armă în cealaltă, oameni care nu avuseseră niciodată o idee despre libertate înainte au fost tratați cu un scurt avertisment: „Crede în trei culori, sau te măcelesc. ." S -au schimbat doar decorul și numele măștilor , dar esența ambelor situații este exact aceeași. Ce spun eu? Este gresit.;. Cu noi, nimeni nu putea să-i salveze viața, înclinându-se în fața a ceea ce nu înțelegea și renunțând la cei pe care, de frica * chinurilor veșnice, era obligat să-i socotească pe conducătorii de drept în cer și pe pământ. Nimeni nu a promis că toți cei care au depus armele și s-au convertit la o nouă credință vor fi acceptați în sânul Republicii. Nu, s-a ordonat * să ucizi pe toată lumea, să arzi totul. În această regiune, declarată rebelă, picto nu a fost și nu putea fi considerat loial Republicii, sau capabil să devină una. „Sunt patriot și ți-o voi dovedi”, a spus un vândean cinstit și nefericit. „Cu atât mai rău pentru tine”, a răspuns tâlharul tricolor, care era nerăbdător să-l jefuiască, „tu trăiești pe pământ blestemat, vei muri”. Și chiar acolo se împușcă în fermierul nefericit și pașnic, el moare la vatra lui; moartea lui echivalează cu o mie de morți, pentru că este însoțită de un spectacol sfâșietor al modului în care soția lui este forțată să-și împărtășească soarta, dându-i mai întâi sub puterea brutalității bestiale a ucigașilor lor obișnuiți... cum copiii lui. sunt și uciși, ridicând baionetele... ca și el, casa devine prada lăcomiei prădătoare a canibalilor și este în cele din urmă dat focului, în care trage ultima suflare. .Ce poză sfâșietoare! Acest lucru nu ar putea fi crezut dacă nu l-am confirma cu fapte exacte și autentice. Această lucrare trebuie făcută. Este necesar să dărâmăm complet vălul care până acum nu a permis să descopere că răscoala din Vendée a avut loc doar pentru că ticăloșii conducători au vrut să se întâmple. Planul lor teribil prevedea ca, în timp ce întreaga națiune din diverse părți ale țării să fie plivită, această zonă să fie complet cosită, ceea ce, prin frumusețea și productivitatea ei, ar oferi mari oportunități de organizare a primelor noi așezări agricole.
Să ne uităm din nou la diferitele relatări despre caracterul locuitorilor acestei părți a opta a Republicii, aproape complet exterminați, despre cauzele răscoalei imaginare și despre comportamentul prescris de domnitori subordonaților lor războinici pentru subjugare.
și vom ajunge la concluzia că, poate, am avut dreptate când am scris în altă parte: pentru a pune capăt acestui război, a fost suficient doar să trimitem detașamente de misionari - apostoli ai libertății, capabili să arate toată puterea atractivă a doctrinelor noastre, și fără nicio vărsare de sânge, ei ar câștiga cu ușurință de partea noastră populația din aceste locuri, care nu a fost înșelată decât de câteva cete de mincinoși.
Recitiți întregul reportaj al lui Filippo. Deși își dedică atenția principală dovedirii acelei părți din activitatea ticăloasă a șefilor

noștri politici, care constă în distrugerea batalioanelor noastre naționale de către răzvrătiți, acest memorabil și nobil martir arată în mod repetat că, în profunda sa convingere , ar fi extrem de ușor de evitat și vărsarea de sânge.multe victime ale amăgirii și nebuniei și că acest război teribil ar fi putut fi prevenit prin mijloace pe cât de simple, pe atât de eficiente, fără îndoială. În observațiile sale se găsesc cu ușurință dovezi, care, totuși, merită dovezi complete, cu privire la planurile și proiectele comitetelor de tiranie socială și oprimare generală, care vizează crearea, extinderea și menținerea acestui teribil cancer intern.
Schudier, un oponent pasionat și principal persecutor al filantropului cu vedere ascuțită și devotată pe care tocmai l-am citat, în raportul său despre Vendée, care a fost prost și foarte priceput alcătuit, nu a fost în măsură să infirme acest fapt important. În prima parte, acest raport poate inspira o mare credibilitate, deoarece conține mărturisiri dictate de nevoia de a nu arăta ca un mincinos de fiecare dată. Iată mărturisiri:
„Că revoluția nu a pătruns niciodată în regiunile fostelor provincii Poitou și Bretania, care au devenit apoi principala arena a ostilităților cunoscută sub numele de Războiul de la Vapdée. Că, din cauza nepăsării sau a depravării organelor administrative, până și legile din vremea Adunării Constituante asupra nobilimii și clerului s-au executat acolo foarte aproximativ și numai cu mare dificultate s-a putut realiza aparența de supunere față de lor. Că locuitorii acestor regiuni, cufundați în cea mai profundă ignoranță și lipsiți de orice legătură între ei din cauza lipsei drumurilor circulabile, au rămas în robia nobililor și preoților în mijlocul Franței libere.
„Că ambele soiuri de dușmani fără milă ai libertății au întors împotriva ei toată influența lor dezastruoasă; au folosit orice fel de mijloace pentru a menţine şi extinde această influenţă. Curând s-a făcut simțită o fermentație surdă, o nemulțumire generală... răul a crescut din ce în ce mai mult; în cele din urmă, a devenit imposibil să-l ascundă, iar Adunarea Constituantă, până la sfârșitul ședințelor, a fost conștientă de asta.
233
„Că remediul pe care l-a aplicat pentru vindecare nu a putut produce rezultatul scontat: a dat instrucțiuni pe rege să trimită comisari civili în aceste regiuni, pentru ca aceștia să ia măsurile pe care le consideră necesare pentru a restabili pacea publică”.
„Că această misiune i-a fost încredințată lui Jansonne48 împreună cu un anume Gallois; și că trădătorul Dumouriez urma să conducă trupele care se presupune că trebuiau să reziste rebeliunii în curs de dezvoltare.
„Că acești comisari au călătorit prin orașe și sate ca adevărați trimiși ai regelui. Că, în loc să răspândească lumină în jurul lor, să deschidă ochii acestor fanatici nefericiți, să dezvăluie și să-i pedepsească pe ticăloșii care i-au înșelat, au dat erorilor lor criminale o nouă dimensiune și au contribuit la creșterea violenței; au aprobat într-o formă de invazie rezistenţa lor criminală la executarea legilor4* şi le-au promis, după cum se vede din raportul lui Jeansonne şi Gallois către Adunarea Legislativă, că această rezistenţă va fi aprobată de reprezentanţii naţiunii.
„Că Adunarea Legislativă era prea slabă pentru a lua, în asemenea împrejurări, acele măsuri viguroase care erau necesare pentru a salva libertatea. A amestecat acest caz important cu plângerile pe care le primea zilnic despre preoții neînjurati și nu s-a mai ocupat în mod specific de el.

„Între timp”, continuă vorbitorul Shudier, „preoții și nobilii uniți nu au pierdut niciun moment. Treptat, au reușit să dobândească putere asupra tuturor minților...
4* Este destul de ciudat că Schudier admite aici, ca și noi, că mijlocul cel mai sigur și principal dintre cele pe care au trebuit să le folosească comisarii Adunării Constituante pentru a restabili ordinea în Vendée a fost să răspândească acolo lumină, să deschidă ochii locuitorii, care sunt socotiți doar nefericiți, pentru că erau fanatizați, să-i demască și să pedepsească ticăloșii care i-au înșelat; destul de ciudat, spun eu, că cele două adunări naționale care au precedat Convenția ar fi trebuit să urmeze acest curs, dar el nu spune nimic despre faptul că și Convenția în sine ar fi trebuit să urmeze acest curs; că Choudier, în același raport, ridiculizează „catehismul republican” pe care bunul Filippo a conceput să-l compună pentru nefericitul Vendée. Apoi, din moment ce se spune că comisarii Jeansonnet și Gallois au dat o nouă dimensiune iluziilor criminale ale rebelilor și au contribuit la creșterea violenței, întreb dacă acest sistem, poate din alte motive, nu a fost continuat de Convenție? O putem dovedi. In fine, intreb, nu a fost inlocuita APROBAREA SOLEMNA a rezistentei penale la executarea legilor cu alte mijloace la fel de capabile sa previna scaderea acestei rezistente si, dimpotriva, sa contribuie la cresterea treptata a acesteia ? Continuarea cercetărilor noastre va ajuta la clarificarea acestei probleme.

Ei nu au neglijat unul dintre mijloacele capabile să-și întărească și să-și extindă planurile, conform căruia câteva mici rebeliuni care au izbucnit din când în când au fost doar un preludiu la o explozie mai mare în iulie 1792 în o parte din Vendée, Deux-Sèvres și Maine-et-Loire. Dar numai energia patrioților din aceleași departamente a fost suficientă pentru a stinge acest prim mare foc; au reușit să-i împrăștie pe rebeli în toate locurile lor de concentrare. Ei au obținut o victorie deosebit de semnificativă la Bressuire49, unde au capturat majoritatea liderilor acestei conspirații diabolice și i-au adus în judecată de tribunalul penal al departamentului Des Sevres, cu sediul la Niort.
Mai multe persoane necunoscute au fost executate; toți restul, doar aproximativ 300, dintre care mulți foști nobili, au fost achitați și au avut din nou ocazia să comploteze pentru moartea patriei lor.
Au început să-și dezvolte proiectele și mai activ și au încercat să aranjeze totul mai bine. Au găsit complici în toate departamentele învecinate, și mai ales în departamentele din fosta Bretanie. Atunci a luat naștere celebra conspirație a lui la Rueri 50, care acoperă aproape toată coasta de vest a Republicii și majoritatea departamentelor învecinate; descoperirea acestei conspirații (spune Schudier) a evitat dezastre incalculabile”.
În continuare, vorbitorul acuză Adunarea Legislativă de slăbiciune și îi reproșează că nu a reușit să îndepărteze această tumoare politică prin adoptarea vreuneia dintre marile măsuri revoluționare pe care geniul Convenției le-a putut, ulterior, să le pună la cale pentru fericirea omenirii și pentru prosperitatea națională. .
Shudier trece la momentul apariției Convenției. El dă vina pe partidul girondin, pe emisarii lui Roland și pe scrierile sale pernicioase pentru inerția și aparenta indiferență cu care Convenția a tratat tulburările din Vendée până la începutul lunii martie 1793, când aceste tulburări au atins un asemenea nivel încât instigatorii lor, împreună cu susținătorii lor. a reușit să captureze mai multe orașe, să

captureze multe tunuri și arme, să-și mărească foarte mult numărul adepților săi și apoi să amenințe orașe precum Nantes, Angers, Saumur, Fontenay și Les Sables și să-și proclame public manifestul, care vizează restaurarea regelui. , nobilimea și clerul.
Deci, aceste departamente mai aveau un nucleu sănătos de patrioți? Ce avantaje ar putea decurge din asta! Ce s-a făcut de fapt? Ulterior, toți au fost tratați ca rebeli. Aceasta este una dintre cele mii de dovezi că a existat un singur sistem pentru această zonă - distrugerea populației sale.
b* Sau, dacă vrei, geniul clicei conducătoare.
235
Convenția a adoptat apoi o lege pentru recrutarea a 300.000 de oameni7* și a numit comisari dintre ei pentru a conduce ceea ce de atunci s-a numit războiul din Vendée. Patrioții au suferit la început o serie de eșecuri, pentru care au învinuit pe bună dreptate voința rea a guvernului, apoi în mâinile federaliștilor, care nu fără motiv erau bănuiți că ar fi considerat utilă răscoala Vendeană, ca mișcare îndreptată împotriva principii de unitate și indivizibilitate. Această explicație politică îmi inspiră mai multă încredere decât cea cu care indivizii ar dori să onoreze cele două comitete de apărare generală, formate din Brissot, Jean-sonnet, Rouyet, Gadet, Fonfred, Peigner, Busot, Defermont, Inard, Condorcet, Lasource, Pétion, Barbara, Vrgno și Dulce (marchis de Ponteculan) 51, explicându-și tăcerea ca răspuns la cererea de a trimite întăririle necesare soldaților care luptau în Vendée prin faptul că se presupune că au fost inspirați de dorința excelentă de a evita vărsarea de sânge. a nefericiţilor Vendeeni.
În ciuda observațiilor pe care le-am făcut deja cu privire la toată această parte a recenziei istorice a lui Piudier, o consider de altfel foarte exactă și adevărată. Am spus deja asta. Pentru a face să creadă povestea falsă cuprinsă în ultima parte, începând cu evenimentele din 31 mai, ziua în care partidul Montagnard a devenit atotputernic, era necesar mai întâi să-și demonstreze sinceritatea, iar acest lucru se putea face fără niciun risc, întrucât era în interesul partidului de guvernământ să denigreze tot ce a fost înaintea ei – de pe vremea Adunării Constituante și până la Girondini inclusiv. Dar în ceea ce privește evenimentele de după 31 mai, aici își aplică priceperea și forța pentru a ascunde întreaga enormitate a teribilului război vendean, pentru a estompa lumina parțială pe care Filippo a aruncat-o asupra acestei chestiuni, dintr-o dorință umană și patriotică de a face lumină asupra acest secret infernal al guvernului Moptanyar care, spre deosebire de predecesorii săi, nu a ezitat să trimită în Vendée atâtea trupe cât i se cerea și a profitat cu pricepere de această împrejurare pentru a-și atribui intențiile cele mai oneste; în consecință, a recrutat mii de oameni din toate părțile Franței și i-a trimis la Wapdéa,
7* Îmi amintesc că atunci când la Paris au anunțat recrutarea unei armate pentru o campanie în Vendée, se spunea că aceasta s-a făcut pentru a veni în ajutorul fraților noștri din Vendée, patrioți cinstiți ai acestui departament, care au fost asupriți de bande de tâlhari. Când vor să pună oamenii în mișcare, ei propun întotdeauna cele mai respectabile motive, pentru că știu că oamenii sunt virtuoși, că nu vor acționa decât pentru ceea ce ei consideră a fi o cauză dreaptă. S-ar alătura oamenii în armată dacă ar cunoaște soluția misterului, dacă li s-ar spune că acest lucru s-a făcut pentru a distruge și a arde mai multe departamente ale Franței? S-ar fi înrolat în armată dacă i s-ar

fi dat ideea că asta se face pentru a se extermina, pentru a-l face mai întâi călău și apoi victimă?
236
pentru ca această prăpastie fără fund să-i înghită; a dirijat atât de mult operațiunile militare încât aceeași artilerie formidabilă, yushki dintr-o mie de arsenale, a trecut pe rând de la armata atacatoare la armata atacată, semănând moartea printre nenumăratele falange care luptau de ambele părți. În ambele cazuri, francezii au murit: a contat cu adevărat pentru inventatorii acestui sistem dezgustător, de partea căruia au căzut victimele... Dar Shudier găsește o modalitate de a ascunde toate acestea. Acei generali pe care Filippo i-a acuzat că au predat în mod deschis inamicului de sute de ori armele noastre, tunurile noastre, muniția noastră și oamenii noștri, din punctul de vedere al lui Schudier, s-au comportat în cel mai bun mod posibil; cei al căror merit Filippo le-a plătit tribut, după Choudier, s-au acoperit de rușine; aproape întotdeauna am câștigat și foarte rar am fost învinși; iar în ceea ce privește exterminarea angro a locuitorilor din două sau trei foste provincii, incendierea și distrugerea completă a locuințelor, jaful nestăpânit și alte orori comise de soldații francezi în aceste nefericite regiuni franceze, atunci toate acestea sunt înfățișate ca pe ceva complet simplu și firesc. ... Atât de firesc, încât generalii înșiși, în relatări despre isprăvile lor militare, numesc printre trofee obiecte care nu puteau fi obținute decât în urma unor tâlhări scandaloase săvârșite cu nerușinare de întreaga armată republicană, al cărei comportament a dat rațiune patrioților care trăit în acele locuri în care se desfășura războiul, să spună că trecerea rebelilor armatei le este de o mie de ori de preferat, pentru că respectă proprietatea, în timp ce trupele naționale jefuiesc în mod inuman atât patrioți, cât și aristocrați, comit tot felul de excese în casele amândurora și, în cel mai bun caz, le lasă victimelor doar ochi să-și plângă nenorocirile . După cum tocmai am spus, acest lucru este confirmat întocmai de rapoartele proprii ale generalilor Republicii. Este suficient să ne referim la eseul intitulat „Campania lui Westerman”. La sfârșitul acesteia puteți citi următoarea frază teribilă: „Astfel, armata de tâlhari, în număr de 22 de liberi în apropiere de Le Mans, de la 80 de mii la 90 de mii de oameni, a fost complet distrusă în 12 zile, datorită ingeniozității și curajului soldați ai Republicii și atât au luat, ca să spunem așa, prada uriașă lăsată în urmă de dușmanii Republicii”.
Aceste cuvinte, confirmând prin ele însele că soldații se bucurau de dreptul legal la cel mai nelimitat jaf, nu sunt de acord cu dovezile, pe care le vom prezenta în curând, că generalii nu au fost ocoliți de acest drept. Pentru a transforma cele mai grave crime într-un prilej de laudă, trebuie să fii interesat de ele. Dar ce poate să nu justifice spiritul ticălos al războiului? Deși uneori războiul este inevitabil, în virtutea simplei necesități de a proteja împotriva atacurilor, totuși, deoarece principiile sale permit și justifică orice crimă.
237
leniya, eu spun că cei care o conduc nu au nevoie de nicio moralitate. Prin urmare, asigurările celor care, amintindu-și pe Westerman, spun că era pur și simplu o persoană imorală, sunt ridicole. Dimpotrivă, când în campania lui din Vendée relatează, drept mari isprăvi, despre expediții în spiritul lui Carrier (le vom povesti în timp util), se uită în ochii mei ca un militar foarte desăvârșit și mi se pare un om cu totul mare, când, adus în judecată de un tribunal revoluționar și ascultând citirea rechizitoriului, la cuvântul „conspirator”, se ridică

mândru și, rupându-și hainele, exclamă: „Sunt un conspirator? Cer să fiu dezbrăcat în fața oamenilor. Am șapte răni în față. Am o singură rană la spate și acesta este rechizitoriul meu”.

Dar când ostilitățile, atât în interiorul țării, cât și în afara țării, abia începeau, noi, se pare, intenționam să ducem doar războaie filozofice și să învingem popoarele cu filantropia atrăgătoare a principiilor noastre; și atât de profundă era credința noastră în puterea captivantă și irezistibilă a libertății, încât eram siguri înainte de succesul deplin al misiunii noastre apostolice. Schudier, la p. 3, vorbind despre primii trimiși ai Adunării Constituante în Vendée, îi acuză că nu acționează exclusiv în conformitate cu acest plan. „A fost necesar”, spune el, „numai să răspândim lumină printre ei, să deschidem ochii acestor fanatici nefericiți, să demasc și să pedepsești ticăloșii care i-au înșelat”. Dar, repet încă o dată, de ce nu au aderat mereu la acest sistem? Să fie pentru că a fost recunoscut ca fiind insuficient? Aparent nu. Înainte de trădarea lui Dumouriez, am făcut adevărate minuni în afara țării noastre, chiar folosind propagandă care era departe de a fi perfectă. Deși conducătorii sunt încântați să-i înfățișeze pe frații noștri ca aspru și superstițioși, cu siguranță i-am aduce chiar mai ușor decât străinii în sânul libertății. Până la urmă, ei au putut să urmeze tocmai o politică atât de benefică față de noi și asta demonstrează că ei înșiși ar putea înțelege dacă am acționa în același mod față de ei. Însuși Shudier ne spune la pagina 17 cât de departe erau de canibalismul nostru.

„În raport cu prizonierii noștri,” declară el, „au dat dovadă de o falsă umanitate; au făcut totul pentru a-i cuceri de partea lor. Adesea ni le trimiteau, după ce pur și simplu și-au crezut cuvântul să nu ridice arme împotriva religiei și a regelui. În acest fel, au atins un dublu scop: în primul rând, au dobândit noi legături și noi susținători în mijlocul nostru; în al doilea rând, frica de a cădea în mâinile lor a dispărut de la oamenii slabi, iar acest lucru le-a zguduit rezistența. Ei bine, am obține aceleași beneficii dacă am urma același comportament. Mai mult, umanitatea reciprocă ar înmuia caracterele ambelor părți: aceasta ar fi o pregătire
238
să înceapă să se înțeleagă și, bineînțeles, ar fi nevoie de puțin timp pentru a ajunge la un acord conform căruia francezii să se distrugă reciproc și să reducă în scrum întinderi vaste ale propriei țări este groază și nebunie. Adevărat, Schudier asigură că nu ar trebui să tragă concluzii prea optimiste din cele spuse, pentru că, adaugă el, vendeenii „nu au recurs întotdeauna la această politică, iar în multe cazuri au împușcat un mare număr de republicani; că alți republicani au fost nevoiți să îndure luni întregi chinurile foametei și ale setei, orice fel de privațiuni și tratamente dure; că era imposibil să privești fără un fior de groază la cei care au fost eliberați la Châtillon, Cholet și Saint-Florent. Dar mă întreb dacă această schimbare de politică nu a fost cauzată de noi; Nu a fost pur și simplu represiune ca răspuns la sistemul nostru larg răspândit de exterminare, jaf, incendiere, devastare și orori? ..

Câteva cuvinte spuse de Dubois-Cranset52 despre Vendée sunt asemănătoare cu cele spuse de Tacitus despre gali. Această frază merită volume întregi. Vorbind despre caracterul nefericiților locuitori ai acestei țări, îi ridiculizează cu cruzime pe cei care susțineau că nu se poate face nimic cu ei decât prin uciderea lor. „Au fost”, spune el, „cei mai ospitalieri oameni pe care i-am văzut vreodată; au înțeles perfect argumentele dreptății și ale rațiunii, dacă aceste argumente

le-au fost prezentate cu blândețe și omenie. Ucigași ticăloși! Aceste cuvinte sunt o propoziție groaznică pentru tine. Va fi suficient sânge în venele tale pentru a plăti pentru tot ce ai vărsat atât de generos??? ..
Camille Desmoulins și-a exprimat și părerea despre războiul din Vendean și despre caracterul oamenilor induși în eroare din păcate; la pagina 72 din „Istoria brissotinilor” 54 scrie pe un ton prea frivol despre acești oameni, al căror mare masacru începuse deja pe atunci.
„Una dintre infracțiunile Convenției este că școlile elementare nu au fost încă înființate. Dacă la sate un profesor trimis de neam stătuse în scaunul preotului și explicase drepturile omului și almanahul părintelui Gerard (publicat la Collot, după cum bine își amintește toată lumea), atunci printre locuitorii Bretaniei de Jos rădăcinile superstiției, aceasta crusta spiritului uman, ar fi dispărut cu mult timp în urmă; iar în timpul nostru luminat, printre neamul nostru luminat, acest fenomen ciudat nu s-ar fi ivit - Vendée, Quimper, Corentin și Lanjuin, cufundați în întunericul ignoranței, unde țăranii se întorc către comisarii tăi cu cuvintele: „Ghilotinează-mă repede așa că că pot să trec din nou în trei zile” . Astfel de oameni dezonorează ghilotina, deoarece spânzurătoarea era cândva dezonorata de câinii de contrabandă, care erau spânzurați împreună cu stăpânii lor. Nu înțeleg cum se poate condamna serios la moarte aceste animale cu fețe umane; nu pot fi urmăriți decât ca într-un război, ci ca la vânătoare; iar în ceea ce priveşte cei pe care noi

Dacă suntem prinși, atunci cu lipsa de hrană de care suferim, cel mai bine ar fi să-i schimbăm cu proprii tauri sau Poitou.
Camillus avea talent de a exprima frumos judecăți incorecte. Mintea lui mergea pe căi strâmbe, deși sufletul îi era drept. Se spune pe bună dreptate despre el acum că era incapabil să devină un conspirator. Nu a știut să împace două idei politice, iar asta nu l-a deranjat prea mult. A sacrificat de bunăvoie bunul simț celor trei pasiuni care l-au stăpânit atunci când a scris. Una dintre pasiunile lui a fost să pară cel mai bun dintre patrioți, așa cum era el cu adevărat; celălalt este să pară un depozit de erudiție și memorie; al treilea este să inserați cel puțin patru jocuri de cuvinte în fiecare frază. Dar, în ciuda acestor extreme, caracteristice tinereții, în ceea ce a scris, se puteau găsi multe adevăruri utile, pentru că intențiile lui erau cu totul pure. Dacă analizăm pasajul pe care tocmai l-am citat, atunci în partea de jos a creuzetului vom găsi trei astfel de adevăruri utile, confirmând opinia noastră despre ceea ce, în principiu, ar trebui făcut pentru Vendée. Primul adevăr se rezumă la faptul că iluminismul ar fi suficient pentru a converti acest frumos pământ la credința republicană. Al doilea, în cuvintele lui Desmoulins însuși: una dintre crimele Convenției este că nu a urmat această cale, ci a preferat un foc general și măcel. Al treilea adevar este ca, de indata ce aceasta cale a fost neglijata, nefericitii, care din aceasta cauza nu au rezistat torentului de iluzii care se revarsa asupra lor, nu au putut fi sortiti mortii. Dimpotrivă, din punct de vedere al moralității și al filosofiei, pedeapsa cu moartea în acest caz a sancționat un fapt monstruos: conducății erau pedepsiți pentru greșelile domnitorilor.Dar câte dintre aceste adevăruri, generate de sufletul deschis al lui Camillus. , vorbe pripite și contradicții periculoase! „Un profesor pentru fiecare comună și învățăturile părintelui Gerard, inventate de Collot, ar fi suficiente pentru a risipi întunericul ignoranței care a cufundat Vendéea în abisul morții. .. acești nefericiți orbi, căzând în

abis, care pier, crezând că vor ajunge la o nemurire fericită, fac de rușine ghilotina... Nu înțeleg cum se poate condamna serios aceste animale cu fețe umane la moarte... „Iată lucrurile pe care le spune, pe de o parte, autorul cărții „.Istoria tipurilor Brissot”. Și în aceeași frază, se poate citi că, din moment ce lor (aceste animale cu fețe umane) nu li s-a dat acces la învățăturile filantropului Collo, ar trebui să li se ofere „un gust din învățăturile lui Collo-buckshot. „... Poți să-i urmărești doar nu ca într-un război, ci ca la o vânătoare; iar în ceea ce-i priveşte pe cei pe care îi luăm captivi, cu lipsa de hrană de care suferim, cel mai bine ar fi să-i schimbăm cu proprii tauri din Poitou. Sunt sigur că inima lui Camille nu este implicată în astfel de concluzii; că nu voia decât să facă glume, așa cum făcea întotdeauna; și că, în plus, conceptele lui nu puteau fi cu mult mai înalte

340

nivelul opiniei publice de atunci; deși, totuși, o anumită nuanță de filantropie (se remarca mai ales pe fundalul sistemului de sacrificare generală care a fost adoptat) se amestecă cu obrăznicia parodic-crimină a ultimei părți a ultimei fraze citate mai sus. Remarc aceste diferențe pentru că, atunci când este vorba de un caz precum Vendee, și de o persoană ca Camillus, ale cărei opinii aveau o anumită pondere, s-ar crede că această opinie ar putea afecta într-un fel decizia privind trecerea la acțiuni monstruos de dure. în departamentele vestice; și de aceea, deși nu-l învinovățim pe autorul acestei judecăți pentru nimic și nu vrem să-i înnegrim memoria, ea are o legătură directă cu istoria tristă a Vendéei. Săraca Camille! Cât de greșit nu a arătat deplină îngăduință față de cei care au greșit. Voia vânați o sută de mii de nenorociți doar pentru că guvernul nu le-a dat almanahul părintelui Gerard, dar nu a văzut că propriul său tată, care i-a dat posibilitatea să studieze toată viața, nu a realizat decât ceea ce l-a făcut o enciclopedie ambulantă de istoria lumii, un scriitor inepuizabil de epigrame și un vorbitor plin de spirit.

Trec la ultima mărturie a martorului, la mărturia lui Lequinio.

Într-o lucrare pe care a publicat-o recent sub titlul „Războiul Vendean și Șuapii”, el, în opinia mea, vorbește foarte bine despre cauze și chiar mai bine despre consecințele acestui război și despre mijloacele prin care acesta ar putea fi prevenit sau stins. Am găsit în mesajul lui informații despre care cred că au fost ascunse și necunoscute înaintea lui. El spune nu numai ca observator secundar, ci și ca participant la aceasta, din păcate, prea lungă și cea mai sângeroasă dintre toate tragediile cunoscute. El arată că este capabil să conecteze corect toate acțiunile între ele și să dezvăluie modul în care acestea urmează una de la alta până la deznodământul care a venit împreună cu Carrier; Lequinio slăbește oarecum oroarea inspirată de acest om, demonstrând că până la apariția lui, sistemul de exterminare și distrugere completă era deja stabilit și pentru implementarea lui era nevoie doar de o mână care să-i poată depăși pe marii ticăloși de toate vârstele în crime. Citindu-l pe Lequinio, regretăm doar că simplitatea sinceră cu care își descrie propriile treburi ne permite să vedem în el un om care a păcătuit nu din ignoranță, un om care a înțeles bine ce trebuia făcut, dar nu a făcut-o.

Acest narator, după ce a stabilit că „propaganda libertății, că iluminarea conștiinței publice prin predici în spirit de fraternitate, de franchețe și de simplitate, ar fi mijloace irezistibile și mult mai puternice decât trupele, că aceste mijloace ar face posibilă. pentru a

evita curgerea sângelui uman și milioane de cheltuieli, dacă acesta ar fi înțeles adevărul”, după aceea, repet,

cum a stabilit și a expus acest adevăr, Lequinio povestește cu răceală cum, fiind trimis în misiune în Vendée, el însuși nu l-a urmat; povestește cum, fiind un umil servitor al comitetelor guvernamentale, a putut să-și lase imediat deoparte filantropia, a dat dovadă de cruzime pentru a le face pe plac și, vai! nu poți să taci despre asta, el însuși a devenit ceva ca Carrier în miniatură. .. În miniatură! Nu știu dacă mă exprim corect, cititorul se va decide în curând singur. O, dacă cineva ar putea păstra tăcerea despre acest adevăr teribil! Dar datoria strictă a istoricului nu permite acest lucru. Să servească numai pentru iluminarea noastră viitoare, și nu pentru răzbunare pentru cei care sunt grav vinovați în fața poporului. Fie ca oamenii, care sunt mari în toate, să-i ierte și să fie fericiți, bucurându-se de toate drepturile lor. S-a vărsat suficient sânge, trebuie să se termine cândva. Cu cât vom face asta mai devreme, cu atât mai repede, cred, vom putea gusta fericirea!

Să uităm de păcatele oamenilor și să vedem ce au făcut și mai pot face în folosul nostru.

„S-a dovedit”, spune Lequinio, „că războiul din Vendée a ocupat de mult un loc grozav în planurile ticăloșilor conspiratori, uciși recent de sabia legii; și că dacă ei înșiși nu l-au pregătit de la început, oricum l-au susținut cu sârguință și stăruință, recurgând la toate mijloacele pe care le-a pus în mâinile lor încrederea pe care o uzurpaseră.

„Robespierre a fost sufletul tuturor acestor revolte”.

Acesta este spiritul în care autorul analizează în continuare cauzele acestui război, mersul lui și gravele greșeli care l-au prelungit.

„Se cunosc principalele cauze ale acestui nefericit război: 1) ignoranța, fanatismul și înrobirea populației rurale; 2) trufia, bogăția și înșelăciunea foștilor nobili; 3) răutatea și ipocrizia clerului; 4) slăbiciunea autorităților, interesele personale ale administratorilor și concesiunile penale ale acestora către rudele, chiriașii sau prietenii acestora.

Dintre toate aceste motive, primul este, fără îndoială, cel mai eficient și totuși a fost ușor de distrus.

Existau două mijloace pentru a o distruge.

Primul a fost să trimită patrioți, pe cât de înflăcărați, pe atât de înțelepți și stăpâni de sine, să predice în sate, să expună acolo principiile filozofiei politice și morale, să aducă lumină în minți și să aprindă focul patriotic în inimi.

Al doilea mijloc a fost de a îndeplini această sarcină prin intermediul unor proclamații adecvate, întocmite într-un stil simplu, și mai probabil să aibă un mare efect, deoarece ideile exprimate în ele pot fi făcute referire din nou și din nou - un avantaj că arta de a lipsă de vorbire.

A existat o a treia, care ar fi putut consta în organizarea de sărbători patriotice și în folosirea tot felul de măsuri auxiliare capabile să facă revoluția atractivă pentru

oameni; împreună cu primele două mijloace ar contribui la formarea spiritului public.

Toate aceste mijloace au fost neglijate.

După cum se spune, din cauza faptului că era greu să găsești oameni potriviti pentru o misiune atât de importantă 8*.
Și, de asemenea, din cauza depărtării acestor regiuni de centrul mișcărilor politice9* și mai ales pentru că Adunarea Națională nu cunoștea starea de lucruri din aceste regiuni și făcea acolo o oarecare supraveghere, fiind distrasă de chestiuni de extremă importanță.
Combinația tuturor acestor cauze a dus la o răscoală, care, fără îndoială, a fost la început rezultatul direct al unei veritabile conspirații a nobililor și a clerului.
Întrucât se formase un anumit nucleu solid al armatei catolice, s-a hotărât, din partea noastră, să formăm o armată pentru a o distruge.
Generalii armatei republicane au văzut încă din primele zile în acest război o oportunitate de îmbogățire și satisfacere a intereselor personale.
Salariile lor uriașe și fondurile de urgență puse la dispoziție au făcut din acest război un fel de venit pentru ei și au făcut tot posibilul să păstreze războiul cât mai mult posibil.
Ei au contat pe venituri neîndoielnice și uriașe din sechestre și jaf.
·♦ Fapte rele ale Republicii într-un asemenea caz. Dar au reușit să găsească cu ușurință oameni care să ducă la bun sfârșit misiunea de a distruge totul, de a jefui totul, de a arde totul.
9* Această dificultate a încetat să mai fie un obstacol atunci când s-a decis trimiterea acolo regimente de asasini!
Nu mă atac în nici un caz galantele noastre sans-culote. Erau instrumentul orb al ticăloșiei conducătorilor. La fel ca frații lor din Vendée, au fost victime ale amăgirii. Cele două iluzii s-au distrus reciproc. Ambele iluzii au fost menținute pentru ca această exterminare reciprocă să poată fi dusă până la capăt. Francezilor din armata catolică li s-a spus că frații lor, republicanii francezi, erau niște monștri care urau tot ce este mai sacru pentru oameni, adică religia și reprezentanții lui Dumnezeu de pe pământ. Francezii din armata republicană au fost învățați că francezii din Vendée nu erau deloc francezi; că sunt niște monștri pentru că nu înțeleg ce este Republica și totuși nimeni nu le-a explicat asta și, dimpotrivă, s-a făcut totul pentru a-i convinge că acesta este cel mai groaznic lucru din lume. În istoria națiunilor, vedem cum liderii sectelor fac popoarele să se ceartă între ele din cauza credințelor lor. Sunt, desigur, criminali; dar măcar fiecare dintre ei își trimite poporul să lupte doar pentru a-și asigura superioritatea sistemului său și pentru a-și acorda dominația sectei asupra celei cu care se află în război. Conducătorii noștri erau sortiți să depășească toate ultrajele ucigașe ale preoților. Aici, una și aceeași națiune respiră fie frig, fie căldură. Unul și aceiași oameni sunt împărțiți în două partide, astfel încât se extermină reciproc în numele realizării unui țel politic josnic nemaiauzit până atunci - de a îndepărta rasa umană!
1G* 243
Ei i-au încurajat pe alții să se angajeze în jaf pentru a-și acoperi propriile fapte de tâlhărie și, de asemenea, pentru a dobândi dragostea și chiar un fel de adorație a soldaților, pentru a-i face complicii lor și astfel să se protejeze de expunere.
Jaful a fost dus la limită: în loc să „se gândească la ce anume trebuia făcut, militarii nu le-a pasat decât să-și umple buzunarele mai strâns și cât mai mult timp să ducă un război atât de profitabil pentru ei.
Mulți soldați obișnuiți au cumpărat 50 de mii. ruble fiecare, franci sau mai mult, unele dintre ele împodobite cu bijuterii și cheltuind bani cu extravaganță monstruoasă .

Dorința lacomă de a pune mâna pe cât mai multă pradă a dat naștere unei nepăsări fatale, al cărei rezultat inevitabil a fost distrugerea avanposturilor, iar după aceea un atac neașteptat asupra corpului principal și punerea lor la fugă.
Obiceiul jefuirii a devenit atât de răspândit și întărit încât până și patrioții, a căror proprietate a devenit destul de des prada oamenilor trimiși să-i protejeze, s-au dovedit a fi victimele jafului.
Cât despre lemne de foc, păsări de curte și toate celelalte lucruri mărunte, soldații noștri le-au dus peste tot și până astăzi le iau, inclusiv de la patrioți (totuși, autorul notează aici că poate vorbi despre asta cu deplină încredere doar în legătură cu evenimentele din vantoza II), iar licențialitatea lor a fost tolerată, pentru că, după cum am remarcat deja, generalii au contat pe ea ca pe o garanție că propria lor mediocritate și ticăloșie vor rămâne nepedepsite.
! Actele penale nu s-au limitat la tâlhărie; violența și cea mai extremă barbarie au fost săvârșite peste tot. Soldații Republicii au violat femeile rebele pe pietre îngrămădite de-a lungul drumurilor principale, apoi le-au împușcat sau le-au măcelărit. Se puteau vedea soldați ridicând prunci în vârful baionetei sau a unei lănci care străpungea mama și copilul dintr-o singură lovitură. Rebelii nu au fost singurele victime ale atrocităților soldaților și ofițerilor; chiar și fiicele și soțiile patrioților erau adesea rechiziționate, exista un astfel de termen.
Toate aceste grozăvii au împietrit poporul și au crescut numărul nemulțumiților, siliți să admită că soldații noștri sunt mai puțin virtuoși decât rebelii11 *, din
10* Este adevărat că atunci când au fost trimiși la Vandeibe, soldații noștri au crezut că urmează să-și pedepsească frații, care erau asupriți de tâlhari. Repet că tocmai acesta a fost conținutul proclamației vehiculate la Paris. Dacă s-ar spune că au fost trimiși să omoare, să jefuiască și să ardă, virtutea oamenilor ar fi indignată. Oamenii sunt mereu înșelați, bâjbând după virtutea ei și, în acest fel, îl conduc la autodistrugere.
n* De fapt, rebelii s-au dovedit a fi mai virtuoși? Despre ei nu s-a spus niciodată că au permis jafuri sau excese în locurile în care aveau loc ostilități. Bandele lor rătăcitoare trăiau la fel

dintre care mulți, este adevărat, au comis masacre12*, dar superiorii lor au fost întotdeauna suficient de politici pentru a propovădui virtutea și deseori să pretindă condescendență și generozitate emfatică față de prizonierii noștri de război.
Durata acestui război, prelungită din motivele de mai sus, a obligat Convenţia să ia măsuri severe13**; aceste măsuri au fost aplicate fără discernământ și* și au produs un efect direct opus celui așteptat de 15*. S-a hotărât să împuște 16*, și au împușcat pe toți cei pe care i-au întâlnit, pe toți cei care au căzut sub mâna celor 17*. Comune întregi, care au venit să se predea, în frunte cu oficialii lor municipali purtând eșarfă, ar fi fost întâmpinate de frați.
mizerabil, ca odinioară hoardele galilor, după ciotul Cezarului. Principala strălucire a armatelor lor a fost susținută de contribuțiile tuturor rebelilor și de prada capturată de la noi. Aceste mijloace de subzistență nu reprezintă aproape nimic ilegal.
,2* Pe cine au ucis? O armată care ea însăși a comis masacre și aceștia au acționat în ordinea unui hoț de răzbunare.Sentimentul care i-a condus poate fi pe deplin înțeles.

I3* Așa se adresează autorităților o persoană care are grijă de sine. Acea; ceea ce citām aici face parte din raportul pe care Lequinio l-a făcut în fața teribilului Comitet de Siguranță Publică pe 12 Germinal, adică atunci când cea mai mică suflare era suficientă pentru a se distruge. Lekynio iubește viața. Aici el atinge un subiect foarte complicat. Ar fi trebuit să i se spună despre planul de distrugere completă venit de la Comitet și despre zdrobirea care decurge din acest plan? ordine de exterminare. Fiți atenți la cât de îndemânatic și ușor ocolește această urâciune de nedescris. O acoperă cu modestie cu termenul general „măsuri puternice”, precum Bertrand Barere, care a numit același lucru „măsuri oarecum dure”. Această precauție excesivă a autorului meu mă alarmează. Simt că aici el este constrâns și că credibilitatea imaginii pe care o desenează poate avea mult de suferit din cauza asta. Cred că va trebui să reînvie culorile prea slabe și, cu ajutorul comentariilor mele, să completez golurile din text.
n* Mai corect ar fi să spunem că nu a fost nevoie de o asemenea analiză, din moment ce exista un plan de distrugere completă. Mai poate cineva să se îndoiască de acest lucru după asemenea cuvinte nemiloase din proclamația Convenției Naționale din 1 octombrie 1793 (stil vechi): „TOȚI tâlharii din Vende trebuie exterminați înainte de sfârșitul lunii octombrie”.
I5* La ce te așteptai? La exterminarea generală! Și doar puțin nu a fost suficient pentru ca acesta să fie implementat.
IV * Proclamația din 1 octombrie.
7* Așa cerea proclamația de la 1 octombrie. Cuvintele „s-a hotărât” înseamnă cât de ușor este de înțeles că mulți au avut această părere. Acest lucru va fi în curând dovedit și mai convingător de fapte, iar Lekinpo însuși nu va fi ultimul dintre acești oameni. Când a apărut Carrier, calea era deja deschisă, iar acest bărbat, care, poate, este într-adevăr un anume Alexandru printre femei, a început să acționeze în această arenă sângeroasă după un număr de altele și, după cum părea să spun deja, op. doar succesorul lor.
245
primiți, dar au fost împușcați aproape imediat 16* ... călăreți, înarmați și echipați, care veneau de bună voie să ne reînnoiască rândurile și care călătoriseră multe leghe pentru aceasta, au fost împușcați fără milă18 19* ... Așa tratamentul a dus la faptul că toți cei care la început s-au înșelat, dar cu o altă linie de conduită, vor reveni la ordine și liniște, au căzut în disperare, și-au întărit eroarea și au decis să-și vândă viața cât mai scump, apărându-se cu înverșunare 20 * ... Cât despre multitudinea de oameni, care la început au rămas loiali Republicii, apoi s-au trezit prinși între trupele rebele și patrioți; au rămas într-o stare de inactivitate, ceea ce a stârnit suspiciuni, iar mulți dintre ei au fost, așadar, puși sub sabia retributivă a republicanilor; restul au ajuns să se alăture rebelilor pentru a scăpa de mânia ambilor.
Dezarmarea a fost considerată pe bună dreptate necesară, iar comunele patriotice, care au luptat ele însele cu curaj și ferm împotriva rebelilor, au fost dezarmate fără discernământ...
De regulă, armata patrioților nu s-a străduit deloc să inspire dragoste pentru cauza pe care o apăra și să-i cucerească de partea lor acest popor nepoliticos, care, însă, este mult mai ușor de atras decât de biruit23*.
Patrioții au înțeles atât de prost situația, încât, dând foc, dintre care unele erau poate necesare,24* au ars multă pâine și furaje, de parcă ar fi reușit să-i blocheze complet pe tâlhari și parcă a le arde

proviziile de hrană nu însemna. forțându-i să facă un ocol, încât este atât de ușor în țară să furi mâncare în altă parte; iar acest lucru a dus la noi devastări
18* Așa cerea proclamația de la 1 octombrie.
Exact asta cerea proclamația de la 1 octombrie.
Așa cerea proclamația de la 1 octombrie. Nu au căutat să întoarcă pe nimeni pe calea cea bună, dar au vrut să extermine totul, crezând că, dacă energia disperării îi face pe rebeli capabili să-și vândă viața scump, atunci cu atât mai bine. Aceasta va însemna implementarea pe scară largă a planului de distrugere totală.
21* Aceasta era cerința planului de distrugere universală. Toate mijloacele erau bune pentru a spori nemulțumirea și a nu lăsa nicio posibilitate de a face excepții de la decretul dezastruos de a arde Sodoma și Gomora.
22sh Nota anterioară este destul de aplicabilă și aici.
23* Dar acest sistem avea ca scop nu atragerea pe nimeni, ci distrugerea tuturor. Ei și-au propus să nu facă revoluția atractivă, ci să o înfățișeze atât de dezgustătoare încât oamenii ar prefera moartea în loc de mâncare.
24* Prin legi adoptate după proclamarea din 1 octombrie, s-a dispus arderea tuturor adăposturilor tâlharilor, precum și a brutăriilor și morilor acestora; pentru aceasta, Armatei de Vest a fost trimisă stocuri mari de substanțe combustibile. Aceste săpături au urmat foarte logic din planul de distrugere generală. A fost necesar să mulțumim guvernului, aplicând-o cât mai larg posibil.
246
la creșterea inevitabilă a armatei rebele, a cărei forță a crescut mereu în timpul unor astfel de tranziții și, în același timp, ne-a lipsit de resurse uriașe care puteau fi folosite pentru a aproviziona armata patriotică în timpul mișcărilor sale... În orice caz, este foarte îndoielnic dacă a meritat dacă să ardă; de fapt, a arde coliba unui fermier înseamnă a sparge ceea ce-l leagă cel mai puternic de societate, înseamnă a-l forța să meargă în păduri și să devină tâlhar din necesitate.resurse, rupe tot ce-l leagă de ordinea socială, și să-l oblige să devină și tâlhar pentru a supraviețui 2v*... Același lucru este valabil și pentru vite; a fost măcelărit fără milă, iar cadavrele animalelor, fără nici un folos, au fost transformate în prada câinilor și a animalelor de pradă... Într-un cuvânt, se pare că voința rea a multor patrioți27* și acțiunile pripite28* ale majorității. , precum și perfidia dușmanilor revoluției, au contribuit în mare măsură la prelungirea acestui război care de atâtea ori părea aproape de finalizare, căruia nu i s-a dat niciodată o relatare exactă Convenției și despre progresul căruia Republica. a fost atât de des înșelat de lăudări și chiar minciuni grosolane publicate fără rușine în ziare.
Acesta este spiritul în care Lequinio își încheie descrierea cauzelor războiului din Vende și a acelor erori criminale care l-au prelungit. Având în vedere calmul cu care înfățișează cele mai groaznice poze și povestește despre cele mai insuportabile orori, se poate crede cu ușurință că spune adevărul atunci când susține că pe 14 Germinal a citit acest raport Comitetului de Siguranță Publică. Desigur, doar cu o asemenea indiferență de gheață se putea vorbi acestor distrugători ai lumii despre evenimentele care au forțat natura însăși să pună doliu. Este suficient că în fața acestor prădători el a vorbit cu dezaprobare a sistemului lor de foc și moarte. Dar stați, dacă există ceva în toate cele de mai sus care îi poate jigni pe ucigași, care erau considerați crema societății la acea vreme, atunci în acea parte a discursului lui

Lequinio, pe care a intitulat-o „Moduri de a pune capăt războiului din Vendée”. , vom găsi propoziții demne pentru a
Comitetele guvernamentale erau bine conștiente de acest lucru și tocmai pentru asta se străduiau, iar acest lucru era în perfect acord cu planul lor.
2c* Nota anterioară se aplică și aici.
27* Dacă adăugăm „așa-zisul”, atunci acest paradox imaginar se transformă într-un mare adevăr, care în sfârșit a fost descoperit.
28* Ar trebui să spunem „coluziunea conducătorilor și orbirea mulțimii, care a fost puternic promovată de lăcomie”.
Bănuiesc că cuvintele care se referă la „carmagnole”56 ale lui Barère sunt inserate în această ultimă secțiune la o dată ulterioară. Este imposibil de crezut că pe 14 Germinal, în momentul celei mai mari ascensiuni a despotului, cineva ar îndrăzni să-i spună direct în față că rapoartele lui despre Vendée erau doar minciuni lăudore și grosolane care au indus în eroare întreaga Republică.

plăcut Comitetului Crimelor Publice, demn de a fi ascultat de ei. „Dacă”, spune autorul, „populația rămasă ar fi doar de la 30 la 40 de mii de suflete, cel mai ușor ar fi să ucizi pe toți, așa cum credeam la început...”
În cele din urmă, puteți pierde toată răbdarea. Ce sinceritate rece și crudă! 30-40 de mii de oameni nu valorează nimic în capul revoluționarului Lequinio. „Cel mai ușor ar fi să-i omorâm pe toți”, deși și-a exprimat mai sus profund convingerea, „că câțiva misionari patrioti ar fi de ajuns pentru a-i câștiga pe acești oameni de partea noastră. „Așa cum a crezut la început”, adaugă el; Și eu, la rândul meu, cred că aici spune adevărul. Numai cu astfel de vederi Lth-Kipio ar putea, după cum vom vedea în curând, să treacă și el cursul practic al exterminării în masă.! "Dar; continuă el, „mărimea populației locale este extrem de mare: ajunge totuși la 40.000 de oameni...” Această cifră provoacă o oarecare jenă pentru „susținătorul nostru al măsurilor drastice. Dar va dispărea în curând. Spiritul revoluționar nu cunoaște obstacole de netrecut. „Dacă”, continuă el, „nu ar exista nicio speranță de a obține succesul într-un alt mod, atunci, desigur, toată lumea ar trebui să fie ucisă, chiar dacă ar fi 500 de mii de oameni; dar nu mă gândesc la asta.” La rândul său, Comitetul de Crimă a decis că numai acest curs de acțiune era adecvat, pentru că nu a folosit niciunul altul, iar acest lucru confirmă din nou existența unui plan de distrugere generală a populației.
Continuând să-și dezvolte sistemul „cel mai simplu”, sensibilul Lequinio prezintă următoarea propunere scurtă și filantropică:
„În niciun caz nu trebuie luați prizonieri. De îndată ce găsesc oameni înarmați sau cel puțin fără arme, adunați într-un detașament militar, trebuie împușcați pe loc ”(d:bɵ8 al instanței, desigur!).
Nu văd niciun motiv să condamn doctrina lui Carrier, dacă se consideră că doctrina lui Lequinio nu merită condamnată. Până ajung la Carrier, isprăvile și expunerea principiilor predecesorului său mă vor fi împins mai mult să-i laud umanitatea decât să-l înfățișez ca pe un mare criminal. Lequinio nu spune câte aplauze a primit în Comitetul Morții pentru că a intrat atât de bine în spiritul său.
Cu toate acestea, este în acest loc; amintindu-şi totuşi despre umanitate, el exprimă opinia că „formarea unui spirit public este un mijloc irezistibil, mult mai puternic decât toate forţele militare”.

Dar el nu zăbovește asupra acestui gând. La scurt timp după aceea, el întreabă: „Nu este oportun ca Pro să mintă în legătură cu realizarea unui plan de anihilare totală?”
248
„Continuați să duceți la îndeplinire planul anihilării totale!” Este necesar să prindeți aceste cuvinte din mers. Deci, cu siguranță a existat, acest plan de anihilare totală! Trebuie remarcat că aceste cuvinte fac parte dintr-un discurs rostit la 14 Germinal în cadrul Comitetului pentru Siguranța Publică, care, aparent, nu le-a condamnat, ci, dimpotrivă, după aceea a purtat războiul în Vendée într-o asemenea măsură. mod în care cineva poate crede că el și cu adevărat a găsit acest plan de distrugere cel mai oportun. De observat că aceste cuvinte nu au scăpat întâmplător, Lequinio le repetă de trei ori: la pagina 37, în forma pe care tocmai am dat-o; la aceeași pagină, nr.107: „dacă perseverăm în punerea în aplicare a planului de distrugere”, iar la pagina 38, nr.109: „dacă perseverăm în implementarea planului de distrugere”.
Convenția Națională a abandonat acest plan prin adoptarea decretului său de amnistia pe 12 Frimer. Oamenii rezonabili nu se îndoiesc de ce efect va avea acest decret. Oamenii ascultă întotdeauna vocea dreptății și a rațiunii. Ce păcat că acest decret nu a fost emis cu mult mai devreme.
După ce a făcut cunoștință cu mecanismul și spiritul sistemului, cauzele și obiectivele sale finale, cu cei care l-au realizat în principal și cu principalele sale consecințe, este necesar să se dezvăluie funcționarea părților secundare ale mecanismului, să se ia în considerare aceleași rezultate în toate detaliile. În acest ciclu îl vom găsi pe Carrier și, văzându-l în acțiune, având în vedere amploarea acestei mari tragedii, timpul și circumstanțele în care a acționat, vom putea înțelege ce rol a jucat și ce loc a ocupat. în aceste evenimente.
Secțiunea VI. Continuarea celei precedente. Războinicul vendean servește drept pretext pentru apariția unei instituții revoluționare care a apărut concomitent cu izbucnirea acestui război. Planul de subdistrugere. Părțile sale constitutive și scopurile dezgustătoare. Puterile viceregelui. Dreptul la viață și la moarte. Mijloace practicate cu așteptarea exterminării reciproce a falangelor republicane de către rebeli și falangele noastre rebele
Am spus deja că tocmai în guvernul revoluționar trebuie să căutăm cauzele tuturor nenorocirilor Republicii; iar nenorocirile din Vendée constituie actul principal al dramei sângeroase provocate de acest guvern ticălos. A apărut în ziua în care unuia dintre deputați i s-a încredințat pentru prima dată misiunea de a exercita puteri nelimitate în departamente. De acum încolo, așadar, vom urmări creșterea catastrofală a influenței acestei instituții revoluționare și a celor fatidice ale ei! consecințe în Vendéea noastră.
Aproape concomitent cu numirea primilor viceregi în această provincie, au fost emise legi care le-au investit cu o putere teribilă asupra vieții și morții altor oameni. Al doilea decret.
249
decretul din 19 martie 1793 (stil vechi), prin care se instituie guvernul revoluționar, îi scoate în afara legii pe toți cei care vor fi acuzați că au participat la revolte și revolte contrarevoluționare izbucnite în timpul recrutării în armată și pe cei care poartă o cocardă albă. sau orice alt simbol al rebeliunii.
O altă lege, din data de 27 a aceleiași luni, îi scoate în afara legii și pe aristocrați și pe dușmanii revoluției!

Ce libertate enormă de acţiune au dat aceste legi deputaţilor învestiţi cu toate puterile! Ce numai acțiuni nu au fost legitimate prin asta! Să acordăm o atenție deosebită faptului că a fost suficient doar să fii acuzat pentru a cădea sub lovitura unui haiduc criminal... Acesta este motivul pentru care Carrier, vorbind în apărarea acțiunilor sale, folosește aceste legi uimitoare ca un scut de încredere. . Aș considera acest scut de nepătruns dacă principiile eterne nu m-ar fi învățat că executorul unei legi criminale este ucigașul însuși, că o astfel de lege este o încălcare a drepturilor poporului, că orice încălcare a drepturilor poporului o impune fiecare are datoria de a se ridica împotriva celui care încalcă și că oricine promovează această încălcare, fiind astfel implicat în uzurparea suveranității, merită să fie omorât de oameni liberi.
Pentru ca această legislație barbară să contribuie la planul de distrugere completă, a fost necesar de la bun început să inspirăm rebelii prin mai multe victorii câștigate asupra noastră. În acest fel, li s-a oferit ocazia să-i cucerească pe cei care încă nu se hotărâseră asupra acestui lucru, iar scoaterea în afara legii a lovit un număr și mai mare de oameni. Nu a omis să observe. În documentele adunate de Lequinio găsim toate subterfugiile folosite de generalii de la Vendée în aprilie și mai 1793 pentru a face ca trupele noastre să eșueze; o descriere a cât de abătuți au fost acești generali când am câștigat avantajul în luptele de la Fontenay din mai 1657 și cât de mult efort au făcut atunci pentru a le permite tâlharilor să ne ia nu numai artileria noastră, ci tot ce a fost capturat din ei 16 mai (vezi Lequinio, p. 129 și 130).
Dar este și mai bine să-l citim pe Filippo: de la el aflăm despre o serie întreagă de intrigi dezgustătoare menite să ne distrugă mai întâi falangele de către răzvrătiți, iar apoi să decidem asupra distrugerii falangelor rebele de către noi.
În Filippo citim:
„Că războiul din Vendee a devenit în fiecare zi pentru el din ce în ce mai mult un labirint de secrete și miracole, că se extinde și continuă datorită unei conspirații evidente, ai cărei participanți se bucură de o influență enormă, căci chiar și-au atașat guvernul lor. succese teribile” 30*.
30* Scrisoare către Comitetul pentru Siguranța Publică, 16 Frimer, An II.

„Deși”, adaugă el, „nu cunosc toate firele acestei conspirații, am adunat suficiente informații pentru a-i face existența evidentă”.
„În primul rând, generalii Berruyer, Marset și Ligonier, cărora li s-a ordonat să îndepărteze din răsputeri aceste lupte civile, i-au favorizat pe rebeli în toate modurile, pentru a le adăuga curaj și pentru ca un război serios să cadă asupra noastră.
Cetino59, urmașul acestor trădători și discipolul ticălosului Dumouriez, le calcă pe urme. Se predă tâlharilor Tuar cu cinci mii de oameni și multă muniție; tâlharii pentru aparențe l-au luat prizonier, apoi l-au eliberat condiționat. El însuși a luat steagul alb ticălos; l-a îmbrățișat fratern pe generalul inamic printre cadavrele fraților noștri nefericiți care mureau de libertate; s-a dedat la orgii josnice alături de regaliști, în timp ce apărătorii noștri din adâncurile temnițelor au rămas fără hrană timp de 30 de ore.
Pe 10 martie se refugiază la Ligonier. Tallien trimite doi comisari să-l aresteze. Este trimis de la Douai la Saumur, la Carra. Acesta din urmă îl acceptă cu patronism inacceptabil și, după exemplul tâlharilor,

îl eliberează și eliberat condiționat. Administrația departamentului Indre-et-Loire, situat în Tours, și Societatea Populară protestează energic împotriva unei astfel de conivențe insidioase; Pe 10 mai, ei raportează oficial acest lucru lui Shudya, care rămâne tăcut ca răspuns. Pe 17, gheața pare să se fi spart: membrii administrației departamentale trimit un adjunct extraordinar la Comitetul de siguranță publică cu un raport conform căruia membrii comisiei centrale, cu excepția lui Ruel și Tallien, și-au exprimat deschis opinii regaliste. după moartea tiranului. Pe 18, la o întâlnire, îl fac de rușine pe Carr pentru comportamentul său dezgustător față de Ktino. Pe 21, ei apelează din nou la comisia centrală pentru a obține explicații despre comportamentul josnic al lui Carr. Această comisie, prin gura lui Schudier, condamnă „voința” membrilor administrației departamentale și le ordonă să fie în continuare mai circumspecți. Când are loc revoluția din 31 mai, Carra îndrăznește să se prezinte direct pe 8 iunie în ședință pentru a propune acestor administratori să voteze pentru trimiterea trupelor departamentului împotriva Parisului, adăugând că a convins administrația Loir-et-ului. -Departamentul Cher să ia această măsură „înțeleaptă și prudentă”. În loc să răspundă, administrația a acceptat în unanimitate un apel la Convenție în care a aprobat cu entuziasm explozia salvatoare din 31 mai, 1 și 2 iunie. Choudier, pe care Occidentul Franței, așa cum spune Filippo, se va clasa cândva printre cei mai mari dușmani ai rasei umane, a mărturisit, desigur, o altă credință politică: pe 3 iulie, el cheamă această administrație patriotică „la propria curte”, îl tratează ca pe un turc

Memorii postume ale lui Filippo, p. 47,

251

vizirul și, în mod ciudat, primește un raport de la Comitetul de siguranță publică prin care îi condamnă comportamentul. Curând reușește să se răzbune și mai puternic pe acești funcționari pentru loialitatea lor: îi aruncă în închisoare. Lucrurile sunt din ce în ce mai rele. Luxul asiatic al generalilor noștri, orgiile lor, diferitele manifestări de licențiere în fața soldaților - toate acestea le-au dat un exemplu prost și au transformat treptat armatele noastre într-o mulțime dezordonată, lipsită de orice disciplină și curaj, nu mai puțin formidabilă pentru un civil decât rebelii înșiși.

Pe 10 iunie, Saumur a fost capturat de rebeli, pe 11 Choudier, care susține în raportul său că a dat ordin de protejare a accesului la Angers și Pont Seix, de fapt i-a ordonat generalului Menou60 să ordone comandanților unităților militare să fie temporar. cedează acest oraș inamicului, subliniind că va fi luat înapoi când vor aduna o armată de 50 de mii de oameni. Consecința acestor prime catastrofe au fost o serie de înfrângeri ignominioase la Vin, Coron, Bressuire, Parthen, Foptepe-le-Peple. 30 de mii de oameni s-au întors în mod constant la fuga într-o mână de rebeli, aruncând arme, muniții, tunuri și căruțe; părea că ne-am ținut armata în această provincie doar pentru a mărturisi despre rușinea noastră.

29 iunie Kanclo cu 5 mii de soldați, dintre care majoritatea nu au fost niciodată în luptă, salvează Nantes, asediată de 40 de mii de rebeli. Pe 5 iulie, salvează toată fosta Bretanie de la o conspirație federalistă. El continuă să meargă din victorie în victorie și este destituit. Soarta lui este împărtășită de Dubey, Tyunk61 și Rey doar pentru că doreau, ca și Kanclo, să pună capăt războiului din Vendée. După cum remarcă Filippo pe bună dreptate, ei nu știau că, pentru a câștiga favoarea domnitorilor, era necesar să se ajute la victoria rebelilor: Rossignol62 și Ronsin63 meritau această favoare reducând

neînfricata armată Mainz64 la ruine și cadavre. „Un fenomen ciudat pentru un istoric”, adaugă valorosul nostru denunțător, „vor fi aceste binefaceri care se împușcă asupra a doi oameni a căror singură glorie este că, din vina lor, patrioții au fost de 40 sau 50 de ori un adevărat masacru.
Ei bine, nu, bunul Filippo, pentru istorie nu va fi deloc un „fenomen ciudat” această armată, transformată în fragmente și cadavre, aceste 40 sau 50 de cazuri când au fost masacrați patrioți. Istoria va înțelege de ce aceste fapte teribile au fost atât de apreciate de către conducătorii teribili. Deși nu le cunoașteți motivele, ajutați să le expuneți. Aceste secrete josnice te surprind! Pentru tine, spui la începutul celebrei tale scrisori, acesta este „un labirint de miracole”; vezi răul, dar nu-i poți înțelege cauza. Nimic, ceea ce contează este că ești
32f Scrisoarea lui Filippo către Comitetul de siguranță publică și memoriile sale postume.
33* Memorii postume ale lui Filippo.
34* Scrisoarea lui Filippo către Comitet.

chemând răul; sufletul tău frumos nu poate decât să contribuie cu toată puterea la suprimarea lui. O, omule curajos! Comiți o mare crimă împotriva puterii; şochezi, rişti să dai peste cap calculele sacre ale marilor economişti. Vei raspunde cu capul pentru crima de neiertat pe care ai comis-o, pentru faptul ca ai impiedicat masurile de rărire a desișurilor umane devenite prea dense, în care tulpinile îngroșate se constrâng între ele și epuizează astfel solul încât nu mai este. capabil să-i hrănească. Omenirea vă va oferi cel mai sincer tribut de recunoștință; dar secta barbară a susținătorilor tăierii celor de prisos nu te va ierta niciodată. Și sabia în mâinile ei... Vei muri.
„Pe 27 iulie, armata rebelă amenință din nou orașul Angers și podul Se. Filippo se îndreaptă acolo, deși misiunea sa nu se extinde la Angers. Ajuns acolo, găsește un ordin asemănător ordinului din 11 iunie, adică un ordin de a părăsi orașul inamicului. Filippo ordonă altfel, organizează rezistența, preia conducerea în propriile mâini și îi împinge pe rebeli înapoi. Coloana orașului Luzon sub comanda lui Tunk a câștigat și prima victorie pe 30 iulie. Ea a câștigat o victorie și mai memorabilă pe 14 august la Chanton. Ca recompensă pentru prima victorie, Chudier și Richard l-au înlăturat pe Tunck pe 13 august, dar Bourdon din Oise și Goupillot65 l-au lăsat în postul său pe propria răspundere, iar Tunck a câștigat din nou pe 14 august. Consecința acestei victorii a fost evacuarea rebelilor din Cholet. Generalul de divizie Rey a decis să profite de această ocazie unică și să elibereze 3.000 dintre prizonierii noștri deținuți în acest oraș: un ordin categoric de la Rossignol l-a oprit și l-a forțat să se retragă. După aceea, a luat stăpânire pe orașul Hervo și, cu o forță mică, a obținut un succes semnificativ. Dar tocmai de aceea cade în disgrația curții Saumur. El este deplasat. Adjutantul său sosește pentru a oferi informații valoroase și pentru a cere dreptate - este arestat și aruncat într-o celulă de închisoare din Conciergerie.
Pe 23 august, Comitetul de Siguranță Publică adoptă un nou plan de campanie, care pare să urmărească serios încheierea războiului din Vendée printr-o ofensivă generală, mai bine concepută decât precedentele. Acest plan este încălcat cu impunitate de către Ronsin și Rossignol. Filippo și alți câtiva deputați se opun cu fermitate unei astfel de perfidii. Comitetul de Siguranță Publică a răspuns la aceasta numindu-l pe Rossignol general al armatei care operează pe coasta

Brest, pe Roncein general al armatei revoluționare și pe Lechelle 68 general al armatei occidentale. Prima operațiune a acestuia din urmă a fost că le-a oferit rebelilor posibilitatea de a captura insula

35* Memoriile postume ale lui Filippo și scrisoarea sa către Comitetul de siguranță publică.



Noirmoutier, Mashkul și insula Bouin; a ordonat evacuarea lui Montagu, arderea a 8.000 de kilograme de praf de pușcă, un depozit de orez, 12.000 de rații de pâine ale soldaților și 1 milion de echipamente de tabără care se aflau acolo; încât, adaugă Filippo, armata este de acum încolo silită să bivuacă pe pământ tare și noroi, în timp ce generalii ei, înconjurați de comedianți și curtezane, o duc la distrugere sigură. Atunci acest Detel permite trei zile să jefuiască Engrande, Ansenyi și Varade; el permite rebelilor să captureze Crans, Château, Gontier și Laval. El trimite doar 4.000 de oameni și îi conduce într-un mod atât de dezgustător încât toți sunt înconjurați și uciși. Zece vagoane cu făină au fost reținute la cinci leghe de Nantes de o sută de răzvrătiți și au rămas câteva zile în locul unde au fost capturați. Nantes a experimentat ororile foametei. Reprezentanții poporului l-au evocat pe Leschel, care a sosit cu armata sa, să trimită un detașament pentru a recuceri acest valoros convoi. El le-a spus: „Obturați-vă de treburile voastre". „Din acest ton insolent", spune Filippo Comitetului, „puteți recunoaște pe vrednicul discipol al lui Ronson și Vincent67, pe care voi înșivă i-ați investit cu dreptul de a călca în picioare măreția națiunii". Pe scurt, oferta a fost respinsă cu dispreț, iar 100.000 de oameni care aveau nevoie de pâine au văzut sute de briganți aruncându-și calm mâncarea în fața unei armate de 15.000 de republicani. Pentru a completa trădarea sau prostia, Leschel a ordonat a doua zi lui Chambartin, care comanda un detașament de 800 de oameni în Chateaubriand, să meargă cu aceste forțe nesemnificative pentru a ataca armata învingătoare. Astfel, acest om „a distrus falangele noastre republicane bucată cu bucată și a acționat în toate felurile în mâinile tâlharilor, de parcă ar fi primit un ordin secret de promovare a succeselor lor" 37*.

Desigur, neprihănit Filippo! Toți inițiații, desigur, au primit un astfel de ordin secret; acest lucru nu mai poate fi pus la îndoială. Sunteți în permanență chinuit de dorința de a dezvălui misterul de nepătruns care învăluie cauzele acestor evenimente; anticipezi soluția unui secret teribil, dar nu reușești să-l găsești. O, inima ta curată era prea bine cunoscută de conducătorii cruzi ca să îndrăznească să-ți dea soluția ghicitorii: sistemul de reducere a populației!...

„Așa cum", le-a spus și călăilor săi martir Filippo, „așa cum veșnicele înfrângeri ale lui Rossignol l-au făcut pe acest om idolul tău, victoriile lui Tyunk te-au supărat profund. I-ai amintit de Bourdon și Goupillo, au fost condamnați de Vincent în clubul Cordeliers și aproape că au plătit cu capul pentru crima pe care au comis-o, care a constat în faptul că au vrut să-și salveze patria prin anularea primului ordin de întemnițare a învingătorilor.

Scrisoare către Comitetul de siguranță publică.

'7* Scrisoare a lui Filippo către Comitetul de siguranță publică.



picior Tyupka, externat pe 13 august; Pe 2 septembrie ați dat un al doilea ordin de arestare, forțându-l să părăsească armata trei zile mai târziu: divizia sa, până atunci invariabil victorioasă, a fost complet învinsă... și observatorilor le va părea întotdeauna foarte ciudat că 50.000 de patrioți au suferit atât de mult. crud în Coroană de la 3.000

de rebeli, în timp ce în altă parte 6.000 dintre aceiași oameni au învins 40.000 de Vendeeni.
Deși ministrului primise ordin să se ocupe de toate nevoile armatei din Nantes, Ronsin și Rossignol au trimis toate proviziile acestei armate de-a lungul drumului spre Tours și Saumur, unde au fost întârziate, pentru a cădea în mâinile dușman ceva timp mai târziu, crescând astfel uriașele sale magazine; încât această armată, la începutul campaniei, era complet fără uniforme, fără o singură pereche de bocanci, fără hrană și fără fonduri pentru cumpărarea lor, iar în 9 septembrie, în ajunul zilei în care trebuiau să meargă mai departe. o campanie, nu era nici furaje, nici artilerie. Cu toate acestea, pe 10 septembrie, armata a pornit în campanie și i-a învins pe rebelii de pretutindeni. Pe 15 septembrie s-a apropiat de înălțime, unde trebuia să se conecteze cu o altă coloană pentru a-l înconjura pe inamicul și a-l asedi pe Mortani; apoi Rossignol și Ronsin, care o conduceau ca „ministru general", au trimis ordine coloanelor de la Niort, Luçon și Parthenay, înaintând spre acest punct de legătură cu armata, să se întoarcă la pozițiile inițiale. Acest ordin, dat generalului Chalbos la 17 septembrie, a provocat înfrângerea la Mortagny și la Saint-Florent, unde Beiser și Meshkuski au fost complet înfrânți. Iar armata Mainz s-a trezit singură în inima Vendéei. După ce Chalbos și-a retras cele trei coloane pe 18, 90.000 de patrioți atât în Corona, cât și la podul Se (acest fapt este atestat de o scrisoare oficială de la Santerra) 68 au căzut în aceeași zi și următoarea sub lovituri grele de la 3.000 de rebeli în rezultat. de o dispoziţie militară fără egal. Întreaga armată Saumur era întocmită într-o coloană, opt bărbați la rând, ceea ce crea un flanc de 6 leghe; în fruntea coloanei a fost plasată artilerie formidabilă, în cheile Koronei, în timp ce inamicul a ocupat înălțimile, pe care nu voiau să le cucerească, contrar sfatului călăuzilor. Atunci răzvrătiții, fără să întâlnească obstacole, s-au repezit la acest cap de coloană, ne-au capturat tunurile, cu o viteză fulgeră au dezlănțuit salve de cătină din propria artilerie asupra nefericiților noștri apărători și au făcut un groaznic masacru în rândurile lor.
38* Memoriile postume ale lui Filippo și scrisoarea sa către Comitetul de siguranță publică.
39f „Nu este surprinzător", spune Filippo în memoriile sale postume, ca răspuns la raportul lui Schudier, „că, după cum observați la pagina 16, armata papală avea un număr mare de arme și artilerie formidabilă. Nu ai uitat să remarci că Pitt nu i-a trimis niciun ajutor: ai furnizat-o cu prea multă grijă pentru ca el să se ocupe de această muncă.
255
În cele din urmă, când un decret a ordonat confiscarea proviziilor de cereale în spatele armatei pe măsură ce acestea pătrundeau în teritoriul inamic, Ronsin și Rossignol i-au trimis pe comisarii cărora li s-a încredințat punerea în aplicare a acestei operațiuni importante, au ordonat să fie așezate grămezi uriașe de cereale. a luat foc și a lăsat recoltele Douai, Thouars, Loudan și a insulei Sf. Aubin, atât de abundente în acel an, încât ar fi fost de ajuns să aprovizioneze întreaga armată occidentală pentru un an întreg.
40* Memorii postume ale lui Filippo.
Într-un loc, la pagina 81, citim:
„Când toate vălurile vor fi rupte, toată lumea va fi convinsă că unul dintre motivele foametei noastre deprimante este legat de cruzimile fără sens, al căror teatru era Vendée; ... cu arderea proviziilor și bordeie, cu distrugerea animalelor și a tuturor resurselor agricole din regiune, livrând săptămânal 400 de tauri în capitala Republicii. Deja

în timpul domniei evreilor se practica un astfel de sistem sălbatic, barbar: un taur era tăiat doar de dragul unei limbi, restul era aruncat într-o groapă de gunoi; au fost măcelăriți în fiecare zi cu mii...”
:'
Doriți să primiți un comentariu extins la cele de mai sus? o voi da acum. Cred că este foarte important să-l cunoaștem.
În 1793 exista un plan serios de organizare a unei foamete la Paris69. După cum se vede, el a fost asociat cu dezastrele din Vendée. Din câte am putut și încă mai pot judeca, scopul era acela de a provoca revolte care să servească drept pretext pentru declararea primului oraș al Republicii și el în revoltă și, în consecință, pentru represalii împotriva lui, așa cum au făcut cu Lyon, deci. că și aici, într-un mod semnificativ, să implementeze un sistem de exterminare a populației. După ce am indicat motivele acestor acțiuni, acum îi voi numi pe cei care au conceput și au condus implementarea acestui plan criminal și pe cei care l-au descoperit și l-au zădărnicit. Conducători au fost Comitetul de Siguranță Publică, în special Barer, ministrul de Interne. Gara70 și țarul Tsash71. Această conspirație a fost zădărnicită de Garen, care conducea administrația alimentară a Comunei, și de mine. Am fost secretar Torflà al acestei administrații. Am văzut totul, am urmărit totul, pot da o explicație pentru tot. Prezentarea dovezilor pentru existența acestui design infernal necesită ¡prea mult spațiu pentru a fi acordat. el aici. Voi spune doar că, din mai până în octombrie 1793, Garin, pentru a putea aproviziona Parisul cu hrană, a trebuit să ducă cea mai viguroasă luptă! cu o coaliție ticăloasă în Comitet! salvare publică, ministrul de interne și primarul. A fost nevoie de toată energia celor mai inteligenți și impecabili dintre administratori pentru a împiedica Parisul să experimenteze ororile foametei din luna mai. Toată acea putere, toată acea influență asupra minții și încrederea uzurpată pe care o posedau. trădătorii au fost folosiți pentru a-l ruina pe Garen în ochii opiniei publice. La aceste odioase atacuri ale criminalilor, el a răspuns doar dublându-și eforturile de a zădărnici intrigile sângerilor care conspirau între ei. În cele din urmă, până la începutul lunii august, s-a confruntat cu nevoia de a le expune solemn. înaintea oamenilor. A avut curajul să facă asta. Gara și-a recunoscut în tăcere complicitatea la trădare dând vina pe minister.48 de secții ale Parisului au ales o comisie care să analizeze problema cine ar putea fi organizatorul criminal al foametei care amenința direct orașul. Garin a vorbit cu această comisie cu dezvăluiri care au surprins-o. Eu, o persoană în care, pot spune, a avut destulă încredere să mă atașeze de conducerea lui, am depus cel mai detaliat raport comisiei și nu mi-a fost deloc frică de formal
256
Am dovedit că, în realizarea sistemului de exterminare a populației, conducătorii doreau, în ceea ce privește războiul din Vendée, să-l ducă în așa fel încât mai întâi să fie distrusă o parte foarte semnificativă a armatei republicane. , și apoi întreaga populație din Vendée.
Dovezile pe care le-am citat, mi se pare, arată cu suficientă claritate că
să-l dezvălui pe Pașa, și pe Gar și pe Barer și întregul Comitetul de siguranță publică. În această dezvăluire, nu numai că mi-am declarat presupunerile cu privire la scopul urmărit de conspiratori, ci am citat și dovezi, inclusiv probe scrise, ale existenței unei conspirații. Comisia a adoptat o rezoluție prin care Garin, colegul său Favant și mie, secretarul, am beneficiat de protecție din partea secției 48 din Paris și a ordonat publicarea raportului meu. Paris a trebuit să afle

cine era responsabil pentru suferința lui. Adevărul mare și crimele mari trebuiau dezvăluite. Comitetul Atotputernic, pe care am îndrăznit să-l jignim și care și-a dat seama că ticăloșia sa va deveni în curând evidentă pentru toți, a adoptat rapid un decret de dizolvare a comisiei. Garen și colegul său au fost apoi depuși și arestați. Am fost trimis la Abație sub alt pretext, iar președintele comisiei a fost acuzat de federalism și ghilotinat. Sincerul Garen a primit cel puțin o oarecare satisfacție că expunerea noastră a avut un efect bun, publicând cel puțin parțial planurile trădătorilor; acest lucru i-a forțat să-și abandoneze planurile și, dacă Parisul trăia cu pâine destul de proastă, cel puțin nu a rămas complet fără ea. Garen a rămas în arest la domiciliu timp de 10 luni, păzit de trei paznici. Pe 9 Termidor se număra printre puținii membri ai Comunei care nu au luat parte la conspirație. S-a dus cu gărzile lui în secțiunea Champs-Elysées pentru a se opune lui Robespierre cu toată tăria caracterului său. Un timp mai târziu a fost eliberat. Dar vai! Din șocul suferit, s-a îmbolnăvit a doua zi și a murit șase zile mai târziu, în plină floare a forțelor sale. Astfel, un demn slujitor al poporului, care a fost calomniat numai din cauza virtuților sale, a căzut victima devotamentului său față de Patria Mamă. Devotat revoluției încă de la începutul ei, și-a sacrificat întreaga avere pentru aceasta și și-a lăsat familia în sărăcie. Mă bucur să-i aduc un binemeritat omagiu memoriei și dacă patria-mamă va afla vreodată ce servicii i-a oferit, mai ales când Parisul primește dovezi despre cum, în ciuda tuturor eforturilor criminale ale conducătorilor atotputernici, ea a reușit să salvează această Comună cea mai mare de o foamete cumplită, apoi ramuri de palmier vor fi puse pe mormântul lui și el va fi numărat printre republicanii care au contribuit cel mai activ la mântuirea țării lor. Aceasta va fi răsplata acestui om virtuos. Lăsați trădătorii să se bucure de privilegiile temporare ale crimei. Chiar dacă Gara este informator, Gara este un prieten apropiat și protejat al lui Barer, el rămâne totuși în fruntea educației publice: nu va ieși niciodată încununat de glorie nemuritoare. Se apropie vremea celei mari și drepte judecăți și cei răi vor răspunde împreună. În marele proces care va fi îndreptat împotriva domnitorilor cruzi care s-au folosit de șederea la cârmă pentru a îndeplini măsuri fatale care au semănat moartea în toate părțile Republicii, criminalul încearcă să organizeze o foamete, desfășurată cu aceeași încăpățânare răutăcioasă ca toate celelalte încălcări criminale asupra drepturilor oamenilor. Atunci vor fi dezvăluiți toți complicii ticăloși ai acestor conspirații uimitoare. Cer ca în acest moment să mi se permită să vorbesc și să-i încurc. Confirm public această cerere punând semnătura mea sub această notă de subsol revelatoare.

s-au luat toate măsurile pentru îndeplinirea primului punct: exterminarea a mii de cetăţeni care au luptat în rândurile armatei republicane. Ar fi necesar să se reexamineze întregul Filippo pentru a strânge și mai multe din aceste dovezi. Am ajuns la momentul în care a venit rândul celui de-al doilea obiectiv al lor: anihilarea populației din Vendée. Vom vedea acum cum prădătorii noștri au început să lucreze pentru a le asigura succesul.
Secțiunea VII. Continuare. Când susținătorii exciziei au simțit că au redus suficient rândurile armatei republicane, au hotărât să taie întreaga Vendée. Legislația sângelui și a focului. Coincidența măsurilor efectuate de Carrier la Nantes cu cele efectuate de Collot la

Lyon. scrisoarea lui Hérault de Sechelle. Propunerea lui Merlin din Thionville
De câteva luni, Filippo s-a opus cu ardoare abatoarelor care s-au urmat una după alta, în care au pierit soldații patriei. Poate că, fără el, măcelul nu s-ar fi încheiat curând. Strigătele lui au forțat autoritățile să le suspende; și pe măsură ce aceste discursuri ale sale au dezvăluit mai mult de jumătate teribilul secret, a cărui dezvăluire deplină era gata să provoace căderea inventatorilor acestui sistem, comitetele atotputernice și-au dat seama că era necesar să-și ruineze acuzatorul și să-și schimbe drastic linia. de conduită pentru a face acuzaţia neplauzibilă. Deși nimeni nu putea înțelege încă ce motive i-au călăuzit pe despoți, pe baza faptelor, aceștia au fost acuzați că nu vor să pună capăt războiului din Vendée, ci că s-au străduit să transforme acest război în acel abis care avea să înghită fără milă nenumăratele legiuni pe care le-au trimis, atâta timp cât nu vor fi complet distruse. Dacă comitetele ar fi insistat în asta
Mă angajez să dovedesc existența unei conspirații între Pașa, Gara și Barer cu privire la planul de organizare a foametei din 1793. Nu trebuie decât să reproduc celebrul raport pe care l-am prezentat comisarilor celor 48 de secții în august. Este o lucrare ca faimoasa denunţare a L'cointre, care este legată de ea, împletită cu ea. Toate documentele justificative, recunoscute în partea lor de fapt de către ticăloșii înșiși, sunt atașate acestui raport și vor dovedi clar că cabala criminală a intenționat în mod special să implice Parisul în implementarea sistemului de reducere a populației. Deoarece nu au putut-o desfășura în acest oraș din cauza rezistenței care le-a fost oferită, s-au compensat prin ghilotină, prin exterminarea deliberată a batalioanelor pariziene trimise la frontiere și în Vendée și prin bombardarea închisorilor din Aobate și Grenelle. . Păcat că cazul cu listele de interdicție, anulat, din fericire, pe 10 Thermidor, a căzut!
G. Babeuf
41* Când se spune „Vendee”, nu trebuie să ne înșeli în privința sensului acestui cuvânt. Din păcate, înseamnă mult mai mult decât partea a 83-a a Franței. „Zece departamente”, scrie Filippo, „au fost supuse tuturor ororilor care pot cădea asupra rasei umane”.

conduită, acuzația împotriva lor ar deveni de nerefuzat. Pentru a o respinge, a fost necesar nu numai să promiți victoria, ci și să o obții cu orice preț. Era nevoie de asemenea succese care să facă posibilă numirea celui care i-a demascat atât de tare un calomnior-conspirator, să-l distrugă și să nu se teamă că vor urma dezvăluiri sau investigații. Crudul decemvirat a reușit să coordoneze toate acestea cu planul lor infernal. E timpul, își spuse el, să-și coace prin tot acel năpăd din Vendéan, a cărui amărăciune fanatică, pe care am întreținut-o cu sârguință, ne-a ajutat atât de bine. Vendeenii s-au bucurat destul de mult de toate indulgențele pe care le-am dat pentru a le permite să semene moartea; acum e randul lor. Toată lumea va crede că îi ștergem pe acești oameni de pe fața pământului pentru a câștiga victoria care ni se cere; de fapt, vom face tot posibilul pentru a promova implementarea sistemului nostru: vom reduce populația mai profund, mai larg decât oricând. Vom secera în cel mai larg și mai fertil câmp. Imediat spus și făcut: legislația sângelui și a focului a fost creată imediat.
Această legislație este datată de 1 octombrie.
Este scurt, este format din doar două acte legislative. Decretul din 1 octombrie prevede:

„Convenția Națională se bazează pe curajul Armatei de Vest și al generalilor care i-au comandat să pună capăt acestui teribil război Vendean până pe 20 octombrie. Până la 1 noiembrie, națiunea recunoscătoare speră să onoreze și să premieze acele trupe și acei generali care în această campanie vor putea să-i extermine pe tâlhari.
Proclamația Convenției Naționale din aceeași dată arată:
„Soldați ai libertății, este necesar ca toți tâlharii din Vendée să fie exterminați înainte de sfârșitul lunii octombrie. Mântuirea țării o cere, poporul francez o așteaptă cu nerăbdare, iar curajul lui trebuie să o ducă la îndeplinire; recunoştinţa naţiunii te aşteaptă până atunci”.
Un alt decret adaugă:
„Toate adăposturile, toate morile și toate brutăriile tâlharilor vor fi distruse și arse. În acest scop, ministrul de război va trimite acolo diverse tipuri de substanțe combustibile.
Acest cod este foarte clar. Exterminarea tuturor locuitorilor regiunii și arderea tuturor locuințelor este o modalitate bună de a pune capăt războiului acolo; și dacă o persoană are o inimă crudă, atunci un astfel de monstru în formă umană este destul de capabil să înțeleagă și să îndeplinească astfel de legi.
Și să nu creadă că cuvintele „toți tâlharii” nu înseamnă toți locuitorii, iar cuvintele „toate refugiile” nu înseamnă toate locuințele. Declar că Carrier a avut dreptate când, în apărarea sa

a susținut că, fără a permite nicio excepție, considerând că în Vendée nu există niciun locuitor care să nu fie considerat un tâlhar și că „refugiul” este o expresie figurată care înseamnă toate locuințele, a interpretat astfel legea cu acuratețe la fel ca acelea. cine l-a creat.
Nu îmi este greu să dovedesc această afirmație. Pentru a exista excepții, trebuie să fi existat o situație în care nicio persoană nu putea fi ucisă și nicio locuință nu ar putea fi incendiată fără ca o instanță stabilită prin lege să stabilească că această persoană este un tâlhar și această locuință este ascunzătoare de tâlhari. Dar, de fapt, totul a fost mult mai simplu. Executarea acestei arderi de tot a fost încredințată autorităților militare. Singurul proces cu juriu a fost conștiința soldatului. Ce spun eu! Soldatul era în același timp juriul, și judecătorul și executorul sentinței! Și dacă ne amintim bine că posibilitatea nelimitată de a arde în mod tacit implică posibilitatea de a jefui în prealabil (și nu ar fi mai bine pentru mine să folosesc toate aceste lucruri excelente decât să le dau să fie mâncate de foc), atunci nu va fi greu de înțeles că soldatul vedea peste tot doar tâlhari și refugii de tâlhari. Cu toate acestea, cum ar putea să distingă un non-tâlhar de un tâlhar? Cum ar putea el să protejeze locuința unui astfel de non-tâlhar, dacă s-ar afla printre locuințele tâlharilor care urmau să fie arse? A fost mult mai ușor, după cum spune Carrier, să decidă că nu exista un singur locuitor care să nu poată fi considerat un tâlhar, și era necesar să se folosească substanțele combustibile trimise prin Convenție. În plus, ucigașul nu a riscat nimic. Sentințele sale și executarea lor nu au fost supuse revizuirii sau revizuirii. Iar când falangele noastre, devenite legiuni de Herostratus și măcelari monstruoși, înarmate cu o sută de mii de torțe și o sută de mii de baionete, au tremurat tot același număr de oameni și au ars tot atâtea locuințe rurale, Comitetul, numit atât de greșit Comitetul de Siguranța publică, în loc să se prefacă a fi ignorant, nu a ascuns deloc faptul că acest lucru corespunde pe deplin cu opiniile

sale și, în același timp, a primit aprobarea Senatului. Ar trebui să fie acuzat Senatul pentru această aprobare? Ar trebui să fim supărați pe el pentru că a fost de acord cu emiterea celor două legi care au încurajat incendierea și crima, pe care le-am citat mai sus? Nu. Convenția a aprobat atât de multe alte legi, nu mai puțin brutale, încât trebuie să credem fără rezerve atunci când declară că numai Robespierre a fost mai puternic decât toți ceilalți membri la un loc; că el, Convenția, s-a scufundat într-un asemenea grad de umilință și lașitate, încât deja gândea doar în gândurile stăpânului său, nu voia decât ceea ce voia și a aprobat totul fără îndoială, de frica acelui bici, care avea o slăbiciune rușinoasă. să pună în mâinile stăpânului său. Nu simt deloc că mă abat de la subiectul meu. Și acum voi demonstra că, dacă este adevărat, simplul acord cu ceva este deja

260

poate fi un păcat, atunci Convenția nu va putea împiedica istoria să spună asta, fie din cauza amărăciunii care predomina la acea vreme, fie din cauza lipsei de curaj, a acestui masacru revoltător și a acestei arderi flagrante a întregii Vendée, care acum provoacă protestele generale ale întregii omeniri, nu au fost doar crima lui Carrier și nici măcar nu au fost doar crima membrilor comitetelor guvernamentale. Convenția și-a dat acordul pentru toate acestea, participând la publicarea a două legi care au dus la ardere și distrugere și, de asemenea, exprimându-și aprobarea la știrea implementării lor cu succes. Iar în declarația lui Merlin din Thionville la ședința din 17 Brumaire42*, publicată în ziarele acelei vremi, intenția de a efectua o distrugere completă și necondiționată, foarte apropiată de marele sistem, era și ea exprimată fără ambiguitate:

„Cer Convenției să acorde atenție ținuturilor din Vendée, care trebuiau împărțite între refugiații din Germania. Cred că ar trebui să acordăm preferință atâtor soldați francezi care luptă pentru libertate; dar mai cred că Convenția nu ar trebui să ia nicio decizie în această chestiune înainte ca Vendéea să fie complet distrusă; nu există încă".

Acest text este clar. Era considerat incontestabil faptul că Vendeea urma să fie transformată într-o regiune cu totul nouă, care, într-un cuvânt, urma să fie complet distrusă, după care urma să fie repopulată, pentru a forma așezări complet noi de soldați care luptau pentru libertate și a împărţi pământurile43 * numai între ele.

42f Faio a făcut următoarea completare: „Puțin a fost ars în Vendée: primul lucru de făcut este să trimiți acolo o armată de incendiari. Este necesar să vă asigurați că în timpul anului nici o persoană, nici un animal nu poate găsi hrană pe solul său "(vezi „Moniteur").

Propunerea lui Merlin nu este deloc în contradicție cu cea a lui Lequinio, exprimată în următoarele cuvinte, prea remarcabile pentru a fi uitate: „Dacă perseverăm în planul anihilării totale". Expresiile fiecăruia dintre acești legiuitori cu privire la acest plan sunt de aceeași culoare, ceea ce indică faptul că a existat un acord deplin între ei. Dovezi ale manifestării universale a acestui spirit pot fi adunate din multe alte locuri și pot fi date exemple de acțiuni care vizează pregătirea punerii în practică a acestui plan în practică. Următoarele pasaje din codul pe care Collot l-a promulgat la Lyon arată mijloacele prin care a folosit pentru a transforma acel oraș într-o Comună Eliberată.

Un extras din instrucțiunile comisiei temporare din 26 Brumaire, anul II către autoritățile locale: „Comisia face apel la fiecare societate, fiecare persoană care citește această instrucțiune, să fie impregnată de spiritul care a dictat-o; în același timp, ea îi avertizează că,

arătându-le scopul spre care ar trebui să se străduiască, nu le va prescrie limite unde ar trebui să se oprească. Totul este permis celor care acţionează în spiritul revoluţiei: pentru republican nu există alt pericol decât pericolul de a nu respecta legile Republicii. Cel care le anticipează este înaintea lor; chiar și cei care par să fi depășit obiectivul de multe ori nu l-au atins încă în realitate și așa mai departe.
261
Acum să comparăm asta cu celebra scrisoare a lui Herault-Sechel din partea Comitetului pentru Siguranța Publică, adresată lui Carrier:
„Așa se fac lucrurile, dragul meu prieten! Tocmai am primit scrisoarea dumneavoastră și am citit-o imediat Comisiei, care a ascultat-o cu sinceră plăcere.
Vă conjurăm să mergeți imediat la Nantes; vă trimitem un decret prin care vă ordonă să curățați urgent acest oraș. Curățarea trebuie să fie nemiloasă, libertatea nu cunoaște compromisuri. Putem fi umani când suntem siguri de victoria noastră. Rush de la Rennes la Nantes și de la Nantes la Rennes.
Semnături: Duhamel, președinte; Ver, procuror general; Duviquet, secretar general.”
O altă instrucțiune privind detenția persoanelor suspecte:
„Aici, toate considerentele personale și atașamentele trebuie să dispară. Aici, chiar și glasul sângelui trebuie redus la tăcere înaintea glasului Patriei. Trăiești într-un ținut pângărit de o răscoală ticăloasă. Ei bine, cetăţeni, magistraţi ai poporului! Trebuie luate măsuri pentru ca toți cei care au contribuit direct sau indirect la răscoală să-și lase capul pe eșafod. Trebuie să-i predați răzbunării poporului.
Dacă sunteți patrioți, vă veți putea distinge prietenii, pe restul îi veți întemnița. Nu vei fi atât de prost încât să consideri drept acte de patriotism niște acțiuni externe forțate, cu care trădătorii au încercat adesea să te înșele. Cei mai mulți dintre ei se vor adresa la tine cu aceste cuvinte: „Da, ce ni se reproșează? Ne-am comportat întotdeauna corect. Am slujit în Garda Națională. Ne-am plătit toate taxele. Am făcut jertfe pe altarul patriei. Ne-am trimis chiar și copiii să apere granițele. Ce cer ei? Ce mai vor ei de la noi? ..” Le vei răspunde: „Nu ne pasă de asta. Patriotismul trebuie să fie în inimă. Toate lucrurile cu care te lauzi ar fi putut fi și mai lăudate de ticăloșii care ne-au trădat, tot felul de Lafayettes, Dumouriez, Custins. Nu ți-au plăcut niciodată oamenii! Ați numit cu dispreț egalitatea o himeră. Ai îndrăznit să rânjiți la cuvântul sans-culottes. Aveai un surplus, iar lângă tine mureau de foame frații tăi. Nu ești demn să fii în aceeași companie cu ei; și de vreme ce nu te-ai îngăduit să-i așezi la masa ta, te alungă din mijlocul lor pentru totdeauna și te condamnă la lanțurile pe care nepăsarea ta sau mașinațiile tale criminale le-au pregătit pentru ei. ..” Republicani, aceasta este datoria voastră. Nicio considerație nu ar trebui să te oprească. Nici vârsta, nici sexul, nici rudenia nu ar trebui să te rețină. Acționează fără teamă. Respectați doar sans-culotte. Și pentru ca loviturile tale să nu rateze ținta, amintește-ți motto-ul înscris pe bannerele sans-culottelor: pace la colibe, război la palate.
Noi care suntem mediatori între reprezentanții poporului și dumneavoastră; noi, pe care i-au încredințat să te supravegheze și să te lumineze, îți jurăm că ochii noștri nu se vor abate nici o clipă de la tine; că vom exercita cu strictețe toată puterea care ne este învestită și vom pedepsi ca trădare tot ceea ce în alte împrejurări ați

putea numi încetineală, slăbiciune sau neglijență. Timpul pentru jumătăți de măsură și evaziuni a trecut. Ajută-ne să lovim puternic, sau vei fi primul care le-a luat. Libertate sau moarte. Alege."
262
Caracterul de reprezentare națională se dezvoltă cu o forță mai mare și o influență mai mare atunci când deputații nu stau într-un loc, când nu au timp să intre în numeroase relații personale, când dau lovituri puternice în mișcare și își lasă responsabilitatea. celor pe care îi poartă.le-au încredinţat execuţia (la care veghează).
Ca expresie a spiritului general al sistemului de exterminare, această scrisoare nu este la fel de revelatoare precum propunerea lui Merlin. Dar, desigur, cei cărora li s-a părut izbitor și explicând multe au avut dreptate. Și ce comentarii poate provoca! Dacă comparăm data acesteia, 29 septembrie, cu data proclamării „remarcabile” de 1 octombrie, este izbitor cât de mult coincid aceste două documente. Din aceasta se vede că încă dinainte de publicarea proclamației, groaznicul comitet guvernamental punea deja în practică legislația proclamată de acesta. „Cerciți, evacuați”, se arată în scrisoarea din 29 septembrie. „Distrugeți totul”, se spune în proclamație. Acest lucru ne permite să apreciem pe deplin rolul Carrier. Aici vedem limpede că acest mare criminal nu era, însă, decât un instrument, un executor; aici ne este deja ușor să discernem cine a fost inițiatorul.
Dezvăluirea machiavelianismului, care constă în trecerea asupra subordonaților a răspunderii pentru îndeplinirea notoriilor măsuri revoluționare, este o soluție de succes a ghicitorii, justificând numeroșii cetățeni nefericiți pe care autoritățile i-au obligat să fie instrumente groaznice ale cruzimii sale. Ar fi nevoie de o mare putere de caracter pentru a refuza să fii crud la ordinul celor de la putere. Ar fi trebuit să decid nu numai să mă sacrific, ci și să mor cu stigmatizarea dezonoarei. Legea celui de-al 11-lea Frimer a declarat ca rebel, pasibil de pedeapsă ca atare, pe oricine nu contribuie cu toată puterea la distrugerea tuturor celor care sunt numiți dușmani ai Republicii.
Ce fapte a reușit să realizeze Carrier până pe 29 septembrie pentru a merita strigăte de „bravo!” Héro-Sechel și „satisfacția reală” a întregului Comitet de Siguranță Publică? Nu avem informații despre asta. Dar acum vom deschide lista cu exploatările sângeroase ale acestei figuri și ale angajaților săi și vom arăta cum el și alții au urmat instrucțiunile primite.
Secțiunea VIII. O listă cu atrocitățile lui Carrier și numeroșii săi colaboratori, printre care se remarcă Westerman și Lequinio. Acesta este relatarea completă a executării codului sălbatic al arderii și distrugerii.
5 octombrie . Această zi este datată scrisoarea lui Goulin76, inculpatul, care ulterior se va remarca în dezbaterea de la procesul Comitetului de la Nantes. O trăsătură caracteristică a acestei scrisori este cea mai extremă amărăciune. Ne arată
263
secolul, totul gata să devină unul dintre cei mai fanatici adepți ai legislației crude de la 1 octombrie; prefigurează toate rezultatele sângeroase pe care era gata să le producă frenezia acestui sistem, hipnotizând oamenii în așa măsură încât a inspirat ideea că, după ce a băut paharul celor mai mari rele, se poate descoperi bunătatea în fundul ei. Aceasta este judecata care cred că ar trebui făcută lui Gulen pe baza acestei scrisori. A fost considerat în mod greșit atât de crud; de fapt, a fost purtat dincolo de toate limitele de un fel de

frenezie patriotică legată de adorația pe care mulți francezi o aveau față de senat. Acest lucru i-a făcut să creadă că orice măsură, oricât de ciudată, este binele cel mai înalt dacă vine de la senat. Prin urmare, Goulain părea să fie ferm convins că joacă rolul cel mai important și mai salutar pentru țara sa, când a scris în acest stil de entuziasm violent: „Montagnardilor neînfricați - membri ai Comitetului de Supraveghere din Nantes, sans-culotte. Goulain, secretar al comisiei naționale. Frații republicani, reprezentanții poporului, mi-au predat documentele atașate și mă grăbesc să vi le transmit. Luați în considerare ele și, cel mai important, acționați cool și rapid; lovește ca un adevărat republican, altfel vei fi demn de condamnat; lancea poporului îţi este încredinţată; știi să-l folosești, altfel tu, sau mai bine zis tu și cu mine, suntem acoperiți. Ieri mi-ai spus că îți lipsesc interpreții; vorbiți, cereți și veți obține totul: trupe, comisari, curieri, angajați, lachei, spioni, chiar și aur, dacă este necesar. Nu vă va lipsi nimic pentru mântuirea poporului. Repet, spuneți un singur cuvânt și sunt sigur că totul vă va fi oferit cu generozitate. La revedere, vă iubesc pe toți și vă voi iubi mereu, pentru că principiile voastre vor fi mereu ale mele; gândiți-vă la nave sau case potrivite pentru a fi folosite ca închisori și locuri sigure de detenție.”
Următoarele fapte aparțin probabil aceluiași timp. Generalul de brigadă Lusignan, în ciuda cunoștințelor sale despre bunele intenții și bunăvoință a sătenilor din vecinătatea Nantesului, de unde veneau tinerii să intre în serviciul militar, a comis arbitrari și și-a permis cele mai scandaloase acte de cruzime. S-a dus în satul La Palère, lângă atelierele de fier din Kugan, luând cu el aproximativ 30 de călăreți. Pe drum, întâlnindu-se cu femei din acest sat, le-a întrebat unde le sunt soții; au răspuns că soții sunt acasă, angajați în producția de țesături. Lusignan le-a spus să-i cheme la el. Au venit imediat în șorțurile lor de lucru; le-a ordonat să-l urmeze; s-au supus, iar când au ajuns la Clisson, 17 din 18 oameni au fost împușcați; în același mod au fost efectuate numeroase alte execuții, iar mătașii angajați în ateliere și chiar au mers la Nantes la cererea autorităților, unde
264
Câteva săptămâni au fost ocupați cu transportul, toți au fost uciși44*. O amploare terifiantă a atrocităților a avut loc în comunele învecinate Nantes, Rose, Saint-Pierre și Saint-Jean de Bougoney, unde doar doi monștri, Bever și Musca, au ucis peste 800 de bărbați și femei, pe care i-au indicat trupelor staționate în Châteaudeau și i-au împușcat fără proces. Comuna Pembeuf, împreună cu comitetul revoluționar al acelei comune, se face vinovată de o asemenea atrocitate.
Totul a fost aranjat pentru a duce la îndeplinire planul adoptat. Gulen a fost suficient de electrificat pentru a acționa singur, înlăturând aproape în întregime responsabilitatea Reprezentanței Naționale. Acțiunile militarilor sunt pe deplin în concordanță cu aspirațiile exprimate în proclamația și decretul din 1 octombrie. Lasă aceste evenimente să capete o amploare mai largă și vom vedea mii de crime - la urma urmei, până acum am asistat doar la primii pași.
8 octombrie. Carrier ajunge la Nantes. Fidel instrucțiunilor cuprinse în scrisoarea lui Héro-Sechel, el nu se stabilește acolo. Pe 10 octombrie pleacă la Rennes, iar pe 21 octombrie se întoarce la Nantes. El se comportă acolo exact în conformitate cu instrucțiunile pe care le-a primit. Nu lovește, se electrizează. Op doboara cele mai furtunoase blesteme asupra locuitorilor din Nantes, mai ales asupra negustorilor si negustorilor; declară că dacă în următoarele câteva

zile nu îi vor fi arătați vinovații dintre aceștia din urmă, îi va aresta pe toți și va trimite fiecare zecime la ghilotină sau la executare. Toate familiile din Nantes sunt asuprite și în doliu; toată lumea este nevoită să se mulțumească cu o jumătate de kilogram de pâine rea pe zi, iar Carrier amenință Nantes că va declara orașul în stare de rebeliune.
22 octombrie. Filippo a continuat să simtă profund soarta batalioanelor noastre, exterminate sub conducerea curții Saumur. Mementourile sale enervante obligă Convenția să înființeze o comisie care să-i examineze comportamentul. Acest lucru nu era în concordanță cu opiniile Comitetului pentru Siguranța Publică, care, pentru a evita luarea acestei măsuri, a anunțat a doua zi prin gura lui Barer că Vendéea nu mai exista. Cei care erau în slujba acestui Comitet abia se pregăteau să-l facă să dispară, se pregăteau să-l șteargă complet de pe fața pământului. Aplauzele cu care a fost întâmpinată această comunicare au echivalat cu aprobarea în avans a tot ceea ce va face ulterior Comitetul pentru a pune pe deplin aceste cuvinte în practică. Este destul de remarcabil că Barère a profitat de două ori din marea sa declarație. A distrus comisia Fi.
Raportul Comisiei din 21, p. 96.
45* Ibid., p. 63.
Acolo.

Lippo și a obținut cea mai largă libertate de acțiune în conformitate cu planul de reducere a populației, pe care l-a declarat deja realizat. Din toate părțile, a fost acuzat că încă mai cunoaște oameni acolo unde, potrivit lui, nu ar trebui să fie. La pagina 55 din raportul Comisiei din 21 citim: „În timp ce toate ziarele raportau public despre rapoartele prezentate Convenției și asigurau că toți tâlharii din Vendée au fost distruși, la ora 8 seara. Sosesc 500 de patrioți, dar și garnizoana Mortani, care au fost alungați aceiași tâlhari. Un ofițer al municipalității, căruia i s-a încredințat distribuirea bilanțurilor, după ce a terminat această lucrare, s-a dus la Societatea Populară pentru a povesti despre aceste evenimente și și-a exprimat indignarea față de acțiunile celor care au înșelat astfel Convenția. Și pentru a afla cine anume a făcut acest lucru, a făcut o propunere, acceptată de societate, de a trimite comisari la Carrier și de a cere de la acesta să-și arate corespondența cu Convenția; în această corespondență a informat, fără îndoială, Convenția despre marele număr de bandiți încă în existență, făcând cel mai mare rău, comițând cea mai mare devastare, ucigând în fiecare zi toți patrioții din jur.
7 Brumaire. Carrier și Francastel aprobă și aprobă formarea companiei revoluționare. Marat, care este autorizat să efectueze percheziții din casă în casă și să aresteze suspecți atât la Nantes, cât și în tot departamentul, cu o singură condiție să raporteze despre acest lucru comitetului revoluționar.
11 Brumaire. Este o dată memorabilă, în virtutea decretului că fiecare oraș al Republicii care fie primește briganți, fie îi ajută, fie nu reușește să-i alunge prin toate mijloacele în puterea sa, va fi pedepsit ca oraș rebel și, în consecință, va fi rasa din pamant.iar bunurile locuitorilor vor fi confiscate in favoarea Republicii. Este poate greu de imaginat ce moderație ar putea fi cerută executorilor revoluționari în prezența unui asemenea decret revoluționar; este mult mai ușor de văzut ce fel de nou imbold să abuzeze ar fi trebuit să dea, întărind și mai mult codul teribil deja existent.

24 Brumaire. Comitetul Revoluționar, împreună cu organele administrative și Societatea Populară, adoptă celebra rezoluție, motivată de existența unei ample conspirații organizate la Nantes de către aristocrația bogată. Acest decret prevede arestarea tuturor celor suspectați de participare la această conspirație, transferul lor la postul de Eperonière și apoi transferul la Paris la închisoarea Abației; se mai dispune împușcarea și confiscarea bunurilor celor arestați care fac cea mai mică mișcare pentru a scăpa; se dispune să se considere ca emigranţi şi să se ocupe în mod corespunzător de cei care se sustrage de la arest şi nu se prezintă în termen de trei zile de la data publicării hotărârii.

27 Brumaire. Carrier informează Convenția despre un „accident” cu preoți condamnați la exil. „Ce val revoluționar este Loara asta!” - acestea sunt cuvintele de încheiere ale acestei scrisori, care pot fi citite în Buletin, scrisoare care a câștigat aplauzele și laudele Convenției. Ce monument rușinos este Buletinul acesta! Ce înlocuitor teribil al pedepsei, acest exil al preoților în Loara! Moralitate brutală! Pe atunci era considerat destul de firesc... Ce păcat că oamenii nu văd sau nu vor să-și vadă depravarea când duce la rezultate regretabile! Numai atunci când răul este incurabil, oamenii acceptă să admită că ororile sunt orori.
În aceleași zile, pe 30 de Brumaire, când Carrier, prin scrisoarea sa, a câștigat aplauzele Senatului, care apoi a pus teroarea la ordinea zilei, a muncit cu sârguință pentru a-și îndeplini promisiunile brutale. O serie de documente anexate raportului Comisiei din data de 21 mărturisesc că se pare că prima scufundare în masă prin intermediul navelor cu supape datează din această perioadă. Se menționează în mărturii că Carrier a dat ordine lui Fouquet și Lamberti77, în virtutea cărora li s-a permis să transporte, oriunde era necesar, gabara47 * pe care erau încărcați tâlharii, și nimeni nu avea dreptul să întrerupă sau să perturbe acest transport.
Nu se poate conveni asupra unor documente separate cu privire la datele tuturor scufundărilor, numărul acestora și numărul victimelor fiecăreia dintre ele. Unii spun că au fost scufundări la fiecare opt zile; altele indică lacune mai mari sau mai mici48*. Se crede pe scară largă că au fost patru scufundări în masă în total. Ei povestesc despre un lucru, când 800 de oameni de toate vârstele și de ambele sexe au fost aruncaţi în mod inuman în apă, tăiați cu săbii și împușcați, dar dacă gabarele se scufundau încet, nefericiții au avut timp și să jefuiască și să se dezbrace. Există dovezi ale înecului a 400 de oameni și al ultimei 300 de înec, tot de toate vârstele și de ambele sexe.
6 mai liber. Carrier aprobă decizia celui de-al 24-lea Brumaire asupra celor suspecte, iar Comitetul Revoluționar le numește pe Bolognelle și pe No să fie conducătorii predării la Paris a celor pe care consideră necesar să-i marcheze ca suspecti. Acești 132 de locuitori din Nantes au devenit ulterior atât de faimoși și au dat naștere celebrului proces cu prilejul căruia scriem această lucrare.
47f Navă mică de marfă.
48# Raportul Comisiei din 21, p. 25.
49* Ulterior, pe baza unor informații corecte, am stabilit că au fost mult mai multe. Potrivit mărturiilor, numărul acestora ajunge la 20.

7 mai liber. Transportatorul modifică decretul din 7 Brumaire privind atribuțiile companiei. Marat; de acum înainte își subordonează acțiunile comisiei de supraveghere.

14 liberi. Legea privind organizarea guvernului revoluționar. De asemenea, trebuie să intre în istoria Vendéei. În cele din urmă a legitimat măsuri dure și dure. Vom vedea cum a influențat, în acest sens, măsurile ulterioare de distrugere a Vendéei.
15 mai liber. Tribunalul chemat la Carrier; în prezența sa, președintele direcției secției spune că au fost chemați pentru a repeta propunerea făcută cu o zi înainte de exterminare în masă a prizonierilor.
Ibfrimer. Filippo scrie scrisoarea sa lungă către Comitetul de Siguranță Publică, în care demonstrează că, nedorind să țină seama de avertismentele sale, Comitetul a contribuit astfel la moartea a încă 20 de mii de soldați.
Aceeași zi. Ordinul transportatorului, întocmit în următorii termeni: „Carrier, reprezentant al poporului pe lângă Armata Occidentului, îndeamnă și cere de la toți cetățenii pe care Guillaume Lamberty îi alege să se supună tuturor ordinelor sale cu privire la expediția care i-a fost încredințată; îndrumă pe comandantul posturilor din Nantes să-i lase să treacă pe numitul Lamberti și pe cetățenii pe care îi va conduce cu el, atât ziua cât și noaptea; interzice oricui să creeze chiar și cea mai mică dificultate în operațiunile care ar putea fi necesare în expedițiile lor. La procesul din fata comisiei care l-a condamnat la moarte, Lamberti a declarat ca in virtutea acestui ordin a inecat preotii condamnati la exil, precum si multi barbati, femei si copii.
20 mai liber. În timp ce la Nantes au ucis în acest fel într-un mod revoluționar, în alte locuri nu foarte îndepărtate au fost uciși în conformitate cu legile citate în repetate rânduri în mod militar. „În noaptea de 20/21 Frimer”, spune Westerman, „am șters avanposturile inamice din fața La Flèche. Drumul de la acest oraș până la Le Mans, de-a lungul căruia i-am urmărit pe briganți, era plin de cadavre; în aceeași noapte, am exterminat și peste 600 de tâlhari care au petrecut noaptea în sate și la ferme individuale.
23 de liberi. Același Westerman povestește despre un alt mare exterminare pe care l-a comis pe drumul spre Laval, unde, după cum spune, au fost uciși sute și mii de tâlhari.
25 mai liber. Foamea este, de asemenea, o modalitate de a ucide. Carrier orchestrează foametea. Acesta este subiectul următoarei scrisori pe care i-a trimis-o generalului Akso, care nu ar trebui să ocupe ultimul loc în istorie.
Raportul Comisiei din 21, p. 31.
5, f Ibid., p. 70.
52f Ibid., p. 7 și 8.
53* The Westerman Campaigns, p. 26 și 27.

nemaiauzite despre cruzime și urâciunile dezastruoase pentru națiune: „Acum am aflat, gloriosul meu general, că comisarii departamentului Vendée vor să împartă cu comisarii din Loara de Jos hrana și furajele care se vor găsi în Bouin sau în Noir. Moutiers. Este destul de surprinzător că Vendéea îndrăznește să ceară mâncare după ce și-a chinuit patria cu cel mai sângeros și crud război. Este intenția mea, și acestea sunt ordinele Convenției Naționale, să iau toată mâncarea, hrana, furajele - într-un cuvânt, totul în această regiune blestemata, să dau foc tuturor clădirilor și nu voi ezita să dau un ordin în acest sens. Și-ar dori totuși să-i înfometeze pe patrioți după ce i-au ucis cu mii! Rezistă cu toată puterea ca Vendéea să primească sau să păstreze măcar un bob. Dispune ca totul să fie predat comisarilor

administrației departamentale, aflați la Nantes; Vă dau ordinea cea mai clară și neechivocă pe acest punctaj: îmi garantați de acum înainte executarea ei; într-un cuvânt, nu lăsa nimic în acest pământ osândit. Mâncare, provizii, furaje – totul, absolut totul trebuie adus la Nantes.
24 de liberi. Westermann ajunge la Laval seara, mișcându-se din nou peste grămezile de cadavre; îl urmează pe inamicul până la Crane, iar de acolo până la Saint-Marc. Fiecare pas, fiecare fermă, fiecare casă se transformă în mormântul multor tâlhari.
Este teribil de curios să corelezi cu această dată, 24 Frimers, următoarea scrisoare a lui Lequinio către Convenție: „Tocmai am dat ordine care ar putea părea barbare moderaților. Între 400 și 500 de briganți copleșesc închisorile de la Font-tenet-le-Peple. Tocmai am fost informat de un curier de urgență că o parte a armatei lui Charette, despre care se spune că are între 10.000 și 12.000 de oameni, înaintează prin canton și îl amenință pe Fontenay; Am ordonat ca acești prizonieri să fie împușcați fără proces la prima apariție a inamicului. Si de aceea. În ultima zi a deceniului, în timp ce eram în societatea populară din Fontenay, prizonierii s-au răzvrătit și aproape i-au sugrumat pe gardienii închisorii. Municipalitatea m-a informat despre pericol; Am fost primul care a coborât în cartierul închisorii; Am tras prin capul celui mai insolent; alți doi au plătit cu viața pentru alarma pe care o provocaseră. Ordinea a fost restabilită. Am creat imediat o comisie militară pentru a-i judeca pe acești ticăloși, mult mai eficient decât un tribunal penal, constrâns, împotriva voinței sale, de o mie de formalități. Dar m-am gândit că, în cazul unui atac din exterior, este necesar în primul moment să distrugem fără ceremonie acest scaun de rebeliune, care este extrem de periculos din cauza apropierii armatei, mai ales * 65
Raportul Comisiei din 21, p. 66.
65* Campanii Westerman, p. 32.

în acest oraș în care fanatismul și aristocrația nu sunt deloc reduse la nimic. Trebuie, totuși, să vă spun că fără astfel de măsuri nu veți pune capăt niciodată războiului din Vendean. Este extins de modernismul administrației și al generalilor. Peste tot am scris că nu mai trebuie luati prizonieri și, dacă nu pot spune așa, aș vrea să se ia aceeași măsură în toate armatele. Cred că un astfel de decret ar fi salutar pentru Franța. Cât despre Vendée, acest lucru este necesar: depinde de tine să decizi dacă am dreptate sau nu. Această scrisoare arată clar că autorul ei este capabil să cucerească prejudecățile; desigur, trebuia să le depăşească pe toate pentru a acţiona, raţiona şi scrie cu atâta putere57*. Adevărat, după ce și-a încordat oarecum imaginația, acest legiuitor a găsit argumente convingătoare, cu ajutorul cărora se demonstrează clar și clar că aceasta este filantropie. El dovedește acest lucru atât în cartea sa „Războiul Vendean”, cât și în afișul său „Lequipio concetățenilor săi”. El demonstrează fără îndoială că nu există nicio contradicție între teoria sa conform căreia predicarea unui catehism moral ar fi suficientă pentru a inspira oamenii din Vendée, fără nicio vărsare de sânge, dragostea pentru libertate și sistemul său practic de a ucide, făcându-i să omoare. și sfătuiesc să ucizi 400.000 de oameni dacă este necesar. Sacrificiul a 500 de oameni, efectuat la ordinele lui, a fost de-a dreptul genial. Cu cât această ordine era mai strictă, cu atât era mai umană. Toți acești nefericiți au fost considerați vinovați de participarea la o aparentă revoltă din închisoare; toți erau considerați meritători de pedeapsa cu moartea. Ar

fi foarte ciudat să încercăm să găsim în aceste acțiuni o contradicție cu principiile distrugătorului de prejudecăți61*, care, totuși, admite că s-a pocăit de aceasta de la iacobinii de pe Floreal 2662*; pentru că atunci, din cauza câtorva replici batjocoritoare despre Ființa Supremă, risca să cadă la ghilotină; și tot așa, în vremea noastră, vremea modernismului, aceeași amenințare îl face să se pocăiască încă o dată în fața antiterorilor de la putere pentru trucurile sale revoluționare din Fontenay și din alte părți, deși, pe de altă parte,63* când el se uită în sufletul lui şi

Lequinio. Guerre de Vendee, p. 225.
57* cm. Moniteur, nr. 54, din al 24-lea Brumaire din anul II, o altă scrisoare către Convenție, în care acest înțelept se grăbește să informeze senatul că a triumfat asupra încă unui prejudiciu, prin stabilirea solemnă a oficiului de călău și plasarea pe cel pe care l-a ridicat la acea funcție, la aceeași masă cu reprezentanți ai națiunii.
58* Lequinio. Guerre de Vendee, p. 239.
Ibid., p. 245.
co* Ibid., p. 244.
Cl* Ibid., p. 246.
62* Ibid., p. 247.
63* Ibid., p. 250.



îi întreabă conștiința, ea îl justifică pe deplin.

25 mai liber. Carrier dizolvă Societatea Populară din Veins-sans-la-Montagne, pretinzând că l-a calomniat. Această zi a fost marcată de o altă ispravă - scufundarea a 120 de oameni. Conform unei alte versiuni65*, 200 de persoane au fost scufundate, iar când unele dintre victime au încercat să scape, mâinile li s-au tăiat cu săbiile.

27 mai liber. În satul Le Touche, Westerman i-a trezit, după propriile sale cuvinte, pe tâlhari cu lovituri de sabie. Masacrul a fost uriaș și a durat 4 ore66*. Același număr a marcat prima listă cu 24 de așa-ziși tâlhari, dintre care doi aveau 13 ani, executați fără judecată din ordinul Transportatorului 67*.

28 exemplu. A doua listă de 27 de așa-ziși tâlhari, printre care și cele patru surori Meteri, cărora Carrier le-a ordonat să fie executate fără proces68*.

29 mai liber. Noul masacru al lui Westermann în Nord69*. Apoi mai face una la Blaine70*, unde, după cum asigură el, toţi au fost omorâţi, cu excepţia a 300 de oameni trimişi de el la Nantes71*. Acestea au fost probabil doar scufundate.

În aceeași zi, crezând proclamația care anunța o amnistie, 80 de cavaleri rebeli au venit la Nantes și, exprimându-și regretul că au servit împotriva Republicii, au declarat că au venit să ofere, în numele întregii armate, să se predea și să predea. peste mâinile legate și picioarele căpeteniilor care i-au înșelat; trei dintre ei trebuiau să se întoarcă pentru a-și informa oamenii despre acceptarea predării, iar toți ceilalți urmau să rămână ostatici. Carrier a ordonat să fie duși la arest, iar a doua zi au fost împușcați.

30 f r i m e r a. O nouă scrisoare de la Carrier către Convenție: „Tharii au suferit o înfrângere atât de completă, încât posturile noastre îi ucid, îi iau și îi aduc la Nantes în sute; ghilotina eșuează; Am luat decizia să-i împușc. Ei vin aici și la Angers cu sute; Încerc să-i fac să sufere aceeași soartă ca acei ceilalți. Îl îndemn pe colegul meu Francastel să nu se abată de la această metodă salvatoare și operativă. Mă ghidez după principiile umanității atunci când curăț pământul de libertate de acești monștri.

Menționare onorabilă. De ce nu? De fiecare dată amintindu-ne de legislația sângelui, fierului și focului că suntem aici

64f Raportul Comisiei din 21, p. 98.
65* Ibid., p. 95.
66f Campania Westerman, p. 34.
67* Raportul Comisiei din 21, p. 46.
Ibid., p. 48.
69# Ibid.
70* Campania Westerman, p. 35.
7, # Ibid., p. 36.
7:* Raportul Comisiei din 21, p. 72, 73.



reprodus, puteți vedea cu ușurință că Carrier este destul de consecvent în scrisorile sale. Principiile sale de umanitate sunt aceleași cu cele ale multora dintre coautorii săi în materie de legislație. Aruncă o privire la lucrarea lui Lequinio despre Vendee, vei găsi acolo o repetare aproape literală a aceleiași fraze de către Carrier. Până la urmă, din motive de umanitate, predicatorul „distrugerii prejudecăților" a ucis personal mai mulți oameni neînarmați în închisorile din Fontenay și a ordonat executarea a 500 dintre acești nefericiți fără nicio procedură, fără proces. Aceste reguli au fost stabilite de Robespierre: cruzimea este umanitate, severitatea este dreptate. Aceste dogme au fost acceptate pe scară largă, cel puțin de către toți senatorii, deoarece niciunul dintre ei nu le-a respins, iar documentele scrise arată că mulți dintre ei le-au plătit în mod solemn un omagiu. Filosoful de astăzi se distrează văzând cum oamenii au tendința de a pretinde că nu au avut niciodată vreo legătură cu o asemenea religie, convins că picto nu poate verifica care au fost acțiunile lor înainte. Între timp, materialele istorice nu au fost încă arse și vor face posibil să se ofere fiecăruia ceea ce merită.

Nivoz. Pe 3 a urmat dizolvarea celei de-a doua comisii numite în legătură cu dezvăluirile primite de la Filippo pentru a investiga conduita tribunalului Saumur: se temeau că cineva nu ar fi bănuit că batalioanele noastre republicane au devenit victimele unui sistem de exterminare a populatia. Medalia a fost inversată, scăderea populației era acum direct legată de locuitorii din Vendée și acest lucru a fost suficient pentru ca conducătorii supremi să dea explicații atât celor pe care i-au numit peștii legislativi, cât și mulțimea credulă și să-i convingă că cel mai înalt bine al Franței depindea numai de această exterminare. În aceeași zi, a 3-a, Westerman trimite un raport despre un alt masacru teribil de la Savenay. Peste tot, adaugă el, se vedeau doar mormane de cadavre: numai în suburbia Savenetului au fost înmormântați 6.000 de oameni73*. În același timp, Lebate, comandantul uneia dintre armatele revoluționare, fiind învestit cu cele mai nelimitate puteri din ordinul lui Carrier, a făcut cea mai severă devastare. Deputatul Trefoir78, trimis la Redon, aflând despre treburile lui Lebate, dispune arestarea lui. Dar Carrier îl eliberează din ordinul celui de-al 4-lea Nivoz și interzice autorităților și trupelor locale să se supună ordinelor lui Treouard, pe care îl acuză de simpatie pentru toți contrarevoluționarii. Ziua de 7 a aceluiași nivoz a fost marcată de înecul a 400 până la 500 de oameni, printre care mulți copii de 14-15 ani, legați cu funii cu părinții75*. Pe 15, comandantul brigăzii Dufour, când trupele sale au părăsit Montague, a dat foc în patru locuri, a jefuit și a devastat orașul Herbier, fără a face excepție.

73* Campania Westerman, p. 41.

74* Raportul Comisiei din 21, p. 57.
75* Ibid., p. 107.

chiar și pentru cei mai buni republicani. A 18-a este ziua fatidică în care Filippo și-a prezentat rechizitoriul împotriva celor pe care i-a descris cu exactitate drept Curtea din Saumur; Consider această zi fatală pentru că a pecetluit soarta unui adevărat republican; s-a sacrificat pentru țara sa, dar nu a salvat-o, singurul rezultat al dezvăluirilor sale a fost arestarea temporară a lui Ronsin și Vincent, iar decemvirii l-au condamnat. De atunci, ghilotina îi era destinată, iar ei nu așteptau decât momentul potrivit pentru a-l trimite la execuție. 29 - înec și tăiere cu sabii a 300 de persoane, inclusiv gravide și altele 77*.
Pluvioza. De la 7 la 12, generalul Ame face ca trupele sale să devasteze case, inclusiv cele aparținând patrioților, în mediul rural din jurul Herbier, în orășelul Herbier și în Ardele78*. Pe 12, vreo 3 leghe, de la Pluthières până la Herbier, coloana, condusă de generalul Grignon79, arde toate satele și gospodăriile, nimeni nu e cruțat, bărbați, femei, prunci, gravide - toți pierd; nefericiţii patrioţi, cu mărturii de patriotism în mână, în zadar cer acestor demoniaci să-şi salveze vieţile, oricum sunt ucişi79*; iar când unii cultivatori nefericiţi, cunoscuţi pentru patriotismul lor, au avut ghinionul de a fi prinşi în timp ce îşi dezlegau boii, a fost de ajuns să-i împuşte. Coloana lui Grignon a masacrat mulți oameni în Laroche, atât bărbați adulți, cât și copii, dintre care mulți erau cunoscuți pentru patriotismul lor și lucrau pentru armată. Ajuns cu coloana lui la Erbier, Grignop a anunțat municipalitatea că localnicii ar trebui să fie bucuroși că colegul său Ame i-a vizitat și, dacă nu era el, toți, indiferent că sunt sau nu patrioți, ar fi fost împușcați, pentru că comandantul. -şef a dat ordin să extermine, să împuşte şi să ardă tot ce este pe drum, până la consiliile municipale în plină forţă, chiar îmbrăcaţi în eşarfe82*. Chiar în zilele în care aceste orori patriotice erau observate la periferie, în centru se lucra la distrugerea definitivă a cinstitului Filippo: pe 12, s-a înaintat cererea pentru eliberarea lui Vincent și Ronsin; pe 14 sunt eliberați; iar pe 17 apare raportul fals și criminal al lui Shudier.
Dar înapoi la Vendée. Vom vedea că nefericiții locuitori nu le-a fost mai puțin frică să cadă sub loviturile cohortelor lui Sharett decât
76* Lequinio, Gueere de Vendee.
77* Raportul Comisiei din 21, p. 94.
78* Lequinio, Guerre de Vendee, p. 107.
Ibid., p. 108.
®°* Ibidem.
8I* Ibid., p. 109.
Ibid., p. 109, 110.

sub loviturile cohortelor Republicii: de ambele părți au întâlnit tâlhari și criminali. Aflăm că la 28 armata lui Charette a venit la Saint-Fuljean și a măcelărit acolo 600 de republicani, printre care 14 copii nefericiți de cinci-șase ani, îngrămădiți unii peste alții83*. Acest lucru coincide complet cu comportamentul generalului francez Grignon. „Prietenii mei”, le spune el soldaților săi într-un discurs al cărui text s-a păstrat, „intrăm într-un pământ răzvrătit; Îți ordon cu tărie să dai foc la tot ce poate fi ars și să străpungi cu baioneta pe toți locuitorii pe care îi întâlnești. Știu că s-ar putea să fie câțiva patrioți în această regiune; dar nu contează, trebuie să sacrificăm

totul. O descriere a faptelor monstruoase ale canibalilor, care au dezonorat steagul tricolor sub care aceştia defilau, completează raportul lui Fores, vicepreşedintele comisiei militare de la Fontenay-le-Peple. „Când”, spune el, „sacii erau plini, oamenii nu au mai vrut să lupte de teamă să nu le piardă, iar militarii au început să ceară bilete de spital. Generalii au făcut şi mai rău: au rechiziţionat căruţele comunelor, au luat tot ce era mai bun în casele patrioţilor, i-au obligat să tragă totul după ei, iar aceşti nenorociţi au fost lăsaţi să ducă restul pentru a avea cruda plăcere de a da foc caselor lor. Dar de îndată ce ei, după ce totul a fost ars, s-au întors la coloană, soldaţii, după exemplul generalilor, au luat ce a mai rămas, au ucis bărbaţii, au violat femeile şi fetele şi apoi le-au înjunghiat până la moarte. Au făcut mai mult - într-un singur loc au exterminat întreaga componenţă a municipiului, îmbrăcaţi în eşarfe tricolore.
Într-un mic sat în care locuiau doar vreo 50 de buni patrioţi, care au rezistat mereu asupririi tâlharilor, ei învaţă că fraţii lor de arme urmează să-i ajute pe patrioţi şi să răzbune toată suferinţa pe care au îndurat-o. Un banchet patriotic şi fratern este programat să coincidă cu sosirea lor. Soseşte coloana, îi îmbrăţişează, mănâncă mâncarea pregătită de aceşti nefericiţi, iar imediat după masă (o, barbarie nemaiauzită!) îi duc la cimitir şi îi măcelăresc pe rând!
Vantoz. Pe 17, coloana lui Cordelier a tăbărât la Clisson, iar acest general a ordonat exterminarea acolo a soţiilor şi copiilor bunilor republicani care fugiseră la Nantes. Pe 18, când a trecut prin oraşul Valle, a ordonat să împuşte mulţi cetăţeni şi femei, deşi i-au prezentat dovezi de patriotism. Pe 19, la Leroux, aceeaşi coloană a ucis femei însărcinate şi copii de toate vârstele; aproape toţi aveau certificate de patriotism; au fost eliberaţi de acolo
83* Lequinio. Guerre de Vendee, p. 99.
Ibid., p. 66.
K* Ibid., p. 136-137.
„* Raportul Comisiei din 21, p. 81.

unul şi împuşcat în cimitir, cu excepţia câtorva, cărora li s-a dat ocazia să scape de soldaţii mai puţin cruzi. Pe 26, în Landes de lângă Saint-Laurent-des-Hotels, Cordelier a dispus executarea a cel puţin 200 de femei, copii şi bătrâni care aveau mărturii bune de patriotism.
Germinal. Ordinul al 4-lea al comandantului-şef, generalul Turrot80, care conţine un ordin către generalul Huche de divizie de a sechestra toate proviziile de hrană şi furaje într-un district mare din vecinătatea Luzonului, de la Saint-Ermine până la portul La Claix, care acoperă 40 de comune89*, iar, la sechestru, arde imediat totul, fără excluderea oraşelor mici, satelor, oraşelor, brutăriilor şi morilor şi extermină imediat toţi locuitorii care vor fi recunoscuţi ca participanţi, direcţi sau indirecti, la răscoala din regiunea lor90* .
Rapoartele trimise la acea vreme Convenţiei despre aceste evenimente, despre aceste torenţi de foc şi sânge care au înghiţit grupuri întregi de populaţie şi locurile lor de reşedinţă, au înfăţişat toate acestea la Senatul Franţei drept cele mai glorioase victorii asupra duşmanilor. a patriei. Ciudată orbire! Patria a fost arsă şi ucisă, iar patriei i s-a spus că aceste incendii şi crime sunt cele mai bune mijloace de mântuire pentru ea, iar patria pur şi simplu a crezut acest lucru. Apoi au profitat de această amăgire pentru a distruge cu impunitate pe toţi a căror energie, îndreptată spre apărarea binelui, putea să facă lumină asupra acestor iluzii fatale. Filippo a fost arestat pe 11, iar câteva zile au fost suficiente pentru a decide asupra uciderii sale legale.

Odată ce virtutea fusese pedepsită, faptele rele erau libere să-și satisfacă furia atot-devoratoare. Pe 15, comitetul revoluționar din Fontenay-le-Peple scrie comitetului revoluționar din Rochefort „că toată partea sănătoasă și fidelă a departamentului Vendée este cufundată în doliu; că este timpul să luăm măsuri drastice pentru a evita un incendiu și mai teribil; că avangarda lor, acele avangarda pe care le-au înaintat împotriva dușmanilor lor jurați, nu mai există; că patriotii Saint-Ermine, Simon-la-Vinese, Lacorte, Saint-Pezin sunt reduse la mormane de cenuşă; că ordinele barbare ale ticălosului Yushe, generalul din Lusop, sunt crime clare împotriva statului; că, după el, fiind trimis de comandantul general, generalul Turro, să ne ardă și să distrugă pământul, neștiind nici convingerile locuitorilor săi, nici poziția sa teritorială, această persoană mai mult decât suspectă întoarce armele țării sale. chiar împotriva acestei țări... că tâlharii de ei se tem mult mai puțin decât patrioții imaginari care își înșală patria cu nepedepsire de multă vreme. Până la data de 30 a aceleiași luni

87f Le quinto. Guerre de Vendee, p. 93.
88f Raportul Comisiei din 21, p. 82.
89f Lequinîo. Guerre de Vendee, p. 148.
*>♦ Ibid., p. 146.
Ibid., p. 84.



Există o altă dezvăluire care confirmă aceste manifestări de furie: mărturisește că generalul de Lage a scris ordine să facă pe malul drept al Loarei același lucru pe care l-a făcut în stânga, adică să ardă totul și că a anunțat că războiul din Vendée va dura atâta timp cât va continua războiul extern.

Floreal. Nantes, considerată mult timp ca un refugiu pentru patrioții din Vendee, a ajuns în curând să fie portretizată ca un centru de tot felul de murdărie, demn de soarta Sodomei și Gomora. Aceasta a fost consecința logică a sistemului de distrugere. Tot ceea ce a contribuit la extinderea sa a îndeplinit aspirațiile domnitorilor. Prin urmare, nu trebuie să ne mire că Carrier se adresează comisarilor din Nantes, care au ajuns la Paris să ceară mâncare, cu următoarele cuvinte groaznice: „Cereți Nantes! Voi cere ca acest oraș dezgustător să fie tratat cu foc și sabie; sunteți cu toții ticăloși, contrarevoluționari, brigani, ticăloși. Voi face ca Convenția să numească o comisie; Eu însumi voi conduce această comisie. Voi scoate din Nantes pe cei câțiva patrioți care sunt acolo. Ce spun, câțiva patrioți? Era un singur patriot și tu l-ai ghilotinat. Nemernicii! Voi face capetele să se rostogolească în Nantes, Nantes va renaște pentru mine.

Termidor. Implementarea practică a sistemului masacrului pare să fi continuat multă vreme chiar și după căderea primului triumvirat. Aici găsim un gol mare, pe care cu siguranță l-am putea umple dacă ni s-ar permite să scotocim prin dosarele fostului Comitet de Siguranță Publică. Fără o astfel de oportunitate, istoria ororilor vendeene din acest loc este acoperită cu un văl, pe care timpul îl va rupe, fără îndoială, și suntem nevoiți să lăsăm neumplut golul dintre al 4-lea Floreal și al 15-lea Thermidor, căruia îi aparține o altă atrocitate: a traversat Loira sub pretextul de a distruge tâlharii și de a le confisca mâncarea. După una dintre aceste treceri, a adus de pe malul ocupat de rebeli, 23 de femei, fete și copii, 16 sau 17 dintre ei de 10, 12, 14 și 17 ani, a dat ordin să fie împușcat lângă Mov. Belordr a

predat o bătrână soldaților săi, care a tăiat-o în bucăți și au aruncat-o în apă...” 93*

Aceasta este cronologia principalelor fapte consemnate în toate materialele pe care le-am putut studia. Rețineți că am selectat doar cele mai semnificative și clar exprimate. Dacă am dori să extindem detaliile și cazurile de puțină credibilitate sau ambiguitate, ar trebui să creștem semnificativ volumul acestei cărți. Există, totuși, și alte fapte de încredere

și* Raportul Comisiei din 21, p. 109.

•3* Ibid., p. 107, 108.



care merită menționate, dar pe care nu le-am putut pune în primul rând, fie pentru că încă nu le-am putut stabili datele, fie pentru că erau atât de lungi încât nu puteau fi atribuite unei zile. Alte cazuri sunt atât de monstruos de crude, încât le-am aruncat doar o privire, pentru că imaginația aproape că refuză să creadă, în ciuda faptului că, s-ar părea, nimic nu ar trebui să pară neplauzibil după acele acțiuni super-violente pe care a trebuit să le descriem. Le vom trece acum pe scurt pe ambele și vom spune despre fiecare ceea ce considerăm că este posibil să spunem în legătură cu considerentele prezentate mai sus.

Printre înecurile în masă, se numără una care a afectat 130 de locuitori din Nantes, care au fost închiși în închisorile acestui oraș sub acuzația de ajutorare a tâlharilor. Carrier a ordonat să fie transportați la Belle-Ile, iar pe drum au fost aruncați în apă. Faptul că acest eveniment a fost o repetare exactă a accidentului prevăzut cu preoții expulzați a făcut foarte improbabilă acea parte din discursul de apărare al lui Carrier, în care acesta susținea că nu poate fi responsabil pentru această scufundare, care ar fi fost comisă cu încălcarea ordinului său, care prescriu doar transportul lor.

Existența căsătoriilor republicane, jignind în același timp natura, modestia și nefericirea, pare foarte demnă de încredere prin prisma numeroaselor indicii. Asemenea acte odioase fac posibil să nu se îndoiască de plauzibilitatea altor acte de desfrânare, unul mai revoltător decât celălalt, că Carrier este acuzat, în special, că a dezonorat multe femei și apoi le-a înecat.

Printre crimele lui Carrier se numără faptul că a zdrobit vânătorii în Nantes, a spulberat spiritul mercantil, aristocratic și federalist; a pus la dispozitia municipalitatii 183 mii livre, obtinute prin impozitarea bogatilor; că a ordonat arestarea tuturor speculatorilor fără excepție și a tuturor celor care, încă de la începutul revoluției, fuseseră angajați în acest comerț scandalos în interiorul orașului Nantes; că a ordonat arestarea tuturor intermediarilor, a tuturor persoanelor de ambele sexe, care se ocupau de cumpărarea și revânzarea bunurilor de necesitate și de a obține un profit dezonorant vânzându-le la prețuri care depășesc maximul legal. Fără îndoială că, dacă principiile democratice și cea mai înaltă lege a binelui poporului nu au fost încă abolite, atunci aceste fapte, luate în sine, nu numai că nu pot fi puse vina pe Carrier, dar prin însăși natura lor sunt capabile să-l câștige. lauri printre republicani. Și nu pot înțelege cum membrii Comisiei din 21 au reușit să înscrie în raportul lor aceste fapte printre acuzațiile care pot fi aduse unui delegat al poporului.



Secțiunea a IX-a. Procesul lui Carrier și Comitetul de la Nantes, discursurile lor de apărare. Propoziții. Dizolvarea Tribunalului Revoluționar. O nouă arestare a membrilor comisiei achitați de tribunalul anterior. Gânduri finale

După căderea lui Robespierre și desființarea sângerosului său tribunal, unul dintre primele procese desfășurate de noul Tribunal Revoluționar a fost procesul a 94 de locuitori din Nantes, supraviețuitorii celor 132 trimiși la Paris din ordinul lui Carrier. Sub noul tribunal, mila a înlocuit cruzimea extremă. Acești 94 de oameni, acuzați de crime contrarevoluționare, hype și speculații, al căror rezultat, se spunea, a fost o creștere atât de excesivă a prețurilor produselor esențiale, încât a devenit imposibil pentru nefericiții sans-culottes să le cumpere; aceste 94 de persoane, repet, au fost toți achitați. Aveau un sentiment de răzbunare. Pe tot parcursul dezbaterii de la procesul lor, ei s-au opus aspru Transportatorului adjunct și împotriva membrilor Comitetului Revoluționar din Nantes. Ei i-au indicat pe cei din urmă drept vinovații direcți ai persecuției și suferinței lor și ca instrumente ascultătoare ale pasiunilor teribile ale Purtătorului violent. Pe măsură ce aduceau acuzații împotriva lui Carrier și colaboratorilor săi, care priveau propriul lor caz, precum și multe altele care nu aveau nimic de-a face cu ei, noul comitet revoluționar și de supraveghere din Nantes a investigat și a adunat tot felul de fapte împotriva celor aflați în anchetă, adică. v. Carrier și fostul comitet. În interesul adevărului, trebuie menționat că această anchetă a fost efectuată cu mare prejudecată. Atât cei care au acceptat, cât și cei care au depus mărturie nu se aflau în niciun caz în acel cadru de spirit calm care exclude exagerarea. În ceea ce privește acuzațiile aduse de unul dintre cei 94 achitați, fostul președinte al instanței penale militare din Nantes, Philippe, supranumit Tronjoly, nici aici nu se putea conta în niciun caz pe o absență de amărăciune care naște o sinceritate deplină. Dar indiferent de natura acestor documente adunate, ele au format o masă uriașă de acuzații împotriva lui Carrier și a Comitetului din Nantes. Convenția a considerat necesar să se familiarizeze cu această chestiune. Pe 22 Vendémière, el a decretat ca Tribunalul Revoluționar să organizeze imediat un proces împotriva acestui comitet, iar procurorul de pe lângă tribunal a întocmit un rechizitoriu care conținea aproape exclusiv acele fapte și acuzații împotriva comitetului pe care le-am enumerat în trecut. paragraf.
O investigație îndelungată, calmă și atentă, un număr mare de martori intervievați și libertate deplină de apărare și respingere pentru acuzați - toate acestea au condus la o atenuare semnificativă a acuzațiilor aduse inițial împotriva lor. La început a apărut o prejudecată teribilă împotriva lor și trei
278
i-a fost foarte greu bunalului să stăpânească indignarea publică îndreptată împotriva lor; dar în scurt timp au reușit să-i convingă aproape pe deplin pe toată lumea că nu erau decât o unealtă oarbă în mâinile crudului și obsedatului Adjunct al Transportatorului. Exclamațiile și mărturiile lor ale martorilor au cerut ca Carrier să fie implicat în acest caz. Ambele au stârnit o dorință pasională în public de a-l chema în judecată. În cele din urmă, memorabilul discurs al lui Goulin, unul dintre acuzați, rostit la procesul de la 1 Brumaire, a determinat în cele din urmă dorința de a-l vedea pe Carrier să ocupe primul loc printre acuzați în acest mare dosar. Acest discurs este absolut necesar de citat, deoarece fără el este imposibil să înțelegem finalul acestei povești.
„Cetăţeni judecători şi jurii, de ceva vreme încoace se aude peste capetele noastre un murmur de ură şi umilinţă; De multă vreme, suspiciuni teribile, generate de anumite fapte, ne condamnă zilnic la o

mie de chinuri de moarte, iar autorul tuturor chinurilor noastre rămâne încă în libertate!
Omul care ne-a entuziasmat, ne-a îndreptat acțiunile, și-a inspirat în mod arbitrar opiniile, ne-a îndreptat discursurile, ne urmărește cu calm anxietatea și disperarea! Nu, dreptatea cere să fie adus în fața lui, care, după ce ne-a arătat abisul unde, ascultându-i orbește glasul, ne-am repezit, s-a dovedit atât de laș, încât ne-a lăsat pe marginea lui! Este important pentru cauza noastră ca Carrier să fie adus în fața justiției. Atât judecătorii, cât și oamenii trebuie să învețe în sfârșit că noi am fost doar executorii ordinelor sale și instrumentul orb al furiei lui.
Să fie interogați toți Nantesul, toată lumea vă va spune că singur Carrier a convocat, a predicat, a ordonat implementarea tuturor măsurilor revoluționare.
Carrier l-a obligat pe președintele tribunalului să trimită la ghilotină fără judecată 40 de vendeani, luați cu armele în mână.
Carrier a forțat și comisia militară să împuște 3.000 de tâlhari care corupeau orașul.
Carrier le-a dat lui Lamberti și Fouquet dreptul de a controla viața și moartea rebelilor, iar aceștia, abuzând de puterea lor, au ucis chiar femei însărcinate și copii.
În timpul revoltei de la Bouffay și a amenințării cu o invazie a armatei catolice, Carrier a propus administrațiilor combinate exterminarea totală a prizonierilor. Carrier a ordonat înecarea a 144 de persoane, a căror moarte, în opinia sa, era necesară pentru asigurarea liniștii în închisoare și oraș. În cele din urmă, Carrier a dat de unul singur acel impuls teribil, care i-a împins pe patrioți, înflăcărați, dar amăgiți, într-o frenezie.
Cetățeni ai juriului, reținerea voastră calmă demonstrează imparțialitatea și nu veți vorbi despre soarta atâtor victime greșite fără să auziți vinovatul tuturor necazurilor și greșelilor noastre. Lasă-l pe Carrier să apară, să aibă dreptate
279
dă nefericiților călăi de ordinele sale, sau lasă-l să arate noblețe și să-și ia toată vina numai asupra lui.
Convenția a decis să-l aducă pe Carrier în fața justiției.
Rechizitoriul său de la al 5-lea Frimer este foarte mic în comparație cu colosala listă de acuzații cuprinsă în raportul Comisiei din 21, care, însă, a fost nevoită să țină cont de orice acuzații, inclusiv foarte dubioase, puse în mișcare de patimi. și o sete de răzbunare.
Iată rechizitoriul:
„Convenția, după ce a ascultat raportul Comisiei din 21, îl acuză pe transportatorul adjunct că i-a dat lui Philippe, președinte al Tribunalului Penal din Loara de Jos, pe 27 Frimer, un ordin scris pentru executarea imediată, fără judecată, din 24. tâlhari care au fost reținuți cu armele în mână și escortați la Nantes, printre care aveau doi copii de 13 ani și doi copii de 14 ani; în faptul că la 29 Frimer i-a dat aceluiași Filip ordin scris de a executa 27 de tâlhari luați cu armele în mână, inclusiv 7 femei.
Prin faptul că a autorizat comisia militară să execute execuția comunelor întregi, dintre care o parte însemnată nu luaseră niciodată armele împotriva Republicii, să prindă săteni pașnici și să-i ucidă fără niciun proces; în faptul că a ordonat înecul și împușcarea tâlharilor care aveau încredere în amnistia și de aceea au apărut la Nantes; în faptul că a ordonat exterminarea tâlharilor călare care au venit să depună armele și s-au oferit să-și predea superiorii; prin

aceea că a ordonat înecul și executarea bărbaților, copiilor și femeilor, printre care se numărau și femei însărcinate; în faptul că i-a dat unui anume Lamberti puteri nelimitate, folosindu-se de care acesta din urmă a efectuat îneci și așa-zise căsătorii republicane; prin aceea că a interzis tuturor cetățenilor să se supună ordinelor reprezentantului poporului, Treouard; prin aceea că i-a propus în scris generalului Axo să ardă toate casele din Vendée și să-i extermine pe toți locuitorii acesteia.
Carrier s-a apărat în tribunal la fel ca în raportul său la Convenție și în timpul citirii raportului Comisiei din 21. S-a referit la cele două decrete care ordonau: unul - să ardă, celălalt - să distrugă întreaga Vendée. De asemenea, a încercat să respingă acuzația de îneci și împușcături, pe care le-a atribuit în întregime responsabilitatea comitetului, garantând că nimeni nu poate prezenta vreun ordin scris al său. S-a acoperit, de asemenea, cu scutul puterilor nelimitate care i-au fost date, dar și cu scutul Convenției, declarând că procesul lui este un preludiu al unui proces pe care doreau să-l deschidă împotriva Convenției însăși, întrucât aceasta din urmă a aprobat și prescris prin decrete speciale toate măsurile luate de deputaţii trimişi în misiune în provincii. El a afirmat că aristocrația, care este mereu în gardă, urma să folosească acest proces pentru a distruge complet reprezentarea națională; ce, nefiind

capabilă să o distrugă dintr-o dată, încearcă să o despartă; că persecuția la care este supus se datorează doar unei schimbări drastice a opiniei politice; că în orice țară în care au cel puțin cea mai mică idee despre libertate, el ar fi fost justificat pentru simplul fapt că a fost ghidat de intenția de a-și sluji patria. În același timp, a contestat Tribunalul Revoluționar, acuzându-l că a redus ancheta judiciară la ascultarea unei multitudini de regaliști, federaliști, informatori sau complici ai briganților din Vendée. În cele din urmă, el a pictat un tablou cel mai teribil al cruzimilor comise de aceştia din urmă împotriva patrioţilor; această imagine, dacă s-ar putea crede, fără îndoială ar atenua foarte mult acele încălcări criminale care îi sunt imputate.
„Cine nu știe”, spune el, „că cele mai severe represiuni sunt folosite în războaie civile? A existat vreodată un război civil în care rebelii ar fi comis atâtea orori, cruzimi, crime și exterminări, ca în Vendée? Acum pare a fi uitat; dar este posibil să restabilim imaginea teribilă a acestui trecut fără a experimenta cel mai profund fior? Este necesar, totuși, să schițăm această imagine.
Tâlharii au dat primul semnal și primul exemplu de crimă și exterminare: Mashkul a fost primul teatru în care s-au jucat aceste evenimente teribile. Tâlharii de acolo au tăiat în bucăți 800 de patrioți; erau îngropați încă pe jumătate morți, trupurile lor erau acoperite doar cu pământ, lăsându-și brațele și picioarele deschise; soțiile lor erau legate, forțate să fie prezente la executarea soților lor; apoi ei, împreună cu copiii lor, au fost bătuți de vii cu toate mădularele la ușile caselor lor și așa au fost uciși, străpunși cu o mie de lovituri. Preotul constituțional a fost străpuns în întregime și în această formă a fost dus pe străzile din Mashkul, după ce și-a desfigurat anterior cele mai sensibile părți ale corpului; încă în viață a fost pironit în pomul libertății. Iar printre sângele și cadavrele mutilate, preotul vândeanilor oficia Liturghia.
În mlaștinile Nordului, un batalion de 600 de fii ai lui Nantes a fost ucis, iar apoi trupurile lor au fost mutilate.

La Cholet, tâlharii au repetat scenele groaznice care s-au jucat în Mashkul: i-au supus pe patrioți la cele mai cumplite torturi; înainte de a-și lua viața, au pironit de vii femei și copii la ușile caselor și apoi i-au străpuns cu lovituri. Ei au efectuat aceste torturi nemaiauzite oriunde întâlneau patrioți sau civili care nu voiau să se alăture rândurilor lor.
Când au capturat Saumur, toți cei care aveau reputație de patriot au murit în cel mai teribil chin: femeile cu copii în brațe au fost aruncate pe fereastră; acești tigri i-au târât pe străzi și apoi i-au măcelărit.

Chinurile la care i-au supus pe curajoșii noștri apărători nu au fost mai puțin crude; execuțiile și crimele cu baioneta aproape că nu erau considerate barbarie; Mi s-a părut cel mai obișnuit să atârneze oamenii de picioare de copaci și să le aprindă un foc sub cap sau să-i pironească de vii în copaci, să le pună cartușe în nas și în gură, să le dă foc, condamnând victimele la moarte în aceste chinuri groaznice. Nu am putea face un singur pas în Vendée fără a întâlni aceste imagini groaznice, sfâșietoare de suflet. Într-un loc, intrând în sat, i-am văzut pe vitejii noștri apărători tăiați în bucăți sau bătuți în cuie la ușile caselor; în alt loc, atârnate de copaci sau garduri vii, ne apăreau ochilor cadavrele mutilate ale curajoșilor noștri frați de arme, pe jumătate arse și uneori aproape complet carbonizate; și mai departe le-am găsit trupurile fără viață, legate sau bătute în cuie de copaci sau stâlpi, mutilate, străpunse de baionete, cu fețele arse, carbonizate.
Tâlharii nu s-au limitat la aceste torturi inumane; şi-au umplut cuptoarele cu vitejii noştri apărători, au aprins un foc în ei şi i-au exterminat într-un mod atât de crud.
Acum acești canibali au venit cu un nou tip de tortură: le-au tăiat nasul, brațele, picioarele apărătorilor Republicii, care sunt luați prizonieri, apoi îi aruncă în celule de pedeapsă întunecate.
Nu se poate, așadar, să ne mire că, având în vedere atâtea cruzimi, am recurs uneori la măsuri punitive destul de severe; odată cu revenirea calmului, fac să se cutremure oamenii umani; dar nu se poate opri privirea asupra acestui lucru, trebuie să-i îndrepte spre acel moment, către acele împrejurări care au determinat astfel de metode. Care a fost poziția noastră politică când au fost aplicate aceste măsuri? De la nord la sud, granițele noastre au fost încălcate; trădarea ne-a dezorganizat armatele; în interiorul țării totul ardea, Toulon a fost vândut britanicilor; Marsilia, Lyon, Bordeaux, luând armele, împreună cu toate departamentele din Sud, formau un front unit care amenința Republica; toate departamentele din Nord-Vest erau frământate și înarmate împotriva Convenției Naționale; Vendéea a devenit formidabilă ca urmare a victoriilor ei; toată fosta Bretanie era într-o stare de emoție cu adevărat tulburătoare; coasta și porturile sale erau amenințate de o forță de debarcare de 30.000 de britanici sau emigranți staționați în apropierea insulelor Jersey și Guernsey; departamentul Morbihan era într-o stare de rebeliune deschisă; Nantes, înconjurat de tâlhari, devastat de infecție, trăia de la o zi la alta, cu greu să-și facă rost de mâncare; tâlharii au intrat în oraș, au ținut legătura cu mulți locuitori din Nantes, care și-au completat rândurile, au ajutat cu arme și muniție; tâlharii au ridicat o revoltă în închisori, se pregătea o mare conspirație în oraș. Aici, în această poziție, printre atâția dușmani,

Orașul Nantes, cu garnizoana sa slabă, era în necazuri și dificultăți. Frații, rudele și prietenii uciși și torturați de tâlhari au cerut răzbunare, iar amintirea lor a stârnit neobosit acest sentiment. Este acum surprinzător că atâtea pericole, pe de o parte, și atâtea cruzimi, pe de altă parte, au determinat măsuri extreme? Și este posibil astăzi, în conformitate cu direcția schimbată a opiniei publice, să judecăm cu sânge rece ce s-a întâmplat anul trecut în mijlocul furtunilor, primejdiilor și nevoilor acute, când doar imaginea sângeroasă a Patriei ne stătea în fața ochilor, când era imposibil? să te ghidezi după o altă regulă, o altă măsură, o altă lege, în afară de mântuirea poporului?

Nu se poate nega că un astfel de răspuns la cele mai teribile atacuri care au căzut vreodată pe capul acuzatului nu este în niciun caz lipsit de forță.

Restul cursului anchetei judecătorești nu prezintă aproape nimic demn de atenția istoricului. Doar declarația unui singur martor, pe numele lui Moneron, oferă un sprijin convingător dovezilor noastre privind un vast plan de exterminare a populației și o schimbare a metodei de distribuire a proprietății: cuvintele martorului confirmă clar și cu dovezi complete. existența planului și să demonstreze că Carrier era la curent cu acest mare secret. Iată conținutul acestei mărturii.

Martorul afirmă că a luat masa de trei ori la Paris în compania lui Carrier și a altora. La ultima cină, pe Champs-Élysées, Carrier, într-o explozie de sinceritate, ne-a spus: „Calculul populației Franței a arătat că erau o mie de locuitori pe legă pătrată; este dovedit că solul Franţei nu poate să-şi hrănească toţi locuitorii; este necesar să scăpăm de excesul acestei populații, altfel existența Republicii este imposibilă; ar trebui să începem cu preoți, nobili, negustori, bancheri, negustori etc. Niciunul dintre acești oameni nu poate iubi Republica.”

Se mai poate remarca și discursul acuzatului Gulen, elocvent, cuprinzând observații și opinii profunde. Tonul oarecum misterios în care este susținut acest discurs ne determină să reflectăm asupra acelor împrejurări importante care, chiar și după acest proces solemn, au rămas în umbră. Felul în care vorbitorul vorbește despre acest văl, aparent în mod deliberat, aproape sugerează ce se află în spatele lui. Iată discursul lui Gulen:

„Ieri, Carrier mi-a cerut să fac o dezvăluire, pe care am avut imprudența s-o promit cu o zi înainte. Cu ce drept îndrăznește să apeleze la adevăr când este în avantajul lui, dacă îl înșeală în fiecare zi, opunându-ne? Cu permisiunea instanței, nu mă voi supune lui și este păcat că nu am început să-i refuz ascultarea mai devreme. Ieri am început să răspund, dar o stare de rău brusc m-a împiedicat să continui; Am spus ieri că valul de moment

283

Rușinea cauzată de prezența unor martori care ar trebui să ne împărtășească suferințele decât să fie responsabili pentru ele, mi-a smuls o jumătate de mărturisire, m-a forțat să o dau afară. Am spus ieri și repet astăzi că, după o reflecție matură, m-am întors la adevăratele mele convingeri și principii și declar că mai degrabă aș muri decât să dezvălui secretul pe care am promis nespus să-l dezvălui. Așadar, cer iertare atât de la patrioți, cât și de la cauza comună; da, pentru o cauză comună, pentru a-i demasca pe patrioți înseamnă a aduce bucurie și succes aristocrației.

Pe de altă parte, ce rost are să aduc un alt patriot la cauza mea? Voi deveni mai puțin vinovat dacă plasez noi acuzați lângă mine? Greșelile

mele sunt greșelile mele și oricât m-ar costa, nu voi fi un laș și nu le voi da vina pe alții.
Oponent hotărât al sistemului machiavelic al lui Héro-Sechel, îl dispreţuiesc în egală măsură pe cel care l-a predicat și pe cel care a fost capabil să-l pună în aplicare. Tot ce am scris este destul de clar; Întotdeauna numesc o pisică pisică, iar în dicționarul meu cuvintele „înec" și „transport" nu sunt date ca sinonime. Toate acțiunile mele sunt sincere; Nu m-am aplecat niciodată să mă ascund de justiție în spatele victimelor.
Toate acțiunile mele sunt evidente: dacă sunt judecat de ei, atunci, desigur, sunt vinovat și sunt împăcat cu soarta mea dinainte; dar dacă intenţiile mele vor fi judecate, voi spune cu mândrie că nu mă tem nici de juriu, nici de judecata poporului, nici de judecata posterităţii.
Carrier, cereți să declar adevărul: am mai multe drepturi să vă prezint această cerere. Până acum, ați indus în eroare constant judecătorii și publicul. Mai mult, ai mințit constant propria conștiință!
Persistezi să negi cele mai sigure fapte. Vă dau un exemplu de comportament corect. Imită-mă, poți să-ți recunoști vinovăția. Altfel, te vei umili în ochii oamenilor, vei arăta că nu ai fost niciodată vrednic să-i reprezinți...
Coinculpații dumneavoastră, subordonații dumneavoastră, sau mai bine zis, nefericite victime, joacă aici de multă vreme rolul care vi s-a destinat! Crede-mă, înainte de a fi prea târziu, asumă-ți acest rol. Fii nobil și sincer, așa cum ar trebui să fie un reprezentant al poporului. Recunoașteți munca mâinilor tale; mărturisește-ți greșeala și, dacă asta te duce la un sfârșit fatal, măcar îi vei duce pe unii dintre concetățenii tăi în mormântul regretului.
Si eu sper la fel; Întotdeauna am fost și rămân sincer; și, mărturisesc, asta îmi dă liniște sufletească, aș spune chiar, distracție care mă însoțește în închisoare.
Carrier nu avea nimic de spus în afară de ceea ce spusese deja. Dovezile și faptele concrete l-au incriminat. Este deosebit de important că nu a putut obiecta la faptul că a semnat două ordine
284
despre executarea fără judecată a unor tâlhari imaginari, printre care se numărau și copii de 13 și 14 ani. Pe 26 Frimer, a urmat verdictul: „Tribunalul, după ce a ascultat declarația juriului, afirmând că s-a stabilit că în departamentul Loarei de Jos, și în special în orașul Nantes, s-au practicat mașinațiuni și conspirații, care vizau încălcarea securității și libertății Oameni francezi care nu au fost în niciun caz tâlhari, prin omorârea prin înec și execuții, prin suprimarea totul cu frică și teroare și condamnând cetățeni impecabili.
2- e. Acel Transportator a devenit vinovat sau complice al acestor actiuni, dand ordin sa se traga fara judecata 27 si 28 de tâlhari liberi, printre care se aflau copii de 13 si 14 ani, ordonand inecare si impuscare, permitand sau ordonand inecari in masa, dandu-se. puteri nelimitate lui Fouquet și Lambert, precum și lui Lebate, care, folosind aceste puteri, au comis acte de cruzime nemaiauzite.
3- e. Că a făcut toate acestea în mod deliberat, cu intenții răutăcioase și cu intenții contrarevoluționare.
Că Gulen, Shaw și alții sunt sau nu autorii sau complicii acestor mașinațiuni.
Tribunalul, după ce a ascultat discursul procurorului cu privire la problema aplicării pedepsei, în conformitate cu legile la care s-a referit, îl condamnă pe Carrier la moarte și îi declară bunurile confiscate în favoarea Republicii.

Michel Moreau, supranumit Grand Maison, 39 de ani, originar din Nantes, locuitor acolo, membru al comitetului revoluționar; Jean Pinar, în vârstă de 26 de ani, născut în Christophe-Dubois, departamentul Vendée; locuiește în Prie-Mars, departamentul Loarei de Jos, comisar al comitetului revoluționar - condamnat pentru complicitate, condamnat la moarte.

Jean-Jacques Goulain, membru al Comitetului Revoluționar Nantes, în vârstă de 37 de ani, originar din Saint-Domingue, rezident în Nantes;

Pierre Chaux, în vârstă de 35 de ani, originar din Nantes, rezident acolo, comerciant și membru al comitetului revoluționar;

Jean-Marguerite Bachelier, 43 de ani, născut în Napta, membru al comitetului revoluționar, notar;

Jean Pérochoux, în vârstă de 43 de ani, originar din Nantes, antreprenor de construcții și membru al comitetului revoluționar;

Jean-Baptiste Mainguet, în vârstă de 56 de ani, originar din Nantes și care locuiește acolo, producător de ace și membru al Comitetului Revoluționar din Nantes;

Jean Leveque, în vârstă de 38 de ani, originar din Mayenne, departament din Mayenne, zidar, membru al Comitetului Revoluționar din Nantes, rezident în acel oraș;

Louis Ho, 30 de ani, originar din Nantes, care locuiește acolo, lucrător în lemn și membru al comitetului revoluționar;

285

Antoine-Nicolas Bologni, 47 de ani, născut la Paris, ceasornicar care locuiește la Nantes și membru al comitetului revoluționar;

Pierre Galon, 42 de ani, originar din Nantes, care locuiește acolo, producător de zahăr;

Jean-François Duracier, 50 de ani, originar din Nantes și rezident acolo, broker de descărcare din Saint-Domingue;

Augustin Bataille, în vârstă de 46 de ani, originar din Charité-sur-Loire, care locuiește în Nantes;

Jean-Baptiste Jolly, în vârstă de 50 de ani, născut în Anderville-la-Martel, Bas-Seine, muncitor în turnătorie, rezident în Nantes;

Repe Nu, senior; Duce; Joseph Wick; Jean-Claude Richard; Pierre Foucault; Julien Chartier; Jacques O su l and van; Coron; Crespin; Joseph Boutel; Jacques Gauthier, soldat al companiei. Marat; Yves Proulx; Pierre Guillet; Buss i, un comerciant cu umbrelă din Nantes; Jean d'Heron; Benard, supranumit Gros-Benard; Lefebvre, asistentul generalului Axo; Robin, fosta secretară a lui Carrier; Forger, portarul din casa lui Buffay, sunt justificați și eliberați din închisoare.

Convenția Națională nu a aprobat acest verdict. Prin decretul lui Frimer 28, el a dizolvat tribunalul și a dispus arestarea din nou a tuturor acuzaților, care au fost achitați. Acest pas ridică o serie de observații. Cei care constată că totul este pentru cel mai bine aprobat. Dar cei care se gândesc la principii și nu iubesc nimic altceva s-au plâns cu voce tare de acest act ca fiind o încălcare extremă a legii. Oamenii au întrebat: ce devine atunci principiul sacru al judecății cu juriu? În ce se transformă instituția instanței în ansamblu dacă este amestecată cu puterea guvernantă într-o asemenea măsură încât se află într-o dependență sclavă de ea, îi ascultă orbește și se înclină în fața oricărei dorințe. Pe ce se poate baza pe viitor dacă, după o achitare solemnă în instanță, o persoană poate fi arestată din nou? Deci, de acum înainte, libertatea de conștiință a juriului va fi aceeași ca în regimul lui Robespierre, despre care s-a strigat atât de mult, iar juriul va fi obligat, înainte de a lua o decizie, să afle părerea oracol în sanctuar, în Comitetul guvernamental? Ce sclav ar fi

de acord să fie judecător în asemenea condiții? Un patriot, un om liber și nepătat, va condamna pentru totdeauna pe blasfemiatorul lacheu care pângărește atât de sfânta slujbă.
Ar putea acea mare curte a națiunii, care este conștiința poporului, să aprobe această hotărâre îndrăzneață a senatului? Chiar voiau să se mulțumească cu acea umbră himerică a principiilor propovăduită de Bourdon of the Oise: care este pericolul ca puterea să rămână mult timp în aceleași mâini? Desigur, ar fi imposibil să întorci acest argument împotriva inventatorului de succes al dictaturii fără un dictator. Chiar dacă dictatura ar fi inamovibilă, așa cum trebuia să fie, numai cei răuvoitori ar putea vedea pericolul din ea. Chiar dacă, devenită inamovibilă, va primi dreptul exclusiv de a reînnoi componența judecătorilor și a juraților în fiecare trimestru.
286
tribunal pentru a-și asigura o cameră specială necondiționată ascultătoare94* - și aceasta ar părea a fi considerată doar un tribut adus principiului că este periculos să lăsați puterea în aceleași mâini prea mult timp. Dar de ce au hotărât brusc să ne demonstreze această așa-zisă aplicare a marelui principat, care s-a făcut în legătură cu sentința prea blândă a Tribunalului Revoluționar în cazul Comitetului Revoluționar din Nantes. Și eu am studiat acest verdict. Am încercat să-mi explic și, dacă aș fi fost în locul juriului, așa, după părerea mea, ar fi trebuit să-mi motivez decizia din punct de vedere politic și revoluționar:
Eliberat de cea mai mică influență a acelor opinii publice otrăvitoare, care, când vine vorba de cazurile cele mai dificile, arată doar o latură a acestora, izolând-o de toate împrejurările legate de aceste cazuri, îmi concentrez atenția asupra principiului atât de faimos și atât de nedespărțit de revoluție: justiția relativă. Sunt convins că dacă acest principiu este negat, procesul cu juriu devine inutil. Ar fi suficientă o singură lege, rigidă, inflexibilă, aplicabilă în egală măsură unui tânăr și unui bătrân, unei păstorițe și unui soldat, iritați de rănile sale, unei persoane care acționează cu sânge rece și înțelept și unei persoane stăpânite de frică, de teamă. sau orice altă pasiune.
Avand in vedere atunci acest mare si trist caz din punct de vedere politic, recunosc ca a fost o lupta a doua partide, ca francezii singuri, cu ochii tulburi, i-au persecutat pe ceilalti francezi; iar dacă, după această încăierare, vărsarea de sânge continuă, atunci nu există nicio garanție că va veni sfârșitul răzbunării; și mă întreb: cine poate privi spre viitor fără să tremure și să vadă cum Franța, sfâșiându-și interiorul cu propriile mâini, piere sub strigătele de bucurie, triumfătoare ale tiranilor și sclavilor?
Atunci mi-am spus:
Dacă sunt autorizat în mod special să pronunț în numele poporului verdictul asupra cauzei revoluției, asupra cauzei sfinte a omenirii, atunci nu voi uita niciodată că cea mai importantă dintre toate legile, cea în care sunt concentrate toate celelalte. , este mântuirea poporului. Nu voi uita niciodată că numai lui, creatorul harnic al trezirii noastre, îi aparțin roadele acestei mari lucrări și toată gloria ei.
Pentru ca judecățile mele să corespundă pe deplin spiritului misiunii care mi-a fost încredințată, ochii mei vor fi în permanență îndreptați către spectacolul marilor crize revoluționare, cauzele și consecințele lor. Cu sufletul și inima îmi voi aminti mereu de munca constantă și dureroasă, devotamentul și abnegația oamenilor din oameni,

94f În original, chambre ardente era numele instanțelor speciale înființate de Francisc I pentru a condamna ereticii să fie arși și comisiile de urgență instituite de Ludovic al XIV-lea împotriva otrăvitorilor (Prim, traducător).
287
s-au trezit în mijlocul acestor evenimente furtunoase și nestăpânite. Se poate subestima faptul că și-au sacrificat înclinațiile și cele mai cordiale afecțiuni față de patria lor?
Deși nu ascult strigătele de răzbunare din umbra fraților mei căzuți luptând pentru Republică, strigătele lor de doliu încă și mereu vor răsuna în sufletul meu! Iar tovarășii lor de arme, acoperiți cu cicatrici de onoare, mutilați de foc și de sabia regaliștilor și fanaticilor, îmi amintesc în fiecare zi de virtuțile și curajul lor și de cruzimea ucigașilor lor.
Mereu vigilenți la mașinațiunile ascunse ale detractorilor democrației, pe care nenorocirea nu i-a putut îndrepta; scuzând greșelile cauzate de ignoranță, prejudecățile și greșelile oamenilor cuprinsi de pasiune, iritația celor care au devenit victime ale nedreptății, voi lovi cu pedeapsa cu moartea, pe care legiuitorul o consideră încă necesară, pe toți cei care sunt dușmani ai poporului. : și cei care îi privează de proprietatea lor, și cei care, cu speculații murdare, îl conduc la foame, și cei care îl ucid prin trădare sau cu armele în mână, și mai ales cei care nu-i recunosc suveranitatea, care încalcă libertatea lui.
Îmi voi îndeplini această datorie, sacră, dar teribilă. În aceste zile de biruință a dreptății și a milei oamenilor curajos și generoși; în aceste zile de absolvire a francezilor, care s-au înșelat de mult, au comis crime, chiar și la parricide. .. mânat de dragostea pentru patrie, de lumina torței ei, aleg dureros în mintea mea ororile pe care le-a trăit nefericitul Nantes.
Ciuma și foametea au devastat-o, războiul civil a izbucnit chiar la zidurile lui și a domnit o scindare în orașul însuși. Cetățenii, care erau numiți „federaliști” (nu erau nicidecum susținători ai egalității, ceea ce pentru ei este doar o himeră), i-au calomniat pe Montagnarzi: le-au atribuit intenția de a-l restaura pe rege, care l-a trimis pe Capet la schela! Ei au înțeles greșit sensul evenimentelor din 31 mai, 1 și 2 iunie, evenimente care au încheiat, spre marea satisfacție a poporului, cearta din Convenție, atât de favorabilă tiranilor uniți împotriva noastră. Montagnards, fiind democrați sinceri, dar în același timp bănuitori, ascuțiți, nu prea deștepți, printre care se aflau mai mulți oameni depravați și cruzi, și-au arătat adversarii ca aristocrați, vinovați și complici secreti ai Vendéei. Când a fost necesar să lupte cu armata catolică, dragostea Patriei i-a inspirat pe toți locuitorii din Nantes, iar aceștia au murit pe câmpul de luptă sau s-au întors învingători.
Dar nenorocirile obișnuite, doliu pentru un frate, fiu, prieten pierdut, bucurie la realizarea pericolelor evitate - toate acestea nu puteau face să uităm prejudecățile și ura dintre părți!
Un om iubitor de pace și în același timp ferm ar putea restabili armonia; Nantes nu s-ar transforma într-un câmp de crimă, la 288
spre care cutreieră fantomele cetățenilor, îndoite de povara fricii. Dar un demon ucigaș a fost trimis acolo.
Ura furioasă față de aristocrație a izbucnit la limită. Prejudecata a devenit realitate atunci când Carrier, învestit cu autoritate supremă, iritat de disputele cu adversarii săi, urmărindu-i doar prejudecățile, complacându-se neîngrădit în toată furia temperamentului său, scuturându-și sceptrul de fier de la înălțimea tribunei reprezentării

populare, pe care îl astfel pătat, a început să semene răutate în jur și ura. Furia lui a devastat aceste regiuni, asemenea lavei izbucnite de Vezuviu; a distrus aristocrația și tâlharii; dar și omenirea a suferit de pe urma ei, iar oameni nevinovați, femei și copii au devenit victimele ei. Pătrunzând în sângele fierbinte al patrioților care au suferit de pe urma Vendeanilor și, prin urmare, s-au aprins ușor de furie și iritare, această furie i-a făcut nestăpâniți, iar Carrier i-a condus în nebunia lor.
Sentimentele lor entuziaste pentru Munte, respectul, admirația și recunoștința cu care au fost impregnați de Convenție, care a dat Franței o Constituție democratică - toate aceste sentimente ale lor s-au îndreptat firesc către Montagnard, care era delegat la Convenție și investit cu toate puterile; și ne amintim ce puteri și-au însușit anumiți conspiratori sub umbra unui guvern revoluționar. Oamenii s-au confruntat cu alegerea între ascultarea absolută și moartea rușinoasă pe eșafod, la strigătele de „bravo!” oameni, respectabili, amabili, dar înșelați și insuficient de gânditori la treburile lor. Poate cineva să fie crezut pe cuvânt după ce au fost dezvăluite atâtea înșelăciuni crude? În cursul acestui caz, s-a putut vedea că nu costă nimic pentru asupritorii poporului să mintă; secretul acestui lucru este cunoscut.
Este imposibil de uitat zicala machiavelica a membrului Comitetului de Siguranță Publică Hérault-Sechelles în scrisoarea sa către Carrier: „Caracterul de reprezentare națională se dezvoltă cu mai mare forță și mai mare influență atunci când deputații nu stau la un loc, când nu au timp să stabilească numeroase relații personale, atunci când dau lovituri grele în mișcare, iar responsabilitatea pentru ele este lăsată în seama celor cărora le-au încredințat execuția.
De pe doc, Lamberti și Fouquet au făcut apel în zadar la Carrier să-și justifice expedițiile groaznice pe care le făcuseră la ordinele lui. Fidel maxim citat, i-a părăsit, în ciuda faptului că îl venera pe Lamberti ca pe cel mai bun dintre oameni. Au fost condamnați pe drept pentru că au salvat doi criminali de la execuție; și Carrier, la ordinul căruia s-au efectuat exterminări în masă, a făcut parte din Convenție. Toți Nantesul știau că dăduse ordine pentru înecări în masă și execuții, dar că subalternii săi au fost pedepsiți pentru că tot voiau să-l protejeze personal. Pentru a nu da

prilejul pentru mulți cetățeni, cunoscuți pentru patriotismul lor, de a vorbi la procesul său, s-a intenționat să-i distrugă.
În rezumat, voi spune că în tot cursul acestei nefericite afaceri, nu văd decât rezultatele influenței pasiunilor de partid, care au chinuit Franța atât de mult timp. În faptele teribile stabilite la proces, văd doar consecințele dezastruoase ale războiului civil.
Văd că toți acuzații sunt oameni mânați la o emoție extremă de anxietăți, ură și sete de răzbunare, adică sentimente care trezesc aproape întotdeauna în oamenii energici viclenia și cruzimea ucigașilor patriei, pângăritori ai libertății, dușmani naturali ai egalitate.
Gândindu-mă la vremurile în care trebuiau să lupte pentru mântuirea poporului, mi-am adus aminte de ei, asupriți de foamete și boli care domneau în oraș, duși de anarhia care năvăli apoi în toată Franța, plini de spiritul care a dictat decretul din 27 martie, anul 2 al Republicii Franceze, compus în următoarele cuvinte:
„Convenția Națională își proclamă hotărârea fermă de a nu încheia nici pacea, nici armistițiul cu aristocrații și dușmanii revoluției; el decretează că sunt în afara legii (în afara legii!); că toți cetățenii vor fi înarmați, fie și numai cu lănci și că va începe imediat să

funcționeze un tribunal de urgență. Semnături: Jean-de-Bry, președinte, și Granzhnev, secretar.
Mi s-a părut, aproape că puteam vedea cum ei, în nebunia lor revoluționară, erau entuziasmați de cuvintele Convenției: „Tâlharii trebuie exterminați înainte de sfârșitul lunii octombrie”, și mi-am amintit că în acele vremuri de neliniște și chin. , cel mai calm, cel mai indiferent față de soarta poporului patriei, alarmat, îngrozit la vederea atrocităților și devastărilor comise de rebeli, a cerut cu voce tare distrugerea completă a Vendéei. Și mi s-a părut că am auzit următoarele cuvinte ale reprezentanței naționale (din ziua a 11-a a lunii a II-a a anului 2): pedepsit ca rebel; și în consecință va fi dărâmat, iar proprietatea locuitorilor va fi confiscată în favoarea Republicii”. Apoi, ridicând nivelul ideilor mele la înălțimea misiunii mele, lovit de gândul că soarta Republicii este legată de această faptă deplorabilă, eu, jurat al revoluției, a cărui busolă a fost întotdeauna succesul ei, în ciuda tuturor trucurile cu care au încercat să inducă în eroare opinia publică și să-mi înșele încrederea ridicându-se deasupra oricăror prejudecăți, exagerări și născociri calomnioase menite să ne ascundă adevărul, dându-și seama în ce prăpastie i-ar putea cufunda nesățioasa răzbunare pe republicani și pe Republica, pătrunzând cu un ochi sever în inimile acuzatului,

Am văzut în ei, cu excepția principalului inspirator al acțiunilor și aspirațiilor lor, doar oameni îndrăgostiți cu pasiune de libertate și regretând profund furia lor. Și imediat conștiința mea a vorbit în apărarea lor, spunând: „Intențiile lor nu au fost niciodată criminale sau contrarevoluționare”, și cu bucurie din inimă am exclamat: „În aceste zile ale milei universale, când delegații poporului au acordat amnistia acelor francezi care teribil de greșit, cruzime manifestată îndelung și cu furie și strică zilnic și cu încăpățânare națiunea, fie ca în sfârșit toți cetățenii să aibă ocazia să se îmbrățișeze frăți și, unindu-și eforturile, să lovească dintr-o lovitură pe toți tiranii care sunt responsabili de suferința mea. tara natala!
Notă reportată de la pagina 12 [vezi p. 220 din acest volum].
Intenționam să prezint în această notă de subsol un articol lung despre guvernarea revoluționară. Pentru a nu apărea singurul care se opune acestei instituții tiranice și crude, am intenționat să arăt ce salve puternice au fost trase asupra lui de luptători de foc pentru cauza libertății, în special autorii „Scânteia rațiunii”, „The Shadow of Camille Desmoulins” și „Hai să ne explicăm”. Dar faptele expuse în eseul meu mărturisesc împotriva acestui guvern mai puternic decât toate argumentele legale, mai puternic chiar decât principiile la care nu a aderat niciodată. În plus, acest colos este deja pe moarte treptat și va muri foarte bine de moarte naturală. Nu are sens să faci eforturi deosebite pentru a-l zdrobi.
TRIBUNA POPORULUI, sau Apărătorul Drepturilor Omului; continuarea libertății presei a lui Gracchus Babeuf*
nr. 28
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
28 Frimer Anul III al Republicii83 [18 decembrie 1794 |
Starea actuală a locuinței. Revoluția se retrage. – Sistemul de groveling este la ordinea zilei. - Coruperea moralei publice prin prostitutie si bufonerie. – Reprezentarea drepturilor omului în teatre și reînnoire

* Dacă cuiva nu îi place numele și titlul ziarului meu pe care le-am adoptat, îi trimit la numărul meu 23 și propun să infirm ceea ce am spus despre motivele care m-au determinat să le aleg. Pentru a mă convinge să le abandonez ar fi nevoie de argumente dincolo de obiecție.
19·

bufoni ai repertoriilor lor din vremurile monarhiei. – Condamnarea sans-culotismului și a tuturor atributelor sale. - Reînvierea împărăției stăpânilor. „Legile privind ondularea părului sunt la ordinea zilei. – Necesitatea tuturor acestor abominații pentru pregătirea unui proces împotriva revoluției. – Dovezi convingătoare ale intenției de a răsturna Constituția din ’93 și sistemul republican, extrase din scrierile membrilor unei clici. „Tribunul poporului jură să înjunghie cu pumnalul în Senat sau în altă parte pe primul deputat care îndrăznește să prezinte o propunere pentru această răsturnare.
Culeg din nou fulgerul adevărului. Odată ce am cedat sugestiilor insinuante ale așa-zisei prudențe și, pentru a reaminti pe furiș principii, am decis să folosesc arma vicleanului în câteva lucrări mici și prin căi obișnuite pentru a avea ocazia să spun câteva cuvinte de adevăr. Dar astfel de arme și un astfel de mod de scrimă nu sunt pentru mine; din cauza lor, aproape că eram considerat o persoană cu intenții dubioase. Acum sunt din nou eu însumi. Renunț la orice pretenție, în spatele căreia stă numai înșelăciune sau lașitate. Resping toate tacticile ipocriziei. Lupt corp la corp si sfidez sincer toate pericolele. Într-un cuvânt, vorbesc din nou cu vocea mea originală, îmi iau adevăratele poziții și fluturesc bâta pe care o țineam în mâini. Viteazul Ajax nu ar trebui în niciun caz să recurgă la ingeniozitatea și viclenia lui Ulise.
Dar pentru ce am nevoie de curaj? In ce tara sunt? Este aceeași țară în care eram când am încetat să mai lupt? Ce înseamnă toate aceste noi evoluții? Unde mergem? Care este starea drepturilor noastre omului? Trebuie să înțelegem toate acestea înainte de a continua cu orice acțiune.
Să nu închidem ochii la ceea ce este. Sclavii inveterati se asteapta sa finalizeze lucrarea tiraniei cu impunitate. Ei cred că de dragul lor casta oamenilor liberi și-a sacrificat sângele și munca timp de cinci ani. Ei cred că au reușit să înfrâneze sau eutanasia complet leul poporului. O retragere alarmantă este în desfășurare. Toate viciile, toată putreziunea vechiului regim ies iarăși la iveală, șterg oamenii Republicii și principiile ei. Peste tot vezi doar declin, deteriorare a moravurilor, prostituție, corupție. Supunerea și stăpânirea au devenit, aparent, primele virtuți. .. Am prevăzut această invazie devastatoare. M-am dus la atelierul meu și am făurit în tăcere acolo sulițe, crezând că le-ar fi mai util oamenilor dacă i-aș doborî brusc și deodată asupra acestei hoarde decât aș trage, ca înainte, mai multe săgeți în ea în fiecare zi. Dar acum văd că nu ar trebui să se acorde niciun răgaz acestei turme de reptile, ale căror secreții otrăvitoare pot otrăvi în curând atmosfera de libertate pentru totdeauna. voi regiza

împotriva lui cu loviturile mele speciale, îl voi ataca mai întâi, ca un trăgător, îl voi deranja constant, înainte de a-i da o bătălie mare în momentul în care toți oamenii liberi și energici, și în niciun caz nu ar trebui considerați morți, vor adunați-vă împreună pentru a zdrobi această rasă ticăloasă în praf.
Sunt primul vestitor al indignării patriotice, indignat de creșterea surprinzător de rapidă a insolenței lacheilor. Toate aceste curți vechi

depravate reînvie foarte repede. Stai, nenorocit obraznic! Fulgere de adevăr se forjează în podurile filozofilor; te vor lovi din toate părțile; vor fi suficiente pentru a te distruge. Inchizitori! Lăsați-vă câinii de sânge să parcurgă urmele tuturor adevărurilor mari, să cerceteze toate pivnițele unde se ascund adepții lui Marat, să verifice toate tipografiile; Te avertizez, se întâmplă multe în presă: încearcă să surprinzi totul fără excepție, altfel prietenii tăi vor fi terminați.

În acest număr, publicat după o lungă pauză, nu trebuie să mă ocup de treburile mele personale. Deși este absolut necesar ca avocatul poporului să se justifice atunci când este acuzat și să demonstreze că este demn de acest popor, nu voi pierde, într-un moment în care patria mea are nevoie de ajutor imediat, să infirm acuzațiile insidioase și josnice. vehiculat de ziarele sclaviste în timpul persecuției pe care am suferit-o și de care sunt mândru. Nici nu voi pierde timpul protestând împotriva acestor persecuții, atât de vădit nedrepte încât instigatorii lor înșiși nu au reușit să-și susțină acuzațiile care, spre groaza lor, s-au întors împotriva lor înșiși.

Nu, trebuie să mă ocup de rănile țării mele, trebuie să încep prin a sublinia poziția în care se află. Nu cred că este la fel de frumos ca un ziar foarte comun care susține că ordinea actuală este maximul fericirii. L'Orateur du Peuple a remarcat însă în al 40-lea număr al său, care, după părerea mea, valorează cu unul mai mult decât cele 39 anterioare, că aristocrația îndrăznește să-și ridice capul insolent, să blasfemeze libertatea din răsputeri, să predice. răsturnarea Republicii, jignește poporul și sfidează legile. Și eu văd foarte clar acest lucru și nu consider deloc că intenția guvernanților a fost să ia măsuri punitive împotriva acestor cele mai grave încălcări criminale. Când am fost unul dintre primii care m-au opus cu pasiune sistemului monstruos al lui Robespierre, eram departe de a crede că am contribuit la ridicarea unei structuri care, deși într-un sens complet opus, nu ar fi mai puțin dăunătoare oamenilor. Cerând îngăduința, încetarea oricărei constrângeri, oricărui despotism, oricărei severități nedrepte și, de asemenea, cerând cea mai deplină libertate de exprimare scrisă și orală, nu am prevăzut deloc că toate acestea vor fi folosite pentru a submina Republica în cea mai mare măsură.



fundamentele ei și deschid noi perspective pentru pasiuni răzbunătoare, a căror furie crescândă poate duce imperceptibil până în primul caz. Este necesar să ne întoarcem la fapte pentru a fundamenta aceste observații introductive.

Distrugerea tuturor principiilor s-a produs în ziua în care s-a stabilit că privilegiul exclusiv al formării opiniei publice va aparține Convenției; că nu va mai exista control public, nu vor mai fi chemări la ordine, nu vor mai exista supravegheri a guvernanților, nu vor mai fi plângeri despre abuzurile și greșelile autorităților; că de acum încolo nu vor mai tolera vocea nimănui, nici măcar vocea poporului, mandatarului și suveranului, să se ridice deasupra vocilor comisarilor; ca toate contestatiile care nu corespund spiritului Conventiei nici macar nu vor fi trimise la comitete si vor fi mustrate mai mult sau mai putin aspru. Dar acele apeluri care sunt în spiritul Adunării vor primi o publicitate cât mai largă și vor fi demne de a fi publicate în Buletin. Aceasta, desigur, este o modalitate sigură de a afla ce parte a poporului este în spiritul guvernului și îl sprijină sincer; în același timp, i s-a dat să se înțeleagă că acesta era și un avertisment serios pentru acea parte a oamenilor care nu era într-o

asemenea dispoziție. De atunci, totul s-a făcut în strictă concordanță cu acest plan, pe care un om liber nu poate decât să-l numească un sistem de înrobire perfectă. Drept urmare, unele acțiuni, poate greșite, unele, dacă doriți, excese, poate erori, chiar și crime, pedeapsa pentru care eu, alături de toți adevărații prieteni ai libertății, aș fi de acord cu siguranță, dacă severitatea s-ar aplica exclusiv asupra indivizi; ca urmare, repet, aceste acțiuni greșite, excese, greșeli sau crime au servit drept prilej de a lovi, fără șanse vizibile de restaurare rapidă, o instituție care s-a născut cu libertate și, cum spunea cineva, parcă fuzionată cu revoluţie. Drept urmare, mizerabilele imitații ale adunărilor, Societăților Populare, care supraviețuiesc și astăzi, s-au transformat din supraveghere în supraveghere și s-au dovedit a fi supuse unor reguli și epurări inchizitoriale, insultând suveranului și fiecărui membru al suveranului, sunt acum abandonați de toți oamenii care și-au păstrat orice idee despre demnitatea lor și despre drepturile lor și s-au trezit temporar la dispoziția completă a „oamenilor cumsecade” care, la ordinul anumitor autorități de reglementare, se adună la fiecare zece. zile să se închină autorităților și să-și exprimă ascultare deplină ori de câte ori această autoritate își ia în cap să spună: „Îmi place ” . Consecința este că o sută de mâzgălitori-lachei strigă „bravo!” cu fiecare ocazie. Și în timp ce oamenii, nespus de loiali Republicii, geme cu Brutus la vederea atâtor josnicie și ticăloșie, orice altceva se supune necondiționat comenzii imperioase.

294
un statut care interzicea Romei să vorbească mai tare decât senatul său.

Dacă o mână de iloți ticăloși se dezonorează prin întoarcerea la fostul lor element, adică. robie; daca, in timp ce patriotii isi aduna puterile, acest parazit se preface ca exprima vointa neamului, rezulta de aici ca o asemenea stare de degradare se poate prelungi? Desigur că nu. Poporul francez, care a dat dovadă de atâtea virtuți, există încă, iar potopul de corupți nu va reuși să-i smulgă poporul din drepturile sale, câștigate cu prețul sângelui vărsat din belșug și atât de mult efort.

Dar nu este timpul ca el să se trezească și să ridice un baraj impunător împotriva insolenței care crește rapid a depravării? Nu este timpul ca guvernul însuși să oprească mișcarea retrogradă, ale cărei semne apar peste tot cu o viteză uimitoare și o vor mătura în cele din urmă dacă criza atinge un nivel atât de mare încât să dea o lovitură sensibilă libertății și fericirii? al majorității, ceea ce va face poporul să ia arme împotriva celor care și-au asumat întreaga responsabilitate pentru păstrarea fericirii sale? Cei care și-au asumat o asemenea responsabilitate i-au atașat în mod inevitabil obligația de a fi infailibili, căci ei au cerut ca nimeni să nu se amestece în treburile lor, să nu le respecte și să nu le critice nimeni; căci drepturile celor guvernați s-au redus la dreptul de a aplauda și, ocazional, de a se ghemui; o asemenea responsabilitate este însă foarte grea, de îndată ce toată această plenitudine de autoritate se termină indiscutabil, de îndată ce această obligație este cel puțin parțial neîndeplinită, adică de îndată ce poporul încetează să-i recunoască infailibili, de îndată ce își dau seama că ceva lipsește pentru fericirea necondiționată, ceea ce i s-a promis. Căci dacă este incontestabil că conducătorii există pentru cei guvernați, atunci unul din două lucruri: fie conducătorii se angajează să facă tot ce le stă în putință pentru fericirea generală cu ajutorul întregii societăți,

fiecare membru al cărei membru are dreptul de a participa la dezvoltarea legilor și schimbarea lor, iar apoi, în caz de eșec, guvernatul are doar dreptul să-i indice conducătorului locul din cauza căruia, în opinia sa, se înclină nava, iar mijloacele, în opinia sa, cele mai multe. potrivit pentru eliminarea acestui lucru; sau, altfel, dregătorii se angajează, răspunzând cu capul, să asigure această fericire generală fără nici un ajutor din partea celor conduși și atunci, dacă această obligație nu este încununată cu succes deplin, poporul are cel puțin dreptul să se plângă, întrucât în orice în cazul în care au dreptul să ceară să fie hotărâți. Dar dacă plângerile oamenilor din Convenție nu sunt auzite acum, atunci pot fi auzite peste tot în alte locuri și sună cam așa.
Întrucât moravurile sunt garanții republicilor, întrucât acestea din urmă se bazează pe virtuți, de instituțiile morale depinde îmbunătățirea sau pervertirea republicanismului.
295
spirit. Nu este clar de ce cei care au concentrat toate sferele guvernamentale în mâinile lor, după ce au ocupat puterea municipală, au început prin redeschiderea sau permițând deschiderea tuturor canalelor de corupție. Sub guvernarea poporului, care se exprimă acum cu un dispreț emfatic, confundând în același timp cenzura persoanelor care au abuzat de poziția lor oficială cu cenzura unei instituții create în conformitate cu principiile; sub guvernare populară, repet, pentru morala publică, s-a făcut ceva ce autoritățile absolute din toate timpurile nu au făcut niciodată. În toate teatrele au fost interpretate cântece patriotice, imnuri republicane , care au devenit o școală de principii și virtuți sociale. Prostituția scandaloasă a dispărut, iar Parisul nu a mai prezentat ochilor taților și mamelor de familie spectacolul deprimant al crimei în toată obscenitatea și insolența ei dezgustătoare. Exemplele crud de seducătoare nu au mai afectat sentimentele adolescentine ale fiului meu și ale fiicei mele și le-au otrăvit sufletul și trupul încă de la cea mai fragedă vârstă. Nu pentru că toate puterile bazate pe arbitrar sunt asemănătoare între ele, vedem că, din moment ce poporul și-a pierdut dreptul la supravegherea directă a moravurilor, efectuată direct sau prin intermediul funcționarilor lor, Parisul a redevenit ceea ce era în zilele regi, adică o a doua Persepolis? Îmi amintesc foarte bine că în timpul Sărbătorii Federației din 1790, curtea, care știa că desfrânarea naște sclavi, a dispus distribuirea unui catalog al tuturor curtezanelor pariziene publicat într-o ediție uriașă printre mesagerii departamentelor. Ce Capeți nou bătuți au arătat recent același zel? Nu numai că se face reclamă la desfrânare obrăzătoare și mă asediază la fiecare pas, ci i se permite să-mi ofere în mod deschis, fiului meu fără barbă și sfioasă, adresele vizuinilor rușinoase ale viciului, o scurtă descriere a talentelor fiecărei Venus vulgare și, de asemenea, cum mult va trebui să plătesc pentru a smulge fructe amare și dureroase. Legile privind învățământul public se compun și se modifică la nesfârșit, dar deocamdată acestea sunt manualele practice care se eliberează sau se permite să fie distribuite. Pe de altă parte, pieţele publice sunt la dispoziţia unor bufoni grosolan; farsele lor obscene, vulgaritățile și capodoperele prostiei lor jignesc și calcă în picioare mințile oamenilor care se adună în mulțime pentru a-i urmări pe acești vagabonzi și corupți. Este cu adevărat ceea ce vor să înlocuiască întâlnirile populare frecvente? În alte locuri, pe scene închise, alți bufoni se întrec între ei în dorința de a-i mulțumi mai bine „oamenilor cumsecade”, reînviind toate urâciunile generate de monarhie, de mențiunea cărora deja îndrăznesc să

se apropie treptat prin tot felul de infracțiuni. aluzii; chiar se bat acolo cu neruşinare asupra drepturilor omului (pentru libertatea presei!). Iar cei care guverneaza o suporta!! Este posibil să fii surprins că de aici este atât de ușor să treci la defăimarea revoluției?



Într-un ziar foarte obișnuit, se numea Noaptea Sf. Bartolomeu filozofică de cinci ani. Numele „sans-culotte", așa cum a fost înțeles la curtea lui Ludovic al XVI-lea și în rândul aristocrației vremii, a devenit o înjurătură. Drept urmare, jurnalistul care a făcut din acest cuvânt titlul ziarului său l-a abandonat recent. Și o secție, Lepelletier, s-a remarcat recent prin a cere ca persoanele care poartă haine simple și nu își ondulează părul să fie alungate de la birou. Totul prevestește o întoarcere rapidă și completă a regatului stăpânilor. Și ce fel de nebunie din partea noastră încearcă să copieze, ca maimuțele, obiceiurile și obiceiurile vechilor republici? Este posibil să ai bun simț și energie cu capul nepudrat? La urma urmei, se știe că Cicero și Brutus, care purtau haine simple, erau proști și lași. Pentru a fi ferm stabilită, Republica trebuie să fie bine pudrată. Și în aceste vremuri tulburi, când pâinea este puțină și în multe locuri se vinde cu 30 de sous lira, Franța nu va putea, totuși, dacă i se va cere, să se abțină să cheltuiască un sfert din făină pentru a pudra spatele. a şefilor nenumăratelor birocraţii importante. Căci este clar cât de multe neplăceri poate rezulta din faptul că administratorii, angajații lor, și chiar ultimul mesager al oricărei administrații, nu ar adopta un stil care să-i deosebească de oameni, un stil care să pună în evidență distanța și să vă permită să acordați impresia unei persoane capabile. Frizeri aristocrați, nu plânge! Tărâmul fluturarii va fi în curând restaurat. Legea perucilor va fi în curând plasată la ordinea zilei și veți fi încântați să citiți următorul Anunț către public împreună cu alți profesioniști de lux: „Prima justificare a drepturilor cuiva, pe care trebuie să o prezinte de acum înainte orice candidat la o funcție, este să apară cu capul pudrat, cu o coafură à Ia Mirabeau, patru bucle de aile de pigeon *, cu un jabot amidonat, manșete din dantelă Alençon, etc.".

Dar plin de glume. Toate acestea sunt mai mult patetice decât amuzante. Toate acestea duc direct la sclavie. Văd semne amenințătoare ale acestui lucru în zelul cu care ei caută să lipsească aureola de sfințenie a celor pe care patria i-a canonizat și să înalțe în locul lor pe oameni marcați de opinia publică. Dacă această contra-revoluție în domeniul reputațiilor este dusă până la capăt, nu va fi ea un prevestitor apropiat al acelei contrarevoluții mai depline pe care dușmanii libertății se străduiesc să o producă în toate domeniile? Ce înseamnă această nobilă competiție când unii vor

♦ Literal – aripa de porumbel. O coafură la modă la vremea aceea, cu două bucle pe fiecare parte a feței, formând, parcă, aripi (Prim, traducător).



scoate cenușa lui Chalie din panteon, alții - Marat 85? Astfel, întrebarea pe care o luăm în considerare devine deosebit de serioasă și trebuie să vorbim despre ea cu toată severitatea.

Pentru a distruge democrația de sus în jos, este necesar mai întâi să distrugem admirația reverentă pentru cei care au contribuit cel mai eficient la întemeierea ei. Atunci este necesar să denorâm acele evenimente istorice pe care națiunea le-a recunoscut și celebrat ca răscumpărătoare și glorioase și care l-au eliberat atât de fericit de

secole de tiranie. În aceste două direcții, acestea au funcționat constant în ultima vreme. Au existat și continuă să fie vehiculate povești calomnioase despre oameni care, în mintea întregii Franțe, sunt eroii și inițiatorii revoluției. Și în fiecare zi sunt compuse panegiri pentru cei pe care poporul i-a condamnat ca fiind dușmani și dușmani ai libertății. Autorii acestor diatribe și a acestor elogii denigrează și marile evenimente revoluționare unanim recunoscute de toată Franța.

Este clar că am în vedere aici critica care se îndreaptă acum împotriva evenimentelor din 31 mai, împotriva poporului din Paris și împotriva poporului francez în ansamblu.

Consecințele acestei campanii sunt grave. Îmi doresc ca promisiunea cuprinsă în declarația făcută de moș Dusseau cu privire la întoarcerea celor 71 de deputați să se poată îndeplini și ca, uitând toate nemulțumirile, cei care s-au întors la locurile lor să participe frățești la marile lucrări ale Convenției. Dar ei s-au întors ca învingători și au fost întâmpinați ca cei asupriți cărora li s-a dat cuvenitul. Rezistența lor din 31 mai este privită drept meritul lor. Cei dintre ei care au murit apoi în luptă sunt considerați eroi și martiri. Prin urmare, Paris, Franța, însăși Convenția, care a aprobat cândva evenimentele din 31 mai, au greșit și doar 71 de reprezentanți au avut dreptate. Federalismul, rezistența la principiile pe care se întemeiază Republica, fie nu a avut loc deloc, fie nu a fost o crimă.

Toate acestea nu ar fi nimic dacă nu ar fi putut și nu ar fi trebuit să rezulte consecințe dezastruoase. Faptul că o națiune poate rămâne de o părere sau alta despre natura oricărui eveniment istoric nu este atât de semnificativ, dacă aceasta nu poate afecta stabilitatea ordinii stabilite. Dar dacă ținem cont de faptul că evaluarea dată evenimentelor din 31 mai poate pune în pericol instituțiile pe care oamenii le consideră cei mai eficienți garanți ai libertății și bunăstării lor, atunci ești îngrozit la gândul la ce rezultate ar trebui așteptate de la o nouă întorsătură a judecății publice cu privire la această problemă.

Acesta este ceea ce indică clar prezența pericolului. Campania de acuzații împotriva evenimentelor din 31 mai a fost marcată de o discuție în care participanții aproape unici și neopoziți au fost 71 de reprezentanți. Scopul lor era clar. S-a rezumat nu numai la asigurarea unei reveniri triumfale la Senat și la condamnarea acolo.



evenimentul din 31 mai, dar și la faptul că au prevalat părerile pe care le-au apărat înainte de 31 mai, când aveau onnonints, și atât de puternice încât chestiunea s-a încheiat pentru ei în cea mai gravă catastrofă. Dar toată lumea știe că aceste puncte de vedere erau în conflict direct cu principiile enunțate în Declarația Drepturilor și în Actul Constituțional, apărute ca urmare a revoluției de la 31 mai. Condamnarea cauzei atrage după sine condamnarea consecințelor. Revoluția de la 31 mai este cauza, Actul Constituțional și Declarația Drepturilor sunt efectul. 71 de reprezentanți, deloc stânjeniți, în numeroase scrieri, pe care le voi cita, îi hulește deschis pe amândoi. Senatul salută discursurile lor, solicitând secțiilor Parisului și întregii Republici să urmeze exemplul, ceea ce fac. Astfel, nu degeaba mulți jurnaliști au observat și înaintea mea că oamenii au de ce să se teamă mult, până la pierderea Constituției din 93, pe care au adoptat-o atât de solemn și pe care au jurat să o protejeze; că avea motive să se îndoiască chiar dacă Republica va exista.

Vreau să dau dovezi clare în acest sens tuturor celor care cred că astfel de temeri și îndoieli sunt nefondate. Moștenitorii Girondei nu

numai că și-au dezgropat morții, dar își folosesc toată viața pentru a forma o masă impresionantă împotriva noastră și a Constituției noastre. Gorsa87, devenit în ultima vreme un fel de om sfânt, ne trimite profețiile sale din Elysium. Soția lui tastează și îndrăznește să circule printre muritori declarațiile acestui mort insolent, precum cea de la p. 41, „că această Constituție a francezilor nu este decât un schelet fără formă, căruia i s-a dat un asemenea nume”. Apoi recomand citirea unei opere amuzante intitulate: Fost Comitet de Siguranta Publica etc., publicata de o Societate Girondina, in aceasta lucrare il regasim pe celebrul Giret-Dupré88 declarand cu batjocuritate: „O, sublima Constitutie! Sfanta Constitutie! Vezi și o altă lucrare - „Despre interesul comisiilor în cazul a 71 de deputați care au fost închiși”. Se ridică întrebarea dacă prevederile Convenției adoptate după 31 mai sunt legi. Un alt pamflet intitulat „Cei doisprezece deputați închiși la Por Libre”89 face o comparație între guvernele federale și republicile indivizibile.
În sfârşit, un înţelept, moştenitorul lui Gorse, încăpăţânându-mă şi cu răutate, copiandu-mă, într-un cuvânt I. Baraler, 90 „Prietenul Convenţiei”, care, în ciuda faptului că are o slăbiciune pentru linguşitori, nu a considerat această ediţie demnă de fiind ținut la vistierie, I. Baraler a mers mai departe decât alții: în eseul „Întoarce-ți colegii”, el dovedește superioritatea federalismului asupra unui sistem de stat unic și indivizibil.
299
Deci scopul este clar. Constituția noastră este un schelet fără formă. Este plin cu îndrăzneală și impunitate de tot felul de glume și sarcasm ofensator: „Sfântă, mare Constituție!” În plus, nu este sigur că toate prevederile Convenției adoptate după 31 mai sunt legi. Prin urmare, această Constituție este incorectă ca formă, nu poate fi valabilă. De asemenea, nu există nicio certitudine că o structură statală sub forma unei Republici unice și indivizibile este potrivită pentru Franța; această problemă a federalismului, care nu a fost studiată suficient de profund, ar trebui reconsiderată.
......................Tot sângele îmi fierbe la vederea unor astfel de conspirații teribile. Clică ticăloasă! Nu par să te bage în seamă, dar te recunosc foarte bine, te urmăresc și îți declar că te voi pierde din vedere doar când îmi pierd viața. Tiranii! Vă sun pe toți. Fie ca primul sclav care îndrăznește să atace, direct sau indirect, sistemul republican indivizibil, să fie omorât fără milă. Și dacă legile care au pedepsit cele mai mari crime cu pedeapsa cu moartea și-au pierdut din forță, atunci oamenii să-și sferească în viață acel făcător de cârlige, acel ucigaș al libertății, care decide să declare invalide drepturile omului doar pentru că au fost proclamate după 31 mai. .
Dacă aceste argumente jalnice ar fi contestate, ar fi suficient un cuvânt pentru a le distruge complet: „Poporul francez a afirmat solemn Declarația Drepturilor Omului, Actul Constituțional și unitatea Republicii; acest mod de afirmare este garanția legitimității tuturor celorlalte.” De altfel, niciodată până acum Tratatul Social nu a fost adoptat mai unanim și mai hotărât, iar această sancțiune nu seamănă deloc cu cele cerute de felicitări, care au creat mai târziu aparența de aprobare pentru multe măsuri care au fost criminale pentru popor. Diferența dintre această primă expresie de voință și celelalte este că prima a fost opera poporului francez, în timp ce celelalte au fost doar opera sclavilor francezi. Oamenii liberi vor putea păstra creația oamenilor. Lasă-i să fie gata, e timpul! Să nu ne fie teamă că există atât de mulți lachei ai tiraniei; un număr mai mic ne va fi suficient

pentru a-i suprima. Iată intențiile mele. Iată avertismentul meu pentru sclavi:
„Vă declar că, ca republican, nu mă mulțumesc cu scrima verbală cu tine: te voi urmări cu sabia. Vă declar că simpla denumire a principiilor eterne și aprobarea de către popor a fundamentelor Declarației Drepturilor mi se par suficiente temeiuri formale pentru a le recunoaște ca sacre și incontestabile. Vă declar că, pe această bază, consider că este obligatorie pentru fiecare republican prevederea articolului 27 din această Declarație, care spune că „oricine uzurpează suveranitatea trebuie să fie imediat omorât de oameni liberi”. Prin urmare, declar
300
că primul reprezentant al poporului care îndrăznește să vină cu o propunere de abrogare a Declarației Drepturilor și a Actului Constituțional, îl voi înjunghia cu un pumnal... fie în Senat, fie la el acasă, fie pe stradă - nu contează unde.
În acest fel, toți Scaevoli din Franța, împreună cu mine, pot realiza înăbușirea acelei conspirații evidente împotriva revoluției în ansamblu, al cărei prim act a fost campania împotriva zilei de 31 mai. Nu vom permite ca această campanie să fie dusă până la capăt, urmată imediat de o alta, îndreptată împotriva tuturor celorlalte date memorabile ale revoluției și folosind aceleași argumente. Să dezrădăcinăm ceea ce a implicat deja apariția tuturor vestigilor sclaviei și necazurile asociate cu aceasta. Să-i liniștim pe cetățenii cinstiți care sunt alarmați de presupunerile prea plauzibile care se acumulează și se îngrămădesc astfel încât stiloul meu să nu țină pasul cu ele. Ei spun: „Totul merge spre bine”, Da, pentru aristocrați și pentru dușmanii libertății. Costul enorm mare îl face pe bietul muncitor, care primește 4 livre sau 100 de sous pe zi, să geme și să moară de foame. Amenințarea cu încetarea activității în atelierele publice odată cu debutul unei perioade dificile a anului insuflă teama de un viitor și mai dificil. Desființarea maximului, care este declarat contrarevoluționar și chiar așa este din punctul de vedere al lacomului și nesățiosului huckster, va înăbuși în sfârșit de foame clasa sans-culotte, care acum, fără ezitare, este plină de toate. feluri de umilințe și insulte, exact ca în trecut91. Un ziar foarte popular nu s-a temut să imprime că oamenii insolenți pot insulta din nou sărăcia cu deplină impunitate; că zorii fericirii vor străluci în curând pentru dandii și dandii. Același ziar a anunțat că, în timp ce plin de „tinerețe de aur” s-ar deda la tot felul de farse și jocuri, oamenii de vârstă matură se pot întoarce fără piedici la vechile obiceiuri și chiar mărturisesc cu sinceritate orice prejudecăți, atâta timp cât nu se manifestă imediat. ea însăși și să provoace prin aceasta scandal; și, pentru a garanta o ordine atât de bună a lucrurilor, tot ceea ce ți se cere este să rămâi calm și să nu faci necazuri conducătorilor. De asemenea, nu trebuie uitat că într-un loc cândva glorios, cuvintele unitate, indivizibilitate sunt tăiate, ceea ce se anunță cu patos. Se pune întrebarea dacă acesta nu este un test care prefigurează aceeași tăiere peste tot și aceasta poate fi comparată cu apariția unor lucrări care conțin laudele federalismului. Nu este acest lucru suficient pentru a arăta deplina valabilitate a predicției sumbre a redactorului unui alt ziar, sincer devotat patriei. „Va veni în curând ziua”, a spus el, „în care copacul libertății, udat în sângele a mii de francezi, va fi tăiat, dezrădăcinat, aruncat în noroi, dat foc și nimeni nu va protesta.” În cele din urmă, această lege notorie, care returnează dușmanilor statului proprietatea lor, provoacă surprindere, lege care,

301
după cum a devenit imediat clar, a provocat un mare scandal. Lecointre curajos! Tu ai fost cel care i-ai făcut de rușine pe cei care au comis un act atât de nesăbuit. Acest act merită acuzația dvs. De acum înainte, acţionaţi în această direcţie92. Păstrarea drepturilor oamenilor este, desigur, și mai importantă pentru el decât pedeapsa celor despre care se spune că l-au servit rău. Desigur, marii criminali trebuie pedepsiți; dar trebuie să ne oprim cândva și de acum înainte trebuie să ne ferim de influența aristocrației care, sub acest pretext, ar vrea să ne ducă foarte departe. Maturitatea și înțelepciunea acțiunilor tribunalului penal al Republicii este o garanție că intrigile oamenilor răuvoitori vor fi frustrate. Acest tribunal este unul dintre instrumentele salvatoare care ne va ajuta să evităm moartea libertății.
Gracchus Babeuf
La finalul celui de-al 27-lea număr, am promis că voi continua în acest număr luarea în considerare a problemei care s-a discutat acolo. Circumstanțele mă obligă să amân această continuare până la o altă problemă, în care voi indica și adresa biroului meu unde vor fi acceptate abonamente.
Deja după ce acest număr a intrat în presă, unele evenimente, precum și noi dezvăluiri apărute în publicațiile zilnice, care fac ecou obsequios celor care formează opinia publică, mi-au oferit material pentru un articol care completează trecerea mea în revistă asupra situației noastre politice actuale. Iată articolul.
Să ne consolem. Probabil că nu va fi atât de ușor pentru acoliții sistemului retrograd să finalizeze contrarevoluția așa cum sperau. Poate că își vor modera oarecum obrăznicia când vor vedea că în drumul spre scopul lor vor trebui să depășească dificultăți considerabile. Mi-aș dori oameni care, fără îndoială, au fost duși doar de izbucnirea de entuziasm generată de faptul că au scăpat de tărâmul groazei și au visat că toată lumea împărtășește cu ei plăcerea de a respira aerul libertății, mi-ar plăcea acești oameni să recunoască acum că în acest fel ar putea contribui la asigurarea unei libertăți prea mari aristocrației indestructibile și și-au dat seama că era timpul să oprească înaintarea ei rapidă.
LOrateur du Peuple a publicat un al doilea număr bun, numărul 44. Se poate spera că va respinge acuzația făcută împotriva lui de patrioți stricți că scrie prea des sub influența antipatiei personale și pentru a fi pe placul dandiilor . Este necesar să se acorde cea mai largă publicitate a ceea ce scrie, expunând politica secretă a tuturor Dorfeevilor și Kleonilor, „să străduiți să inspirați poporul că federalismul nu este decât o minciună, pentru a inspira apoi că Republica este doar o himeră. " Le dorim celor 71 de reprezentanți îndreptățiți să profite de sfaturile excelente pe care le dă: „Ce scop
302
suflați toate discursurile îndreptate către trecut și unde vor duce ele? Răspunde pentru tine, nu pentru cei care te-au indus în eroare. Nu vă asumați povara unei fapte atât de rele... Ai grijă să-ți corectezi propriile greșeli în loc să le cauți pe ale altcuiva. De ce să încercăm să confundăm cazul dumneavoastră cu cel al altor persoane, din moment ce am reușit să le despărțim unul de celălalt? Se spune că Journal des Lois publicat de Galetti a fost întocmit de cetățeanul Dubois-Crancé.federaliști imaginari? Găsesc acest lucru în articolul său din al 20-lea frimer, plin de accese de afecțiune pentru Barbara, Buzot, Pétion, Inard, Condorcet, Lesage și Lanjuine, pe care îi numește cel

mai serios în numărul 25 virtuosul Lanjuinet. Este nevoie de dovezi documentare pentru a expune pe toți cei care sunt în afara legii. Freron afirmă că „de vreme ce răul nu mai există, este posibil să-i umilești pe cei care l-au distrus, ba chiar să-l consideri himeră, și asta cu atât mai ușor, cu cât s-au străduit să nu rămână urme ale lui”. Dar afirm că au rămas și voi dovedi acest lucru într-o lucrare care va fi publicată în curând.
Convenția tocmai a hotărât această întrebare, dar și-a pus limite îngăduirii. Dacă raportorul său Merlin nu ar face rapoarte în care nu se raportează nimic, am ști cum Convenția recunoaște atât existența federalismului, cât și nu-l recunoaște, închizându-și ușa deputaților care au fost cândva scoși în afara legii și deschizându-l pentru 71 de deputați. La urma urmei, la urma urmei, aceștia din urmă au intrigat, au protestat, s-au supărat, au încercat să-și revolte departamentele, iar dacă nu sunt învinuiți pentru asta, atunci de ce este învinuit pe alții? Dar Convenția a simțit că înaintarea sa grăbită către obiectivul său era condamnabilă și că limbile rele spun că a închis Clubul Iacobin doar pentru a deschide Templul 96.
Pe lângă faptul că federalismul întâmpină obstacole în încercările sale de regenerare, prietenii libertății au și alte motive de consolare. Vedem aristocrația insolentă, prefăcându-se îngrozită la vederea sângelui, revărsând în paginile ziarelor lor de sclavi plângându-se că prea puțin sânge a fost vărsat de Tribunalul Revoluționar în cazul Carrier97: „Marea Curte a Națiunii”, declară. unul dintre aceste pliante servile - care este conștiința poporului, nu este de acord să readucă membrii Comitetului Revoluționar din Nantes la rangul de prieteni ai omenirii. Patriotismul se bucură, iar dușmanii săi disperă de faptul că noul tribunal nu intenționează să le satisfacă dorința de a se răzbuna pe toți cei care au fost nevoiți să contribuie la cauza revoluției prin măsuri care, desigur,
303
au fost cool, dar justificate în același timp ca o activitate infracțională largă și variată, și circumstanțe care nu trebuie uitate. Singurele excepții sunt erorile evidente, de care nicio faptă umană nu este scutită.
Pe de altă parte, banca scriitorilor liberi nu este încă complet goală. Unul dintre ei s-a îndrăznit să remarce că Senatul făcuse deja foarte mult decretând, într-un deceniu, întoarcerea la Convenție a 71 de deputați, întoarcerea nobililor și străinilor și concedierea muncitorilor. Dacă stiloul meu ar fi mai puțin timid, aș comenta pe larg fiecare dintre aceste rezoluții. Dar există și legea emigranților din 25 Brumaire, care merită și ea comentariu.
Judecând după ceea ce s-a întâmplat la ședința celui de-al 27-lea Frimer cu privire la problema soartei liderilor federalismului, se poate spera că ieșirea în favoarea federaliștilor, întreprinsă de Dubois-Crans în „galetti lui” la aceeași dată, se va dovedi a fi ultimul. Nu se cuvine ca el să atribuie poporului o condamnare a sentinței care de fapt nu a existat, pe care o numește iertarea păcatelor. Nu știu dacă acest verdict, așa cum susține el, a provocat un murmur din partea domnilor fostului Palais-Royal. Desigur, trebuie să se abțină de la orice ar putea ofensa această castă prețioasă. Până la urmă, acest deputat, care a reușit să se comporte în așa fel încât să rămână la suprafață în fața tuturor interdicțiilor îndreptate împotriva castei sale, să nu piardă roadele celor cinci ani de prudență. Și de ce altfel această satiră și atacuri caustice la adresa apărătorilor oficiali din dosarul Nantes, pentru că aceștia au vorbit

în apărarea evenimentelor din 31 mai și împotriva federalismului renascut? Au făcut-o la timp. Dacă patrioții sinceri nu ar fi tras un semnal de alarmă, fără îndoială, necinstiții ar fi pus mâna pe această primă poziție avansată și de acolo, fără a întâmpina piedici, ar fi lansat un atac la Constituție. Nu este deja ridicată asupra ei o mână obrăzătoare criminală? Ei recurg la ficțiunile imoralului mic intrigant Vilat și reînvie o conversație imaginară cu Héro-Sechel pentru a-i justifica pe cei care ridiculizează cel mai demn și mai autentic Contract Social care a existat vreodată. Pentru ticăloși, toate mijloacele sunt bune, iar acum un om care înainte era orbește devotat lui Robespierre devine același slujitor devotat al noilor noștri dezorganizatori. Și această mână de marcă pe care o folosesc pentru a deteriora carta, consacrată de 25 de milioane de oameni care i-au adus omagiu; ei îl numesc „improviz popular", „10 porunci politice"! Escroci! Nu o vei atinge. Îndrăznește doar să continui să discuti această problemă, iar oamenii liberi te vor distruge. Aici, Legendre! Depinde de tine să arăți că o discuție prelungită a acestei probleme ar deveni un dezastru social, ar provoca discordie, teribil pentru Patria Mamă w.
304
De asemenea, se spune că nimeni nu aprobă acțiunile secției Panteonului, care cereau interzicerea folosirii numelui sacru al sans-culottes, precum și acțiunile secției Buttes-de-Moulins, care s-a lepădat de numele „Munte" şi a dorit să-l învie pe marele Raffet. „Poporul nu este deloc atât de înclinat să se retragă pe cât li s-a părut multor suflete de sclavi. Patrioţi! Să nu ne pierdem inima, mai este timp să ne ridicăm. Dacă ei înșiși susținătorii mișcării înapoi în retragere, să facem un pas înainte, să facem un pas înainte și ei se vor cufunda din nou în pământ.Sans-culottes ar trebui să reverse disprețul asupra raportului prezentat de abate Gregoire 100 în numele publicului. comitet de educație, cu privire la ceea ce el numește „vandalism"; în acest raport el deplânge catedralele din Chartres, Nimes și Strasbourg, învierea Sf. clopotnițele din Bure, mausoleul lui Maurice de Saxonia din Strasbourg, stalactitele și stalagmitele din Coutances și alte lucruri josnice care cădeau sub loviturile sabiei, zdrobind zdrăngăniile fanatismului și aristocrației. A uitat doar de statuile ecvestre din Places Royal, Vendôme, Victoire, Louis XV și de la Pont Neuf, care au fost răsturnate de „vandalismul" parizian. Dar nu va fi așa, căci Gregoire promite să ne dea o continuare a raportului său în fiecare lună. Ce vrea acest preot de la noi? Regretă el venirea lui la Ambermenil sau episcopia sa la Mert? Nu este poziţia pe care o deţine acum echivalentă cu aceste posturi? Îi este teamă că această poziție nu va fi la fel de lungă ca el. Ce vârstă are? Să i se dea o pensie decentă și să tacă.
TRIBUNA POPORULUI, sau Apărătorul Drepturilor Omului; continuarea libertății presei a lui Gracchus Babeuf*
nr. 29
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
De la 1 la 19 nivoz al anului III al Republicii, unita si democratica 101 [de la 21 decembrie 1794 la 8 ianuarie 1795]
Avertizare de pericol care amenință direct libertatea. — Despre proiectul de lege împotriva presei, deghizat în legea împotriva calomniei. Dovadă că
* Dacă cuiva nu îi place numele și titlul ziarului meu pe care le-am adoptat, îi trimit la numărul meu 23 și propun să infirm ceea ce am

spus despre motivele care m-au determinat să le aleg. Pentru a mă convinge să le abandonez ar fi nevoie de argumente dincolo de obiecție.

această lege promovează contrarevoluția. – Primele încercări de persecutare a tuturor scriitorilor patrioti. – Un sistem de organizare a tuturor ziarelor în așa fel încât să fie dedicate exclusiv guvernului. – Un plan de extindere a asupririi la tot, până la senatul însuși, prin intermediul acestei puteri despotice asupra opiniei publice. Experimente de pedeapsă judiciară efectuate în acest scop. – Despre virtuțile păstrate în Senat, capabile să învingă această asuprire. - Separarea senatorilor în partide plebei și patricieni; primul partid vrea ca Republica să fie populară și democratică, iar celălalt vrea să fie burgheză și aristocratică. Aceste două părți există de la înființarea Convenției. Motivele pentru care unul sau altul prevalează. Prin ce mijloace poate Partidul Popular să-și recapete predominanța și să o mențină? – O expunere a tuturor legilor democratice și binefăcătoare pe care le-a putut realiza partidul plebeu. Aceasta este cucerirea ei. Aceasta este proprietatea tuturor oamenilor. Senatorii plebei sunt obligați, chiar și cu prețul vieții, să ofere poporului posibilitatea de a folosi aceste legi. - Dovada că partidul plebeu, chiar dacă este în minoritate absolută, poate, bazându-se pe sprijinul poporului și pe prestigiul adevărului și al principiilor, să mizeze ferm pe victorie, va putea opri acea judecată asupra întregii noastre revoluții. că vor să înceapă și merită recunoștința oamenilor. – O imagine înfiorătoare a succesului pe care clica patriciană l-a adus contrarevoluției în doar 15 zile. Lista acestor succese: aici Tribuna poporului sparge toate paharele și dezvăluie toate adevărurile importante. Repetarea proceselor. Intenția este de a face comitetele guvernamentale permanente și inamovibile. Întemnițarea Patrioților. Numărul celor arestați este înconjurat de o liniște misterioasă. Încălcarea instituției juraților. Înființarea judecătorilor sclavi, a căror conștiință va fi reglementată printr-un tarif stabilit de autoritățile care i-au numit, și al căror Cod Penal se va reduce la anunțuri proscriptive. Creșterea uriașă a prețurilor la alimente. Suspendarea muncii. Expulzarea muncitorilor din Paris. Întoarcerea în acest mare oraș a tuturor foștilor nobili, foști preoți și aristocrați de orice fel. Încetarea producției de arme și îmbrăcăminte. Patronajul permanent al prostituției. O lege în favoarea emigranților, păstrând pentru aceștia o parte din proprietatea lor. Renașterea superstiției. Export de specii. Subminarea încrederii în cesionați. Beneficiu dezgustător de pe urma eliminării maximului. O comedie ticăloasă cu presupuse felicitări masive din partea secțiilor. Expulzarea din instituțiile statului a patrioților, părinților de familie. Înlocuindu-le cu carminatori din mediul aristocrației. Învierea cuvintelor „globulină”, „oameni de rând” pentru a desemna poporul. Persecuția patrioților folosind cuvântul ticălos „sânge”. Poziție în departamente, chiar mai mult

mai rău decât la Paris. Gurile lor sunt strânse astfel încât să nu se știe că mor de foame și lâncezesc sub cea mai dureroasă asuprire. Prima reamintire a regalismului. Profanarea capacului libertăţii. Umilirea tuturor societăților populare ale Republicii. O lovitură insidioasă pentru resursele naționale, cauzată de îndepărtarea sechesterului din proprietatea inamicilor noștri. Certificate de securitate pentru toți cei care doresc să călătorească printre noi sub titlul de prizonieri de

război. Insulta si insulta aduse oamenilor prin urmatoarele cuvinte cu care li se adreseaza: „Bietii oameni, aveti rabdare”. O marjă de libertate pernicioasă acordată lăcomiei nesățioase a castei negustorilor. Restabilirea dominației curvelor. O listă cu Pompadour, Dubarry și Antoinette recent apărute. Dovezi clare că ei ne conduc, că le datorăm toate nenorocirile noastre. Expunerea în fața oamenilor a acestor noi Brunhild și Messalin. Numele lor. Se numesc Cabarus si Choiseul-Gouffier. Expunând în fața poporului adjunctul Tallien, favoritul primului dintre ei, Bentabol, favoritul celui de-al doilea, și Freron, principalul apărător al oamenilor bogați. Formarea astfel a unui triumvirat sub auspiciile acestor nimfe; membrii săi trebuie recunoscuţi drept conducătorii supremi ai clicei patriciene. O prezentare a istoriei coluziei lor între ei și o indicație a originilor legăturilor lor matrimoniale. Sibaritismul lor scandalos și dragostea murdară pentru lux. O prezicere a soartei pe care aristocratul Lais a pregătit-o acestor trădători, determinându-i să-și vândă patria. O încercare de a-i face de rușine pe acești Iuda amintindu-le care au fost acțiunile și principiile lor în trecutul recent. Descrierea detaliată continuă a exploatărilor clicei. Răscoala oamenilor bogați împotriva oamenilor goi, provocată de Freron. Fabrici grosiere calomnioase, compuse în acest scop împotriva unui popor autentic. Noi încercări de a-i alunga pe patrioți din birourile guvernamentale și din fabricile și atelierele de arme. Exemple de implementare a acestor măsuri în rândul angajaților justiției și ai administrației poștale. Mașinațiuni urâte pentru a-i face pe oameni să înghețe. Freron îl citează pe Dumouriez pentru a demonstra că toți iacobinii sunt conspiratori. Primul rechizitoriu împotriva a 44 de mii de comitete revoluționare ale Republicii, a tuturor liderilor revoluționari și a tuturor Societăților Populare. Noi eforturi împotriva libertății presei; istoria persecuţiei suferite de Tribuna poporului. Decret prin care o parte semnificativă a emigranților se permite să se întoarcă în Republică și care prevede restituirea proprietăților lor acestora. Încercarea lui Freron de a scoate din armate toți fiii bogaților, pentru care meșteșugul militar nu este deloc potrivit. Desconsiderarea generală pentru datoria patriotică de apărare a patriei. Disprețul arogant al doamnelor elegante pentru cocarda națională. Toate semnele de abuz de libertate. Umilirea grosolană a Societăților Populare din departamente, în mod clar sub-



distrugându-le. Interzicerea expresiilor republicane și ridicolizarea grosolană a acestora. Considerații despre Sodoma sau Palais Royal. În mod deliberat, cu care Anul Nou a fost sărbătorit acolo după vechiul calendar. Sinodiconul aristocrației sau canonizarea tuturor ghilotinaților. Restaurarea a cinci ferme mari. Numărând în livre, sous și denier, confirmând că oamenii muncitori nu mai pot exista. Proiecte de petiții către conducători din partea poporului muncitor și a numeroși patrioți expulzați din posturile lor. UN APEM la curaj, energie și virtuți ale deputaților patrioti și campioni ai democrației. Același apel către toți scriitorii patrioti. Necesitatea ca Convenția să rămână în funcție, pentru ca membrii ei cinstiți să ajute poporul să restabilească democrația și sistemul popular pe adevăratele lor fundații și să-i facă de acum înainte de neclintit. Blesteme pentru hoarda de intrigători trădători și panterele Medici, vinovații tuturor necazurilor noastre. Despre mijloacele de distrugere a lor.

Înainte ca libertatea să moară, înainte să primească ultima lovitură fatală, mă grăbesc să mai eliberez un număr. Dacă îi poate uni pe ultimii romani rămași, atunci binecuvântat să fie asta înseamnă. Dacă apatia este incurabilă, dacă exclamația mea: „Dormi, Brutus!” - după ce a tunat, nu va trezi pe nimeni, o persoană liberă va trebui doar să moară de întristare profundă, care este cauzată de vederea unei mulțimi de cetățeni care se pregătesc să devină supuși, întinzându-și picioarele și brațele pentru a fi legați.

Această alarmă o adresez nu numai celor guvernați, ci în egală măsură Convenției Naționale. De asemenea, vor să-l târască pe el, Convenția, în abisul sclaviei. Și vor să-l nimicească când vor condamna oamenii la moarte. Dușmanii speră (și nu fără motiv) că, dacă pot fi convinși să renunțe la drepturile și libertatea cetățenilor, atunci va fi foarte ușor să forțezi Convenția însăși să accepte lanțurile.

Datele pe baza cărora am ajuns la concluzia că se apropie momentul critic pentru noi pot fi reduse, dacă este necesar, la un singur fapt. La ședința de la 8 Nivoz, Comitetul Legislativ amenință că va depune în final proiectul de lege a calomniei. Dacă ne dă o astfel de lege, nu mai văd obstacole în finalizarea contrarevoluției.

Am fost amenințați cu asta acum patru luni. Apoi această amenințare s-a repetat de mai multe ori. Noi, scriitorii energici, ne-am ridicat mereu vocea împotriva acestui lucru și am crezut că am reușit să abatem lovitura prin ceea ce am arătat: în spatele acestor cuvinte zgomotoase „lege împotriva calomniilor” s-a ascuns o lege împotriva libertății presei în conformitate cu obiceiul lăudabil. recomandat de Machiavelli si din cele mai vechi timpuri.pori aplicati in special

308

Cel mai norocos este în relație cu francezii să nu numești lucrurile pe numele lor adevărat, ci să le duci la îndeplinire sub nume atenuate, dacă numele adevărat poate provoca jenă sau alarmă.

Am declarat apoi că a emite o lege împotriva presei, chiar dacă este înfrumusețată cu titlul „împotriva calomniei”, ar însemna decretarea formală a aservirii poporului, ar însemna călcarea în picioare pe cel mai frumos articol din Declarația Drepturilor, în virtutea consideraţia incontestabilă şi incontestabilă că libertatea presei este apărarea tuturor celorlalte libertăţi.

Ceea ce am spus atunci se poate repeta astăzi. Trebuie să fim capabili să arătăm poporului ca dușman al tuturor libertăților prima persoană care îi propune direct sau indirect să îngrădească libertatea presei. Legea cu privire la suspiciune, legi care condamnau pentru insultarea reprezentarii nationale in persoana a cel putin unuia dintre membrii sai sau pentru subminarea increderii in guvern, nu erau numite nici direct legi impotriva presei; textele acestor legi nu conțineau o indicație directă că Comitetul Național a călcat în picioare sau a aruncat în foc articolul 7 din Declarația Drepturilor Omului și articolul 122 din Constituție. Și totuși era imposibil să îndrăznești să scrii un singur cuvânt fără să fii sigur de posibilitatea de a-l echivala cu cazurile nesfârșit de vagi stabilite în Codul penal al Decemvirilor. Și nu ar însemna promulgarea unei legi împotriva calomniei o revigorare completă a acestui sistem punitiv, mai ales dacă ar fi extins la detractorii poporului, ai Republicii și ai Convenției? Mă îndoiesc dacă, cu excepția acestor ultime cuvinte, un om liber ar putea să scrie un singur cuvânt care să nu poată fi interpretat ca fiind îndreptat nici împotriva poporului, nici împotriva Republicii, nici împotriva Convenției. Cine știe zicala, care, fără îndoială, aparține unei persoane inteligente: „Ia orice pasaj din Evanghelie; nu

vei găsi unul pe care Tribunalul Revoluționar să nu-l poată folosi ca bază pentru trimiterea fiului lui Dumnezeu la ghilotină.
Ori de câte ori urmau să facă legi împotriva calomniilor sau, ceea ce este același lucru, împotriva libertății presei, tot ce privește aceste legi era gândit, cântărit, spus și scris. Dar trebuie să repeți toate acestea iar și iar ori de câte ori dușmanii adevărului încearcă să-l înăbușe. Sfântul Matei a observat cu mult timp în urmă că necinstiții se tem de lumina puternică. Camille Desmoulins a împrospătat doar această veche zicală. Lustalo, explicând că tocmai această teamă dovedește nevoia de surse de lumină, ne-a arătat că calomnia îndreptată împotriva funcționarilor publici este chiar necesară pentru a-i face să-și îndeplinească atribuțiile cu o grijă deosebită și, de asemenea, să ne gândim că trebuie să fie în permanență pregătiți să dovedească inocența ta. Marat ne-a spus o mulțime de lucruri grozave în infirmarea argumentului
309
polițiști Malue102 și alții, când au vrut să dea și legi împotriva calomniilor. Și, în sfârșit, Declarația Drepturilor, Actul Constituțional ne-a garantat libertate nelimitată a presei. Acest lucru a fost făcut pentru ca noi, dacă este necesar, să ne apărăm toate celelalte libertăți împotriva asupririi de către cei de la putere; prin urmare, pentru a putea exercita supravegherea asupra Convenției în sine, aceasta nu poate, în sensul Constituției, să facă legi care să afirme că a vorbi despre ea, a discuta despre acțiunile ei, înseamnă a o calomnia.
Desigur, știm foarte bine că pentru ca autoritățile să nu mai fie nevoite să se teamă de niciun obstacol, este suficient să facem doar acest pas, adică. fă o lege care să reducă la tăcere pe toți cei care spun adevărul și să înghețe călimarele câtorva apărători ai principiilor. Și atunci opinia publică ar putea deveni exclusiv opinia guvernului și, în conformitate cu ceea ce ar fi spus ei înainte de 9 Thermidor, ar fi suficient un singur ziar pentru toată Republica.
Putem presupune că această idee a fost abandonată? Cărei magie secrete i se atribuie faptul că toate ziarele, în supunerea lor, par să aibă aceeași față? Nu se pare că există deja un singur ziar? Se vede cu ușurință o anumită consecvență în eforturile care se fac pentru a distruge puținele ziare care mai păstrează vreun caracter. Les Annales Politiques m-a mulțumit. Au fost editate de Salaville. Semăna cu înțelepții greci și a fost un profesor pentru noi toți. Din cauza unor mașinațiuni de neînțeles, a fost îndepărtat din această muncă, iar Mercier l-a forțat să iasă să ne răsfețe cu tirade plate și vulgare! Iar acest autor al cărții despre anul 2440103 ne duce în epoca lui Ludovic al IX-lea și a pelerinilor. Nu numai atât, Salaville este chemat la Comitetul de siguranță publică pentru a explica ultimul articol pe care l-a publicat în Annales. El este supus acolo unui interogatoriu atât de sever și atât de plictisitor încât promite că nu va mai scrie nimic atâta timp cât există o inchiziție pentru scriitori. L'Ami du Peuple este supus unui alt fel de chinuri. Nu se ştie la instigarea cui tiparul decide să exproprieze acest ziar, să-şi însuşească titlul şi întreaga întreprindere. În ceea ce mă privește, mă mișc tot timpul printre capcane. Numai cei care sunt ascultători, supuși și flexibili nu întâmpină nicio dificultate.
Membrii, atenție! Dacă permiteți această suprimare a opiniilor, atât scrise, cât și orale, ea se va răspândi asupra dvs. fără prea multă întârziere. Amintiți-vă de masacrele comise împotriva voastră în timpul

triumviratului, cât este nevoie ca acestea să se reia? Observați că deja se fac noi încercări în acest sens?
310
Văzând ușurința cu care, de multă vreme, legi care pot fi numite fără ezitare nepopulare sunt în mod constant adoptate la sugestia doar a câtorva oameni care vor în mod clar să uzurpe cu fermitate puterea guvernamentală, s-ar putea crede că fie am revenit la teroare. iar regimul lui Robespierre, sau toți senatorii, în afară de o duzină de luminari, nu pot să se supună decât pasiv ordinelor emanate de la cei din urmă. Sunt convins că de fapt nu există nici una, nici alta. Mărturisesc că până acum am avut, poate, o idee falsă, prea mică, despre Convenția Națională. Pe de o parte, nu există nicio îndoială că teroarea nu este în niciun caz organizată acolo în prezent, așa cum era înainte. Pe de altă parte, mai există cunoștințe, principii și bune intenții care pot contribui la victoria cauzei poporului și a democrației pure.
Dovada prezenței acestor cunoștințe, a acestor principii, a acestor bune intenții, am găsit-o în toate judecățile care au răsunat la procesul tiranului. Acolo, fiecare dintre deputați, fiind nevoit să vorbească deschis, și-a arătat adevărata măsură a abilităților și a moralității sale republicane.
Pe baza acestui fapt, pot evalua componența Senatului în ansamblu. Număr rezultatele și observ că senatorii ar trebui să fie ceea ce au fost și ceea ce sunt acum.
Deosebesc două partide care sunt diametral opuse atât în direcția lor, cât și în ceea ce privește structura statului. Sub influența circumstanțelor, forța unei părți sau a alteia se schimbă; numai asta explică de ce fiecare dintre ei câștigă la rândul său. Sunt gata să recunosc că amândoi vor Republica; dar fiecare își dorește în felul său. Se dorește s-o vedem ca burgheză și aristocratică; cealaltă crede că ea l-a creat popular și democratic și vrea să rămână așa. Se vrea Republica de 1 milion, care a fost mereu dușman, conducător, extorsionist, opresor, sânge în raport cu restul de 24 de milioane; milioane, care din timpuri imemoriale s-au bucurat de lenevie în detrimentul sudorii și ostenelii noastre. Cealaltă parte vrea Republica pentru ceilalți 24 de milioane care i-au pus temelia, au cimentat-o cu sângele lor, hrănesc, susțin și furnizează Republica cu tot ce are nevoie, o protejează și mor pentru siguranța și gloria ei. Prima partid vrea patricieni si plebei in Republica; vrea să vadă un număr mic de privilegiați și stăpâni, sătui de excese și plăceri, iar majoritatea reduși la cea mai mizerabilă stare de iloți și sclavi. Cealaltă parte dorește pentru toată lumea nu numai egalitate în drepturi, adică egalitate pe hârtie, ci și prosperitate cinstită, garantată prin lege satisfacerea tuturor nevoilor materiale, asigurarea tuturor avantajelor sociale ca compensație echitabilă și obligatorie pentru cota muncii. pe care toată lumea îl aduce la cauza comună .
311
După cum am spus deja, sub influența circumstanțelor, echilibrul de putere al partidelor plebee și patriciene se schimbă, iar acest lucru explică în primul rând de ce fiecare dintre ele câștigă alternativ avantajul asupra celuilalt. Este recomandabil să investighezi care sunt aceste circumstanțe? Da, pentru că poate putem găsi o modalitate de a face ca aceste împrejurări să lucreze constant în favoarea partidului căruia ne-am dedicat, care, suntem siguri de asta, este cel mai bun partid conform tezei de netăgăduit: „Scopul de societate – fericire

universală” și în conformitate cu adevărul, pe care l-am prezentat cu suficiente dovezi, că ne străduim exclusiv pentru acest scop.
Trebuie să vorbim multe în această problemă, iar acest lucru nu ne va permite să ne ducem cercetările atât de departe cum ar trebui: ne vom concentra doar pe problemele principale.
Întrucât omul este un grup de pasiuni opuse, este imposibil ca în fiecare adunare de oameni a căror sarcină este să formuleze legi, toată lumea să-și dorească numai legi bune, adică legi mai potrivite cu interesele generale decât cu cele private.
Acest lucru demonstrează incontestabil că într-o astfel de adunare vor exista în mod inevitabil două partide: una care vrea binele și nu are nevoie de altă recompensă decât glorie, cealaltă care vrea răul de dragul interesului propriu josnic și al propriului beneficiu personal, pentru toți oamenii. sunt întotdeauna conduse de un fel de interes.
Această irezistibilă inevitabilitate a existenței a două partide într-o adunare reprezentativă este bună pentru țara reprezentată; iar acest beneficiu este foarte semnificativ, pentru că ambele părți adverse au putere mai mult sau mai puțin egală. Atunci când ambele sunt exprimate clar cu privire la orice problemă, atunci, în primul rând, se poate spera că această discuție va fi exhaustivă; în al doilea rând, că un partid bun va prevala pentru că va primi un sprijin extraordinar din partea oamenilor, care întotdeauna vor și pot dori doar ceea ce este bine pentru ei; iar manifestarea clar exprimată a voinței sale, combinată cu influența puternică a rațiunii și a adevărului, face ca înșelăciunea să se plece și, din frică sau din restul modestiei, să fie de acord cu ceea ce nu ar fi în niciun caz de acord de la virtute.
Când în orice adunare legislativă vedem în principal un singur partid, iar dezbaterea de acolo pare puțin animată, va fi aproape sigur să ajungem la concluzia că în ea a prevalat un partid prost și că majoritatea membrilor adunării au format un partid. alianță împotriva poporului.
Prin urmare, dacă mulți spun că visează la un timp în care orice adunare de delegați ai poporului va avea, parcă, o singură voință și nu va fi împărțită în nicio chestiune, atunci o astfel de opinie provine din ignoranță sau din intenții viclene.
Această afirmație se bazează pe experiența noastră revoluționară.
312
Tocmai din vremea când în senatul nostru domnește această înfățișare de armonie de nesfârșit și unanimitate perfectă, ne-a dat atâtea legi rele.
Doar atunci când apariția fiecărui articol din codul nostru a fost însoțită de tunete și fulgere, cu activitatea furtunoasă a ambelor părți luptă energic, și cu strigăte puternice ale întregului popor exprimându-și liber părerea și supraveghend cu atenție ceea ce se întâmpla. - abia atunci, zic eu, au primit noi suntem legi cu adevărat populare, binefăcătoare și marcate de caracterul de democrație autentică.
Tactica fiecărei partide se rezumă, evident, la lupta pentru cea mai mare creștere a dimensiunii propriului partid, până când acesta va prevala asupra celuilalt.
Această tactică, urmată cu succes diferit de ambele părți în Convenția noastră, a fost cea care a adus victoria uneia dintre ele, acum celeilalte.
Astăzi este rândul partidului patrician să câștige.
Înseamnă asta că partidul plebeu nu mai există? Că a fost mituită de o altă parte? Și că nu mai există virtuți în Convenție? Deloc. Acum am

deplină încredere în contrariul. Înseamnă doar că partidul plebeu a pierdut în lupta pentru superioritatea tactică, că a permis apărătorilor lui 1 milion să capteze puterea supremă pe care trebuia să o păstreze în mâinile sale pentru a putea continua să fie utilă celor 24 de milioane. oameni.
Din toate acestea rezultă că, pentru a realiza binele majorității, este nevoie doar de a putea reda partidului plebeu superioritatea de forțe pe care a pierdut-o. Ceea ce s-a organizat cândva poate fi organizat din nou. Nu există nicio îndoială că partidul popular a fost la un moment dat mult mai puternic în Convenție decât partidul dușmanilor poporului. De asemenea, este incontestabil faptul că aproximativ aceleași persoane care au alcătuit această forță rămân în Convenție și acum. Mai mult, este incontestabil că cel care a fost înzestrat cu virtuți le va avea mereu și că doar câțiva prieteni adevărați ai libertății pot deveni cu adevărat dușmanii acesteia. De asemenea, este incontestabil că, chiar și cu forțe nesemnificative, partidul poporului, care, așa cum am spus, va fi susținut necondiționat de popor și de influența puternică a adevărului și a rațiunii, va învinge întotdeauna. Prin urmare, este incontestabil că delegații poporului au nevoie doar de pricepere și puțin curaj pentru a recăpăta oportunitatea de a crea un guvern pe o bază demnă de Republica Franceză.
Dar cum să restabilim acea superioritate a forțelor, care este necesară în acest scop și care a fost lăsată să alunece? Pentru a găsi modalități de a face acest lucru, ar trebui să studiem modul în care au fost lipsiți de această superioritate.
A abate pe cei mai luminați oameni din domeniul glorios și util și discuția drepturilor suveranului de la tribuna legislativă; învestiți acești oameni cu puteri largi

mittah și uimește-i cu strălucirea acestor puteri; procedați la fel cu misiunile proconsulare în departamente; adaugă la aceasta practica dezastruoasă a libertății, când comitetele aranjează în senat înfățișări de lit de justiție și supun în mod imperios aprobării acestuia proiecte de legi pe care și-au făcut o obișnuință să le decrete dintr-o dată, fără să dea timp măcar să le audă și să le înțeleagă; să intimideze oamenii îngusti cu sunetul retoricii și al vicleniei suspecte, de parcă nu s-ar fi știut că bunul simț brut al „Părintelui Gerard” 105 nu a indicat întotdeauna cu succes Constituantei ce rău trebuie distrus și ce bine ar trebui să fie distrus. fi realizat; cuceri oameni simpli și cinstiți, inspirându-i: tot ceea ce se face are ca scop asigurarea calmului și liniștii, iar din moment ce pacea și liniștea sunt cele mai mari binecuvântări, acestea trebuie dobândite cu orice preț; în sfârşit, să reducă la starea de totală neînsemnătate acea majoritate a senatului, pe care şefii săi în insolenţa lor insolentă o dispreţuiesc atât de mult, încât îl numesc o gaşcă de ticăloşi - acestea sunt principalele metode prin care susţinătorii sistemului patrician, prietenii. acelui popor, care numără 1 milion, a căpătat putere asupra deciziilor Areopagului și a pus pe nesimțite principiile și fundațiile Republicii sub amenințarea morții iminente, care acum planează asupra lor *
A avertiza asupra pericolelor pe care le prezintă aceste conspirații și a le frustra prin cele mai naturale și mai simple mijloace înseamnă a le face inutile.
Și partidul plebeu va prevala din nou. Și zorii democrației vor răsări din nou, puri și strălucitori. Declarația Drepturilor Omului și Constituția din ’93 vor ieși din starea de umilință în care sunt

cufundați și din pericolele la care au fost supuși de cabalele conspirative. Și toți cei care vor contribui la această mare cucerire vor fi răsplătiți din momentul în care vor apărea pe postul de luptă cu titlul de prieteni ai poporului. Și toate amăgirile lor, chiar și toate greșelile lor grave, vor fi uitate în timpul revoluției. Și tot ceea ce s-a făcut în căldura luptei asociate cu marea răsturnare și marea perestroika va fi considerat legal și necesar. Și întregul popor se va gândi doar să se contopieze în brațele unei fericiri comune, care să le permită să se bucure de cea mai perfectă guvernare pe care l-ar putea crea înțelepciunea omului.
deputați plebei! Trezeşte-te. Gândește-te la gloria pe care o poți câștiga de la contemporanii tăi și de la urmașii tăi. Acum vă voi descrie faptele mărețe pe care le-ați îndeplinit. Îți aparțin. Ei aparțin chiar poporului, însăși virtuților, care și acum stau în senat. Vor permite cu adevărat ca munca lor să fie călcată în picioare? Vor suferi ei cu adevărat că legile maiestuoase, pe care le voi aminti acum, se vor dovedi a fi doar o modalitate de a înșela poporul francez? Îl vor tolera cu adevărat pe aristocrați, pa-314
legislația care era dăunătoare oamenilor, legislația bogaților, a dezonorat legile de odinioară și le-a luat locul?
Amintiți-vă, deputaților plebei, legea prin care promiteți că veți da un teren fiecărui apărător al patriei la sfârșitul războiului! Adu-ți aminte de legea prin care ai asigurat o existență decentă pentru infirmi, tineri, bătrâni și săraci de tot felul. Amintiți-vă legea privind acordarea de muncă pentru ambele sexe și orice profesie! Amintiți-vă de legea privind organizarea educației în conformitate cu minunatul plan al lui Lepflhtier, pe care dumneavoastră, dând dovadă de măreție și înțelepciune, ați adoptat-o mai întâi, deși cu modificări foarte mici; conform acestei legi, în conformitate cu principiul că patria este obligată să ofere tuturor o educație egală, a fost necesar să se asigure această educație egală pe cheltuiala statului pentru a hrăni și întreține toți copiii pe parcursul educației lor! Amintește-ți de acea lege extrem de binefăcătoare, contrar a tot ceea ce s-a spus despre ea, prin care stabilești limitele lăcomiei nesățioase și ale speculațiilor ucigașe; despre acea lege, căreia, pentru a deveni divină, nu îi lipsea decât faptul că se ocupau de punerea ei universală în aplicare! Amintiți-vă de Constituția aprobată la 10 august 1793! Gândiți-vă și la legea care garantează alocări de pământ pentru sans-culottes săraci în detrimentul posesiunilor inamicilor patriei! Toate aceste legi sunt proprietatea săracilor. Onp i-a câștigat cu prețul sângelui lor. Iar numeroasele noastre batalioane, întorcându-se după isprăvile pe care le-au înfăptuit, la fel ca toți francezii care au susținut cu curaj revoluția acasă, nu vor tolera ca aceste foloase, dobândite prin curajul lor și garantate solemn prin actele tale, să le scape. Nu veți dori să vă lipsiți de gloria asociată cu acordarea acestor binecuvântări și nu veți aștepta ca ei să o facă ei înșiși. Într-un alt număr, voi analiza mai detaliat fiecare dintre aceste legi, care sunt cu adevărat demne de o revoluție democratică. Îi voi scoate din uitarea criminală. Voi enumera atacurile care au fost deja comise împotriva lor. Și din moment ce văd că gajul, pământul și oamenii de pe el, încă există, promit fără nicio ezitare să arăt calea corectă de a oferi oamenilor posibilitatea de a folosi ceea ce a fost recunoscut ca fiind al lor.
Cât de plăcut este să vezi un tablou cu faptele voastre lăudabile, deputați plebei, la fel de deplorabil să contempleți un tablou cu fapte cu totul diferite ale unei cliche patriciene, a căror păstrare nu

trebuie să îndurați; mai degrabă, disprețuind moartea, trebuie să-ți riști propria viață pentru a obține răsturnarea lor. Nu trebuie să selectez o anumită perioadă de timp sau să acopăr o gamă largă de probleme pentru a indica măsurile cele mai dezastruoase, cele mai subversive în raport cu sistemul republican, ale cărui forțe motrice se dezintegrează.
315
în fiecare zi. Îmi este suficient să repet seria de observații despre deplorabila noastră mișcare înapoi, date de mine în ultimul meu număr. Deputați ale căror sentimente sunt încă vii, nu veți putea citi asta fără lacrimi amare, fără rușine că ați lăsat răul să meargă atât de departe, fără să tremurați la gândul cum îndrăzniți să vă întoarceți în departamentele voastre înainte ca acest rău să fie complet corectat. .
Ascultă-mă și nu respinge adevărurile dure exprimate de un om care este convins că înțelege corect care este treaba și care este departe de dușmanul țării sale, contrar a ceea ce pretind oamenii răi.
Bunii patrioți, după ce au întâmpinat cu satisfacție planul ziarului meu, realizând că este o istorie scrupulos de strictă și imparțial critică a modului în care funcționează guvernul zi de zi, sunt tulburați de pauzele la care mă obligă din ce în ce mai multă mișcare . . Ei se tem că întârzierile constante cauzate de aceste obstacole îi vor lipsi de unele dintre acele considerații și observații, pe care le consideră foarte importante din cauza adevărului lor incontestabil și a legăturii strânse cu principiile. Trebuie să-i calmez imediat. Ei pot conta pe ochiul meu critic pentru a-i ajuta să nu rateze nimic; că puțin mai devreme sau puțin mai târziu vor primi în continuare de la mine cea mai completă listă cronologică a gafelor și acțiunilor răutăcioase ale domnitorilor. Ei pot fi siguri că nu mă voi teme să măresc ziarul meu ori de câte ori împrejurările o vor cere, că voi relua întotdeauna de unde am rămas și în niciun caz nu voi arăta milă celor de la putere ale căror fapte și obsechioși și jurnaliştii reptile descriu invariabil acţiuni în pliantele lor cu culori diferite decât mine. Sarcina mea este să adun adevărul gol, întregul adevăr despre oameni și acțiunile lor, pentru a le transmite posterității. Dacă nu aș fi îndeplinit această sarcină, descendenții noștri înrobiți, ca urmare a eforturilor hackurilor plătite și înșelătoare, ar fi fost în întuneric despre cine și cum i-au adus în această stare.
A te îndoi că tot ceea ce se întâmplă în acest moment duce doar la înlocuirea unei asupriri cu alta, și că acest lucru aproape s-a întâmplat, înseamnă a refuza să recunoaștem faptul evident. Există o mare diferență între poziția noastră actuală și ceea ce a fost înainte de 9 Thermidor? Noile comitete guvernamentale nu tratează Convenția în mod arbitrar? Cel mai puțin ce se poate spune despre ei este că se țin când îl vizitează, ca un rege când vizitează Parlamentul și, în același timp, nici măcar nu se deranjează să pretindă că îl consultă; când vocea oracolului proclamă că comitetul, în înțelepciunea sa profundă, a luat cutare și cutare hotărâre, nu pot exista considerații care să împiedice senatul cu aprobarea unanimă a acestei hotărâri orbește și fără un singur cuvânt. Îndrăznește să faci o propunere de permanență și nu
316
succesiunea acestor comitete infailibile. Unii membri ai Convenției sunt limitati în libertatea lor de exprimare. Sute de bastile, epurate de toți prizonierii aristocrați, sunt repopulate cu patrioți, al căror număr nici nu poate fi determinat, pentru că s-a avut grijă să desființeze rubrica „Starea închisorilor” din ziare. Principiul sacru

al judecății cu juriu este rușinos încălcat. Învinuiții, după achitare, sunt din nou închiși în același dosar; iar ca urmare a unei încălcări atât de flagrante a unui principiu demn de respectat, un mare număr de acuzați nu știu când se pot aștepta ca nevinovăția lor să fie în cele din urmă stabilită. Atunci tribunalul, care a venit să-l batjocorească pe cel care se numea pe drept sângeros, este desființat, pentru că nu a vrut să vărseze sânge degeaba, pentru că, aderând la o politică mai înțeleaptă, mai patriotică, nu a dat semnal să aducă 44. mii de comitete revoluționare pentru justiție Republica. Acest lucru sugerează în mod firesc că bărbații care au făcut parte din acest tribunal s-au dovedit nepotriviți pentru că au acționat în conformitate cu dictaturile conștiinței și, prin urmare, există toate motivele să bănuim că cei care au acceptat să-i înlocuiască nu pot fi decât călăi angajați: aceștia sunt sclavi care , în legătură cu fiecare caz, va cere ordine pentru a ști dacă ar trebui să condamne sau să-l achite pe acuzat, așa cum se spune că au făcut predecesorii lor sub Robespierre. Și o astfel de subversiune a principiilor se realizează în mod ciudat sub frumosul pretext al respectului pentru unul dintre ele, care spune că este periculos să lași puterea în aceleași mâini prea mult timp. Există o singură putere în toată Republica căreia nu i se poate aplica acest principiu.
Oricine are ochi și își dă osteneala să-i deschidă, bineînțeles, nu poate decât să găsească ieșit din comun că chiar în momentul în care, prin grația unei cliche care a acaparat complet puterea, decretele favorabile acesteia au provocat o creștere uriașă. în prețurile tuturor alimentelor și altor mărfuri, prin alte acte de putere, sursele de subzistență ale clasei muncitoare au fost reduse și aproape anulate. Hotărârea Comitetului de Siguranță Publică din 16 Frimer a stabilit că, începând de la prima pluvioză, lucrările de producție a armelor se vor desfășura nu la zi, ci la bucată (pe bază de contracte) 10c; că antreprenorii ar reţine numai atâţia muncitori pe care ei vor considera de cuviinţă, iar acei muncitori pe care nu i-au reţinut vor fi obligaţi să se întoarcă la batalioanele lor. Consecința acestei măsuri va fi că mulți muncitori, tați de familii care își întrețineau familiile cu munca zilnică, mergând la armată, vor lăsa multe femei și copii în cea mai extremă sărăcie printre o mulțime de bărbați lacomi, negustori și tot felul. de negustori, care par să fi învățat să sugrume oamenii și să-i înfometeze foamea. Potriviți asta
317
o stagnare bruscă în ateliere, aceeași situație survenind în același timp pentru toate soțiile sans-culottelor, angajate acasă la producția de uniforme pentru trupe. A fost o întreprindere excelentă, care, oferind un venit cinstit tuturor reprezentanților acelui sex, care anterior fuseseră adesea forțați să caute câștiguri necinstite, le-a trezit dragostea pentru patria lor, acceptându-i în serviciul ei, amintindu-le constant de apărătorii ei. și încurajându-i să găsească mijloace de subzistență în salarii, a căror recompensă suplimentară era satisfacția de a-și ajuta să-și îmbrace prietenii, frații, soții și fiii.
Este destul de ciudat că, în timp ce Dubois-Cranset la ședința 25 Frimer a anunțat nevoia de a continua operațiunile militare iarna, trupele noastre nu mai au nevoie nici de uniforme, nici de arme. Câte presupuneri se pot face cu privire la motivele secrete ale acestor măsuri! Pe de o parte, regulamentele tale le permit foștilor nobili să roiască în Paris, pe de altă parte, au scopul de a alunga din Paris pe cei mai mulți dintre sans-culottes și de a-și scufunda soțiile și

copiii în cea mai teribilă sărăcie. Unde duc toate astea? Nu este oare pentru a salva oamenii „în pantaloni” de anxietatea pe care o pot provoca oamenii din cei „fără pantaloni” și pentru a forța femeile să-și vândă trupurile de dragul pâinii lor zilnice acelui pumn de dandi, de la care există nu este deja trecere pe toate străzile, piețele și locurile de promenadă? De ce nu ar trebui să fie asta cu adevărat? Este posibil să privăm ceva dintr-o parte atât de prețioasă a societății? Este posibil să lase nesatisfăcut vreuna dintre dorințele ei? „Proștii există în această vale pentru ca ea să se bucure de micile bucurii ale vieții”. Prin urmare, este destul de firesc ca nivelul ridicat de patronaj acordat prostituției la Paris. Totuși, când la curte domnește desfrânarea, orașul urmează întotdeauna un exemplu similar; vom reveni la acest subiect foarte curând.
Prima jumătate a nivozului poate fi cu siguranță remarcată mai ales în analele aristocrației, ca nemaiîntâlnită de la ascensiunea adunărilor naționale. Niciodată nu am putut călători atât de lungi într-un timp atât de scurt. La 1 Nivoz a apărut un decret de amânare a tuturor vânzărilor de bunuri ale părinților și mamelor emigranților, precum și propunerea lui Grégoire de a ne întoarce masa: aristocrație și superstiție, mergând mereu mână în mână și gata să renaște. la ordinul tiraniei, s-au bucurat din tot sufletul, privind această întâlnire.
Totodată , au fost făcute propuneri pentru a permite exportul gratuit de specii, pentru a lua măsuri pentru reducerea numărului de bancnote și pentru desființarea maximului. Trei măsuri care trebuiau să producă miracole! În ceea ce privește specia, diversele operațiuni efectuate de guvern au pus-o la dispoziție în cantități mari; unii membri
318
liderii acestei industrii trebuie să-și dorească să facă afaceri, iar libertatea largă a exportului de bani li se potrivește foarte mult: era imposibil să se gândească la o modalitate mai bună de a înfrumuseța insidiositatea acestui truc fraudulos decât să o facă o condiție pentru import. a unei cantități egale de prețuri de necesități esențiale, de parcă pe pământul Franței ar fi imposibil să se găsească cele necesare vieții în cantități suficiente și mai mult decât suficiente pentru populația sa. În ceea ce privește reducerea masei assignatelor, nu există o modalitate mai eficientă de a le discredita decât publicarea oficială a faptului că sunt prea multe dintre ele în circulație și nu ar trebui să ne mirăm dacă plătim acum pentru asta la cea mai mică achiziție; nu trebuie să fii surprins dacă un muncitor, chiar și unul al cărui salariu zilnic era odată considerat foarte bun, acum moare de foame; și nu înțeleg cum un deputat este acum aranjat să trăiască din cei 18 franci ai lui, dacă îi primește în bancnote. Cât despre abolirea maximului, vedem consecințele sale remarcabile; si se vede cu usurinta in ce masura frazele bunului Rafron si apelul senatului la poporul francez i-au miscat pe toti negustorii si negustorii la tandrete.
3 nivoz a decretat în cele din urmă desființarea maximului.
4 nivoz induc în eroare cu privire la propunerea curajoasă a lui Noël Pointe 107. Este destul de înțeles că clica patriciană a ascultat fără nicio plăcere acest prim manifest împotriva asupririi nedemne a patrioților – manifest care exprima îndoielile că au fost posibile rezultate bune pentru un popor autentic din abolirea maximului; un manifest care i-a expus fără milă pe apărătorii devotați ai curții și ai orașului; manifest, în care s-au auzit cuvinte atât de groaznice: „Teroarea și-a schimbat doar numele, a trecut în alte mâini și se desfășoară într-un mod nou... Nu mai este de ales între moarte și mântuirea patriei. .”

5 nivoza era ziua cererilor. S-a remarcat de mult timp că clica acum dominantă iubește lingușirea la fel de mult ca regii. Ea face de mult tot posibilul pentru a primi săptămânal laude măgulitoare de la secțiile pariziene „în forță”. Dacă un scriitor și-a interzis să recurgă la hiperbole, el trebuie să explice tot ceea ce poate da naștere la neînțelegeri. Sunt oameni care cred că atunci când oamenii vorbesc acum despre secția din Paris „în plină forță” vor felicita Senatul pentru cutare sau cutare decret, acest lucru dezonorează cu adevărat întreaga componență a secției. Departe de. Ceea ce se numește aici „întreaga echipă” este deseori formată din 15-20 de lachei, care au scris cu litere mari pe frunte că sunt sclavi și care au îndrăzneala nerușinată de a se declara reprezentanți ai unei părți atât de mari din oamenii. Până acum multe secții pariziene au reușit să se salveze de toate influențele intrigătorilor care doreau să-i compromită prin metode atât de nerușinate. Suburbiile erau deosebit de bune în a se proteja de contagiune. Dar eu pentru-
319
Uneori este necesar să descriem faptele minunate ale întâlnirii celui de-al 5-lea Nivoz. Secțiunile lui William Tell, Fraternyte și Fonteigne-Grenelle au venit „în plină forță” pentru a felicita Convenția pentru eforturile sale și pentru a-i cere să-și reînnoiască instituțiile administrative fără întârziere, alungând pe ignoranți și înlocuindu-i cu oameni educați. Această măsură ar trebui să completeze expulzarea lucrătorilor. Era nevoie pentru a sărăci mulți patrioți, părinți de familii care dețin funcții în instituțiile statului, și pentru a plasa acolo tot felul de foști preoți, toți foștii nobili și tot felul de dandi (sub guvernarea precedentă, ipocrizia și intriga celor care regulă acum au reușit deja în multe dintre ele să le atașeze; dar era o marfă mixtă; acum va fi răutatea și antipatriotismul în forma sa cea mai pură). De ce folosesc toate aceste nume? L'Orateur du Peuple nu vrea să-i mai audă. „Oratorul” le impune pozitiv o interdicție în Nr.50 al său, din aceeași 5 nivoz. Acolo spune, în deplină concordanță cu cursul poveștii noastre, lucruri magnifice despre sfârșitul războiului ignoranților împotriva oamenilor educați, al săracilor împotriva celor bogați. El are dreptate. Acum bogații sunt în război cu săracii, iar cei educați sunt în război cu sans-culottes buni. Cuvântul ăsta îmi revine mereu sub condei... Forța obișnuinței! Freron a condamnat și acest cuvânt la distrugere în numărul său 50, probabil pentru că avocatul unei națiuni de 1 milion dorește să-i redea dreptul de a folosi expresiile „populație, oameni de rând” pentru a desemna o națiune mare.
6 nivoz Clausel108 stârnește amărăciune și amărăciune împotriva patrioților, asigurând că mai sunt oameni însetați de sânge care cer un milion de capete. Un membru al Convenției a cerut să vorbească după acest discurs și, pentru că și-a exprimat furia față de partizanismul de a da cuvântul campionilor unui singur partid, a fost amenințat cu închisoare.
La 7 Nivoz, având în vedere că Merlin din Douai a fost obligat prin decret să raporteze prea devreme asupra membrilor fostelor comitete guvernamentale, el a spus Convenției că nu va face niciun raport; că Convenția trebuia pur și simplu să se mulțumească cu rezultatele muncii sale și nu trebuia să fie pe deplin informată pentru a decide asupra necesității unei comisii de 21 de membri. Plină de încredere, Convenția, sau cel puțin cabala atotputernică, răspunde: „Să fie așa cum vrea”.

8 nivoz din Convenție vorbesc despre ticăloși, răuvoitori, care răspândesc zvonuri că Parisul amenință foametea. Dar foamea nu amenință, a început deja. Regii au dat tot felul de nume plăcute celor care au îndrăznit să mormăie din cauza sărăciei, chiar în vremea când ea și-a cufundat o mie și una de înțepături în oameni. Cu toate acestea, Couturier și-a dat seama că era urgent să împiedice vânzarea pâinii la Paris la un preț

320

„one corse” * per livre. El a spus că până și guvernul monarhic a înțeles întotdeauna cât de important este să nu conducă clasa săracă la disperare, că a făcut sacrificii pentru a menține prețul pâinii la un nivel corespunzător mijloacelor lor și a obținut un decret care de acum înainte prețul pâinii nu ar putea depăși pe cel care a fost înregistrat în ziua adoptării decretului. Deci, din nou, maximul? Deci, este nevoie de el? Și ați recunoscut și nevoia de a-l restaura pentru lemn de foc? Dar dacă este necesar pentru pâine și lemn de foc, nu este necesar și pentru altceva? Am nevoie doar de pâine și lemn de foc? Dar ce înseamnă toate aceste măsuri? Când acționezi ca legiuitor, trebuie să ai o viziune largă asupra lucrurilor. Dacă locuiți la Paris și formați un Senat în acest oraș, atunci acesta nu este un motiv să nu vedeți ce se face în afara zidurilor sale. Mănâncă și pâine la zece leghe de Paris. De ce spun „mănâncă”? .. A fost mâncat cândva și ar fi trebuit să fie mâncat acum. Ei trăiesc numai din cartofi și alte culturi de rădăcină. O plasă de grâu, de 270 de lire, se vinde cu 140-150 de franci. Cunosc o comună din districtul Montagne Bon-Hère, aceasta este comuna Verneuil (sunt exact în toate afirmațiile mele), care este formată din 150 de gospodării. Nefericiții lor locuitori s-au îndreptat în ultima extremă către administrația raionului cu cererea de a le elibera puțină făină. Au primit 6 chintale, 600 de lire sterline, suficiente pentru a susține șase familii timp de un deceniu și li s-a spus să nu mai vină. Când departamentele vor avea din nou voie să-și ridice vocea în voie pentru a raporta situația dureroasă în care lâncezesc acum, vom auzi plângeri teribile, triste. A oferi oamenilor temeiuri pentru comparații între timpul prezent și cele mai grele vremuri ale monarhiei este, fără îndoială, unul dintre mijloacele principale pe care le pot folosi cei care vor să ne vadă având din nou un rege. Se face o muncă foarte energică în această direcție, așa cum a arătat la aceeași întâlnire lectura memorabilei lucrări „Le Spectateur Français” 110, care, poate în zadar, și-a făcut prea multă faimă. Într-o țară a libertății presei și a tuturor celorlalte libertăți, precum și a încrederii în virtutea poporului, o asemenea calomnie ar fi scuipată doar cu dispreț. Acesta nu este nicidecum cel mai puternic dintre mijloacele folosite pentru restabilirea monarhiei. Și citirea unui pamflet delirant și apoi rostirea discursurilor furtunoase împotriva ultimilor descendenți ai dinastiei Capet, nu este nicidecum cel mai bun mijloc de a distruge regalismul.

9 nivoza, șapca Libertății, în care un membru al Convenției a urcat pe podium, a fost aproape insultată: Armonville,

* Coreei - acest nume a fost dat publicului de bancnotele în cupii de 5 franci, care au fost emise în 1790 și 1791. și purta semnătura unui oficial numit Corse (Prim, traducător).

21 Gracchus Babeuf, vol. III

321

pus-o, au forțat-o să-l dea jos. Societățile populare ale întregii Republici au fost și ele supuse condamnării generale, când propunerea lui Michaud, care cerea pentru ele protecția senatului împotriva

oricărui fel de asuprire ale cărora erau victime, a fost dat deoparte de amendamentul fratern al lui Giraud-Pouzol, 112 întrucât trunchiul tuturor acestor societăţi trebuia lovit, atunci ramurile aparţinând aceleiaşi rase nu merită un tratament mai atent. Și după toate aceste victorii ale dușmanilor patriei, este destul de de înțeles că se ia hotărârea de a scoate sechestrul din averea străinilor aflați în război cu Republica 113, și de a restitui sumele contribuite la vistieria statului. ca urmare a acestor sechestrari. Numai ca urmare a unor eforturi neobișnuit de curajoase, deputații plebei au reușit să adopte, ca excepție, o rezervă conform căreia 2.200.000 de livre la Banca Saint-Charles nu puteau fi restituite. Nu trebuie să fie permis, a spus un membru al Convenției, adresându-se președintelui Bentabol114, care a închis brusc ședința pentru a nu supune la vot această excepție, această sumă nu trebuie lăsată să fie folosită de Cabarus pentru a plăti calomnii. îndreptate împotriva patriei şi coruperii opiniei publice. Ca jurnalist, în curând voi explica oamenilor odată pentru totdeauna ce este acest Cabarus.

10 Nivoz, decretul prin care britanicii, hanovrienii și spaniolii nu trebuie luați prizonieri este abrogat. Această lege nu a fost niciodată respectată cu strictețe, dar într-o perioadă în care decretele sunt emise numai în folosul dușmanilor noștri, a fost destul de consecvent să le acordăm această curtoazie.

11 nivoz a fost adoptată o proclamație pentru desființarea maximului. Garantează cele mai bune rezultate ale acestui act... Desigur, pentru un popor format din 1 milion. Cât despre ceilalți oameni, li se spune ce le-au spus regii mereu: „Săraci oameni, aveți răbdare”. Adevărat, acum expresia este oarecum înmuiată: „Dar după atâtea dezastre, faptele bune (ale acestei legi privind desființarea maximului) nu vor apărea atât de repede pe cât sunt urgente nevoile noastre. Orice trecere bruscă de la o ordine a lucrurilor la alta, orice schimbare, oricât de utilă, nu trece niciodată fără șocuri și este întotdeauna asociată cu unele inconveniente. Urmează apoi promisiunea că se va întâmpla o mare minune, că casta negustorilor, al cărei element a fost și va fi mereu lăcomia, lăcomia, va renaște și va fi formată din cei mai buni oameni din lume, cei mai generoși și cei mai altruişti . Este deja vizibil. Și iată locul unde se proclamă miracolul: „Reprezentanții tăi își pun toate speranțele pe caracterul care distinge națiunea franceză, iar atunci aprovizionarea cu alimente va fi asigurată. De acum înainte, fraternitatea nu va mai fi o vorbă goală între noi; va respinge, în egală măsură, calculele avariției și fricile false, benefice numai celor lacomi.



speculatorii și creând artificial un deficit de produse. Sclavii „în forță”, și anume negustorii din secția Buttes-de-Moulins, numită anterior Montagne, și încă mai devreme și Buttes-de-Moulins, au venit la Convenție să-l felicite pentru această mare faptă de desființare a maximului. . Exemplul lor a fost urmat doar de frații lor - sclavii de la secția Observator, iarăși în plină forță, iar contemplatorii Libertății au avut măcar o oarecare satisfacție să vadă cum, în acea zi dedicată complimentelor, Senatul își culegea recolta mult mai puțin decât de obicei, iar maestrul de ceremonii al lui abia a trebuit să prezinte pe cineva, iar în Buletin, care a apărut a doua zi, titlul „Felicitări și starea de spirit a societății” era foarte scurt. Întâlnirea a fost apoi dedicată expunerii unei noi lucrări regaliste, To the Lovers of the Good Old Time. Freron atribuie toate aceste scrieri regaliste complicilor lui Robespierre. Este adevărat că toți

cei care îi citesc ziarul, că toată audiența lui de la Palais Royal vorbește despre regat doar pentru ca toți să-l audă, și totuși ar fi indecent să-i bănuim că sunt implicați în misterul apariției acestor scrieri și de a încerca cu ajutorul lor să sondeze atitudinea opiniilor publice față de dorința ta cea mai pasională. Oricum ar fi, Fréron încheie cerând păstrarea libertății presei, pe care o dorește mai ales pentru el însuși, pe când nu s-a gândit niciodată, de exemplu, să o ceară în legătură cu persecuția Tribunului Poporului, care este, desigur, cel mai regalist cunoscut.scriitori. Dar, de altfel, despre regalism și scrierile regaliste. Acum încep să vorbească despre Cabarus, pe care Tallien îl numește solemn înaintea întregului senat soția sa bună și legitimă. El adaugă că a cunoscut-o acum 18 luni la Bordeaux, că a fost persecutată sub Robespierre, că pe Thermidor 12 urma să fie executată, dar i-a asigurat eliberarea, iar pentru aceasta s-a căsătorit cu el, că o va proteja în ciuda toate și împotriva tuturor, așa cum un soț bun ar trebui să-și apere soția. Și acum trebuie să vorbesc sever. Vorbim despre ceva departe de a fi lipsit de importanță pentru Patria Mamă. Este timpul ca Franța să știe ce este acest Cabarus, soția lui Tallien; este timpul ca Franța să afle și care sunt alte persoane care exercită o influență nu mică asupra conduitei guvernului. Orice adevăr este util de publicat. Marat nu ar rata nicio ocazie de a exprima adevărurile pe care le voi dezvălui. Noi scriitori liberi ar trebui să-l înlocuiască. Să fim la fel de cinstiți de neclintit, de neclintit ca el.

Francezi! Sunteți din nou sub stăpânirea curvelor: tot felul de Pompadours, Dubarries, Antoinettes au renascut și ei vă conduc și le sunteți în principal datori pentru toate dezastrele care s-au abătut pe dvs. și pentru acea regresie regretabilă care vă ucide. revoluţie. A fost o zi frumoasă pentru virtute și pa-21

323

triotism, când desfrânarea încoronată în persoana lui Venus Dubarry pe eșafod a ispășit mulți ani de infractori sifonând sudoarea și sângele din poporul francez sub umbra protectoare a maiestății disolute. S-ar părea că un astfel de exemplu ar fi trebuit să dea un avertisment prostituatelor de toate gradele, care visează să dobândească controlul asupra statului ca plată pentru ticălosia lor neruşinare. Ar putea fi de așteptat ca mai multe curtezane să apară pe tron în loc de una? Da, pe tron. Tronurile republicane sunt acum construite anticipând momentul în care tronurile regale pot fi instalate. Senatorii noștri de frunte, cei care acum controlează opinia publică, evenimentele și decretele legislative, fiecare are propria instanță, iar femeile căzute creează aceste instanțe. De ce să rămână tăcuți în legătură cu faptul că Tallien, Freron și Bentabol iau decizii cu privire la soarta oamenilor, întinși neclintit pe jachete și trandafiri lângă prințese? Nu ar fi mai util ca toți oamenii să știe că soția legitimă a Prietenului cetățenilor este fiica spaniolului Necker, milionarul Cabarus, director al celebrei bănci Saint-Charles? Este necesar ca cineva să rămână în întuneric că patriotul Bentabol este și legal căsătorit cu o anuitate de 200 sau 300 de mii pe an și cu contesa de Choiseul-Gouffier, al cărei castel din Ailly, districtul Amiens, este Chantilly * în miniatură? De asemenea, trebuie să le spunem celor care nu au auzit despre asta cum au fost legate legăturile care i-au căsătorit cu atât de succes cu acești legiuitori. Cei care au devenit jumătățile lor legitime au fost închiși în zilele premergătoare 9 Thermidor. Au venit la ei și le-au spus: „Vreți să nu fiți ghilotinați? Sunt de acord să fiu soția mea.” Doamnele înalte și puternice au crezut că este mai bine

să se căsătorească decât să fie decapitat. Și acum sunt legiuitori. În curând, bărbații blânzi sunt convinși să părăsească cauza acestor urâți sans-culotte și sunt luate măsurile corespunzătoare. Emite pliante perfide, folosește-le popularitatea pentru a înșela mai bine. Mai întâi, vorbesc în spiritul poporului și al limbajului lor, apoi o înăbușă, pretinzând că o servesc în cel mai bun mod posibil. De ceva vreme, oamenii se îndrăgostesc de acest truc, dar în cele din urmă descoperă capcana. Se indignează la vederea acestor pliante de jaf, născocite în budoarele tuturor Lais-ului, respinge aceste ziare afectate de ciumă, din care miroase mosc la o legă distanță. Ce faceți, ticăloși plebei? Nu-ți dai seama că acei patricieni nerușinați, acei aventurieri de naștere nobilă, care astăzi te cinstesc vânzându-ți filistenilor, te vor sugruma de îndată ce cu ajutorul tău vor reuși să restabilească vechea ordine a lucrurilor. Dacă ți-ar mai rămâne ceva din virtute și dragoste pentru țara ta, ai avea

* Vamok, renumit pentru frumusețea și luxul său, aparținea familiei Conde în ajunul revoluției.



lepădat de plăcerile lui Capua și Sybaris, ai scăpa de pernele în care te-ai îngropat și i-ai alunga pe sirepii care au făcut deja atâta rău țării tale. Ați fost cândva republicani, dar acum nu vă este rușine să apăreți la spectacole ca Sardanapals, aduceți acolo Semiramidele voastre și oferiți-le ocazia să adune un tribut de admirație rușinoasă de la o mulțime de sclavi. Chiar crezi că nu va trebui niciodată să răspunzi oamenilor? Unde puneți un decret care obligă fiecare funcționar să explice originea proprietății dobândite în timpul revoluției? Dar lucrurile nu vor merge atât de departe. Nu, Samsons în trecut, i-ai încredințat Dalilei secretul puterii tale; ai lăsat să-ți fie tuns părul și filistenii te vor zdrobi. Așa este orbirea plăcerii! Așa este nebunia în care ai fost ademenit de nimfele insidioase care se prefac că te iubesc! Sub cântarea lor ți-ai săpat propriul mormânt. Ați lansat o campanie de denigrare a întregii revoluții, clasificați toate măsurile revoluționare drept criminale și imorale. Verdictul tău va fi proclamat de propriile tale buze când îți va veni rândul și ți se va dezvălui cota ta la aceste evenimente, când, de exemplu, este vorba de prezentarea multor decrete precum următoarele: „Toți cei care refuză să predea grâne sau livra (la Bordeaux) cele necesare, va fi tratat ca speculatori si in 24 de ore va fi adus in fata instantei comisiei militare. Dacă una sau mai multe comune se împotrivesc decretelor proclamate prin aceasta, acestea vor fi considerate răzvrătite, iar toate locuințele membrilor lor vor fi distruse de foc. Semnat Tallien, Bordeaux, al 8-lea membru al anului 2.

Și ar fi posibil să povestim în mai multe numere, invocând dovezi în acest sens, despre execuțiile efectuate de Freron la Toulon, unde a trimis la moarte fără judecată doar 200 de oameni pe zi...

Dar să terminăm povestea despre această întâlnire de la 11 nivoz. Unul dintre membrii Convenției s-a plâns că s-a știut cu o zi înainte că cursul întâlnirii va fi perturbat de introducerea unor propuneri suplimentare. Agenda principală includea acuzații împotriva fostelor comitete revoluționare pariziene, pentru care aristocrația nutrește o ură de moarte. Dar în legătură cu propuneri suplimentare, André Dumont cere ca orice membru al Convenției care își permite atacurile personale asupra colegilor săi să fie trimis la închisoarea Abației. În conformitate cu aceasta, se adoptă o rezoluție conform căreia Tal-en nu va mai trebui să se înroșească în fața întregii Convenții pentru alianța sa bogată și aristocratică cu Cabarus, pentru ciudățeniile

obrăzătoare ale acestei femei și ale rudelor ei și ale oricărui alt deputat a cărui viață. este la fel de scandalos, nu va mai trebui să se teamă de limbi rele.

325

Numai Freron mai poate țipa cât vrea pentru a răzbuna oamenii „de aur” pe care i-a iubit atât de mult. Omul ăsta mă revoltă și, până la urmă, nu cunosc un contrarevoluționar mai hotărât decât el. Prin numărul său 53, de acum, ar putea fi considerat un nebun, dacă tonul caracteristic acestui număr, îmbinând nebunia cu furia, nu ar trăda o înșelăciune evidentă. Își cheamă direct poporul - dandi și negustori - să se ridice împotriva sans-culottelor. Le povestește despre planurile de a-i jefui, despre propuneri de construire a ghilotinei în toate piețele Parisului, despre adunări la care s-a hotărât că ghilotina este prea obișnuită și prea moale și s-a propus să se folosească spânzurătoarea în raport cu toți negustorii și dandii, ca mai înspăimântători, iar unii dintre ei să fie jupuiți de vii în fața altora, ca să fie lipsit de respect. Defăimător jalnic al poporului! Este destul de evident că, devenind înfuriat de amenințarea noastră cu un pumnal, care se bazează pe Declarația Drepturilor, și-a trădat astfel intențiile. Aceasta înseamnă că dorește să comită infracțiunea care ar da temei pentru implementarea acestei amenințări. Dar să-l ascultăm mai departe. Spune că s-a propovăduit în cartierul Gros-Kaiu că tot ceea ce negustorii ar fi aparținut oamenilor. În concluzie, relatează că există un proiect de incendiu la multe clădiri din Paris pentru redeschiderea clubului iacobin. La cuvântul „Iacobini” leșină și apoi, ca în vis, îngrămădește unul peste altul o sută de ture retorice. El își amintește, în special, de păsări și tunet, frumoase văduve de cavaleri ghilotinați care exprimă cele mai înduioșătoare regrete cu privire la soarta stemelor familiei și a soților lor. El însuși își exprimă și el regretele, în special pentru orașele distruse. Acesta este preludiul acelei mea culpa pe care îl vom face să o spună, arătând ce eforturi a făcut pentru a distruge Toulon și Marsilia. Acești distrugători, acești dictatori cruzi, nu ar trebui să vorbească atât de tare despre distrugerea și abuzul de putere de către alții.

Dar să revenim la Convenția Națională.

În ziua a 12-a, la propunerea unora dintre acei membri ai Convenției care nu au jurat credință contrarevoluției, s-a decis reconsiderarea unora dintre măsurile nefericite luate în zilele precedente. Legea de 4 nivoz pentru desființarea maximului a fost atât de bine gândită încât a fost necesară modificarea articolelor 3 și 4 și s-a hotărât ca guvernul să poată sechestra prin rechiziție de la proprietarii de cereale sau făină orice depășea consumul acestora. pentru sase luni. Iar în ceea ce privește exportul de specii, s-a adoptat un amendament prin care se precizează că înainte această măsură se executa în viață

326

comitetele ar trebui să propună mijloacele de prevenire a posibilității de abuz.

13 iunie, comitetul legislativ a prezentat o listă a membrilor propuși din noua componență a Tribunalului Revoluționar. Este de sperat că au fost bine aleși și că vor fi judecați după voința celor care i-au ales. Cât despre foștii membri ai tribunalului, străini de servilism, aceștia sunt considerați morți în ochii unei opinii publice create artificial întrucât, din nou, din respect pentru regulile presupuse cele mai sfinte, au reușit să dezvăluie rolul fiecăruia dintre ei, care a fost publicată delicat în toate ziarele. Unele din ziarele de astăzi au ridicat un strigăt împotriva secției Gravillet pentru că au discutat

despre consecințele benefice ale evenimentelor din 31 mai și despre rezultatele nefericite ale revoluției eșuate de la 9 Thermidor. Nemernicii servili nu pot ierta acestei secțiuni că s-a imortalizat printr-un frumos decret adoptat ca răspuns la propunerea unui lacheu care cerea ca această secțiune, ca și altele, să ajungă la picioarele autorilor de lucrări admirabile. „Secția”, se arată în rezoluție, „trece la următoarea treabă, pentru că consideră că atunci când oamenii nu pot da vina, nu ar trebui să aprobe”.

14 Nivoz s-au propus măsuri de expulzare a patrioților din funcțiile din instituțiile statului. Remediul pentru aceasta este trimiterea listelor de angajați la toate secțiile pentru a obține informații despre fiecare dintre aceștia. Întrucât secțiunile sunt acum dominate de aristocrați și principii aristocratice, nu va fi greu să culegeți una sau alta fapte împotriva persoanelor vinovate de patriotism, iar moralitatea actuală nu le va împiedica în niciun caz să descrie drept infracțiuni acele acțiuni în care cu adevărat. sentimentele civice s-au manifestat. În aceeași ședință, muncitorilor care au tipărit publicația acum desființată [„Bulletin des lois”] li s-au atribuit discursuri destul de ciudate, care se presupune că „într-o perioadă în care iarna își face tot mai multă putere, iar prețurile la alimente sunt în creștere, există nimic rău în faptul că Convenția îi va arunca pe muncitori în stradă pentru binele Republicii.” În aceeași ședință, a fost anulat o modificare la legea maximului, care interzicea rechiziția de cereale de la acelor cetățeni care le dețin doar în cantitatea necesară autoconsumului în termen de șase luni. În aceeași ședință, noi judecători sunt numiți la toate tribunalele din Paris; Afirm că îi cunosc pe unii dintre foștii judecători, patrioți neîndoielnici, pe care tocmai din acest motiv i-a ales poporul la vremea lor; nu mai sunt pe lista. Același lucru se întâmplă peste tot: la poștă am cunoscut, printre altele, doi cetățeni excelenți – Lepage și Akar, nominalizați de corpul electoral; au fost concediați recent. Dacă aș fi într-o altă poziție, aș face apel la toți acești buni patrioți,

327

destituiți din posturi, să se adune pe toți, să apară în senat și să-i pună o întrebare, nu pentru că acum sunt considerați nepotriviți la nimic, pentru că pe chipul lor se vede pecetea dragostei pentru libertate și demnitate umană? .. Convenţia nu opreşte epurarea suveranului; Cu siguranță nu va fi întrebat curând cine, la rândul său, își va epura rândurile?

15 Nivoz este promulgată decizia Comitetului de Siguranță Publică cu privire la lemnul de foc, de care Parisul are mare nevoie chiar în momentul în care frigul ucide. S-au gândit la asta doar când nevoia lovește ca un pumnal. Adevărat, cei care guvernează nu au nevoie de nimic. Dar asta înseamnă să vrei să faci totul singur. Administrația ta nu va putea niciodată să țină pasul peste tot. Vezi cum lucrează. Ea dă lemne de foc crude, pe care încep să le taie în pădure când trebuie deja încălzite. Ea le dă cu cel puțin 40 de franci: cei care nu au o astfel de sumă vor trebui să înghețe, iar cei care o au va trebui să treacă prin tot felul de formalități și cozi în secțiile lor, pentru ca unii să primească lemne de foc când iarna s-a terminat. După imagini atât de sumbre, există o oarecare mângâiere în discursurile muncitorilor care au tipărit Bulletin des lois, care au avut loc la ședința de astăzi, care au infirmat cu hotărâre absurditățile care li se atribuiau cu o zi înainte, și ale copiilor apărătorilor căzuți ai patria mamă, care a anunțat un apel de foc în apărarea Constituției din 93. Ziarul lui Freron din al 15-lea nivoz nu consideră necesar să se

vorbească despre aceste chestiuni. El extrage dovezi din memoriile lui Dumouriez că, chiar și pe vremea acestui general, iacobinii erau conspiratori: dacă „Oratorul Palais-Royal” nu a spus asta înainte, a fost doar pentru că el însuși era atunci iacobin. Sunt absolut convins că aceleași dovezi ar putea fi culese din memoriile lui Capet, regele Franței și Navarei. În aceasta ne putem baza pe deplin pe Președinte, el le va putea prezenta.

A 16-a zi a nivozului va fi comemorată datorită lui Courtois116 care a anunțat primul rechizitoriu împotriva tuturor comitetelor revoluționare ale Republicii, tuturor Societăților Populare și tuturor agenților revoluționari.

Pe 17 Nivoz, Bentabol-Gouffier a vrut să adopte o rezoluție prin care nu numai autorii de scrieri contrarevoluționare, ci și tipografii să fie trași la răspundere. Comitetul de Siguranță Publică, plecând, se pare, tocmai de la o astfel de înțelegere a libertății presei, a trimis o citație în a 14-a zi tipografiei mele pentru că a îndrăznit să-mi publice nr. 28 contrarevoluționar. Apoi s-a grăbit în noaptea următoare să trimită pentru a doua oară în trei luni patru alguazili să mă aresteze în fața copiilor mei. Deoarece nu am fost găsit, a doua zi Comitetul a dispus arestarea soției mele, care a fost audiată toată ziua117, însoțită de glume plate, pentru a o obliga să spună unde.



pot fi. Întrucât s-a dovedit a avea mai multă forță și rezistență decât se putea aștepta de la o simplă femeie din sat, în cele din urmă a fost eliberată, deși au amenințat că vor fi destul de nerușinați încât să o închidă pe mama a trei copii, care atunci nu va mai avea pe nimeni. totul.lumea să-i ajute după ce tatăl lor a fost nevoit să se ascundă în temnițe în numele iubirii pentru patria-mamă. Dar decizia luată de Convenție ca răspuns la propunerea lui Bentabol de a trece la următoarele chestiuni de pe ordinea de zi, motivată de principiul libertății presei (aparent cu amendamentul că vor avea mereu în vedere autorii), nu dă Am motive să mă tem că ceea ce sa întâmplat cu imprimanta mea și cu soția mea se poate repeta. Sunt gata să mă ascund mai departe, urmând exemplul pe care patrioții l-au legitimat prin realizarea unui monument în Piața Caruselului *. Și dacă întâmplător acei patru alguazili de la Comitetul pentru Siguranță Publică ajungeau la mine, atunci aș fi avut șansa să dau un nou exemplu republicanilor. I-aș ajuta să-și amintească Declarația Drepturilor așa cum o știu eu; iar unul dintre articolele sale prevede că „orice persoană care ar dori să fie arestată în afara cazurilor prevăzute de lege are dreptul să nu fie de acord și să respingă pe oricine ar dori să folosească violența”. Dar legea constituțională garantează libertatea presei. A aresta o persoană pentru exercitarea acestei libertăți a presei ar însemna a acționa în afara cazurilor prevăzute de lege. Prin urmare, pot să-i anunț pe cei patru alguazili ai Comitetului că sunt proprietarul a două pistoale, fiecare încărcat cu două gloanțe, care împreună fac patru, cât să-mi pun la loc cele două perechi de alguazili.

Pe 18 învățăm un lucru important. Cert este că uneori se emit decrete care anulează câștigurile revoluției, dar trec atât de imperceptibil, încât cu greu se vorbește despre ele. Unul dintre ei a fost adoptat pe 30 Brumaire. El le-a dat tuturor emigranților ocazia să demonstreze că doar sistemul de teroare i-a obligat să părăsească țara; iar comisarii au fost chiar trimiși la departamente pentru a se ocupa de reclamații. De la promulgarea acestei legi, departamentele au fost inundate de emigranți și deportați și ar fi o crimă să spunem asta până astăzi. La această ședință, comisia legislativă a încercat să întărească decretul

din 30 Brumaire, să aprobe un sistem de revizuire a tuturor emigrărilor făcute din frică. Ei bine, chiar și frații Capet nu ar ezita să facă referire la acest motiv! Soții de tot felul de Cabarus și Gouffier au obținut acest succes cu prețul unei incredibile

* Prin decretul Comunei din Paris din 19 ianuarie 1793, pe Piața Caruselului a fost plantat un „Arboreț al Frăției" iar în jurul acestuia, formând un gard, au fost amplasate 84 de vârfuri (după numărul departamentelor din Franța), fiecare dintre ele fiind atașat o plăcuță cu numele departamentului corespunzător (Notă , traducător).



eforturi, iar aceste eforturi însele au oferit o soluție la ghicitori și au expus în fața noastră pe liderii clicei retrograde care a făcut revoluția noastră de nerecunoscut. Convenția a abrogat legea din 30 Brumaire, care era criminală pentru națiune, și a dat emigranților care s-au întors pe baza acestei legi un termen de două decenii și o zi pentru fiecare 5 leghe pentru a părăsi teritoriul Republicii: nu este așa. prea îngăduitor și acest decret nu este folosit de dușmanii noștri pentru a merge în Vendée și a se alătura rândurilor lui?
După această victorie mediocră a partidului poporului, ea încă mai păstrează o aparență de viață, năvălind decretul din Nivozul al XIX-lea de stabilire a sărbătoririi aniversării execuției ultimului Capet119, precum și decretul de aprobare a raportului privind metodele de curățare a pământului Republicii de urmașii lui: se pare că cea mai mică victorie ridică spiritul când te obișnuiești cu eșecul.
CONVENȚIA PLEBEY! Aceasta este galeria istorică a binelui și a răului care s-a întâmplat în prezența voastră de-a lungul a două decenii. Despre ce vorbesc bine? Puținul pe care l-am văzut merită să fie luat în considerare? Dimpotrivă, nu vedem cum toate măsurile contrarevoluţionare sunt ordonate, armonizate şi se completează perfect în deplină concordanţă cu aspiraţiile nobililor lor inspiratori? Cum aș putea să nu ratez nimic din descrierea mea despre răsturnarea tuturor fundațiilor clădirii republicane? Cât de mult ar fi trebuit să mai adaug! Totul a fost bine gândit în ceea ce privește avocații oamenilor „de aur". Luând toate măsurile pentru a scoate sans-culottes din ateliere și a-i trimite la armată, au încercat în toate modurile posibile în același timp să elibereze din armată și să trimită la Paris tot felul de leneși, pentru care nevoia de a sluji. ca soldați echivalează cu „crimă". Nu știu nimic mai dezgustător decât L'Orateur, ediția a III-a, nr.49. Citește-l! Veți vedea cu ce forță de logică dovedește că toate principiile impun alungarea din instituții a „adepților vechilor prejudecăți", „sans-culottes – părinți de familie", pentru a face loc tinerilor mori de vânt, pe care îi iubește cu pasiune. . Veți vedea cum, citând din Voltaire și Rousseau, el demonstrează la fel de irezistibil că se înșală acei vandali, acei dușmani insensibili ai artei, care se opun faptului că mulți „artişti tineri" părăsesc rudele meşteşug militar, pentru care sunt. deloc creat... Veți vedea cum, în concluzie, cu ajutorul unui domn arogant, ridiculizează stilul unui angajat dintr-o instituție de stat, tată de familie, patriot și om de virtute, dar care nu deține pix. ..
Consecința acestei denunțări criminale a sans-culottelor și a celei mai respectabile profesii, apărarea patriei, este că paza este acum disprețuitoare, că este



pare a fi ceva umilitor, iar oamenii decente miros pentru ei înșiși peste tot a tot felul de oameni care urmăresc un ban care îi înlocuiesc în această chestiune... Doamnele noastre elegante nu mai poartă cocarda

națională, doar o tolerează.. Alte embleme sacre ale libertatea noastră sunt expuse reproș public, iar la Rouen s-a făcut prima repetiție a dramei, al cărei scop este distrugerea Societăților Populare, acoperindu-le de rușine. .. Cuvântul „cetăţean” pare acum ridicol, iar în Palais Royal ai fi fost bătut dacă ai fi hotărât să nu spui „monsenior” unui insolent sau ai fi îndrăznit să te adresezi în republican „tu”... Atâta timp cât focul cerului nu distruge această nouă Sodomă, ea va fi depozitarul întregului putregai pe care ni l-a lăsat vechiul regim, în ciuda epurărilor efectuate de revoluție. Ar fi trebuit să vedem cu cât de emfatic în ziua și în ajunul zilei corespunzătoare fostului nostru An Nou, toți nenorociții placați cu argint au reînviat vechiul rit și cu ce sârguință au cumpărat stocuri de cadouri de Revelion de la cel mai elegant cofetar care fuseseră văzute vreodată... Aceste inovații, nesemnificative în exterior, implică schimbări mai mari: Mercier, în Analele sale, arată o evlavie atât de încăpățânată încât, probabil, nu va ezita să ne întoarcă atât virtuțile Gironde, cât și virtuțile teologice. Nu am văzut oare nu cu multă vreme în urmă cum el, vorbind cu o comparație foarte învățată a celor două religii, creștinismul și religia republicanismului, vorbea cu multă disprețuire despre acest ultim cult, folosind expresii precum „republicanismul tău”? dacă cineva l-ar urma, ar trebui să reînvie dispute scolastice în care ar cita drept argumente zicerile Sf. Toma și Tertulian 120...
Pe de altă parte, recent s-a anunțat un abonament la martirologia aristocrației și vom primi în curând sub titlul „Le Réha-biliteur” o listă completă a nefericitelor victime ruinate de codul penal republican... Moșia de călăreți trebuie să-i răzbune și nu s-a răzbunat deja? Regimul a cinci ferme mari121 a fost restabilit, întrucât o liră de sare costă 12 sous. Dar aceasta este o chestiune mică. Cei care poartă pantaloni nu mai suportă cuvântul „sans-culottes” și, între timp, mulți oameni au pierdut complet oportunitatea de a cumpăra pantaloni pentru ei înșiși. Ce veți spune dacă în viitorul apropiat le dau săracilor un calcul exact în livre, sous și denier, din care să se vadă că nu câștigă nici măcar un sfert din costul acelor necesități pe care ar trebui să le poată cumpăra în fiecare zi? Ce veți spune dacă, cu numărul acesta în mână, se vor duce la fiecare dintre conducători și îi vor spune: „Domnitor! Vezi că prin felul în care ai aranjat totul, nu pot trăi; Între timp, meșteșugul tău este să mă asigur că pot trăi, pentru că, în esență, toată politica se rezumă la a te asigura că toți cei guvernați sunt mulțumiți.
331
satisfacerea nevoilor acestora. Și de fiecare dată când eșuezi, am dreptul să spun că te descurci prost...”
Convenția plebeei, avertizați această mișcare! Învinge cabala nedemnă a angajaților bogaților care au distrus tot binele pe care l-ai făcut și caută să te împiedice să-l restabiliți. Să-i aruncăm pe toți împreună în noroiul rușinii. Biciuiește fără milă toate curvele legislative! Oh Doamne! Cu siguranță că poporul francez se va întoarce sub puterea tuturor Pompadours... nu, nu vom tolera asta. Să nu-și mai exercite influența periculoasă asupra treburilor noastre pe cei care trăiesc, mănâncă, dorm și gândesc cu aristocrația. Prezentul este plin de viitor. Când îi vom alunga pe acești lași dezertori dintre cei ale căror interese le-au trădat cu ticăloșie, vom vedea cum vor fi ridiculizati de toate părțile, cum pretutindeni, oriunde se vor grăbi, se vor găsi între Scylla și Charybdis și nu vor ști unde să se întindă. capetele lor.. Oricine s-a înălțat, spune Evanghelia, va fi smerit.

Această regulă va fi confirmată. Nemernicii! S-au consolat cu speranța că multă vreme vor putea păstra în fața ochilor oamenilor o prismă deformatoare, cu ajutorul căreia le-au inspirat că sunt cei mai buni prieteni ai lor. Oamenii au până la urmă o vedere bună, au văzut ce era în spatele geamului. Își spuse el:
„Deci acesta este sprijinul tristei mele patrii?”
„Nu, nu”, au hotărât oamenii, și s-a terminat, idolii sunt sparți.
Următoarea zicală îngrozitoare se aplică lor în totalitate:
„Sunt atrocități
pe care zeii, în mânia lor, nu-l vor ierta niciodată.
Legiuitori-patrioți! Fă-ți datoria! Fii curajos! Am spus deja că mai sunt virtuți în Convenție, le fac apel și le aduc față în față cu crima. Lasă-i să-l zdrobească. Delegați ai poporului, v-am avertizat că vă voi arde pe rând cu foc pe fiecare dintre voi. Dacă sunt printre voi aceia pe care nimic nu-i va face să se miște, dacă sunt talente și energie care nu vor să fie folosite, îi voi expune în fața Franței, îi voi acuza că nu doresc să se ocupe de treburile ei, că nu doresc să le împlinească. ordinul primit de la ea. Îi voi face să răspundă cu capul pentru inerția lor și pentru răul pe care nu îl vor împiedica. Acum vreau și Convenția să rămână în funcție; dar a rămas pentru a îndrepta tot răul pe care îl săvârșise și pentru a nu-și da ocazia să fie ghilotinat. Noi vom ierta, poporul va ierta totul; va uita de uzurparea criminală a tuturor drepturilor sale, dacă doar senatorii patrioti îl vor ajuta să le recâștige, dacă Republica se poate sprijini pe temeliile fericirii, libertății și democrației. Treziți-vă, scriitori patrioti! Ajutați-ne să expunem zilnic atacurile criminale ale clicurilor ticăloase! Fii cu noi, curajos Oduen I22, căruia i-am reproșat
332
ax când credeam că devii de la calea cea bună. Patriotul este străin de răutate; el urmărește nu oameni, ci principii rele. Sunt gata sa fraternizez chiar si cu Frron daca, dupa bataia pe care a primit-o, se dovedeste totusi capabil sa se intoarca in sanul poporului adevarat. Să fim vigilenți. Să lăsăm deoparte sofismul încrederii oarbe pe care suntem sfătuiți neobosit să o punem în înțelepciunea profundă a guvernării. Aceasta se numește a vorbi despre politică în spiritul Sf. Antonie de Padova1/0. Amintiți-vă de principii, ele învață că libertatea oamenilor se bazează pe vigilență și nu pe încredere.
GRACCH BABEF, Tribuna poporului.
La finalul celui de-al 27-lea număr, am promis în numărul următor să continui examinarea problemei care s-a discutat acolo. Până acum, împrejurările m-au obligat să amân această continuare, o voi oferi cu prima ocazie.
În cel de-al 28-lea număr al meu, l-am acuzat pe senatorul Dubois-Cranset că a colaborat cu potpourri-ul aristocratic-federalist-freronist al lui Galetti, numit Journal des lois. În numărul 811 al acelei publicații patetice, senatorul Dubois s-a mulțumit cu o simplă negare, declarând că nu a contribuit la aceasta. În ciuda toată grosolănia ridicolului pe care acest deputat a considerat de cuviință să o îngrămădească Tribunului Poporului în respingerea sa, dacă s-ar fi limitat la aceasta, Tribuna, la rândul său, ar fi ținut cont de faptul că plenipotențiarul trebuie iartă mult și, pe de altă parte, ar fi încântat să creadă că încă un membru al Convenției s-a dovedit a fi de partea unei cauze drepte, pentru că în acest fel a dezavuat un ziar contrarevoluționar și a provocat astfel daune grave asupra acestuia. Însă senatorul Dubois nu s-a mulțumit cu duhurile sale în 811 . Are

atât de puțină legătură cu ziarul lui Galetti încât a avut la dispoziție și numărul 814, unde mi-a pus biografia completă. Cu toate acestea, din cauza ignoranței sau a intenției rău intenționate, naratorul a făcut inexactități în prezentarea faptelor. Întrucât îmi cunosc viața mai bine decât oricine altcineva, trebuie să corectez greșelile oricui ar fi distras de la îndatoririle sale serioase de legiuitor pentru a deveni biograful meu. Iată corecturile mele la biografia de mai sus.
Am fost feud sub vechiul regim și poate de aceea am devenit cel mai formidabil flagel pentru feudalii sub noul regim! În praful arhivelor domniei am descoperit teribilele secrete ale uzurpărilor săvârșite de casta nobiliară. În eseuri de foc publicate chiar în zorii revoluției, le-am expus oamenilor. Acest lucru a provocat o mare ascensiune în departamentul meu, a avut loc o revoltă împotriva taxelor feudale, acestea au încetat să fie plătite cu trei ani înainte de emiterea decretului, în sfârșit
zzz
desfiintat. Oamenii m-au binecuvântat, dar hoarda nobilă m-a urât. Furia ei a crescut și mai mult când am fundamentat dreptul cetățenilor la împărțirea pământurilor comunale și am realizat această împărțire cu doi ani înainte de emiterea decretului corespunzător. În 1789, însă, am început o mișcare împotriva impozitelor indirecte și i-am alungat pe toți acoliții din fosta Picardie. Pentru fiecare dintre aceste încălcări ale ordinii publice am fost supus urmăririi penale. Închisoarea nu a făcut nimic să-mi zguduie curajul. Dedicându-mă apărării fiecăruia dintre asupriți, am înființat în același timp un ziar în care am apărat mereu interesele societății în ansamblu. Pe 10 august, cei din departamentul Somme m-au ales administrator al departamentului. Iată cel mai notabil lucru pe care l-am făcut în timp ce țineam această postare. Am dejucat o încercare de a organiza artificial o foamete în departament. Am zădărnicit un complot perfid de a preda acest departament ducelui de Brunswick. Ulterior, am dat dovadă de un asemenea devotament față de clasa sans-culottes și de o ură atât de nemiloasă față de aristocrație, încât aceasta din urmă a pus un preț pe capul meu. Nu este greu de înțeles această ultimă criză de furie dacă ne amintim că departamentul Somme se distingea prin spiritul său contrarevoluționar, care s-a manifestat în toate ocaziile și a stârnit în mod constant temeri ca nu cumva această regiune să devină embrionul unei a doua Vendée.
Ți-am spus înainte că există un preț pe capul meu. În februarie 1793 am fugit la Paris. La sosirea mea acolo, am devenit secretarul Administrației Alimentare a Comunei. Sub doi șefi succesivi de administrație, am primit certificate de onoare care mărturisesc onestitatea și devotamentul meu patriotic. Există, de asemenea, dovezi ale asistenței puternice pe care eu, cu riscul vieții, l-am acordat în 1793 pentru a salva Parisul de la foamete, organizată artificial de conspiratori, care aveau toate forțele și mijloacele la dispoziție pentru a duce la îndeplinire acest plan.
Așadar, m-am dedicat în întregime slujirii țării mele și, între timp, se făceau eforturi viguroase în departamentul meu cu scopul de a mă ruina. O bandă diabolică a inventat un caz, acuzându-mă de un fel de fals - o acuzație la fel de spirituală ca ficțiunea de conspirație a închisorii care circula în Paris. Și, folosind astfel de metode, nu au ezitat să mă condamne în lipsă și fără știrea mea la 20 de ani de închisoare. Am aflat despre asta abia mai târziu, în Brumaire 1793, când am fost arestat și trimis la închisoare pentru executarea acestei

sentințe. Împotriva ei am făcut recurs în fața Convenției, arătând că această sentință este absurdă și dezgustătoare, iar pe raportul lui Merlin, făcut în numele comisiei legislative, Convenția nu a ezitat să anuleze toată această procedură ticăloasă. Cazul meu a fost trimis tribunalului departamentului Aisne. Public
334
Noul procuror a recunoscut că nu există motive pentru a aduce acuzații împotriva mea. Pot spune că toată Comuna orașului Lana, toată Societatea Populară, întreg departamentul Aisne, mi-au arătat cea mai vie și caldă simpatie. Și am dreptul să consider că acest proces a fost onorabil pentru mine. M-am întors la Paris și am fost repus în funcția mea în Administrația Alimentelor. Dar am părăsit-o curând pentru a începe să public Ziarul Libertatea Presei, căruia i-am dat apoi numele Tribuna Poporului.
Aceasta este povestea vieții mele, mai exactă decât cea pe care a compus-o Dubois de Crans. Ca urmare a tuturor acestor lucruri, nu sunt deloc bogat; alguazilii comitetelor guvernamentale s-au convins de asta când au venit de două ori la canisa mea cu scopul de a mă aresta. De la începutul revoluției, soția și copiii mei nu au luat masa în fiecare zi. Același sentiment care l-a susținut pe Marat, care a murit în sărăcie, i-a ajutat să îndure cele mai groaznice greutăți cu mine. Cei care nu sunt capabili să simtă atracția deplină a virtuții cu greu vor putea să creadă asta. Cu toate acestea, cuvintele cu care voi încheia acum sunt absolut adevărate. Soția mea, copil al naturii, nu a avut nevoie de o educație excelentă pentru a nu mă împiedica niciodată să fac sacrificii în mod constant pentru patria mea, care ne-a adus la sărăcie. Cât despre copiii mei, sunt mândru de virtuțile lor și îmi face plăcere să constat aici cât de fericit sunt că în fiul meu cel mare, care are nouă ani, văd de fapt toate acele virtuți morale și patriotice cu care marele Rousseau, doar urmand sistemul, si-a inzestrat imaginarul Emil.
Tipografia „Tribuna poporului”.
TRIBUNA POPORULUI sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf nr. 30
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
4 pluvios din anul III al Republicii, uniți și democratici. [23 ianuarie 1795]
Tribunul poporului își asumă o nouă obligație de a păstra în ziarul său libertatea de exprimare nelimitată, care va permite să spună despre toate adevărurile utile și să demască toți ticăloșii și toate faptele rele. — Dovada că Koblenz are Senatul la Paris, că de ceva vreme interesele sale și ale emigranților sunt apărate aproape exclusiv în Palatul Reprezentanței Naționale și că majoritatea decretelor sunt adoptate în Germania înainte de a fi adoptate
335
în Franța. - Amnistia tuturor emigranților, inclusiv Stanislas-Xavier și Louis-Fplipp Kapotov. - Totuși, în secțiile pariziene, moda adulmenței trece. Laudă celor patru secțiuni care au cerut restaurarea Constituției democratice din 1793. — Furia furioasă a partidului freronist provocată de acest act. - Elaborarea de către Freron a unui plan de creare a unei noi Vendée în departamentele Rinului de Sus și de Jos. El vorbește deschis pentru oamenii „decente” și împotriva oamenilor sans-culottes. În primul rând, el amenință că va lovi puternic. Apoi el cheamă direct pe oamenii săi aurii să-i extermine pe oamenii adevărați; el amenință în viitorul apropiat o nouă seară

siciliană sau o nouă noapte a lui Bartolomeu; el recomanda stiletto spanioli si subliniaza cum ar trebui folosite. Primele încercări de a crea detașamente înarmate din bandiții săi. — Oamenii sans-culottes sunt de acord cu un război civil în care agresorul este poporul bogaților, ascultători de vocea infamului Freron. - Problema de rezolvat în lupta dintre diferite grupuri: ce fel de guvernare va fi în Franța? Ce să faci cu fiul lui Capet? — Mai multe despre concedierea lucrătorilor. Noul Tribunal Revoluționar. Menținerea ordinii în tribunele Convenției. Un nou terorism instaurat de dușmanii presupușilor teroriști. Semne ale slăbiciunii conducătorilor. Manifestări caracteristice ale conștiinței puterii lor din partea celor conduși. - Decret privind 36 de franci. Impresia pe care a făcut-o asupra oamenilor. Implicațiile sale politice. El i-a învățat pe oameni să deosebească prietenii de dușmani. — Câteva cuvinte despre legislatorii Legendre, Merlin de Thionville, André Dumont, Tallien și Bentabol. Răspunsul la un afiș și un cadou al acestui ultim deputat la Tribuna Poporului. — Reflecții asupra anunțului Comitetului de siguranță publică privind pâinea cu cartofi. — Reînnoirea conspirațiilor pentru a umili Convenția. Apropierea ziarului Schal de aceste conspirații. Arderea corectă a acestui ziar. O mare tam-tam stârnită în această privință în Senat de clica patriciană. Plecarea lui Audouin și a lui Duval din domeniul jurnalistic: luarea în considerare a întrebării dacă cauza poporului va avea de suferit din cauza asta. - Argumente care demonstrează necesitatea creării în viitorul apropiat a Comisiei pe 21 pentru Freron, Tallien și Co. - Noi obligaţii importante în favoarea poporului, asumate de Tribună.

Din adâncul subsolului meu, îi aud pe unii spunând: „Ce persoană uimitoare! Nu laudă nimic... este mereu nemulțumit... ”Oameni proști sau perfidă! Un patriot, și cu atât mai mult un jurnalist, ar trebui să laude? Nu găsesc nimic lăudabil în acțiunile celor care guvernează, dar chiar dacă s-ar putea vedea în ei ceva potrivit unui sistem de libertate, m-ar obliga asta să măgulesc autoritățile? laud

336

un jurnalist general este un sclav. Îmi duc citatele acolo unde cred de cuviință: nu mă interesează care este reputația autorilor. Brissot a definit mai bine și mai succint decât oricine ce ar trebui să fie un ziar politic. Epigraful „Patriote Français” al său scria: „Un ziar liber este o santinelă care păzește cu vigilență interesele poporului.”124 O santinelă nu trebuie să-l înșele pe cel pentru care ține de pază. Nu trebuie să spună că se poate fi calm atunci când inamicii înarmați sunt vizibili din toate părțile. Cine în timpul revoluției a fost o santinelă cu adevărat vigilentă, devotată și curajoasă? Erau de fapt doar doi: Prue-dom și Marat. Au fost văzuți vreodată ardând tămâie de putere? Nu, știau care este sarcina lor, știau că nu constă deloc în lăudarea unui funcționar, chiar dacă își făcea datoria. Am recunoscut că baza guvernării libere nu este încrederea oarbă, ci neîncrederea constantă. Cel care supraveghează treburile țării trebuie mai degrabă să riște să acuze în mod fals conducătorii decât să treacă cu vederea orice încălcare din partea lor. Căci, pe de o parte, purtătorul puterii este întotdeauna gata să abuzeze de ea, datorită înclinației naturale a omului de a domina, și nu poate fi înfrânat decât printr-un căpăstru foarte scurt; iar, pe de altă parte, cei stăpâniți, mereu predispuși la nepăsare, uită de prea multe ori să țină seama de avertismentele care le-au fost date și nu iau măsurile punitive pe care ar trebui să le ia împotriva abuzurilor agenților lor. Să dezvăluim și să pedepsim fără milă faptele rele,

greșelile și crimele guvernului; nu are dreptul să spună că este rău, chiar dacă îl acuz greșit, căci trebuie să fie întotdeauna gata să contracareze acuzațiile mele cu comportamentul său impecabil, căci un angajat nu are dreptul să interzică stăpânului său să-l supravegheze și să-l mustre atunci când îi place; angajatul este liber să-l părăsească pe stăpân dacă îl consideră prea strict și dacă nu-i place să slujească cu el.
Acum provocăm o anumită parte a angajaților noștri: lăsați-i să demonstreze că îi certam degeaba.
Găsesc un mare confort în faptul că pot spune: o parte. Mi-am exprimat și fundamentat recent dorința de a vedea două partide în Senat. Există două astfel de partide. Ultimele întâlniri îmi permit să le disting clar și distinct. Îmi dă speranță în suflet. Am scris deja despre ce rezultate trebuie inevitabil să se aștepte dintr-o astfel de stare de lucruri, acum sunt gata să le văd. Nu-mi pasă care dintre cele două partide este mai puternică. Îmi este suficient să știu că există două partide și că una dintre ele este în apărarea principiilor eterne, a rațiunii, a adevărului și a intereselor majorității poporului. Cu sprijinul acestei majorități și datorită autorității irezistibile a acestor principii, doi sau trei jurnalişti ne vor fi de ajuns...

sans-culottes și o mână de membri ai Convenției — democrați, pentru a zdrobi în curând Senatul de la Koblenz 125, care, poate, constituie majoritatea în Palatul Tuileries.
Nu vă grăbiți să răspundeți cu strigăte puternice la ultimele cuvinte, reprezentanți ai partidului trădătorilor. Stai, îți voi dovedi că aceste cuvinte sunt adevărate. Este timpul să spunem asta francezilor, altfel statul va pieri... Da, Koblenz are propriul Senat în Franța: puteri străine, puteri de coaliție, toți tiranii își au apărătorii în Areopagul nostru, care le servesc bine. Sau mai bine zis, doar ei sunt serviți în general, în timp ce oamenii sunt vânduți pentru bani, sunt dați și sacrificați celor mai mari dușmani ai lor. Acestea nu sunt afirmații nefondate, vom dovedi.
Timp de un deceniu Convenția este ocupată aproape exclusiv cu protecția intereselor emigranților. Este posibil ca congresul tuturor acestor ucigași ai țării lor să-și fi trimis împuternicirea generală către majoritatea delegaților Republicii, iar aceștia din urmă să fi preferat acest mandat rușinos față de cel pe care l-au primit de la poporul suveran, ca dovadă? de încrederea lor onorabilă? Se pare că da, căci în această chestiune, care este doar o parte a contrarevoluției în curs, este imposibil să dam dovadă de mai mult zel decât au făcut unii legiuitori, iar datoria severă a santinelei poporului ne obligă să le semnalăm. Această afacere importantă a fost începută în ședința din 18. A început cu propunerea de a elimina de pe lista emigranților mai multe persoane care au fost alese cu grijă dintre persoanele care păreau cele mai demne de grațiere. Bentabol, acest nobil (de către soția sa, după cum știți), după mai multe lupte purtate de el cu forțele ușoare ale detașamentelor zburătoare, a căzut peste această pradă cu toată greutatea și a vrut să o înghită singur. A fost nevoie de eforturile unui luptător ca Gaston pentru a-l face să renunțe la această încercare. Gaston a ținut un discurs excelent cu această ocazie: „Mă adresez ție ca Brutus. Am avut ghinionul să am un frate care, emigrat, și-a trădat Patria Mamă. Dacă l-aș întâlni, aș fi primul care îi străpunge pieptul.” El a adăugat următoarele considerații convingătoare: „Acest lucru este legat de cea mai importantă problemă

pe care trebuie să o luați în considerare. Chiar vrei să întărești speranțele celor mai înverșunați dușmani ai Franței?...” Cu această ocazie, un deputat de la Mont-Blanc a făcut o declarație importantă: „în acest moment, emigranții cred cu tărie că se vor întoarce curând în Republică, iar consecința răspândirii unor astfel de idei este că deja acum în Mont-Blanc bancnotele și-au pierdut orice valoare.
După ce Barras126 a rostit un fel de renunțare la erorile pe care le săvârșise ca urmare a perfidiei unei anumite bande și, cu această ocazie, a acționat și ca un apărător sincer și loial al marii Republici; după ce Legendre a vorbit atât pentru Republica mică, cât și pentru cea mare; după Bourdon din Oise, emoționat până la lacrimi exclusiv de curte *
338
bătălie mică, vorbea despre neloialitate și barbarie, că natura și umanitatea tremurau și alte cuvinte grandilocvente asemănătoare, Merlin a vorbit din Douai 127 și, amestecând opiniile ambelor, a făcut posibil să sugerăm cum va arăta textul final al legii. , după cum îl editează; dar, judecând după această schiță, partidul Poporului ar putea crede că legea Merlin, datată 30 Frimer și care conține o amnistie aproape completă pentru emigranți, a fost abrogată. De fapt, acest lucru nu este deloc așa. Oportunitatea de a edita textul este stipulată, iar cu o astfel de rezervă, poți oricând să te eschivezi cumva. Să vedem.
Pe 20 Nivoz se reia discuția despre această chestiune: Palais-Royal a decis să solicite abrogarea decretului. O nouă versiune este propusă spre discuție. Se dovedește a fi nepotrivită. Se exprimă dorința de a introduce acolo un număr infinit de excepții. Ei vor să se asigure că sub masca muncitorilor, fermierilor, marinarilor, oamenilor care trăiesc din munca propriilor mâini, orice emigrant se poate întoarce în mijlocul nostru, să-și recupereze proprietatea și să ne sufoce.
Bellegarde citează un fapt surprinzător: „Tocmai am sosit din Armata Nordului”, spune el. „Vă asigur că toți dezertorii și cercetașii ne informează că emigranții speră o întoarcere rapidă în Franța”. Pentru a le confirma în această speranță, pentru a le dovedi soliditatea ei, ar fi suficient să avem procesele verbale ale acelor ședințe, despre care dăm socoteală aici. Dar oare faptele lui Bellegarde nu demonstrează că nu au nevoie deloc de ea? Nu demonstrează că decretele sunt redactate în Germania și apoi prezentate la Paris? Și de ce comitetele guvernamentale dau ordine secrete? Nu avem plenipotențiarii noștri cu toți ticăloșii nobili expatriați? Cu siguranță cei care ne trădează cred că nu vedem nimic, nu comparăm nimic, nu evaluăm nimic! Ei bine, nu... Dacă jugul este din nou impus poporului francez, atunci nu va fi posibil să se facă astfel încât să nu vadă pregătirile preliminare. Necinstiți ticăloși! Nu adăugați insulte inutile lăudându-vă în prealabil că vă va fi ușor să atingeți scopul, pentru că, așa cum spuneți, nu va trebui decât să înfrânați un „simpleton”. Nemernici nebuni! Nu va fi felul tău!.. Tremură! Victoria este deja pe jumătate asigurată când infracțiunea este rezolvată. Nu! Poporul francez nu va fi sclav: asta este imposibil. Vedem prin tine, mașinațiunile tale sunt expuse. Vom deschide cortina până la capăt, vă vom arăta oamenilor în lumină puternică sub forma unui lanț lung de necinstiți, dându-și mâna unii cu alții, de la Koblenz până la Palatul Reprezentanței Naționale. Toți vă vor vedea, vor vedea cum, cu ajutorul mesagerilor și telegrafelor voastre, vă transmiteți într-o clipă din ochi ordine și semnale contrarevoluționare unul altuia, cum din mână în mână dați proiecte de decrete și planuri distructive. la libertate de acolo la noi.

conspirații criminale împotriva poporului, care, după ce au ieșit complet înarmați din capetele aristocraților, ajung fără piedici în Senatul francez și trec acolo și sunt acceptați acolo aproape fără nicio rezistență... Dar să considerăm acest mapevre în acțiune. Bourdon (din Oise), după interpretarea lui Bellegarde, cântă pe un alt ton, în cel pe care l-am auzit deja la 18 beri. El cere milă pentru toți cei care au emigrat ca urmare a „terorii” (când și eu devin un ticălos, când voi decide să devin și trădătorul țării mele, voi cere puterile corespunzătoare domnului Louis-Stanislas-Xavier și Louis-Philippe, Comte d'Artois 128: Îmi dau capul să fie tăiat dacă nu reușesc restabilirea drepturilor lor și posesiunea proprietății lor, dovedind că „terorismul” i-a forțat să emigreze). continuă Bourdon. Cu mare ingeniozitate, el transmite contrastul dintre barbaritatea celor care ar dori să sacrifice câteva mii de dușmani ai ei nemilos de dragul păcii patriei și umanitatea celor care vor să salveze această venerabilă parte a populației, sacrificând pentru ea, la nevoie, patria-mamă, 24 de milioane... oameni care nu înseamnă nimic pentru aceste personalități groaznice, pe care le privesc cu dispreț ca pe niște mici prăjiți. Îngăduința fără egal a Senatului față de Vendée și Charette 129, care produce miracole, conform poveștilor călătorilor (căci toate celelalte mijloace de comunicare nu mai oferă nicio informație adevărată), această mare îngăduință este și pentru apărătorul celor care sunt de cealaltă parte a Rinului, un subiect minunat pentru comparație. Într-un cuvânt, argumentele puternice ale lui Bourdon fac concluzia sa invulnerabilă și, în conformitate cu opiniile sale, se adoptă o rezoluție pentru o nouă amânare a oricărei decizii până la maturizarea articolelor, care nu lasă nimic de dorit. Se mestecă pe tot parcursul zilei 21 nivoz. A trebuit să mă sfătuiesc cu toți susținătorii nobilimii. Bătrânii parlamentului său urmau să adune un consistori mare, iar în cele din urmă, pe 22, articolele măsurate și cântărite cu grijă au fost înaintate de cancelarul Merlin spre aprobare. Și se adoptă un text care precizează că „muncitorii și fermierii, dar nu preoții și foștii nobili, folosindu-și munca manuală în fabrici, fabrici sau pe pământ și trăiesc de obicei din mijloacele muncii lor zilnice, precum și soțiile și copiii lor sub 18 ani, nu vor fi considerați emigranți dacă au părăsit teritoriul Republicii nu mai devreme de 1 mai 1793 și dacă se întorc în Franța înainte de 1 Germinal al acestui an și, de asemenea, cu condiția ca în termen de o lună de la data lor. se întorc, li se prezintă directorului districtului din ultimul lor loc de reședință un document semnat de opt martori, certificat de Consiliul General al comunei și de comitetul revoluționar, și care atestă în ce profesie s-au exercitat înainte de a părăsi Franța, ca precum și în timpul șederii lor în afara ei. Le vor fi returnate
340
proprietatea, dacă nu este vândută, sau valoarea acesteia este rambursată dacă este vândută.

Dacă aș fi marchiz sau arhiepiscop, nu mi-ar fi greu să folosesc acest decret, deși la prima vedere pare că închide ușile Franței în fața mea, întrucât cuvintele „nu preoți și nu foști nobili” par să fi îndreptat împotriva mea.

În primul rând, este clar că sub un regim de indulgență, sub o administrație subordonată pasiv conducătorilor și formată din creaturile lor, impregnate de spiritul lor, trebuie să fii de 36 de ori

nobil sau preot pentru a fi clasat printre astfel și toată lumea va închid de bunăvoie ochii şi îi recunosc potriviţi.orice explicaţii să fie prezentate. Nu am fost noi, în ciuda tuturor severității revoluției, cum am fost martori cum oameni care, sub vechiul regim, au fost capabili să taie gâtul oricui îndrăznea să-și conteste titlul de conte sau de baron și care, dacă contrarevoluția ar fi avut? dus până la capăt, nimeni nu le-ar fi lăsat să râdă de aceste titluri, nu am văzut cum aceiași oameni de după 1789 au reușit să-i convingă pe toți că sunt aceiași nobili ca mine? Acești oameni vor putea folosi cât mai avantajos două condiții: să lucreze cu propriile mâini sau să lucreze la sol. Toate celelalte condiții vor fi eliminate. Dar cine nu poate dovedi că poate lucra cu mâinile? Cine nu poate dovedi că cultivă pământul? După cum a remarcat cineva deja, Ludovic al XVI-lea, prin harul lui Dumnezeu, regele, a fost un bun lăcătuș, iar proprietarii de castele se bucurau de multă vreme de titlul modest, dar respectabil, de „fermieri”.
Apoi, chiar sub acest sistem de „indulgență” al emigrării din 1989 sau 1990, nu va fi foarte greu să treci pentru emigrația care a urmat datei de 1 mai 1793. Toți patrioții care mă citesc să acorde o atenție deosebită acestei date – mai. 1. Nu indică acest lucru clar dorința de a denigra tot ce s-a făcut din luna mai, de a prezenta totul ca un produs al terorii? În consecință, și Constituția voastră democratică din 93... Acesta este același proces pe 31 mai, asupra poporului din Paris, asupra poporului francez. Acesta este, în esență, un proces al Constituției republicane din 93. Iar secțiile Prietenii Patriei, Lombardul, Omul înarmat și Piața de cereale, care, în loc să lingușească, au venit recent la Convenție să declare că nu au uitat nicidecum această Constituție, aceste secțiuni, în Ochii clicei insolente, au fost foarte vinovați. O astfel de abatere de la cursul adoptat de ea s-a dovedit a fi atât de sensibilă pentru ea, încât în ziarele subordonate servil ei, nu și-a putut ascunde nemulțumirea.
Apoi, chiar în acest sistem de „indulgență”, dacă împrejurările mele sunt de așa natură încât ar fi prea riscant să îmi ceară restituirea proprietății mele, sunt mulțumit
341
întoarcerea persoanei mele: pot fi sigur că nimeni în Franța nu-mi va tulbura liniștea dacă nu îmi ridic districtul în picioare cu o cerere de certificare a profesiei mele și că emigrarea mea a urmat 1 mai. Până la expirarea unei luni de la Germinalul 1, pot face în siguranță orice în toată țara, pentru că legea nu îmi cere să îndeplinesc nicio formalitate pentru întoarcerea în ea; înainte de 1 Floreal, nimeni nu-mi poate spune sau face nimic, iar asta îmi dă mult mai multă libertate decât articolul 1 din decret, care mi-a dat două decenii și cinci zile să plec, adică posibilitatea de a merge în Vendée. Mai este timp înainte de 1 floreal; se vor întâmpla mult mai multe lucruri, mai ales că prietenii noștri lucrează neobosit în folosul nostru: le cunoaștem devotamentul, dacă nu obțin ceva prima dată, îl vor realiza a doua sau a suta oară. Între timp, putem rămâne perfect, de exemplu, în două departamente: Rinul de Sus și de Jos. Vasalul nostru Fréron, în numărul 59, la pagina 479, a calculat dinainte că acest district ne-a adus 30.000 de emigranți care s-au întors în virtutea decretului din 30 Brumaire. El a precizat că este aproape imposibil să îi evacuați pe acești 30.000, pentru că acest lucru ar putea servi ca un impuls pentru apariția unei noi Vendée. Cine ne împiedică să le alăturăm: la urma urmei, dacă, mai mult decât ne-am așteptat, trebuie să plecăm de acolo, nimeni nu va ști că am fost acolo? Deocamdată este deja minunat că

între timp încrederea în achiziționarea proprietății noastre a fost complet subminată. Cine îndrăznește să le cumpere la licitație după recentul decret că ar trebui returnate? Cine nu se lasă descurajat de gândul că acest prim succes al nostru va fi preludiu la alte o mie de succese asemănătoare? Care dintre acei obrăznici, dintre acei temerari nebuni care au îndrăznit să dobândească moșiile noastre, nu va regreta prostia lui și nu va aștepta cu înfrigurare momentul când va fi expropriat? Și aici, în plus, asignatele dispar, deoarece baza pentru furnizarea lor a fost zguduită. Oh, noroc! Oh, prietenii noștri! O, Koblenz!.. Ce fericit ești! Totul va fi bine: așa ne-a spus Freron.
Și nu era un singur deputat democrat care, citind articolele blândului Merlin, să înțeleagă cât de adevărate sunt cuvintele pe care le-am pus în gura unui anumit emigrant. Acest gând m-ar uimi. Da, voi spune cu mândrie, Franța pierde foarte mult pentru că nu sunt unul dintre legislatorii ei. Nu numai că aș înțelege tot ce am afirmat aici în numele unui anumit emigrant, dar aș găsi, desigur, un mijloc de a împiedica imediat săvârșirea răului. Cum? Da, reușind să-ți sacrifici mândria, pe care încă nu ai învățat-o. Egoismul a provocat mult rău pe pământ și continuă să o facă. Văd cum te complați cu seriozitate în îndeplinirea îndatoririlor tale în cadrul Convenției, cum stai cu gura căscată și pretinzi că înțelegi totul, deși de fapt
342
de fapt, nu înțelegi aproape nimic; cum tu, cu un gest slab, cu vreo încuviințare abia sesizabilă, îți exprimi atitudinea față de propunerile care ți se prezintă în grabă și care în mare parte ți se par foarte ingenioase, dar încerci să arăți că le înțelegi cu ușurință. Căci legiuitorul ar trebui să arate ca un om deștept; el trebuie să inspire încredere că nu există idei atât de complexe și complicate pe care să nu le poată înțelege din mers. Și așa se sancționează convertirea națiunii în sclavie. În ceea ce mă privește, nu aș fi atât de mândru. Aș spune: „Raportor al celor trei comisii, nu poți încetini! Nu înțeleg prea bine toate astea. Ați elaborat aceste articole discutându-le între voi, între toți membrii guvernului; ai avut suficient timp să le gândești bine, se vede. Fără îndoială, găsesc în ei o minte subtilă. Dar al meu, mărturisesc, este mai dur. El nu poate înțelege dintr-o privire întregul sens al frazelor tale. Și pentru că oamenii care m-au trimis aici mă cunosc bine, pentru că ei cred că eu, în ciuda abilităților mele modeste, sunt destul de potrivit pentru a participa la elaborarea legilor lor, din moment ce mi-au spus că îmi acordă tot timpul care este necesar pentru a le lua în considerare și că îmi recomandă în mod deosebit să nu aprob nimic orbește, așa cum ar face un prost... atunci vă opresc, auziți, domnule președinte al celor trei comisii! Dă-mi proiectul tău. Eu însumi îl voi examina în câteva zile pentru a vedea dacă conține ceva suspect, ceea ce la prima vedere nu ar fi observat pentru înțelegerea mea brută. Dacă mi se respinge cererea, voi striga de pe toate acoperișurile că mi-a fost luat dreptul de a participa la elaborarea unei astfel de legi, întrucât am fost lipsit de posibilitatea de a exercita acest drept în practică; că vor să convingă oamenii că eu am dat votul meu pentru el, dar nu este deloc așa; că nu mi s-a dat timp să examinez ceea ce s-a făcut, dar cred că ceea ce s-a făcut este îndreptat împotriva libertății poporului; că protestez; că nu am fost implicat în acest caz; că fac apel la el, la popor și la suveranitatea lor supremă”.
Deoarece ziua adoptării acestui decret de emigrant va deveni o dată istorică semnificativă, nu trebuie să pierdem din vedere o singură împrejurare legată de acest loc din analele revoluției. Cum s-ar putea

crede, dacă nu ar exista dovezi evidente, că nici măcar acest decret nu l-ar putea satisface pe Freron? Neajunsurile acestui decret aduc lacrimi Oratorului poporului „nobil” din numărul 58 al ziarului său. Vechiul proverb spune că oricât dracu i-ai da, niciodată nu e de ajuns. Freron și „oamenii” lui sunt ca diavolul în asta: cu cât reușesc să ne smulgă mai mult, cu atât vor să smulgă mai mult decât atât. Vom vedea acum cât de larg este cercul revendicărilor lor.
Acest număr 58 al Oratorului afirmă pozitiv că partidul Freropist a inspirat emigranților speranță pentru un decret.
343
mult mai favorabil lor decât decretul din 18. Își cere scuze că nu a putut face mai mult din cauza circumstanțelor dificile. El se pocăiește de acest lucru în fața tuturor „oamenilor respectabili”, asigurându-i de puritatea intențiilor partidului său și susținând că obstacolele de netrecut nu au permis să se facă mai mult decât s-a făcut și face posibilă evaluarea amplorii acestora. obstacole; el admite că s-ar putea presupune cu adevărat, aparent, că partidul său trădează o castă onorabilă, că în acest fel s-ar putea chiar pierde încrederea unei cliche care se autointitulează oameni decente. Dar la urma urmei, a trebuit să acționez cu atenție pentru a nu-mi deschide complet jocul într-un moment în care era încă periculos. El explică că, pentru a face dreptate prietenilor nobilimii, este suficient să te imaginezi în locul lor și să judeci în mod rezonabil ce ar putea face; că Palais Royal poate fi liniștit, căci momentul frumos nu este departe și se pregătesc lovituri puternice; că se apropie ceasul când toți cei care și-au părăsit țara pentru a lupta împotriva ei se vor întoarce și vor învăța o purtare bună pe toată această bogăție democratică care și-a luat în cap să-și dicteze legile venerabilei clase.
Și tocmai cu astfel de discursuri de trei ori contrarevoluționare îndrăznește să vorbească infamul Freron. Poate va spune că exagerez? Lasă-l să încerce. Voi demonstra, iar asta, după părerea mea, este foarte important, că nu am permis nici cea mai mică exagerare și că numărul 58 conține într-adevăr toate aceste declarații extrem de penale. Voi arăta acest lucru comparând analiza mea cu frazele corespunzătoare ale lui Freron.
Oare nu admite clar că „emigranților li s-a promis un decret mai favorabil lor decât cel din al 18-lea”, când, după formularea primului paragraf al conținutului acestei chestiuni astfel: împotriva emigranților”, astfel, parcă? , justificându-se în fața lor pentru că nu și-a respectat această promisiune.
Nu este scris la pagina 465: „...ar fi extrem de nedrept să judecăm intențiile Convenției Naționale (a se citi: cabala noastră) fără să ținem cont de circumstanțe”, nu înseamnă să-ți ceri scuze pentru că nu poți face Mai mult?
Oare nu se „căiește tuturor oamenilor cumsecade”, asigurându-i de puritatea intențiilor partidului său și afirmând că numai obstacole de netrecut îl împiedicau să facă mai mult decât s-a făcut, când scrie la p. 466: „Adesea am fost forțați. a respinge false (cititorul atent va înțelege cu ușurință că în loc de „fals” ar fi trebuit să existe „periculoase”) interpretări ale acțiunilor noastre, recurgând la măsuri violente și calomnii jenante (a se citi: forța principiilor) folosind metode care pot fi numit mai degrabă decisiv decât bine gândit.
344
Oare nu „arată amploarea acestor obstacole” când scrie pe aceeași pagină: „Dușmanii noștri declară din răsputeri că vrem să dăm o mână de

ajutor emigranților pentru a face o contrarevoluție, și au răspândit această părere printre oameni”?

Nu admite el că într-adevăr, aparent, s-ar putea crede că partidul freronist trăda venerabila castă; că există chiar motive să submineze credibilitatea clicei, care se autointitulează partidul „oamenilor cumsecade”, atunci când declară pe buzele acestuia din urmă la pagina 467: „Voresc cu adevărat să creeze o nouă Vendée în Nord. ? Chiar vor să conducă spre disperare pe mulți cetățeni cinstiți, simpli, cărora legea umană (legea cea bună din 30 Brumaire!) le-a permis să se întoarcă în patria lor? La ce putem spera? La ce ne putem aștepta? Nu spune el că „trebuia să avem grijă să nu ne deschidem jocul complet într-un moment în care încă era periculos”, când scrie pe aceeași pagină: „Trebuind să luptăm împotriva atâtor intrigi, ne-am permis să fim dus"?

Nu explică el că „pentru a face dreptate prietenilor nobilimii, este suficient să te închipui în locul lor și să te gândești în mod rezonabil la ce ar putea face”, când scrie la pagina 468: „Ce crezi că noi am putea face în acest moment un moment decisiv când, în fața unui popor de multe ori prea încrezător, am fost acuzați că am căutat să-i ajutăm pe regaliști și să returnăm emigranții în țară”?

Oare nu liniștește Palais Royal și îi promite că „un moment frumos nu este departe și se pregătesc lovituri puternice”, când la pagina 466 scrie: „Nu există niciun motiv ca oamenii cumsecade să cadă în disperare și să creadă că CRIME va câștiga"? Iar la pagina 468: „Cu cât măsurile pe care urmează să le luăm sunt mai puternice, mai îndrăznețe și mai aspre, cu atât mai multe lovituri zdrobitoare suntem pe cale să dăm, cu atât avem nevoie de sprijinul opiniei publice”?

Nu declară el că „se apropie ceasul când toți cei care și-au părăsit țara ca să lupte împotriva ei se vor întoarce și vor învăța un comportament bun pe toată această bogăție democratică care își ia în cap să-și dicteze legile venerabilei clase” atunci când scrie la p. 469: „Ceasul nu este departe când patria-mamă îi va primi din nou în sânul ei pe aceia dintre fiii săi care ar fi putut fi înșelați din ignoranță sau au fost îngroziți pe bună dreptate de regimul creat de unii lideri revoluționari... Da, îi va accepta în sânul ei, iar asta se va întâmpla, poate chiar mai devreme decât prevăd oamenii răi care vor să otrăvească totul.

Este această dovadă suficient de clară? Mai pot fi considerate obscure intențiile freronismului după aceasta? Poate singurul loc care mai rămâne întunecat este acele „lovituri zdrobitoare” cu care ne amenință. Doamne Doamne, ce vrea să spună cu asta? Ce ne pregătește? Ce este acest distrugător



lovituri noi? La ce să ne așteptăm de la el? Ce altceva vrea să spună când vorbește despre „măsuri puternice, îndrăznețe și drastice?” Oh, acum o învățăm de la el. Citiți cel de-al 59-lea număr al său, veți găsi acolo un apel direct la uciderea patrioților, sub titlul „Un apel către tineretul francez să se trezească din somnul letargic și să răzbune moartea bătrânilor, femeilor și copiilor prin EXTERMINAREA criminalilor. și ucigași”. Înțelegi sensul acestui manifest?... Nu este nevoie de mult efort pentru a înțelege că „tinerețea franceză” înseamnă nobili francezi, a răzbuna moartea „bătrânilor, femeilor și copiilor” înseamnă a răzbuna moartea conspiratorilor, care , bineînțeles, , toți sunt nevinovați, căci conspirația criminală, după părerea finului regelui polonez,130 fie nu a existat niciodată, fie nu este deloc o crimă. În cele din urmă, a cere „exterminarea ucigașilor și ucigașilor”

înseamnă a cere Vecernia siciliană * pentru toți cei care sunt obligați prin lege să participe la punerea în aplicare a măsurilor revoluționare. Λ așadar, și vei primi în întregime, celebrul pedepsitor Toulon! Dar uite cum poruncește acest ucigaș să-i omoare pe toți cei cu care era una cu și chiar se lăuda că i-a întrecut în isprăvile sale: „Unde sunt mâinile tale? Unde este curajul tau? spune el, întorcându-se către dandi. „O, suflete slabe, leneși și timide... fiți nemișcați în inimile voastre chiar și o scânteie de viață, dacă ar fi putut să ia foc uneori cu ură față de depravați. .. tiranii ar cădea sub loviturile mâniei tale legitime... LA ARME! .. ”Atunci acest intrigant nebun, lăudând distrugerea societății iacobine cu același patos cu care Don Quijote și-a descris isprăvile împotriva morilor de vânt, exclamă: „Ei bine. Ei bine, Republica vă aprobă pentru asta, dar poate să conteze în continuare măcar pe un astfel de impuls curajos?.. Tineri cetăţeni, vă aşteaptă un mare destin... Arătaţi, deci, că sunteţi oameni cu suflet, că ești cel mai curajos tânăr din toată Europa! .. Ai închis deja clubul iacobin, vei face și mai mult: îi vei distruge.”
Câteva rânduri mai încolo, ticălosul Orator ne înspăimântă cu stiletto spanioli și italieni, adică cu o crimă lașă din spatele unui colț. Această invenție aparține probabil notoriului Cabarus. De acum înainte, fiecare patriot trebuie să fie în garda lui, mai ales seara, pentru a nu deveni victima unei lovituri perfide. Iată cum îi învață criminalul Freron pe copiii conspiratorilor pe această temă: „Dacă mai merită trăit, atunci numai pentru a-ți răzbuna nefericitul tată. Așteptați o ocazie favorabilă și străpungeți cu o sută de lovituri de pumnal pe cel în pieptul căruia s-a născut ideea criminală de a-ți ucide tatăl nevinovat.
♦ Răscoala din 1282 în Sicilia împotriva dominației franceze, însoțită de un masacru al francezilor.

II acest plan foarte evident de masacru a fost deja încercat în practică. Pentru ca oamenii să înțeleagă toate aceste intrigi extrem de grave, trebuie să fie pe deplin conștienți de toate ramificațiile lor. În fiecare dimineață poți merge la Freron, pe strada Chabane, și vei vedea acolo acea elita a tineretului francez pe care o inspiră cu atâta fervoare. De fiecare dată vei vedea acolo 15-20, sau chiar mai mult, tineri dandi care tocmai au înflorit, tineri fermecați de abia peste 15 ani, cu un păr magnific și un ten frumos, din care viața este în plină desfășurare. Aceasta este oastea mică a bătrânului conducător de la Munte, toate plăcerile le sunt promise, cu condiția să îndeplinească toate actele de vitejie prescrise pentru ei. Această companie nestăpânită a primit, se pare, anumite instrucțiuni cu privire la seara zilei de 25. S-au repezit prin diferite cartiere ale Parisului și au strigat: „Trăiască Convenția!”, „Jos criminalii!” — a pătruns în casele multor patrioți pe care fără îndoială i-ar ucide dacă ar fi acasă. Dar, o, ce eșec nefericit! Se spune că aproape peste tot prezența câtorva sans-culotte a fost suficientă pentru a împrăștia trupele favoriților „Oratorului”, și din moment ce am remarcat mulți dintre ei care ne sunt bine cunoscuți și le-am promis să aibă grijă de ei. și nu-i mai pierde din vedere, este, poate că îi va încuraja să fie mai atenți în viitor. O, asasini ticăloși, dacă, urmând ordinul stăpânului vostru, vă luați stilettos, atunci le vom avea. Dar nu! Patrioții te vor urmări așa cum au făcut-o întotdeauna: te vor ataca fățiș, așa cum se cuvine celor curajoși, iar tu vei lua zborul laș. Cine ești tu să stai față în față cu sans-culottes? Bătrânul tău Narcis ți-a stabilit el însuși prețul, spunând: „Nu ești capabil decât să te bucuri de viață, să te gândești

la plăceri, să vorbești despre meritele comedianților și ale bucătarilor, despre avantajele unui cântăreț sau al unui croitor. Mâinile tale sunt prea slabe pentru a ține arme. Sentimente ca indignarea nobilă a unui om liber, mânia unui republican, vă sunt necunoscute! Pentru tine ar fi prea obositoare... Ești mai blândă decât femeile, mai slabă decât bătrânii și mai timid decât copiii. Destinul tău este să ai grijă de aspectul tău, de căutarea modei; sufletele voastre sunt la fel de înguste ca hainele voastre" (Vezi Freron, pp. 474 și 476).
Ei bine, Freron, ai dreptate: așa sunt oamenii tăi; rasa noastră este oarecum diferită. Aduceți-i față în față, nu ne deranjează deloc. Dacă vrei un război civil, îl vei obține; acceptăm provocarea. Dar apreciați loialitatea noastră, vrem cu generozitate să vă avertizăm: dacă mișcarea pe care o provocați izbucnește, aceasta va cădea asupra voastră și a asociaților voștri. San-culotele așteaptă, nu vor rata o ocazie atât de mare, asta este necesar, asta este necesar, pentru a-ți raționa din nou clica insolentă și a-i chema la ordine. Ai spus poporului tău să fie gata, Ai chemat; la arme! Ne-am spus și noi

oameni. Muncitorii noștri și suburbiile noastre sunt deja aliniate. Ei întreabă când să vorbească. Ai făcut totul pentru a trezi în ei nemulțumirea care justifică această nerăbdare. Crede-mă, sunt bine versați în toate. Sunteți un prost judecător al stării opiniei publice, căci nu vă aflați decât în saloane fine cu podele cerate și în budoare. Du-te la mansarde, plimbă-te pe străzile din spate, apoi vei vedea cât de mulțumit ești! Cât de obosit sunt oamenii de asuprirea ta! Vei vedea că nu poți să-l înșeli și să-ți ascunzi planurile hidoase! A fost poporul înșelat în privința politicii insidioase de a-i expulza pe cea mai mare parte din Paris, pentru ca armata lui Freron să lupte în condiții mai favorabile? Nu, oamenii au spus că nu-și vor lăsa frații la mila ucigașilor, deși ar fi o amăgire grosolană să crezi că în orice împrejurare sans-culottes ar putea să nu fie de ajuns pentru a respinge pe toți acești leneși obrăznici. Degeaba intenționați să schimbați șefii forțelor armate pentru a vă asigura o comandă care ar fi la dispoziție (vezi ziarele din 22). Oamenii sunt întotdeauna oamenii și vor fi mereu de datorie. Timp de trei ani, războinici precum Lafayette au fost nevoiți să se ascundă sub mormane de gunoaie; dacă vor ieși de acolo, vor fi alungați înapoi.
Încrederea și vigoarea ar trebui să-i inspire pe patrioți pe care clicurile ticăloase, năvălindu-se cu agitație, nu vor ajunge în niciun caz la o înțelegere între ele cu privire la forma de guvernare pe care vor să o dea Franței. Au stabilit în cele din urmă un singur punct: „Vrem să avem un sistem în care să fie asupritori și asupriți". În alte chestiuni nu există unanimitate. Unii vor pur și simplu un rege, alții vor o aristocrație unică și indivizibilă, alții vor o aristocrație federală. Că aceasta este așa se poate vedea din descrierea conflictului diferitelor mișcări pe care o voi face acum. Nivelul mental ridicat al majorității cititorilor mei mă eliberează de a fi nevoit să subliniez de fiecare dată dacă mișcarea este monarhică sau aristocratică (de un fel sau altul). În aceeași zi, 20 de nivoz, și aproape în același timp, se putea vedea cum patimile fierbeau peste toate aceste forme de tiranie. Între timp, în momentul în care federalismul, în persoana lui Jean-Baptiste Louvet, ataca Convenția din 31 mai, ceea ce nu se mai făcuse de ceva vreme, Capetismul a zâmbit la vederea decretului că sărbătorirea aniversării lui Ludovic cel Fără cap a fost decretat pentru eternitate. Slujitorii vechii curți au văzut în

acest decret instituirea sărbătorii unui nou Sfânt Ludovic și au avut speranța că va urma în curând un nou decret, care să îndrume în viitorul apropiat să reconsidere care ar trebui să fie soarta fiului său. Ei au sugerat că, în consecință, ar putea fi direcționat către aceștia

• Aceasta se referă la aniversarea execuției lui Ludovic al XVI-lea.

348

30.000 de emigranți pe care Fréron îi păzește în departamentele Haut-Rhin și Bas-Rhin și că nu este imposibil ca acești emigranți singuri sau împreună cu cei de cealaltă parte a Rinului, să-l proclame Ludovic al XVII-lea, pentru a lua ultimii pași în numele lui pentru sfârșitul contrarevoluției. Această a doua Vendée, pe care, așa cum am spus deja, „Oratorul poporului regelui” ne amenință în al 59-lea număr al său, se va considera mult mai puternică decât prima: căci ar avea la dispoziție un potențial moștenitor al tronului în persoană, în timp ce primul poseda doar imaginea sa. În condiţii de libertate şi respect pentru drepturile poporului, acest caz al fiului lui Tarquinius ar fi luat în considerare cu aceeaşi solemnitate şi cu aceeaşi atenţie ca şi cazul lui Tarquinius însuşi.132 Este la fel de important. Dar acum, când totul este hotărât prin improvizație, când, aparent, nu se teme că va veni ziua în care oamenii vor trebui să dea socoteală despre acele chestiuni importante pe care le-a încredințat reprezentanților lor, nu garantez în niciun caz pentru faptul că în următoarea discuție nu se vor mai sustrage, cu cea mai mare agilitate, această „mică” chestiune de interes național, și asupra căreia, poate, s-a încheiat de mult timp un acord secret între cabinetele de la Viena și Tuileries. .

Cu toate acestea, atunci când ai de-a face cu un popor care a gustat libertatea, nu este atât de ușor să stabilești tirania. Nu-mi închipui că, cu toată obrăznicia și ticăloșia lor, clica patriciană ar putea, fără să întâmpine piedici, să taie gâtul națiunii franceze. Ea chiar încearcă din greu. În ciuda lanțurilor codului negru pe care l-a creat, în ciuda planurilor de foamete pe care le-a născocit, în ciuda periodicelor josnice, în ciuda prezenței unor asasini privilegiați, în ciuda teancurilor de lettre de cachet emise, în ciuda nenumăratelor bătălii, în ciuda intrigilor cotidiene, independența va prevala și ferm stabilite pe bazele democraţiei. Vezi cu ce dificultăți se confruntă acest partid în încercarea de a crea o curte a sclavilor săi 133.

Muriko, ești un om cinstit! Ați profitat de un pretext potrivit pentru a refuza să prezideți această cameră a ucigașilor, supusă patimilor celor de la putere (vezi ședința din 19). Ați fost precursorul vicepreședintelui Prevost, precum și judecătorii Thiers, Rube, Bürs-Lraud, care v-au urmat exemplul lăudabil (ședința din 23). Fie ca numele voastre nemuritoare să fie însemnate în analele democrației, în analele virtuții, cu laude patriotice, mai strălucitoare decât toate tipărite în Buletin!

... Fie ca numele celor care au obrăznicia ticăloasă de a accepta aceste postări rușinoase după respingerea voastră a acestora să fie marcate pentru totdeauna în memoria oamenilor liberi. Poate că sunt mai puțini sclavi în lume decât ne așteptam, pe baza vigilenței inerente patriotismului. Acest tribunal nu va putea niciodată

349

preia îndeplinirea atribuțiilor lor. Favard, Charles Puty, Crochet, Perolon, Lerad tatăl, vă veți dovedi și voi adevărați republicani? Așteptăm decizia voastră de a vă acorda un loc fie în Panteonul istoriei, fie în analele disprețului, păstrând numele persecutorilor corupți, criminalilor angajați, tot felul de sclavi mituiți.

Văd și un semn al slăbiciunii clicii aflate acum la putere în acel decret al Comitetului de Siguranță Publică, din 10 Nivoz, dar publicat abia pe 20, care prevede spionajul în tribunele Convenției. Aceasta este o recepție foarte arogantă, dar în același timp meschină. Desigur, este extrem de umilitor pentru oameni să vadă cum agenții lor elaborează reglementări cu scopul de a-i înconjura de informatori chiar în momentul în care ei, oamenii, vin să vadă cum se comportă agenții lor. Este cea mai mare insolență să amenințăm oamenii atunci când vor să-și exercite dreptul cel mai firesc, dreptul de a condamna sau aproba munca fiecăruia dintre cei cărora le-a încredințat conducerea treburilor sale. Voi remarca, de asemenea, că acest dispozitiv este mai obrăzător decât șmecheria folosită în timpul domniei Girondei, și anume biletele de intrare, care aveau același scop, adică reglementarea compoziției publicului din tribune exclusiv pe gustul lui. clica conducătoare. Acest mic truc a păstrat măcar câteva vestigii de decor, o oarecare aparență de respect pentru suveran, în timp ce ultima jonglare este o insultă clară și grosolană. Cu toate acestea, dacă se ajunge la astfel de extreme, prevestește agonie. Când Gironda a umplut tribunele cu bilete de intrare, ea se apropia de sfârșit și, în ciuda eforturilor sale, nu a reușit niciodată să obțină aplauze exclusiv pentru ea. Actuala clică nu va fi mai norocoasă decât aceea. Controlul și critica pe care vrea să le alunge de pretutindeni vor doborî toate barierele; acest lucru s-a văzut deja clar de când a fost înființată instituția polițiștilor din tribune. Acest lucru nu a împiedicat în niciun caz partea sănătoasă a poporului să aplaude doar ideile sănătoase ale părții sănătoase a Convenției, să râdă de amenințările unui pumn de favoriți ai lui Freron și să ignore cu dispreț epitetul „terorist” folosit ca sinonim pentru cuvintele „patriot” și „prieten al principiilor”. Acest epitet este consacrat în rezoluția Convenției și se apropie cu viclenie de epitetul „regalist”. De fapt, această cabală organizează un terorism autentic, pretinzând că urmărește să răstoarne un alt terorism. Dar, săracul, ce faci! Fă-ți treaba bine, iar oamenii te vor respecta și nu vei avea nevoie de statute speciale care să-i rețină. Dar dacă veți merge pe calea opusă, va fi în zadar să strângeți legi penale una peste alta; le va sfâşia. Cu toate cele 100 de mii de articole ale tale punitive, mi se pare niște oameni foarte mici. Într-adevăr, îmi trezești milă, nu mi-e frică de tine, nu poți să-mi înrobești țara.
350
Nu există niciun motiv de disperare. Ceea ce am învățat astăzi este ca o rază de lumină care anunță că ziua libertății nu este departe și că asupritorii poporului pun acum totul în joc. Peste tot pe străzi, în ciuda frigului extrem și a sărăciei și mai extreme, oamenii repetă cu insistență apelul, care îndeplinește pe deplin cerințele vremii: „Să avem grijă de salvarea statului!”.
Toți necinstiții devin palizi la acest apel.
Ei bine, este timpul să-i ucizi. Nerușinarea scandaloasă a calomniatorilor lor nu mai poate fi tolerată. De ceva vreme încoace, când privești mersul întâlnirilor, treci alternativ de la disprețul la nesemnificația lor la indignarea față de imoralitatea lor. Nu acest sentiment predomină atunci când pe 24 vezi comportamentul unui André Dumont ca răspuns la șuieratul și șuieratul provocat de petiția obsechioasă a tronsonului Mont Blanc, care a apărut „în plină forță” cerând distrugerea iacobinilor? si teroristi - cuvinte, de atatea ori repetate incat erau deja in contact, asa cum a remarcat foarte bine unul dintre cei doi la fel de buni "Amis du Peuple"? Tânărul Dumont

consideră aceste exclamații de dezaprobare ca fiind complet de neînțeles și nedrept. El insultă sărăcia publică, declarând că dacă ar fi într-adevăr atât de mare, atunci nu ar fi nevoie să vezi leneși stând în sala legislativă. În oamenii care își exprimă indignarea față de petiția vicioasă, diferită de orice și servilă, Dumont nu vede decât tâlhari și furi - aceiași oameni care au complotat printre iacobini, au participat la rebeliunea Comunei, au stârnit tulburări în secții (pe care le-a avut. vigilență remarcabilă (!), cu câtă atenție i-a urmărit pe acești oameni pretutindeni!). El propune cea mai învățată versiune a legii îndreptată împotriva tribunilor și găsește expresia cea mai potrivită: „obișnuiții tribunilor"; această expresie șochează pe toată lumea, și trebuie să recurgă la alte talente, cu ajutorul cărora se reușește în cele din urmă să se întocmească un decret echivalent cu hotărârea Comitetului de Siguranță Publică de 10 nivoz. Prin oratorie, prin răspunsurile sale când a prezidat și prin corespondența demnă de laudă din timpul mandatului său de proconsul în departamentul Somme, s-a imortalizat luându-și locul în rândul despoților incompetenți, mulțumiți de sine și deșerți ai clasei superioare. .
Așadar, pe 22 Nivoz, terorismul a fost legalizat, iar orice discuție asupra notoriului decret prin care reprezentanții noștri și-au manifestat îngrijorarea pentru soarta lor a devenit aproape imposibilă. Pentru a pune capăt defăimării că unii dintre ei duceau un stil de viață atât de mare, încât se naște involuntar gândul dacă iau mită, s-a propus și s-a acceptat ca de acum înainte, la cei 18 franci de indemnizație pe zi primite de fiecare. senator, încă 18 franci. Când democrația se sprijină pe cea mai puternică fundație și poporul o va face
351
chemat să sancţioneze legi, sunt sigur că nu va ridica nicio obiecţie la această lege, pentru că, după cum spunea Legendre, oamenii se uită nu la cât plătesc, ci la modul în care sunt serviţi.
În special, Legendre îl servește acum atât de bine, încât oamenii nu pot regreta cei 18 franci pe care urmează să-i adauge. De la moartea iubitei sale soții, pe care Legendre a deplâns-o chiar și în Convenție, nu ar fi putut trăi, potrivit lui, dacă prietenii săi din Paris nu l-ar fi ajutat, de exemplu, actrițele Comta și Rocourt, care, urmând exemplul. al doamnelor Tallien și Bentabol, într-o oarecare măsură îl inspiră și dau proiectelor de rezoluție el introduce o nuanță clară de recitare teatrală și renunțare la principiile corecte. Bentabol, care a răspuns calomniilor mele cu un afiș în care dovedea și că este un om sărac * *, Merlin din Thionville, a cărui situație este la fel de proastă ♦♦ - aceștia s-au remarcat cel mai mult și cel mai aprins în timpul dezbaterea pe această problemă atât de importantă. Doar Tallien, acel terorist din Bordeaux, de data aceasta nu a îndrăznit să ia parte la joc, de teamă probabil că i se va spune: „Ce vrea spaniolul ăsta de la noi? Nu este meschin din partea lui Cresus, alias Cabarus ***, să facă tam-tam pe nisip
* Bentabol a tăiat două zerouri din zestrea soției sale, pe care am crezut că le-am estimat corect în numărul 29 al meu. El a respins și numele Choiseul-Gouffier, deși am fost asigurat și continui să fiu asigurat că acesta este numele adevărat al prietenului său tandru. De asemenea, sunt asigurat că, în conformitate cu noua lege a divorțului, legiuitorul nostru încheie pentru a doua oară o căsătorie cu nobilimea. Într-un fel sau altul, sunt de acord să notez eroarea și să subliniez: în loc de „Contesa Choiseul-Gouffier" se citește „Marquise Rogan-Shabot". Mai există un articol în afișul marchizului de Bentabola -

acesta este un testament în favoarea mea pentru toate proprietățile sale care depășesc 3 mii de chirie. Resping această binefacere testamentară. Sunt republican și mă mulțumesc mereu cu proprietatea dobândită prin munca mea, evitând coruperea averii. Dar fiindcă sunt sigur că proprietatea lăsată prin testament nu este deloc mică și o pot folosi pentru a ameliora situația unora dintre frații mei suferinzi, atunci așa voi dispune de el. Le rog pe sans-culottes să-mi spună numele oamenilor din mijlocul lor, care au nevoie în special, le voi transfera drepturile mele, inclusiv dreptul de a sigila și de a face inventarierea proprietății la Bentabol și îi oblig să împărțiți proprietatea în atâtea părți câte mii de coroane sunt. Sper în acest fel să pun pe picioare un anumit număr de familii sărace.
♦♦ Acest senator nefericit, care a vorbit cândva în Convenție cu o minciună împotriva mea, se află în astfel de dificultăți financiare încât, cu câteva zile înainte de decretul de 36 de franci, s-a dus, însoțit de prietenul său apropiat, contele Livry, să cumpere de la un ebenist. in strada. Cour Martin este o secretară splendidă în valoare de 1.000 de ecu, care urmează să fie plasată sub un ceas de perete și mai magnific, cu clopoței, care a fost plătit cu 6.000 de livre. Apartamentul în care este amplasat acest mobilier este destul de demn să se așeze acolo fermecătoarea Solve, o actriță a Operei, prietenă a ambilor prieteni, Livry și Merlin (Fragment dintr-o cronică scandaloasă).
♦♦♦ Originalul joacă pe consonanța lui Crésus - Cabarus (Notă, traducător).
352
ce bancnote? Îi lipsesc ginerele Băncii Saint-Charles piaștri? Toți ceilalți domni ai Convenției au crezut că este posibil, fără teamă de scandal, să se comporte mai puțin precaut. Ei au susținut că oamenii nu au o treabă mai urgentă decât să protejeze deputații de sărăcia sufocantă actuală și au avansat un argument atât de irezistibil, încât în primul rând trebuie să te gândești la salvarea capului și abia apoi la salvarea corpului. Mâinile merg direct după cap, adică ɵ. funcţionarii administrativi, care acum sunt consideraţi domni şi nu se pot mulţumi cu puţin, ca şi predecesorii lor, sans-culottes. Iar trupul, adică oamenii, se află pe ultimul loc.
Este de remarcat faptul că această idee a fost susținută în principal de oameni care au fost cel mai puțin încurajați să facă acest lucru de poziția personală și de opinie opusă, care s-a rezumat la faptul că ar trebui să se verifice în primul rând dacă există cetățeni și mai săraci decât reprezentanți ai poporului cu cei 18 franci ai lor, era susținut de cei mai săraci dintre deputați. Unul dintre motivele pentru aceasta pare să stea în faptul că sans-culotte este obișnuit să trăiască modest, să poarte haine simple și să nu simtă nevoia de femei ținute; prin urmare, întotdeauna are destul din ceea ce are. Și din moment ce este mai aproape de moralitate și virtute, își schimbă mai ușor grijile către cei mult mai puțin fericiți decât el. Dar cine nu înțelege că această propunere, înaintată de membrii bogați ai Convenției, este un truc șarlatan, al cărui scop, simplu spus, este acesta: pe de o parte, au raționat ei, vom reduce parțial limbile rele. care exprimă constant surprinderea față de stilul nostru de viață luxos; pe de altă parte, vom realiza ceea ce constituie unul dintre principalele mijloace de contrarevoluție — deprecierea bancnotelor. Deoarece toate acestea le vor permite în mod natural celor ca Cambon și Charlier să pretindă că cele 18 livre de astăzi valorează mai puțin decât cele 5 livre din 1790.

În ciuda măsurilor luate pentru alungarea patrioților din tribune, au fost totuși destui pentru a face auzit un murmur prelungit, înecând cu ușurință strigătele de „bravo” venite de la un mic detașament de animale de companie. Dar murmurul nu este nimic. Tot Parisul, neprezent la întâlnire, și-a declarat cenzura. Argumentele insuportabile ale susținătorilor legii în apărarea intereselor săracilor reprezentanți ai poporului nu au înșelat pe nimeni. Acești susținători și-au pierdut complet autoritatea; în ciuda tuturor provocărilor, în ciuda oricăror vorbe absurde, oamenii au putut să înțeleagă că prietenii lor sunt acei membri ai reprezentanței naționale care, adevărați sans-culottes, au respins orice ademenire care îi făcea mai mult decât necesar să-și împărtășească nenorocirile. cu oamenii.
Un observator atent a comparat, desigur, decretul privind 36 de franci cu decizia Comitetului de Siguranță Publică anunțată în aceeași zi în toate ziarele, explicând

oamenii obișnuiți cum să coacă pâinea din cartofi. Încă o batjocură la adresa sărăciei publice! La urma urmei, asta înseamnă să le spui direct săracilor: avem tot ce ne trebuie, și asta este corect, căci suntem crema umanității; si in ceea ce te priveste, gloata nenorocita, graul nu e pentru tine - mananca cartofi...
Mulțumesc foarte mult, Comitetul pentru Siguranța Publică! A meritat așteptarea pentru a primi acest sfat valoros de la tine. Înainte de tine, toți francezii știau să mănânce pâine de grâu; ce ai de gând să faci acum cu cel pe care l-au consumat anterior? Dar am uitat că nu este treaba noastră să raționăm în fața oamenilor influenți și de rang înalt. Va trebui să se supună. Să mâncăm rădăcinile, ca niște pustnici, pentru că este prescris de autorități.
Dar nu asta a avut în vedere Lesio când a comparat sacrificiile făcute de curajoșii noștri soldați răniți cu meritele acelor oameni deștepți care cer nu mai puțin de 36 de franci pe zi pentru aceste merite. Acest deputat a meritat recunoștința tuturor patrioților când a spus adevărul despre rezultatul real al acestui decret, și anume că nu putea atrage decât discreditarea assignaților și umilirea Convenției; când a spus că reprezentanții poporului ar trebui să dea acestui popor un exemplu de modestie; când a adăugat că o persoană care este fără pată, o persoană care ar dori ca casa lui să fie construită din sticlă, ca să se vadă toate treburile lui, o persoană care nu are bogăție, să reamintească Adunării aceste principii. Aceste adevăruri frumoase nu trebuie uitate și, deși nu au învins eforturile cabalei, ele au lăsat o amprentă de neșters în inimile republicanilor autentici, iar autorul lor se numără printre acei patrioți pe a căror apărare energică poporul se poate baza mereu.
Bentabol-Rogan-Shabo, binefăcătorul meu Bentabol, a văzut în aceste gânduri patriotice, nobile, manifestarea unei conspirații existente, așa cum susține el, pentru a umili Convenția. Deci, vorbim din nou despre conspirații! Nu asta spuneau ei în acele zile, care acum sunt puternic condamnate? Am citit cuvintele „conspirație pentru a umili Convenția” de o sută de ori în rechizitoriul lui Fuqui-Thunville. Într-adevăr, mi se pare că domnia lui Robespierre a revenit! .. Tocmai am înlocuit un terorism cu altul? Care este ideea de bază aici? Domnule de Bentabol, dragul meu testator, ce reminiscențe aveți! Cuvântul care ți-a scăpat ca în vis indică faptul că vorbești așa cum îți cere timpul și că în zilele unui alt guvern revoluționar ai știut și să te ții de ceea ce a fost acceptat ; și ai început să vorbești diferit abia când a

început să se potrivească intereselor tale. Dar să vedem cum demonstrezi existența unei mari conspirații. Te referi la ziarul Shalya135! .. Succes
354
găsi. Dar să vedem, pe ce te bazezi? Că te numește cabala Thermidoriană. El spune despre asta că numai aristocrații laudă revoluția termidoriană și că aceasta este o dovadă de necontestat că consecințele ei nu sunt deloc favorabile oamenilor. În fine, asupra faptului că, comparând această revoluție cu revoluția din 31 mai, el spune: evenimentele revoluționare trebuie judecate numai după rezultatele lor; și de vreme ce nu se poate nega că evenimentele din 31 mai au dat poporului legi democratice și o Constituție și că evenimentele de la Thermidor i-au adus până acum doar sărăcia cea mai revoltătoare, triumful insolent al aristocrației, terorismul și cea mai crudă asuprire. dintre patrioți, este limpede că această ultimă revoluție lăudabilă a dat până acum până acum doar cele mai deplorabile rezultate. Desigur, dacă Shal, un prieten al poporului, își permite astfel de discursuri, este un conspirator. În orice caz, libertatea presei nu este pentru el. De Benta-pain, apărătorul acestei libertăți, a procedat corect acționând împotriva lui în rolul unui acuzator public. Merlin din Thionville ar fi trebuit să vorbească împotriva lui și mai tare. Iar Adonis Freron a dat dovadă de o reținere excesivă, limitându-se doar să ardă un număr din ziarul său a doua zi în Palais le Royale, de către oameni primiți la curtea lui; ar trebui să-l găsească pe autor și să-l ardă în același foc cu hârtia lui.
Aparent de teamă că li s-ar putea întâmpla așa ceva, Audouin și Duval136 au părăsit rândurile cinstiților apărători ai poporului, unde de ceva vreme luptaseră atât de bine, încât i-am iertat pentru ceea ce mi se păreau abateri sau greșeli din partea lor, pentru care au primit de la mine. Oamenii bogați au considerat această dezertare ca pe o victorie majoră. Dar să nu se bucure, iar ceilalți oameni, poporul nostru, să nu deznădăjduiască. În ceea ce mă privește, nu mă tem că mă vor arde niște leneși obrăznici și am această încredere nu pentru că le ascund adresa mea. Lasă-i să-mi ardă ziarul, cei mai mari scriitori l-au dorit dintotdeauna: nimic nu creează mai multă popularitate. Așa că repet, pe de o parte, poporului sibariților, pe de altă parte, poporului adevărat, că cel dintâi nu trebuie să mizeze pe mare succes, iar cel din urmă să nu se teamă de mari nenorociri de la fuga lui Auduvin și Duval; și nu este exclus să-i readucem în rândurile noastre. În orice caz, triumful adevărului nu depinde deloc de numărul apărătorilor acestuia. Principiile eterne sunt captivante pur și simplu datorită forței lor naturale; cu greu trebuie să li se amintească de poporul francez, căci sunt pentru totdeauna gravate în sufletul lor. De aici rezultă că sofismele politice ale tuturor oratorilor din rândul „oamenilor cumsecade” sunt de foarte scurtă durată. Și din moment ce nu există amnistie pentru toți liderii revoluționari, nimic nu va împiedica elaborarea unui rechizitoriu în cazul sângerilor din Toulon, Marsilia și Bordeaux. Prima comisie pe 21 va putea si
23·
355
va fi clar să ne întâlnim în cazul lui Freron, Tallien și altcineva. Deci dreptatea veșnică va triumfa asupra vicleniei și înșelăciunii dușmanilor săi; oamenii, cu calmul lor caracteristic, așteaptă ultimele lor excese criminale pentru a le da din nou simțul puterii sale. În plus, oamenii se pot baza și pe faptul că are paznici și protectori, pe care numai moartea îi poate smulge. Loialitatea lui Decius nu este

nimic, tenacitatea lui Horace este totul. Doar acel soldat este bun care moare cu o armă în mâini. Jur că, dacă patria-mamă este sortită să piară, atunci în ultima ei zi voi lupta pentru ea în felul meu și voi fi ultimul care va sta, împodobită cu o cocardă tricoloră, împotriva rândurilor sclavilor cu cocardele lor albe. Dacă răufăcătorii reușesc să mă captureze mai întâi și cu cea mai mare răutate mă pun la o moarte glorioasă pe eșafod, mă pregătesc pentru un rol și un comportament care nu s-a mai văzut de la întemeierea Republicii. Și chiar dacă libertatea este distrusă, simpla amintire a împrejurărilor morții mele va fi suficientă pentru a-mi aminti de libertate în orice moment și pentru a o învia.
Gracchus Babeuf, Tribuna Poporului
La finalul celui de-al 27-lea număr, am promis în numărul următor să continui examinarea problemei care s-a discutat acolo. Circumstanțele m-au forțat să amân această continuare, o voi oferi cu prima ocazie.
La Birou se acceptă abonamente la acest ziar, pe care patrioții îl vor găsi cu ușurință. Aristocrații își pierdeau timpul încercând să o găsească. Taxa de abonament este de 50 de livre pe an, adică pentru 180 de numere, însumând 1440 de pagini, sau 25 de livre pentru șase luni.
La fiecare două zile, ar trebui să iasă o foaie pe jumătate tipărită.
Emisiunile, al căror volum depășește o jumătate de coală, vor fi creditate abonaților în funcție de volumul acestora, adică la rata de 1440 de pagini pentru un abonament de un an.
TRIBUNA POPORULUI sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf
nr. 31
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
9 Pluvios III Anul Republicii, unit și democratic [28 ianuarie 1795]
Sentimentele și stările de spirit ale poporului în raport cu actualul guvern și guvernanți. stângăcia și calculele false ale acestuia din urmă. Limita extremă, unde este clica care patronează oamenii
356
bogații, este condus inevitabil de oamenii adevărați. Înființarea a sute de mii de cluburi de către acesta din urmă. Procesele verbale analitice ale ședințelor tuturor acestor cluburi: dovada că există o singură opinie. Și ce e? – Terorismul antiteroriştilor. Libertatea de opinie în secțiuni. Trucuri rușinoase prin care cerșesc laude. Abuzuri revoltătoare de putere care au avut loc în secția Grauillet. Spirit sănătos în această secțiune. Încălcări care dovedesc existența unei conspirații evidente a clicei freroniste împotriva Constituției democratice din 93. Loialitate universală față de cauza apărării sale. – Marea întrebare pusă sincer de Tribuna Poporului: Sunt încălcate acum drepturile oamenilor? Este acesta ocazia și momentul când este necesar să îndeplinim cea mai sfântă datorie? Dacă oamenii răspund afirmativ, cum pot și ar trebui să acționeze pentru a le restabili drepturile? Principii favorabile pentru această inițiativă importantă, extrase de la marchizul de Rover. Calculul forțelor și mijloacelor oamenilor, garantându-i în continuare succesul. Condiții de amnistia pentru toți cei care au ocupat funcții sub guvernul uzurpator. Un plan pentru o REVOLUȚIE pașnică. – Fundamentarea afirmației, plasată la nr. 30, că Koblenz are Senatul la Paris. – O nouă imagine de ansamblu asupra posibilităților lăsate oamenilor în Convenție.
Cei care sunt disprețuiți de oameni nu pot rămâne mult timp la putere. Dacă această regulă este adevărată, conducătorii noștri actuali și, împreună cu ei, partidul de ucidere a oamenilor din care fac parte, Freron, Tallien și întreaga cabală, trebuie să se epuizeze în curând.

Este greu să câștigi nu doar un dispreț mai profund, ci și o ură mai puternică decât opi. Când aceste două sentimente se contopesc într-unul singur, atunci toți cei cu ceva experiență știu că, oricât de ferm întemeiată pare să fie puterea iubitorilor de putere, nu costă nimic să o răsturnăm. Când toate mințile sunt bine reglate dinainte, când a avut loc revoluția morală, când toată lumea este pe deplin convinsă că a venit momentul să pună în practică principiul: rezistența la oprimare - când, în sfârșit, rămâne doar mâinilor de făcut. ceea ce capul a recunoscut ca fiind necesar și urgent... indiferent de obstacolele care i-au stat în cale, acestea vor fi în curând depășite. Nimic nu poate rezista mâniei sfinte a oamenilor când li se fură libertatea pe care au cunoscut-o și apreciat-o.

Acesta este un lucru pe care asupritorii actuali nu sunt capabili să înțeleagă. Ei sunt aparent siguri că, din moment ce Palais Royal, necinstiții clerical, vălurile, care jură pe „cuvânt de onoare”, care au uzurpat pâinea oamenilor buni și a părinților de familie, spun că totul este în regulă, atunci aceasta este opinia publică. și, a devenit, stăpânirea lor este stabilită pentru totdeauna. Și, din moment ce ei comandă totul, din moment ce au pretutindeni oamenii lor și aproape că nu e nimeni care să le opună; de vreme ce lacheii conduc toate ziarele, toate instituțiile, toate revoluțiile



anumite comitete, toate instanțele, toate forțele armate; pentru că poporul nu mai are unde să se adună, întrucât în singura sa ședință de zece zile, rămasă în continuare, nu are decât drept de vot pentru a merge a doua zi să laude false la ceea ce, așa cum este. simțit adesea în adâncul sufletului, nu merită decât cea mai mare condamnare;... întrucât guvernul are un buletin, unde încurajează ticăloșia tuturor lacheilor săi; ... pentru că are bastile; ...pentru că, fără opoziție, emite câte lettre de cachet vrea; ... pentru că ar putea încerca cu impunitate să priveze cetățenii chiar și de dreptul de a-și exprima satisfacția sau nemulțumirea față de acțiunile sale; ...de vreme ce, la semnul acestei puteri, dușmanii poporului au instituit terorismul îndreptat împotriva patrioților; ...de vreme ce exterminarea patrioților a fost predicată deschis și a început deja să fie făcută; ... de vreme ce, de altfel, oamenii sunt uciși prin cea mai înspăimântătoare foame și privare de toate mijloacele de subzistență, întrucât numai trădătorii și ticăloșii se bucură de protecție; în sfârșit, din moment ce contrarevoluția, care la început a decurs imperceptibil și pe furiș, se termină acum în galop și, fără a se ascunde, prin decrete, în vârful vocilor, proclamate liber de reprezentația națională... clica tiraniei își imaginează. că totul s-a terminat, că poporul francez este pentru totdeauna înlănțuit și că op nu-i poate învinge.

Acest calcul este la fel de fals pe cât este limitată mintea conspiratorilor. A încerca să convingi majoritatea că totul este bine, făcându-i pe minoritate să repete, înseamnă a demasca slăbiciunea extremă a mijloacelor cuiva. Oricare ar fi obiectivele finale ale lui Maximilian Robespierre, acțiunile sale menite să creeze o iluzie au fost mult mai corecte. Felul lui, exact opusul celui urmat de actualii noștri șefi, a fost de a forța minoritatea să fie de acord că totul nu este rău, deoarece masa nu se plânge. Aceasta din urmă nu a fost încurajată să facă acest lucru, de atunci nu îi lipseau cele necesare vieții, deoarece munca era ușor de găsit și fiecare muncitor câștiga bine. În acest fel, tirania ar putea fi consolidată. Acesta este, probabil, singurul mijloc de a o întări, pentru că majoritatea

cetățenilor iubesc în mod natural pacea, sunt fericiți să evite participarea la afaceri și trăiesc în liniște acasă: de îndată ce oamenii își găsesc o viață plăcută și ușoară acolo, pleacă de bunăvoie. conducerea față de care susține o astfel de ordine și închide cu ușurință ochii la încălcări ale marilor principii, care pentru mulți par a fi ceva atât de abstract și exagerat, încât nu reușesc să înțeleagă cât de important este să păstrăm cel mai profund respect pentru aceste principii.
Dar dacă, în schimb, forțezi majoritatea societății să se gândească la starea lucrurilor, ești cel mai stângaci dintre

tiranii. Când tu, creând deficit și o creștere uriașă a prețurilor și, în același timp, privându-mă de muncă, mă conduci până la punctul în care nu pot obține pâine, lemne de foc sau haine, când și tu îmi închizi gura pentru a-mi suprima plângeri legitime. .. mă repezi cu velele în portul disperării. Acolo, cel mai firesc sentiment mă obligă să reflectez și să descopăr cauza necazurilor mele. Nu este nevoie de prea mult efort ca să descopăr că tu ești cauza... pentru că ai totul în mâini, pentru că direcționezi totul, gestionezi totul și reglezi totul. Și apoi dau vina pe tine, și numai pe tine. Caut remedii, pentru că o persoană, în timp ce respiră, caută să se elibereze de boală. În primul rând, sunt plin de ură profundă și dezgust față de cauza nenorocirilor mele, adică față de tine. A ura, a simti dezgust fata de cineva inseamna sa-l consideri dusmanul tau! Ori de câte ori avem un dușman în fața noastră, ne punem două sarcini: în primul rând, să-l lipsim de posibilitatea de a continua să ne facă rău și, în al doilea rând, să răzbunăm răul pe care ni l-a făcut.
Aceasta este poziția în care vă aflați în fața a 24 de milioane de oameni, grupare care s-a vândut la 1 milion de bogați, clică patriciană, voi freroniști, domnitori despotici, trădători ai poporului, uzurpatori care îi calcă în picioare drepturile, mor de foame. it, inchizitori, temniceri; Într-un cuvânt, tirani.
Chiar crezi... că indignarea a 24 de milioane de oameni nu înseamnă nimic! Chiar crezi... că aprobarea a 1 milion de sclavi bogați poate servi drept contrabalansare la această indignare și poate asigura indestructibilitatea, permanența și impunitatea tiraniei tale!
Ați reușit să distrugeți toate locurile de adunări și conferințe publice. Ai lipsit oamenii de posibilitatea de a vorbi liber despre tine. Ai reușit chiar să înăbușe și cel mai mic semn de nemulțumire care s-ar putea exprima atunci și în fața infamiilor pe care le comiți, ceea ce nu este atât de rar, căci nu te mai prind aproape niciodată cu altceva. Dar chiar crezi că asta te va duce foarte mult înainte? Până acum, reușești doar să împiedici oamenii să murmure din ce în ce mai tare chiar în fața ta, atât. Mie mi se pare jalnic și slab ca niște copii; își acoperă ochii cu mâinile, crezând că nu-i vede nimeni, iar tu te comporți la fel. Cu cât mă gândesc mai mult la această comparație, cu atât o găsesc mai adevărată. Se pare că crezi că dacă ai interzis să-ți numești crimele crime în prezența ta, atunci toată lumea te va considera oameni cinstiți. Cât de mare este amăgirea ta! Ai concentrat explozivul doar într-un singur loc; mina mocnește, iar când lava fierbe mult timp în măruntaiele tăcute ale pământului, cum se termină? Ea explodează.
Am spus deja: dacă ai vizitat nu numai bordeluri magnifice, nu numai saloane trufașe de dandi și dandi, dacă

dacă ai putea coborî în locuințele modeste ale celei mai mari clase ale societății, nu ai mai putea închide ochii cu mâinile și ai fi convins că nu este suficient să distrugi Clubul Electoral sub acoperirea noapte și împrăștiați membrii Clubului Iacobin cu pietre pentru a stinge acele 100 de mii de lămpi vii, care vă permit să vă distingeți fiecare mișcare și să le urmăriți, care vor fi folosite la timp și la locul potrivit.
Ai fi convins că astăzi fiecare colibă, fiecare mansardă este un club. Încercați să vă trimiteți Inchiziția în toate aceste nenumărate paradisuri: nu veți avea destui spioni pentru asta și, la urma urmei, trimiterea lor doar o dată pe deceniu este doar jumătate din bătălie. Câtă pradă capturată recent de alguazilii tăi, în persoana a doi patrioți, Camelin și Petit, care au fost arestați la ieșirea din ședința secției Gravillet! * Ce jumătate de măsură, acestea sunt ale tale
* Acest caz merită o relatare detaliată în lista de fapte a tiraniei actuale. Un sclav, care se află în grija clicei conducătoare temporare, a ieșit pe 20 nivoz în secțiunea Grauillet cu o propunere de a merge să slujească în fața Convenției. Cu această ocazie, a vrut să citească cea mai magnifică versiune a unei adrese de felicitare care fusese vreodată înscrisă în Buletin. Trebuie să știți că secția Gravillers, ca toți cei care nu au acceptat încă să se aplece la lingușiri joase, înjositoare demnității republicane, nu sunt lăsate în pace, ca o frumusețe pe care un desfrânat se încăpățânează să o privească de nevinovăție. Această secțiune nu face altceva decât să apere de zeci de ani. Clica conducătoare acordă în mod clar o mare importanță înfrângerii acestei secțiuni tocmai pentru că întâmpină o astfel de rezistență din partea membrilor săi. Cu cât seducătorii angajați întâlnesc mai multă rezistență, cu atât ei ies mai mult din piele. Prin urmare, pe 20 de Nivoz, cu mai multă fervoare ca niciodată, au convins secția fecioara să se predea în sfârșit. Iar vestitorii unei anumite părți a Senatului, cu o afecțiune neobișnuită, au făcut următoarea plăcută invitație membrilor secției: Mergeți, ardeți tămâie în picioarele celor care vor să-i recunoașteți ca învingători; ei nu se pot considera niciodată ca atare până când nu consimți la acest sacrificiu, la care tânjesc atât de mult (Cât de vrednici de legiuitori!). Adunarea abia a ascultat discursul dulce al seductorului, iar în ceea ce privește proiectul de discurs pe care l-a propus, cu care s-a cerut secțiunii să meargă umilită la bariera Convenției, acest proiect a fost huiduit, dezonorat și dat cu disprețul pe care îl merita. . Petit și Cammelon au considerat de datoria lor să profite de această ocazie pentru a spune că destul de multe curtezane inferioare au dezonorat deja titlul de cetățeni ai Republicii, dându-le ocazia să-i marcheze într-un nou ziar francez (adică în Buletin). ) ca având onoarea cutare și cutare dată de a merge să se închine în fața maiestăților lor; ei au spus că se cuvine ca secția Gravillet să meargă la Convenție doar cu un recurs care să indice că poporul a cerut posibilitatea de a se bucura cât mai curând posibil de Constituția democratică din 93. În ochii grupului de conducere, atingerea acestui șir pare a fi o crimă. Escrocii vigilenți erau chiar acolo pentru a auzi totul. Au auzit aceste discursuri blasfeme, iar în noaptea următoare ambii criminali au fost arestați. Sunt în casa de arestare Plessy. Acesta este unul dintre acele cazuri în care este util să cunoaștem Parisul și toată Franța. În ea se găsesc trei sau patru fărădelegi la rând. În primul rând, este util să

bande de criminali care se plimbă prin cafenele și insultă patrioți!
Este aceasta teroare bine organizată? Nu. Dispersați în comunități separate, postați un spion lângă fiecare vatră și, în acest fel, vă veți asigura multe alte exploatații. Peste tot veți auzi aceste cuvinte din cele 10 porunci ale democrației: guvernul calcă în picioare drepturile oamenilor.
Și toți acești oameni drăguți, sap-culottes, atât de disprețuiți de tine, mereu reproșați de tine cu o extremă ignoranță, vezi, aparent, nu toți ignoranții, dacă toți știu aceste cuvinte pe de rost și dacă văd că își amintesc la fel de bine de alții. care le urmează cuvinte, adică vorbe despre datoria cea mai urgentă.
„Despre ce vorbești?”, mă întreabă Inchiziția. Nu spun nimic: vorbesc oamenii.
Cu toate acestea, sunt de acord cu oamenii și sunt gata să îmi asum singur, dacă o cereți, responsabilitatea cuvintelor pe care tocmai i le-am atribuit.
Așadar, mai spun că ați călcat și călcați în fiecare zi drepturile oamenilor, iar Codul Națiunilor spune că într-un asemenea caz poporul și fiecare parte a poporului au o datorie care trebuie îndeplinită, că acestea sunt cele mai datorii urgente, că această datorie este o răscoală.
Aici se spune - un cuvânt grozav. Cum! Deci îndrăznești să predici rebeliunea? Nu sunt eu, vă spun; Acesta este Codul Națiunilor. Dar se pare că încerci să-l folosești? De ce nu, dacă majoritatea oamenilor au considerat că este necesar? Ce spun eu? Nici măcar nu am nevoie de majoritatea oamenilor. Destul de oameni. Dar eu, doar eu, fac și parte din popor. Așadar, aș putea, strict vorbind, limitându-mă la propria părere despre necesitatea unei răscoale, să-i dovedesc valabilitatea și să o solicit public, fără a fi supus niciunui risc în condițiile legii.
Din punct de vedere al principiilor, rațiunea unei libertăți atât de mari constă în faptul că, pe de o parte, tendința firească a popoarelor de a ignora atacurile la drepturile lor și dexteritatea cu care tiranii știu să le înrobească, să creeze posibilitatea unei situații în care un singur cetățean va putea observa o încercare de libertate, iar circumstanțele îi vor dicta necesitatea de a chema „la arme!” împotriva contravenienților; pe de altă parte, această oportunitate, această libertate mai mare, nu poate fi niciodată dăunătoare, pentru că dacă cel care cheamă la răzvrătire nu are
a trăi în existența unei cliche puternice în ochii căreia cererea pentru o constituție democratică constituie cea mai mare crimă. Cât de mare este amăgirea ei! Victoria acestei Constituții este inevitabilă. Toate clicurile puse cap la cap nu vor putea intimida masa oamenilor care o doresc doar pe ea. Numele ei a devenit un strigăt de unitate pentru toți și până și „Tineretul Francez” s-a văzut nevoit să jure pe Constituția democratică în discursul ei furios, care în ultima vreme a umplut de duhoare aerul Republicii.
361
din aceste motive serioase, el nu va putea niciodată să-și conducă concetățenii pe vreo cale falsă, căci este imposibil ca un singur om să înșele o întreagă națiune subliniind un pericol care nu este decât o înfăptuire a imaginației sale.
Dar afirm că nu sunt singur acum. Alături de mine se află majoritatea oamenilor care sunt de părere că acum sau niciodată ar trebui să tragem concluziile care decurg din noțiunea de datoria noastră cea mai urgentă, întrucât faptul încălcării drepturilor poporului nu este supus. la orice îndoială.

Sper ca pentru cei care mai au ceva îndoieli în privința asta, să fie suficient să citească ultimele mele numere pentru a găsi în ele un rechizitoriu bine întemeiat împotriva cabalei care singura alcătuiește guvernul.
Deoarece faptul că există o fundație pentru o revoltă a fost stabilit destul de precis, rămâne doar să verificăm dacă oamenii trebuie să o facă, dacă o pot face și cum ar trebui să o facă.
Mi se pare că văd mulți oameni în jur cărora le este foarte ciudată calmul cu care, după părerea lor, consider o astfel de problemă. Mie însumi mi se pare foarte ciudată surpriza lor, îmi demonstrează că sunt departe de nivelul real republican. Întrucât problema despre care vorbesc se referă la cel mai important articol din Declarația Drepturilor, este firesc să vorbim despre ea destul de liber.
Revin, așadar, la cele trei puncte ale mele care trebuie luate în considerare.
OAMENI TREBUIE SĂ SE REVOLTEAZĂ?
Nu există nicio îndoială în acest sens dacă dorește să evite pierderea definitivă a libertății și dacă nu se mai poate îndoi că drepturile i-au fost încălcate. Soluția este cuprinsă chiar în articolul de lege, care prevede că în acest caz „aceasta este cea mai urgentă datorie”.
POATE OAMENII SĂ FACĂ ACESTĂ REBELIE?
Cine îl poate opri să facă asta? Chiar crezi că este pentru că ai uzurpat totul; pentru că ți-ai sădit ticăloșii pretutindeni; pentru că ați plasat drojdia națiunii în fruntea tuturor părților importante ale mecanismului de guvernare militară și civilă; ... pentru că ai scos din acțiune toate armele care puteau fi folosite în circumstanțele potrivite și la momentul potrivit pentru a rezista opresiunii tale ticăloase... pentru că prin această încălcare nepedepsită ai reușit să dobândești ceva putere împotriva oamenilor. .crezi că deci cetatea tiraniei tale este inexpugnabilă? Aceasta ar fi prima dată când energia și curajul celor mai puternice dintre națiuni ar trăda-o, ar întâmpina obstacole de netrecut!.. Nu, oamenii în fața cărora se înclină toate tronurile nu pot cădea sub jugul unui pumn de tirani josnici! fara fonduri! fara idei! Și neavând o poreclă
362
ce alte merite în afară de îngâmfare şi deşertăciune ridicolă! .. În cele din urmă, tu însuți nu ai putut închide ochii la asta:
Poporul francez a jurat să fie liber, a declarat un război de moarte oricărui fel de tiranie; atotputernicul lui va mătura pe intrigătorii și nebunii care au încercat să reziste... Dreptatea lui va putea lovi pe toți oamenii învestiți cu mare autoritate și mare încredere care ar abuza de ea, indiferent de posturile pe care le dețin acești oameni (discursul președintelui Convenţia din ziua aniversării execuţiei lui Capet) .
Cunoaștem bine rostul marchizului de Rover138, demnul soț al contesei d'Agout, unul dintre rafinații și eminenti dintre clica patriciană, repet, știm bine scopul pentru care a rostit acest discurs pur democratic și ce adică a pus în el. În gura lui este o blasfemie. Este un abuz al limbajului poporului, un abuz al celor mai sacre expresii ale evangheliei republicane; cu flori asemănătoare acoperă abisul, unde vor să împingă poporul prin înșelăciune. Dar oamenii nu sunt deloc atât de proști pe cât ai vrea să fie. El va împlini proorocia pe care o rostești, necrezând în el, nu se va lăsa înșelat; nu vă va accepta ca arbitri și mediatori în acel război pe viață și pe moarte, pe care, după cum ați observat corect, a jurat să-l ducă împotriva oricărei tiranii; nu-i va lua în nici un caz drept tirani pe cei pe care îți

place să-i numești așa; el va putea recunoaște adevărații tirani și, după cum ați observat din nou foarte corect, dreptatea lui va putea să lovească cu mare autoritate și mare încredere pe toți oamenii care ar abuza de ea.
Astăzi, oamenii nu au mai puține mijloace de a rezista opresiunii decât în 1789, când a dat prima lovitură puternică tiraniei monarhice. Atunci, ca și astăzi, toate posturile administrative, toate posturile militare erau ocupate de acoliți cu putere nelimitată; poporul nu avea niciun centru în jurul căruia să se poată uni, nici lideri recunoscuți, nicio organizație capabilă să le permită să-și rupă lanțurile. Cu fiecare mișcare, la fiecare pas, cu cel mai mic efort îndreptat spre acest scop, părea că ar fi trebuit să-l oprească și condamnați irevocabil la neputința deplină. Între timp, el a depășit totul și le-a arătat tuturor proștilor campioni ai despotismului că apariția unei puteri colosale pe care o are despotismul nu înseamnă nimic ori de câte ori o întreagă națiune decide să-și desfășoare puterea, care singură este cu adevărat maiestuoasă.
Astăzi, oamenii, într-o măsură mult mai mare decât atunci, au conștiința puterii pe care au folosit-o în mod repetat.
363
Astăzi, încălcarea drepturilor și demnității sale a fost adusă într-un grad mult mai mare decât la acea vreme. Disperarea ne va obliga să acţionăm mai decisiv decât atunci, căci nimeni nu poate nega că sărăcia îngrozitoare a clasei muncitoare, adică. grosul oamenilor, acum de o sută de ori mai mare decât cel căruia i-au fost condamnați de 14 secole de sclavie. Astăzi oamenii, garantez acest lucru, se vor întâlni în sânul Convenției cu sprijinul unui grup, a cărui dimensiune crește considerabil în fiecare zi *.
Acum această creștere a puterii ar trebui să ducă la crearea unei mari majorități, fie și numai din sentimentul de autoconservare pe care îl va experimenta fiecare reprezentant, văzând că ziua poporului este deja la îndemână. Această împrejurare îi va obliga pe cei care încă nu s-au arătat, pe cei care nu au vorbit încă în favoarea patriciatului, să demonstreze colosului plebean fapte meritorie care pot ispăși toate păcatele, pentru ca în acea zi mare să se poată deosebi de cei care intră în componenţa Senatului de la Koblenz, despre care am spus, nu fără motiv, că acesta, poate, constituie majoritatea în Palatul Tuileries**. Astăzi,
* De la tribuna legislativă din ultima vreme au vorbit bine unii oameni care, fără supărare, pot fi numiți oameni noi pentru revoluția noastră. Din felul în care apărau principiile poporului, era clar că până acum nu le lipsea decât curajul de a apăra bine cauza poporului: au infirmat afirmația jignitoare a clicei patriciene care, pe lângă cercul ei, oracole, sepatul este format acum doar din dupi care copiaza orbeste actiunile altor deputati. Dovezi ale aderenței fericite la cauza apărării democrației, date de oameni care au demonstrat că sunt mai presus de toate păsări de curte - Transl.], a provocat bucurie în rândul patrioților și un acces de furie în rândul oamenilor bogați și a celor pe care îi susțin. Urletele vicioase ale acestuia din urmă nu trebuie să provoace stânjenire nici acelor oameni cinstiți care au ieșit astfel din starea lor pasivă, dând dovadă de curaj într-un moment în care pericolul amenință, nici tuturor celorlalți oameni cinstiți care sunt înclinați să le urmeze exemplul. Tenacitatea lor este suficientă pentru a reduce la tăcere toți freroniștii, milioniștii și termidorienii.

•♦Aceasta este o afirmație foarte tristă, din păcate, mai mult decât indiscutabilă. Ce se înțelege prin Koblenz? Toți emigranții și dușmanii poporului. Am dovedit că Decretul de la 18 Nivoz înseamnă o amnistie generală pentru ei, permițându-le să se întoarcă în sânul neamului, unde se bucură de ocrotirea legii pentru a provoca poporului orice nenorocire la care se poate gândi cea mai extremă răutate. . Am arătat că o serie de decrete rupte în mai puțin de o lună de prietenii poporului bogaților, milionul aristocratic, constituie un cod de contrarevoluție aproape complet. Am dovedit că legislația nu a ucis niciodată masele de oameni într-un sens atât de literal al cuvântului și le-a călcat în picioare toate obiceiurile, ca chiar această serie de decrete. Deci, dacă, pe de o parte, Koblenz, adică. toți dușmanii poporului au fost de ceva vreme plini de favoruri în senatul nostru și dacă, pe de altă parte, poporul este trădat cu rușine acolo, atunci am avut dreptate spunând că senatul de la Koblenz pare să formeze majoritatea în Palatul Tuileries. Dacă nu ar fi format majoritate acolo, dacă acea majoritate era formată din deputați, prieteni ai poporului, atunci e clar că ar trece doar decrete favorabile poporului. Deci, voi insista asupra a ceea ce am spus atâta timp cât deputații sunt prieteni pe...



în sfârșit, aristocrația senatorială va descoperi mult mai mult decât a descoperit regele Ludovic în 1789, trădători în mediul pe care îl consideră supușii săi loiali: mai sunt (și îi cunoaștem) mulți patrioți în toată această mulțime de protejați ai comitetelor guvernamentale, oameni ca noi acest lucru s-a remarcat deja, meritând pedeapsa cu moartea, în sensul strict al Declarației Drepturilor, pentru complicitate la uzurparea suveranității populare, exprimată cu încălcarea celui mai important atribut al acestei suveranități, care este dreptul de vot; totuși, cei mai mulți dintre acești oameni nu au comis această crimă gravă din motive antipatriotice: majoritatea nu aveau cunoștințe suficiente pentru a putea înțelege că încălcau un principiu atât de mare*, dar au rămas credincioși poporului, ar fi vrednici de iertare în ochii ei și chiar și cei care nu au păcătuit nicidecum din neștiință vor dori să apară ca atare, pentru a primi și iertarea; și toți se vor grăbi să-și ispășească erorile, reale sau imaginare, ajutând poporul să-și recâștige suveranitatea și drepturile uzurpate.

CUM TREBUIE SĂ FACĂ OAMENII ACEASTĂ REBELIE?

Pașnic 139. Chiar mai liniștit decât 31 mai. Acest lucru, poate, îi va surprinde pe unii oameni care nu se așteptau la o astfel de concluzie: pentru mulți oameni asociază cuvântul răzvrătire cu fluxuri de sânge și grămezi de cadavre. Experiența arată că insurecțiile pot avea loc în alte moduri. Vă propun un plan foarte simplu. În trecut, academiile acordau premii în bani (în aur) celor care erau cei mai buni în rezolvarea problemelor minore. Ofer recunoștința Patriei sub formă de premiu celui care întocmește cel mai bun proiect al apelului poporului francez către adjuncții săi pentru a realiza un tablou viu și veridic al stării dureroase a națiunii, descrieți starea în care a avut dreptul să spere, tot ceea ce a fost făcut pentru a i-o oferi și tot ceea ce a oprit și oprește succesul acestei afaceri; și tot ceea ce trebuie făcut și tot ce vrea oamenii să se facă, pentru a-i conduce la scopul, care este drepturile tuturor oamenilor
amabil, respingând orice slăbiciune pernicioasă, nepăsare sau condescendență, nu se va uni și nu se va exprima în așa fel încât să

văd rezultatele acțiunilor care sunt direct opuse celor pe care le vedem acum.
* Este nevoie de timp pentru ca unele idei să intre în cât mai multe capete. Din câte se pare, abia acum s-a răspândit înțelegerea că a ocupa o funcție dată de autoritățile uzurpatoare înseamnă a săvârși o infracțiune gravă împotriva poporului. Și pentru a reînnoi componența Tribunalului Revoluționar, se pare că nu se mai găsesc sclavi.
365
și fericirea generală, de dragul căreia a făcut revoluția.
După ce acest apel solemn a fost întocmit și întocmit într-un spirit corespunzător stării de spirit a majorității oamenilor, căci trebuie să cuprindă tot ceea ce dorește majoritatea, tot ceea ce este în sufletul ei, eu vorbesc în favoarea ei. a prezentat solemn o adunare de delegați, mai întâi de o parte a poporului, apoi de un număr tot mai mare de deputații, până când delegații națiunii vor înțelege că dorințele expuse în ea sunt voința generală.
Voința generală trebuie să fie lege.
Prin urmare, ar fi incontestabil legitim să transformăm voința astfel exprimată în lege.
Și nu știu cum altfel să-mi exprim pe deplin voința generală.
Dacă nimeni altcineva nu știe asta, planul meu de rebeliune este legitim.
Am ridicat această mare întrebare cu mare sinceritate. Mi-aș dori ca cei care lucrează cu atâta ardoare pentru contrarevoluție să acționeze cu aceeași franchețe.
Gracchus Babeuf, Tribuna poporului
În întunericul subsolului, la lumina unei lămpi slabe, este foarte incomod să corectezi dovezile. Această ediție împărtășește soarta numerelor lui Marat: erau pline de greșeli de tipar. Cu toate acestea, cititorii patrioti au devorat paginile din Prietenul poporului; și, având în vedere poziția lui, ei au corectat ei înșiși greșelile de tipărire, fiecare la rândul său. Au fost bine răsplătiți pentru această muncă cu acele adevăruri puternice și utile pe care le-au găsit în ziarul lui Marat, în ciuda defectelor. Le rog cititorilor mei să fie la fel de indulgenți cu mine. Le promit însă pe viitor să depășească obstacolele care au provocat atâtea pasaje ilizibile în ultimele numere, pe care le explic în corecțiile anexate [urmează o lungă listă de greșeli de tipar văzute în numerele 29 și 30 ale ziarului] .
3GG
TRIBUNA POPORULUI sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf nr. 32
Scopul societății este fericirea universală (Declarația Drepturilor Omului, art. 1)
13 Pluvioza Anul III al Republicii, unită și democratică [1 februarie 1795]
Nodul gordian al contrarevoluției. — Diferența dintre Convenția Națională și clica care o deține. - O diferență puternică în rezultatele muncii sale atunci când este lăsat singur, față de cele când este condus de o clică. — Documente și informații care ar putea servi drept material pentru un rechizitoriu împotriva principalilor teroriști, care se străduiesc neobosit să-i numească pe alții teroriști. — Trecere în revistă specială a întâlnirii celei de-a 9-a pluvioze în legătură cu ceea ce s-a întâmplat acolo când opera lui Lacroix a fost acuzată de regalism. — Discurs al lui Tallien cu acuzații împotriva Tribunei Poporului și a deputatului Fouche. Tallien vine în apărarea „tineretului francez”, se pronunță împotriva zilei de

31 mai, în apărarea lui Vergniaud, Brissot, Freron, împotriva guvernului revoluționar și în apărarea Constituției. Răspunsul lui Fouche. Impresia puternică pe care a făcut-o asupra oamenilor care au ocupat tribunele și asupra Convenției. Infirmarea de către Tribune a fiecăreia dintre acuzațiile lui Tallien. Tăcerea frumoasă a Convenției ca răspuns la aceste acuzații.
Cu cât gândești mai mult și cu cât observi mai mult, cu atât înveți mai bine să le faci pe amândouă.
Imi vin in minte ganduri reconfortante! Când am exprimat o hotărâre îndrăzneață, și anume că, după părerea mea, partidul celor 1 milion, Senatul de la Koblenz este, probabil, majoritatea în Palatul Tuileries, am plecat doar de la rezultatele muncii sale și, așa cum dvs. am putut vedea (nr. 31, p. 320*), am tras concluzia din faptul că „o serie de decrete rupte în mai puțin de o lună de prietenii poporului bogaților... formează un cod aproape complet. de contrarevoluție", din faptul că „legislația nu a ucis niciodată în sensul literal al cuvântului, masele poporului și nu le-a călcat în picioare toate drepturile, ca tocmai această serie de decrete", din faptul că „numai decretul din 18 Nivoz înseamnă pentru Koblenz o amnistie generală, permițând tuturor dușmanilor noștri să se întoarcă în sânul poporului, unde vor profita de protecția legii pentru a doborî asupra poporului toate necazurile pe care cea mai extremă răutate la care se poate gândi.
Din aceasta am tras ultima mea concluzie: „Dacă... Koblenz, adică toți dușmanii poporului, a fost de ceva vreme plin de drăguț
♦ Vezi pagina 364 din acest volum.
367
în Senatul nostru, și dacă... oamenii sunt rușinos trădați acolo, atunci am avut dreptate spunând că Senatul de la Koblenz, se pare, constituie majoritatea în Palatul Tuileries. Dacă nu ar constitui acolo o majoritate, dacă această majoritate era formată din deputați — prieteni ai poporului, atunci e clar că ar trece numai decrete favorabile poporului.
Regula generală că cauzele sunt judecate după efectele lor mi-a permis să raționez în acest fel.
Noi reflecții m-au condus la concluzii ceva mai plăcute, am crezut că este posibil să garantez că „poporul se va întâlni în sânul Convenției cu sprijinul unui grup, a cărui dimensiune crește simțitor pe zi ce trece", și mi-am exprimat opinie (susținând-o cu considerentele pe care le-am expus), că în curând „această creștere a forțelor ar trebui să ducă la formarea unei mari majorități. .."
O reflecție ulterioară m-a condus la un rezultat și mai plăcut. Mi se pare că am întâlnit aici o excepție de la regula generală de a judeca cauza cu efect.
Mi se pare că, în ciuda rezultatelor lucrării Convenției, favorabile doar dușmanilor poporului, majoritatea reprezentanților rămân totuși profund loiali poporului; și voi reuși poate să demonstrez că aceste idei nu sunt deloc paradoxale sau contradictorii.
Încep prin a separa Convenția Națională de cabala care a existat în ea de la bun început; dintr-o cabală care a fost întotdeauna ceea ce este acum; schimbându-și metodele de activitate în funcție de împrejurări, modificându-și principalele cifre în perioade diferite, a urmărit întotdeauna un singur scop - a domni mult timp și a se îmbogăți prin asuprirea majorității, păstrând înrobirea claselor utile și active, în contrast cu care clica a căutat să-și anexeze minoritatea, formată din

oameni leneși, scăpatori de bani și speculatori care au gustat deja toate bunurile și beneficiile publice.

Este foarte posibil ca Convenția Națională să fie formată dintr-o masă de oameni simpli, puri și bine intenționați, străini de orice intrigi, de toate conspirațiile; a oamenilor care nu vor decât binele, ținându-se numai spre fericirea generală și realizând-o ori de câte ori nu li se opune, când nu sunt induși în eroare de intrigile și viclenia clicei, care încearcă neîncetat să-și înfrumusețeze năvălirile criminale, dându-le înfățișarea. de justitie si preocupare pentru interesele comune.

Dar atunci n-ar fi mai corect să spunem că tot ceea ce este bun și lăudabil, tot ceea ce face Convenție în folosul poporului, este opera ei. Și tot ceea ce a acceptat contrar drepturilor eterne, principiilor republicane, intereselor poporului, toate acestea au fost ademenite de la el prin viclenie sau scoase de o clică care a reușit să-l apuce, să-l doboare.

368

să-l îndepărteze, să înșele și să ascundă diverse capcane puse de ea în calea bunelor sale intenții?

Într-adevăr, nu am văzut că Convenția Națională a fost întotdeauna democratică atunci când a fost lăsată numai în sine? Că a fost întotdeauna loial intereselor a 24 de milioane de republicani? Că a respectat întotdeauna drepturile oamenilor? Nu am văzut cum, sub nicio formă, hotărârea lui fermă de a asigura victoria cauzei egalității s-a manifestat energic? Pe de altă parte, am văzut rezistența constantă a cabalei de 1 milion față de voința Convenției, comploturile sale de a-i submina popularitatea, intrigile sale de a o umili și dizolva, dorința ei de a imita manierele oamenilor, cu scopul de a induce în eroare oamenii naivi, slabi și creduli. Am văzut insolența acestei clicici, asuprirea ei, impunerea deciziilor sale asupra Convenției, legăturile ei, corespondența cu cei care au purtat constant război împotriva libertății, ura ei profundă față de sans-culottes.

Întotdeauna am fost capabili să comparăm virtuțile democratice ale Convenției cu viciile și crimele cabalei.

Am văzut aproape întotdeauna că Convenția intenționează să acționeze în cel mai înalt grad de justiție; dar am văzut de prea multe ori cum, cu toate simțurile sale de dreptate, sensibilitate, umanitate, s-a lăsat ușor înșelat de pasiunile feroce ale cabalei.

Convenția, fără îndoială, dorește cu pasiune dreptatea, dreptatea trăiește în inima ei. Și cabala încearcă să-l transforme într-un instrument al răzbunării sale: răzbunarea este singura ei lege. Răzbunarea este un sentiment inerent numai tiraniei. Răzbunarea nu atacă crima: ea atacă doar curajul virtuții neîntrerupte. O singură justiție este favorabilă inocenței, patriotismului.

Dacă continui comparația și compar activitățile Convenției și cabalei în domeniul aplicării practice a principiilor, atunci acestea sunt diferențele pe care le găsesc.

Convenția a abolit cerșetoria și a onorat sărăcia. „Cabala susține cerșetoria și disprețuiește sărăcia.

Convenția s-a angajat cu ardoare în atenuarea situației familiilor de patrioți și apărători ai patriei. - Cabalei îi păsa doar de returnarea proprietății lor rudelor și familiilor dușmanilor libertății și ucigașilor poporului.

Convenția este sincer devotată clasei sans-culottes care au ales-o și au susținut-o, care continuă să o apere. Convenția dorește victoria lor asupra numeroșilor lor dușmani; într-o serie de decrete li se promite

libertate, egalitate și fericire. - Cabala vrea să suprime poporul, își defăimează toți prietenii, toți apărătorii; pentru impulsurile lor, pentru devotamentul lor generos, ea îi răsplătește cu închisori, sărăcie și moarte.

Dar zgomotul lanțurilor în care sunt încătușați patrioții ajunge la budoarele în care se găsesc reprezentanții necredincioși ai poporului, iar în mijlocul orgiilor lor dezgustătoare îi umple de groază.
Care sunt dorințele persistente ale acelor deputați care pot fi recunoscuți drept Convenție Națională? - Justiție pentru toți; păstrarea principiilor republicane, reformele și instituțiile republicane, moralitatea republicană, spiritul republican, fericirea republicană.
Care sunt dorințele și unde sunt îndreptate eforturile clicii? - Reprezalii împotriva patrioților, eșafod pentru toți cei care au pregătit și au apărat revoluția. Amnistia tuturor dușmanilor libertății și egalității: tuturor emigranților, tuturor trădătorilor, tuturor conspiratorilor. Un război pe viață și pe moarte pentru cei care au eliberat poporul de dușmani; o amnistie pentru cei care au provocat moartea a 400.000 de soldați – cetățeni care au pătat pământul libertății cu sângele lor nobil. Neglijarea și disprețul față de toate familiile simpatice ale prietenilor unei republici democratice; grijulie, tandrețe filială pentru toate văduvele călăilor omenirii. Suspendarea sans-culottes din toate funcțiile; înlocuirea lor cu nobili; strigăte de „opriți hoțul” cu care cabala îi persecută pe toți patrioții, în timp ce toți membrii săi sunt vinovați de jaf; născuți în sărăcie, ei se laudă acum cu un lux dezvăluit și defilează în spectacolul scandalos al tot felul de vicii, jucând de noroc și complăcându-se cu cea mai murdară desfrânare.
Aceeași clică își demonstrează clar consistența și imparțialitatea deplină atunci când acuză cu voce tare oamenii pătați de sânge și, în același timp, dizolvă cu furie tribunalul, care nu a vrut să ucidă, nu a vrut să verseze atât de mult sânge cât a cerut.
Există o considerație pe care toată lumea o înțelege. Cabala are o mare influență; prin urmare, toți criminalii sunt pe statul ei de plată și toți trebuie să se unească sub steagul contrarevoluției. Este posibil să ne imaginăm că o persoană care a făcut ceva condamnabil în cursul revoluției a fost atât de proastă încât să reziste unei cabale? Nu, crima este prea calculată pentru a intra în rândurile celor care îndură sărăcia și opresiunea.
Cabala strigă mult și despre delapidarea presupusă săvârșită de patrioți; dar această acuzație este atât de vagă, încât nu am reușit încă să văd o singură dovadă. În general, cabala este foarte consecventă în tactica ei de a merge înainte și de a da vina pe republicani cinstiți pentru toate propriile păcate. Acuzatorii patrioților înșiși sunt aproape toți prinși în furturi, acte de arbitrar și acțiuni tiranice *. Sunt uni-
♦ Se spune că chiar și o persoană atât de inflexibilă precum Laurent Lecointre, acel mare acuzator public, cel mai neobosit, cel mai supărat dintre toți cei care s-au ocupat vreodată de acest caz, fără a exclude nici măcar celebrul

a minat demnitatea omului, a suprimat energia patrioților, le-a călcat în picioare drepturile și a lezat toate principiile.

Conventia Nationala! Fii tu însuți și vei face din nou binele poporului, iar oamenii te vor binecuvânta și toate clicurile și toți rebelii vor dispărea.
Gracchus Babeuf, Tribuna Poporului
Fouquier-Tenville. Se spune că este foarte posibil să găsim o listă întreagă de acuzații împotriva acestui strict legiuitor în rechizitoriul întocmit de Gillet, procurorul Tribunalului din Seine-et-Oise, în cazul Couturier. Se spune că aceste acuzații au fost deja confirmate de rechizitoriul numit, documentele care i-au servit drept bază, mărturia lui Charles Lacroix și mărturia lui Laurent Lecointre însuși. Se susține că nu este dificil să ne dăm seama ce motive l-ar putea determina pe Charles Lacroix să preia mandatul. contrar legii adoptate de acesta la 10 iunie 93. Pe de altă parte, ei găsesc un ordin al ministrului Roland, prin care i-au pus fiului lui Laurent Lecointre doi cai din grajdurile fostului rege cu plata conform evaluării: ordinul este falsificat, în loc de doi cai s-au introdus trei cai. acolo, și au adăugat „cu echipament complet”, care este o diferență de mai mult de o dată și jumătate, căci se știe care era echipamentul unor astfel de cai. Asta nu e tot. Găsesc încă un alt ordin, municipalitatea Versailles, unde cuvintele „conform evaluării” sunt complet tăiate. În tribunalul din Seine-et-Oise, Lecointre a declarat cu curaj că totul a fost de acord cu Roland, un ministru de binecuvântată memorie, și că a plătit. Dar merită să vorbim despre un asemenea fleac? La urma urmei, totul se reduce pur și simplu la ceea ce au scris „trei cai” în loc de doi. „În plină viteză” când nu era un cuvânt despre asta în comandă. Nici o evaluare. Toată operațiunea a fost făcută de Couturier și Roland, iar Lacroix a eliminat toate dificultățile.
Un alt păcat căruia i se reproșează timidului și pur scrupulos Lecointre. Lasă-i să-l interogheze pe Lecointre, negustor la Versailles, fratele lui Laurent. Va spune cum un senator cinstit și delicat l-a jefuit și a jefuit Republica. El va povesti cum, după ce unul dintre frații lor a dispărut și a fost trecut pe lista ca emigrant, Laurent Lecointre a reușit cu o pricepere rafinată să obțină un decret al Convenției, care l-a introdus în posesia proprietății unui frate emigrant, în detrimentul Republica și în dauna unui alt frate - negustor, pe care l-a întemnițat cu o rară decență pentru a-l împiedica să se plângă, pe vremea când Charles Lacroix a fost trimis în misiune în departamentul Seine-et-Oise.
Dar aceste fleacuri nu pot servi drept argumente serioase împotriva lui Laurent Lecointre, din moment ce acesta și-a câștigat pe deplin recunoștința clicii conducătoare, arătând că inima lui este la fel de condescendentă față de antipatriotism și chiar față de regalism, pe cât este neclintit în privința ultrarevoluționarismului. Cel puțin sper că acum mania felicitărilor se va stinge inevitabil. Grăbește-te din nou aici, felicitând cu atâta generozitate secțiile (!) din Paris, din întreaga Republică, până la tine, marele oraș Bordeaux - toți cei care s-au grăbit să aprobe măsurile stricte ale Convenției împotriva regalismului în persoana predicatorului Lacroix, aplauda acum clica milionului de aur pentru că acest om a fost achitat și pentru că a fost onorat cu laude. Acest lucru te va învăța să nu fii prea grăbit cu lingușirea. S-au dus vremurile în care a fost nevoie de aproximativ un an pentru a revărsa disprețul total asupra unui idol care fusese recent ars tămâie în extaz și pentru a plăti un tribut nestăpânit de admirație cuiva care înainte a fost dorea să fie aruncat într-o groapă de gunoi. Acum, în fiecare zi, aceiași idoli sunt lăudați, apoi scuipă peste, iar

lingușitorii abia au timp să-și compună discursurile: până la urmă trebuie să spună „da” sau „da” cu aceeași ocazie.
24
371
La ședința celei de-a 10-a pluvioze, Cabarus-Tallep mi-a eliberat un brevet de faimă pe care, cred, încă nu l-am câștigat. Așa cred și acum, iar modestia mă îndeamnă să public considerentele care mă înclină să cred că mi s-a acordat prematur o onoare excesivă.
„nu”, folosind toată elocvența lui. Cât de rușinoasă este această întâlnire din pluvioza a 9-a! Poate face mult mai rău decât chiar și 14° lui Lacroix. Nu este acesta primul altar ridicat cu nerăbdare spre gloria monarhiei? Ce ciudată folosire greșită a cuvintelor și-a permis acest Laurent Lecointre să îndrăznească să declare în fața întregii Franțe că republicanismul și regalismul sunt sinonime; într-adevăr, acesta este sensul afirmaţiei sale că „Le Spectateur i se pare că conţine principiile republicanismului pronunţat”. Ce proști trebuie considerați oameni din popor să renunțe la asemenea lucruri teribil de stupide! „Poate că nici 50 de deputați nu au citit eseul lui Lacroix”, a spus Lecointre. Ei bine, a fost citit de acei cetateni care nu sunt deputati si daca nu se decreta in sfarsit ca toate cuvintele noastre vor insemna opusul a ceea ce au vrut sa spuna inainte, nimeni nu va fi de acord cu Laurent Lecointre ca opera protejatului sau regal contine principii. republicanism clar pronunțat. Subliniezi presupusul tău respect scrupulos pentru libertatea presei. Și de ce vă asigură că recent ați trimis încă 80 de spioni pe urmele Tribunei Poporului? Și de ce, chiar în momentul în care îl aperi pe Lacroix, Rebelul tău 141 a denunțat Tribuna Poporului, spunând că Apărătorul Drepturilor Omului este mult mai periculos decât un regalist. Acest lucru nu este greu de crezut: un astfel de apărător este foarte periculos pentru clică, iar distanța dintre regalist și nu este atât de mare. Mai spuneți „că nu trebuie să închideți ochii la faptul că, dacă Senatul trimite pe cineva în instanță pentru a fi judecat într-o manieră revoluționară, atunci acest lucru are asupra instanței un efect fatal pentru o persoană nevinovată și este este greu de imaginat că instanța a îndrăznit să achite un astfel de om.” De asemenea, mai trebuie adăugat că o discuție precum cea care a avut loc la această întâlnire ar fi putut avea același efect asupra instanței, deși într-un sens diferit, și a contribuit la salvarea lui Lacroix, chiar dacă acesta ar fi fost cel puțin 100 de mii. ori un regalist. Dar ceea ce ai spus este și adevărul, care a scăpat de pe buzele tale împotriva voinței tale; prin urmare, cei mai vicleni din mijlocul vostru, în frunte cu André Dumont, se grăbesc să ascundă sensul acestor cuvinte pripite. Fără îndoială că în acele vremuri, când oamenii încă mai raționau după principii, se credea că libertatea și securitatea oamenilor vor înceta să mai existe în ziua în care puterea care face legi dă ordine puterii care pune în aplicare aceste legi. Dar de când și cu ce ocazie ați devenit atât de scrupulos în ceea ce privește încălcarea principiilor? Nu este influența ta mult mai teribilă pentru cei pe care îi trimiți să fie judecați de oameni aleși după gustul tău, după ce au fost deja judecați de tine și Comisia ta pe 21? Să revenim la întâlnire. Ei bine, de fapt, cât de criminal a fost pentru Duhem să exclame, „că regalismul și aristocrația chiar triumfă, că reședința lor este în Palth-Royal, la spectacole și peste tot unde strălucește tineretul francez din Freron; că oamenii bogaților au declarat război civil oamenilor sans-culottes, în conformitate cu chemarea directă și definitivă a lui Freron. Acest lucru a fost văzut ca o insultă la adresa poporului, a Convenției și a

tinerilor din armate. Degeaba s-a apărat acuzatul, spunând că nu se referă decât la oamenii bogaților și la tineretul regal din Freron. De vreme ce acum cred că acest popor și acest tânăr sunt totul, ei repetă cu încăpățânare că oamenii au fost insultați și cer întemnițarea infractorului în închisoarea Abației.
372
Prietenul cetățenilor înstăriți începe prin a mă denunța „ca pe un mare criminal, adus în prim-plan de alți oameni și mai criminali decât el". Aici găsesc prima lui greșeală. Nu cred că în ochii lui ar putea exista un criminal mai mare decât mine. Există o crimă mai gravă pentru oamenii cumsecade decât „lèse majesté"? Nu am aruncat-o pe Regina Cabarus și pe augustul ei soț în jgheab? Alții și-au aruncat doar bulgări de murdărie în față. Desigur, eu sunt cel mai mare infractor. stva. Un astfel de verdict a fost dat grație strălucirilor strălucitoare ale lui Barras, locotenent al detașamentelor „tinereții de aur" sub comanda căpitanului Freron, datorită spaniolului Tallien, datorită lui Legendre-Coita, datorită lui André Dumont de Bois-Roy, care și-a propus să ne demonstreze că nu există deloc două popoare: unul - bogații, celălalt - sans-culottes. În cele din urmă, Duhem este trimis la Abație, iar „tinerii francezi" sunt mulțumiți. Toți regaliștii experimentați sunt și ei fericiți, dar susținătorii lor nu simt o bucurie deplină. Spre deosebire de afirmațiile ziarelor târâtoare, această măsură nu a primit aprobarea unanimă în Convenție. Acolo ei declară public că Duhem a fost pedepsit doar pentru că a luptat cu hotărâre împotriva primei încercări energice de a resuscita regalismul. Méolle, Cambon, Choudier, Thirion, Thurriot, Monteau, Rouen, Tayffer, Gaston142 și mulți alții s-au pronunțat ca susținători ai democrației, care promite formarea în viitorul apropiat a unei opoziții clar definite față de cabală, ale cărei excese trebuie să fie oprit, pentru că nu se vede un sfârşit pentru ei. Membrii proşti ai acestei cabale nu observă că se îneacă. Acestui Duhaem, căruia i-au putut în cele din urmă să-i reproșeze fără alt motiv decât că era medic, i-au creat o reputație pe care, poate, nu și-ar fi dobândit-o niciodată fără ei. Îi vor face pe oameni să creadă că de ceva vreme acest om a apărat cu mult curaj principiile adevărate, aproape singur, și că în acest moment se sacrifică pentru ele. Această persecuție nu va face decât să-i sporească energia și să atragă și mai mult atenția oamenilor asupra lui. Și ce-mi pasă că Duhem a fost medic, din moment ce apără curajos și onest cauza sacră a drepturilor oamenilor?
De asemenea, nu-mi pasă că actorul Legendre a fost măcelar și prieten sincer al sans-culottelor, dacă astăzi este doar slujitorul unui comediant și un câine de cabală. Ascultându-l pe Legendre în ziua în care Lecointre vorbea în apărarea regalismului, s-ar putea crede că acesta era un vânzător ambulant al Oratorului, strigând, încordându-și gâtul, „șapca" numărului și punând un accent deosebit pe cuvintele „trei mari. criminali" 14E. De ce trei? Laurent Lecointre a vorbit la început despre un număr mult mai mare. Stanislaus Freron a vrut atunci doar patru, iar Convenția, declarând la început că nu va recunoaște niciuna, a hotărât că sunt patru, în conformitate cu voința lui Stanislas. De ce vorbim azi doar despre trei? Cu adevărat, tu însuți nu știi ce vrei. Stanislav Freron, după ce a regizat 50 de numere ale ziarului său la rând pentru a stârni poporul împotriva celor „patru mari criminali", iar apoi asigurându-se că această manevră blândă, filantropică, atât de demnă de moralitatea legiuitorului, a fost deja sfărâmată datorită lui Carrier; Disperat, poate, să găsească judecători, juriu și călău, pe plac lui și companiei lui, să-i

înlocuiască pe cei care nu s-au purtat așa cum doreau, Freron, zic eu, a încetat să mai strige împotriva celor „patru mari criminali”. Pur și simplu i-a cerut tinerilor francezi în numărul 50 „să aștepte un moment favorabil și să-i străpungă cu o sută de înjunghiuri de pumnal”. Din moment ce tineretul francez, se pare, nu a vrut să facă nimic în această direcție, eforturile s-au îndreptat spre a crea
373
Apoi, prințul Tallien, cu generozitate și curaj, susține „tineretul francez”, „care, după cum spune el, se adună zilnic la Palth-Royal”. Cu această ocazie, el cade într-o furie nobilă și demnă și mă acuză cu tărie că „stârnesc indignarea publică împotriva acestui prețios tânăr”. Prințul are dreptate. De când strălucea lui
noi hoarde de ucigași angajați. Până la 7 pluvios, abia reușiseră să adune jumătate din numărul necesar de oameni. Nu contează. Ei recrutează cât mai mulți sclavi voluntari și decretează că vor ucide în compoziția disponibilă și cum pot. De atunci, Freron și-a reluat strigătele împotriva „marilor criminali”, dar nu a mai precizat numărul acestora. Este foarte regretabil că oamenii nu mai sunt înclinați să fie aprinși atât de ascultător de vocea recitatorilor de rang înalt. Doamne, ce frig au devenit oamenii! Chiar începe să se sature de farsele nesfârșite la care este forțat să participe? Și nu are dreptate să înceapă să realizeze că acest lucru nu duce la nimic sensibil? Chiar nu știu dacă se poate acum să se formeze o audiență care, la nevoie, să aplaude Tribunalul Revoluționar. Dar să lăsăm această preocupare pe seama lui Freron și anturajul său: ingeniozitatea lor este inepuizabilă. Oare prietenul și prietenul său de principii, Legendre, chiar în momentul în care interesele lui Lacroix militau pentru principiul că este inacceptabil să se influențeze în prealabil opinia publică sau instanța, nu a reușit să uite același principiu în raport cu „marele? criminali”, al cui număr s-a demnizat să-l reducă la trei? Nu ar ezita să-i condamne singur; iar furia extremă în care cade acest măcelar pare să indice că, dacă ar fi fost întrebat, nu s-ar strică mai ales și i-ar fi ucis cu o lovitură de bâtă, așa cum a făcut cândva cu taurii. Pentru a pregăti asistenți sau ucenici dintre colegi, recurge la o șmecherie atât de grosolană: „Nu vă temeți”, le spune el, „ajutați-mă, doar ăștia rămân să termin și apoi vom închide porțile abatoarelor.”
Ei bine, nu, domnule cârnați, trebuie și tu să fii ghilotinat. Da, tu, tu însuți. Există o poveste spusă de Markandier 144, o relatare amănunțită despre care vom prezenta în numărul următor; este destul pentru un astfel de verdict.
Tallien, unul dintre prietenii tăi buni, trebuie și el ghilotinat. Nu pentru că s-ar fi căsătorit cu Cabarus. Dar dacă nu s-ar găsi altceva, ne-ar fi de ajuns să realizăm acest lucru, să dovedim că la începutul anului 1793 a propovăduit un sistem agrar în Ami des Citoyens al său, pe care l-a numit atunci Ami des Sans-Culottes. Ne-ar fi de ajuns să dovedim, prin reproducerea textului literal al acestei ediții, că el a realizat cu adevărat totul pentru sans-culottes și a vrut să le ia aproape toată proprietatea de la bogați pentru a înzestra cu generozitate această „nurmă”. Ne-ar fi de ajuns să demonstrăm că acest nenorocit, acum marele apostol al „oamenilor cumsecade”, a fost un terorist, un distrugător, un incendiar, cu nimic inferior vreunui revoluționar; dovadă în acest sens este celebrul final al frazei din decretul său adoptat la Bordeaux în a 8-a frimer al anului II: ȘI TOATE LOCUINȚELE VA FI ARSE DE FOC. Nu mă voi opri asupra întrebării dacă

acest teribil rescript a primit vreo execuție sau nu. „Bunăvoința contează ca o acțiune” (proverb).
Renegatul Freron, un alt prieten apropiat al lui Legendre, trebuie și el ghilotinat. Cum așa? Da, și ca terorist... ca sânge, distrugător, incendiar! aşteptând momentul când voi prezenta dovezile pe care le-am promis deja despre
374
Fréron, un prieten al acestui prinț din Palth-Royal, s-a adresat deschis în numărul 59 tânărului menționat mai sus, cu un apel să ia pumnale și să le folosească împotriva poporului, eu, care mi-am luat serios asupra mea îndatoririle unui prieten al oamenii, spuneți-i pur și simplu că nu poate fi nicio ezitare că este necesar să se repezi la cavalerii pumnalului și la conducătorul lor Stanislav. Cred că asta i-a oprit pe acești domni, care deja începeau să acționeze; iar această măsură teroristă, împotriva noii terori, a determinat poporul să rămână calm, în ciuda trucurilor obscene cu care se complacă zilnic acești tineri frumoși, înrădăcinați în Palth-Royal. Dar în faubourg Antoine se formează deja un detașament de oameni înarmați cu vergele, iar într-o seară următoare vor merge să biciuiască temeinic toate aceste greble.
Ilustul Tallin adaugă „că mă prefac că am uitat că Palais Royal este locul unde s-a adus primul tribut libertății și unde curajosul Camille Desmoulins a fost primul care s-a decorat cu culori naționale”. La aceasta răspund că venerabilii Părinți Capucini au slujit molebens pentru fetele publice și că pe aceeași platformă unde odată erau proclamate drepturile omului, Tallien și prietenii săi, într-o cabală, călcă în picioare aceste drepturi de dragul contrarevoluției. .
Prințul „nu denunță periodicul meu, ci persoana care este autorul ei”. Pe bună dreptate se spune că nimeni nu vorbește atâtea prostii ca marii acestei lumi și că nu există oameni mai puțin educați decât ei. Spune-mi, te rog, care este diferența dintre a denunța un eseu și a-i denunța autorul?
Prințul declară „că libertatea presei nu a avut niciodată un apărător mai devotat decât el”. Într-un astfel de caz, depun imediat o petiție Excelenței Sale: „Excelența dumneavoastră, vă rog să interviți pentru a dispune anularea mandatului de arestare împotriva mea în Comitetul de Siguranță Publică, pentru că m-am bucurat de libertatea presei”.
ghilotinade - 200 pe zi, execuții - 800 o dată - acestea sunt dovezile isprăvilor sale revoluționare de alt fel, săvârșite în comuna Marsilia.
„Fragment dintr-un decret semnat de Freron, emis la Porte de la Montaigne, 17 nivoz, anul 2. —Articolul I. Se va schimba numele Marsiliei, pe care o poartă până acum această comună criminală. Convenției Naționale i se va cere să-i dea un alt nume. Deocamdată, ea va fi fără Nume și va purta un astfel de nume. — Articolul II. Refugiile în care s-au desfășurat ședințele secțiilor și ale Comitetului General vor fi dărâmate, iar în locul în care se aflau se va ridica un stâlp, amintire a răzvrătirii lor.
În viitorul apropiat vom da toate celelalte prescripții și împrejurări istorice care au însoțit decretul, în baza cărora se poate citi ordinul de executare a lui, dat de domnul marchiz de la Puap, cumnatul lui Stanislas Freron.
Nu trebuie să pierdem nimic pentru a finaliza rechizitoriul împotriva tuturor teroriștilor, sângerilor și distrugătorilor de orașe.
375
Prințul denunță „un om care se află în ziarul lui dezonorat. . - De la tine, printe, după spusele oamenilor. Pretindeți că asta

ziarul „nu poate satisface nici măcar paginile”. Da, paginile palatului tău și paginile altor curți aliate cu ale tale. La urma urmei, am lansat o a doua ediție a numerelor 27, 28, 29, 30, 31, din care nu mai am nici un exemplar: sunt sigur că dacă paginile tale nu se vor pune devreme la treabă, nu vor ia din nou unul.

Prințul începe să-și enumere numeroasele acuzații. „Susc oamenii să se revolte. Îi prezint această măsură ca urgentă în prezent. Îndrăznesc să spun că Koblenz are reprezentanții săi în Convenția Națională; că poate sunt majoritatea în Palatul Tuileries. Excelenta Voastra! Este imediat clar că instanța nu știe deloc despre drepturile omului. Aceste drepturi spun că nu este deloc o crimă să inciți un popor la revoltă, că poate fi chiar o virtute în cazul încălcării chiar a acestor drepturi. Prin urmare, întrebarea este dacă am dovedit că o astfel de încălcare există în prezent . Acesta este ceea ce ar fi trebuit considerat în primul rând, prinț; dar pentru mintea ta, răsfățată de plăceri, asta, desigur, s-a dovedit a fi prea obositoare. Mai mult, nu veți crede, Excelența Voastră, dar voi demonstra că, chiar dacă s-a dovedit că m-am înșelat, chiar dacă nu a existat o încălcare efectivă, totuși, în conformitate cu principiile mele, care sunt și principiile poporului francez. , nu pot este interzis să fiu un nebun sau o persoană excesiv de neîncrezătoare. Ar fi trebuit să citești despre asta în numărul 31 al meu de când îl denunți. Voi, cei de la putere, cu jurisprudența voastră deosebită, ați putea, fără îndoială, să-i pedepsiți pe posedat dacă, contrar realității, ar striga că așa și cutare casă a luat foc. Ei bine, noi, oamenii liberi, acționăm cu totul altfel. Nu dăm foc celui care strigă o alarmă falsă, strigând: „Casa este în flăcări”, la fel cum nu îl ghilotinim pe cel care strigă fals: „Se încalcă drepturile oamenilor”. Unul și celălalt i-au entuziasmat pe toți vecinii. Dar noi spunem: „Ce e în neregulă cu asta? Vedem că nimic nu arde; focul există doar în imaginația acestei persoane, dar dacă are vederea încețoșată, nu ne poate infecta cu el: de aceea, nu trebuie pedepsit pentru că este bolnav. Chiar dacă da, această persoană a dat totuși un avertisment bun. Asta dovedește devotamentul său față de interesele concetățenilor săi, asta dovedește că s-ar supăra dacă li s-ar întâmpla ceva rău. Este mai bine să fii trezit de două ori în zadar decât să nu fii trezit o dată în pericol real. Criminalii sunt cei care adorm, care ascund pericolul, care spun că nu este, știind că este; astfel de oameni, repet, sunt criminali pentru că sunt trădători; pentru că e de bănuit că ei înșiși au pus capcane pentru a-i împinge pe cei pe care îi potolesc și a-i jefui.” Așa, siyatl-ul tău

376

Dumnezeule, oamenii buni se ceartă între voi. Dar cine este răscoala și răscoala. Vreau să-mi închei cu o petiție simplă. Chiar poate alarma toți prinții și domnii? De asemenea, vi se pare rău că spun „că Koblenz își are apărătorii în Convenția Națională”. Cea mai strălucită domnie! Ți-am lovit locul dureros? Te-ai simțit rănit? Cred că v-am iritat rănile demonstrând în cifre când, unde și cum ați contribuit la favorurile legislative cu care a fost copleșit recent Koblenz. „În ceea ce privește afirmația că, probabil, majoritatea celor care se află în Tuileries sunt reprezentanți ai Koblenzului”, am explicat mai sus cum trebuie înțeles acest lucru. Nu lua asta ca pe un fapt, Koblenz-ul tău nu poate avea în cele din urmă o majoritate. Te-ai consolat, poate, cu o asemenea speranță pentru că ai reușit să atragi niște decrete pentru el de la majoritate. Acest lucru va fi revizuit, la fel cum multe alte lucruri au fost revizuite. Această majoritate se va întoarce la noi. Își va recunoaște greșelile și va înțelege conspirațiile tale. Se va

întoarce la noi, vă spun; mai mult decât atât, aspiră la asta și nu mi-e frică să o spun, este interesată de asta.

Prințul mă acuză „că mă opun sistemului de justiție adoptat de Convenția Națională”. Se știe că Excelența Sa înțelege prin „sistemul justiției”. Are în vedere amnistia generală pentru emigranți adoptată la 18 Nivoz; dreptatea, corectând greșelile majore la care l-a condus complezența sa.

Prințul mă acuză că sunt o figură145, iar această convingere a lui se bazează pe galerele tipografice care vin de la mine și i-a fost arătate de Fouche. Fouche a explicat că acestea nu erau dovezi ale ziarului meu, ci ale „Refutării tuturor scrierilor îndreptate împotriva zilei de 31 mai”; Faptul că Excelența Sa transformă astăzi acest eseu, scris în apărarea zilei de 31 mai, într-un număr al Tribunei Poporului, este, fără îndoială, o încălcare a încrederii și o mare necinste din partea sa. Dar din moment ce se știe de mult că oamenii curții au toate viciile, această mică trădare a excelenței sale nu ar trebui să fie deloc surprinzătoare.

Atunci prințul cade într-o furie groaznică. „Adaug încă o umbră”, spune el, „pe lista ticăloșilor care încearcă să declanșeze un război civil și să dea un semnal teribil pentru acesta”. Nu aveți dreptate

* Această lucrare nu este destinată să fie uitată.

377

ți-e frică, domnule; Eu sunt doar pentru REVOLTA, împotriva unei cabale care calcă în picioare drepturile oamenilor, și există o diferență între acesta și un război civil. Sunt în favoarea revoltei menționate în baza Declarației Drepturilor Omului și am dreptul să o fac, atâta timp cât nu ardeți „acea grăbită râpă de Robespierre” (cuvinte ale lui Freron, nr. 67, p. 538). Am dreptul să fac acest lucru pentru a-ți opri „Chemarea către tineretul francez de a ucide, de a extermina” (vezi Freron, nr. 59), de a „ucide în mânie legitimă” pe toți cei pe care vrei să îi numiți „tirani” (ibid. ); a respinge „chemarea de a distruge pe toți cei cărora îți place să-i desemnezi numele” iacobini” (ibid.); o chemare de „a aștepta un moment favorabil și a-i străpunge cu o sută de lovituri de pumnal” (ibid.); un apel la „raportare despre toate comitetele revoluționare... despre participanții la masacrul din septembrie, despre iacobini și despre alegătorii la 40 sous 146, despre eroi pentru 500 de livre și despre armata revoluționară”; spune deodată, despre toți oamenii, excluzând doar 1 milion de bogați (nr. 67).

Și Convenția a înțeles bine acest lucru și, în timpul acestor accese de furie del Signor y Talliana y Cabanis, din sânul lui i-au venit cuvinte pe care ziarele corupte nu s-au gândit să le reproducă: „Un Freron și strălucita sa tinerețe!”.

La aceasta, tu, prințul, nu ai ezitat să răspunzi: „Dacă alți oameni au predicat o răscoală, eu îi voi lupta la fel de curajos: vreau să fie pedepsiți”. Acest lucru nu poate fi crezut. Cele două case suverane Front-Royou și Tallien-Royal nu își vor încălca atât de ușor tratatul de alianță.

„Nu vă gândiți”, continuă personajul nostru august, „nu credeți că încă trăim într-o perioadă în care o răscoală provocată artificial și câteva arme au fost suficiente pentru a cere capetele soților care au servit țara în cel mai bun mod. , când cu rechizitori monstruoase patronii tăi au venit aici să condamne la moarte pe cei mai devotați deputați.” O, prinț trădător! Aluzii aici la 31 mai; vrei să fii iertat pentru participarea ta activă la aceste evenimente. Vii să-ți verse lacrimile pe mormintele lui Brissot și Vrgno, pe care i-ai urmărit cu vehemență

până la picioarele ghilotinei. Dar prietenii acestor oameni glorioși, „acești oameni care au slujit țara în cel mai bun mod posibil”, nu vor uita acest lucru, nu vor putea uita că la Bordeaux ai doborât foc, sânge și flacără pe capetele federaliști.
Așa continuați: „Monștri! Te plângi că oamenii nu se mai bucură de drepturile lor. Dar nu tu i-ai furat cu guvernul tău revoluționar!...”
O, o minune! Cum au putut aceste cuvinte grozave să iasă din buzele suverane? Este posibil! .. (oh, nu ne putem veni în fire). Este posibil ca prietenii poporului să fie de acord cu viitorii purtători încoronați! Luăm notă de acest lucru. Răsturnarea guvernului revoluționar! Aceasta este ceea ce a cerut de mult timp Apărătorul Drepturilor Omului. Dar, cel mai ilustru castilian! Un lucru mă îngrijorează
378
autoritate. Nu stiu daca oamenii vor sa ai onoarea sa duci la indeplinire aceasta masura.
Ce frumos ești, însă, când, arătând spre tabernacolul în care se păstrează sfânta noastră Constituție, spui: „Ne vom uni cu toți cetățenii buni în jurul acestui chivot sfânt”. Cum! Este posibil să nu fii una cu bunul tău prieten și aliatul credincios, prințul Stanislav, care nu vede în acest chivot decât un „mujer grăbit”? Este imposibil! Imposibil!
Excelența Sa spaniolă nu trage concluzii împotriva mea. Poate că spera să-l pună în mișcare pe excelența sa poloneză prințul Stanislav. Dar această persoană influentă, din respect pentru libertatea presei, nu a făcut nimic. Un prieten de 1 milion de cetățeni s-a limitat să spună că i-a fost suficient să mă arate oamenilor lui de aur. Este clar. Acesta este același în sens ca și cuvintele magnifice ale lui Royou-Freron: „Așteptați un moment favorabil și străpungeți-i cu o sută de lovituri de pumnal”... Totuși, să știți, împărați barbari de 1 milion de cetățeni, că m-ați notat și în ochii celor 24 de milioane! Voi înșivă nu știți cât de important mă faceți în ochii acestui mare popor, pe care nu îl veți putea transforma niciodată în supușii voștri. Păstrez pentru mine toate dovezile separate ale acestui lucru. Dacă le-aș face publice, ai izbucni de invidie, dar trebuie să te ținem în viață pentru a oferi poporului francez și lumii întregi spectacolul unei lungi pedepse care lovește marii trădători.
În concluzie, iată răspunsul lui Fouche, pe care doar câteva ziare, și aceasta este în ordinea lucrurilor, l-au reprodus integral:
„Un republican datorează un raport al legăturilor sale doar cu legea și sunt gata să fac asta atunci când legea mi-o cere. Nu am nicio legătură care să nu-mi facă onoare. Sunt mulți alți oameni care au relații cu puterea și cu bogăția, dar cred că nu este încă interzis să avem relații cu sărăcia asuprită. Da, sunt în legătură cu Babeuf și, din moment ce Tallien a subliniat acum un astfel de fapt la Convenția Națională, trebuie să spun că Babeuf mi-a trimis de fapt dovezi ale unui pamflet care respinge diferite scrieri publicate împotriva zilei de 31 mai, un pamflet care nu a apărut niciodată în ușoară. Toată viața mea este pură. Un om este puternic dacă a servit mereu cu onestitate poporul și are curajul să declare acest lucru cu mândrie în fața Convenției Naționale, în prezența unui pumn de conspiratori și înfometați de putere, care la început au fost inspirați în activitățile lor de o sete de plăceri criminale, și acum doresc să ne răscolească și să ne despartă pentru a obține impunitatea.”

Ziarele fidele au tăcut și despre faptul că acest excelent răspuns a fost primit cu aplauze în tribune și strigăte de „Trăiască Republica!” — și că întregul Munte (pe

un nume care nu trebuia să dispară) se ridică, repetând aceeași exclamație și îmbrățișând cu dragoste pe oratorul care tocmai dăduse o asemenea lovitură cabalei.
Tăcerea Convenției cu această ocazie a fost foarte expresivă. Închiderea imediată a întâlnirii caracterizează în cele din urmă starea de spirit care s-a creat acolo. Prin această tăcere elocventă, Convenția a semnalat că ar fi periculos să se continue discuția pe această problemă extrem de gravă. Ce ar arăta o astfel de discuție? Că, pe de o parte, cetățeanul de rând a fost persecutat pentru că a susținut o răscoală, legală, justă, necesară, dovedind acest lucru printr-o aplicare incontestabilă a principiilor la împrejurările actuale. Că, pe de altă parte, un membru al Senatului a stat cu nepedepsire pentru călcarea în picioare a tuturor libertăților și a tuturor drepturilor poporului, pentru restabilirea celei mai scandaloase sclavii, pentru crime, pentru exterminarea tuturor cetățenilor care rezistă acestui lucru . ticăloșie, criminală pentru națiune. Prin tăcerea lor accentuată, Convenția a arătat ce credea despre ambii insurgenți. A arătat că este asuprit de clica celui dintâi * și că, desigur, nu putea căuta să iasă din starea de opresiune decât cu ajutorul „Manifestului Poporului” oferit de cel din urmă. Astfel interpretez voința Convenției. Nu cred că greșesc.
Dacă nu ar exista motive pur politice pentru o asemenea tăcere, nu mă îndoiesc că s-ar ridica voci care cer ca libertatea să fie acordată unui om curajos, pe care niciun pericol nu-l oprește, atunci când este necesar să protejeze drepturile inalienabile ale omului. Acești oameni ar profita de ocazie pentru a răzbuna încălcarea de către comitetele guvernamentale a celui mai important dintre aceste drepturi - libertatea presei. Cât timp, s-ar întreba ei, s-ar considera comitetele depășite mai presus de Convenție și de legile și principiile Republicii? Ei s-ar întreba dacă este cu adevărat necesar să se încredințeze vistieriei statului întreținerea unei întregi armate de ogări de dragul unei persoane și să decidă, este adevărat verbal, că se poate dona până la jumătate de milion pentru căutarea al doilea Marat I47? Ei ar fi spus că este necesar să se prevină posibilitatea morții celor patru alguazili, pe care, după cum se știe deja, am promis să-i ucid prin autoritatea dată mie de Declarația drepturilor. Dar Convenția a vrut să ne aplice zicala religioasă: „Cu cât pedeapsa este mai mare, cu atât meritul este mai mare”, și au făcut ceea ce trebuie să favorizeze considerentele publice în detrimentul celor private.
[Urmează o listă de errate pentru numărul 31].
Tipografie Tribuna poporului.
• Deci la Babeuf,

[REFERINŢĂ
COMITETUL DE SECURITATE PUBLICA] ♦
Paris, 21 pluvios din al treilea an al Republicii, uniți și democratici 148 [9 februarie 1795]
Considerare sinceră și loială dacă a existat o conspirație expusă de către Comitetul pentru Siguranță Publică. — Explicațiile exculpatorii ale lui Babeuf cu privire la diferitele acuzații aduse împotriva lui în acest raport. „Dovada că întreaga sa crimă este în apărarea Declarației Drepturilor și pedepsirea lui pentru că a luptat împotriva celui care

l-a atacat și a cerut masacrul cetățenilor. - Justificarea că, dacă a existat o conspirație împotriva Declarației Drepturilor, a fost doar din partea lui Freron, Oratorul poporului, și deloc din partea suburbiilor, care nu aveau altă intenție decât să reziste criminalului. pătrunderi ale Oratorului.
Vă mulțumesc, cetățenilor reprezentanți ai poporului, pentru că nu m-ați trimis în izolare**. De asemenea, vă mulțumesc că nu ați interzis livrarea ziarelor în închisori, așa cum a fost cazul în regimul anterior. Din ziarele de ieri am aflat ceea ce este foarte important pentru mine să știu - conținutul raportului lui Mathieu I5°, unul dintre colegii dumneavoastră, și tot ce a urmat acestui raport.
Cetăţeni, acest prim raport nu a fost considerat satisfăcător de către Convenţie, pentru că a cerut să se facă altul; primul a fost considerat obscur și părtinitor, pentru că Copwept a cerut ca al doilea raport să fie mai precis. Implauzibilitatea unei mari conspirații imaginare nu poate fi justificată decât prin două argumente - absența unor dovezi suficiente ale existenței sale și absența argumentelor necesare pentru a face dovezile clare, izbitoare, grafice. Primul tău raport vorbește despre mine și asta îmi dă motive să cred că al doilea poate vorbi și despre mine.
În consecință, consider necesar să apelez la dumneavoastră cu câteva explicații și precizări, care, poate, vă vor ajuta în munca voastră, care, poate, vă vor lovi cu adevărul lor, ceea ce, poate, vă va stârni consternare. .
♦ Pe plic se află următoarea inscripție: „Documente destinate să servească drept probă în cazul acuzației de presupusă conspirație adusă de Comitetul de Siguranță Publică în ședința de 20 pluvios”.
♦♦ Notă. Vă rog să mă înțelegeți corect. Vreau să spun doar că nu m-au pus singur între patru pereți, că au avut bunăvoința să mă pună împreună cu ceilalți asupriți |4c. Pe de altă parte, aici există o comandă, mai ales pentru mine, care nu îmi permite să comunic nici oral, nici în scris cu rudele sau prietenii. Fac aceste două scrisori de contrabandă către public.

rie comm și pune capăt prejudecății pe care parcă o ai împotriva mea.
Voi începe, cetăţeni, cu o singură cerere urgentă, şi anume ca toate actele mele ridicate de dumneavoastră să fie examinate cu cea mai mare grijă. Raportul lui Mathieu nu mă reprezintă în niciun caz ca unul dintre participanții activi la conspirația imaginară, dar mă înfățișează ca ecoul conspiratorilor și purtătorul de cuvânt al opiniei lor. Dacă aș fi ecoul lor, atunci, probabil, ar trebui să se găsească câteva urme ale acestui lucru în lucrările mele. Dacă nu apar, trebuie să presupunem că fie nu a existat nicio conspirație, fie, chiar dacă a existat, nu am avut nimic de-a face cu asta și nu am fost nicidecum un ecou al conspiratorilor, nici un purtător de cuvânt al părerii lor.
În urma acestei prime observații, îmi voi permite altora cu privire la o serie de puncte esențiale din raportul lui Mathieu. Cu sinceritatea care caracterizează tot ceea ce scriu, nu mă tem să spun că diversele afirmații cuprinse în acest raport sunt deja foarte ușor formulate. Claritatea cu care voi demonstra acum acest lucru îmi dă încredere că comisia le va respinge în noul său raport.
Prima plângere adusă împotriva mea este acuzația că am numit Convenția Senatul de la Koblenz. Nu am scris asta deloc. Am scris cum a făcut-o regalistul Lacroix, probabil. Am scris că, judecând după anumite decrete care nu mi s-au părut avantajoase pentru popor, sau după altele care mi s-au părut favorabile emigranților, s-ar putea spune că

apărătorii Koblenzului erau majoritari în Convenția Națională. Dar am spus în ultimul meu număr, al 32-lea, p. 324*, că recunosc, totuși, că masa reprezentanților a rămas profund loială poporului.
Mathieu afirmă apoi că îmi distribui ziarul gratuit. Știu că mulți patrioți au cumpărat mai multe exemplare de la vânzătorii mei și apoi le-au distribuit prietenilor lor. Poate fi acuzat asta ca infracțiune?
Numele meu, Gracchus, a devenit, de asemenea, una dintre acuzații. Nu este decretată libertatea de cult religios? Cine mă poate obliga să aleg un erou creștin drept patron și model? Ce este greșit în a alege numele unui om mare în loc de unul mic?
În cele din urmă, sunt acuzat că am încercat să-mi mituiesc jandarmul oferindu-i 30.000 de livre. Mărturisesc că această acuzație este dincolo de înțelegerea mea. Nu-mi pot imagina ce răufăcător ar putea veni cu asta. După cum a spus un publicist, ar fi mai bine să spun direct 30 de milioane, dar justificarea mea este cuprinsă pe deplin în cuvintele cu care multe voci l-au întrerupt pe vorbitor: „Babeuf este un sans-culotte”. Cu mine pe-
♦ Vezi acest volum, pagina 368.

6 franci au mers la sosirea la casa de arest. Cer să meargă la mine acasă, nu vor găsi nici patru cămăși pentru fiecare dintre noi: eu, soția și cei trei copii ai mei; nu vor gasi mobila si haine pentru 800 de franci 151.
Așa sunt, cetățenilor, răspunsurile simple pe care voi fi suficient să le spun pentru a respinge acuzațiile care vi se prezintă. E frumos când nu găsești criminali. Cu siguranță nu vrei să te întorci la vremurile când îți plăcea să le cauți. Să-ți imaginezi conspirații, închisoare sau altfel, era o manie deplorabilă și crudă a unui fel de regalitate, pe care tu și cu mine o uram. Nu poți, desigur, să te plângi cuiva care te va ajuta să descoperi că nu a existat nicio conspirație acolo unde trebuia să existe.
După cum vi s-a spus în legătură cu raportul lui Mathieu, „este necesar să găsiți sursa instigării, să indicați când și de către cine au fost întreprinse pentru prima dată, pentru a nu confunda pe cei care au fost adevărații instigatori cu cei care au vorbit doar împotriva lor. "
Adevărul este unul. Cu toată sinceritatea, nimeni nu-i poate rezista. V-a spus acest adevăr, cetățenilor, de către unul dintre colegii dumneavoastră care s-a exprimat astfel: „S-au luat în considerare circumstanțele în mod cuprinzător și s-a găsit sursa lor? Îndrăznesc să vă asigur că nu este, și că, dimpotrivă, adevărații instigatori au fost achitați. Primul instigator este cel care a scris că Declarația Drepturilor Omului este o bătaie grăbită 152; să fie judecați în mod egal Freron și Babeuf. Libelistul atacă Constituția, scriitorul îi răspunde acestui calomniator, iar cel care îl respinge pe calomnior, cel care apără Declarația Drepturilor Omului, este căutat, vânzătorii ziarului său sunt arestați, tiparul său este persecutat, și astfel libertatea presei este încălcată în interesul tuturor celor care abuzează de ea”.
Da, cetățeni, luați în considerare cazul cu mintea deschisă și veți fi de acord cu asta. Întreaga mea crimă este că am ieșit ca apărător al Declarației Drepturilor, că am fost primul care a observat că este atacată, că am tras un semnal de alarmă cu privire la această mare crimă împotriva libertății și că chiar în această Declarație am găsit principiile pentru a rezista distrugerii lui.
Ar trebui să fiu pedepsit pentru faptul că sufletul meu este temperat să lupt pentru libertate? Pentru că sufăr profund când văd că țara mea

își pierde libertatea? Căci nu degeaba am depus jurământ să apăr până la moarte acea Constituție, pe care 1 milion 200 de mii dintre frații mei au pecetluit-o cu sângele lor și 25 de milioane au sancționat-o în unanimitate și în cea mai solemnă manieră, cu manifestări de cel mai mare și pur entuziasm?
Reiterez că urmăresc unul dintre colegii tăi care a vorbit la ședința de ieri. Dacă drepturile omului sunt destinate să devină doar cuvinte goale, dacă acestea
383
destinat să fie distrus, nu vreau să mai trăiesc.
Am fost acuzat că am cerut o revoltă. Cum l-am sunat? M-am exprimat în favoarea întocmirii unei petiții prin care să se ceară garantarea Declarației Drepturilor Omului și a Constituției, pentru că am văzut că urmează să fie încălcate. Această garanție este consacrată într-un decret din 20, adoptat la propunerea lui Goujon, decret care obligă comitetele să păstreze legile deja în vigoare și le autorizează să judece și să pedepsească pe cei care îndrăznesc să atace și să denigreze Declarația Drepturilor Om.
Dacă, cetăţeni, acest decret va fi dus la îndeplinire, îmi va satisface pe deplin toate dorinţele. Scopul ziarului meu va fi atins. Excelenta Declarație a Drepturilor, căreia m-am dedicat, va fi garantată. Nu va mai fi nevoie de o petiție de răscoală. Freron trebuie pedepsit pentru atacurile și insultele împotriva Declarației, iar eu merit credit pentru că am apărat-o.
Mărturisesc, cetățeni reprezentanți ai poporului, că am fost cuprins de mânie sfântă la vederea eforturilor hulitoare ale lui Freron de a provoca disprețul drepturilor omului . Am fost indignat de apelurile lui la crimă, exprimate fără echivoc în următoarele fraze, care mi-au făcut o impresie de neșters: „Un apel către tineretul francez de a ucide, extermina, zdrobi cu explozii de furie justă pe toți cei pe care îi consideră tirani”. Și o altă frază: „Căutați o oportunitate și aplicați 100 de înjunghiuri cu un pumnal”.
Membrii Comitetului de Siguranță Publică! Dacă ați fost republicani, dacă tot sunteți, gândiți-vă la spiritul acestor fraze. Lăsați deoparte orice prejudecată și gândiți-vă ce efect pot avea astfel de fraze și cea mai evidentă încălcare a drepturilor oamenilor asupra unei persoane în a cărei inimă arde flacăra sacră a patriotismului. Dacă te vei ghida după asta, în curând voi fi achitat. Dacă ești ghidat de alții, mă vei sacrifica.
Dar Convenția a plătit recent un nou tribut Declarației Drepturilor și toate acțiunile dumneavoastră vor fi, fără îndoială, în conformitate cu și determinate de acest act al Convenției. Desigur, vă amintiți că până și fosta constituție regală spunea: critica acțiunilor autorităților înființate este permisă. Veți nota, desigur, în această constituție articolul care plasează libertatea presei printre drepturile cele mai sacre, cele care necesită prezența despotismului, sau amintirea încă proaspătă a acestuia, pentru a fi proclamate. Desigur, veți ține cont în special de considerația că am îndeplinit doar cu curaj jurământul de a apăra până la moarte această Constituție, dat de toți
384
franceza. Și atunci nu veți întârzia să opriți încălcarea principiului și pedepsirea republicanului pentru faptul că și-a îndeplinit cu energie datoria.
De ce să mă tem, cetățenilor, să spun în mod constant adevăruri mari? De ce nu sper să te atingă? Nu există niciunul dintre voi membri prezenți ai comitetelor guvernamentale care să nu fi susținut în trecut

principii diametral opuse celor pe care pare să le recunoască astăzi. Omagiul pe care l-ați plătit adevăratelor principii populare mi s-a părut mai firesc, mai puțin forțat, decât tributul pe care cred că mulți oameni îl plătesc acum doctrinei aristocrației, doar urmând moda prezentului. Mulți, s-ar părea, se simt constrânși de acest lucru. Mi se pare că nu au ajuns în această poziție de bună voie. Au fost împinși acolo de influența evidentă și foarte puternică a unui anumit partid. Mi se pare că un mic efort ar fi suficient pentru a-i readuce la starea inițială și că atunci s-ar simți mai bine. Cine nu înțelege cât de dulce este să fii subiectul unor binecuvântări comune. În starea inițială despre care vorbesc, oamenii nu cred atât de ușor în conspirații. Transferați-vă în acest stat, domnilor deputați, și poate veți vedea, ca și mine, că nu au existat conspirații în faubourg Antoine și Marceau. Veți vedea o singură conspirație - împotriva Declarației Drepturilor și a sans-culottelor, și o veți găsi în ziarul lui Freron. Acesta este adevărul. Înarmați-vă cu onestitate, vă va pătrunde, vă va convinge că nu există altă conspirație. Locuitorii curajoși din ambele suburbii nu au vrut decât să reziste acestei conspirații a lui Freron. Au vrut să vină să se plângă doar prin petiție de atacul jignitor despre mâzgălirea grăbită și apelul la masacru venit de la Președinte. Comparați, luați în considerare totul fără prejudecăți și veți vedea că, în final, acesta este singurul lucru despre care puteți vorbi în al doilea raport.

Gracchus Babeuf, Tribuna Poporului, Apărătorul Drepturilor Omului

SCRISOARE CĂTRE BENTABOL 153

Paris, 28 pluvios din al treilea an al Republicii, uniți și democratici [16 februarie 1795]

Gracchus Babeuf către Bentabol, reprezentant al poporului.

Trebuie să fi primit prima mea scrisoare 154. Pentru a vă scrie o a doua scrisoare, depășesc din nou dificultățile izolării, la care este condamnat regimul de oprimare. Ciudată afacere! În aceeași închisoare din care apostolul regatului, celebrul Lacroix, poate comunica cu întreaga lume și unde poate primi 20 de oameni pe zi, apărătorul Declarației Drepturilor este nevoit să recurgă la subterfugii,



pentru a transmite câteva linii vii lumii democratice.

Vă repet din nou, Bentabol, noi, cei drepți, însetați doar de libertate, îi considerăm dușmani doar pe cei care sunt dușmani ai principiilor și, de îndată ce le redevin prieteni, îi recunoaștem și prieteni. Unul dintre motivele pentru care regret că nu mai am un ziar deschis este că sunt lipsit de posibilitatea de a exprima adevăratele delicii ale majorității poporului francez la vederea voastră renunțând în cele din urmă la partidul uciderii oamenilor 155. păcătosul pocăit cheamă pe cer mai multă bucurie decât 80 de drepți care sunt în adevărata credință.

Nu vă mulțumesc, dar vă aplaud în numele poporului pentru că ați provocat acel nou triumvirat ticălos Freronov, de care ați fost acuzat că ați devenit prea aproape, acea lovitură fermă și energică la ședința din 27, din care nu va recupera. Te aplaud că ai luat cu curaj partea chivotului poporului, cu sulița în mână, pe care abominatul Orator îndrăznește să-l pângărească cu suflarea lui necurată.

Cine sunt acești complici josnici ai ucigașului libertății, care vin să-și înveselească invadarea criminală? Cine sunt acești pigmei care se plimbă în jurul prietenului meu... mâna mea dreaptă... secundul meu la comandă. .. succesorul lui Gracchus în rolul de Tribună a poporului,

Apărător al drepturilor omului! Ce își doresc acești muci când vin bâzâind în jurul lui Bentabol, care a devenit Hercules din momentul în care este înarmat cu bâta acelorași drepturi ale omului! Ce vor de la el? Probabil îi distrage atenția. Uh, nu, nu veți reuși asta, nenorociți jalnice... O persoană care se ridică la rolul exaltat de luptător pentru drepturi eterne, un luptător gata să răzbune toate atacurile asupra lor, o astfel de persoană devine inevitabil imediat un gigant, iar câteva reptile nu-i pot intimida pe ale lui. Rămâi pe potecă, Bentabol; din înălțimea curajului tău, disprețuiește acei șerpi josnici care șuieră și se târăsc la picioarele tale.
Frate, li s-a dat prima lovitură, păstrează acest avantaj, nu-și vor mai reveni. Da, un avantaj. Credeți că ați dobândit acest avantaj la ședința din 27, în ciuda aparentei nesemnificații a părții finale a importantei discuții pe care ați stârnit-o. Impresia rămâne, prietene; mănușa este aruncată; tot poporul francez a văzut-o; această mișcare a trezit 24 de milioane de oameni! Au vrut să fie, în caz de nevoie, asistenții tăi. Să îndrăznească unii obrăznici să atace codul legilor noastre după pângăritorul de sanctuare Fron... Bentabol, mai aruncă un strigăt, toți oamenii noștri au fost deja avertizați, o să vezi cum vor veni în fugă la tine falangele din 44 de mii de municipii. . Nu trebuie să faci mare lucru; colosul poporului, chiar mai mare și mai spiritual decât tine, îmbrățișează pe îndrăzneții titani, iar aceștia rămân singuri, confuzi, în rușinea crimelor pe care le-au comis.
386
Și deja prima lor încercare arată că se află într-o stare de neputință jalnică. Toți pe care se numărau fug de ei. Ei rămân singuri în piața publică, sunt expuși acolo pentru ca toți să-i vadă în toată goliciunea lor teribilă, înconjurați doar de complici la conspirația antirepublicană.
Lăsați-l pe Freron să șlefuiască, să creeze unele secțiuni din Constituție, să-și întărească punctele slabe. Ce maestru de revizii! Dumnezeule mare! La câte îmbunătățiri s-ar putea aștepta de la cineva care vede doar mâzgăliri pripite în Contractul Social, în fața căruia se înclină 24 de milioane de francezi și toți oamenii liberi ai lumii! Cât de fericiți ne-am fi după o asemenea lustruire, așa tăiere, atâta întărire, pe care numai capul acestui orator o poate înțelege, precum o poate face numai mâna lui îndrăzneață! Ei bine, desigur, sunt prea grosolane, aceste articole care stabilesc că toți oamenii sunt egali; că scopul societății este fericirea universală; să nu se lase niciodată asupriți și umiliți de tiranie; că o societate este asuprită dacă cel puțin unul dintre membrii ei este asuprit; că fiecare membru este asuprit, întreaga societate; că cel care tete trebuie să fie imediat nye oameni; ce se întâmplă dacă drepturile poporului, răscoala poporului, și pentru fiecare dintre cele mai noi și mai urgente
dacă asupritul îl uzurpează pe suveran și – este condamnat la moarte – libertatea – încalcă guvernanții este în mare parte cea mai sfântă datorie. Toata lumea stie asta
cu astfel de instituții, instituții extrase din natura grosolană, toată lumea este fericită, toată lumea este liberă. Cu ei nu este ușor (cum s-ar dori) să taci oamenii, să-i suprimi, să ajungi la o situație în care să fie un milion aurit, 1 milion de asupritori și 24 de milioane de asupriți. În zadar, pas cu pas, treptat, se realizează posibilitatea încălcării zilnice a acestor instituții. Dacă ele există ca parte integrantă a unui set de principii obligatorii pentru toți cetățenii statului și ca garanție a drepturilor lor, numite încă inalienabile, atunci oamenii se vor uni constant în jurul acestei cetăți, π

conducătorii nu vor fi niciodată protejați de necazuri; iar arbitrariul și despotismul nu pot fi niciodată îndeplinite fără tulburări și piedici. Poți încerca să terorizezi masele de oameni, poți chiar prin intermediul temnițelor și în alte moduri să taci această masă pentru o vreme; dar dacă acest chivot al legământului rămâne în mijlocul lui, înconjurat de evlavie generală și de un anumit respect religios, atunci este suficient un singur Gracchus Babeuf pentru a scoate mulțimea din apatie, pentru a o uni în jurul scutului sacru și pentru a te arunca la picioarele lui. ca niște ticăloși obrăznici. Haideți să spargem, a adăugat rebelul Frө-
25e
387
coroane, să sfâșiem acest document - întruchiparea superstiției, să nu mai servească drept pretext și punct de sprijin pentru entuziaștii care urmăresc un fel de libertate, o oarecare egalitate himerică. Până nu vom face asta, va fi aproape imposibil să oprim emoția extremă a acestor capete fierbinți, capabile să-i electrizeze într-o clipă pe toți cei pe care credeam că i-am adormit. Încătușează vreun tribun vizionar, călușează-l cu călușul tiraniei, interzice-i orice contact cu alți muritori, privează-l de posibilitatea de a-și vedea soția și copiii**. Defăimează-l și nu-i da ocazia să se justifice* 2*. Ei bine, el va țipa și toți prietenii lui vor țipa opresiune. Ei vor dovedi cu Declarația în mână că încalci drepturile omului, iar în jurul acestei persoane se vor uni mulți prozeliți, care îl vor privi ca pe un martir al adevărului, al libertății. Ca atare, el se va prezenta în fața tuturor instanțelor. Îți va răspunde mereu, referindu-se la drepturile omului, te va ucide, fără a părăsi niciodată cercul lor. Închis, el, bazându-se pe aceste drepturi, va încerca în toate modurile posibile să încalce ordinele tale ilegale și să-și ia creditul pentru asta. Ceea ce va reuși să transmită din închisorile tale subterane va fi cu atât mai valoros, cu atât a avut de îndurat mai multe dificultăți pentru a sparge pereții tăi tripli și va găsi o mie de complici pentru aceste încălcări. Și fiecare dintre

|f Soția mea a cerut Comitetului de Securitate permisiunea să mă viziteze. A fost refuzată în mod inuman. Am găsit o modalitate de a-i spune că este mai bine să-mi suprim sentimentele naturale decât să mă aplec pentru a mijloci la unii oameni.

2* Se știe ce afiș calomnios a apărut în ziua arestării mele. Dar nu se știe că prietenii mei, văzând că am fost lipsit de posibilitatea de a-i răspunde, au reușit, depășind dificultăți incredibile, în numele meu să împartă un antidot împotriva acestui truc murdar. Recunosc sentimentele concetăţenilor mei după ardoarea cu care s-au năpustit asupra afişului-răspuns.

În ceea ce privește acest mic eseu exculpator, nu pot exprima decât un singur regret. Repet publicului că acest lucru nu a fost făcut de mine, ci de prietenii mei. Le mulțumesc sincer pentru asta. Dar îmi doresc ca atunci când folosesc un extras dintr-unul din numerele ziarului meu, unde este menționat Marat, numele lui să nu fie înlocuit cu numele lui Filippo. Nu voi tăia nici măcar o silabă din ceea ce aș putea scrie despre Prietenul Poporului. Nu sunt nicidecum unul dintre acei credincioși care tămâie doar zeității acestei zile. Credința mea este neclintită. Nu am căzut niciodată în idolatria lui pefed Marat. Nu am ars niciodată tămâie pe mormântul lui, urmând moda. L-am lăudat sincer, din inimă, ca pe un vrednic apostol al democraţiei. Atâta timp cât voi exista, îi voi aduce un omagiu, ignorând blasfemia turmei de sclavi care ar fi primii să-și îndepărteze altarele dacă partidul lor ar eșua.

3* Așa este. Acel ordin care îmi interzice (și numai mie) să comunic cu oamenii vii, nu o voi considera niciodată ca o aplicare a legii, ci doar ca o expresie a capriciului absurd al unui despot. O voi sparge, dacă nu sunt lipsit de această oportunitate.
4* Nu voi renunța niciodată să fac asta în orice loc unde autoritățile vor să mă trimită. Înainte să merg la închisoare, știam că toate închisorile erau locuite de patrioți. Acum am văzut-o cu ochii mei.
Care
388
metodele sale inconfundabile de perversie vor corespunde unui articol din această Declaraţie a Drepturilor5*. În cele din urmă, veți fi chiar lipsiți de posibilitatea de a opri aceste atacuri unul după altul; căci dacă îi oprește, oamenii, știind bine că asta se poate întâmpla numai pentru că i-ai tăiat limba și i-ai legat mâna dreaptă, sau că l-ai îngropat de viu, ar începe să se îngrijoreze, să se îngrijoreze și să te întrebe ce ai făcut cu el, oameni, apărător 6*. În timp ce, după ce a pervertit sub pretextul lustruirii, cioplind această statuie a lui Pygmalion, pe care oamenii cumsecade, un milion de oameni lustruiți, o găsesc prea aspre, prea simplă, prea străină de acea artă care distorsionează firul, nu veți găsi altceva care ar sa te fac de rusine, mainile tale vor fi dezlegate. Acest set de principii în jurul căruia se adună toate mințile filozofice, toți oamenii cu o morală strictă, toate ființele cinstite, va înceta atunci să mai fie o sperietoare și nimic nu te va deranja, nimic nu te va împiedica să conduci despotic. Este o combinație grozavă, dar este doar un vis frumos al aristocraților. Nu vă mai amăgiți, proști depravați, nu veți reuși niciodată distrugerea drepturilor omului. Sparge lemne, piatră, marmură, rupe pergamentul sau hârtia pe care sunt înscrise, vor rămâne, aceste drepturi de nezdruncinat, sunt traduse în toate limbile, sunt întipărite în memoria tuturor oamenilor; vor dispărea doar împreună cu cele 24 de milioane de oameni, pe care 1 milion de bogați nu îi vor putea nimici niciodată.
Spui, Thibodeau, că e proastă maniere să te cert cu referire la ziare.
De aici rezultă concluzia
o scenă emoționantă a însoțit sosirea mea la cea a bastiliei, care se află pe stradă. des Horti. La ora două dimineața intru într-o celulă în care locuiesc 20 de prizonieri. Se trezesc brusc: „Acesta este Babeuf; aceasta este Tribuna poporului. Acesta este apărătorul Declarației Drepturilor.” Toată lumea se ridică, mă înconjoară, milă de mine, milă de patria, care pierde un puternic adversar al dușmanilor săi cruzi. Pe măsură ce trece timpul, bunăvoința tuturor tovarășilor mei de nenorocire nu slăbește. În fiecare zi sunt stânjenit de multele expresii ale simpatiei lor. Dacă tirania mă trimite în alt loc, sunt sigur că acolo mă așteaptă consolari similare. Las-o să mă izoleze și să-mi lege mâinile și picioarele, am spus că ea așteaptă. Ea trebuie să se simtă mai stânjenită decât mine și gust din astfel de mângâieri pe care nu îi este dat să le cunoască.
B* Asemenea „metode de perversiune” sunt mai de încredere decât cheltuirea a 30.000 de franci pe un jandarm.
Inspir, evident, o mare simpatie, judecând după atenția pe care masa de sans-culotte o arată constant față de familia mea. În calitate de suflet sensibil, îmi face plăcere să-mi exprim aici recunoștința tuturor cetățenilor cinstiți. Dar voi, ticăloșii, nu sunt deloc supărat că vă înfiorați de furie când vedeți asta. Care este rezultatul tuturor eforturilor tale de a mă umili? Nu va afecta niciodată oamenii. Și-a văzut în mine prietenul său sincer, credincios, apărătorul său loial.

Atât îi trebuie. În născocirile tale calomnioase, el va vedea doar furie parțială, neștiind ce mijloace să folosească pentru a-l priva de cei mai solidi apărători ai săi.
389
ca Freron să fie lăsat liber să-și desfășoare activitățile conspirative.
Nu știți că acest teribil apostat din cauza libertății a deținut de mult titlul și autoritatea precursorului contrarevoluției?
Nu știi că, printr-o magie aproape inexplicabilă, orice își propune el devine imediat lege? Nu, nu puteți ignora acest lucru, întrucât recunoașteți că „ați observat de mult că Constituția este atacată și că există un partid antidemocratic în Franța”7*.
Și așa, din moment ce acest partid există, trebuie să facem cunoștință cu planurile sale intrigante, cu direcția și mișcarea conspirației din ziarul lui Freron; în fața autorului său, trebuie să-i recunoști liderul și inspiratorul. Nu contează dacă aceste planuri de rebeliune împotriva libertății, împotriva drepturilor inalienabile, inviolabile ale poporului, sunt expuse în vreun ziar sau în orice alt mod; este important ca trădarea să existe, iar șeful conspiratorilor, deși doar scrie, este totuși un trădător major. Nu contează dacă metodele conspirației sunt expuse într-o publicație publică sau în înregistrări secrete. Dimpotrivă, o rebeliune deschisă inspiră mai mult curaj susținătorilor celui care este liderul ei. Acest lucru vă permite să credeți că este foarte puternic, deoarece nu își dă nici măcar osteneala să se ascundă. Este doar un ziar! Dar acesta este un ziar de nerușinare contrarevoluționară. Cu atât mai criminală cu cât și-a asigurat un privilegiu exclusiv; și oricât de larg este exercitată libertatea presei, barajele ei au fost rupte din moment ce partidul care abuzează de ea nu oferă aceleași oportunități partidului opus. În consecință, lupta împotriva autorului insidios al unui astfel de ziar nu este deloc nedemnă de atenția tuturor prietenilor patriei. Un astfel de ziar ar trebui să deschidă ochii întregii Republici. Și faci de trei ori bine, Bentabol, că nu consideri sub demnitatea ta să o expui și să o persecuți.
Aplaudându-ți curajul civic, glorios fugar din clica care te-a înșelat, patrioții ar dori altceva de la tine. A fost foarte bine din partea dumneavoastră să ceri ca fiecare membru al Senatului să vorbească în favoarea menținerii statutului nostru nemuritor. Dar a fost necesar să insistăm asupra acestei concluzii. Ce este acest „da” ambiguu rostit de majoritatea în favoarea păstrării (a Constituției din 93)? Poate mulțumi poporul francez, contemplând discuția despre această problemă delicată? Nu va vedea că acest „da” este, parcă, smuls cu forța
7* „Ziarul legilor”, 27 pluvios.
8* André Dumont dă vina și pe ziarele noastre, adică. Ziarul lui Audouin, ziarul Poporului Liber, Druga Naroda, și al meu, prin faptul că sunt contrarevoluționari. Într-un anumit sens, acest lucru este adevărat. Suntem contrarevoluționari din punctul de vedere al clicei conducătoare. Dar pentru cei care vorbesc o limbă cu adevărat revoluționară, contrarevoluția noastră este revoluția.
390
circumstanțele din Momate, când fiecare senator s-a simțit sprijinit de zid și obligat să dea explicații; într-un moment în care niciunul dintre ei nu se putea opune cu nepedepsirea vrednicului și înaltului nostru Contract Social? Va crește anxietatea poporului francez după discursul lui Thibodeau, care se complace și la atacuri asupra anumitor articole din Declarația Drepturilor? Se potrivesc astfel de rezerve cu

garanția care ar fi fost dată Constituției la aceeași ședință cu un minut mai devreme? Se poate considera drept garanție o mișcare aproape imperceptibilă, a cărei urmă cu greu se va păstra în ziare? O garanție mai solemnă părea să fi fost dată la ședința din 20, când acolo a fost adoptată o rezoluție prin care comitetele guvernamentale îi vor persecuta pe cei care au îndrăznit să atace și să umilească Declarația Drepturilor. Cu toate acestea, tocmai în acest moment Freron a ridiculizat această lege eminamente justă și ar putea-o încălca cu impunitate. La ce se pot aștepta oamenii după toate astea? Și poate oare neliniștea lui să fie diminuată de ezitarea Senatului și de hotărârea luată de acesta în ședința din 27 de a se sustrage de la pronunțarea numelui, pe care tu, Bentabol, i-ai cerut și a cărei necesitate era dictată de împrejurări?
Nu s-a terminat încă, probabil că o poți vedea, Bentabol. Ai făcut cea mai importantă dintre propuneri. Dar tu și colegii tăi patrioți ați lăsat-o să eșueze. Trebuie să ai curajul să-l reia. Dacă nu o faci, atunci, în loc să slujești Republica, ai cufunda-o într-o confuzie teribilă. Asta ar însemna că ai dat doar cea mai largă publicitate posibilă întreprinderii criminale a lui Freron. S-ar dovedi că l-ai ajuta în dorința lui de a pune la îndoială dacă Constituția din 93 ar trebui considerată permanentă și nu supusă revizuirii. Ce spun eu? Această întrebare a fost pusă în fața Republicii de către principalul complice al oratorului contrarevoluționar. Nu am citit aceste cuvinte groaznice în discursul luminatului Dumont 157: „Îți închipui că cei care îți vorbesc despre Constituție chiar o doresc? Nu, dacă s-ar fi decretat, nu și-ar fi dorit-o... Cer ca Convenția să nu mai fie de acord, să se vorbească constant despre Constituție în sânul ei și să fie desconsiderată propunerea lui Bentabol. Cum au putut francezii să asculte aceste afirmații eretice, aceste blasfemii de neiertat, fără să cadă în cea mai violentă furie? „Dacă s-ar fi decretat Constituția”! Deci, guvernatorul Dumont crede că ea nu este decretată? Bentabol, trebuie să aflăm. Nu poți, fără să te îndoiești de intențiile tale, să te comporți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat după ce ai lăsat Republica să cadă.
Monitorul Legilor, 27 pluvios.
391
în îndoieli atât de grave. Trebuie să o informați solemn dacă are sau nu o Constituție. Tăcerea Convenției ca răspuns la aceste cuvinte ciudate „dacă s-ar fi decretat Constituția”!, atitudinea ei tolerantă față de cei care o umilesc, numind-o „păsărire grăbită”, o schiță informe și grosieră care trebuie „șlefuită și cioplită” , conduci oamenii la o stare pernicioasa de anxietate si tine de tine sa-l scoti din aceasta stare. André Dumont nu mai vrea discursuri despre Constituție în Convenție. Acesta este un motiv suficient pentru ca patrioții să dorească și să-și dorească Convenția să vorbească despre asta. Despre ce altceva are de vorbit? Este cu adevărat posibil ca un erou din departamentul Somme să inspire cele mai absurde idei într-un popor liber? Ne va dovedi că, din moment ce l-am ales să participe la redactarea Constituției pentru noi, nu ar trebui să ne mai spună despre asta, din moment ce ne-a convins că o avem și de când a ajuns în funcția de unul dintre conducătorii plenipotențiari?
Reînnoiește-ți atacul, Bentabol, acesta este esențial, acesta este principalul lucru. Nu poți fi pe jumătate apărător al drepturilor omului. Ai întreprins această lucrare onorabilă, trebuie să o duci la bun sfârșit, trebuie să acționezi ca tribun al poporului, trebuie să te hotărăști să lupți nu pentru viață, ci pentru moarte. Glorios fugar,

partidul trădătorilor noştri este supărat de fuga ta. Trebuie să vezi cât de mult a slăbit-o. Urmăriţi cum se zvârceşte înfiorător Freron pentru a vă atrage înapoi. Dar staţi de partea noastră, veţi găsi mai mulţi oameni şi mai multă utilizare aici. Cabala este învinsă, prietene, este învinsă. Toată lumea o părăseşte şi în curând va deveni obiectul dispreţului general. Forţele „tineretului francez” se epuizează deja. Acoliţii lui Stanislav sunt într-o epuizare extremă. Talien a murit. Numele măcelarului Legendre nu se pronunţă fără ca la sfârşitul frazei să apară numele lui Marcandier şi toată lumea prezice că povestea acestuia din urmă va ieşi în cele din urmă prost pentru Legendre. De asemenea, încep să facă publice isprăvile revoluţionarului, „maratistul” Dumont. Când toţi aceşti colosi se clătină, ce va mai rămâne din ei?
Gracchus Babeuf Tribuna Poporului, Apărătorul Drepturilor Omului
ÎN ÎNCHISOAREA ARRA
TRIBUNA POPORULUI
AGENTULUI NAŢIONAL AL COMUNITĂŢII ŞI MEMBRILOR MUNICIPIULUI ARRASA1
14 Germinal Anul III [3 aprilie 1795]
Ordinea prin care suntem plasati aici spune ca toti suntem plasati „sub supravegherea dumneavoastra”; o citim, nu este nimic altceva în ea. Am încercat deja să obţinem de la dumneavoastră o explicaţie cu privire la modul în care înţelegeţi această expresie „supraveghere”. Nu am primit un răspuns din partea dumneavoastră cu privire la această problemă. Am vrut să clarificăm acest lucru. V-am întrebat dacă credeţi că asta înseamnă „a supraveghea” că ni se asigură tot ce avem nevoie. Ca răspuns, ne-aţi spus clar că nu împărtăşiţi deloc această părere. Şi, prin urmare, oricât de mult ne-am bătut creierul de atunci, nu am putut decide în ce constă respectiva „supraveghere”.
Astăzi, o circumstanţă neaşteptată m-a inspirat cu ideea că am înţeles care era problema. Primesc un colet cu sigiliul Convenţiei Naţionale, iar acesta este primul mesaj care mi-a fost livrat prin poştă de la exilul meu*. O serie de semne mă fac să cred că scrisorile mele sunt deschise şi întârziate aici, că aceasta este interpretarea dumneavoastră a cuvântului „supraveghere”: se pare că datorez această abatere de la ilegalitatea obişnuită doar respectului pe care sigiliul Convenţiei. inspiră. Chiar această retragere vă caracterizează ca sclavi. Unul şi acelaşi caz nu ar trebui să permită două interpretări. Dacă „supravegherea” în limba lui Thermidor înseamnă „neauzit de răutate”, „încălcarea secretului corespondenţei”, atunci o astfel de interpretare ar trebui să se aplice tuturor tipurilor de scrisori, iar neaplicarea ei numai literelor cu sigiliul Convenţia depune mărturie despre oameni care nu pot decât să-şi aplece spatele autorităţilor şi care nu cunosc alte principii decât supunerea sclavă. Acum că mi-e cunoscut secretul dumneavoastră, domnilor supraveghetori, nu mai are rost să procedăm ca înainte cu privire la scrisorile mele, indiferent de unde provin; căci de îndată ce voi observa că nu ai abandonat această practică, voi putea să scap de supravegherea ta, folosind mereu, ca un fel de scut nepreţuit, sigiliul Convenţiei.
393
Goblen. Vedere a primăriei (secolele XVI-XVII)
Tiranii s-ar descurca rau daca nu ar fi siguri ca vor gasi intotdeauna numarul potrivit de executori obligatori ai ordinelor lor stricate. Principalii noştri asupritori au vrut să mă trimită departe de Paris şi în aşa fel încât soţia, copiii şi prietenii mei să nu ştie ce mi sa făcut. Datorită zelului constant al acoliţilor lor, soţia mea, copiii mei şi prietenii mei au fost până acum într-o stare de anxietate

chinuitoare, neavând absolut nicio informație despre mine. Există ceva pentru care să fii supărat.
Dar dacă e ceva care mă consolează, este că guvernul care mă persecută este la ultima suflare... Oamenii s-au săturat de asupritori... Și aceștia din urmă recunosc că nu mai suportă povara pernicioșilor lor. oligarhie... (dacă așa spun conducătorii colosului, ce vor spune stufurile fragile, acoliții lor! ..). Oamenii iau din nou acea poziție și iau tonul care li se cuvine... Văzând că trece la ofensivă, agenții săi infideli tremură, mai ales cei care și-au primit puterea nu prin alegerea poporului... În curând o vor pierde. și va trebui să dea socoteală de tot. Oamenii adevărați își vor recăpăta demnitatea, își vor impune magistrații, vor reda principiile în toată puterea și nu vor mai lăsa să fie încălcați. Cu ajutorul lor, el îi va conduce atât pe asupritorii mari, cât și pe cei mici la acea nesemnificație din care nu ar fi trebuit să iasă niciodată.
G. Babeuf
SCRISOARE FOUCHE
Arras, 19 Germinal, Anul III al Republicii [8 aprilie 1795]
Babeuf, Tribuna Poporului
lui Fouche din Nantes, membru al Convenției Naționale2
Majoritatea oamenilor spun că atunci când trăiești sub jugul tiraniei și al celei mai rea inchiziții, prudența cere să nu ai încredere în nimic de pe hârtie. Dar cei care nu oscilează niciodată între dragostea pentru patrie și sentimentul de autoconservare, cei care nu pot decât să depună armele în mormânt, nu țin cont atât de atent de sfatul prudenței. Pe de altă parte, o persoană aruncată într-una dintre acele situații ciudate în care scrisul este singura ocazie de a servi marile întreprinderi, pe care patriotismul pasionat nu le mai permite să le refuze, recurge fără ezitare la acest mijloc. În cele din urmă, atunci când totul amenință o persoană, poate el să se teamă și mai mult?
Multe motive m-au împiedicat să-i scriu prietenului meu de când sunt în Arras. Primul obstacol pe care a trebuit să-l depășesc a fost ordinul care îmi interzicea să am orice fel de
395
comunicarea cu lumea exterioară; a doua a fost necesitatea de a mă asigura că scrisorile mele au fost livrate pe calea giratorie pe care le-am trimis. Dacă mi-aș asum riscul să-ți scriu devreme, s-ar putea să te compromit. Apoi am așteptat apropierea sacrificiului de sine revoluționar, în care mi-am pus cele mai prețuite speranțe; apoi am tremurat când am citit unul dintre ziare, ceea ce ne-a inspirat teama că Fouche era atacat personal; aceste temeri au fost urmate de altele, stârnite de zvonul care circula pe aici de câteva zile despre adoptarea unui decret de acuzare împotriva a 57 de Montagnard. Am respirat liber doar când acest zvon a fost infirmat.
În plus, eram încă angajat într-o muncă începută mai devreme, care, totuși, în legătură cu ultimele, regretabile circumstanțe, acum este complet inutilă și deloc la momentul respectiv. Se pare că din ziua în care am fost arestat, o oarecare soartă a urmat tot ceea ce vreau să fac. Primul meu număr 33 a fost capturat de barbari în tipografie. Pe al doilea l-am făcut la închisoarea La Force; plecând de acolo, i-am lăsat patrioților Isoar, agentul național al Comunei Marsilia, iacobinului Lua, Fovetti de Orange și alții; mi-au promis că o voi tipări; Nu cred că au făcut-o. Aici am făcut o a treia, sub titlul „Scrisoare de la Tribune către Faubourg Antoine și către toți sans-culottes din Paris ” . Dar asta nu înseamnă deloc că îl refuz și că sunt în afara jocului.

Ideile care mă frământă și intenția de a scrie partea finală a acestei „Scrisori”, mă vor îndemna, prietene, să fac un schimb de gânduri cu tine cu privire la marea bătălie pe care am pierdut-o recent. Acest dezastru poate fi ireparabil. Și tu și cu mine, și într-adevăr toți patrioții, nu ar trebui să închidem ochii asupra faptului că ar trebui să ne temem de consecințele sale. Înseamnă asta că ar trebui să fim descurajați? Nu. În fața unor mari pericole se dezvăluie geniul și curajul. În plus, printre toate nenorocirile noastre, avem mângâieri. Ei spun că actualii conducători au decis să fie umani și să nu condamne mai mult la moarte. Ei au decis să-i condamne la exil pe cei pe care îi consideră cei mai serioși criminali. Ce este un link? Acesta este exilul, aceasta este o interdicție onorifică, aceasta este pedeapsa pe care tiranii Republicii Romane au doborât-o și asupra celor mai înflăcărați apărători ai libertății. Dar exilul nu ucide întotdeauna. Timpul schimbă cursul evenimentelor: se întorc din exil și se întorc victorioși și cu glorie. În fața noastră sunt exemplele lui Cicero și Paul Aemilius4.
Semnătura: Babeuf
396
AGENTULUI NAȚIONAL AL COMUNEI ARRA
Arras, 29 Germinal An III [18 aprilie 1795]
Cetăţean! Pe baza a ceea ce ați spus în numele Consiliului General, când ați venit la noi ieri dimineață, am considerat inutil să facem vreo nouă petiție. Am crezut că problema aprovizionării noastre cu alimente fusese rezolvată.
În cele din urmă, mi-am dat seama că dacă cerem doar ceea ce avem nevoie cu adevărat, nu va trebui să ne confruntăm cu dificultăți deliberate. Aceasta este părerea pe care o avem după ce am vorbit cu tine. Această conversație ne-a permis să ne gândim că nu ne mai rămânea decât să ajungem la o înțelegere cu comisarul Debuir și să-i indicăm aproximativ ceea ce ni s-a părut absolut necesar pentru noi. În consecință, i-am dat lui Debuire o notă, a cărei copie o anexez la sfârșitul acestei scrisori. Am fost extrem de surprins de remarcile sale serioase și de comentariile lungi la fiecare punct. La obiecțiile lui, am dat, cred, răspunsuri adecvate. Între timp, unele dintre lucrurile pe care le-am cerut au sosit. Dar totuși, nu se poate să nu fie indignat la vederea ce greutăți nesfârșite întâmpină dorințele noastre rezonabile și că toate acestea se fac parcă fără tragere de inimă, de parcă executanții ordinelor guvernului ar trebui să ne predea toate acestea pe cheltuiala lor. .
Cererile noastre sunt modeste. Foștii prizonieri ai Bastiliei, cu care suntem egali în aproape toate privințele, au primit mai mult fără a fi nevoiți să ceară, iar noi nu suntem mai răi decât ei. Vă trimit petiția mea, pe care am redactat-o ieri pentru Consiliul General. Nu este deloc de prisos în legătură cu chestiunea cheltuielilor efectuate de noi în cursul lunii. Poate fi nevoie și de a negocia o a treia masă, deoarece până acum am avut doar două cu greu. Două cești de cafea dimineața i s-au părut lui Citizen Debuire ceva cu totul ieșit din comun.
Dacă am fi bețivi, am cere un alt mic dejun. Am cere o sticlă în plus de vin sau câteva halbe de vodcă. Să-ți spun adevărul, cetățean, te simți extrem de stânjenit când trebuie să discutăm serios despre o astfel de întrebare. Citindu-mi afirmatia, vei intelege cat de usor ar fi daca ai vrea sa faci o satira foarte amuzanta in proza despre marile dificultati si discutii indelungate de care a fost nevoie Consiliul General al Comunei Arras pentru a satisface cerintele a doua persoane despre care guvernul a spus că ar trebui să li se prezinte ceea ce au

nevoie. Fă tot posibilul, cetăţean, în sfârşit pentru a scăpa municipalitatea de cauza noastră. Între ceea ce cerem și ceea ce primim deja, diferența nu este atât de mare. Asigurați-vă că nu vă mai deranjam.
Bună ziua și Frăția lui Babeuf
397
Notă de la cetățenii Babeuf și Lebou a 5
Două paturi ............................................... da
Prânzul și cina ............................................ da
Micul dejun, două căni de cafea sau ceva... nu
Ușoară............................................... ..Nu
Prosoape, ulcior de apa, oale de camera....nr
SCRISOARE CĂTRE PERSOANE NECUNOSCUTĂ6
Arras, arestul Bode, 1 Prairial, anul 3 Republicii [20 mai 1795]
Cetăţean!
Numele meu și principiile mele vă sunt cunoscute... Sunt închis aici pentru că am crezut articolul 7 din Declarația Drepturilor. De câteva zile, severitatea închisorii mele s-a atenuat mult, de când o împart cu fiul tău. Când, ajuns aici, mi-a spus numele lui, înțelegi, cunoscându-mi caracterul, cât de călduros l-am salutat pe patriot și pe fiul unui patriot care își dovedise deja virtutea, unul dintre cei al căror nume l-am purtat de mult timp cu multă dragoste. in sufletul meu. Am început imediat să împărțim aceeași masă, același pat și am devenit nedespărțiți. Nu vreau să te măgulesc scriind un panegiric pentru fiul tău, dar îl consider un om care vorbește puțin și, așa cum se întâmplă de obicei, gândește bine, raționat inteligent și cu toată franchețea unui caracter cu adevărat republican.
Justiția de astăzi îl atacă sub un pretext care poate fi extins la tot ceea ce poartă o amprentă autentică a spiritului democratic. Într-adevăr, acest pretext vă permite să ajungeți la mulți oameni. Dar sunt sigur că adevăratul motiv al persecuției fiului tău constă tocmai în faptul că este fiul tatălui său, al cărui patriotism a stârnit în tirani dorința lacomă de a-l face prada lor, pe care l-au eliberat doar cu un regret vădit. Tiranii nu ratează ocazia de a se năpusti asupra a tot ceea ce este marcat de patriotism și virtute.
Am văzut scrisoarea ta către fiul tău sfătuindu-l să fie atent și subliniindu-i că dacă tu și el trebuie să muriți pentru Republică, atunci măcar lăsați-i să-i fie de folos. Acest lucru, desigur, înseamnă că, în caz de nevoie reală, vei fi gata să te sacrifici și să-l chemi să-ți urmeze exemplul. Dar când va apărea nevoia? Când noi înșine, patrioți, o vom putea crea. Este timpul să o fac deja și, prin urmare, nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Veți putea judeca acest lucru după Proiectul atașat. Această scrisoare va fi o continuare a revizuirii situației noastre deplorabile actuale pe care am subliniat-o în ea. Voi primi întotdeauna oportunitatea de a discuta această problemă cu oameni care pot asculta cu intelect.
398
resom si intelegere. Neputând să mă adresez în același timp întregii Franțe pentru a-i spune despre afecțiunile ei și despre modalitățile de a le vindeca, îmi aleg publicul și, deși este mic, sunt cel puțin sigur de bunele intenții ale celor care compun. aceasta. O, dacă aș putea reînvia, hrăni, menține cu cea mai mare libertate flacăra sacră a patriotismului, o fac atât de eficientă încât să-i îmbrățișeze curând pe toți cei vrednici de această inimă și să ardă, să extermine sufletele lași și depravate, capabile doar de târându-se şi urmărind virtutea.

Ceea ce vedem face ca sufletele noastre filantropice și nobile să
clocotească de indignare, toate impulsurile, toate dorințele, toate
eforturile încăpățânate ale cărora au vizat numai fericirea tuturor
felurilor noastre. Ce s-a întâmplat cu primele roade ale marilor
noastre eforturi, cu acele roade care în sine au fost capabile să
susțină străduința noastră arzătoare de a le spori numărul? Urâciunea
pustiirii a căzut asupra poporului francez. O mână de vipere și alți
șerpi îi chinuiesc cu cruzime, fără milă, cu nepedepsire burta; îl duce
la moarte în suferință prelungită, cea mai dureroasă dintre toate
torturile - foametea. Zeii răzbunării! Mai existati? Oh, nu, asta e
imposibil. Nu ai tolera triumfarea crimei și uciderea virtuții.
Dumnezeul rasei umane este rasa umană însăși. Ei bine, oameni buni! Să
poți răzbuna ofensa care ți-a fost aplicată, să poți să-ți răzbuni
întreaga familie, pentru acele insulte odioase cu care o împrăștie o
mână de răufăcători. Fiți în stare să vă colectați din nou fulgerele,
răsturnați-le asupra acestei bande de ticăloși ticăloși care asupresc
Pământul. Să-i zdrobim pe acești pigmei obrăznici, pentru care noi,
uriașii, noi, poporul suveran, va trebui să roșim atât în fața lumii
prezente, cât și înaintea secolelor următoare, pentru că le-am îngăduit
crimele prea mult timp.
O, prieteni, o, voi toți, patrioți! Bineînțeles, părul ți-a stăruit pe
cap la relatările despre masacrul sălbatic de la Lyon. Dar n-ai fi
tremurat, n-ar fi trebuit să fii și mai indignat de circumstanțele care
au însoțit aceste evenimente groaznice. Se pare că ticălosul Boisset 8
i-a condus, de vreme ce la 5 Floreal a scris Convenției că a fost
avertizat despre acest lucru, dar nu avea cum să-l împiedice! să laude
acest crud masacru!.. Imediat după citirea scrisorilor, s-au găsit
vorbitori care să confirme în fața întregului Senat legitimitatea
motivelor care au justificat aceste crime!.. Să folosim asta drept
prilej de a ne plânge de încetineala tribunalelor și de insuficienta
severitate a acestora în raport cu toți patrioții, toți revoluționarii!
.. Să organizăm în curând trimiterea de petiții care să afirme că
exilul nu este bun, că aceasta este o pedeapsă prea blândă pentru noi
și că, fără a aduce atingere actualului
399
Este timpul ca omenirea să ne pregătească schelele!.. La Lyon, Boisset
a primit un apel în teatru de la tineri dandi și criminali, care s-au
lăudat cu nerăbdare cu crimele lor, îndemnând acest deputat să-i țină
în continuare sub protecția lui, iar ei a primit de la el permisiunea
de a tipări acest apel și de a-l trimite peste departamente ca un
semnal și o încurajare peste tot să facă același lucru.
Nu este surprinzător că această acțiune feroce a produs deja unele
rezultate. Am văzut deja scrisori de la Paris care ne anunță că aceste
acte barbare s-au repetat la Nîmes și la Balance. Acum, poate, ceva
asemănător se întâmplă la Paris, căci aceleași scrisori ne informează
că acolo sunt pe ordinea de zi intenții similare și că timp de trei
zile mulțime de oameni se adună în jurul casei de arest din Plessy, iar
țipetele amenințătoare îi fac pe prizonieri să se teamă că în vreun
fel. un moment pot cădea în mâinile unor lași care nici nu ar încerca
să se năpustească asupra noastră dacă am fi capabili să ne apărăm.
Pentru mine, o rază strălucitoare de lumină a fost un fel de
felicitare, făcută recent de o persoană care ocupă o poziție
proeminentă. Mi-a spus că pot fi calm și ar trebui să mă consider
fericit pentru că locul întemnițarii mele a fost Arras, deoarece îmi
garantează că nu se va întâmpla vreodată nimic asemănător cu ceea ce s-
a întâmplat la Lyon la Arras. Acest om este fără îndoială viclean; Are

și o reputație. Îmi amintesc expresia feței lui, a ochilor, a strălucit. Se putea citi pe chipul lui că s-a delectat cu crima comisă și că nutretea o speranță monstruoasă că exemplul dezgustător va fi urmat în curând peste tot. Adevăratele gânduri ale acestui om patetic dau o idee despre ceea ce se străduiesc toți oamenii lui. Ei vor fi mulțumiți doar când vor vedea mormântul nostru comun, când vor împlini jurământul josnic cuprins într-unul din cupletele ticălosului lor Trezire 9, de a ucide pe toți patrioții. De aceea ei folosesc simultan toate mijloacele pentru a atinge acest scop criminal. Unii mor de foame, alții sunt uciși. Ei vor ca niciunul dintre voi să nu scape de ei, o, victime închise în o mie de bastile. Nici tu, care nu ai fost închis încă, nu vei scăpa de distrugere. Dacă foamea te cruță, te va lovi fierul de moarte. Listele celor care urmează să fie dezarmați vor fi și listele celor care sunt programați pentru arderi de tot. După masacrul din locurile de detenție, va începe un masacru în case private. Va începe Vecernia siciliană10, dintre care nu există nicio îndoială.
Ce perspective teribile se deschid înaintea noastră din toate părțile! Am primit și astăzi o scrisoare de la soția mea. Iată acele cuvinte triste care sunt scrise de mâna ei...*
♦ fía acest manuscris se rupe.

SCRISOARE CĂTRE CHARLES GERMAINE11
10 Thermidor, Anul III [28 iulie 1795] General!
Vă scriu din nou, așa cum am promis în prima mea scrisoare adresată astăzi. Scopul scrisorii pe care mi-ați trimis-o azi dimineață a fost să obținem de la mine informații mai mult sau mai puțin precise cu privire la înființarea Comisiei din 12. La momentul în care mi-ai scris, se pare că nu ai citit încă nici un reportaj din ziar despre ședința din 6. Dar acum, desigur, știi la fel de multe despre asta ca și mine. Sincer vorbind, cred că Comisia celor 12 a fost creată tocmai în scopul pe care Guillem îl raportează în scrisoarea pe care mi-ați transmis-o. Așa că nu va fi prea presumptuos să ne așteptăm la lansarea noastră oficială în curând12. Nu este nevoie să intrăm într-o lungă dezbatere despre ce considerente au dictat guvernului această decizie. Pentru fiecare dintre membrii săi, regalismul a devenit un pericol tulburător, amenințător. Guvernul are nevoie de sprijin pentru a contrabalansa puterea regalismului, iar acest sprijin îl poate găsi doar în rândul patrioților deschiși, întăriți și convinși.
Ei bine, ei bine, nu ne împiedică să profităm de această împrejurare, este și asta clar. În primul rând, să mergem liberi; și atunci vom ști cum să-l folosim. Nu contează dacă ne vine într-un fel sau altul. Prin urmare, din moment ce am convenit că trebuie să încercăm să-l obținem, asta spune totul; după aceea, vom vorbi doar despre marea lucrare pe care o vom face când o vom primi.
După cum spuneți pe bună dreptate în scrisoarea lui 5 Thermidor, o discuție despre cum să atingeți obiectivul este necesară și foarte necesară. Sunt de acord cu tine că clarificarea, aprofundarea, reconcilierea acestei probleme nu este în niciun caz o sarcină goală. Cred că sunteți profund impregnat de ideile noastre și sunteți pe deplin de acord cu mine; totusi mi se pare ca in unele detalii punctul tau de vedere difera de al meu. Întrucât este esențial pentru fiecare dintre noi să-și îndeplinească rolul, ca să vedem și să judecăm totul în mod egal, să ne explicăm în prealabil și să cădem de acord asupra fundamentelor doctrinei noastre atât de precis încât să nu existe niciodată niciun risc ca o scindare să se strecoare între noi. .

Este bine că prevăzuți toate obiecțiile pe care dușmanii rasei umane nu vor nu să le înainteze împotriva sistemului nostru, sau mai degrabă împotriva sistemului naturii. Enunțând aceste obiecții, le respingi și tu. Le infirmi cu destul de mult succes, totusi, dupa parerea mea, lasi niste locuri slabe, neprotejate. Mi se pare că le-ar fi ușor pentru adversarii noștri să ne bată dacă nu vă vin în ajutor, opunându-le cu ceva mai puternic decât ceea ce ați înaintat împotriva lor.


„Distrugeți comerțul, distrugeți industria, promovați parazitismul; agricultura va fi abandonata deoarece marea familie va trebui sa mobilizeze numeroase falange pentru a-si castiga si a-si asigura independenta.au fost infirmate. Vom analiza acum separat fiecare dintre cele de mai sus.
„Distrugeți comerțul". Desigur, distrugem comerțul și o facem destul de conștient. Tu, prietene, dragul meu general, ne amintești foarte oportun de exemplul lui Licurg, care a distrus și comerțul în republica sa și ne-a explicat că aceasta este cea mai fină otravă folosită de tirani pentru a insufla popoarelor pe care le înrobesc o dăunătoare. dorinta de lux si splendoare; ne-ai dat și exemplul Tirului și Cartaginei, care au căzut sub povara propriei lor măreții din cauza extremelor luxului, efeminației, poftei și degradarii personalității umane, aceste produse urâte inevitabile ale comerțului. Dar nu putem adăuga ceva mai convingător, mai demonstrativ, doar privind îndeaproape și îndeaproape vulnerabilitățile comerțului, rezultatele acestuia, efectul pe care îl are asupra majorității cetățenilor, capacitatea sa de a pompa sudoare din aproape? toată lumea pentru a crea lacuri de aur pentru foarte puțini? Susținătorii comerțului spun că ar trebui să însuflețeze totul. Trebuie să livreze alimente tuturor agenților săi, de la muncitorul care cultivă și prelucrează materiile prime, până la șeful fabricii, care gestionează o producție mare, și comerciantului, care livrează produse finite în diferite puncte ale statului. Da, tranzacționarea ar trebui să o facă, dar nu. Ea trebuie să livreze mâncare tuturor agenților ei, trebuie să o livreze în părți egale, dar o livrează în părți foarte inegale. Vă întreb, cine sunt acești 99 de oameni prost îmbrăcați din 100 pe care îi întâlnesc pe stradă? Privind atent, observ că toți sunt agenți ai comerțului. Văd că cei care cultivă in, cânepă, care le prelucrează, ca și lâna, care toarcă pe amândouă, care fac in și țesături, care prelucrează pielea, finisează pantofii, aproape toți merg fără cămașă, fără rochie, fără pantofi. De asemenea, văd că aproape de toate au nevoie cei care fac mobilă, unelte de uz casnic și artizanat cu propriile mâini, construiesc case etc. Dacă atunci observ acea mică minoritate care nu are nevoie de nimic, văd că sunt toți cei care pun mâinile lor la nimic, toți cei care doar numără, combină și remodelează continuu conspirația foarte veche a unei părți împotriva întregului; Mă refer la acel complot prin care multe mâini sunt puse să lucreze, dar cei cărora le aparțin aceste mâini nu primesc roadele muncii lor; aceste fructe de scapă
02 USD
curge în număr imens în mâinile speculatorilor criminali, care se îngrijesc să diverge doar între complicii lor, care, ca ei, știu să achiziționeze bancnote, să facă față prețurilor tuturor lucrurilor stabilite prin înțelegere între hoți și să o facă astfel. că un număr imens de mâini, din care a ieșit totul, nu au putut dobândi nimic, nu atinge nimic sau au primit doar spumă luxuriantă sau o crustă slabă. Tribunul Gracchus este indignat până la nebunie la vederea unei

asemenea tulburări. El mai spune: comerțul trebuie să revigoreze totul, trebuie să ofere subzistență egală tuturor agenților săi. Dar ce este comertul? Să o definim în modul cel mai precis. Nu este totalitatea tuturor operațiunilor de minerit, procesare și distribuție? Prin urmare, toți cei care participă la una dintre aceste tranzacții sunt agenți de comerț. De ce, atunci, primii agenți, cei care fac muncă creativă, cea mai importantă, sunt recompensați mai puțin decât cei din urmă, mai puțin, de exemplu, decât comercianții care se angajează, după părerea mea, în munca cea mai secundară, adică munca de distributie ? Oh, răspunsul este foarte simplu. Ideea este că cei din urmă înșală, în timp ce primii se lasă înșelați. Așa că am descoperit abuzul în comerț. „Orice înșelăciune trebuie distrusă”, spune dreptatea veșnică. De aceea, desființarea comerțului în forma în care există acum este inclusă în planul lui Gracchus, în acest plan, care elimină tot felul de abuzuri. Prin urmare, este clar că distrugem doar abuzurile comerțului, și nu comerțul în sine. Dacă, așa cum am spus, comercianții și comercianții sunt simpli agenți de distribuție, atunci când toți lucrătorii de producție trimit la depozitul comun produsele lor individuale lucrează în natură, iar agenții de distribuție, lucrând nu pentru ei înșiși, ci în interesele marii familii, va trimite fiecărui cetățean cota sa egală din masa totală a produselor întregii asociații, în schimbul a tot ceea ce s-a făcut pentru a le produce, atunci, cred, comerțul nu numai că nu va fi distrus, dar va fi îmbunătățit, căci va deveni benefic pentru toată lumea; numai acesta este un bun comerț, comerț eliberat de toate abuzurile, împlinindu-și scopul direct, care este de a însufleți totul, de a asigura subzistența egală tuturor agenților săi.
„Distrugeți industria”. De ce crezi asta? Instituțiile noastre nu mișcă pe nimeni, nu supără nimic din ceea ce există. Tot ceea ce se face acum se va face în viitor, ceea ce produce toată lumea va continua să fie produs și de aceiași oameni. Fermierul va rămâne fermier; același lucru va fi valabil și pentru toți ceilalți lucrători. Toată schimbarea va consta în aceasta, că în loc ca fiecare, ca acum, să-și facă treaba lui de dragul micii lui Republici, fiecare să o facă în folosul Marii Republici; în loc să fiu forțat să-mi trezesc mințile despre cum aș putea să-mi înșel semenii cu privire la importanța muncii pe care o fac,

fie încercând să-mi creez o idee exagerată asupra valorii sale, fie însușindu-mi o cantitate mare de materiale sau forță de muncă - în loc de toate acestea, lucrez liber și calm să fac doar ceea ce trebuie să facă o singură persoană, fiind sigur că ceea ce fac eu va adu-mi și familiei mele tot ce ai nevoie; în cele din urmă, în loc să fiu obligat să schimb munca mâinilor mele, ca în trecut, cu bancnote, uneori depășind, iar alteori neatingând nivelul nevoilor mele zilnice, voi schimba această muncă cu toate obiectele de care am nevoie și fii sigur că aceeași muncă îmi va oferi întotdeauna tot ce am nevoie, chiar și în acele perioade de timp în care nu pot lucra și anume: în copilărie, în timpul bolii și la bătrânețe - pentru o societate interesată să fie dreptă, își va asuma obligația dinainte să aibă grijă de mine la vârsta mea fragedă, în timpul incapacității mele de muncă și, de asemenea, la bătrânețe, ca să pot sluji comunitatea la vârsta când sunt la vârste. Unde este omul nesăbuit care ar considera că este o încurajare insuficientă să fie asigurat că nici lui, nici copiilor lui nu le va lipsi vreodată nimic? Ce putem cere mai mult de la instituțiile noastre

actuale? Suntem, desigur, nesățioși: planurile noastre de îmbogățire nu au limite, dar asta pentru că înseși instituțiile noastre sunt de așa natură încât nu există o avere atât de uriașă care să nu poată dispărea sub influența unor accidente inevitabile. Nu suntem niciodată siguri că urmașii noștri și noi înșine suntem asigurați împotriva nevoii. Dar inevitabil ne vom limita vanitatea când vom ști să înfrânăm soarta, când nu vom mai avea nicio neliniște nici despre propria noastră soartă în orice moment al vieții, nici despre soarta tuturor urmașilor noștri.
– Aprobați parazitismul. Dimpotrivă, o distrugem. Distribuția egală a produselor din toate industriile combinate pe care le propunem se bazează pe egalitatea necesară a contribuțiilor, cel puțin în măsura în care natura le-a înzestrat pe fiecare fie cu abilitate intelectuală, fie fizică. Astfel, întrucât unul dintre fundamentele principale ale asociației este obligația de a coopera pentru a avea dreptul de a primi, leneșii dintre noi nu vor putea exista nepedepsiți. Legea va declara că este o crimă capitală să ataci egalitatea și că a încerca să-ți obții cota fără a face nimic pentru a o câștiga este un atac la fel de grav la egalitate ca și a încerca să obții cota a doi. Nimeni nu va avea voie să trăiască în detrimentul altora, nu vor exista drone în Republică. Nu va fi deloc dificil să se stabilească supravegherea asupra lor, ceea ce îi va reține; și luând în considerare cu atenție chestiunea, prevăd că în sistemul nostru codul penal nu va trebui să prevadă alte cazuri decât infracțiunea împotriva egalității, care constă în nedorința de a munci; și eu
404
Prevăd că instanțele nu vor trebui să pedepsească alte infracțiuni decât aceasta.
„Agricultura va fi abandonată pentru că marea familie va trebui să mobilizeze numeroase falange pentru a câștiga și a-și asigura independența”. Cred că ați răspuns suficient doar cu o amintire a mobilizării a 1,5 milioane de oameni în Franța. Această mobilizare nu a dus deloc la declinul agriculturii. Pentru a propaga viziuni opuse, trebuie să fii fie rău intenționat, fie incapabil, ca parizienii, să asimileze idei corecte despre relația dintre dimensiunea populației rurale și numărul de muncitori necesari agriculturii. Cei care au o concepție ceva mai exactă știu că, datorită utilizării [mașinilor agricole] precum plugul și alte unelte auxiliare, și datorită faptului că consolidarea proprietăților de pământ în câteva mâini a dus peste tot la crearea de ferme mari, acum sunt muncitori în de 10 ori mai mult decât este necesar pentru cultivarea pământului, iar cine a văzut și observat satul înainte de revoluție poate spune cât de mult a văzut oameni care erau în lenevoare lângă. Dacă s-ar fi păstrat vechea ordine a lucrurilor, atunci după destrămarea tuturor armatelor noastre, acest fenomen s-ar fi repetat, și într-o formă și mai înspăimântătoare, cu semne și mai catastrofale, căci, întorcându-se în satele lor, soldații noștri s-ar fi repetat. formează o masă colosală de muncitori care au nevoie de un loc de muncă, pentru a-și câștiga existența și care nu își găsesc această ocupație din cauza concurenței excesive.
Așadar, nu trebuie să vă temeți că agricultura va fi abandonată. Dacă ar fi nevoie să se facă două-trei trage pentru armată, atunci nici nu s-ar fi observat, câmpurile noastre ar fi mereu atât de bine cultivate. Mă refer aici la cetățenii-fermieri ai acestei regiuni, mă refer la cei care, încă de la revoluție, urmăresc fosta mea provincie, Picardia, regiune care este unul dintre grânarele Franței; Îi întreb dacă li se pare că câmpiile în ultimii șase ani au devenit mai puțin fertile, mai puțin acoperite cu culturi abundente, decât înainte de 1789 și au văzut

undeva măcar un centimetru de pământ rămas în pârghie? Mai mult, după cum probabil vă veți aminti, am în planul meu pus la cale mijloace pentru a împaca în sfânta noastră întreprindere mobilizarea unor legiuni uriașe cu cultivarea continuă a pământului: acesta este unul dintre punctele cărora le acord o atenție deosebită.
Gândești foarte corect, iar părerea ta este exact de acord cu a mea, referitor la încetarea oricărui comerț cu vecinii noștri până la finalizarea lucrărilor de reînnoire. Chiar și după finalizarea ei, încă nu avem nevoie de comerțul unei națiuni cu alta. Desigur, noi înșine avem, așa cum subliniați, ceea ce ne trebuie și trebuie să fim destui

suficient de sobru si moderat in dorintele noastre sa ne putem descurca fara excese straine. Ne-ar putea reînvia gustul pentru efeminație și lux, iar asta ne-ar ruina din nou. În plus, comerțul public ar putea duce la revenirea comerțului privat și a ideilor născute din lăcomie. Totuși, la fel ca tine, vreau să nu ne izolăm, ca lupii, de ceilalți locuitori ai Europei, vreau să nu le devenim inaccesibili și, de asemenea, sunt de acord că ei pot veni să se bucure de spectacolul fericirii noastre și să ia cu ei. ei o frumoasă dorință de a ne imita; toate acestea în ciuda faptului că marele popor, înzestrat cu o oarecare înțelepciune, chinezii, ne-a dat un exemplu de celebru zid, parcă nu ar permite viciilor străine, poftei străine de putere să se apropie criminal de pământ, care din timpuri imemoriale a fost. un refugiu pentru multe virtuti. Dar aș vrea să arătăm o altă virtute contemplării admirative a altor popoare, care s-ar exprima prin a le oferi, exclusiv sub formă de dar, toate surplusurile noastre, și cu sinceră inocență să acceptăm, doar ca un dar, fără cerând-o, orice vor ei să ne ofere.
Este cu siguranță o idee grozavă – speranța ta de a inspira un om către altul, de o trezire bruscă la libertate pentru cea mai mare parte a rasei umane. Dar mai trebuie să vedem ce este fezabil. Ceea ce propui tu ar fi fezabil dacă ar fi posibil să se propage fără piedici suficient de mult pentru ca masele să devină perfect clare cu privire la scopul de care sunt interesate. Dar dacă ai vrea să dedici toată țara acestei chestiuni, înainte de a încerca să duci la îndeplinire planul nostru, ai fi reținut chiar de la primii pași de cei care au acum puterea; voi, așadar, ați fi siliți să produceți, prin executanții voștri de încredere, fără pregătirea prealabilă a minții, într-o noapte, într-o oră, conflagrația voastră generală. Dar executorii tăi de încredere ar fi confundați cu tâlhari și ar fi tratați pur și simplu ca cu incendierii. Nu contează dacă ei răspândesc simultan manifestul nostru sacru. Nu l-ar citi deloc, toate mințile ar fi cuprinse de groază. Pe de o parte, oamenii educați, dar ale căror interese sunt ostile sistemului nostru, ar folosi entuziasmul, prejudecățile, indignarea mulțimii împotriva apostolilor înarmați cu torțe, ar folosi asta pentru a determina pretutindeni să dărâme manifestul nostru; pe de altă parte, o mulțime neluminată, într-adevăr agitată de acțiunile pe care tocmai le-am amintit, prea străină de noile idei de reformare, mai ales de una atât de neobișnuită ca a noastră, foarte puțin capabilă să fie impregnată cu ele într-o clipă, desigur, ar continua complet despre dușmanii egalității, iar proiectul nostru, îngropat chiar la naștere în întunericul uitării, ar fi denaturat de trădătorii angajați, găsind

în slujba celor mai puternici și ar fi trecut posterității ca una dintre acele încercări în care absurdul și nebunia se îmbină cu o

dorință crudă nemaiauzită de a realiza o revoluție care distruge orice ordine rezonabilă și dreaptă.
În timp ce, cred că, prin metoda pe care o propun, și anume de a ridica la început doar o mică parte din țara noastră la revoltă, va fi mai ușor să-i facem pe localnici să aprecieze principiile noastre în scurt timp, să le pună în practică acolo, pentru a atrage acolo o mulțime de oameni, care vor deveni predicatorii și propagandiștii lor, iar strigătele de entuziasm pe care inevitabil le vor stârni vor atrage imediat întregul district de lângă noi și astfel, treptat, sper, Vendéea noastră va s-a răspândit de la unul la altul suficient de repede, cu toată rapiditatea dorită, astfel încât să nu trebuiască să vă faceți griji cu privire la menținerea și multiplicarea succeselor obținute și să aveți timpul necesar pentru a crea o administrație interimară a egalității.
Asta este totul despre scrisoarea ta lui 5 Thermidor. În toate cele de mai sus, există, poate, ceva bun. Cred că controversa în care m-ai atras m-a determinat să dezvolt niște gânduri care sunt esențiale pentru scopul nostru și care pot fi, de asemenea, un material bun pentru un manifest. Deoarece acesta este un subiect abstract, din moment ce munca noastră nu este cea mai ușoară, din moment ce nu vom avea timp suplimentar atunci când trebuie să facem o treabă grozavă și din moment ce, pe de altă parte, când trebuie să rezolvăm aceeași întrebare o secundă timpul, nu întotdeauna iese la fel de bine ca prima dată, întoarceți-mi această scrisoare când tu și studentul tău Guyar 15 ați citit-o.
Mi-ai spus că de la Paris ai fost informat despre demersurile întreprinse în vederea eliberării tale și că acolo sperau; Despre mine scriu la fel. Îmi spui că dacă pleci înaintea mea, vei intra să primești din mâinile mele un tribun un botez agrar 16 și har efectiv. Admis. Îmi reproșați prostia în scrisoarea mea din 9, ai dreptate. Mă sperii cu călimăria lui Ser Lebua, am destulă credință să cred că aici nu este mare pericol. Îmi povestești despre elevul tău Guyar, pe care îl luminezi cu succes notabil în agrarism și promite că ne va aduce și alți adepți; spune-i să-și dea de cap să-mi scrie mai multe despre asta. Îmi povestești despre vreun excentric neplăcut, un apologe al marelui Lebois, care a fost aici ca mire, valet, frizer, însoțitor de baie, frizer: acest lacheu, îmbrăcat în hainele onorabile de soldat, vorbește atât de mult despre mine doar pentru că când a avut o dată obrăznicia să se întindă pe patul meu fără să-mi descalțe, eu, în ciuda staturii mele mici, am vrut serios să-l plesnesc în față, pentru a evita de care s-a aruncat la picioarele mele, cerând milă. În cele din urmă, îmi vorbești despre un anume ticălos pe nume Naya. Mi-am dat seama într-un sfert de oră
407
dupa ce l-am vazut prima data: e sans-culotte, daca vrei, dar ma inteleg aproape doar cu oameni morali si bun-simt.
Salutare in sfanta egalitate
G. Babeuf
BABEF CĂTRE CETĂȚEAN LANGLE, PROCUROR AL COMUNEI ARRA
Arras, arest, numit Bode, 1 fructidor III anul Republicii [18 august 1795]
Cetăţean!
Doar neapărat necăjesc Consiliul General al Comunei și pe dumneavoastră, am fost împins până la punctul de a mă forța în rolul unui petiționar imporun. Vă rog să aduceți la cunoștința Consiliului General următoarele împrejurări: timp de aproximativ trei luni,

comisarii dumneavoastră de închisoare ne-au interzis orice comunicare, noi, Lebois și cu mine, am fost ținuți în izolare, refuzând tuturor permisiunea de a ne vedea.
Există însă un cod penal în care art. 14 al articolului 8 prevede:
„Rudele sau prietenii persoanei arestate, având în mâna lor ordinul municipalității, care este întotdeauna obligat să emită unul, au dreptul să ceară o întâlnire personală cu deținutul, și cu supraveghetorul. poate refuza această cerere numai în baza unui ordin special al președintelui Curții sau al șefului de juriu, înscris în registrul penitenciarului, cu privire la reținerea în izolare a acestui deținut”.
Aceste prescripții sunt reafirmate în art. 32 secțiunea 7 din noua Constituție:
„Nu puteți refuza o întâlnire personală cu un deținut rudelor și prietenilor săi care au în mână un ordin de la un funcționar civil care este întotdeauna obligat să emită unul, decât dacă îngrijitorul sau gardianul prezintă un ordin de judecător înscris în registrul penitenciarului la păstrare. persoana arestată în izolare.”
Am cerut aplicarea acestui articol imediat ce a devenit cunoscut din ziare. I-am scris despre asta lui Citizen Debuire și, din acea zi, izolarea mea de lumea exterioară a încetat imediat.
În ultimul timp, Citizen Honor,17 locotenent de dragoni, fost închis într-o fostă mănăstire dominicană și după ce a fost eliberat din indispoziție în spitalul din Saint-Vaast, a cerut și a primit de la Comisarul cetățean Mercier permisiunea de a mă vizita timp de patru zile, ultima din care a expirat astăzi... În această dimineață, nu știu din ce motive și pe baza ce ordine...
408
o femeie deasupra legii, Citizen Gonor, nu a fost admisă în închisoarea mea.
Mă plâng de această încălcare și vă rog, cetățean, să transmiteți fără întârziere plângerea mea Consiliului Comunei. Vă voi spune de ce este important pentru mine să văd Citizen Gonor. În câteva zile se întoarce la Paris. A acceptat cu amabilitate să transmită memorii, scrisori, instrucțiuni pentru a mijloci în apărarea mea. A mă priva de oportunitatea de a comunica liber cu el înseamnă a mă priva de orice oportunitate de a prezenta dovezi ale nevinovăției mele și de a căuta efectiv eliberarea mea. Sunt convins că Consiliul General nu poate în niciun caz să aibă astfel de intenții, sunt și sigur că va fi suficient să-i prezint cele de mai sus și îmi va ordona să-mi fac dreptate.
Bună ziua și Frăția   lui Babeuf
PS Observ că un regim atât de dur se aplică în închisoarea unde ne aflăm, doar nouă. Toată lumea vine la toți ceilalți prizonieri fără permis, în mod absolut liber.
SCRISOARE GUFFROY, DEPUTAT CONVENȚIA NAȚIONALĂ18
Arras, arest numit Bode, 9 floreal, anul III Republica [28 aprilie 1795]
Relația noastră directă s-a încheiat cu mult timp în urmă. Nu este așa cu relațiile noastre indirecte, căci, după cum înțelegeți, nu mă îndoiesc că dumneavoastră m-ați pus aici. Nu m-am aplecat niciodată în picioarele nimănui și cu siguranță nu voi începe cu tine. Dar vă aduc la cunoștință că încă mai am dorința de a restabili o anumită legătură între noi. Pentru început, sunt îndatorat: mi-ai scris odată, dar încă nu ți-am răspuns. Ai făcut mai mult decât atât. Ai tipărit scrisoarea pe care mi-ai scris-o și ai ordonat să fie distribuită în tot Parisul sub formă de afiș. Nu am vrut să arăt întregului popor spectacolul unei

lupte scandaloase dintre noi. Nu am spus nimic și de atunci mă urmărești în tăcere. Nu voi nega că am fost primul care a dat naștere mâniei tale. Recunosc sincer că avem nemulțumiri reciproce cu tine. Noi, revoluționarii, avem un obicei prost de a ne chinui unii pe alții la cel mai mic dezacord pe care îl avem. Eu spun că este timpul să scăpăm de acest obicei prost; ca urmare, probabil că lucrurile ar merge mai bine. La un moment dat, ne-am certat asupra Constituției democratice din 1793. Eu și susținătorii mei am vrut-o și mi s-a părut că tu și susținătorii tăi nu o vrei. Astăzi sunt aproape sigur că tu
409
tind să fie de acord cu noi. Ultimul discurs al lui Cambacérès despre legile organice20 mi se pare că afirmă acest lucru direct. Dacă, întâmplător, suntem de acord, de ce să ne certăm? Convenția i-a invitat pe toți cei care au idei despre esența legilor organice și asupra totalității acestora, să le comunice membrilor comisiei însărcinate cu elaborarea acestor legi . Am în vedere o lucrare pe acest subiect, sper să o termin în câteva zile și aș dori să recurg la medierea dumneavoastră pentru a o prezenta. Cum să știe? Ai fost un patriot cinstit și vreau să cred că poți continua să fii așa. Nu consider că este imposibil să ajungem din nou la o înțelegere pentru a face o faptă bună și știți că întotdeauna m-am străduit pentru aceasta. Știți și ce influență am dobândit asupra oamenilor în ultima vreme. Știți asta, pentru că sunteți unul dintre cei mai înspăimântați de această influență și, împreună cu alți membri ai guvernului, ați luat măsuri atât de serioase pentru a contracara această influență. Dacă se va dovedi că acum guvernul vrea să urmeze calea cea bună, dacă se va dovedi că este posibilă o înțelegere între el și noi, probabil că această influență nu va fi inutilă. Cântărește aceste considerații și folosește-le așa cum crezi de cuviință în așteptarea următorului meu mesaj mai lung, la care va fi anexată lucrarea menționată mai sus privind legile organice.
salut si fratie
G. Babeuf
SCRISOARE THIBAUDOT21
7 fructidor [24 august 1795]
Ceea ce îmi spui despre dușmanii mei deschisi și amărăciunea lor durabilă nu mă surprinde deloc și știam aproape toate acestea chiar înainte de scrisoarea ta. Pentru a vă face o idee suficient de clară despre acest lucru, trebuie doar să vă gândiți la toate împrejurările cazului, să vă amintiți oamenii care au fost cei mai răniți de loviturile date de mine, să vedeți ce poziții ocupă acum la cârma puterii de stat, și apoi cântăriți forța influenței pasiunilor personale asupra celor pentru care egoismul este aproape singurul principiu filozofic.
Mă sfătuiți să tac: acest sfat nu mi se pare suficient de rezonabil. Este diametral opus sfatului soției și copiilor mei, care mă conjură să le scriu unora, chiar acelora care au fost înțepați de adevărurile mele prea dure pentru a încerca să le atenueze antipatia. Oameni nu mai virtuoși decât mine ar detesta o astfel de mișcare, considerând-o umilitoare și aducând dreptatea la picioarele crimei. Dar ader la alte principii, iar aceste considerente nu mă vor opri în niciun caz. Lecții despre
410
Trecutul ne-a arătat destul de limpede că rolul de virtute de nezdruncinat asumat de eroii revoluției, Sidney-ul ei22, a dus doar la grăbirea morții lor pe eșafod. Până la finalul lor fatal, ei s-au

considerat, fără îndoială, oameni mari și au avut încrederea, pe care nu o pot contesta, că o istorie imparțială, acordând respectul cuvenit memoriei lor, îi va răsplăti astfel cu generozitate pentru nedreptatea contemporanilor lor. Dar aceasta era singura consolare pe care o puteau obține din virtutea lor zadarnică. Degeaba au încercat să apară în fața celor din jur sub formă de oameni drepți și oameni a căror conștiință este complet limpede: acest lucru nu a făcut nicio impresie asupra maselor; admiratorii lor erau doar un număr mic de înțelepți și, de asemenea, oameni care posedau atât onestitate, cât și perspicacitate. Dar această contrabalansare nu a fost suficient de puternică pentru a deruta răufăcătorii care i-au ucis. Aroganța acestor din urmă a crescut doar de aici, ceea ce a accelerat moartea lor, iar energia, înțelepciunea - toate calitățile prețioase ale acestor victime respectabile au fost îngropate împreună cu ele și pierdute pentru totdeauna pentru omenire. Dacă ar fi ales o cale de acțiune mai puțin clară și mai puțin sinceră, s-ar fi putut întârzia moartea lor, sau chiar ar fi evitat-o cu totul și ar fi oferit mult mai multe servicii concetățenilor lor. Când ticăloșii sunt la putere, virtutea însăși trebuie să-și ascundă fața; urmașii ei cei mai credincioși trebuie să fie vicleni în tratarea cu ipocriții și escrocii; altfel, cel dintâi nu ar fi putut niciodată să opună nimic triumfului crimei , iar ea ar fi predominat în mod constant asupra virtuții. Aceste principii, sau, dacă vreți, acest machiavelianism al unei cauze drepte, explică în favoarea mea tot ceea ce la prima vedere ar putea părea lașitate în comportamentul unui filozof care se preface a fi un om cu reguli foarte stricte. Ele arată exact ce vor trebui să creadă despre mine toți oamenii cumsecade, chiar dacă mă văd prosternat la picioarele celei mai josnice ticăloșii. În orice moment, ele vor servi pentru a mă justifica de interpretări false sau rău intenționate ale unora dintre acțiunile mele.

Sfatul soției mele și al fiului meu este dictat de iubirea conjugală, maternă și filială, dictată de poziția lor; este firesc ca sfaturile lor să fie în concordanță cu dorințele lor cele mai prețuite, le dă speranță să mă vadă curând. Din tot ce s-a spus, puteți vedea că în niciun caz nu închid ochii la una dintre principalele dificultăți - nevoia de a fi în postura de petiționar umilit în fața unor oameni pe care îi disprețuiesc și îi urăsc. În scrisoarea mea către Guffroy, după care i-am trimis soția, într-o scrisoare pe care o voi reproduce aproape literal în schițe de scrisori către Freron, Tallien, Isabeau ...♦ (ți le voi arăta în prealabil); în această scrisoare,

* Un nume nu a putut fi citit.



Eu, nu numai că mă înfățișez ca un umil rugător, ci și pretind că sunt un om care a renunțat la idealurile sale și chiar merg până acolo încât să-mi chinuiesc imaginația, expunând, poate chiar într-un mod puțin nou, idei care par să justifica sistemul politic modern. O vei vedea și, fără îndoială, vei râde în secret de el. Dar întrebarea este: vor fi acești oameni atât de amabili încât să mă lase să-i înfășoare în jurul degetului meu? Nu m-am arătat eu prea virtuos pentru ca ei să creadă în corupția mea? Primirea primită de soția mea la Rugiff's23 confirmă presupunerile mele triste, deși se poate datora și faptului că Rugiff este prea ocupat cu treburile personale pentru a se gândi la alții.

Mă sfătuiți să tac, dar până când? După cum probabil ghiciți, m-am săturat deja să fiu închis. Când îți pun o întrebare, cât să taci, știu că tu, ca și mine, nu poți răspunde. Și îmi amintesc scrisoarea ta, în

care tu însuți mi-ai spus: cine poate rezolva cu sobru un asemenea haos, această grămadă de urâciuni? Cine are îndrăzneala să-i judece consecințele?

Dar vreau să spun că în această vagă incertitudine, în această timidă incertitudine, care ne permit în primul rând să presupunem că puterea va rămâne multă vreme în mâinile acelorași oameni *... și în această oboseală profundă și un grad profund de epuizare și înrobire a oamenilor; și pe puterea și complexitatea cu adevărat ingenioasă și complicată a ultimului edificiu al tiraniei; și din cauza lipsei îngrozitoare de oameni destul de curajoși, depășindu-i pe ceilalți în măreție de caracter și imaginație suficient de mult, pentru a îndrăzni să lupte cu colosul asupririi, care a reușit să se ridice în ciuda tuturor obstacolelor și care s-a impus în ciuda curajului, iluminarea, și toate marile virtuți care au adus cu revoluția...** Vreau să spun că în această situație disperată nu câștig aproape nimic prin răbdare și de aceea simt o tentație puternică de a-mi asum riscul și acum îmi trimit „cursul de duplicitate” faţă de monarhii care ne guvernează.

♦ Pauza de text. '* Sparge în text.





ca răspuns la un eseu semnat de Sanljuk și intitulat: „Cazul 19 al lui Thermidor, sau o descriere exactă a opresiunilor! La care sunt supuși patriotii din Arras” 24

15 fructidor anul III [1 septembrie 1795]

Ea (asociația așa-zișilor cetățeni buni) este cea care cheamă cu voce tare emigranții să se întoarcă și îi acceptă în sânul ei. Ea este cea care întocmește liste de interzicere și condamnă la pumnale, numindu-i „teroriști”, pe toți cei care au servit revoluției. Ea este cea care se gândește la cum să distrugă toți patrioții în viitorul apropiat și să restaureze monarhia. Ei se referă la dreptate și umanitate, în timp ce ei înșiși le călcă în picioare (Chenier 25. Raport despre Lyon. Întâlnirea Convenției de la Messidor 6)

Aristocrația, adică crima, are proprii ei istorici. Dacă patriotismul, adică virtutea, nu ar avea istorici proprii, disputele dintre unul și celălalt s-ar prezenta în aceeași culoare, în ceea ce este exclusiv benefic ticăloșilor. Să răzbunăm crimele împotriva adevărului comise de vreun ticălos furorist, unul dintre acei monștri cu două picioare care au fost aruncați în groapa așa-zisului „oameni cumsecade” de miștoaica contrarevoluționară.

Știu că mă umilesc ridicând mănușa aruncată de un luptător atât de josnic. Dar Hercule nu a considerat nedemn să-și folosească bâta pentru a ucide reptile. La Arras, diferența dintre membrii cohortei lui Iisus** și membrii societății lui Brutus se va exprima prin faptul că unii vor încerca să-și găsească un condei pentru care să obțină un loc în bastilă, în timp ce alții, scotocind prin gunoaiele prostiei, va găsi un mâzgălitor mizerabil care nu poate transfera decât suspine și dorințe tandre ale servitoarelor.

Să cădem de la înălțimea noastră peste acest pigmeu și pe acoliții lui firavi, zdrobim dintr-o lovitură trupa ultimilor tâlhari. Acordăm o oarecare importanță acestei probleme; Cred că are legătură, mai mult decât s-ar putea crede, cu interesele vitale ale republicanilor.

Patrioți, treziți-vă! Fii atent la ceea ce urmeaza sa spun. Vezi deja toate beneficiile tale? Ai învins șuanismul, iar acum el anunță întreaga lume cu plângerile și lamentările ei. Ei bine, atunci când dușmanii tăi plâng și doborâți, ar trebui să râzi și să fii vesel. Furoriștii eleganti din Pas-de-Calais au aflat din experiență că sans-

culotte rămâne un sans-culotte, că nu a uitat că este reprezentantul majorității și că este mai puternic. S-au asigurat

♦ Neologismul lui Babeuf (din fureur - furie, furie, furie) (Notă, traducător).

♦♦ Așa se numeau detașamentele recționare care au executat Teroarea Albă după lovitura de la 9 Termidor.

413

acești furoriști, prin aceea că efectul produs de aurirea, galoanele și cravatele lor a fost de foarte scurtă durată și că va fi întotdeauna suficient ca unul neîngrijit să-și arate barba pentru a pune la fugă o duzină de dandi. Oameni buni, sunteți ca un leu, veți rămâne mereu voi înșivă, șerpii veninoși nu se vor putea apropia de voi pentru a vă înțepa fără a fi în pericol. Dacă vreodată pentru un timp te prefaci că adormi, este doar pentru a ademeni aceste creaturi malefice. Ei vor vedea dintr-o dată adevărata ta trezire, iar acesta va fi pentru ei momentul înfrângerii lor finale și al triumfului tău etern.

Nu doar că dau aici o infirmare a unui poem în proză lacrimogenă semnat de Sunluk, ci o folosesc ca scuză pentru a spori puterea și curajul soldaților legiunii uriașe și indestructibile a poporului. Totuși, să ne întoarcem la împrejurările a ceea ce se numește afacerea 19 Thermidor în opera lui Saplyuk și să ne întoarcem la cauzele ei, căci numai așa se poate obține o explicație satisfăcătoare a rezultatelor. Bethune este fiul regretatului fost conte Bethune; Bethune este un bărbat chipeș, fără barbă, care ascunde în spatele unei înfățișări adolescentine fermecătoare cea mai profundă perversiune prematură, toată imoralitatea bătrânului greble; acest Bethune este generalul cohortei lui Iisus și al tinerilor Chouans din departamentul Pas-de-Calais. Neposedând alte virtuți sau talente decât aroganța obscenă, dorind cu orice preț să se opună manierelor neplăcute și răsfățate ale curții Antoinetei cu curajul cavaleresc din vremea lui Bayard, acest tânăr nobil, după victoria efemeră a partidei aurite, și-a îndeplinit totuși îndatoririle cu totul. cu succes. Adevărat, avea tot ce era necesar pentru asta. Cheltuind o avere uriașă, risipind o parte din ea în desfrânare și în tot felul de depravare, el a putut întotdeauna să adune în jurul său pe toate cele mai josnice și mai corupte care nu pot decât să dea naștere decăderii morale.

Prin urmare, când acest clovn hermafrodit s-a stabilit în Arras, s-a trezit curând înconjurat de o curte. Fiii lui tati, ofițeri care au renunțat la republicanism, i-au format garda, câțiva soldați nedemni de nume, iar civili fără principii au alcătuit legiunea auxiliară din spatele lui. A aruncat pumni de aur, sau măcar bancnote, acestei armate prostituate, care a primit de la comandantul ei următoarele instrucțiuni, care, totuși, par a fi legate de vreun sistem comun întregii Republici.

Purtați o mulțime de insigne, galoane și cravate verzi, cluburi numite „bate pe escroci”, împrăștiați-vă pe străzi, cafenele, cabarete, spectacole și alte locuri publice, insultați acolo toate [cuvântul lipsă] manifestările de opinie simpatice patriotismului, stârnesc indignarea republicii

414

până la lăudarea deschisă a monarhiei și, în cazul celui mai mic murmur, recurgerea la tot felul de acțiuni violente împotriva bunilor cetățeni pentru a-i teroriza pentru totdeauna, numindu-i în același timp complet greșit teroriști - aceasta era sarcina. repartizat acolilor acelui tânăr și nobilului general pe care l-am prezentat mai sus.

Armata lui și el însuși s-au bucurat de ceva vreme de ocazia de a jignit calm și cu nepedepsire orice lucru cinstit și virtuos. S-au oprit doar când măsura a fost depășită.
Se știe că a fost o vreme în care cohortele lui Iisus din toată Republica puneau în scenă provocări furioase în timpul spectacolelor din teatrele care le-au devenit posesiunile, punctele lor preferate de adunare, cântând acolo ticălosul cântec „Trezirea poporului” al celor bogați, un popor de 1 milion, oprimând un mare popor în număr de 24 de milioane.Se știe de asemenea că oamenii adevărați de atunci, sub influența unei inspirații comune, au reușit să aprecieze în mod corespunzător această „Trezire” ticăloasă și crudă și au decis să o înlocuiască. pentru totdeauna cu melodii memorabile "Ça ira!" și Marsilieza.
La Arras, ca și în alte locuri, cererea de a reprezenta în teatre Trezirea aristocraților și regaliștilor, pe de o parte, și Marsilieza și Ça ira!, pe de altă parte, a devenit semnalul unei explicații serioase între plebei. iar patricienii.
De multe zile, petrecerea fashionistelor a suferit înfrângere și a fost nevoită să se retragă, rușinându-se de eșecul ei.
A sosit al 19-lea Termidor, ziua în care această elită a umanității, această cremă a societății, a decis să depună eforturi extreme pentru a umili micul alevin, pentru a câștiga o nouă victorie asupra maselor de oameni.
Bărbații și femelele nerușinați au ales această zi pentru a expune publicului toate nuanțele de verde, tot felul de galoane și alte accesorii. Era și un tânăr general îmbrăcat în haine mari, campionii săi l-au înconjurat. Dar, pe de altă parte, un anumit grup de prieteni ai independenței s-a adunat și pentru a se opune celui mai frumos tineret din lume. Acești tineri au cerut imnul victoriei privilegiului asupra Egalității. Plebea a cerut acele versuri care i-au inflamat pe războinicii lor cu fervoare eroică și au contribuit la plantarea libertății pe ruinele opresiunii. Ambele părți insistă pe cont propriu, se amenință reciproc, în curând izbucnește o luptă, dar nu a durat mult până când publicul îmbrăcat să afle cât valorează o armă atunci când este în mâinile sans-culottelor. Forțele principale ale batalionului 1 iau zborul în fața acestor arme, dar au reușit să-i prindă pe șefi, adică pe Bethune și pe personalul său. Era format din Petya, tipul [căpcăunul] fa, Tarje, sublocotenent al regimentului 3 de rangeri de cai și Maraki de hârtie Sanlyuk. Circumstanțele acestui discurs al „oamenilor cumsecade”
415
sunt de așa natură încât este destul de evident că au fost vinovați de trei ori, iar teroriștii au avut dreptate de zece ori. Prin urmare, autoritățile au considerat că este necesar să plaseze sediul generalului Bethune și al lui în închisoarea Bode. Subordonații au primit doar două sau trei zile de detenție, în timp ce superiorul lor a primit cinci zile. Acesta este întregul complot al tristei ieremiade, plătită cu generozitate de Bethune, care a dorit să fie compusă în versuri și proză și a ales pentru aceasta mâna blândă și dibăcită a aventurierului Sanlyuk.
Dar trebuie să-l urmăm puțin mai departe pe acest dolitor.
Voi trece în tăcere epitetul de „bătuși” cu care el dăruiește cu generozitate majorității locuitorilor din Arras; acest barbar vorbește limba atât de prost încât presupun că nu știe sensul cuvintelor.
El susține că i-a fost smuls părul și că a fost bătut. Referitor la asta, nu o voi infirma. Am văzut cum i s-a smuls părul și cum a fost

lovit și chiar m-am convins că acești monștri sunt mult mai rezistenți decât oamenii obișnuiți. Fie ca aceasta să servească drept lecție pentru alții ca el. — De ce s-a dus la galera aceea?
Apoi vine cuvântul „hoți”, pe care și el, fără niciun motiv, îl răsplătește pe cetățenii din Arras. Povestea cerceilor lui Petya și a portofelului lui, Sanlyuk, iar portofelul, conform propriei sale declarații, i-a fost returnat, este o minciună atât de ridicolă și stângace, încât este imposibil pentru nimeni să creadă. În plus, toți cei care au avut ocazia să-l vadă pe Sanliuk spun că are obiceiurile unui tâlhar. Și astfel de oameni fură, dar nu poți să furi de la ei.
Apoi vorbește despre compania proastă pe care a întâlnit-o la Baud: Lebois, Babeuf și alți sângeri de același fel. Babeuf, care ar fi intitulat ziarul său Tribuna poporului, este condamnat, spune el, la șase ani de închisoare. Cât de prost informat este omul acesta! Nu voi răspunde la această prostie, dar mă voi opri asupra unei alte acuzații, pe care, mi se pare, cel mai important este să o distrugem.
„Acești ticăloși”, spune el, „la sosirea noastră, s-au oferit să tragă o ghilotină, fosta lor armă, peste tot în închisoare; nu am ezitat să ștergem în prezența lor imaginea acestui instrument distructiv al călăilor, care au fost omorâți.
De altfel, această ghilotină a fost pictată în fața închisorii la scurt timp după sosirea acestor domni de către un anume Vidi, un trăgător al semibrigazii 38, un varmint, care a fost dat afară din această unitate câteva zile mai târziu pentru abateri disciplinare. . Acest Vidi a fost un frecventator al meselor și orgiilor lui Bethune și companiei în timpul izolării lor la Bode. Cu greu ne putem înșela când presupunem că a fost învățat să deseneze o ghilotină, deoarece aceasta corespundea unui plan al creștinilor orgiilor; dar nu acesta este ideea, ci că totul a fost exact invers și noi am fost cei care am distrus urmele acestui dulce truc, chiar și fără a fi chemați să facem acest lucru de sediul lui Isus; căci, pentru a elimina astfel de suspiciuni în contul nostru,
416
este suficient să vă faceți o idee despre cum arătau acești cavaleri curajoși și viteji când au ajuns în închisoare.
S-ar fi putut crede că aceștia erau cei patru fii ai lui Emon, care tocmai își pierduseră calul obișnuit *. Întâmpinați cu glumele și râsetele noastre la o astfel de nenorocire deplorabilă, au decis că au intrat în țara păgânilor. Bethune bolborosi, tremurând peste tot, Target arăta de parcă i-ar fi fost dezbrăcat de gradul de locotenent, Petit a mormăit ceva, Sanluc s-a ascuns în spatele altora. Și numai când noi, făcându-ne milă de acești nenorociți, le-am dovedit că glumele care ni se atribuie sunt opera complicilor lor, oameni laici, ei au răsuflat ușurați și au început să ne umple cu politețe, ca niște oameni care știu. cum să se comporte. S-au simțit din nou liberi și veseli. Ei ** ... unul dintre bătrânii lor acoliți, Comartin, un ofițer al regimentului de pușcași, o persoană nesemnificativă care cheltuia 1 mie de franci pe zi. O sumă similară s-a cheltuit pe toată perioada cât au stat în Bode și abia după ce s-au îmbătat s-au gândit să-și publice reclamația.
Există o ultimă remarcă în ea, care nu poate fi trecută. Descriptorul este jignit de faptul că în timpul spectacolului, când li s-au rupt galoanele și le-au desfăcut cravatele, li s-a strigat „că sub alt regim pâinea era din belșug, dar de când au câștigat dandii, nu s-a întâmplat nimic. ” Auziți, patrioți, cum este o crimă pentru voi să exprimați adevărul neîndoielnic, care este deosebit de important să-l stabiliți

în memorie? Ei bine, din moment ce această plângere plictisitoare îi sperie pe dușmanii tăi, repetă neobosit că ești sub stăpânirea celor mai lacomi speculatori și lipitori de tiranie pe care i-a cunoscut vreodată istoria. Gândiți-vă la întâlnirile primare viitoare, ar trebui să mă înțelegeți într-un singur cuvânt. Apărați acele poziții pe care le-ați recăpătat deja din venerabilul milion și, profitând de ocazia când poporul își recâștigă suveranitatea pentru scurt timp, să puteți alege câtiva noi reprezentanți care ar putea, datorită virtuții lor, darurile, curajul și superioritatea lor.caracterul asupra oamenilor obișnuiți, anulează toate eforturile, toate încercările dușmanilor poporului și obțin întoarcerea deplină la el a prosperității și libertății sale.

♦ Vezi nota de la pagina 203 a acestui volum. ♦♦ Textul este spart.



APEL AL TRIBUNEI POPORULUI LA ARMATA INFERNALĂ27

Ridică-te, copii ai Patriei, a venit ziua Poporului

Arras, 17 fructidor al celui de-al treilea an al Republicii Franceze [3 septembrie 1795]

Trebuie să-ți mulțumesc, curajoasă armată infernală, și, în ciuda tuturor eforturilor depuse pentru a ucide abilitățile unui om liber din mine, nimeni nu va putea să-mi încătușeze sentimentul de recunoștință. Expresia acestei recunoștințe se va repezi către tine, indiferent de gratii și uși triple.

Soldații acestei armate vrednice! Am învățat că, atunci când ați ajuns vestea despre amenințările vicioase aruncate asupra mea și asupra colegilor mei de suferință de către infama cohortă a lui Isus care s-a ridicat între zidurile acestui oraș, ați jurat pe nicovalele voastre să preveniți aceste încercări josnice. La vederea acelor publicaţii tipărite în care răutatea crudă inspira că era necesar să se ducă la bun sfârşit planul de masacru în temniţele din Arras, realizat cu atâta succes la Lyon şi peste tot în Sud; la vederea acestor provocări josnice, și mai deschis susținute la adunările Chouan, în frunte cu dezgustătoarea Bethune; la vederea acestor conspirații murdare și lași, justificate dinainte prin faptul că ni se lipesc epitete ticăloase și vulgare de oameni însetați de sânge, campioni ai ghilotinei; văzând în sfârşit că a sosit momentul în care aceste chemări pot fi realizate, căci aceasta este dorinţa cea mai arzătoare a monştrilor auriţi, aşa cum au anunţat ei înşişi cu atâta tărie în imnul lor dezgustător:

Fă un mare masacru Toți acești canibali groaznici! ..

voi luptători ai armatei infernale! voi înșivă ne-ați dat cea mai hotărâtă garanție că nu avem de ce să ne temem, că sub supravegherea dumneavoastră vigilentă putem asculta cu calm strigătele sfâșietoare ale criminalilor în cravate verzi și că mâinile voastre, obișnuite să îndoaie fierul, vor face față cu o mână . a purtătorilor obrăznici de galoane.

Copii lui Vulcan! Vă mulțumesc în numele patriotismului, pe care îl apărăm cu pasiune și căruia ne sacrificăm. Numai tu ai fost capabil să aduci la tăcere casta obscenată a celor mai mari dușmani ai poporului. Cei care, cu propriile mâini, forjează arme pentru războinicii noștri ai libertății care aduc moartea adepților tiranilor din afara țării noastre, trebuie să inspire și frică în tiranii domestici. Așadar, ciclopii, care au făcut fulgere pentru stăpânul zeilor, prin însăși prezența lor i-au îngrozit pe disprețuiții pigmei care rătăceau în jurul Etnei și peste Lemnos.

Apelul Tribunei poporului la armata infernală
Cu vocile noastre, libertatea vă felicită pentru ceea ce ați făcut pentru indivizi, dar vă este și mai recunoscător pentru ceea ce ați făcut în sensul cel mai larg pentru cauza publică. Ai făcut multe lucruri minunate. Vă datorăm distrugerea corupției morale și neruşinația aristocratică din orașul principal al departamentului Pas de Calais, revenirea la patriotism a oportunității de a respira liber și de a triumfa asupra perversității care ucide libertatea; iubind virtutea, ai alungat rușinos din teatru pe corupătorii murdari și apoi, la cererea ta hotărâtă, acest teatru, școală de licențiere, ticăloșie și scandal, a fost închis. Judecătorii, care au îndurat prea mult timp și chiar au contribuit la licențialitatea partidului aurii, care s-au numit „poporul francez”, judecătorii, zic eu, sunt siliți de autoritatea lor să vă susțină eforturile și, cel puțin , pentru a pretinde că persecută imoralitatea, corupția și aroganța opresivă revoltătoare și revoltătoare. Care sunt implicațiile politice ale acestor acțiuni benefice? Atrocitățile și insolența întregii caste de „oameni cumsecade” au fost respinse, iar ei înșiși au fost acoperiți de rușine. Cetăţeanul adevărat, patriotul, poate ridica din nou capul, se poate bucura măcar de spectacolul confuziei dintre duşmanii săi. El va fi în curând suficient de puternic încât să-i tragă la răspundere pentru toate nelegiuirile ale căror efecte nefaste le simțim încă. Glorioși Ciclopi, nu vă opriți pe un drum atât de frumos! Fie ca fețele voastre de funingine, un simbol al forței și al muncii, să continue să poarte frica sfântă în sufletele adversarilor voștri și ale noștri. Arătați constant că cei care fabrică instrumentele morții pot aduce moartea și la tot felul de dușmani ai patriei. Acum este momentul potrivit, acel moment grozav în care libertatea cere ca aspectul tău războinic să distrugă intrigile insidioase menite să îngroape libertatea pentru totdeauna. Acționând în numele ei și sub stindardul ei demn, cea mai nerușinată trădare vă va prezenta în curând, prietenilor mei, spre aprobare, un tratat care vă asigură pentru totdeauna înrobirea voastră. Vei lega tu însuți toate verigile acestui lanț și vei crea pentru tine acele cătușe pe care, poate, nu le vei putea rupe niciodată?
420
AL DOILEA APEL LA ARMATA INFERNALĂ ȘI LA SANCULOȚII DIN ARRASS
18 fructidor [4 septembrie 1795]
Eppgraf: Ne-au rămas doar două alternative etc. X· Și Robespierre28
În legătură cu prima mea scrisoare, Patrioți, îmi cereți să descriu mai detaliat trăsăturile de rău augur ale acelui monument al tiraniei care vi se oferă sub numele neruşinat de fals al Constituției republicane. Voi profita din plin de dreapta care ne-a mai rămas pentru a o examina și a spune ce credem despre ea, înainte ca neamul să-l pecetluiască și să-l sfințească cu pecetea ei, pe care trebuie să-l respectăm. Sunteți suficient de independent pentru a avea curajul să vă îndoiți de integritatea acestei lucrări, născută sub semnele asupririi, foametei și ruinei publice și îmi va fi suficient să vă citez câteva pasaje din această constituție pentru ca dumneavoastră, împreună cu toți oameni liberi, îl vor respinge cu dispreț și indignare.
Cetăţeni, această constituţie nu vorbeşte despre marca de argint, care a fost menţionată în Constituţia din 1791; dar există ceva mai bun în ea - o marcă de aur și numai nobilii pot fi aleși în corpul legislativ. Dar te-ai ridicat pe 10 august pentru egalitate și ai luptat pentru aceasta timp de șase ani!

Conform acestei constituții, cetățeni, rezultă că vor să răspândească cât mai larg acea ignoranță, care este stigmatizată cu cel mai mare dispreț. Copiilor tăi nu li se mai dau profesori plătiți de națiune: toți cei care nu au mijloace să plătească profesori nu vor învăța nimic, nu vor ști nimic.
Conform acestei constituții, nu ai un singur rege, ai cinci și doar unul dintre ei se schimbă la fiecare cinci ani. Aceste cinci se numesc ramura executivă. Acesta va fi numit nu de popor, ci de corpul legislativ30. Fiecare dintre membrii acestor cinci se va turna ca dictator timp de trei luni. El va îndeplini administrarea supremă a întregii republici, executarea tuturor legilor și conducerea forțelor armate. Fiecare rege va avea un costum ca niciodată, paznici în suita lui, un palat național și un salariu magnific (cum spune în mod expres Actul Constituțional). O, sfântă egalitate din 1793, unde sunt rămășițele tale!
Conform acestei constituții, veți avea și cinci comisari în fiecare departament în loc de administratori.
Conform acestei constituții, actualul tău Senat va deveni curând
• Intendent - administratie provinciala elaea sub vechiul regim,
I2I
înlocuibili, legislatorii voștri anteriori rămân, își prelungesc puterile aproape la infinit, întrucât la doi ani pleacă doar o treime dintre ei, dar chiar și această treime poate fi realesă31, și toată lumea știe ce lungă ședere în funcțiile principalelor titulari de puterea duce la.
Conform acestei constituții, veți avea două case, o cameră superioară și o cameră inferioară, o casă a semenilor și o casă a comunității. De acum, poporul nu va mai aproba legi; camera superioară va avea drept de veto. Ar fi putut la fel de bine să fie lăsat în seama consiliului său sub Ludovic al XVI-lea.
Așa, republicanilor, sunt câteva dintre neajunsurile teribile, ale urâciunilor care sunt criminale pentru oameni, ale acestui proiect care vi se propune sub numele unei constituții libere. Dacă am fi vrut să-i enumerăm toate diformitățile, ar fi nevoie de o altă lucrare, mai mare. Dar chiar și ceea ce ți-am subliniat este mai mult decât suficient pentru ca dușmanii oricărei forme de despotism ca tine să onoreze acest edificiu al tiraniei într-un singur fel - corectându-l.
13 VANDEMIERE
PRIZONIRI REPUBLICI CĂTRE CETĂȚEANUL ALI, ȘEFUL ÎNCHISOAREI PLESSY1
Plassey, 13 Vendemière IV a Republicii [5 octombrie 1795]
Cetăţean, auzim chemarea tocsinului, şi avem dreptul să trăim cea mai vie nelinişte în momentul în care, poate, se decide soarta atât a reprezentanţei naţionale, cât şi a Republicii. Deținuții republicani sunt foarte interesați de ei. Dacă Convenția este în pericol, ei sunt gata să construiască în jurul ei un meterez protector cu trupurile lor pentru a lupta, a muri sau a câștiga alături de reprezentanții poporului.
Emoția perfect legitimă care predomină în rândul prizonierilor îi face să aibă nevoie urgentă de a se întreba despre adevărata stare a lucrurilor și de a primi informații corecte care fie să-i liniștească, să înlăture cauzele tulburărilor, fie să-și justifice hotărârea fermă de a se sacrifica pentru apărarea Convenţie.
Din aceste motive, prizonierii republicani vă trimit șase bărbați, dintre care trei, însoțiți de gărzi sau gărzi, urmează să meargă la comitetele guvernamentale pentru a-și exprima voința patrioților al căror curaj este înlănțuit în închisori și pentru a le oferi

tovarășilor lor un relatare exactă a stării de fapt la Paris, despre gradul de securitate al Convenției și despre intenția guvernului de a ne refuza sau de a ne îndeplini dorințele.
Nu avem nicio îndoială că cursul nostru de acțiune, atât de meritoriu în sine și determinat de circumstanțele critice pe care le trăim, nu va face față nici cea mai mică obiecție din partea dumneavoastră. Altfel, o responsabilitate prea grea ar cădea pe umerii tăi.
423
al 2 /
Prima pagină a Apelului Republicanilor - Prizonierii închisorii Ploggy din 13 Vendemière IV (de Babeuf) Rilessi
Încheierea Apelului cu semnăturile deținuților. Printre primii semnatari au fost G. Babeuf" Ch. Germain, M.-A. Julien
OFIȚERUL DE PENCHISARE PLESSY CĂTĂȚENILOR REPREZENTANȚI AI POPORULUI, MEMBRII COMITETULUI DE SIGURANȚĂ PUBLICĂ3
Reprezentanți cetățeni! Transmit Comisiei un mesaj din partea prizonierilor republicani prin care își exprimă consternarea față de criza actuală și pasiunea de a ajuta la apărarea reprezentării naționale și a Republicii. Ei mi-au sugerat să permit ca trei dintre reprezentanții lor aflați în custodie să meargă la comitete și, cu acordul lor, la bariera Convenției, pentru a-și anunța, cu toată energia lor inspiratoare, devotamentul lor pasional față de patrie, care este în Pericol. Aș dori să dau curs acestei solicitări, care ar putea avea consecințe foarte bune, dar nu am găsit posibil să acționez într-o astfel de situație fără a solicita mai întâi opinia guvernului. Trebuie să vă spun, reprezentanților cetățenilor, că închisoarea este liniștită, că am fost informat de toate aceste temeri fără prea multă furie sau entuziasm. Aceasta mărturisește bunele intenții, deși s-a exprimat o indignare ascuțită față de acțiunile complicilor ticăloși ai monarhiștilor, ale căror eforturi îndrăznețe provoacă entuziasm în toate sufletele cu adevărat republicane.
PRIZONIERI REPUBLICANI LA CONVENȚIA NAȚIONALĂ4
Plassey, 14 Vendemière IV a Republicii [6 octombrie 1795]
Reprezentanți ai poporului francez!
Doar printr-o minune, se pare, suntem încă în viață. Ascultă pentru ultima dată apelul nostru. Aduceți-ne înapoi la o viață care nu va fi zadarnică nici pentru patrie, care este în pericol, nici pentru libertate, care necesită atât de urgent apărători energici. Ascultă-ne vocile, implorându-te să nu trădezi patriotismul cel mai pur și mai înflăcărat la chin și la moarte rușinoasă, privându-ne de posibilitatea de a ne dărui viața în lupta împotriva dușmanilor țării noastre. Eliberează-ne de această situație cumplită, care în fiecare minut ne deschide perspectiva tristă și sfâșietoare de a cădea fără apărare de loviturile josnice ale ticăloșilor prieteni ai lui Tarquinius.
Cum să vă descriu ororile, anxietățile agonizante din noaptea trecută! Tobe, tocsin, tunuri, zgomot de luptă, o tăcere îngrozitoare care le-a înlocuit deodată; imposibilitatea de a ne întreba despre evenimente care, așa cum ne așteptam cu tremur, s-ar putea dovedi fatale
426
pentru libertate, pentru reprezentare națională, pentru frații noștri de arme și pentru toți republicanii... Un astfel de stat este prea groaznic ca să-l experimentăm măcar o dată.
Ca răspuns la apelul nostru de ieri, pecetluit cu garanția onorabilă a tuturor fraților noștri de arme, aproape ați hotărât să ne folosiți mâinile, curajul și să rupeți lanțurile pe care le purtăm doar pentru că prețuim mult libertatea. Noaptea, conform raportului, trebuia să ia

o decizie de a nu ne mai ține inactivi, fatală pentru noi și, poate, pentru țara noastră. Înțelegem motivele imperioase care au împiedicat acest raport. Dar era nevoie de el în circumstanțe atât de urgente? Ce înseamnă această lentoare când vine vorba de a te proteja pe tine și Republica? Cine suntem noi că ne refuzi energia într-un moment de pericol fără precedent? Reprezentanți ai poporului! Nu nesocotiți zelul aprins pe care nu îl putem stăpâni în fața pericolelor prezente. Gândiți-vă și la ce s-ar întâmpla dacă, în timp ce am fost închiși, ne-am afla la cheremul unor slujitori ai regalismului, care ne-ar sacrifica fără milă cu prima ocazie. În loc să ne jertfească răzbunării disprețuitoare a partidului regelui, dă-ne ocazia să ne vărsăm sângele pentru patria în fața căreia ne înclinăm neîncetat; ai încredere în onestitatea noastră republicană, în obligația de a te întoarce în lanțuri după victorie, pe care ne-o asumăm ca Regulus 5.

PS Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat? Unde suntem? Mai există o Convenție, o Republică?.. Incertitudine teribilă! Suntem aici pe o insulă izolată de toți muritorii. Gardienii noștri interzic astăzi totul, chiar și ziarele. Ce înseamnă aceste măsuri ciudate? Ce ne spun ei? La ce suntem sortiți?

SCRISOARE CĂTRE PERSOANE NECUNOSCUTĂ6

22 Vendémière, Anul IV al Republicii [14 octombrie 1795] Dragă prietene!

Îți voi trimite fiul la tine mâine. Îmi veți spune prin intermediul lui dacă a avut loc întâlnirea patrioților despre care m-ați informat – Pons, Garro, Duval, Antonelle, Bassal, Julien, Meolle și alții – și dacă au făcut demersurile promise în Comitet. . Organizează-l dacă nu ai făcut-o deja. Azi dimineață au venit cei doi adjuncți ai noștri, dar nu s-au gândit la mine. Vezi Tonino8 și în cele din urmă hotărăște împreună cu el problema tipăririi. Vezi și Paren 9 într-o cafenea de pe stradă. Nike, la fel ca toți prietenii lui, și să-mi dea vești în fiecare zi. Închei aici, am o dispoziție proastă, gândurile mele sunt încurcate și nu am timp să vă explic motivele acestui lucru. Buen 10 mă grăbește 11.

MANIFESTUL PLEBEILOR

TRIBUNA POPORULUI,

sau Apărătorul drepturilor omului, Grakha Babefa Avenue

SCOPUL SOCIETĂȚII ESTE FERICIREA GENERALĂ. Acesta a fost motto-ul meu înainte ca guvernul unui popor liber să-mi dea pentru totdeauna o dovadă memorabilă a respectului lor pentru dreptul sacru al presei. Acest țel al societății, acest adevăr de bază, mama tuturor principiilor unui om drept, va rămâne pentru totdeauna singura torță prin care voi merge în continuare înainte, după ce cătușele mele vor fi rupte de tunurile lui 13 Vendemière și voi putea din nou. înarmez-mă cu stiloul meu adevărat slujind cauzei.plebei.

Scopul Revoluției Franceze este și fericirea tuturor. Munca onorabilă de tribun, pe care am avut curajul să o iau asupra mea, îmi impune o înaltă datorie de a arăta francezilor calea care să-i conducă spre acest dulce țel. Lasă-i să mă urmeze și vor ajunge la ea, în ciuda numeroaselor obstacole puse în cale, în ciuda tuturor intrigilor, intrigilor și conspirațiilor regalismului și patricianismului.

După reacția fatală a lui Thermidor, patricianismul și regalismul au reușit să îndrepte poporul spre scopul opus - spre nenorocirea generală. Acum oamenii au atins limita. Poziția lui este prea nefirească, prea groaznică. Este timpul să punem capăt acestui lucru. Cel care acționează ca apărător al poporului adevărat și ca cel mai nemilos dușman al poporului de aur este obligat să explice celor 24 de

milioane de asupriți cum să contracareze, cum să continue revoluția după ce s-a renunțat la ea, să arate că nu există. asemenea forţe, oricât de formidabile ar fi, nimeni nu părea să fie în stare să împiedice atingerea adevăratului scop, singurul scop just, scopul oricărei organizări sociale – fericirea generală.

Știm și ceva despre mijloacele prin care oamenii sunt pusi în mișcare. Interesele lor sunt cea mai bună pârghie. Ultimii tirani, organizatorii foametei, conducătorii masacrelor știau asta foarte bine. Ei au inspirat în toate felurile posibile poporului că domnia libertății era o himeră urâtă, că cu cât încercau să o prelungească mai mult, cu atât mai mult întâlneau trucurile sclaviei, cu

428

prin greutăți, persecuții, moarte... că, așadar, toată lumea este interesată de revenirea regimului puterii absolute. Ne folosim și de interesele personale ale oamenilor, dar o vom face mai cinstit, nu atât de ilegal, nici atât de oribil. Vom demonstra tuturor concetățenilor noștri că libertatea este libertate... că Republica nu trebuie să fie o combinație a tuturor tiraniei, a tuturor dezastrelor teribile. .. că guvernarea populară ar trebui și poate asigura prosperitatea și fericirea fiecărei persoane, bunăstarea inviolabilă a tuturor membrilor societății.

Cei care defăimează poporul pretind că sunt apatici, lași și, prin urmare, a fi asupriți este soarta lor inevitabilă. Taceți, domnii proști! Taceți, ticăloși sclavi! Oamenii vă vor demonstra că nu sunt deloc neglijenți. Îți va arăta în sfârșit de ce este capabil atunci când cei care îl luminează îi arată ce este bun pentru revoluție... când îi explică clar și grafic ce ar trebui să fie pentru el această revoluție în ultimă analiză, în ciuda tuturor opozițiilor. duşmanii fericirii universale. În fața ochilor tăi uimiți și îngroziți, oamenii își vor dezvălui neînfricarea și puterea miraculoasă atunci când știu în ce scop important și magnific fac asta... când știu că fac asta de dragul poziției pe care ar trebui de drept să o facă. ocupa... când va ști (să smulgem în sfârșit toate vălurile și să spunem care este esența) când va afla că acest lucru se face pentru a garanta fiecărui membru al societății o stare de prosperitate durabilă, prosperitate pentru toți, durabilă prosperitate, nedependentă de mediocritate, imoralitate și voința rea a guvernanților... când află că este posibil să pună capăt acelei situații instabile și mereu dezastruoase în care, la ordinul tiranilor din toate timpurile, majoritatea oamenilor lâncezesc. Nici un singur baraj al tiraniei nu va putea rezista atunci fluxului turbulent de oameni, măturând totul în cale.

Aceasta este doctrina despre care mă proclam apostol în public. Francezi! Oameni liberi si corecti! Pregătește-te să urmezi această nouă Evanghelie; Întotdeauna voi apela la tine pentru a decide dacă moralitatea lui este pură. Toți cei care mi-ați acceptat primele experimente ați fost prea nobili și binevoitori: nu v-am spus nici măcar jumătate din adevăr în ele. Acum vă voi dezvălui marile adevăruri ale naturii. Îmi voi înmuia pensula îndrăzneață în culorile dreptății primordiale, ale adevărului primordial. Republicanii din Nord și Sud, nu, nu, nu vă veți descuraja. Nu te vei condescende la restaurarea unui rege sau a oricărei alte tiranie... nu vei permite să prevaleze opinia că o formă de aservire este necesară pentru bunăstarea și liniștea popoarelor. Nu ești deloc obosit, așa cum se spune; ai dovedit-o nu cu mult timp în urmă. Aceleași evenimente recente au arătat că și afirmația că nu mai ești puternic este falsă. În ciuda bătăilor odioase,

429
crime groaznice, vă mențineți dominația asupra campionii sclaviei. Prin urmare, nu îi vei permite să ia loc sub nicio formă.
Nu ezita să te unești în jurul scutului meu. Lancea mea ascuțită nu este deloc pumnalul unui asasin de pe statul de plată al clicei Linius sau al urmașilor lui Tarquinius. Ce sunt, în comparație cu noi, acești luptători patetici, trudând mecanic pe arena publică? Toți sunt ca niște gladiatori corupți care și-au rupt sulițele pe rând pentru toate părțile și le vor rupe mereu doar în numele celui care îi plătește cel mai mult. Ce pot face acești luptători pigmei, acești scutieri ai tronului sau patriciatului, împotriva noastră? Nu, nu trebuie să fii mercenar pentru a lupta ca Hercule. S-a mai spus deja că arunc tunete. Asta pentru că sunt la fel de independent ca stăpânul zeilor. Mi s-a întors tolba, săgețile mele și tunetul și fulgerul încă vor lovi din ele. Garantesc cu mândrie pentru faptul că împreună cu voi, colegi patrioți, voi putea să șterg până la praf, să distrug în câteva minute atât Atlas, cât și alți giganți - toți predicatori și războinici, cu atâta râvnă căutând să câștige suflete de partea fiecăreia. milionul aurit sau regele Franței și Navarei.
Apărătorii poporului și poporul însuși ar trebui să fie străini de acea diplomație care se pretinde a fi înțelepciunea machiavelica, de acea politică ipocrită, potrivită doar tiranilor, la care au recurs patrioții în ultima vreme și care i-a lipsit de cele mai frumoase roade ale victoriei. din 13 Vendemière. Reflecțiile bazate pe multe exemple m-au făcut să cred că adevărul ar trebui să fie doar clar și nedisimulat. Adevărul trebuie spus mereu, trebuie făcut public, întreg poporul trebuie să fie conștient de ceea ce privește interesele sale cele mai importante. Toate ocolirile, toate prefacerile, tot felul de conversații confidențiale într-un cerc îngust sau printre așa-zișii luminari nu duc decât la sufocarea energiei, la faptul că opinia publică rătăcește, clătină, cade în incertitudine, nepăsare și servilism, iar acest lucru permite tiranie să se consolideze nestingherit. În mod invariabil ghidat de convingerea că nimic mare nu poate fi realizat altfel decât împreună cu întregul popor, cred, de asemenea, că pentru a face ceva cu ei, este necesar să le spunem totul, să le arătăm constant ce trebuie făcut și să nu ne fie atât de frică de inconvenientul publicității folosite de politicienii vicleni, cât să se bazeze pe o putere enormă, care are întotdeauna prioritate față de orice fel de politică... Trebuie să ne gândim cât de multă putere se pierde dacă opinia publică este lăsată într-un stat. de apatie, fără hrană și scop, și cât se câștigă, dacă îi entuziasmezi activitatea, luminându-l și arătându-i un anumit scop.
Gracchus Babeuf
430
PS Ziarul meu va fi publicat neregulat, de cinci sau șase ori pe lună și chiar mai des. Volumul problemelor nu va fi în niciun caz același: în funcție de importanța subiectelor și a circumstanțelor, fiecare dintre ele va avea mai multe sau mai puține pagini. Toți cititorii sensibili vor înțelege că o lucrare atât de serioasă și matură nu poate fi măsurată cu un criteriu și efectuată în grabă, așa cum își fac munca de rutină vânătorii de știri și comercianții de toate vorbăria inactivă.
Taxa de abonament pentru trei luni, la rata de cinci numere pe lună, câte 32 de pagini, dimensiunea ip-8°, va fi de 125 livre pentru Paris și departamente. Datorită creșterii enorme și neprevăzute a prețului materialelor și al forței de muncă, abonații care au contribuit

anterior cu o sumă mai mică sunt rugați să o completeze până la 125 de livre, altfel vor trebui să le trimită doar acele numere pe care le-au plătit. Dacă se întâmplă să ne găsim brusc în situația de a contracara un jaf monstruos care nu recunoaște limite, atunci ne angajăm să facem o reducere corespunzătoare abonaților noștri.
Vă rugăm să nu luați chitanțe la oficiul poștal, ci să puneți bancnote în scrisori.
Abonamentul este acceptat la Paris, de la un cetățean din ROSHA, st. Faubourg-Honore, la colțul st. Champs Elysees, nr 29.
Numărul 34 al acestui ziar, care nu este deloc ca toate celelalte, a fost publicat pe 15 Brumaire. Conține primele schițe ale acelor mari revelații ale naturii, acele culori strălucitoare ale adevărului și dreptății originare, care de pe vremea revoluției nu au strălucit încă în toată puritatea lor în fața ochilor oamenilor! ..
Strălucirea lor dătătoare de viață trebuie să o completeze, această revoluție! El trebuie să pună capăt domniei crimei, teribilă stare de sărăcie și rușine sub care lânceim și, în sfârșit, să stabilească democrația, sistemul plebeian, pe baze de nezdruncinat.
Numai această chestiune, prima de când se terminase persecuția ticăloasă a autorului său, era suficientă pentru ca toate ziarele, vândute fie regalismului, fie patriciatului, fie guvernului, să fi trâmbițat deja numele Tribunului în toată Franța. Acest nume a ajuns la urechile tuturor. Strigătele ostile ale tuturor dușmanilor egalității și fericirii universale sunt suficient de laudă pentru cel care îndrăznește să accepte titlul de răzbunător pentru drepturile omului.
Tipografie Tribuna poporului
431
TRIBUNA POPORULUI sau Apărătorul drepturilor omului, Gracchus Babeuf nr. 34*
Scopul societății este fericirea universală (Declarația drepturilor omului (1793), p. 1)
15 Brumaire IV al Republicii [6 noiembrie 1795]
Despre noi intentii si noi pregatiri militare Tribuna poporului. – Viziunea sa asupra stării actuale a lucrurilor. - Ucigaș cu costuri ridicate, jaf îngrozitor legalizat îndreptat împotriva oamenilor. – O portretizare adevărată a proastei dispoziții a societății. - Motivele care i-au determinat pe ultimii tirani să lupte pentru asta. – Apatia oamenilor. Motivele ei. Oamenii au fost făcuți să creadă că regimul republican în orice moment nu poate fi decât un regim al dezastrelor teribile și necontenite. Drept urmare, el a fost făcut să-și dorească serios revenirea dominației unui bărbat. „Oamenii vor putea evita o astfel de soartă, să fie inspirați, să fie încărcați cu energie nouă doar dacă li se oferă o imagine vizuală, confirmată de experiență, dovada că numai stăpânirea cu adevărat republicană le va aduce prosperitate și fericire. – Primele considerații generale cu privire la acest adevăr. - Nevoia de a le spune oamenilor despre orice. Diplomația și politica nu sunt mijloacele prin care un stat popular poate fi construit pe adevărata sa fundație. – Tribuna aruncă o privire asupra trecutului recent și asupra numeroaselor lanțuri făcute pentru oameni de când el, Tribuna,
* Vechii mei cititori îmi vor cere al 33-lea număr, care nu a fost publicat pentru că a fost confiscat în manuscris de Inchiziție când am fost arestat. Promit să retipăr acest număr fără întârziere, probabil că o merită... Conține un rechizitoriu foarte complet împotriva reacționarilor termidorieni!... Istoria o cere. În legătură cu acest număr 33, nu va fi inutil și potrivit să spunem aici un incident care

să arate cât de greu a fost pentru el. Am reușit să-l găsesc la tipografie, sub formă de galere care au scăpat atenției sbirilor. Când am fost trimis din La Force în exil la Arras, am reușit să le transfer, ca cea mai mare valoare, în mâinile pe care le consideram demne să le păstrez. Isohar, fost procuror al Comunei Marsilia, și prea cunoscutul Heron, dintre care primul a fost ucis ulterior la Aix, iar al doilea până astăzi vegeta în temnițele departamentului de lângă Paris, au fost cei care a primit de la mine această dovadă a încrederii mele. . Nu știam ce i-au făcut. Cu doar câteva zile în urmă am aflat că imediat după trimiterea mea l-au publicat într-un tiraj atât de mare, încât le costase 2.000 de franci, dar Inchiziția, aflând acest lucru, a pus mâna pe toată ediția, a inclus-o în Index, a folosit-o drept temei pentru exilarea editorilor.. şi astfel m-am dovedit a fi cauza nevinovată a morţii bietului Isoar. O, domnia inchizitorilor! O, regimul Bastiliei! Cât de josnice sunt faptele tale!.. Câte atrocități îți vor umple analele!
432
a fost dezactivat. – El vede o oportunitate de a găsi căi spre mântuire doar îndreptându-se spre sursa relelor. El nu poate vorbi despre calamitățile prezente fără a aminti cauzele lor. - Nenorocirile reale și cele mai mari ale oricărei națiuni sunt întotdeauna rezultatul structurii sale interne. - Motivul și scopul revoluțiilor în general și ale francezilor în special. – Războiul celor săraci și al bogaților. – Drepturi originale naturale. „Necesitatea, logica lucrurilor, de a le reface atunci când sunt prea distorsionate. – Modalități și mijloace pentru a realiza acest lucru. - Eforturile și succesele dobândite din 1789 până la Termidor al II-lea al Republicii, în lupta pentru fericirea generală, este scopul societății. Catastrofa Thermidorului. Consecințele sale dezastruoase. - Aspirațiile tuturor celor care au contribuit la ruinarea, foametea și mortificarea Franței ca urmare a contrarevoluției termidoriene. - Epoca actuală. Vendée în toată Republica. – Raport despre 13 Vendemière. „Conspirațiile regaliste și patriciene încă continuă. Puterea lor. Planul de rezistență și sigur înseamnă a-i învinge. - Despre necesitatea de a-i învăța pe toți patrioții cum să folosească aceste mijloace. Ele constau în alianța sinceră a tuturor senatorilor cinstiți cu casta plebeilor; într-o întoarcere la principiile virtuții și la învățătura populară, mărturisită înainte de 9 Termidor; într-o revenire constantă la unicul principiu fundamental al oricărei politici juste: scopul societății este fericirea tuturor. - Marea întrebare este: care constituție este constituția Franței, Constituția din 1795 sau Constituția din 1793? – Dovada că Convenția a interzis în mod solemn promulgarea oricărei alte constituții decât cea din 1793. – Dovada că cauza comună și fosta Convenție nu pot fi salvate decât prin restaurarea Constituției din 1793. – Un presupus secret de stat într-o scrisoare a deputatului din Armonville. Intenția evidentă este de a lupta din nou împotriva criminalității prin teroare și de a reînvia principiul fundamental al virtuții - democrația. - Apel către soldați și către toți plebeii francezi. Ziarul independent Tribuna ar trebui să devină pentru ei un principiu unificator și un banner cu care vor putea de acum înainte să avanseze cu încredere. – Un apel către aleșii poporului pentru a ajuta această mișcare. - Angajamentul de a conduce poporul spre pământul promis.
Tribuna poporului este liberă. Guvernul a fost prost să-l lase să plece; Să vedem unde îl vor duce consecințele acestui pas neglijent.

* Spun asta doar pe baza probabilității, aproape a evidenței, că guvernul Convenției, care tocmai și-a încheiat existența, și guvernul legislativ, care tocmai și-a început activitatea, sunt unul și același, deoarece sunt conduși de aceiași oameni, același sistem, același spirit.

Cum am spus că sunt liber? nu sunt liber. Sunt încă închis. Tocmai am schimbat închisoarea. Am lăsat o robie pentru a mă condamna la alta - voluntar. Acesta din urmă, cred, este bine păzit și inaccesibil barbarilor.
Această auto-condamnare era necesară. Patria vrea să o slujesc. Tânjește să-mi audă vocea urlând amenințător, zdrobind crima care acum stă la putere, ea așteaptă discursurile mele incendiare, capabile să provoace nenumăratele falange a oprimaților să se ridice împotriva asupririi . Nu pot spune două cuvinte fără să comită imediat o crimă împotriva tiraniei. Despotismul de ieri m-a justificat; azi aș fi devenit complicele lui dacă nu aș fi devenit un criminal în ochii lui. Oameni din Franța! Nu te voi trăda niciodată. Mă voi înfrunta împotriva tuturor asupritorilor tăi. Mă declar deschis în război cu ei. Nou Ahile, vreau să-i înfrunt singur... îndrăznesc, ferit de invulnerabilitatea mea, toate loviturile lor, de la prima până la ultima. Voi, legiuni auxiliare de plebei neînfricat! Fiți gata să mă urmați... lăsați nenumăratele voastre rânduri să formeze un front formidabil împotriva unui pumn de conducători uzurpatori, ticăloși organizatori ai unei foamete teribile și neîncetată, făptuitori de dezastre maxime, ticăloși inventatori ai unui sistem incomparabil de sclavie - apogeul rușinii si umilinta...
Oameni! Respiră... iată, recunoaște-ți liderul, protectorul tău. Crima domnește!.. I se dă libertate de acțiune!.. Gemi sub jugul celei mai josnice sclavii!.. Și nimeni nu are curajul să te conducă să lupți împotriva tuturor acestor atrocități? . Tribuna ta nu va ezita să-ți conducă trupele. Cel a cărui arestare ai deplâns-o sincer în pluvioza anului trei, când altă asuprire nu îndrăznea încă să-i dea loviturile puternice *... Cel în care tirania vedea o putere egală cu propria ei putere și atât de periculoasă pentru ea, încât dacă nu ar fi putut să-l ia prin surprindere pe acest om și să-l pună în lanțuri, probabil că nu ar fi îndrăznit niciodată și nu ar fi putut să arunce un laț la gâtul Republicii; ... el, în cele din urmă, căruia sufletul de foc, al cărui curaj neschimbat lanțurilor despotismului nu au primit decât un nou temperament, se opune cu hotărâre bandei slabe a oponenților tăi patetici... Titlul de Tribun al poporului este recunoscut de popor. . Intențiile, scopurile, incoruptibilitatea lui nu sunt deloc suspecte: niciunul dintre angajamentele sale nu va fi dezavuat. Ieșiți, tirani înfometați de putere, se duce la întâlnire
♦ Aproape toți republicanii îmi spun că atunci când m-au văzut singura persoană capabilă să-i intimideze pe cei pacificati și să le oprească planurile infernale, au plâns cu adevărat lacrimi amare când au aflat că am fost capturat de o hoardă de patricieni. Există ceva emoționant în această simpatie a celor drepți! Trebuie să admitem că virtutea este plină de satisfacții considerabile.

Cu tine. O, mărețe genii ale libertății! Ai făcut puterea criminală să inducă în eroare cine este răzbunătorul cauzei tale. Nu au reușit să înțeleagă, ticăloșilor, tot pericolul care se află pentru ei în acest titlu de Tribună, în acest nume al lui Gracchus și în acest motto

sublim: scopul societății este fericirea universală. Nu au înțeles că un temerar care se înconjoară cu astfel de embleme ar trebui sugrumat. Ei nu au înțeles. .. ce obligații nemăsurate și-a asumat acest curajos înaintea întregii omeniri. Popoarele Pământului! Profită de greșeala lor. Vestitorul adevărului complet și nelimitat, care de la formarea societății nu s-a arătat niciodată ochilor tăi admiratori, el există; ... el trăiește pentru a te reînvia. Căci într-un fel ești mort... El te va învia. El va rupe vălul din marile secrete prin care ești ținut în lanțuri și în întuneric, într-o stare dezgustătoare, rușinoasă, de vegetație languidă. El te va face să te trezești... să manifesti o energie, de data aceasta o energie răscumpărătoare, autentică, impunătoare, dincolo de cea care s-a manifestat în toate mișcările tale anterioare... El te va conduce la fericire... Toate națiunile , asculta! Mai ales tu, națiune franceză, ascultă mai repede și mai atent.

Cine sunt acești optimiști, acești patrioți imaginari, de ceva vreme, după a 13-a Vendémière, după ce Senatul francez a fost nevoit să-i asuprească mai puțin pe plebei pentru a-i transforma într-un bastion împotriva patriciatului, strigând asurzitor: „Totul merge pt. cel mai bun din această lume cea mai bună dintre toate”? Ce înseamnă „a deveni mai bine”? Înțeleg că asta se poate spune atunci când toți oamenii sunt fericiți. Între timp, nu văd semne că acest lucru se va realiza nici în viitorul apropiat, nici în viitorul îndepărtat. Totul merge bine!.. Lingușitori necugetați! O liră de pâine nu se mai vinde cu 16 franci, o liră de carne cu 20, o liră de unt cu 50, o liră de cartofi cu 60, o liră de lumânări cu 40, o pereche de pantofi cu 200 de franci, o bucată de pânză pentru un costum de 1.000 de ecu, un sazhen de lemn de foc de 1.500 de livre?.. Unde sunt semnele că instituțiile care au legitimat cel mai groaznic jaf, cea mai cumplită strangulare a majorității plebeilor, că aceste instituții pot fi înlocuite în curând ? Unde este garanția acestui lucru?... Nu-i așa că în acele câteva legi paliative care au fost propuse de niște dezertori din partidul oprimaților, care aveau nevoie să-și refacă popularitatea pentru a-și salva capul. Aceste uşoare atenuări nu mă pot satisface; dar sunt și sigur că nu vor fi puse în aplicare. Și cum este posibil acest lucru în fața instituțiilor câine plus ultra machiavelice, când se creează cel mai aristocrat guvern care s-a văzut vreodată? Când este creat sub pângărit

♦ Măsură antică a corpurilor libere.



Cum se numește instituția republicană: triplă oligarhie, despotism tricameral cu 755 de membri? Când este creată o... mașinărie guvernamentală, îndreptată cu răutate furioasă împotriva oamenilor și condusă de oameni a căror natură crudă i-a făcut să urască oamenii cu un silon nemaiauzit... și care s-au asigurat că implementarea codului lor neronian a fost încredințat celor mai dezgustători, mai inumani interpreți?

Din păcate, aceste încercări de distracție, cauzate de întreruperile temporare ale teribilelor convulsii ale poporului francez, sunt departe de a exprima starea generală de spirit. Cei care au contribuit la această uitare de scurtă durată a suferinței comune sunt indiferenți față de cauza poporului și au fost capabili să provoace o ascensiune a pasiunilor, dar nu a inimilor. Clica lingușitorilor s-a format din oameni care au aranjat conturi personale cu partidul pe care aparent voiau să-l răstoarne și căruia i-au atribuit toată vina pentru suferința pe care au îndurat-o. Cât despre masa pasivă a poporului,

care nu trebuia nici să răzbune vreo faptă anume, nici să caute să satisfacă vreo pasiune parohială, care nu era chinuit în temnițe, ci doar suferea de foame în baracile lor; a acelei mase care a ramas indiferenta fata de toate pretextele folosite de diverse factiuni pentru a-si justifica infruntarile, dar a fost pe drept iritata la vederea acestor certuri care se târau la nesfarsit si nu duceau la nimic altceva decat la prelungirea suferintei lor debilitante... în ceea ce privește această masă, este nesimțit și chiar periculos să tăcem mai mult timp în legătură cu faptul că este nevoită să spună: „Ce contează pentru noi că cutare sau cutare ticălos învinge? În ambele cazuri, ne vom afla în continuare sub puterea crimei. Ni s-a spus că republica este grozavă. Am crezut-o, am crezut-o în așa măsură încât, de dragul ei, am fost de acord cu eforturi supranaturale. Experiența nu a confirmat aceste promisiuni minunate prin care voința și acțiunile noastre au fost înrobite. Unde este, binecuvântarea pe care a adus-o pam noului regim? De ce, nu rezistă în comparație cu cel vechi. Dacă despotismul are un cap sau 700 de capete este tot despotism. Am văzut din experiență că tirania regelui este încă de o mie de ori mai bună decât tirania senatului... Ei bine, da! nu se poate să nu fie tentat să spună asta: AM TRĂIIT MULT MAI BINE SUB REGE..."
Să nu mai închidem ochii asupra faptului că tocmai așa raționează și ajunge acum majoritatea oamenilor la astfel de concluzii, care sunt în mod constant înșelați și susținuți cu sârguință în această nebunie politică de toți emisarii și acoliții ambițioșilor și sclavii, care se bazează pe faptul că a realiza proclamarea universală a acestei dorințe umilitoare înseamnă a asigura punerea ei în aplicare. Și într-adevăr, de la o asemenea concluzie până la decizia pe care mulțimea, încurajată astfel în aspirațiile sale spre ceea ce va fi rușinea și căderea sa extremă, o poate lua cu prima ocazie, cu prima ocazie.
43G
poți, iar oamenii de la putere vor încerca să creeze și să accelereze această oportunitate - distanța este foarte mică.
Deoarece am considerat că este necesar să respectăm cu strictețe regula de a nu ne ascunde nimic, nu ar trebui să închidem ochii la nimic în viitor. Înainte de a vorbi despre mijloacele de vindecare a rănilor noastre, este necesar să le studiem în profunzime. Oare nu este evident și incontestabil pentru toți cei care nu își dau osteneala să privească lucrurile cu mintea deschisă, că am ajuns la o asemenea stare de apatie și nepăsare, în care acum ar fi mult mai ușor să trezim energia majorității a restabili tronul Capelor decât a întări clădirea Republicii în forma în care o are acum? Și presupunând că există două dintre aceste curente și lăsând majorității libertatea de a alege, nu am nicio îndoială că mișcarea de restabilire a puterii absolute a unei persoane va prevala.
O teribilă perversiune a moralității publice! Este atât de greu să-i stabilim cauza? Nu! Este suficient să ne întoarcem la evenimentele din trecutul recent și să ne amintim următoarele cuvinte:
„Ei au inspirat în toate felurile posibile poporului că domnia libertății este o himeră urâtă, că, cu cât încercau să o prelungească mai mult, cu atât se confruntau mai mult cu trucurile sclaviei, foametei, persecuției, morții... că, prin urmare, toată lumea. este interesat de revenirea regimului puterii absolute" (Last Tribune Avenue).
Ce să faci pentru a opri curgerea, gata să spargă digurile slabe care încă protejează de inundații fundațiile magnificei clădiri populare? Chiar mai speră să ridice spiritul poporului cu cuvinte grandilocvente,

abstracții, idei diverse, în care există mai multă strălucire și patos decât soliditate și adevăr? Mai cred ei că poporul poate fi cuprins de o pasiune pentru libertatea imaginară, pentru egalitatea himerică? Nu, nu, acest remediu a ajutat o dată, dar acum nu mai este potrivit. Încrezători și sinceri, oamenii au acceptat la început aceste cuvinte înalte „libertate”, „egalitate” pentru ceea ce reprezintă cu adevărat. Dar ticăloșii! Acum mă întorc către tine. .. după ce ai pus mâna pe conducerea unei înalte mișcări revoluționare, ai arătat oamenilor că dai acestor expresii sensul direct opus celui indicat în dicționar, entuziasmul pe care ei l-au inspirat anterior în popor a fost înlocuit, în deplină concordanță cu dvs. dorințe mizantropice, indiferență și chiar ura... duplicitatea voastră nu permite ca aceste cuvinte să trezească alte sentimente... Dar voi, prieteni sinceri ai patriei, să nu credeți că nu mai aveți niciun mijloc de a o salva! Suntem departe de o astfel de extremă și vă declar că mijloacele principale, cele mai bune, poate cele mai eficiente, vă sunt încă complet la dispoziție. Ar fi trebuit să fie puse în mișcare în prima luptă; atunci nu s-a făcut; trebuie sa o fac acum. Acestea sunt medii simple
437
stva. Ei ajung să-și facă o dată pentru totdeauna o convingere profundă și ineradicabilă pentru totdeauna următorul mare adevăr: că fericirea aparține de drept tuturor oamenilor, că scopul asocierii lor sociale este să asigure fiecăruia pentru totdeauna partea necesară, că este extrem de ușor de înființat instituții capabile să stabilească această ordine fină și că acest lucru poate fi realizat numai sub guvernare republicană. O vom dovedi. Și vom arăta cum să ne asigurăm că drumul către acest adevărat scop, spre fericirea publică, nu este foarte lung. Tiranii care conduc totul își folosesc interesele personale pentru a portretiza sistemul poporului într-un mod dezgustător prin diverse înșelăciuni. „Folosim și interesele personale ale oamenilor, dar pentru a trezi dragostea pentru acest sistem. Dar le folosim mai cinstit, nu atât de ilegal, nici atât de rău, cum fac acei reformatori ticăloși, acești legaliști mizantropi. Vom demonstra tuturor concetățenilor noștri că libertatea este libertate... că Republica nu trebuie să fie o combinație a tuturor tiraniilor, a tuturor dezastrelor teribile... că guvernul democratic poate și trebuie să asigure prosperitatea și fericirea fiecărei persoane, a celor inviolabili. bunăstarea tuturor membrilor societății.
Am scris aceste cuvinte în Prospectul care precede acest număr. Întrucât a trebuit să repet aici ideile pe care le conțin aceste cuvinte, le reproduc la propriu, pentru că sunt gânduri pe care le poți exprima bine și cu succes o singură dată. Pornind din aceeași considerație, eu, dorind să dezvolt ideea că nu merită să apelezi la viclenie atunci când vrei să faci o revoluție pentru binele mai mare al poporului, reproduc din nou cu scrupuloasă exactitate un alt pasaj din același Prospect:
„Apărătorii poporului și poporul însuși ar trebui să fie străini de acea diplomație care se pretinde a fi înțelepciunea machiavelica, de acea politică ipocrită, potrivită numai tiranilor, la care patrioții au recurs în ultima vreme și care i-a lipsit de cele mai frumoase roade ale victoria lui 13 Vendemière. Reflecțiile bazate pe multe exemple m-au făcut să cred că adevărul ar trebui să fie doar clar și nedisimulat. Adevărul trebuie spus mereu, trebuie făcut public, întreg poporul trebuie să fie conștient de ceea ce privește interesele sale cele mai importante. Toate ocolirile, toate prefacerile, tot felul de conversații confidențiale într-un cerc îngust sau printre așa-zișii

luminari nu duc decât la sufocarea energiei, la faptul că opinia publică rătăcește, clătină, cade în incertitudine, nepăsare și servilism, iar acest lucru permite tiranie să se consolideze nestingherit. În mod invariabil ghidat de convingerea că nimic mare nu poate fi realizat altfel decât împreună cu întregul popor, am
438
De asemenea, cred că, pentru a face ceva cu el, este necesar să-i spui totul, să-i arăți constant ce are de făcut și nu atât să-ți fie frică de inconvenientul publicității folosite de politicienii deștepți, cât să te bazezi pe o forță uriașă care ia mereu în frunte.mai presus de orice politică...Trebuie să avem în vedere câtă putere se pierde dacă opinia publică este lăsată într-o stare de apatie, fără hrană și fără scop, și cât se câștigă dacă este stârnit de activitatea sa, luminându-l şi arătându-i un scop anume.
Voi arunca acum priviri triste în trecut, pentru ca, gemând de soarta patriei mele nefericite, să contempl mormanul de lanțuri făurite cu o grabă revoltătoare de ucigașii libertății în timpul exilului meu dezastruos? O, dacă n-aș fi fost incapabil de viclenia lașă, nu m-aș fi rușinat să opun viclenia mea curajoasei mele curate, câte materiale groaznice aș fi adunat pentru istorie, sau mai bine zis, câte atrocități aș fi oprit, stârnind prompt indignarea legitimă. si rezistenta energica a tuturor fratilor mei! Să lăsăm pentru altă dată o listă detaliată a tuturor crimelor grave îndreptate împotriva poporului, a tuturor ticăloșiilor cotidiene pe care le-am putut descrie viu și pe deplin în cele nouă luni petrecute în închisori și în inactivitate forțată. Voi face în scurt timp o trecere în revistă a evenimentelor, începând cu o descriere a marii epoci a lui Thermidor și, făcând aceasta, voi face o listă cu multe atrocități. Dar mai întâi trebuie să mă întorc la o întâlnire mult mai îndepărtată. Nu voi putea explica nicio consecință, nu voi putea să-mi exprim nicio opinie cu privire la mijloacele de vindecare, fără a examina cauzele fundamentale. După ce am ales această cale, nu voi putea trece curând la treburile de astăzi. Îmi pare foarte rău că în acest fel nu voi satisface acei cititori nerăbdători care caută în fiecare ziar doar știri proaspete. Le recomand, pentru a obține satisfacții mai devreme, Journal du Soir, publicat de Étienne Feuillant, sau Courrier des Français, de succesorul ziarului Abbé Poncelin.
Această predilecție nefericită pentru ultimele știri a făcut mult pentru a distrage atenția francezilor de la chestiuni pe care nu ar trebui să le piardă niciodată din vedere. Iar atenția cu totul exclusivă pe care obișnuiau să o acorde relatărilor despre succesele sau eșecurile noastre din străinătate, prea adesea îi distragea de la ceea ce se întâmpla în interiorul țării, în timp ce acest lucru este mult mai important... Pentru o națiune numeroasă este întotdeauna puternică, iar pericolele externe nu sunt pot reprezenta o amenințare serioasă pentru ea. Acest lucru a fost dovedit de experiența Romei și a Franței. Unul a prevalat asupra conspirației întregii Europe, celălalt nici măcar nu s-a temut de atacurile lumii întregi. Dar amândoi, pe bună dreptate, se temeau de conflicte interne, neînțelegeri, conflicte civile între diferitele lor secte. Printre aceste popoare, lupta a izbucnit între cele două partide principale, unul dintre
439
care era interesat de menținerea tiraniei, în timp ce fericirea celuilalt depindea de libertate. Ambele popoare au izbucnit în război deschis între patrician și plebe. În cele din urmă, minoritatea bogată a câștigat la Roma. Și suntem aproape de câștig. Face un ultim efort

viguros. Dacă nu acordăm cea mai serioasă atenție acestui lucru, majoritatea oamenilor nu va avea mult de trăit, totul va fi ruinat iremediabil.
Să nu închidem ochii la adevăr. Oricum, ce este o revoluție? Ce este mai exact Revoluția Franceză?
Este un război deschis între patricieni și plebei, între bogați și săraci.
Acum ajungem la întrebarea principală. Să ne uităm la câteva dintre aspectele sale.
Când instituțiile rele și nedrepte aduc o națiune până la punctul în care majoritatea ei este ruinată, umilită, epuizată sub o povară grea; când existența majorității devine atât de chinuitoare încât nu mai poate rezista, atunci de obicei izbucnește răscoala celor asupriți împotriva asupritorilor. Opresiunea pe care o experimentează oamenii este cea care îi face să se miște, să înceapă să se miște, încercând să-și îmbunătățească situația. Desigur, apar gânduri despre drepturile inițiale ale oamenilor. Se discută, se reflectă la ce sunt aceste drepturi în starea de natură și ce ar trebui să fie atunci când trec în starea socială. Este ușor să fii de acord că natura a creat toți oamenii egali în drepturi și nevoi; că această egalitate trebuie să fie inalienabilă și inviolabilă; că în trecerea la o stare socială, soarta individului nu trebuie în niciun fel să se deterioreze; că instituțiile civile nu numai că nu trebuie să pătrundă asupra fericirii publice, care este posibilă doar dacă această egalitate este păstrată, ci trebuie să garanteze și inviolabilitatea ei.
După ce ne gândim astfel la ceea ce ar trebui să fie, să trecem la analiza ce este.
Constatăm că majoritatea membrilor societății sunt privați de drepturile lor și au nevoie de strictul necesar. Nu sunt necesare cercetări îndelungate pentru a ne asigura că, dacă cea mai sănătoasă, cea mai harnică, cea mai numeroasă parte a oamenilor are nevoie de cele mai necesare lucruri, atunci aceasta nu este în niciun caz vina naturii. Natura nu este niciodată ingrată, nu refuză niciodată nimic tuturor copiilor ei... Nu este vina ei dacă îi distribuie incorect darurile între ei. Nu este vina ei dacă unii sunt atât de criminali și obrăznici încât să jefuiască, în timp ce alții sunt atât de slabi și proști încât se lasă jefuiți. Prin urmare, este clar că ceea ce îi lipsește majorității, minoritatea are în exces, în consecință, această minoritate formează o castă de invadatori, uzurpatori în stat. Membrii acestei caste vă spun că sunt niște dobi.
440
i-au jefuit pe majoritatea fraților lor în mod legal. Dar s-a descoperit curând că acest lucru a fost posibil doar cu ajutorul unor instituții teribile aprobate de guverne. Apoi au început să studieze activitățile acestor guverne și au descoperit că erau complici ai invadatorilor patricieni. În curând devine clar că jaful majorității nu poate fi decât rezultatul acțiunii concertate a legilor care au creat aceste instituții. Aceste legi au făcut posibil ca o mână de oameni să pună mâna pe totul. Dar în acest caz, aceste legi nu sunt altceva decât un cod teribil de tâlhărie, ele nu pot în niciun caz să legalizeze însuşirea averii comune de către o bandă de invadatori care dispune exclusiv de ele. Chiar și fără a aborda cauzele, este suficient să luăm în considerare consecințele. Este de netăgăduit că, dacă cea mai utilă parte a națiunii este lipsită de proprietate, atunci această stare de fapt nu ar putea fi decât rezultatul unei serii de combinații care au fost aduse de legi favorabile dobândirii și ambiției. Acestea sunt legi

care urăsc oamenii. Ei pot distruge Contractul Social inițial, care a garantat în mod natural păstrarea, pentru totdeauna, a satisfacerii suficiente a nevoilor fiecărui membru al societății. Prin urmare, este necesar să se ceară implementarea acestei garanții a tratatului inițial. Există două lucruri împotriva cărora trebuie să vă răzvrătiți — împotriva legilor care au stabilit încălcarea tratatului inițial și împotriva consecințelor acestei încălcări. Trebuie să restabilim aceste instituții sacre, asigurând pentru totdeauna deplinătatea drepturilor și nevoilor fiecărui membru al marii familii.
Nu poate exista nici o îndoială că tocmai acesta este sensul manifestului proclamat în Franța în 1789, care conține o declarație de război. Aceasta este declarația solemnă a plebeilor către patricieni și gravul prolog al insurecției și revoluției.
Acest război al plebeilor și al patricienilor, sau al săracilor și al bogaților, nu există doar din momentul în care este anunțat. Este etern, începe de pe vremea când instituțiile publice contribuie la faptul că unii iau totul, în timp ce alții rămân fără nimic. Și până urmează promulgarea manifestului, patricianul pare să nu se teamă de o răscoală plebee. Bogaților li se pare că, pretinzând că se simt în siguranță și sugerând săracilor că starea lor decurge inevitabil din legile naturii, ei creează cea mai bună barieră împotriva oricăror întreprinderi din partea săracilor. Dar atunci când se proclamă o răscoală, lupta capătă un caracter ascuțit, iar fiecare dintre părțile în luptă folosește toate mijloacele pentru a obține victoria.
Plebea pune în slujba lor toate virtuțile: dreptatea, filantropia, dezinteresul.
Patriciatul îi cheamă în ajutor toate viciile: viclenia, duplicitatea, înșelăciunea, lăcomia, aroganța, ambiția.
441
Într-o națiune mare, un mare proces între asupritori și asupriți este tratat doar prin avocați. Și de vreme ce se știe că de calitățile morale ale avocaților poate depinde ce partid va câștiga, la alegerea acestora, fiecare dintre părți încearcă să atragă alături de ea cel mai mare număr posibil de apărători care sunt capabili să creeze condiții favorabile acestui partid.
Într-adevăr, dacă între deputați suma virtuților depășește suma viciilor, dreptatea trebuie să prevaleze. Dacă forța infracțiunii prevalează asupra forței justiției, se întâmplă invers.
Aplicând aceste considerații la Revoluția Franceză, găsesc acolo o analogie istorică completă. Toate declarațiile de drepturi, cu excepția Declarației din 1795, încep cu declarația primului, cel mai important principiu al justiției eterne: scopul societății este fericirea universală. Apoi, ca o consecință necesară, se repetă de multe ori următoarea axiomă: scopul revoluției este și fericirea generală, întrucât revoluția are sarcina de a readuce societatea la scopul său. Până la un anumit timp, s-au făcut pași mari și s-au făcut progrese semnificative și rapide în direcția acestui obiectiv. Atunci a început o mișcare în sens invers - împotriva scopului societății, împotriva scopului revoluției, împotriva nenorocirii generale și din fericire doar pentru câțiva. Să aflăm cât era ceasul. Să îndrăznim să spunem că, în ciuda tuturor obstacolelor și rezistențelor, revoluția a înaintat până la 9 Thermidor și că de atunci a început să se retragă.
Să spunem, după această primă îndrăzneală extremă a penei noastre independente, să spunem că în timpul catastrofei de la Thermidor[6] echilibrul virtuților a fost tulburat de căderea acelor avocați ai poporului, în care se puteau vedea oameni care cel mai tare dorit

fericirea generală? Nu vom aplica o astfel de ofensă Senatului din 1792. Întrucât a fost ales în cel mai democratic mod, iar masei plebei, până acum asuprite, disprețuite, ignorate, i s-a acordat cea mai largă libertate în acest sens, poate fi sigur că a trebuit să aleagă și au ales un număr extrem de mare de drepți și de bine. - adică oameni. Dar trebuie recunoscut cu toată sinceritatea: cea mai sănătoasă parte a senatorilor îi lipsea educația, pentru că sărăcia stratului din care proveneau aproape toți nu le dădea posibilitatea de a primi o educație strălucitoare. Totuși, spiritul libertății și egalității i-a adus în mijlocul lor pe unii dintre acei oameni care s-au ridicat peste alții în vastitatea cunoștințelor și a filantropiei lor. Puritatea intențiilor lor, combinată cu elocvența, a găsit un răspuns în inimile tuturor oamenilor onești și sinceri. Puterea adevărului, prestigiul dreptății le-au oferit o influență uriașă asupra minții tuturor oamenilor virtuoși. Principii fundamentale ignorate atât de mult timp, uitate
442
drepturile omului inalienabile și inalienabile au primit o nouă viață de către ei; indiscutabilitatea acestor prevederi a devenit evidentă tuturor. Sofismele viciului nu au atins deloc temelia acelui monument al fericirii sociale pe care acești oameni îl restaurau.

Dar viciul a calculat că există singura modalitate de a zgudui aceste fundații ale construirii fericirii universale. Aceasta înseamnă distrugerea principalilor arhitecți. Observând naivitatea și credulitatea majorității muncitorilor obișnuiți, Herostrații noștri proaspăt bătuți și-au spus: cât de admirativ contemplă această mulțime planul de democrație perfectă creat de liderii săi, cum devin extaziați de această teorie și ajută cu nerăbdare implementarea ei... va fi la fel de ușor de îndată ce principalele fundații ale templului nu-l vor mai susține, convinge această mulțime de simpli interpreți să observe în ea defecte imaginare și să-i inducă cu propriile mâini să răstoarne această structură, ridicată la o astfel de structură. preț mare. O singură prepoziție poate fi folosită pentru a-i diminua mult sensul. Desigur, un grădinar experimentat, cu o perspectivă largă, înțelege că este necesar să tăiați fără milă toate ramurile inutile, să scoateți toate plantele otrăvitoare care perturbă ordinea în paturi. Dimpotrivă, mulți fermieri mediocri nu recunosc acest tip de sacrificiu; o anumită aversiune față de orice distrugere îi determină să protejeze și acumularea de animale sălbatice care strică solul, îl epuizează. Nu sunt mulți astfel de oameni printre noi , oameni cu idei meschine, oponenți ai renașterii? Îi cunoaștem pe cei din Areopagul nostru care au regretat destul de sincer distrugerea acestei pepiniere de buruieni, ale cărei fructe sunt o otravă mortală pentru democrația în curs de dezvoltare. Acum să trecem de la metaforă la realitate. Este chiar atât de greu să inspiri majorității senatorilor simpli cu un sentiment de milă pentru toți contrarevoluționarii care au fost uciși de sabia justiției populare?

Acesta a fost sistemul învățat înainte și după 9 Thermidor. Chiar și atunci au decis să forțeze opinia publică să admită că contrarevoluția este o ficțiune; că nu au existat niciodată dușmani ai poporului; că toți cei pedepsiți, ca atare, au fost victime nefericite; că toți cei care au contribuit la pedeapsa lor erau călăi; că oamenii care au aprobat execuția lor erau formați în întregime din canibali.

Înainte de a trece la o examinare detaliată a rezultatelor pernicioase ale reacției termidoriene, să terminăm povestea cu cât de ușor a fost realizată, înfățișând oamenii care au efectuat-o. Culorile pentru

această poză le vom împrumuta de la aceleași persoane care, după ce au reușit să evalueze corect o parte semnificativă a membrilor Convenției Naționale, au făcut-o să se abată de la drumul cel bun, iar acum, după ce au obținut de la ea toate actele de trădare rușinoasă care a contribuit la biruința lor, o disprețuiesc, scuipă pe ea și vor să o arunce ca niște gunoi vechi inutile.
443
Regaliștii de la ședința primară a secției Lepelletier, într-una dintre adresele lor trimise înaintea catastrofei de la Vendémière către departamente și armate, scriau: „Există o categorie de oameni în Convenția Națională, de al căror comportament depinde de ce parte este majoritatea. va fi aprins. Neavând nici energie suficientă pentru a participa activ la evenimente, nici talentele necesare pentru a le judeca corect, ei se lasă purtați de chemări ale virtuții și sugestii ale binelui public, atunci când virtutea și dragostea pentru binele public au o influență asupra minții. , și permite insolenței și crimei să se asuprească singure, atunci când crima și insolența își unesc forțele pentru a-i intimida.
Lăsând deoparte sensul atașat unor cuvinte precum „virtute" și „dragoste de binele public", „impertinență" și „crimă", suntem de acord cu regaliștii secției Lepelletier.
Da, partea de berbec a Convenției a ajutat să sape acel abis teribil în care a căzut Franța liberă, unde ea lâncește și rătăcește din 9 Termidor, pentru că această parte a Convenției a căzut sub influența insolenței și a crimei și și-a permis să fie asuprit.
Prevăd că aici acei cititori care au fost nerăbdători să mă audă vorbind despre subiectul dificultăților noastre prezente, își pot exprima nemulțumirea față de tăcerea mea necugetată, care rupseră cu privire la chestiuni încă învăluite în prejudecăți. Răspund acestor oameni că înainte de a ajunge la sfârșitul acestui număr, ei vor putea fi convinși că prefața mea lungă este necesară și că este imposibil să faci un mare bine fără a proclama mai întâi mari adevăruri.
Unde se găsește vopsea neagră suficientă pentru a înfățișa căderea deplorabilă care a urmat lui Thermidor?... Conspiratorii eliberați din închisoare ocupă toate pozițiile din care îi alungă pe virtuoșii democrați și îi trimit în locul lor la bastilă... conspirațiile populare ale acestor dușmani ai libertății sunt prezentate ca acțiuni inofensive sau chiar meritorii, sau existența lor este pusă la îndoială... Pedeapsa unora dintre vinovați este înfățișată ca o serie de crime de oameni nevinovați.
... Opinia publică este coruptă de cea mai largă libertate acordată predicatorilor crimei, în timp ce pentru apostolii justiției și principiilor garanția constituțională a libertății presei devine o capcană insidioasă. .. Morala republicană și toate regulile cele mai demne de respectat, cele mai protejate drepturile popoarelor, sunt scuipate, ridiculizate, călcate în picioare... Guvernul a devenit pradă, o unealtă ascultătoare și lașă în mâinile celei mai josnice părți ale națiunea, o minoritate care se îneacă în aur, complotând constant împotriva poporului... Senatori rustici și prea nesofisticați care au participat anterior la fapte atât de mari, urmând chemările virtuții și sugestiile generalului
444
buni, acum se dezonorează sub influența insolenței și a crimei, zdrobind ceea ce a fost opera propriilor mâini... Ei sancționează dizolvarea adunărilor care exercitau controlul popular... Ei tolerează formarea în toată Republica a acestor legiuni infame. de susținători ai

Chouanilor... Ei decretează o amnistie și întoarcerea emigranților, a tuturor trădătorilor, a tuturor conspiratorilor... Le întorc toate proprietățile... În acest fel ruinează majoritatea națiunii prin declin. a încrederii în sistemul monetar republican, a cărui prevedere este redusă la nimic... Ei încalcă promisiunile solemne mai mult decât o binemeritată recompensă tuturor apărătorilor patriei. .. Ei neagă minunatele legi de a ajuta copiii, bătrânii, schilozii, tot felul de săraci. Ei calcă în picioare o altă astfel de lege populară, care pedepsește lăcomia nesățioasă și răutatea barbară. Opies au permis organizarea celei mai groaznice și generale foamete în mijlocul abundenței autentice... Au patronat fanatismul... Au dat frâu liber regalismului... Au permis exterminarea rușinoasă a patrioților în închisori și în alte locuri.. În fine, pe ruinele unui cod de înțelepciune dictat de ei înșiși spiritul libertății, aprobat cu entuziasm de 24 de milioane de oameni care, în șase ani de lupte, au câștigat principiile consacrate în acesta; pe ruinele, repet, ale acestui contract social, lăsat să fie jefuit de vandali, au permis ridicarea unui nou cod, pe care republicanii îl numesc monstruos și care nu se potrivește pe deplin gusturilor regaliștilor doar pentru că și-ar dori. să treci imediat, fără nici un pas intermediar, la un dulce regim de putere un om...

Cu ce armă au folosit dușmanii poporului pentru a-i determina pe acești oameni prea simpli, învestiți cu putere legislativă, să facă o asemenea lovitură criminală? Doar lingușire scăzută. Șase luni de ardere de tămâie cu zahăr au stins aproape complet simțul mirosului celor pe care importanța îndatoririlor lor ar fi trebuit să-i țină cât mai departe de otrava laudei. Mii de adrese lingușitoare au urmat una după alta, umplând Buletinul, iar acestea erau exclusiv laude ale oricărei măsuri reacţionare antipopulare. Și aceste metode brute de seducție au fost suficiente pentru a-i ține pe toți acești oameni, pe care continui să-i acuz doar de naivitate, și nu de voință rea conștientă, într-o stare de orbire până când nenorocirile noastre au ajuns la limită. '

După ce am reconstituit cursul evenimentelor care au dus la nenorocirile noastre, să vedem care sunt rezultatele acestora atât pentru poporul francez, cât și pentru Convenția națională. Să vedem ce răsplată are hoarda de bogați și de patricieni rezervate senatorilor pentru obsechiozitatea cu care i-au ajutat să organizeze nenorocirea generală. Să vorbim despre ce înseamnă cu adevărat
445
evenimentele din a 13-a Vendémière, al cărei raport a fost prezentat de comitetele Convenției într-o formă atât de incompletă. Să descriem acest eveniment remarcabil al revoluției noastre. Să vedem dacă toate consecințele care decurg din aceasta au fost dezvoltate. Toate acestea fac parte din tema noastră principală, istoria războiului dintre bogați și săraci. Toate acestea au ca scop dezvăluirea a ceea ce se ascunde în sufletul celor dintâi și la ce rezultat se pot aștepta oamenii și cei care l-au reprezentat și reprezintă, dacă amândoi nu încearcă cât mai curând posibil să ridice o barieră puternică în calea oricărui atac criminal. În concluzie, vom încerca să dăm câteva considerații cu privire la mijloacele de vindecare.

N-au mai dus laude Convenției, acei dușmani insidioși ai Republicii! Destul de mult timp, chiar înainte de a 13-a Vendémière, au primit tot ce și-au dorit de la el! .. Nu mai aveau de așteptat de la el!... Ce voiau să facă cu el? Ce au pregătit ei pentru popor?... N-aș trage, ca Boudin 7, dovezi din acel afiș Beaugency, care conținea următoarele cuvinte: „Pentru a asigura pacea internă a Franței, este nevoie de un

rege, chiar dacă tronul său va înoată în sângele a 2 milioane de oameni; în plus, Parisul trebuie să fie distrus până la pământ, iar locuitorii săi puși în sabie. La un moment dat, nu am considerat acest afiș atât de anti-republican. A fost o satira, veninoasă, deși grosolană. Pentru a înțelege intențiile noii ligi care s-a ridicat la cucerirea puterii, am alte date, mai sigure și, cred, mai convingătoare.
Vorbim despre scrierile originale ale conspiratorilor, în care s-au expus complet. În ei trebuie să fii capabil să discerne ceea ce indică spre ce scop sunt îndreptate eforturile lor.
Această analiză relevă șase intenții pe care bogații au conceput să le îndeplinească una câte una pentru a realiza fixarea irevocabilă a sclaviei poporului francez:
1. Răspândirea rușinoasă a Convenției Naționale.
2. Preluarea puterii de către „oameni cumsecade”.
3. Exterminarea tuturor membrilor Convenției.
4. Exterminarea a 2 milioane de republicani activi.
5. Proclamarea solemnă a monarhiei și restabilirea completă a claselor privilegiate ale vechiului regim.
6. Reducerea celorlalți oameni, a căror viață va fi cruțată cu bunăvoință, în sclavie, mai îngrozitoare decât orice sclavie cunoscută nouă din analele istoriei lumii.
Vom dovedi și documenta corectitudinea fiecăreia dintre aceste afirmații. '
1. Dispersarea Convenției. Aici este foarte potrivit să ne amintim fabula cioara și a vulpii. Până când batalioanele Charette și Stofle au fost complete, organizate și puse în mișcare în toate cele 86 de departamente, adică până când nu a mai fost necesar să se ascundă că Vendéea avea legături peste tot, s-au auzit constant complimente vulgare adresate înaltului 446.
al Senatului: „Ești un Phoenix printre locuitorii acestor păduri.” 9. Este imposibil să nu simți un sentiment de rușine, amintindu-ne cu ce complacere stupidă au fost acceptate aceste vulgarități. Ce le-a înlocuit când a căzut brânza? Căutați în toate ziarele publicului aurit: Le Courrier républicain, Le Courrier Français, La Quotidienne, Le Messager du Soir, L'Accusateur Public, veți găsi pe fiecare pagină astfel de epitete de curtoazie și inteligență: „Clica de inamovibili, deputați de Convenția, hoții naționali, muncitori temporari, paznici necinstiți, intrigători avid de putere, proconsuli feroce, despoți populari, convenție mizantropică, putere tiranică, monstruoasă și lipsită de scrupule etc.” Această listă ar putea fi completată cu alte o sută de expresii la fel de puternice, dar asta ar necesita multă răbdare * *.
Oamenii „comme il faut” știau perfect că această metodă, umilirea, este cea mai bună modalitate de a smulge puterea din mâinile în care se află încă. Această tactică a fost urmată în scurt timp de o alta, care nu mai ascunde o intenție foarte precisă: „Convenția este o cochetă veche care trebuie să vadă în oglinda opiniei publice că deja a slăbit și decrepită. Degeaba se jignește, este timpul să plece... încă o zi sau două, iar tiranii nu vor avea altă protecție decât sentimentul de groază inspirat de monstr chiar și atunci când acesta este învins. Această afirmație categorică a unuia dintre șefii vestitori ai castei aurite, starețul de Pontselen („Courrier républicain” din al 25-lea fructidor), a fost repetat în mod repetat în diferite moduri. Ponselin a dat tonul acestui manifest foarte clar cu o zi înainte, declarând jalnic: „Crima și puterea obrăzătoare nu dorm... Baionetele le stau la

dispoziție, iar crima triumfătoare speră să le elimine pentru a-și satisface furia" („Courrier républicain " du 22). Următoarea ♦♦ zi, el declară: „Vor trebui să plece sau să se explice" („Courrier républicain" du 24). „Se apropie ziua memorabilă în care poporul francez se va scutura de jugul asupritorilor cruzi... Ar fi o crimă să lași în posturile lor deputați care s-au dovedit a fi lași sau ucigași... Lasă Convenția să plece, sau lasă. Parisul declară că aceasta nu este altceva decât o adunare tiranică și răzvrătită... Nemernicii se gândesc să ne intimideze, dar să tremure!..." (Idem, 26). „Întâlniri primare de la Paris! Cu energie dublată, opuneți-vă tiranilor... mergeți la Convenție, dar nu la bariera ei, această Convenție ar fi trebuit să apară înaintea barierei voastre; mergeți în sala de ședințe a Convenției, amestecați-vă cu adjuncții ei și cereți explicații", etc., etc., etc. („Courrier républicain" du 27). A doua zi: „Aceeași ură față de tiranie, aceeași dorință de a o vedea răsturnată cât mai curând (Courrier républicain" du 28) ***. Aici este surprinzător

* Vezi orice număr al „Courrier républicain" pentru fructidor.

♦♦ La fel cu Babeuf.

♦♦♦ Referirea la sursa din mijlocul citatului este de Babeuf.

încrederea în sine mortală a tiranilor noștri". A doua zi: „Tiranii râd cu poftă când văd că aceste bune întâlniri primare ale bunului oraș Paris ridică un zgomot teribil pentru că deputații nu se supun imediat ordinului lor de a ieși" („Courrier républicain" du 29).

Curând s-au auzit vocile de cântări voluntare ale formidabilului stareț, grăbindu-se în cor să răspundă la fiecare frază a rugăciunii sale: „Să nu ni se ceară", scrie „La Quotidienne" din 29 fructidore, „să facem compromisuri cu crima; am jurat să ducem războiul până la moarte împotriva briganților. Convenția este ca o cochetă care vrea să-i țină pe îndrăgostiți cu frică, pe care nu-i mai poate păstra cu dragoste. Atunci acest ziar își variază intonațiile și apoi, imitând pe formidabilul profet al nenorocirii, prevestind judecata de apoi, exclamă (prima zi a sans-culotidei): „Ultimul ceas al crimei a bătut în ceasurile Franței și ale lumii. ", apoi (2 sans-culotides) povestește cu bucurie afirmația elegantă a bărbatului, aparent înzestrat cu multă inteligență: „Ieșiți afară, petrecăreților" — și de la nuntă * trece direct la înmormântarea senatului, la care. el compune un epitaf, începând cu această linie: „Convenția se apropie de ultimul său ceas". Încurajat de acest sprijin, M. Poncelin (a 5-a sans-culotide) cântă din nou teribilul său refren: „În curând revoluționarii Catiline vor cădea de pe scaunele lor de curule, sau eu, noul Cicero, voi merge la execuție". De asemenea, s-a demnat să publice alături de propriile scrieri rândurile evlavioase ale Comisarilor Comunei Manta, răspândite de aceștia în secțiile Parisului și compuse în următoarele expresii: „Vă vom putea ajuta să răsturnați tirania despoți. Ne-au trădat încrederea, decretele lor devin invalide; lăsați-i să nu le publice în viitor".

2. Un plan de preluare a puterii de către „oameni cumsecade". Era ușor de ghicit din ziarele lor, iar tactica acestor oameni le-a oferit o oportunitate de succes. Hărțuirea pe scară largă și tratarea brutală a „teroriştilor" în adunările primare a fost un mijloc excelent de a se asigura că oamenilor de rând nu li se poate acorda nicăieri titlul de alegător, iar când s-a încheiat formarea corpului electoral a devenit clar. că acesta a fost primul pas care garantează pacea celor puternici, aceasta este o oportunitate sigură de a atinge toate

posturile cele mai înalte în administrația publică. Toate organele tipărite ale clasei „oamenilor cumsecade” au intrat în extaz când au aflat despre alegerea celebrilor lor favoriți. Cu mare patos, alegerea domnilor Lacretel, Dusseau, La Harpe, Chauveau, Beaulieu, Ladevese, Michaud, Nicolas, Fieve, Vigée, Brousse de la Fouchre, Cheron, Riche-Cerisi, Poncelin, Morellet, Quatre-Mer, Anson , Bonniere, Bilcock, Suara, Portalis, Delacroix 10, av

♦ Joc de cuvinte de nedescris: La noce înseamnă atât nuntă, cât și petrecere (Prim, traducător).



al Spectateur Français etc., etc. Și câte elogii au fost adresate departamentelor pentru a-i determina să aleagă oameni atât de rafinați? Câte sunete de jale s-au auzit când s-a dovedit că undeva lotul electoral căzuse accidental asupra unor oameni din gloată? Cert este că lupta nu a fost pentru un loc la cârma statului, nu pentru dreptul de a-l conduce doar pe calea indicată de Constituție. A fost menit să facă schimbări memorabile în întreaga formă de guvernare. Convenția a recunoscut, deși cu întârziere, această intenție și inevitabilele ei consecințe groaznice. Chiar înainte ca oamenii bogați să anunțe prin gura ecourilor lor că „nici un tiran nu se poate gândi la o modalitate mai bună de a propune o Constituție care să afirme sclavia și de a o păcăli pentru a obține aprobarea poporului, decât supunând-o mai devreme aprobării forțe armate atașate acestuia” (Discurs Lacretel, cu fața lui Tallien, vezi „Courrier républicain” din 21 fructidore); înainte ca autorul cărții „La Quotidienne” (28 fructidor) să-și facă osteneala să ne atragă atenția asupra părerii amuzante exprimate de unul din rasa „decente” la ședința primară a secției Lepelletier: „Din lipsă de mai bine și de frică. cel mai rău, accept Constituția...”; înainte ca „Courrier Français” (30 fructidor) să califice cu multă bunăvoință această Constituție drept „un nou talisman cuprinzător... paladiu... garanția sigură a fericirii noastre celei mai înalte”; în fața tuturor acestor minți strălucitoare, procurorul Serisi (nr. XII), a făcut apel la toate sufletele sensibile în următorii termeni plângări: „Victime nefericite a două constituții, zdrobite de intrigi și crime, dintre care una ar fi de ajuns. să te omoare, mâinile mercenare și bănuitoare îți oferă o a treia, la fel de absurdă și nu mai puțin criminală, asemănătoare acelor monștri de basm care reprezintă ambele sexe...”, repet, chiar înainte de toate aceste declarații extrem de sincere, Convenția. Se pare că era convins că toată lumea, ceea ce este mai bine în Franța, apreciază capodopera sa din 1795 la fel de puțin ca capodoperele din 1791 și 1793. Convenția pare să fi constatat că a câștigat puțin prin sacrificarea în această nouă lucrare a drepturilor cele mai prețioase ale poporului, care erau garantate de a doua dintre cele trei constituții și de care nu ar fi trebuit să le atingă; era convins că nici această afacere hulitoare cu toată hoarda ticăloasă de privilegiați nu le va satisface nicidecum lăcomia și aroganța. Convenția pare să se fi convins că obsechiozitatea ei nefericită a făcut-o doar să se găsească între patrioți nemulțumiți și dușmani nemulțumiți ai libertății și că niciunuia dintre ei nu i-a plăcut faimoasa Constituție.

Evident, acest lucru a determinat Convenția, pentru a evita rușinea de a deveni martor forțat la înlocuirea cuvântului „republică” cu cuvântul „tron”, să recurgă la un dispozitiv la fel de tardiv precum



inerent scandalos. A pus o armă cumplită în mâinile dușmanilor patriei, propunând prin decretele din 5 și 13 Fructidor 11 realegerea

majorității noului corp legislativ exclusiv din rândul Convenției. Și numai pentru că semne clare le-au arătat patrioților că dacă, în împrejurările nefericite actuale, pe care nu le-au putut schimba , s-ar fi creat un organism legislativ complet nou, atunci nu ar putea exista nicio comparație între acesta și fostul organism legislativ; că, dacă s-ar mai putea crede în existența oricăror rămășițe de patriotism și democrație, acestea ar putea fi găsite doar în Convenție; că dacă mai exista vreo cale de a păstra libertatea, atunci ea a constat în a nu renunța la guvernare din mâinile care o dețineau – numai din aceste motive cei mai înflăcărați prieteni ai principiilor au fost de acord să le încalce de dragul patriei. Prin aceasta au motivat aprobarea acelor decrete, la fel cum au motivat aprobarea Constituției, pe care o urau, prin dorința lor de a salva măcar ceva de la guvernarea republicană.
Și numai pentru că alte semne, la fel de evidente, le-au arătat regaliștilor cât de profitabil era pentru ei să ia armele împotriva celor două decrete menționate, ei au început să facă apel ipocrit la înșuși principiile care erau mereu batjocorite în mod deschis și să justifice refuzul lor de a aproba aceste decrete. prin referire la aceste principii, în timp ce ei au aprobat Constituția complet mecanic, căci, oricare ar fi ea, le-a fost indiferenți: știau perfect ce vor face cu ea, de îndată ce puterea va fi complet în mâinile venerabilului lor. castă. Este regretabil că Convenția, în loc să recurgă la medicamente proaste, după ce boala a prins deja rădăcini, nu a oprit-o în timp util: și ar fi putut să o facă dacă nu ar fi deschis perspectiva renunțării sale totale sau parțiale. a puterii până când forța patrioților nu va avea pretul asupra îndrăznelii partidului regalist. Și nici atunci nu ar fi trebuit să îngăduie o astfel de Constituție ca cea care ne-a fost propusă: vom demonstra în acest număr că nimănui nu-i place și nu o să-i placă.pretutindeni rădăcinile, demersurile făcute de el păreau atât de serioase, atât de atent și profund coordonate, planurile lui atât de gândite, extinse și persistente, încât deținătorii puterii au simțit cum le scăpa din mâini; și-au dat seama că ei singuri nu o pot ține, că nu vor fi în stare să o împiedice să treacă în mâinile barbarilor regali și că, dacă nu vor chema urgent ajutorul tuturor oamenilor curajoși, atunci totul va pieri fără speranță. .

3. Distrugerea Convenției. Un astfel de verdict, formulat foarte clar și tipărit cu litere mari, poate fi

450

a fost citită în evidențele publice ale unui patriciat. Și a fost, fără îndoială, atât împlinirea unei mari, pasionate și de mult înăbușite dorințe de răzbunare, cât și o consecință firească a măsurilor luate anterior, și o condiție necesară pentru înlăturarea celei mai mici rămășițe a fricii că regimul care era plănuit să fie instituit. ar întâmpina orice rezistență. Verdictul, așa cum era de așteptat, a fost precedat de un rechizitoriu. Era groaznic atât prin lista celor pe care căuta să-i acopere, cât și prin numărul extrem de mic de excepții pe care le-a permis: „Dacă Gironda ar fi câștigat, ar fi fost la fel ca Muntele, una nu era mai bună decât cealaltă. ." În acest spirit, unul dintre organele de presă ale acestei secte și-a început raționamentul, care a fost susținut imediat de colegii săi, la fel de nemilos, la fel de ostil tuturor părților: mai mult decât să-i urăști? Nu există o astfel de crimă pe care ei să nu fi comis, așa cum recunosc ei înșiși. Și încă se discută serios întrebarea dacă vor continua să conducă, adică dacă domnia ciumei, a războiului, a foametei și a interdicțiilor va dura pe acest pământ nefericit. Așa este dulcea introducere a

„Courrier Français” din a 5-a sans-culotides, care în același număr, pentru a întări și mai mult acel rechizitoriu, s-a folosit de comuna Mantas, ai cărei comisari au rostit următoarele cuvinte tunătoare la ședințele primare . al Parisului: „Vom dovedi prin fapte că toți aceşti uzurpatori sunt implicați fie cu tăcerea lor criminală, fie cu sfaturile groaznice date de ei, fie cu un exemplu teribil la toate atrocitățile fraților lor ticăloși care au căzut pe eșafod. Vom merge mai departe, vom demonstra că Convenția este în primul rând vinovată de cea mai mare crimă împotriva națiunii etc., etc. ”
Astfel, aceleași acuzații sunt aduse întregii Convenții, care puțin mai devreme, potrivit acelorași acuzatori, erau îndreptate doar împotriva câtorva ticăloși care căutau să inducă în eroare sau să terorizeze Convenția. Acum au abandonat astfel de îngăduință: „Când o minoritate crudă și însetată de sânge a condamnat trecutul la foame, lanțuri și moarte, majoritatea nu a intervenit în acest lucru”. Aceasta a fost scrisă pe al 28-lea fructidor al Messenger du Soir. A trecut, așadar, vremea când părea că Convenției i s-a promis că, drept răsplată pentru zelul său extrem de a atenua soarta victimelor „domniei terorii”, nu i se va reproșa slăbiciunea că nu a rezistat încercărilor. îndreptată împotriva „decentului de oameni”. Da, acel timp a trecut: „Toți membrii Convenției au comis infracțiuni sau au permis să fie comise, toți au jefuit sau au permis să fie jefuiți, au furat sau au permis să fure”. Așa a spus „Le Courrier Poncelin” din al 29-lea fructidor. A face sau a permite să se facă, din punctul lui de vedere, este același lucru. Și fratele său adoptiv „Le Courrier Français” într-o scrisoare a unui anume domnul Jogues către deputatul Boudin,
29
451
citită în numărul 5 sans-culotides, a exprimat aceeași părere: „Pentru a fi nevinovat, nu este suficient să nu comiți o infracțiune, trebuie să împiedici săvârșirea ei, dacă se poate. Se cere și mai mult de la fiecare deținător al puterii: el devine complice la o crimă dacă își amână pedeapsa, dacă întârzie cursul legal al răzbunării sociale. .. Cezarului ce este al lui Cezar... Întreaga Convenție poartă responsabilitatea masacrului din septembrie."
Dar atunci sans-culotismul ar putea să se întoarcă către Senat și să-i spună: Se pare, Convenție Națională, că 9 Thermidor cu zilele ei lungi în plus sunt evenimente care, după cum s-a spus, au răscumpărat totul, au corectat complet tot ce puteau venerabilele clase. iti reproseaza.; că zelul cu care ai încercat aproape un an întreg să corectezi totul, să-i răsplătești pentru toate necazurile pe care le-au trăit în perioada în care au fost eradicate abuzurile, viciile, imoralitatea și corupția – se dovedește că totul a fost în zadar! O, cât de nerecunoscătoare sunt puterile care sunt! Ce nefericiți sunt cei care se bazează pe cuvintele lor! Deci, a trecut vremea când ai fost iertat pentru ceva? Tăcerea este un semn de consimțământ: acesta este argumentul crud pe care ticăloșii îl propun acum împotriva ta, după ce de mult s-au prefăcut că credeau că ești doar vinovat de amăgiri sau că ești sub influența terorii. Vedeți cum se arată viclenia lor prin faptul că ei caută să-și transfere propriile crime asupra voastră: „Război, interdicții”, spun ei. Dar ei și prietenii lor au făcut inevitabile războiul și interzicerea; și învinuiesc întreaga revoluție pentru aceste două măsuri, fără de care victoria ei ar fi fost imposibilă. Vorbesc și despre foame. Dar ce drept au ei să vorbească despre asta? De ce le fură plebeilor chiar și plângerile lor? Trădători! Aceste lacrimi prefăcute, cu care se împodobesc, nu sunt

decât o imitație stângace a acelor lacrimi sângeroase care, din vina lor, au brăzdat obrajii scufundați ai oamenilor. Ei vorbesc despre foame! Dar ei au fost cei care au organizat-o... sufletele lor crude s-au bucurat la vederea lui. .. i-a ajutat să se îngrașă pe firimiturile noastre mizerabile și să ne jignească ochii cu spectacolul noului Capua! .. Copvent, îți reproșează această foame! Dar nu ți-au smuls, profitând de slăbiciunea ta, de disponibilitatea ta de a le satisface toate dorințele, acele decrete care acordau libertate nelimitată speculației, agiotajului, cămătării și achizitivității? Nu, sans-culotte nu au fost niciodată atât de perfidă cu tine. Nu te-au acuzat de faptele bune pe care le-ai făcut crimă! Nu v-au reprosat legea maxima! Dă-le înapoi această lege atât de necesară. Opies nu vă vor reproșa, ca și regaliștii, foametea, a cărei adevărată cauză a fost abrogarea acestui decret.
Și alte puncte de acuzație: dacă nu ai făcut-o singur, ai văzut cum au făcut-o alții; dacă nu tu, atunci membrii familiei tale; Dacă
452
nu ai furat, i-ai lăsat pe alții să fure; și afirmația că Convenția în ansamblu este responsabilă pentru crimele din septembrie, toate vorbesc despre o hotărâre fermă de a justifica un verdict de vinovăție cu orice preț.
Ei bine, oameni buni! La urma urmei, ei sunt capabili să-ți caute crimele chiar și în pântecele mamelor tale, cu mult înainte de a te naște. Ascultă doar: „După ticăloșia arătată de minoritatea rebelă a Adunării Legislative, când a trecut cu răceală la următoarea treabă, ca răspuns la propunerea viteazului Cheron, de a merge cu totul pentru a-i apăra pe prizonierii judecați de tribunalul din Orleans, care au fost amenințați cu moartea, sau să moară împreună cu ei, credea fiecare om drept, că această minoritate are loc doar în galere. Si ce? Îl găsesc în plină forță, formând nucleul Convenției” („Courrier républicain” din 5 sansculodiți). Convenția de la galere! Acest lucru este încă destul de modest pentru domnul Poncelin de atunci, care de 15 zile strigă continuu: „Răstignește-i, răstignește-i!”. Căci, judecând după faptul că declară 24 de fructidors, dă vina pe Convenție pentru sărăcia generală și adaugă că „trebuie exprimată în mod clar în cele din urmă dorința de a fi eliberat de vinovații criminali ai tuturor acestor dezastre”. A 29 fructidore: „Numai prin intermediul unor noi crime pot întârzia momentul plecării lor din postul lor, care este singura lor apărare împotriva pedepsei pentru crimele pe care le-au comis deja...” apostolii oricărei doctrine sunt generați de autentice. fervoare, exclamă: „Să ne dea doar ei arme... atunci va lovi ceasul libertăţii, tiranii îşi vor pune capăt existenţei”.
Despre aceeași întrebare, Riche Serisi a vorbit și mai tuns. În acest caz, el și-a justificat cu adevărat titlul și chiar titlul de acuzator public și sperietoare.
El exclamă la numărul 12: „Acesta este curajul de care demonstrezi astăzi cu atâta mândrie, de ce nu l-ai avut ieri, când s-a vărsat sângele, când ai putut să-l oprești, când am strigat cu voce tare, făcând apel la puterea ta, putere, ai uzurpat! Tremurați, proști tirani! Nu vezi că în ochii noștri singura ta apărare este slăbiciunea ta? Dacă nu vă considerați lași, dacă nu vă mărturisiți imediat propria lașitate suveranului vostru, veți pieri ca niște ucigași; nu ai altă opțiune sau sfârșitul tău este aproape! Cum îndrăznești să prescrii oamenilor să-ți perpetueze autoritatea și să continue să-și vadă călăii și dezonoarea lor veșnică? Dar dacă oamenii ar putea să cadă temporar în eroare, dacă de ceva timp ai putea insufla frica în 20 de milioane

de oameni, atunci cine ar vrea să stea lângă tine fără să-ți oprească imediat toate acțiunile, cerând socoteală despre starea trezoreriei publice și răspunzând pentru sângele lui Abel? Nu vezi că moartea ta ar fi inevitabilă? Fugi, nefericit
453
pye! Lăsați-ne, sunt de acord, chiar o cer, pe unii dintre voi care sunteți înconjurați și protejați de respectul societății și care sunteți demni să aveți alți colegi. Îmi spuneți că numai voi sunteți adevărați republicani. Taci, prostilor! Vezi ca poporul francez să nu te audă: dacă da, atunci ești rebeli și meriți moartea de două ori.
Și apoi s-au dus din nou super-denunțuri și super-anateme. La Nemours, a fost adoptat un decret prin care foștii deputați, de îndată ce își părăseau posturile, vor fi puși în judecată pentru a da socoteală pentru toate crimele comise, toate bunurile risipite etc., etc. ( vezi „Courrier Français " din 28 fructidor). O altă hotărâre, secțiunea Théâtre-Français, care condamna întreaga deputație a Parisului, cu excepția viteazului Dusseau 12, afirma că „toți au participat la crimele din 2 septembrie și 31 mai și niciunul nu a ridicat vocea împotriva despotismului”. Iar apelul secției Templului către armate și departamente conținea următoarea exclamație: „O, zei care îi păzești pe francezi! Lasă intrigile răufăcătorilor care caută să aprindă focul războiului civil să cadă în capul lor!
Toate aceste amenințări din partea unei venerabile cabale nu puteau fi privite ca o simplă fanfară. Situația, fără îndoială, era complet nepotrivită ca astfel de dușmani să nu se limiteze la nimic altceva decât la dispreț; Voi adăuga că nici acum nu a venit momentul pentru asta, căci ele încă există. Nu sunt în niciun caz complet învinși, se retrag, dar au în vedere noi planuri de atac. Dacă Vendeea a fost și rămâne periculoasă, atunci ei sunt periculoși și este mai mult decât evident că sunt de acord cu ea, că fac parte din aceeași conspirație. Acţionează în acelaşi spirit şi în acelaşi scop. Să repet aici adevărul teribil, care trebuie să fie pătruns de toți cei care rămân încă prieteni ai patriei, pentru a ști cât de puternică trebuie să fie rezistența lor? Să repet aici că Vendéea nu mai este doar un focar de rebeliune, înconjurat de restul Franței, care au rămas complet loiali și s-au ridicat ca un colos împotriva Vendéei? Ziua Wap este acum peste tot. Această Vendée s-a răspândit peste tot după 9 Thermidor, iar atunci cei care înainte doar o simpatizaseră au simțit că se află sub protecția specială a legilor. Este destul de evident că Vendée trebuie acum căutată printre acea clasă de „oameni cumsecade” care s-au încântat atât de mult în fața autorităților când avea nevoie să obțină ceva de la ea, iar acum se simte suficient de puternic pentru a acționa ca rivalul ei obscen. Dacă batalioanele înarmate din această Vendée din cele 86 de departamente nu acționează încă deschis împotriva batalioanelor Republicii, așa cum fac în Vendée propriu-zis, atunci sunt deja pregătite, complet formate, chiar pe deplin antrenate, cu comandanți și statul major. desemnat anterior. Aceste batalioane sunt gata să intre în acțiune de îndată ce
454
va fi nevoie și Sharett poate conta pe spiritul de luptă și loialitatea tuturor provinciilor. Între timp, începe și izbucnește o luptă morală, iar în Sud, supușii loiali continuă să-i împingă din ce în ce mai mult pe rebelii interni care nu vor deloc să aibă un rege, iar cele mai luminate figuri ale ligii sfinte au au început deja să formeze un fel de consilii diplomatice capabile să reziste așa-zisei puteri republicane și caută modalități de a submina ultimele sale fundații.

Dacă acest tablou este corect, dacă corespunde declarației lui Garro de la ședința celui de-al 20-lea fructidor, că din corespondență rezultă că „regalii și emiganții formează majoritatea aproape peste tot și steagul rebeliunii este ridicat, cel puțin pe ascuns, în 2. /3 din catedre"; dacă toate acestea, repet, sunt măcar oarecum credibile, cum să nu se simtă neliniştit? Mi se pare că nu trebuie tratat cu vădit dispreț acel consiliu diplomatic central care concurează cu puterea națională și este format din liderii regaliști ai secțiilor pariziene. Repet aici și voi repet adesea că este util să spunem adevărul, chiar dacă este împotriva noastră, căci, atunci când vine vorba de pregătirea pentru a rezista unui atac inamic, ne ajută să calculăm corect măsurile de apărare. Așadar, revenind la consiliul nostru diplomatic regal, spun că comportamentul său indică prezența caracterului, consecvența, integritatea opiniilor, precum și perseverența și determinarea, care nu anunță o rebeliune pe termen scurt sau o revenire la calm total după eșec. . Secția Lepelletier, care a adoptat numele secțiunii Marte (vezi „Messager du Soir" din 29 Fructidore), această secție (în acest caz, ca și în altele, ne referim la șefii ei, susținători ai Vendeanilor și Chouanilor, care joacă singuri). un fel de acel rol) a început cu o adresă a celui de-al 20-lea fructidor, în care le-a garantat membrilor săi cea mai deplină libertate de opinie... Aceeași secțiune s-a declarat apoi în ședință permanentă până la formarea unui nou corp legislativ și a instituit un comitet central pentru menținerea contactului cu întreaga Republică... Influența acestei secțiuni a crescut atât de mult încât decizia pe care a luat-o cu privire la continuitatea întâlnirilor a fost reprodusă de secțiile Théâtre-France, Brutus, Reunion, Place-Vendome, Tuileries. , Piața cerealelor... Secția Nord a îndrăznit să declare că toate legile care emană din Convenție vor fi transferate președintelui acesteia, care le va raporta Adunării Primare pentru a decide ce să facă cu ele... Faubourg-Montmartre și Secțiunile Champs-Elysées, în pofida decretului celui de-al 21-lea Fructidor, care declara orice corespondență a Adunărilor Primare ca fiind o atingere penală asupra suveranității poporului și a securității interne a Republicii între ele, precum și cu armatele, aranjați fraternizarea cu armata care stă lângă Paris și primiți de la ea promisiunea de a nu merge în niciun caz în acest oraș. Scribul Poncelin face următoarele cu această ocazie

455

remarcă de încheiere: „Este evident că decretul este apreciat așa cum merită. soldaților lagărului de lângă Paris, la care s-au alăturat toate celelalte secții... Aceeași secțiune a declarat că va considera invalide toate decretele care nu se refereau în mod specific. la decretele din 5 şi 13 fructidor... Secţia Théâtre-Français a adoptat un apel special către armate şi departamente... Aceeaşi secţie a declarat că reprezentanţii Parisului în Convenţie şi-au pierdut încrederea. Secția Lepelletier a întreprins demersuri pentru a efectua o mare muncă în verificarea voturilor tuturor adunărilor primare ale Republicii, pentru a putea constata exactitatea calculului făcut de Comitetul de decrete al Convenției... Secția Bon Nouvel a respins decretul celor 21 de Fructidor, care, în opinia sa, împiedică relațiile libere ale cetățenilor între ei... Secția Templului a adoptat și un apel către armate și departamente. .. Secția lui Brutus a hotărât că comunele care nu menționează decretul ó fructidorului vor fi considerate că l-au respins... Secția Pieței de cereale a adoptat o rezoluție de aducere în judecată pe inițiatorii legii din 21. fruktidor, precum și pe cei care îndrăznesc să-l pună în aplicare... Secția pentru Drepturile Omului,

într-o adresă către alte 47 de secții, îi numește pe membrii Convenției „temniceri”, „tirani ticăloși”, străduindu-se să se asigure că într-un parte a Franței nu știu ce se întâmplă în altele și adaugă că va putea găsi cumva o cale de ocolire... În cele din urmă, secția Lepelletier a anunțat că nu va alege niciunul dintre membrii Convenției în viitor organism legislativ... Aceeași secțiune a invitat toate întâlnirile primare ale Parisului să se alăture apelului că „La Quotidienne” din a 4-a zi suplimentară a anunțat o capodopera a elocvenței; acest apel, conform ziarului, a smuls complet toate vălurile de la intrigile și mașinațiunile deputaților și a fost cu adevărat manifestul poporului care a declarat război tiraniei... (vezi toate aceste documente în ziarele regaliste din al 22-lea fructidor). iar din a 4-a zi suplimentară).În toate acestea se vede îndrăzneală și chiar putere, și era firesc să ne așteptăm ca cei care făcuseră deja atât de multe să facă la fel de mult mai mult.
Raportarea Convenției Naționale a fost ținta principală a regaliștilor care avansa. Din această parte intenționau să-l atace. Convenția, potrivit lui Rish-Serisi, trebuie să dea socoteală despre starea „trezoreriei publice și să răspundă pentru sângele lui Abel”. Aceasta însemna că tot sângele vărsat al conspiratorilor era sângele lui Abel și, din moment ce toți cei 100 de mii de Abeli erau nevinovați, așa cum recunoștea Convenția însăși mai mult de jumătate, prin hotărârea de a anula confiscarea proprietății lor, care era considerată drept o justiție. despăgubiri pentru daune,
456
angajați statului prin rebeliunea lor; din moment ce, repet, toți cei 100 de mii de conspiratori Avel s-au dovedit a fi nevinovați, conspirația lor a devenit justă și legală. Această conspirație, cu nenumăratele ei ramificații, a vizat contrarevoluția; în consecință, revoluția a fost nedreaptă și ilegală: în consecință, vistieria publică, folosită pentru a respinge contrarevoluția dreaptă și pentru a apăra revoluția nedreaptă, a fost folosită prost; prin urmare, cei care l-au folosit în acest fel trebuie să fie trași la răspundere pentru ea, precum și pentru sângele lui Abel, adică toți contrarevoluționarii. „Le Messager du Soir” din 30 de fructidor a tras la unison cu astfel de declarații, cerând „să se dea socoteală pentru proprietatea celor nevinovați exterminați” și să-i pedepsească pe cei care „împușcă sau au permis execuții”. „Acest reportaj”, continuă același ocaccul în emisiunea sa de la 4 sans-culotides, într-un articol sub formă de dialog, „acest raport pe care Convenția trebuie să-l prezinte este unul dintre motivele pentru care vrea să rămână la putere. Acest lucru trebuie să se încheie și îmi este frică de acest sfârșit”.
Această bandă de regaliști stăpâniți de demoni nu a ascuns faptul că intenționau să ierte doar un număr foarte mic dintre senatorii noștri. La 23 Fructidor, Poncelin a declarat: „Nu sunt inocenți în această adunare, în afară de clopoțelul președintelui”. Pe 24 fructidor, el a fost ceva mai puțin necruțător: „Toată această adunare, cu câteva excepții, este formată din ucigași sau lași care ne-au permis să fim uciși”. Și, după aceea, tipărește o scrisoare de la Orleans, în care sunt enumerate numele unor norocoși virtuoși și impecabili: Lanjuinet, Dela e, Saladin, Larivière13 și alții câțiva. Acest lucru coincide mai mult sau mai puțin cu calculul domnului acuzatorul Richen, care, observând că un mic număr dintre cei aleși din mediul Convenției se reduce imperceptibil la zero, consideră că, la fel cum sunt necesare patru semne discrete în geometrie pentru a se forma. un punct, el are dreptul de a declara neprihăniți șapte sau opt, care prin virtutea lor,

care a îndurat toate încercările, au meritat să fie luați sub protecția lor de către poporul francez. S-a spus că Boissy, Fermoy, Rover, Bayel, Dulce 15 erau acei incoruptibili ale căror nume au completat lista binecuvântată și cea mai scurtă a celor fără vină.

Nici Tallien, nici Freron nu mai erau eroi nemuritori ai lui Thermidor. Republicanul Poncelin a subliniat acest lucru în numărul său din 20 de fructidor. Nu vor scăpa de interdicția generală pregătită de regaliști. Freron, ai cărui asasini l-au târât pe Marat prin canalizare, este acum târât prin latrine în paginile La Quotidienne din 2 sans-culotides.

Secția Fidelite a adoptat o rezoluție specială de a condamna Legendre la cel mai mare dispreț. Și „La Quotidienne” i-a dedicat și o scrisoare, unde este numit complicele lui Danton și este înfățișat ca fiind pătat de sânge și unul.

457

de la vinovații demoniaci ai evenimentelor din 31 mai; în același timp, nu uită de lovitura cu pumnul, pe care o papează pe Lanjuine, și de propunerea sa de a condamna pe toți cei care fac apel. Aceleași ziare condescendente revin neobosit la evenimentele din 2 septembrie în legătură cu Talliep și chiar Lvve 1v, iar celui dintâi i se reproșează și moartea lui Cussy și Biroto 17. Unul dintre aceste ziare s-a împodobit chiar cu un desen care îl înfățișează pe Tallien blocat în el. o cameră vopsită în negru , cu o ghilotină de mahon, repetând următoarele cuvinte: „Sufletele lui Cussy, Vergnot, Biroto, sufletele lui 2 septembrie, iartă-mă”. Dar în zadar a pledat pentru această iertare. Nu a fost iertat nici măcar pentru cuvintele sale foarte recente: „Vom aranja o conspirație împotriva conspiratorilor”. În fața acestor maeștri inflexibil de stricti, orice nu este cu adevărat virtute regală nu poate rezista testului. Am văzut oameni individuali epurați, în favoarea cărora, mi se părea că se putea spune ceva. Iată cum au ieșit din acel test. Mai întâi Chenier și Louvet. L-au comparat pe unul cu Robespierre, pe celălalt cu Marat și le-au promis aceeași soartă (vezi „Courrier républicain” din 19 fructidor). Ei așteaptă doar ca o altă Judith-Korda să facă răzbunare pe Holofernes-Louve. Apoi vine Roederer 19; i se reproșează greșelile sale, este identificat cu Luve, înfățișându-l drept terorist. Și iată cei care nu au făcut parte din adunare: La Harpe20 - este acuzat că a contribuit la primele succese ale revoluției; Talleyrand este un intrigant constituțional, prea mult demagog; Montescu21 - este numit profitor și este acuzat că urmărește clica Girondei, care nu este mai bună decât clica Muntelui, în timp ce se afla în armata Alpilor. Acum înapoi la Senat. „Toți inspiră aceeași groază ca un monstru, chiar și după ce este învins” („Courrier républicain” din 23 fructidor). „Să tremure pe tronurile lor, acești despoți populari” (același ziar din 20 fructidor). Doar Fermat, Boissy, Laumont,22 Lanjuinet, Rover, Bayel, Larivière, Dulce sunt grațiați; aceștia sunt aceiași șapte sau opt oameni drepți despre care a vorbit Serisi. „Dacă”, spune unul dintre camarazii săi de arme, „toți deputații ticăloși ar putea fi ca acești câțiva oameni cinstiți, atunci decretul privind realegerea celor 2/3 din Convenție nu ar fi provocat o asemenea indignare”. Cu toate acestea, a adăugat el, aducându-i un omagiu lui Cadroit23 și Boisset24: „... lor le datorăm exterminarea teroriștilor din Sud”.

În consecință, s-a admis că, deși Convenția credea că a făcut multe pentru cea mai frumoasă și mai elegantă parte a națiunii franceze, de fapt nu a făcut nimic pentru ea. Convenția se îndepărta constant de revoluția de după 9 Thermidor. Acest lucru a fost într-o oarecare măsură apreciat, chiar și recunoștința i-a fost exprimată la un moment

dat. Dar acum ei cred că acest lucru nu este suficient pentru a-l considera impecabil. Ce se cere de la el? Poncelin în numărul celei de-a 5-a zile suplimentare a răspuns la această întrebare: ζι58
„Un războinic care în luptă simți puterea 6! a rezista focului inamic, face loc unuia mai curajos... pentru a nu fi vinovat de crimele Tribunalului Revolutionar trebuia sa se opuna infiintarii lui sau sa plece.
Raționamentul este puternic! Convingător! De nerăspuns! .. Cum se face că oamenii care au contribuit la înființarea Tribunalului Revoluționar nu au prevăzut că acest tribunal se va dovedi a fi inutil, pentru că era imposibil să găsești nicăieri persoane vinovate de contrarevoluție și dacă ar fi găsite, atunci această acțiune nu putea fi considerată, pe motiv cuvenit, drept infracțiune?
4. Exterminarea a 2 milioane de republicani activi. Ar fi o consecință foarte firească a exterminării senatorilor, căci cei care răzbună regii, și regii înșiși, ar considera insuficient să le asigure pacea și să le restabilească puterea de a-i extermina doar pe cei care purtau toga și stăteau în scaune curule. Ei știau că în această nouă Republică, printre cei care nu s-au așezat deloc pe Capitoliu, există un întreg focar de oameni care adăpostesc o ură adânc înrădăcinată față de tiranie și pot fi foarte periculoase pentru ea. Nu trebuie să rămânem la întuneric despre intențiile lor, fie și doar pentru că, fiind încă foarte departe de implementarea deplină a proiectelor lor regale, ne-au dat deja un avans sângeros. Vastul hecatomb din nefericitele regiuni sudice, încă fumegând de sânge, este un prim pas teribil, capabil să stârnească îndoiala dacă furia canibalilor monarhiei a fost mulțumită de numărul de victime pe care l-am indicat: chiar și această cantitate de republicani. sângele nu ar fi, poate, suficient pentru a satisface setea sufletelor lor feroce, pentru a potoli umbrele lacome ale conspiratorilor și ticăloșilor executați. Îngrozitoarea Inchiziție avea să-i caute și să omoare fără milă pe toți cei care au luat cel mai mic grad de participare activă la mișcarea revoluționară din 1789. Mai mult, ziarele dușmanilor noștri nu voiau să ne lase îndoieli în această privință, ci s-a destins să ne avertizeze dinainte. Să-l ascultăm pe unul dintre ei: „Cine este această lăudărie că este patriot al anului 1789? Ei au fost cei care au deschis calea nenorocirii și a crimei, pe care mergem de cinci ani; ei sunt responsabili pentru tot sângele vărsat, pentru toți morții de pe eșafod, pentru toate atrocitățile care au pătat Franța.
Să răsfoim ziarul lui Poncelin din 30 Fructidor: „Nu vom înceta să-i persecutăm pe răzvrătiți, pe anarhiști, pe toți cei care de cinci ani au învăluit Franța în doliu, aranjând masacru necontenit. Le vom călca în picioare cadavrele, sau ei își vor dansa ticălosul Marsilieza pe mormintele noastre. Să ascultăm un singur ziar, despre care încă nu am vorbit deloc, și vom vedea că își justifică destul de bine numele - Ami de la Paix (Prietenul lumii). Să auzim cum din cameră
459
În 1 sans-culotides, ea exprimă teama unanimă a „oamenilor cumsecade” că cineva din secta democraților ar putea scăpa de represalii: „Guvernul îi apără în mod deschis pe teroriști. Le-a permis ticăloșilor care au evadat din închisoarea din Amiens (Vincent și Joffrey) să se arate cu nerăbdare pe străzile Parisului și chiar în tribunele Convenției. Toți bandiții eliberați se adună acolo, merg acolo să aplaude Grief și strigătele tot felul de Talliens și Louvet. Un alt ziar scria: „Întreaga Franța îi blestemă pe „adevărații patrioți”, iar aceștia găsesc sprijin doar de la adjuncții lor complici”.

5. Proclamarea solemnă a monarhiei și restabilirea completă a claselor privilegiate ale vechiului regim.

Acest ultim act trebuie, fără îndoială, să încununeze totul: conform planului restauratorilor monarhiei, a fost programat pentru momentul în care au fost finalizate măsurile pregătitoare, la implementarea cărora, după cum am arătat mai sus, au lucrat cu astfel de fervoare. Se apropie momentul în care va fi proclamată solemn restaurarea monarhiei franceze și odată cu aceasta se va restabili fosta împărțire în moșii și întregul vechi regim în ansamblu. Pe măsură ce pornim de la presupunerea că întreprinderea actuală a prietenilor regelui se va dovedi pe deplin reușită, rezultă că Ludovic al XVI-lea sau al XVIII-lea își va datora prețioasa coroană numai eforturilor nobile ale glorioților săi cavaleri, mașinațiunilor neobosite ale slujitorilor minciunii. și superstiția și, pe lângă aceasta, serviciile tuturor celor care păstrează amintirea unora dintre privilegiile de care s-a bucurat cândva sub umbra folosirii greșite a sceptrului. Și maiestatea sa nu va lipsi de a pecetlui cu semnătura sa înțelegerea, care, la rândul său, nu va lipsi să-i fie oferită de supușii săi loiali la urcarea sa pe tron și îi va restaura pe ei, precum și pe el însuși, în manierele lor respective. , onorabile, utile și preferențiale, în măsura și în aceeași formă în care existau înainte de invazia regicidelor și canibalilor rebeli.

Don Quijote ai monarhiei, luptând pentru ea, au acționat cu o oarecare dexteritate pentru a-i înșela pe republicanii severi. S-au dovedit a fi suficient de descurcăreți pentru a folosi cazul unei încălcări reale a dreptului sacru al suveranității poporului, pentru a prezenta indignarea față de acțiunile guvernului responsabil pentru această încălcare, pentru a juca bine rolul unei opoziții energice, ceea ce ar fi trebuit să fie poporul însuși în acest caz și în alte cazuri, foarte frecvente .când s-au comis astfel de încălcări. De dragul dreptății, trebuie să recunoaștem că nimeni nu a acționat vreodată cu mai mult talent în apărarea principiilor libertății popoarelor, că niciodată nu s-a manifestat cu atâta fervoare și curaj rezistența la o încălcare tiranică în chiar momentul acestui fapt. încălcarea și în fața contravenienților înșiși, în timp ce aceștia din urmă s-ar putea opune adversarilor.

460

vârfuri de o forță foarte formidabilă. Fără îndoială, regaliștii le-au spus conducătorilor noștri din acea vreme multe astfel de adevăruri pe care patrioții nu ar trebui să le dezvăluie, sau mai bine zis, pe care patrioții înșiși ar fi trebuit să le exprime în acele circumstanțe. Aceste strigăte împotriva inamovibilității, împotriva realegerii corespundeau strict liniei principiale! Rezistența la încălcări era responsabilitatea directă a republicanilor! Apărătorii instanței au pus problema acestei rezistențe legitime; l-au ridicat atât de potrivit, atât de oportun, atât de abil, ajustându-se la tonul potrivit, încât capcana ascunsă în spatele ei n-ar fi fost observată dacă nu ar fi fost neîncrederea pe care o inspiră în mod constant acești oameni curajoși, dacă nu ar fi perspicacitatea că unii patrioți mai păstrau și acea împrejurare că crima nu poate decât să se dea de la sine într-un fel sau altul. Democrații și-au dat seama că ar trebui să insiste, împreună cu „oameni decente”, pentru eliminarea completă a Convenției, dacă împrejurările sunt favorabile pentru victoria patriotismului și dacă în ședințele primare ar fi suficiente forțe pentru a asigura alegerea unui noua legislatura, formata din membri impregnati cu un spirit cu adevarat civil. Dar au văzut că, dimpotrivă, aristocrația se bucură de

o influență extrem de mare, datorită patronajului special și exclusiv care i s-a acordat încă de pe vremea lui Thermidor, și că aceasta i-ar asigura, în cazul unei completări. realegerea Convenţiei, reprezentare pur monarhică, care a pus imediat pe tron pe una din urmaşul lui Tarquinius şi, prosternându-se smerit în faţa lui, se va retrage. Prin urmare, s-a hotărât pe bună dreptate ca, oricât de grave ar fi erorile pe care republicanii erau îndreptățiți să le reproșeze Convenției, ea trebuie totuși susținută în această situație critică, pentru că membrii săi ar trebui, fie și numai din motive de securitate personală, să protejeze integritatea Republicii, să folosească noua sesiune pentru a-și corecta greșelile și a-și reda patriotismului puterea, pentru a nu-l pune în pericol într-o măsură atât de mare încât să se poată ridica mai mult atunci când va veni timpul să aleagă noi reprezentanți ai oameni.
După cum am spus deja, crima se trădează de la sine, iar în comportamentul oamenilor bine crescuți nu a fost greu de observat urechile proeminente ale ticăloșiei. Acești apostoli imaginari, cu atâta înflăcărare, cu atâta râvnă și așa, se părea, apărând sincer principiul suveranității poporului împotriva încălcărilor, l-au încălcat în același timp în cel mai scandalos mod, alungând din primar patrioții autentici și sinceri. adunări prin intermediul a tot felul de insulte şi dezonoare. Apoi, în ziarele lor, au fost tipărite în mod proeminent discursuri jalnice, exemple de elocvență, discuții luminate, în care dreptul la suveranitate s-a dezvoltat în toată puritatea moralității democratice; și chiar lângă ea, sub influența unei mâncărimi care a determinat să se vorbească despre obiectul celor mai prețuite dorințe, care părea atât de aproape, s-au pus dovezi că
461
fiaffiü noi luptători pentru cauza libertății - de fapt, lachei deghizați stângaci ai coroanei.
Voi prezenta aceste dovezi aici - cele mai interesante din problema mea, deoarece materialele anterioare s-au ocupat doar de cauze, iar acest lucru a făcut lumină asupra rezultatelor; este o dovadă directă și fizică a unei conspirații care ar trebui să provoace alarmă în Franța, un plan indubitabil și serios de a ne întoarce pe rege.
Dacă am văzut un republican, indignat de faptul că senatorii sunt gata să-și îndeplinească intențiile cu baionete, scrie, ca și Courrier républicain al 25-lea Fructidor: prietenii noștri. Și francezii nu vor deveni niciodată ienicerii sultanilor”, aș considera acest lucru instructiv. Dar nu aș vrea să văd cum scrie aceeași persoană pe 17 a aceleiași luni: „Se vorbește despre proclamația lui Ludovic al XVIII-lea, care se pare că mărturisește marea moderație a acestui suveran. Cei care l-au cunoscut găsesc în el virtuți care prevestesc un om capabil să-și facă țara fericită.”
Nici eu nu inspir încredere în intențiile celui care, pe de o parte, scârțâie: „Judecătorul suveran își exprimă voința, iar criminalul numără voturile” („Courrier Français” din 26 fructidor), iar pe de altă parte. , ne răsfățește cu o poveste alegoric, al cărei sens este că „crinul și trandafirul erau decorul grădinii. Deodată, tulpinile li s-au rupt. Plantele otrăvitoare le-au luat locul, iar vârtejul uzurpator care le-a distrus domnește cu impunitate în grădină. Dar chiar și anul acesta, crinul și trandafirul trebuie să înflorească din nou” („Courrier Français” din 25 fructidor).
Mai degrabă, să rupem vălurile care ascund dorințele prețuite ale tuturor acestor domni.
„A fost necesar să lăsăm regatul să meargă de la sine (parcă ar fi spus țăranul, vorbind cu preotul său). Când un păstor este ucis, ce se va

întâmpla cu turma? Devine prada atât a câinilor, cât și a lupilor: iată republica pentru tine ”(„ Courrier Français ”din 21 fructidor).
„Să lăsăm la uitare data de 10 august. Am sărbătorit cumva aniversarea lui. Istoria va judeca care au fost oamenii care au făcut această revoluție, de ce au făcut-o și care au fost victimele și rezultatele ei” (La Quotidienne).
Recent, cineva se certa cu mine, argumentând că nimeni nu ar îndrăzni să dea vina pe această zi grozavă. Acest cineva nu a vrut să țină cont că în Franța ei știu să acționeze rapid.
„Maria Teresa de Bourbon este fiica nefericitului Ludovic al XVI-lea, o victimă a compasiunii, este cea mai perfectă prințesă din Europa. Nenorocirile ei înclină spre ea toate inimile sensibile. Charlotte I - îi spun ei într-o odă foarte frumoasă - nu toți francezii s-au sufocat în ei înșiși
4G2
amabil... Oamenilor le este ridicol să se ofere să schimbe această victimă plină de compasiune cu patru prizonieri de război, foști deputați ”(„ Courrier Français ”de 21 și 30 de fructidor,” Messager du Soir ”de 1 sans-culotide).
De asemenea, se manifestă un viu interes în raport cu doamna d'Orleans, domnii de Panthievre, Montpensier şi Beaujolais26 („Courrier Français” din 21 Fructidore).
Același lucru este valabil și pentru Prințul și Prințesa de Conti27 („La Quotidienne” din 3 sans-culotides).
„Unii oameni care candidează ca republicani se laudă că sunt patrioți din '89. Dar oare nu știu acești republicani că patrioții din ’89 au jurat să păstreze monarhia constituțională?” („La Quotidienne” din 28 fructidore).
„O laudă înaltă a reformelor înțelepte ale guvernului regal al Danemarcei, care, spun ei, nu este mai rău decât guvernul republican al Franței” („Courrier Français” din 28 fructidor).
„Se pare că oamenii s-au săturat de suveranitatea lor” („La Quotidienne” din 29 fructidor).
Foarte importantă este remarca „că la Paris s-au exprimat între 400 și 500 de voturi pentru rege” („La Quotidienne” din 29 fructidore).
„Este curios că francezii timp de un secol le-au reproșat englezilor că l-au executat pe Carol I, iar acum ei înșiși merită un reproș de la englezi pentru uciderea lui Ludovic al XVI-lea” („Messager du Soir”, 1 sans-culotide).
„O, atenieni! Când noi, ca și tine, ne vom bucura de pace sub stăpânirea lui Pericle, mă voi angaja să găsesc mii de francezi care să-l egaleze pe Alcibiade al tău ”(Courrierrépublicain, 1 sans-culotides).
„Sub regi, nu eram atât de nenorociți; acționând contrar bunului simț, putem realiza că ne vom dori întoarcerea monarhiei ”(„ La Quotidienne ”, 3 sans-culotides).
„La Quotidienne” din 4 sans-culotides. Articolul, intitulat „Buletin de St.-Cloud.”, spunea cum „mai mulți senatori au luat masa cu hetaire în apartamente, unde era plăcut să simtă sub picioare parchetul, pe care se plimbase cândva regina, pe care au avut plăcerea. de trimitere la schelă, să-i ia locul dacă se va ivi ocazia”.
Toate acestea, desigur, sunt bârfe nerușinate. Dar par slabi în comparație cu îndrăzneala nestăpânită a apostolului înflăcărat al tronului și fanatic al monarhiei, care fără ceremonie a spart ferestre și a cerut deschis întoarcerea regelui. Acesta este autorul Ventrilocului (The Ventriloquist), un ziar format în întregime din

răzvrătiri despre deficitul și costul ridicat al necesităților de bază, pe care îl folosește ca pretext, în timp ce esența reală a ziarului său, motivul său constant, este
rotaţia singurului domn şi stăpân. Vom vedea sei-
463
timp ce caracter scandalos au luat aceste provocări nestăpânite, săvârșite în mod liber în fața agenților guvernului republican, și este destul de ciudat că în asemenea împrejurări a rămas fără aplicare o lege, încă neabrogata, o lege justă și necesară, pedepsitoare. prin moarte pentru propuneri directe de restabilire a puterii unui tiran .
„Sub rege, stomacul meu nu a fost niciodată condamnat la dieta pe care este forțat să o suporte acum și de aici concluzionează că regele este mai bun decât Convenția. În curând voi vorbi ca stomacul meu” („Ventriloque”, N 1).
„În loc de 750 de regi și 500.000 de regi pe care i-au născut, este mai bine să ai un singur rege, ca în trecut. Să dispară această rasă murdară, împuțită și lacomă de regi și regi și vom fi iarăși, ca în trecut, tot anul cu pâine: soțiile și copiii noștri vor primi pâine ”(Idem).
„Fără îndoială că 750 de regi sunt 750 de flageluri ale rasei umane, voraci, distructivi, devastatori. Ar trebui să fie doar unul. Singurul rege, investit cu toată plinătatea puterii de stat, este interesat să o păstreze și să vegheze asupra păstrării ei” (Idem).
„Nu, domnilor deputați, nu vă mai putem ține: avem nevoie de un rege, înțelegeți bine asta” (Idem).
„Oare chiar pentru asta ne-ai lipsit de regele nostru, ne-ai luat regimul monarhic, pentru a ne aduce asemenea jigniri și jigniri? O, despoți proști, dați-ne înapoi acest rege, dați-ne înapoi această monarhie salutară, sau în curând o vom da noi înșine înapoi” („Ventriloque”, nr. 2).
„Ieremiad despre răscoalele din iunie și iulie 1789*, despre năvălirea de la Versailles și răpirea regelui de către parizieni, în noaptea de 5 spre 6 octombrie, despre întemnițarea regelui în Tuileries, și apoi, și apoi, etc., etc. etc.” (idem).
„Înainte de a relua un regim de teroare care oricum este sortit eșecului, este mai bine să faci un efort asupra ta, dacă este necesar, de dragul poporului, renunți la mania ta pentru suveranitate, muncești din greu pentru restabilirea regelui. Căci numai regele -autocratul ne poate da pâine, dă-ne cu ea. Și atunci vei vedea că toți oamenii, amintindu-și doar de faptele bune pe care se vor considera datori ție, îți vor ierta crimele.
„Căci, nu vă înșelați, nu puteți împiedica restaurarea monarhiei, francezii sunt însetați de asta. Nu ne poți împiedica să ne întoarcem regele, la fel cum ne poți împiedica să luăm o bucată de pâine la dispoziție. Țineți pâinea sub pază, așa cum l-ați ținut pe tânărul nostru rege. Dar domnia ta s-a încheiat cu moartea lui. Regele care-i urmează, Ludovic al XVIII-lea, este liber, independent și la îndemâna ta.
* În original, o greșeală de scriere - 1799,
4H
shi lovituri. Îl sunăm. El nu va rămâne surd la chemările noastre. În ciuda ta, îi vom deschide granițele. Inima și brațele lui ni se vor deschide. Deși nu suntem vrednici de asta, el ne va lua sub aripa lui. Vom vedea gloria națiunii franceze, acum stricate de crimele a mii de oameni care nu l-au înlocuit niciodată pe regele nostru, reînvie și strălucește cu o strălucire strălucitoare. Toți, luați împreună, nu

posedau măcar una dintre virtuțile care îl împodobesc și îl deosebesc pe rege, iar această virtute este că el își hrănește poporul, adică păstrează liber și deschise toate căile de aprovizionare cu hrană a poporului ”(“ Ventriloque ”, N 3).
„Cu toate acestea, putem spune în apărarea noastră, dacă este încă posibil, că majoritatea francezilor au păstrat sentimente de dragoste și loialitate față de regele lor, pe care teroarea l-a forțat să le ascundă și că multă vreme le-a fost frică să trezească mânia călăilor care ne chinuiesc. Dar au comis atâtea crime, s-au arătat capabili de lucruri atât de josnice... Această foame care ne devorează, împotriva căreia ne răzvrătim, este completarea sistemului lor insidios și distrugător: după aceea nu mai trebuie să socotim cu orice ”(„ Ventriloque”, nr. 4).
„Avem nevoie de un rege, iar voi (deputații) aveți nevoie de pași către spânzurătoare” (Idem).
„Du-te și totul va fi bine. Căci națiunea își va primi decența, banii și regele înapoi” (Ventriloque, nr. 6).
„Nu sunt atât de dușmani ai monarhiei încât, în timp ce alungă cuvântul însuși, ei să nu caute să pună stăpânire pe ființă; ucigându-ne pe regele, au creat cinci regi. Adevărat, le fabrică în așa fel încât fiecare să aibă speranța de a deveni pe rând unul dintre ei. Prin urmare, este mai degrabă invidie, rivalitate, decât aversiunea față de monarhie” (Idem).
„Este de interzis tuturor legislaturii să aleagă cinci capete pentru a le încorona cu coroana puterii executive supreme, cu excepția cazului în care, în general, aceste cinci capete cad pe ghilotină înainte de a ajunge în coroană” („Ventriloque”, nr. 7) .
Iată o colecție mai mult sau mai puțin completă a celor mai izbitoare abominații tipărite recent de campionii restaurării tronului. Este izbitor cu ce obrăznicie sunt propovăduite aceste urâciuni și în ce măsură această obrăznicie dezvăluie intenții secrete, a căror execuție nu va fi amânată.
6. Reducerea celorlalți oameni, a căror viață va fi cruțată cu bunăvoință, în sclavie, mai îngrozitoare decât orice sclavie cunoscută nouă din analele istoriei lumii.
Despre această nouă condiție a francezilor, supusă noului jug al regilor, nobililor, clerului și altor grade privilegiate de orice fel posibil, nu putem decât să speculăm, cunoscând trăsăturile caracteristice acestei varietăți a rasei umane.

și, de asemenea, că evenimentul îi umpluse de temeri bine întemeiate și îi învățase să ia toate măsurile de precauție pentru ca tirania să nu le scape din nou din mâini; prin urmare, nu avem instrucțiuni scrise incontestabile care să ne permită să ne facem o idee exactă despre tipul de sclavie care ne este destinat în acest caz. În această chestiune, partea criminală s-a ținut mai secret decât în oricare alta. Ea nu ne-a dat încă indicații explicite care să ne permită să prevedem ce fel de regim își propune pentru oamenii de rând sub noua domnie. Precauția ei în această chestiune a ajuns la punctul în care a pictat doar tablouri seducătoare. Proclamația lui Ludovic al XVIII-lea nu era însetată de sânge, prefigura supușii loiali, dacă nu un pui în fiecare oală, atunci încă munți de aur. Dar știm de mult cât valorează promisiunile regilor și nobililor. Ne amintim cu ce blândețe ne-au condus până când au primit de la noi o lecție teribilă care a arătat de ce suntem capabili. De asemenea, știm că principiul lor era axioma lui

Machiavelli (ei credeau că au experimentat adevărul lui în propria piele și că, de aceea, era necesar să-i reînnoiască acțiunea), „că cel mai bun mod de a preveni un popor să devină periculos. este de a le menține în stare de nevoie extremă”; iar zilele nu sunt departe când această îngrozitoare doctrină a fost aplicată în mod constant, deși regii nu au fost încă restaurați, deși influența lor se exercită în guvernarea noastră, cel puțin aparent, doar prin mijlocirea lacheilor lor, iar această împrejurare face involuntar. ne gândim ce s-ar întâmpla dacă guvernul nu ar include lachei, dar proprietarii înșiși și puterea lor ar fi directă, absolută, independentă?... Toate aceste argumente confirmă presupunerile mele, care, mi se pare, ne permit să concluzionam că captivitatea egipteană, situația din primele zile ale barbariei feudale și a negrilor sub barbarie modernă, toate acestea sunt crini și trandafiri în comparație cu acel sistem de cruzime pe care imaginația bogată a noilor învingători nu ar întârzia să-l creeze. Iată un raport cum nu a fost făcut în Convenție pe acest subiect. Și totuși, un astfel de raport ar ajuta la formarea unei judecăți cu privire la modul în care întreaga castă a bogaților ar trebui să fie cruțată, iar raportul meu nu poate decât să surprindă cât de atent Convenția continuă să trateze această castă atât de perfidă după ce a suprimat trădarea lui 13 Vendemière. .
Am descris o boală foarte veche a organismului social al francezilor încă din 1789, când au vrut să prescrie primele medicamente puternice. Am trecut în revistă toate etapele cursului tratamentului. I-am notat pe cei dintre ei când s-au apropiat cel mai mult de metodele de vindecare radicală. Am observat un caz de recidivă sinistră și am analizat în detaliu ravagiile pe care le-a produs. Am luat în considerare și acele etape care erau obligate
466
de urmat, si a intors treptat privirea tuturor, kïo este interesat de soarta patriei, de pericolele extreme care ne amenінta acum. Mă voi ocupa de problema remediilor radicale, dar voi atinge doar ea, pentru că o prezentare detaliată nu s-ar încadra în cadrul unei singure probleme.
Întrucât m-am hotărât să vorbesc aici în numele tuturor patrioților și, în acest scop, să încerc să înțeleg care este opinia lor generală și să o transmit cu acuratețe; întrucât m-am hotărât în principiu să las deoparte toate considerentele tactice și să spun tuturor totul, nu am considerat de cuviință în încheiere să indice ca unic mijloc de mântuire asocierea strânsă și servilă a adevăraților republicani cu cei care rămân la putere și sprijinul. a tot ceea ce fac pentru a guverna. Deoarece ceea ce tocmai am spus este poate destul de dur și din moment ce lucrurile foarte dure trebuie tratate cu o oarecare prudență, cititorul va observa probabil că sfârșitul ultimei mele propoziții sună ca un preambul și, prin urmare, oarecum obscur. Voi încerca să fiu mai clar.
Cititorul poate să fi observat cum în acest articol am avansat ideea că toți adevărații patrioți ar trebui să se unească în jurul membrilor Convenției într-un moment în care regalismul depune toate eforturile pentru a-i expulza, nu fără motiv să se aștepte să obțină cel mai mare avantaj din aceasta. . Am susținut că singura resursă a patriotismului este să le prelungească puterile. Nu am respins toate reproșurile pe care regaliștii le-au făcut membrilor Convenției. Chiar am precizat că multe dintre aceste reproșuri, și chiar și cele mai grave acuzații, fac parte din cele care sunt exprimate chiar și de cei mai sinceri republicani. De asemenea, nu am spus nimic care să dea motive de a

crede că resping tot ceea ce este dezaprobator care se poate spune despre așa-zisa constituție a lui Boissy d'Angles.
Din punctul de vedere al patrioților și al acestui ziar, a te rali în jurul guvernului împotriva mașinațiunilor iubitorilor de monarhie nu înseamnă a te uni cu o supunere oarbă servilă în jurul Constituției d'Angles, care, așa cum voi arăta în curând, este deloc, indiferent ce spun ei despre asta, constituția franceză.
Această asociație de patrioți din jurul Convenției, care, dacă ar fi fost respinsă, Convenția ar fi pierit irevocabil, nu poate decât să devină stabilă și să ducă la rezultate benefice cu condiția ca acei deputați care își păstrează funcțiile în guvern să redevină, mai mult decât vreodată, delegați ai poporului; adică numai în măsura în care se vor întoarce cu siguranță la acel sistem, la acele acte de înțelepciune, geniu, măreție, regenerare și virtute cu care Convenția a strălucit în timpul frumos al gloriei sale.
Această asociere durabilă va avea loc doar dacă partea cea mai sănătoasă a fostei convenții merită din nou să fie
zi*
467
numele Muntelui, pe care ziarele regale i-l dau din nou cu atâta bunăvoie în ultimele două luni.
Va apărea numai dacă majoritatea deputaților onești vor fi de acord să recunoască public că s-au lăsat intimidați de insolență și crimă și că au decis să urmeze din nou chemările virtuții și sugestiile binelui public, așa cum au făcut-o înainte. 9 Thermidor ♦.
Ea va apărea numai dacă reprezentanții cinstiți ai poporului, în orice nouă poziție în care s-ar afla, sub orice nou nume politic pe care ar fi nevoiți să-l accepte, își amintesc în cele din urmă de datoria lor și reflectând asupra faptului că nu și-au îndeplinit-o. în raport cu naţiunea franceză, folosiţi noul termen care le-a fost acordat pentru a-şi corecta greşelile şi nenorocirile poporului.
Va apărea numai dacă nu vor continua să-i lase pe patrioți într-o stare de incertitudine pentru o lungă perioadă de timp, creând impresia că aceștia fac manevre între două partide și vor să o suprime pe una și pe alta și să conducă mizând doar pe forța militară. Dacă s-ar stabili cu fermitate că aceasta este într-adevăr intenția lor, i-ar determina pe republicani să decidă să se salveze singuri.
În sfârşit, această unire se va realiza numai dacă, în ciuda tuturor constituţiilor d'Angles, reprezentanţii unui popor suveran se vor întoarce la posturile lor, pentru ca de data aceasta să se întoarcă în sfârşit şi să se îndrepte neîncetat spre sfântul, principalul, eternul, indiscutabilul social. principiul națiunilor, încălcat atât de blasfem în ultimul proiect al codului politic de legi care ni s-a prezentat: scopul societății este fericirea universală.
Am promis că voi demonstra că constituția d'Angles nu era deloc o constituție franceză. Acum este momentul să o faci.
Ca primă dovadă o voi cita pe cea dată de vorbitorul care a studiat protocoalele. Potrivit acestui raport, 800.000 de persoane au aprobat proiectul de constituție. Aceasta nu este în niciun caz majoritatea unei națiuni de 25 de milioane de oameni.
S-a stabilit și este bine cunoscut faptul că la 10 august 1793, exact 8.000 de delegați de la întâlnirile primare au sosit la Campus Martius, purtând protocoale de aprobare a constituției din acel an. Fiecare delegat ar putea fi considerat a reprezenta aproximativ 600 de alegători, ceea ce înseamnă 4.800.000 de alegători. Astfel, dacă este o regulă în aprobarea unei constituții ca, dintre cele două texte

propuse, să se acorde preferință celui care a primit cele mai multe voturi, rezultă că doar Constituția din 1793 continuă să fie Constituția franceză.
♦ Vezi mai sus, p. 16 [p. 444 din această tola].
468
Toată lumea își amintește de indignarea provocată la un moment dat de comportamentul lui Saladen30, care a trimis două constituții, 1791 și 1793, la mai multe departamente, cu următorul anunț: „Alege”. Toată lumea își amintește că nu mai puțină indignare a provocat propunerea lui Lacroix31, celebrul predicator al regalismului, acum membru al corpului legislativ, care a cerut și Constituția regală din 1791, Constituția democratică din 1793 și a treia, aristocratică.
constituție, pe care a propus-o și care avea multe în comun cu Constituția din 1795. El a vrut ca unul dintre cei trei cu cele mai multe voturi să câștige. Dar chiar și cu această propunere, Constituția din 1793 a câștigat împotriva Constituției din 1795 și este cu adevărat nemaivăzut că preferința ar trebui acordată celui cu cele mai puține voturi.
Și dacă ne uităm la substanța acestor 800.000 de voturi exprimate pentru Constituția din 1795, reproducând circumstanțele în care au fost exprimate, devine clar cum ar trebui evaluate.
Aceste 800.000 de voturi constau în mare parte din voturi regaliste și o mică parte din voturi patriotice.
Să vedem cât valorează vocile regaliștilor și cât valorează voturile patrioților.
Regaliștii urăsc și disprețuiesc Constituția, o batjocoresc și o aprobă, pentru că orice ar fi ea, cum vor să o folosească și cât timp o vor lăsa să dureze, le este indiferent. Ei au un scop mai important - să preia guvernarea, să folosească alegerile pentru a asigura transferul întregii puteri a poporului în mâinile coaliției lor. Și știu foarte bine ce vor face cu Constituția odată ce vor reuși.
Patrioții consideră că această constituție este contrară tuturor principiilor egalității și libertății pentru care au luptat timp de șase ani. Dar cei mai energici dintre ei sunt în închisoare, iar restul sunt sub opresiunea teribilă a regaliștilor, iar acest lucru nu permite patrioților să meargă la întâlnirile primare, unde, totuși, nu au nici suficientă putere, nici suficientă libertate de opinie. a putea discuta, a scoate la iveală viciile Constituției.pentru a pune întrebarea, este legal să se propună o nouă Constituție atunci când există o Constituție aprobată în unanimitate de popor, care în niciun caz nu a cerut modificarea ei și, pe dimpotriva, a cerut energic si solemn implementarea lui? În această poziție, patrioții simt nevoia să se agațe de ceva, chiar de umbra Republicii, pentru a preveni planurile distructive ale regalismului – acesta este sensul aprobării lor.
Așa că nici una, nici cealaltă parte - nici campionii monarhiei, nici fanii libertății - nimeni nu a aprobat-o sincer.
469
Mai mult, regaliștii înșiși spun că sunt încrezători în corectitudinea calculului a 800 de mii de aprobări, bune sau rele.
Pentru a dovedi afirmația mea că această Constituție nu poate fi în niciun caz considerată Constituția francezilor, ar trebui să o iau în considerare în toate detaliile pentru a-i dezvălui esența. Munca asta m-ar duce departe și am amânat-o până la o altă problemă. Aici îmi va fi suficient să afirm că, întrucât constituția este în mod evident și inevitabil construită pe principiul imoral că „sfârșitul societății

este fericirea celor bogați, a intrigătorilor și a celor ambițioși”, aceasta (omul liber nu va ezita sa spui asa) este detestabil.
Dar trebuie să dovedesc două lucruri. În primul rând, că Convenția nu avea dreptul să propună națiunii franceze această constituție a bogaților și să anuleze Constituția din 1793. În al doilea rând, și din prima rezultă că Constituția din 1793, care a primit aprobarea a 4.800.000 de voturi exprimate destul de liber, și nu 800.000 de voturi exprimate fără tragere de inimă și fără sinceritate, continuă să fie, indiferent de prima dovadă, singura existentă.
Convenția nu avea puterea de a anula Constituția din 1793 și de a propune alta. În sprijinul acestei propuneri, mă voi referi la Moniteur, rapoartele ședințelor pluviozei 27, 4 și 5 Germinal, anul 3; Găsesc acolo următoarele discursuri, dezbateri și rezoluții:
Sesiunea 27 pluvioza
Bentabol: ... Vă expun în fața dumneavoastră ziarul lui Freron, care conține atacuri la adresa Constituției și încearcă să submineze încrederea și respectul pentru această lucrare, a cărei creare a costat atât de multă muncă; la o lucrare aparținând a 1 milion 200 de mii de soldați care vărsă sânge pentru patria lor... Ea este înfățișată ca creația mai multor răufăcători. Nu acesta este cel mai perfid mod pe care îl poți folosi pentru a o denigra? Fiecare dintre noi trebuie să se pronunțe pentru păstrarea acestei Constituții! 32 (Toți membrii se ridică și exclamă: Da! Da!)
Lindre Dumont: ...Chiar crezi că cei care îți vorbesc cu atâta anxietate despre Constituție chiar își doresc Constituția? Nu, dacă sunt atât de nerușinați încât să semene aici alarme false, este pentru că încearcă să sugereze că cei care au făcut revoluția din 9 Termidor nu vor o Constituție republicană. Citiți hackurile de ziare, Babeuf-urile, ziarele universale și ziarele oamenilor liberi*, acei apărători atât de zeloși ai Constituției, veți găsi acolo contrarevoluție la fiecare pas.
* T. s. ziarele Audouin ("Journal Universel") și Duval ("Journal des hommes libres de tous les pays"),
470
Audouin: ... Ești departe de ei.
André Dumont: ... Cetăţeni, să lăsăm deoparte toate suspiciunile cu privire la intenţia de a distruge Constituţia. Știți cine sunt acești oameni, care exprimă suspiciuni simulate și rostesc discursuri insidioase? Ei sunt cei care nu vor pace, care vor să fim în permanență într-o stare de neliniște. Ai jurat credință Constituției, poporul a aprobat-o și nu este în intențiile tale, așa cum nu este în puterea ta, să schimbi ceva în ea (Adunarea se ridică simultan în acord).
Legendre: ...Ei vorbesc despre Constituție. Dar cine va ataca Constituția? Sugestii goale!
Sesiunea 4 germinale
Klose l34. Ar fi periculos să nu observăm greșeala făcută de Sieyes35. Niciun reprezentant al poporului nu se poate îndoi de legitimitatea Constituției din 1793. Dacă nu ar fi adevărata expresie a voinței poporului, nu am auzi plângeri despre ea după 10 Termidor, când Franța și Convenția Națională erau libere? Deși avem și trebuie să avem libertate de opinie, cer ca emigranților, care sunt urmăriți din toate părțile, să nu li se permită să spună că Republica Franceză nu are Constituție (aplauze).
G o s s u n : 36 ... Cer cuvântul în apărarea Constituţiei democratice din 1793.

Mai mulți membri: Nu există nicio dispută cu privire la Constituție, nimeni nu o atacă.
Legendre: A pune la îndoială legitimitatea Constituției înseamnă a o distruge (aplauze universale).
Si ee s: ...Acum sunt creditat cu o intenție pe care nu o am. Se spune că am vrut să distrug Constituția. Nu am vorbit despre Constituția din 1793. Dacă mi se va cere părerea mea despre Constituție, voi spune că, întrucât a fost adoptată nu în această sală, ci în adunările populare, este demnă de respect și nu poate fi atacată. Aceasta este părerea mea.
Sesiunea 5 germinal
Legea privind protecția ordinii de stat, asigurarea siguranței publice, guvernarea republicană și reprezentarea națională.
Sectiunea I. Art. 1. Incitarea la jefuirea proprietății private sau publice, la acte violente împotriva cetățenilor individuali, la restabilirea monarhiei, la revolta împotriva autorităților locale, împotriva domnitorului republican
471
revolte pe străzi și în alte locuri publice, îndreptate împotriva suveranității poporului și a Constituției din 1793 aprobată de popor și reprezentare națională, încercările de a intra în Templu și de a comunica cu prizonierii deținuți acolo sunt esența crimei.
Artă. 2. Cei acuzați de aceste infracțiuni vor fi arestați și judecați la instanța penală ordinară. Dacă juriul îi va găsi vinovați, vor fi condamnați la deportare...
Acest lucru va provoca o mare surpriză viitorului istoric și va fi una dintre împrejurările importante care vor face posibilă evaluarea corectă a Convenției! Aceste declarații unanime repetate în favoarea păstrării Constituției din 1793! Acele promisiuni solemne de a nu o încălca niciodată! Aceste legi, pedepsindu-i pe cei care ar îndrăzni să ridice cu îndrăzneală vocea împotriva ei! Și totuși, doar câteva luni mai târziu, același senat, cu propriile sale mâini, a răsturnat această structură populară, pentru a o înlocui cu un set de regulamente, extrem de severe pentru cea mai utilă și mai numeroasă clasă și extrem de blândă pentru cei nefolositoare și copii ai norocului răsfățați!
Considerând acest cod de subjugare pe care urmează să-l asum, nu mă voi opri, ca regaliștii, numai asupra punctelor referitoare la cei cinci regi ai Directorului executiv, pe listele civile ale acestor regi, prevăzând 10.983 livre pe zi, sau 4 8 000 800 livre pe an pentru fiecare dintre ei și 462 livre pe zi, sau 245 333 livre pe an, fiecărui membru al consiliului legislativ*. Dacă libertatea și fericirea oamenilor nu ar fi, indiferent de aceste laturi întunecate care pătează Constituția, legal îngropate în alte articole, atunci acestea ar putea fi totuși tolerate. Dar este reconfortant că garanțiile Constituției din 1793, aceste legi împotriva celor care le-ar putea încălca, nu au fost încălcate de majoritatea democraților francezi, întrucât păreau încălcate de clica despotică a senatului. Odată ce s-a dovedit că majoritatea republicană nu a votat deloc pentru Constituția din 1795, atunci această majoritate rămâne adevărată, rămâne sincer atașată Constituției din 1793, care singură poate garanta egalitatea și libertatea, care singură corespunde în totalitate și în totalitate. principiul său principal și fundamental: scopul societatea este fericirea tuturor.
Cu atât mai bine dacă este adevărat, așa cum suntem asigurați, că atât guvernul însuși, cât și o parte destul de mare a Senatului inamovibil păstrează în suflet un atașament față de Constituția democratică; că nu așteaptă decât sfârșitul domniei clicei care îi asuprește, pentru a

aduce respectul cuvenit acestei Constituții; și că secretul prețuit al guvernului este conținut
* Scrisoare de la Pétion de Chartres, tatăl fostului primar al Parisului.
472
în următoarea scrisoare a lui d'Armonville37, pe care o voi transmite aici, fără a distorsiona expresiile fine în care este compusă, şi corectând doar puţin unele dintre terminaţiile cuvintelor şi semnelor de punctuaţie, în loc să se distreze subliniindu-i ortografia proastă. , așa cum face „Courrier républicain” în număr de la 2-a sans-culotide.
Armonville către Bertrand Levier și alți camarazi de nenorocire, victime ale furorismului
„Paris, 21 fructidor III al Republicii
Prieteni, știți că Convenția și-a deschis ochii asupra comportamentului crud al furoristilor și s-a declarat în repetate rânduri apărătorul patrioților care sunt asupriți sub numele de teroriști, care este dat tuturor republicanilor, chiar și războinicilor libertății. . S-a dovedit că furoriștii îi numesc teroriști doar pe cei care i-au terorizat pe emigranți, regi, regaliști, papiști, speculatori, cumpărători - în general, toți dușmani ai poporului. Așa înțeleg păcatele tale și ale mele. Am fost mai norocos decât tine, am scăpat de acest potop de contrarevoluție, care nu a putut dura decât foarte puțin, pentru că excesele sale împotriva Convenției au ajuns la limită, iar Convenția a hotărât să nu te lase exterminat, sau putrezind în închisori. , sau a făcut victime ale asasinatelor legale în conformitate cu dorințele criminale ale acestor oameni, care sunt în căutarea sângelui tuturor republicanilor. Da, prietenii mei, voi și toți cei care vă împărtășesc soarta v-ați câștigat pe deplin respectul Convenției. Toți membrii săi au jurat să vă fie patroni și protectori. Op a jurat că va grăbi să vă ajute și să vă rupe lanțurile, și nu lanțurile delapidarilor și hoților. Nu poți fi judecat decât după codul penal care te justifică, căci crimele noastre sunt doar crime împotriva dușmanilor Republicii. Dar timpul lor a trecut. Convenția s-a săturat să fie jucăria acestor monștri. Îl îngrozesc, a intrat într-o luptă de moarte cu ei. În urmă cu câteva zile, o asemenea bătălie a fost dată emigranților care nu au jurat credință preoților și care au depus jurământul, dar au renunțat la jurământ. Vă trimit două ziare să vă consolați, înlănțuiți, care în curând vor fi învinși solemn, spre rușinea și dezonoarea tuturor dușmanilor voștri antipatrioți, supărați că nu vă pot bea sângele, așa cum anticipau cu bucurie. Dar, din fericire, atacul lor a eșuat, nu se va mai repeta. După o astfel de experiență, vom fi în garda noastră. Convenția înțelege și va înțelege că, pentru a guverna drept, este necesar să se sperie răufăcătorii, regaliștii, papiștii, sângeașii poporului și că este imposibil să guvernezi democratic fără un asemenea terorism, singurul
473
floró și legal: altfel nu va fi decât nedreptate și foamete, doar cea mai groaznică tiranie și sclavie pentru buni cetățeni, ca cei care există de foarte mult timp. Dar această experiență s-a dovedit a fi necesară și utilă și pentru francezi, dintre care fiecare individual nu era încă suficient de revoluționar. După părerea mea, această dată va fi favorabilă atât pentru ei, cât și pentru revoluție. Din păcate, nu s-a putut lipsi de sacrificii, care, bineînțeles, în timp vor fi compensate; cei asupriți să nu tânjească să se răzbune pe asupritorii

lor, care merită doar disprețul republicanilor, sau o luptă reală și serioasă dacă este provocată de regaliști.
Da, prietenii mei, aveți răbdare. Convenția a oprit complet contrarevoluția. Robia ta nu poate dura. Cauza ta este cauza Convenției, cauza armatelor noastre și, în sfârșit, cauza comună a tuturor republicanilor. Vor să ne extermine pe toți, pentru că toți suntem patrioți. Bine! Vom fi salvați împreună. În zilele următoare, va fi dată lovitura republicană, provocată de inamicii noștri. În curând vor fi zdrobiți, iar Republica va triumfa, la fel ca toți patrioții. Salutări democratice fraterne, tuturor, victimelor furo-riștilor.
Semnat: Armopville, reprezentant al poporului.
Vă îndemn să aveți răbdare în fața persecuției care a stârnit dragostea și recunoștința patriei voastre, care în curând vă va proclama solemn nevinovăția, care a fost persecutată sub puterea furorismului.
Această mea culpa marenimă ar trebui să aibă curajul să le rostească tuturor membrilor cinstiți ai Convenției. Ar trebui să recunoaștem, cu toată sinceritatea și inocența lui Armonville, că încă din perioada notorie Thermidorian au fost înșelați. A fost necesar să recunoaștem împreună cu el că aprecierea pe care au dat-o față de comportamentul lor anterior a fost falsă și că le-a fost smulsă de viclenie răutăcioasă. Era necesar să spunem împreună cu el că experiența îi învățase prudență și că această experiență se va dovedi utilă oamenilor în viitor. A fost necesar să recunoaștem împreună cu el că au permis să aibă loc contrarevoluția și că pericolele care îi amenințau personal îi obligau să recunoască nevoia de a o opri. A fost necesar, împreună cu el, să sesizeze urgența eliminării insultelor aduse virtuții, patriotismului. A fost necesar să recunoaștem împreună cu el că este necesar să descurajăm criminalitatea și să revenim la stăpânirea DEMOCRATĂ,
♦ Mea culpa (lat.) - recunoașterea vinovăției, pocăința (Prim, traducător).

singura răsplată potrivită pentru munca lor îndelungată, pentru isprăvile lor glorioase republicane, singurul guvern pe care au dorit întotdeauna să-l obțină și pe care l-au realizat deja.
Patrioți! Numeroși democrați împrăștiați în această vastă Republică! Concentrează-ți atenția pe ziarul meu independent. După un naufragiu, vă ofer această tablă de salvare. Apucă-te de ea. Adunați-vă în jurul acestei nave de pasageri a democrației. Nava este cu pedală. A suferit unele daune superficiale, dar rămâne nevătămat în cel mai important mod. Răbdare! Am nevoie doar de câteva zboruri pentru a vă duce pe toți acolo. Să ne unim, să formăm încă o dată o alianță formidabilă impresionantă împotriva ticăloșilor. Să aducem virtutea înapoi pe pământ. Vom veni în ajutorul celor slabi și dezavantajați.
Să ne amintim că am făcut o revoluție doar pentru a remedia relele care chinuie lumea, pentru a pune fiecare om în locul care îi este de drept, pentru a elimina dezordinea și sărăcia generală cauzate de instituțiile dezgustătoare, pentru a suplini lipsa cumplită din care este majoritatea și să distrugă excesul opresiv al minorității pentru a atinge scopul societății, care este fericirea universală. Da, scopul acestei revoluții este prosperitatea pentru toți, educația pentru toți, egalitatea, libertatea, fericirea pentru toți. Acesta este scopul nostru. Iată ce aproape am realizat; aceasta este ceea ce avem de realizat din nou. Soldații libertății! Nu trebuie să îngăduim să se împlinească promisiunile solemne date vouă...nu trebuie să vă lipsim de răsplata meritată cu atâta vitejie și prețul sângelui vărsat!a fost

promis și este doar o răsplată justă pentru unii și împrumuturi publice pentru alții. . Bărbat puternic! Mâini puternice și pline de energie! Vei fi eliberat de gândul că, în schimbul muncii tale atât de utile societății, s-ar putea să nu primești nici măcar ceea ce ai nevoie pentru a trăi.
Să renaște totul, să fie inspirat și aprins cu foc nou din apropierea acestui nou avânt al patriotismului, care a fost îndepărtat de atâta vreme de la adevăratul său scop. Fie ca orice descurajare să se risipească la vederea unui nou plan de acțiune care ne va asigura că luăm calea cea mai scurtă și nu ne mai rătăcim.
Iar voi, reprezentanți ai poporului, vă gândiți doar să ajutați această mișcare, și deloc să o împiedicați. Acesta este singurul tău mijloc de mântuire. Ascultați vocea poporului și fiți doar executori ai voinței lor. Îl vei auzi spunându-ți că vrea fericirea tuturor; ajută-l să-l câștigi legal. Drept răsplată pentru aceasta, oamenii vor ierta

voi că ați fost la un moment dat executorii voinței unui popor fals, un popor minoritar, un dușman crud al unui popor vast, nenumărat, acel popor căruia îi datorăm totul și care merită totul. Drept răsplată pentru aceasta, oamenii adevărați te vor salva de dinții unui popor lacom și carnivor, a cărui răutate continuă să te amenințe latent, în ciuda tuturor beneficiilor pe care le-au primit cândva de la tine. Oricare ar fi măsurile de precauție pe care le-ați lua împotriva rabia lui, nu vă imaginați că nu mai sunteți în pericol de a fi mușcat; nu crede că te poți salva de ea fără ajutorul și sprijinul constant al oamenilor adevărați. V-am subliniat deja acest lucru: un popor fals și opresiv are forțe rebele foarte largi și foarte numeroase. Furia lui a atins punctul culminant și, împreună cu gândul la pierderi iremediabile care îl așteaptă în caz de înfrângere, îl va determina să comită cele mai extreme și teribile acțiuni. Reprezentanții acestui popor fals au abilități considerabile, îi vor epuiza complet înainte de a abandona în sfârșit proiectele lor dezastruoase. Ei vor testa totul pentru a-și îndeplini diferitele amenințări îndreptate împotriva ta. Ți-au aruncat următoarea amenințare, pe care au găsit-o la Montesquieu: oamenii (bogații) vor veni cu furie, sau alta: pedeapsa va urma imediat după încălcarea opiniei publice („oameni cumsecade”). Vei putea râde de aceste amenințări doar atunci când vei chema cu sinceritate masele plebei, nenumăratele și nestăpânitele falange ale sans-culottelor. Dar rețineți că puteți conta pe un ajutor serios de la ei doar dacă le oferiți, dacă le arătați de aproape, acel pământ promis, pe care altfel îl vor putea cuceri în curând împreună cu alți Moise.
Gracchus Babeuf
TRIBUNA POPORULUI,
sau Apărătorul drepturilor omului 38, Gracchus Babeuf
nr. 35
Scopul societății este fericirea tuturor (Declarația drepturilor omului (1793), art. 1)
Conspirație împotriva tribunului. Fouche din Nantes în fruntea conspirației. Scopul conspirației este de a priva Tribuna de încrederea de care are nevoie pentru a servi oamenii. Pe baza acestui fapt, el consideră acest atac o chestiune foarte importantă și își conduce apărarea cu atenție și larg. – Motivele acestei conspirații. Ea provine din momentul în care Tribuna a refuzat să se vândă la dreapta

guvern si scrie in spiritul si sub cenzura lui. – Ce mijloace a folosit Fouche pentru a pune împotriva celei de-a 34-a ediții a Tribune des

Populares obișnuiții cafenelelor, tot felul de grupuri și ziare din toate partidele, și anume: populare, guvernamentale, patriciene și regaliste. - Adevărul este în fața fostului deputat de Nantes. Câteva cuvinte către Charles Duval, care, deși recunoaște Tribuna drept un adevărat republican, îl numește imprudent. Câteva cuvinte către Real și Mee, care i se adresează doar cu abuz. Câteva cuvinte către Jaquin, care îl numește regalist. - Dovada că Duval nu prea se înțelege pe sine, că Mee și Real, ca avocați pentru „oameni cumsecade”, nu merită prea multă atenție și că Jaquin este doar un sclav inferior. - Luptă specială cu Lebua, Prietenul poporului. Aceasta este o chestiune mică. Dă doar motive să ne amintim de Gracchi, care au acționat în Prima Prairie, și de moartea eroică a martirului Joseph Lebon. - Louve (Sentinel) intră în arenă. Nu este foarte sigur pe cine ar trebui să expună în persoana Tribunei. Ezită dacă să-l numească terorist sau regalist, care, după el, erau Marat și Robespierre, sau un mincinos deștept, sau un nebun. – Opinii unanime asupra hackurilor minore ale ziarelor. – Naivitatea și simplitatea patrioților care spun public că adevărurile proclamate de Tribună trăiesc în inimile tuturor, dar că acesta este secretul lor și că nu ar fi trebuit să-l divulge atât de devreme. – Tribune demonstrează că nu au avut niciodată secrete; că singurul pericol este să pară că au taipa sau să se creadă că o au; că politica de bun simț este de a face poporul conștient de ceea ce își dorește și de a lupta cu oamenii împotriva tuturor forțelor de oprimare. „Tribunul dezvăluie un presupus secret și demonstrează că face ceea ce trebuie. – Tribune anunță că numărul său real poate fi ultimul. „O reproducere exactă a situației noastre groaznice. Învierea morților glorioși, confirmând că numai dezvăluirea completă a întregului adevăr ne poate ajuta să ieșim din această situație. - O tranziție importantă. O notă despre „LOrateur Plébeien”. Istoria acestui ziar Ce trebuia să fie și ce a devenit. Apostazia rușinoasă a redactorului său. - Cum opresc patrioții înșiși să critice Constituția din 1795? Cum a fost ea declarată pur aristocratică în Parlamentul englez? - Despre Directorul executiv și lingușirile risipite pe el. Tribunul, încă ghidat de principii, exprimă opinia că, dacă membrii săi nu urmează exemplul lui Agis și Cleomenes, toți merită moartea. Tribuna nu critică atât de mult Constituția în vigoare, nu propune atât restaurarea Constituției răsturnate... cât apelează la instituțiile plebeilor. – Contemplarea filozofică a epocii prezente. Aceasta este una dintre acele perioade grozave notate în Cartea Timpurilor, în care un număr mic de averi colosale au înghițit multe

477

mici, drept urmare o revoluție în sistemul proprietății și o revoltă generală a majorității sărace împotriva minorității bogate sunt inevitabile. - Necesitatea apariției tribunilor pentru a fi primii care să tragă un semnal de alarmă și să proclame tuturor aceste mari adevăruri. - Compararea situaţiei de la Roma la plecarea spre Muntele Sacru şi alegerea lui Lucius Junius, zis Brutus, ca tribun, cu funcţia noastră. Ce discursuri a ținut atunci, adresându-se oamenilor și asupritorilor lor? Plebeii romani nu au găsit aceste discursuri prea neglijenți. Comportamentul în împrejurări similare a altor tribuni ai poporului care s-au dovedit a fi demni de acest titlu: Cassius Viscedlinus, Terentilius Arsy, Sicius Dentatus, Kanulei, Icilius, Manlius Capitolinus, Licinius Stolon și Sextius, atât Gracchi, cât și Rullus. - Tribunii Franței, predecesori ai autorului acestui ziar. Nu au cerut o lege agrară. Ei au înțeles mai bine adevăratul sistem al fericirii sociale, care constă doar în adevărata egalitate. Cum este

egalitatea faptică, care în practică a fost implementată cu succes de marele tribun Lycurgus și, în teorie, foarte obscur afirmată de mediocru tribunul Iisus Hristos, oarecum clarificată de Jean-Jacques Rousseau și Diderot, cum a devenit ea subiectul înaltului? eforturile tribunilor Robespierre, Saint-Just, Armand din Meuse și Antonelli. – Principiile acestui sistem sunt singurele adevărate și singurele incontestabile. Chiar și oamenii care sunt cel mai puțin stricti în materie de moralitate au fost nevoiți să le aducă tribut. Orații în comemorarea memoriei lor rostite de Reynal, Tallien și Fouchet din Nantes. – Un rezumat concis al marelui Manifest care urmează să fie proclamat pentru a restabili adevărata egalitate. Nevoia ca toți francezii nefericiți să meargă la Muntele Sacru sau să formeze un fel de VENDEA PLEBICĂ.

Gracchus Babeuf către Fouche din Nantes39

Paris, 17 Brumaire, anul 4 al Republicii CETĂȚEAN,

„Apărătorii poporului și poporul însuși ar trebui să fie străini de acea diplomație care se pretinde a fi înțelepciunea machiavelica, de acea politică ipocrită, potrivită numai tiranilor, la care patrioții au recurs în ultima vreme și care i-a lipsit de cele mai frumoase roade ale victoria lui 13 Vendemière. Reflecțiile bazate pe multe exemple m-au făcut să cred că adevărul ar trebui să fie doar clar și nedisimulat. Adevărul trebuie spus mereu, trebuie făcut public, întreg poporul trebuie să fie conștient de ceea ce privește interesele sale cele mai importante. Toate ocolirile, toate prefacerile, tot felul de conversații confidențiale într-un cerc îngust sau printre așa-zișii luminari duc doar la sufocarea energiei, la faptul că opinia publică rătăcește,

478

şovăielnic, căzând în incertitudine, nepăsare şi servilism, iar aceasta permite tiraniei să se consolideze nestingherită. În mod invariabil ghidat de convingerea că nimic mare nu poate fi realizat altfel decât împreună cu întregul popor, cred, de asemenea, că pentru a face ceva cu ei, este necesar să le spunem totul, să le arătăm constant ce trebuie făcut și să nu ne fie atât de frică de inconvenientul publicității folosite de politicienii vicleni, cât să se bazeze pe o putere enormă, care are întotdeauna prioritate față de orice fel de politică... Trebuie să ne gândim cât de multă putere se pierde dacă opinia publică este lăsată într-un stat. de apatie, fără hrană și scop, și cât se câștigă, dacă îi entuziasmezi activitatea, luminându-l și arătându-i un scop anume.

Consider că este necesar să reproduc aici aceste argumente, cetățean, căci tu ești cauza tuturor hype-ului care s-a ridicat împotriva mea și împotriva bietului meu număr 34. Scolii tăi au fost cei care au apărut aseară oriunde s-au aflat patrioții și au încercat să-i întoarcă pe toți împotriva acestui eseu. Vă repet aceste argumente, căci mă măgulesc cu speranța că merită pe toți cei prin care ați dori să-mi slăbiți principiul principal: într-un moment de pericol extrem, cel care caută numai binele poporului să nu recurgă. la trucuri.

Probabil că nu te voi converti la credința mea. Nu pretind că sunt. Dar poate că nu ar trebui să încerci să mă blestești sau, ceea ce este aproape același lucru, să aduci blestemele fraților mei asupra mea doar pentru că nu reușești să mă convertești la credința ta. Nu trebuie să te consideri infailibil, așa cum eu nu pretind că sunt. Cu atât mai puțin ar trebui să te bazezi pe mijloacele tale obișnuite, adică pe trucurile și viclenia pe care le consideri necesare pentru a asigura victoria justiției asupra fărădelegii. Cu toate acestea, repet, trebuie

să te bazezi pe aceste fonduri, că dacă ești de acord cu tine în ceea ce ești mândru, și anume că în ultimele 15 luni ai intrigat constant în favoarea democrației, atunci experiența nefericită demonstrează că eforturile tale sunt nicidecum nu au avut succes. Deci, este foarte probabil să fi luat direcția greșită. Deci nu mă poți învinovăți că am încercat să iau o cale complet diferită. Prin urmare, nu trebuie să pretinzi atât de hotărât că îmi dai lecții și dreptul de a mă denigra peste tot dacă nu vreau să te supun.
S-a vorbit prea mult la un moment dat că ești mentorul meu. Sunt prea mândru să permit aprobarea unei asemenea noțiuni.
'* Circumstanțele m-au forțat să reproduc această tiradă. Dar sper că adevărurile conținute în ea sunt atât de importante încât să nu provoace senzații de sațietate.

a fi în opinia publică. Dacă ai sperat că această falsă invenție a dușmanilor poporului ar putea deveni realitate, te-ai înșelat. Sunt gata să accept orice sfat de la concetățenii mei. Dar nu vreau să se transforme în instrucțiuni. Știți că conversația noastră de două sau trei ore din 14 Brumaire a fost oarecum așa? Luați-vă de cap să vă amintiți cum ați jucat rolul de mentor și puneți-mă în postura de mentor. Stima mea de sine a suferit din cauza asta!...
Și într-adevăr, ce umilință pentru cineva care se considera iluminatorul țării sale să vadă că altul încearcă să-l lumineze el însuși, convingându-l de preferința pentru propriile idei! Există oameni care sunt excelenți în exprimarea gândurilor altora; Mărturisesc că nu sunt unul dintre ei. Nu arăt cu nimic într-o ținută închiriată. Sunt îmbrăcat doar când sunt în propria mea rochie și nu aș fi primul care mă recunoaște dacă mi-aș lua în cap să mă îmbrac în cele mai frumoase, dar străine pene.
În consecință, cetățeanul Fouche nu a avut niciun motiv să-mi întoarcă aseară obișnuiții tuturor cafenelelor patriotice. Sunt foarte bucuros că, cu trei ore mai devreme, am avut martori precum Antonelle40 și alți doi cetățeni; pot depune mărturie despre toate acțiunile sale prealabile, reproșuri adresate mie că nu i-am depus problema pentru cenzură înainte de a trece la presa; a adăugat că, drept recompensă pentru unele reduceri, îmi va primi un abonament de 6.000 de exemplare din Directoratul Executiv, că ar trebui să merg pe urmele lui Mee și Real, care, după părerea lui, sunt oamenii adevărați ai momentului și că el, Fouche, se va angaja să plătească cele 4 sau 5 mii de livre pe care le-ar costa tipărirea numărului meu, cu condiția ca acesta să fie publicat numai după ce a fost cenzurat.
Ești foarte bogat, Fouche. Când am fost trimis în exil în Nord, am găsit posibil să-mi încredințez copiii patronului tău. Au venit la tine. Le-ai dat odată 10 franci. Aceasta a exprimat toată simpatia dumneavoastră pentru familia respectabilei victime a patriciatului. Astăzi sunteți gata să donați între 4.000 și 5.000 de franci pentru a înăbuși anumite adevăruri. Este mult mai aproape de inima ta.
În urmă cu un an, sub guvernul de atunci, o altă persoană se ocupa de treburile presei, și nu tu: era Laptopa41. Mi-a scris. Îi păstrez scrisorile și pot prezenta propuneri asemănătoare cu ale tale, pe care mi le-a făcut mai insinuant și mai delicat decât tine. Nu mi-ai scris; dar mi-ai vorbit în prezența lui Antonell și a lui. Îți dau același răspuns ca Lapteva. Nu am nevoie de un cenzor, un corector sau un prompter: prefer să fiu persecutat dacă este necesar. Nu vreau să mă acord cu toți Mee la unison și mă voi încăpățâna să dovedesc, în ciuda ta, că a venit vremea când ar trebui spus orice adevăr.

Puteți conspira cu actualul guvern: se știe că fiecare guvern conspiră. La rândul meu, declar că și eu particip la conspirație. Dar nu în al tău.
Nu o poți distruge, indiferent cât de mult ai trimite spionii tăi.
Dacă acest mesaj ar putea fi citit de patrioți, le-aș spune aici: amintiți-vă că acum un an am avut mai multă dreptate decât toți iacobinii la un loc. Am cerut cu voce tare aprobarea Constituției de atunci. Dacă atunci ar fi cerut același lucru, ar fi salvat oamenii și pe ei înșiși. Și ei, dimpotrivă, mi s-au opus de mult timp, au făcut constant eforturi pentru a amâna implementarea acestei Constituții. În cele din urmă, au recunoscut că am fost mai perspicace decât ei și și-au adăugat vocile lor la ale mele. Prin gura lui Barère și Audouin, ei au cerut instaurarea urgentă a unei ordini constituționale. Dar era deja prea târziu. Câteva zile mai târziu, societatea lor a pierit, a fost distrusă. Prin urmare, cererea lor nu mai era valabilă.
Acum nu este momentul să amânăm. A trecut vremea când puteai să aștepți. Ei spun că opinia publică trebuie lăsată să se maturizeze. Este deja destul de matur. Oamenii suferă prea mult din cauza necazurilor lor, care au ajuns la extreme; nu le mai suporta. Cel mai sigur mod de a-l ajuta este să-l conduci în luptă cu dușmanii săi, cu toți cei care îi provoacă suferință.
A-l face să aștepte mai departe înseamnă a ne asigura că forța distructivă care ne devastează țara cu o viteză înspăimântătoare crește în fiecare zi, trimițându-ne pe fiecare dintre noi pe rând la moarte, la un chin lent și teribil.
Vai de cel care-și păstrează calmul și propovăduiește răbdarea la vederea unei vederi atât de dezastruoase.
Activitatea extremă cu care tu, Fouche, îmi împiedici eforturile patriotice, nu mă poate împiedica să fac publică această scrisoare.
Ceea ce vorbim aici este prea important pentru patria și pentru onoarea mea. Această scrisoare va confirma în ochii patrioților observațiile pe care le au despre tine. Sunteți în contact cu cei care sunt pro și cei care sunt împotrivă. Te strecori în toate petrecerile. Nu ai vorbit în momentele de pericol. Ai rămas la suprafață cu toate interdicțiile și doar uneori te-ai prefăcut urmărit: oamenii nu știu ce să creadă despre tine.
Arată-te acum pentru a răzbuna insulta adusă ultimei Constituții.
Acesta pare a fi un caz excelent. Nu ai rostit niciodată un cuvânt în apărarea constituției democratice. Ce act de curaj din partea ta, din partea tuturor celor care vor să te susțină, va fi un strigăt puternic împotriva celor care invadează capodopera lui 11-ty42.


Prietenii mei, guvernul vă va sprijini Când a fost nevoie să apărați Constituția poporului, guvernul a fost împotriva voastră: de aceea ați tăcut cu înțelepciune.
Semnătura: G. Babeuf
Nu este greu de văzut ce împrejurări au dus la apariția acestei scrisori. Al 34-lea număr al meu a produs o revoluție în sensul deplin al cuvântului. De îndată ce a apărut, de îndată ce au avut timp să o citească, a fost recunoscută ca fiind incendiară, ultrarevoluționară, o torță a anarhiei și un os de dispută aruncată printre patrioți. În aceeași zi și în următoarea, în grupuri, în cafenele, în ziare, s-a auzit doar numele Tribunei Poporului și epitetele: răzvrătit, răzvrătit, necaz, necaz - i-au plouat la fel ca ploua mereu peste toti

tribunii, pentru ca el voia sa fie ceea ce erau aproape toti, incepand cu cel care si-a facut fuga in Muntele Sacru43, si terminand cu cei ce au inceput sa se vanda sub domnia lui Opimius, ucigașul Gracchi 44.
De unde o asemenea ardoare? Singurul motiv este că Fouche din Nantes a preluat chestiunea.
De ce a luat-o? Evident, pentru că îl interesează ca opinia publică să fie informată doar în spiritul guvernării; pentru că intenționa să fie sufletorul meu și corectorul meu ca recompensă pentru 6.000 de abonamente la Director; și pentru că nu doream nicio îndemnare, sau corecturi, sau mită.
Acest caz prezintă mai mult interes pentru societate decât s-ar putea crede. De aceea, în ciuda aversiunii mele față de tot ceea ce pare a fi atacuri personale, în ciuda deciziei mele ferme de a nu transforma acest ziar într-o arenă de polemici, sunt absolut obligat să zdrobesc sofismele care pot avea un efect periculos asupra minții patrioților și pentru a respinge calomnia care mă poate priva sunt parte din încrederea pe care trebuie să o păstrez în interesele patriei.
Acea parte a intrigii, care privește motivele care au dat naștere dorinței de a încheia o înțelegere cu mine și metodele prin care au încercat să o încheie, este deja cunoscută. Rămâne să demasc micile intrigi la care s-a recurs după eșecul acestor negocieri pentru a face tot ce scriu odios, din moment ce și-au pierdut speranța de a mă face să scriu așa cum și-au dorit.
De asemenea, voi lovi și pe asistenții horloders, care au îndeplinit cu supunere instrucțiunile pe care le-au primit de la negociatorul principal în cafenele și în alte locuri. Trebuie să-i pedepsesc și pe mâzgălitorii care au încercat obsequios să îmbrace în fraze frumoase acuzațiile imaginare aduse mie de un om care, se pare, va conduce de acum înainte biroul opiniei publice.
Îi cunoaștem pe acești acoliți care și-au îndeplinit sarcina cu atâta râvnă. Odată ce au îndeplinit funcții mai demne-482
prieteni ai libertății. Unii dintre ei au fost prietenii noștri. Îi vom ierta dacă vor dovedi că au fost înșelați. Dar îi vom numi public, îi vom îmbrăca într-unul din acele costume noi care, făurite de propriile noastre mâini, nu se uzează repede, dacă suntem convinși că au servit cu sclavie intrigii, seduse de momeala lui. oarecare câștig personal.
Charles Duval45, Jaquin46 și tu, Mee47, ciudat patriot din 89, vino mai aproape, te voi arde. Nu veniți dintr-o dată pentru a trata mai bine cu toată lumea. În primul rând tu, Charles Duval.
Spuneţi, cetăţean, după ce aţi exprimat remuşcări faţă de magnificul anunţ al reluării Tribunei, pe care l-aţi plasat cu bunăvoinţă în al 7-lea număr al dumneavoastră din 14 Brumaire; spuneți că „nu vă este frică să declarați că părerea dumneavoastră despre problema noastră este opinia tuturor adevăraților prieteni ai Republicii și că toată lumea dezavuează declarațiile neglijente care pot reaprinde torța discordiei, pot ajuta regalismul și distrug patria . .." Mai departe, că "acuzați public că dezavuați în numele patrioților acest ziar nepăsător, care poate deveni o torță a războiului civil..."
Acum voi accepta acuzațiile voastre de la fiecare dintre voi. După aceea, îți voi răspunde imediat. Vino, Jaquin.
În „Journal du Matin, de la république française”, pe care îl tipăriți pe st. Nicaise, în numărul al 12-lea scrii, „că problema noastră este un pamflet cât se poate de nerușinat și extrem de rebel; că fiecare rând al lui este dictat de o sete nesățioasă de anarhie; că regalismul are mari speranțe în această nouă făclie a disputei; că „Procurorul” („L’Accusateur Public”) și presupusul „Curier republican” („Courrier

républicain”) au făcut mai puțin pentru contrarevoluție decât am făcut noi și ne răsplătiți cu epitetul luxos de violent. agitator al gloatei”.
Un moment de răbdare. Se retrage. E rândul tău, Mee grasă, grea și stângace.
Aceasta este ceea ce ați înfățișat pe hârtie în „Patriote de 89” din 17 Brumaire.
„Dacă aș fi regalist, aș găsi o modalitate bună de a ridica prețul acțiunilor mele, aș face-o astfel încât Chouanii să poată spune într-o zi de pe podium: „Teroriștii ridică capul; nu te mai poti indoi de existenta coluziei lor stricate. Ele provoacă distrugerea Constituției pe care ați decretat-o. Ei cer public Constituția din 93: unul dintre jurnaliștii lor a formulat recent în mod clar o astfel de propunere etc.” Dacă aș fi fost regalist, aș fi făcut sau aș fi ordonat să fac acel număr dezgustător care tocmai a fost publicat semnat de Grakh Babeuf.
Serios, domnilor, ați cântat bine unul cu altul! Diferite credințe se îmbină și, judecând după asemănarea izbitoare a frazelor tale, este clar că dacă ne lipsim de sufletori, atunci tu
31*
483
cazul este diferit. Aveți o influență deosebit de mare a moralității actuale, ale cărei principii admirabile pot fi rezumate în următoarele cuvinte: pace, armonie, odihnă, odihnă, în ciuda faptului că aproape toți murim de foame; dar după șase ani de efort pentru a câștiga libertatea și fericirea, se hotărăște în sfârșit că poporul va fi învins; ați ajuns la concluzia că totul trebuie sacrificat pentru pacea unei minorități; că majoritatea există în această vale doar pentru a oferi minorității bucuriile vieții. Trebuie să îndure totul și să nu se plângă; nu ar trebui să contrazică în niciun fel clasa aleasă, care nu ar trebui să audă nici cel mai mic murmur, în timp ce această clasă are plăcerea să ia măsuri pentru a se asigura că în curând % din oameni să fie expulzați din rândurile celor vii.
„Acum nu este momentul să stârnești mințile”, spui tu. „Avem un guvern, trebuie să îi dăm timp să se dovedească.” Răspund că nici oamenii nu mai au timp să moară de foame, să se descurce fără lemne de foc și fără haine. Eu spun că și-a vândut ultimele cârpe pentru a mânca, că nu mai poate mânca pentru că nu mai are nimic de vândut și că totuși prețurile la toate cele mai de bază necesități devin din ce în ce mai inaccesibile; Spun că toate acestea nu pot continua și că este permis să te plângi de guvern dacă nu este în stare să schimbe imediat această crudă stare de lucruri; Eu spun că, din moment ce nu poate face acest lucru, este permis să căutați o cale de ieșire din situație și să o semnalați.
Dar să ne întoarcem la criticile tale, Charles Duval, și să ne oprim pe propriile tale cuvinte: „Trebuie să ne unim”, spuneți, „trebuie să înființăm Republica; este necesar să avem grijă de aprovizionarea și de fericirea oamenilor; este necesar să suprimăm cumpărăturile și entuziasmul, să distrugem regalismul și fanatismul care dau naștere la noi Vendée peste tot...”
Doamne Doamne!! .. Si noi ce facem? Cu asta se umple ziarul nostru. Arată-mi măcar un rând în ea care nu ar avea drept scop înființarea Republicii, garantarea aprovizionării și fericirea poporului, înăbușirea avariției, distrugerea regalismului și fanatismului. Ne găsiți vina pe nedrept și ne ordonați să facem ceea ce am făcut deja. Editor al Ziarului Poporului Liber, ați citit numărul nostru?

În articolul care urmează celui în care ne criticați, ați afirmat: „Nu este nevoie de o lovitură de stat pentru ca guvernul să cadă. Dacă este rău, dacă sub ea drepturile oamenilor sunt încălcate sau ignorate, dacă sub ea nu există egalitate, care este singurul scop al unei revoluții raționale, dacă, în cele din urmă, sub ea libertatea publică și individuală este distrusă și, în consecință, fericirea oamenilor este redusă la nimic, atunci opinia publică nu o va sprijini și se va prăbuși de la sine; revolta mintilor

va deveni universal și îi va da o lovitură de moarte. Opinia publică a dominat și va domina întotdeauna lumea."
De data aceasta, amândoi ne certăm și suntem de acord. A ta, dacă permite, mi se pare, presupunerea că guvernul nostru poate fi rău; ca DREPTURILE PERSOANELOR DE SUB SA POATE FI ÎNCĂLATE SAU IGNORATE; ca EGALITATEA - SINGURUL SCOP al unei REVOLUTII REZONABILE - sa lipseasca sub el, ca, in sfarsit, libertatea publica si privata sa fie distrusa sub el si, in consecinta, fericirea poporului sa fie redusa la nimic. Dacă admiteți o asemenea posibilitate, trebuie să recunoașteți, ca o consecință necesară a acesteia, dreptul de a transforma o presupunere într-o certitudine, dreptul de a lua în considerare dacă guvernul în cauză este cu adevărat rău sau nu. Dar mi se pare că într-o asemenea considerație este inevitabil să începem cu instituțiile care stau la baza acestui guvern. Dar acest lucru vă aduce, alături de mine, la necesitatea și deplina posibilitate a unei considerații cu totul libere a fundamentelor mașinii politice. Și între timp pe pagina anterioară mă învinovățiți pentru ceea ce am făcut. Afirmați că orice guvernare proastă, doar pentru că este rău, se va prăbuși de la sine, sub influența opiniei publice defavorabile, pentru că atunci răscoala minților se va generaliza și îi va da o lovitură mortală.
Charles Duval! Mă recunoști cu bunăvoință ca un bun republican cu intenții pure. Din partea mea, cred la fel despre tine. Dar daca nu eziti sa ma numesti imprudent, pot spune ca nu te pricepi la logica. Dacă ar fi de ajuns să răsturnăm guvernele rele, limitându-se la faptul că sunt rele, să aștepți până când opinia publică va înceta să le favorizeze, asta ar fi foarte convenabil: nu ar trebui făcut nimic pentru a le ajuta să răstoarne, ar fi doar răbdare. destul, și cu mult timp în urmă ar fi existat numai guverne bune în lume. Franța nu ar fi rămas 14 secole sub ferula de fier a unei monarhii și nu am fi murit de foame sub stăpânirea crudă și barbară a patriciatului în ultimele 15 luni.
Opinia publică a dominat și va domina întotdeauna lumea. Nu există nimic mai adevărat decât această axiomă. Dar, din moment ce l-ai căutat de la Maximilian Robespierre, care, de altfel, știa aceste lucruri la fel de bine ca tine și ca mine, cred că nu ar fi trebuit să ignori ceea ce adaugă el: „Ce se află în spatele opiniei publice, precum reginele, curtite și adesea înșelat... ce vezi...
2* „Letters a mes commettane", nr. 6, p. 241.

pentru mine, despoții au nevoie de această suverană invizibilă pentru a-și întări propria putere și pentru a face totul pentru a o câștiga de partea lor... ce vai de acel popor care este instruit doar de cei care sunt interesați de moartea lui și că oficiali ai poporului, devenind de fapt stăpânii lui, în plus, se declară pe ei înșiși și educatorii săi.
În concluzie, îți voi spune, Duval, că, dacă nu poți să-ți fundamentați în mod corespunzător gândurile, atunci nu ar trebui să vă certați pe un ton atât de instructiv și cu un aer atât de presupus. Pe de altă parte,

mi se pare că nu se cuvine să vorbești într-un stil atât de înalt; tu, care nu ai fost niciodată persecutat... tu, mereu atât de precaut încât nu ai atras niciodată atenția lui Nero, Mariev, Sullus .. / 8 tu, care niciodată nu ai dat dovadă de curaj mai mult decât ți s-a ordonat... tu, toți a fost tăcut ori de câte ori siguranța ta personală o cere. .. ție, care ai strigat mereu cu voce tare despre crimele unui dușman învins, dar niciodată nu ai vorbit față în față împotriva unei crime investite cu putere. Ai atunci dreptul să te declari Bătrânul oamenilor liberi? Cum îndrăznești, în numele tuturor patrioților, să proclami dezaprobarea, sau mai degrabă anatema, față de o lucrare pe care nu ai putere să o respingi și care seamănă destul de mult cu toate cele cu care anterior am câștigat ura și persecuția tiraniei și dragostea de toți oamenii cinstiți care mi-au admirat abnegația. Nu este neplăcut pentru tine să ne vezi puternici și măreți pentru că tu însuți ești slab și neînsemnat? Sunteți umilit de înălțimea noastră și ați dori să coborâți trecerea la nivelul dvs. Noi, dimpotrivă, vrem să te ridicăm la nivelul nostru, altfel te vom transfera din gradul de general, pentru care se pare că aplici, pe postul de simplu trăgător sau unul dintre acei soldați care s-au abătut de la unitatea lor, care fie pleacă, fie se întorc, uneori merg înainte, alteori fug, în funcție de pericol sau nu. Cu toate acestea, rețineți că partidul dvs. poate să nu fie partidul nostru și, prin urmare, predarea dvs. nu ar trebui să fie identică cu a noastră. Voi, se pare, adunați în jurul vostru doar republicani - un titlu banal și foarte ambiguu, așa că vă mulțumiți să predicați un fel de republică. În ceea ce ne privește, unim toți democrații și plebeii, aceste nume au, desigur, un sens mai precis. Dogma noastră este democrația pură, este egalitate impecabilă și necondiționată.
În niciun caz nu voi continua atât de mult despre domnul Mee, un fost cetăţean al Fellamesi, un fost Chevalier de la Touche, un fost demn secretar al domniei sale Prinţul de Salma. Va fi suficient dacă îi spun acestui om înalt și gras că nu ar trebui în niciun caz să pună la îndoială ce este un fapt. Toată lumea știe că el este regalist și schuan, că după Frө-
486
pòtìa oi a fost întotdeauna al doilea lor trompetist din 9 Thermidor, și că el și vrednicul său colegul Real, aceste două cizme sunt o pereche, nu au încetat niciodată să fie alături de ei: nu fără motiv, Real ia oferit recent lui Cormatthun49 serviciile sale ca un protector, așa cum i-a sugerat cândva „Observatorului francez” („Spectateur Français”) al lui Delacroix. Se știe că dezgustătorul Meeu, care găsește numărul meu dezgustător, s-a arătat capabil să mă calomnească în toate felurile posibile în „Ami des Citoyens” prin gura lui Tallien înainte de condamnarea mea și că, între timp, el a proclamat acolo un principiu. împrumutat de la Lustalo, folosit de acesta sub forma unei epigrafe: „Pentru fericirea poporului, pentru păstrarea constituției și a libertății, este necesar un război ireconciliabil între scriitori și reprezentanții puterii executive”, el totodată. timpul a luat partea puterii executive împotriva mea, omul care a purtat cu adevărat războiul cu ea. Prin urmare, toată lumea este convinsă că Mee, șeful și corifeul Chouanilor și regaliștilor, nu spune adevărul când susține că dacă ar fi regalist sau shuai, ar face ceea ce fac eu. Afirm că nu ar fi eșuat să facă asta dacă ar fi sperat la succes.
Ieși, tu, Zhaken de pe strada Nikez, nu am timp să te ascult și să mă cert cu tine. Nu ești decât o replică jalnică a celor cărora tocmai le-

am acordat audiență. Nu meriți să mă ocup de tine separat. Din câte le-am spus, poți lua tot ce vrei în contul tău.
3* Ar trebui să scriu prea mult timp dacă aș începe să răspund în detaliu tuturor eroilor care mă atacă. Chiar și tovarășul meu în exil, cetățeanul Lebois M, Prietenul Poporului, mi-a aruncat o mănușă în numărul 80 din 9 Brumaire sub forma unei scrisori adresate lui din Arras, semnată A ... P ..., ceea ce înseamnă Antoine Pottier, fost procuror la Tribunalul Penal al Departamentului Pas-de-Calais. În această scrisoare, Antoine Pottier îl informează pe René-Francois Lebois că l-am declarat public pe acesta din urmă la Arras că este fie regalist, fie vândut guvernului. Cât despre regalist, acest lucru nu este adevărat. Cât despre vânzarea către guvern, nu neg că mi-am exprimat o suspiciune în acest sens. M-am bazat pe faptul că în prospectul său, apărut cu puțin timp înainte de 1 Vendemière, Lebois, vorbind despre Convenție, a recurs la lingușirile cele mai de jos. El a susținut că Convenția a fost doar înșelată; că a făcut răul fără să vrea deloc; că foametea și masacrul, și persecuția patrioților și uzurparea tuturor drepturilor poporului, trebuie puse pe seama briganților care i-au dus în rătăcire; dar că corabia este acum la mal; că prejudiciul va fi reparat; că, dacă reprezentanții actuali s-au dovedit a fi necinstiți, atunci ei nu trebuie înlocuiți din această cauză, întrucât nu se poate fi sigur că se va putea găsi în toată națiunea franceză oameni care ar fi mai puțin necinstiți decât ei; ca să urmeze exemplul depravaților din Capua, care au ascultat de sfatul perfidului și vicleanului Pacuvius și din același motiv, i.e. din cauza incapacității de a găsi oameni virtuoși, care au abandonat decizia de a pedepsi pe senatorii care l-au asuprit și s-au lăsat complet înrobit... Mărturisesc că toate aceste declarații ciudate m-au pus împotriva lui Lebois și nu m-am putut abține să subliniez prietenilor mei că l-am bănuit de complicitate cu cei de la putere.
487
Ajunsesem în acest punct în manuscrisul meu când mi-au atras atenția ziarele din 18, 19 și 20 Brumaire, din care am aflat că toate sectele periodiștilor, fie ele guvernamentale, patriciene sau regale, mă atacaseră deodată. Ce bacanală? Ce zgomot infernal?... Cum s-a putut să-i jignesc atât pe patrioți, cât și pe reprezentanții milionului „de aur”, și pe guvern, și pe prietenii regelui în același timp? Ce religie mă profesez? Pentru toate părțile le este greu să stabilească acest lucru.
Primele numere ale ziarului lui nu mi-au dat niciun motiv să mă răzgândesc. Peste tot am recunoscut culorile guvernului acolo. Cu toate acestea, am dat vina pentru asta pe angajații lui. M-am împăcat puțin cu el când am observat o schimbare în numărul 85, când am văzut cum apără memoria Gracchi, care a acționat la 1 Prairial, își exprimă o părere sinceră despre constituția patriciană, declară că Constituția din 93. este voinţa poporului muncitor şi că celălalt a învins-o asupra ei numai prin dreptul celui mai puternic. M-am impacat cu el si mai mult cand in ultimele zile am vazut ca a fost persecutat concomitent cu mine si pe aceleasi motive.
În același timp, am renunțat la plan, de care mă acuză, nu fără motiv, că am convins un patriot să mai publice o ediție a lui Ami du Peuple, în paralel cu cea publicată de Lebois. A fost pregătit chiar un prospect pentru publicare. I-am schimbat titlul și astfel s-a născut LOrateur Plébéien 51.

Îi aduc un omagiu lui Lebois, deși m-a abuzat în toate felurile posibile. Consider însă că este necesar să furnizez dovezi că acuzațiile sale sunt nefondate.
Parcă i-am acuzat cu voce tare pe Jacobi Ntsev, spune el, apoi i-am apărat.
I-am atacat pe iacobini, care, după 9 Thermidor, nu au vrut să ceară, împreună cu mine și cu Clubul Electoral, aplicarea imediată a Constituției din 93: am susținut că acesta este singurul mijloc capabil să împiedice o reacție. Am început să-i apăr pe iacobini când au făcut această cerere, deși era deja prea târziu.
Sunt corupt și mereu gata să conduc partidul care mă plătește cel mai mult.
Aceasta este o acuzație destul de ridicolă. Uitați-vă la proprietatea mea, la rochia mea, la mobila mea, la rochia și mobilierul copiilor mei, amintiți-vă comportamentul meu în chestiunea celor 6.000 de abonamente la Directorul Executiv. Vezi, de asemenea, dacă există schimbări de principiu în toate discursurile mele.
L-am numit pe Joseph Le Bon călăul Nordului și apoi m-am oferit drept apărătorul lui.
După ce am fost înșelat în jurul lui 9 Thermidor, am fost înșelat, în special, cu privire la Le Bon, fiind indus în eroare de ucigașul său Guffroy. La cererea acestuia din urmă, în a cărei tipografie era tipărit ziarul meu, am publicat un apel din partea soților Arras Chouan, pe care îi consideram buni patrioți. În acest apel, Joseph Lebon a fost înfățișat ca un canibal care a vărsat fără milă șiruri de sânge nevinovat. Când mi s-a dovedit mai târziu că Le Bon era un răzbunător drept pentru oamenii asupriți pe care îi iubea, pe care îi purta în inimă... a, da, m-am oferit să merg la Amiens, din închisoarea mea din Arras, pentru a fac tot posibilul să o scap din mâinile ucigașilor. Nu voi uita niciodată cuvintele sublime pe care le-a scris virtuoasei sale soții cu puțin timp înainte de moartea sa: „Eșafodul este o pernă moartă, iar cel drept,
488
Garda Louve63, după ce a comandat o scrisoare de la IG pentru ziarul său; Versailles, în care sunt acuzat de iacobinism și regalism, iar a doua zi el însuși a vorbit pe larg despre mine și a concluzionat așa ceva, că semăn foarte mult cu un regalist. Mă asigură că Robespierre și Marat erau regaliști, iar eu concurez cu ei. Real și Mee sunt de aceeași părere, dar nu pot fi de acord între ei. Pe 18 mă pun lângă Riche-Srisi54 și mă declară la fel de periculos ca și el, iar pe 20 nu sunt mai mult decât un om cu o imaginație delirante și frenetică, al cărui stil este format în întregime din grosolănie, prolixitate și banalități. În plus, expresiile mele sunt marcate de o șocantă neglijență, de parcă aș fi pretins vreodată purism, limbaj academic sau stil de bună societate, ca M. Chevalier Mee de la Touche. Da, dacă aș putea salva oamenii, atunci ce-mi pasă dacă sintaxa ar avea de suferit în asta, sau dacă i-aș spune adevărul în dialectul faubourgului Marceau? Cetățeanul Louvet nu mă umilește la început așa, el mă prezintă ca pe un impostor deștept care, după ce s-a angajat să scrie pentru oamenii de rând, se pare că nu este cu totul incapabil de acest lucru, dar, în ultimă instanță, încă nu este sigur că nu sunt nebun. Câte greutăți! Câte îndoieli! Câtă ezitare să decidă ce este un om care a făcut deja atât de multe cunoscute despre sine... care a căzut victima unor persecuții uimitoare, ale căror cauze sunt cu siguranță cunoscute de toată lumea... și care propovăduiește doar doctrina care a adus acest lucru persecuție asupra lui!

Democrați!... Nu vă amintiți acum că m-am angajat solemn să observ următoarea mare și utilă regulă: „Cel ce uzurpă suveranitatea poporului să fie imediat omorât de oameni liberi”4*?
Da, este adevărat,
dar ................................................
Știu tot ce vrei să spui. Lasă-mă să spun câteva cuvinte înainte de a răspunde la asta.
Încă o dată vă atrag atenția asupra împrejurării uimitoare în care reprezentanții celor patru partide deschise existente în Franța sunt unanimi în a mă condamna și în a afirma că introduc o scindare în stat. Vom vedea această identitate de opinie printre reprezentanții tuturor sectelor.
adormind pe ea, scapă de toate crimele la care trebuia să fie martor. Spectacolul acestui respectabil martir care merge la execuția sa, însoțit de o mulțime de prieteni în doliu, care i-au dat fatidicului său ultim drum caracter de procesiune triumfală... a urcat cu el până la locul execuției... face onoare. patrioților din Amiens, iar ultimele momente ale vieții Joseph Le Bon va lăsa în memorie o imagine nu mai puțin atractivă decât imaginea lui Socrate bând cucută.
4* Vezi Tribuna Poporului, nr.28, p. 249, vol. II [el. p. 300 din acest volum].
489
Real și Mee sunt indiscutabil susținători ai PATRICIATULUI. Ei au dovedit acest lucru mai mult decât suficient prin loialitatea lor constantă față de „oameni cumsecade”. Atât Mee, cât și Real au declarat „că atac fortăreața patrioților, centrul unității lor și că mă străduiesc să-i dezbin pe toți și să distrug cele mai prețuite speranțe ale tuturor celor care doresc instaurarea Republicii și a democrației” 5* (observăm în treacăt că cuvântul „democrație” arată bine sub condeiul domnilor Real și Mee, cu excepția cazului în care există o oarecare contradicție în a pronunța acest cuvânt în timp ce se numește prieten al Constituției din 1795 în același timp).
Louve și Sentinelle-ul lui, împreună cu Courrier de Paris, sunt, fără îndoială, principalii campioni ai GUVERNULUI, pentru că existența celui dintâi este strâns legată de păstrarea sa, în timp ce celălalt îi oferă cea mai mare laudă într-unul dintre ultimele sale numere. Iar Courrier de Paris, împreună cu Louvet, spun: primul, „că oamenii să-și urmărească prietenii, noile lor tribune”, iar al doilea, „că sunt un impostor deștept care, ca Marat și Robespierre, se preface a fi un terorist pentru a servi cu atât mai bine regalismul.”
Dreptul Journal des Français și al ziarului Perlet55 de a fi numiți apărători ai monarhiei nu poate fi contestat, din moment ce s-a dovedit deja că este succesorul abatelui Poncellon66, iar acesta din urmă a mai spus în numărul său din 20 Brumaire „ că Louvet ar trebui să-și salveze puțin din ura lui față de teroriști din cauza celei pe care o are față de regaliști, ale căror numere în imaginația lui sunt extrem de exagerate. Iar Perlet spune despre numărul meu „că este necesar să deschizi ochii la pericolele amenințătoare”. La rândul său, Journal des Français avertizează „că Tribunele Poporului, Prietenii Poporului, Oratorii Plebeilor concurează între ei în trezirea forțelor elementare care agită poporul și că aceasta anunță o nouă criză. "
În sfârșit, Charles Duval este generalul oamenilor liberi din toate țările. El a ocupat de mult acest post și nici o singură persoană, chiar și cea mai curajoasă, nu o poate contesta cu el. Acest lucru este echivalent cu postul de lider al PLEBIES. Încă, se pare, nu știu deloc

cum trebuie să fie cineva pentru a fi pe plac acestei societăți, căci Charles Duval susține și că deranjez ordinea socială.
Deci din ce sectă aparțin? Cărei caste aparțin, dacă sunt patricieni, susținători ai domnitorului
5* „Journal des Patriotes de 89”, 20 Brumaire.
6* cm. „Le Courrier de Paris”, 20 Brumaire.
7* „L'Orateur Plébéien”, probabil șocat sau speriat să nu fie compromis, din precauție s-a grăbit să scape de povara și 21 de brumaires în primul său număr, care trebuia să iasă doar 1 frimer, pentru a evita orice suspiciune de orice opinii identice cu mine. Vom reveni la asta mai târziu.

Deci, regaliștii și plebeii deopotrivă nu mă vor? Dacă toată lumea mă condamnă și mă respinge în același mod? Din partea primelor trei moșii, asta mi se potrivește de minune, dar am păzit cu gelozie locul proeminent pe care l-am câștigat în ultima. Mi s-a părut că îmi este garantat de aprobarea poporului și de foarte îndelungata mea rușine... Cine m-ar putea lipsi de ea? Ce am facut? Dacă Charles Duval m-ar respinge.. Dar colonelul, se pare, este sprijinit de unii dintre soldați. Voi cita două scrisori care confirmă acest lucru.
Publicarea acestor dovezi va face ca eu să fiu numit din nou neglijent și, poate, acuzat de trădare pentru că am dezvăluit cel mai profund secret al patrioților, sau cel puțin al celor care se consideră astfel. O, ce simpli sunt, acești patrioți!.. Care este acest secret pe care cred că îl au? Sunt de acord că ar trebui să mă omoare dacă nu le demonstrez că nu au niciun secret și că tot răul de care suferim vine din faptul că ei pretind că au unul.
La asta se rezumă marile trucuri ale acestor curajoși patrioți. Se plimbă peste tot, vorbind tare și crezând că vorbesc în liniște: în cafenele, în diverse grupuri și în alte locuri unde se adună oamenii. Și acolo, în prezența spionilor, informatorilor, care, bineînțeles, se înfățișează drept ultra-patrioți, argumentează astfel: „Avem nevoie de tactică. Patrioții trebuie să devină politicieni. Știm bine că toate drepturile oamenilor au fost încălcate și uzurpate. Știm bine că este sclav și nefericit. Dar îl putem salva doar treptat. Ne vom preface că acceptăm guvernul uzurpator. Astfel, îi vom linişti vigilenţa, dar vom adăposti în suflet atitudinea noastră negativă faţă de el. Vom încerca să creștem dimensiunea partidului nostru câștigând treptat opinia publică și, de îndată ce vom fi suficient de puternici, îi vom ataca pe autorii asupririi. Toate acestea sunt spuse cu încredere că nimeni nu le aude, dar între timp este un secret cunoscut de toți: naivitatea și orbirea ajung până în punctul în care acești oameni se convin că acesta este un secret... că domnitorii nu știu nimic despre asta, că nu le scurge nimic, că sunt complet ignoranți... că nu iau măsuri de precauție împotriva consecințelor acestei imitații proaste a lui Machiavelli... că nu este adevărat că avem de-a face cu oameni care sunt capabili să se opună vicleniei cu lor. viclean, împotriva unui necinstit fii de două ori un ticălos. O, ce lucru magnific este politica asta!
Ce se întâmplă cu adevărat? Și faptul că guvernul, care vede toate acestea, se preface că nu vede nimic, și până acum nu se amestecă în nimic. Acea parte a celor două Senate care dorește restaurarea monarhiei, precum și cea care dorește instaurarea tiraniei aristocratice, constată că aceasta

tactica patrioţilor le este destul de satisfăcătoare. Iată cum se ceartă ei. Ei spun că această mână de democrați și revoluționari, care încă nu s-au epuizat și formează singura verigă între oamenii sans-culottes care continuă să se angajeze în treburile statului, ar trebui să aibă voie să exceleze atât cât le place în pretenția lor și așa-zisa diplomație, care constă în a nu se plânge de guvern și a se amăgi cu falsa așteptare a unui moment oportun pentru a-l răsturna. Acesti domni mai socotesc, poate nu fara motiv, ca acest moment nu poate veni niciodata si iata de ce: patriotii, cu sistemul lor de tacere si ascundere, se insela. Ei cred, așa cum am spus, că guvernul nu știe nimic despre speranțele și intențiile lor. De fapt, știe totul. Patrioții mai cred că oamenii își cunosc secretul, că îl prețuiesc alături de ei și li se vor alătura când vor. Și totuși tocmai pentru popor, căruia nu i se mai spune nimic, care nu mai aude nici un mormăit împotriva celor care îi guvernează, tocmai pentru ei secretul rămâne secret. Nu-l cunoaște. Se obișnuiește să sufere în tăcere. Op devine complet indiferent și străin de treburile publice. Devine mai greu în așa măsură încât își pierde deja capacitatea de a se implica din nou în ele. Se îndepărtează de această mână de patrioți activi, iar aceia, singuri și părăsiți, se transformă într-un grup mic, foarte restrâns, de precauți care sunt neglijați pentru că slăbiciunea lor îi face nesemnificativi și neputincioși. Deci această frumoasă politică a patrioților se întoarce împotriva lor.

Guvernul promovează în orice mod posibil această izolare, această separare a patrioților activi de popor. Favorizează tactica tăcerii. De asemenea, susține apatia și înstrăinarea oamenilor de tot ceea ce are de-a face cu guvernarea. Se va încerca, de asemenea, să împrăștie rămășițele patrioților care se află în permanență în mișcare. Va fi chiar de acord să le dea posturi în instituții publice, astfel încât să nu mai formeze asociații care ar putea fi periculoase, ci să devină oameni legați de guvernare și de ordinea socială existentă.

În fine, datorită faptului că nu vor mai fi publicate atacuri violente asupra deținătorilor de putere, oamenii, deja obosiți și necugetate, deprimați de sărăcie, care se va adânci neîncetat, vor începe să se gândească doar la pâine. Vă va permite să creați orice, fără obstacole. De aceea, domnii noștri au judecat, și poate destul de corect, că nu vor mai trebui să se teamă niciodată de o mișcare populară. De aceea pot fi siguri că vor domni cu calm asupra masei înfrânate de oameni.

492

De aceea ei pot conta pe faptul că despotismul absolut, fie el aristocratic, fie regal, se poate instaura cu ușurință și se întărește pentru totdeauna.

Și toate acestea vor fi rezultatul tacticii noastre notorii, al politicii noastre incomparabile.

Aici invit cititorul să ia o scurtă pauză. De asemenea, îl îndemn să acorde o atenție deosebită și calm. Va avea nevoie de asta pentru a aprecia lucrul important pe care mi-a mai rămas să-i spun... Ziarele de genul acesta nu se publică des; și este destul de rar să faci numere ca cea reală. În circumstanțe mai critice, acest lucru nu ar fi fost posibil. În fine, ar fi imposibil să acționezi în acest fel dacă executivul s-ar abona la 6.000 de exemplare cu tine.

Și când ei scriu așa cum am scris eu și intenționează să scrie în continuare, atunci nu este nevoie să scrie mult timp. Ori vei deveni în curând util, extrem de util, ori vei deveni complet inutil, riscând să nu fii niciodată mai util. Acest eseu al meu va fi poate ultimul meu. Ce mi-ar placea!

Ei vorbesc despre regalism. S-a spus că eu, poate fără să vreau, am făcut un serviciu regalismului, făcându-i din nou frică pe cei care erau numiți teroriști și, prin urmare, aturând atenția de la pericolul real reprezentat de campionii monarhiei. Dar regalismul este mult mai aproape de noi decât cred oamenii. El se află în această foame și nevoie generală teribilă, creată artificial, care ne înconjoară. El se află chiar în tăcerea pe care voi, patrioții, văzând atâtea crime deliberate în jur. Oamenii, am spus asta de mai multe ori, văd în Republică și în republicani doar sărăcie și asuprire! Cum poți să vrei să nu fie plin de dezgust față de ei? Monarhiștii, care sunt mereu în alertă, îi șoptesc că monarhia îi va da calm, pace și belșug! Cum poți să vrei ca el să nu-i dea preferință? Nu este oare tăcerea, fără a contrazice monarhiștii și a evidenția acele aspecte ale sistemului de guvernare populară care îl fac preferabil tronului, nu este cel mai bun mod de a sluji monarhia?
Am evidențiat aceste atracții atunci când m-am angajat oamenilor „de a arăta calea către fericirea universală; să-i fie călăuza până la capăt, în ciuda opoziției patriciatului și regalismului... să-i arate care este binele revoluției... să-i demonstreze că poate și trebuie să aibă drept rezultat prosperitate și fericire. , satisfacerea nevoilor tuturor oamenilor ”(vezi „Prospectul meu”).
Acest angajament pe care l-am luat a fost întâmpinat cu entuziasm înflăcărat și cine aș fi și ce s-ar putea spune despre mine dacă nu l-aș îndeplini? Nu, vreau să demonstrez că am luat-o în serios.

Dar cum pot să o îndeplinesc dacă am lipsă de bani? Cum pot reuși dacă sunt limitat în mijloacele principale ale unui scriitor - în independența absolută a stiloului meu?
Maximilian Robespierre, acel om care va fi apreciat în mod corespunzător timp de secole – iar această judecată viitoare poate bine să anticipeze vocea mea liberă – vă va spune dacă este posibil să jucați un rol la fel de important ca al meu, dacă gândul este înlănțuit.
„Secretul libertății”, spune el, „se află în iluminarea oamenilor... .8*
În orice moment, cei care guvernează încearcă să pună mâna pe ziare și toate celelalte mijloace de control al opiniei publice. Acesta este singurul motiv pentru care cuvântul „ziar” a devenit sinonim cu romanul, iar istoria însăși s-a transformat într-un roman. îl rezervă pentru sine ca un privilegiu exclusiv şi îi persecută pe toţi cei care îndrăznesc să concureze cu ea n * ... Din aceasta se poate judeca de ce avantaje se bucură o minciună în comparaţie cu adevărul. O minciună călătorește pe cheltuială publică, zboară cu viteza vântului, mătură cea mai extinsă stare într-o clipă de ochi; este în același timp în orașe și în sate, în palate și colibe; se bucură de orice confort, este servită peste tot; este plină de mângâieri, favoruri și bancnote. Adevărat, dimpotrivă, el merge și merge încet; se deplasează cu greu pe cheltuiala ei din oraș în oraș, din sat în sat; trebuie să se ascundă de ochii geloși ai guvernului; ea trebuie să evite funcționarii, agenții de poliție și judecătorii,3*; este urâtă de toate clicurile. Toate prejudecățile și toate viciile cad asupra ei și o jignesc. Prostia o ignoră sau o respinge. Deși strălucește de frumusețe divină, răutatea și ambiția susțin că este monstruos de urâtă. Moderația ipocrită o numește bigot și inflamator; înțelepciunea falsă o numește obrăzătoare și extravagantă; o acuză o tiranie insidioasă
84 Lettres à mes commettons, nr.6.

94 Mi-am dat seama că atunci când mi-au oferit 6.000 de abonamente.
104 Tânărul care stinge LOrateur Plébéien şi care se angajează să dea sfaturi pare să ştie acest lucru. Căci la pagina 8 a primului său număr, mă acuză de o crimă prin care nu vreau să-mi transform ziarul într-un roman. În opinia lui, ar trebui să mă adaptez circumstanțelor, să mă adaptez la cerințele momentului și să acționez în armonie cu alți jurnaliști republicani. Voi reveni la aceste expresii, sunt foarte interesante.
114 Știu asta bine.
124 Ce s-ar fi întâmplat cu romanul, care mi s-a cerut în schimbul a 6.000 de abonamente.
134 Așa este soarta tribunei mele, căci nu este un roman. Dar nimic! Ne vom asigura că adevărul nostru depășește toate obstacolele din calea lui și, în ciuda dificultăților și întârzierilor, va veni.
494
rutenia legilor si bulversarea societatii 14*. O cucută și un pumnal sunt plata obișnuită pentru lecțiile ei de salvare. Pentru serviciile pe care caută să le presteze oamenilor, ea este adesea premiată cu o schelă. Se bucură dacă în grea ei campanie întâlnește câțiva oameni luminați și virtuoși care îi vor oferi refugiu până când timpul, patronul ei credincios, va răzbuna insultele care i-au fost aduse.
și* Așa este povestea Tribunei mele.
,5# Acest lucru, desigur, este mai convingător decât argumentele ziarului L'Orateur Plébéien, a cărui istorie cred că ar fi potrivit să o expunem aici, precum și să explicăm ce ar fi trebuit să fie și ce are deveni.
În închisoarea Plassey am întâlnit un tânăr care nu era lipsit de abilități și care mi s-a părut atunci impregnat de cele mai stricte principii ale democrației și doctrinei plebeilor. Nu a trecut mult înainte de a 13-a Vendémière, când fiecare republican asuprit se aștepta de la o zi la alta să i se rupă lanțurile. Am vorbit despre ziare care ar trebui publicate imediat. Am convenit cu el că, de îndată ce mă voi întoarce la atribuțiile mele de tribun, va predica pe același ton și va crea un ziar, care a apărut recent sub titlul „L'Orateur Plébéien". Am convenit asupra unui prospect. I-am oferit o epigrafă, el a acceptat-o. Nu am dictat toate frazele acestui prospect, ci i-am sugerat spiritul și i-am notat cu satisfacție demnitatea, caracterul și ideile. Nu ma asteptam sa vad atunci numarul 1, in care nu este nimic, doar cuvinte, lasitate si fleacuri fara sens. Nu înțeleg de ce, publicând aceste fleacuri inutile, a decis mai întâi să declare că va scrie anonim, apoi s-a acoperit cu mantia Evei Demaio. Eve Demaio este încă un nume foarte nou pe orizontul politic, dar cine îl deține nu va ieși din obscuritate împrumutându-l unui tânăr care, într-o anumită măsură, și-a prostituat titlul „L'Orateur Plébéien". Plebeu! Înțelegi întreg sensul acestui cuvânt, creier Eva Demaio? I-a înspăimântat pe dușmanii fericirii universale și, prin urmare, în criticile lor acerbe, te-au echivalat cu mine și te-au așezat lângă mine. Nu ai considerat că este o onoare să fii atacat așa? Nu ai avut curajul să o înduri! Te-ai pregătit rapid să te retragi. Ai început cu un comentariu laș la epigraful tău divin, căruia i-ai răpit astfel toată frumusețea și sublimitatea! I-ai dat o explicație în care nu există bun simț, și ai făcut absolut totul pentru a te convinge că nu-l înțelegi deloc sau că nu ești demn de o astfel de epigrafă. Faceți ziarul exact așa cum mi-ai cerut (pentru 6.000 de exemplare) și nu voi nega că le poți obține deja în locul meu. Titlul de Plebeian pe care ți l-ai dat este o minciună flagrantă: nu ești altceva decât un republican al momentului. Dar cine

și-ar fi putut imagina că tot mă vei critica și îmi vei citi instrucțiunile? Îmi omagi cu generozitate intențiile și ții cont de meritele mele din trecut; dar comportamentul meu prezent pe care îl numești nebunie inexplicabilă. Dar nebunii au numit mereu nebunia ceea ce li s-a părut inexplicabil! Dar cei care sunt capabili să vadă că am un scop și un scop în cel mai înalt grad drept și legitim și că fac progrese bune spre acest scop, nu mă găsesc nici un prost sfânt, nici un nebun... Potrivit ție, eu slujesc regalismul, fără să știu. O, nu mă umili așa! Sunt gata să afirm în scris că, dacă slujesc regalismul, este destul de conștient. Încă mă acuzi că pun în pericol soarta Republicii cu replici, într-adevăr, omule...

495

In regula, atunci! Orice pericol ar putea însoți publicarea adevărului, dar pentru că este atât de demn de respect în sine și pentru că poate aduce atât de mult bine, nu vom înceta să ne sacrificăm de dragul lui. Campionii sistemului aristocratic și acei patrioți pe care au reușit să-i înșele, scriu că formăm un partid al imprudenților. În ceea ce mă privește, eu, la rândul meu, spun că sunt esențiale și care ar deveni benefice în momentele critice... Atunci argumentele mele sunt foarte atractive dacă sunt în stare să pun în pericol soarta Republicii? Nu ai presupune că întreaga Republică ar putea fi amăgită de o nebunie inexplicabilă? Atunci, dacă, în opinia dumneavoastră, replicile mele curajoase ar putea fi salutare în momentele critice, atunci vă întreb, nu sunt acelea pe care le trăim acum? În plus, făcând acest lucru, recunoașteți că încă împărtășiți părerea mea și că doriți ceea ce îmi doresc. În consecință, dezvăluiți și prin tipărire, și foarte stângace, presupusul secret al patrioților. O dai și mai mult spunând că trebuie să se adapteze circumstanțelor și să se adapteze la cerințele momentului actual.

„Cu alte cuvinte”, va spune aristocrația, „acest om este de aceeași părere cu celălalt, cu singura diferență că crede că nu am ajuns încă la timp”. Dar trebuie să vezi că întorsele tale confuze sunt mult mai rele decât frazele mele clare. Oamenii nu te aud, dar mă aud pe mine. Prin urmare, îl trezesc, iar tu îi trezești doar dușmanii, cărora le dai timp ca să poată respinge înaintarea poporului și, ca urmare, timpul lui nu va veni niciodată. În timp ce îi năucesc, îi înspăimânt și, într-adevăr, este posibil ca mie să-mi datoreze unele dintre măsurile care încep să fie luate pentru a aproviziona Parisul cu pâine. Vorbesti si despre razboiul civil... de parca nu-l avem! De parcă războiul bogaților împotriva săracilor nu a fost cel mai crud dintre războaie civile! Mai ales când primii acționează complet înarmați, în timp ce ceilalți sunt fără protecție. Nu vrei un război civil! Și de aceea vrei ca oamenii să moară cu răbdare de foame, de frig, de sărăcie!... O, mai bine dă-le toate războaiele posibile... Mai bine să iasă și să-și măsoare puterea într-o luptă egală cu cei care-l ucid . Un asemenea război avea să ducă în curând la un sfârșit favorabil pentru el și ar pune capăt suferinței majorității. Pentru a garanta mai bine victoria, trebuie, spuneți, să acționați cu dibăcie, să amânați... Amânați! Viclean! Pot să trișez și să amân dacă nu am mâncat timp de 48 de ore? Dacă, când mă trezesc dimineața, nu știu ce să aduc mai întâi să vând, pantalonii mei vechi uzați, sau cămașa, sau redingota ponosită sau pătura mizerabilă? Sau poate vinzi totul deodată? Și nu știu dacă va trebui să mai adaug ceva la asta pentru a obține acea cantitate uriașă de care este nevoie pentru a trăi într-o zi? Și dacă, ce este și mai rău, nu mai am ce să vând?.. Casa este în flăcări, iar când îți spun că, desigur, e nevoie de apă pentru a stinge focul, răspunzi

abuziv că asta e nu e deloc rostul, ce trebuie facut politica! Suntem pe un vulcan în flăcări, iar tu ne propovăduiești răbdarea!.. O, tu care poți îndura și face politică atât de minunat, îți admir calmul. Cred că nu ai experimentat niciodată lipsuri, îți este dureros de ușor să vorbești despre ele. Cred că vederea fratelui meu suferind lângă mine mi-ar fi făcut o impresie destul de puternică și ar fi determinat decizii mai rapide. Dar nu, ei vor să stârpească de la noi ultimele rămășițe de milă și în curând vom începe să ne devorăm unii pe alții.
496
lot de amplificatoare. Conducătorii acestui din urmă vor să-i învețe pe oameni să laude ceea ce este nedemn de laudă, pentru că știu că un popor needucat este în puterea obiceiului și, dacă sunt convinși să respecte ceea ce doresc să întărească, vor să-și consolideze în siguranță puterea; mai ales că se bazează pe acea oboseală de la tot felul de predici și dezgust pentru ei, pe care în cele din urmă oamenii au început să le experimenteze
Tu vorbesc pentru fericire, iar eu vorbesc pentru nenorocire, dacă aceste gânduri adevărate nu au niciun efect. Spui asta pentru că, după părerea ta, ziarul meu este izolat, iar patrioții nu îl aprobă. Taci mai bine: dacă nu cumpără 6 mii de exemplare de la tine, voi avea mereu 100 de cititori pentru unul de-al tău. Lucrarea mea va fi izolată de a ta și de alții ca tine doar până când vei fi mai demn de titlul pe care ai avut curajul să-l iei. Te anunti pompos pentru a ocupa podiumul, unde umbrele sacre ale Gracchi iti apar in ochi. Promiți că le vei imita exemplul și abnegația, că vei contesta puterea obrăzătoare și uzurpatoare, că meriți, la fel ca ei, persecuția și moartea... Și când observi temeri că ai putea să ții aceste promisiuni, te grăbești să te pocăiești înainte de un deceniu în insolența ta inițială. O, acum nu ai de ce să te temi, nimeni nu te va considera prea periculos! La urma urmei, ai făcut eforturi incredibile pentru a distorsiona cuvintele lui Tiberius și pentru a-i împiedica pe oameni să creadă că ai destulă virtute pentru a-i impregna cuvintele în sensul lor literal. Ai scris pe bună dreptate că numărul tău 1 este un răspuns suficient pentru toți cei care te-ar putea acuza că vrei să fii un imitator prea consecvent al ambilor Gracchi. Dar atunci de ce îți dorești (ca și cealaltă persoană despre care am vorbit deja) ca, din moment ce ești atât de mic, să nu mă ridic deasupra ta? Lăsați Tribuna, sugerați, să egaleze pe alți jurnaliști republicani. Cu alte cuvinte: suntem pigmei, pitici și nu vom tolera ca nimeni să fie mai înalt decât noi. Ei bine, nu!... Nu mă voi apleca să-ți fac pe plac. În ceea ce mă privește, fiii Corneliei 58 sunt adevărații mei patroni; Nu voi spune, așa cum faci și tu, că sunt așa doar într-o anumită măsură. Pixul meu nu a fost niciodată doar republican, a fost și va fi întotdeauna democratic, plebeu. Si nu e acelasi lucru, auzi??? Pe bună dreptate se spune că nu ar trebui să existe dezbinări între patrioți. Dar tu ești primul care se izolează și faci ceea ce trebuie. Nu ar trebui să existe diviziune între democrați, plebei; dar în ceea ce îi privește pe simplii republicani, ei nu fac parte din familie: sunt o rasă bastardă, ale cărei dogme permit o mie de schimbări care strica puritatea moralității originare și în urma cărora dispar principiile stricte ale egalității. Dumnezeu, supărat, i-a spus odată lui Adam: Pleacă, te resping. Vă adresez cu aceleași cuvinte și, ca și el, adaug: Întoarce-te numai când ești curățit.
Aștept numărul tău 2. Ar trebui să apară curând dacă, așa cum ați făcut în primul, veți completa trei pagini cu ceea ce ați imprimat deja despre mine în ziarul lui Charles Duval (acest al 2-lea număr a apărut

deja înaintea nostru și, poate, „Al treilea va fii înaintea noastră, căci observ că nimic nu se poate compara cu prolificitatea VORBITORULUI ANTI-PLEBEE.Îl numesc așa fără ezitare.S-a arătat în toată splendoarea sa în numărul 2. Lingușire de bază în fața Directorului, vulgară curtoazie față de toate partidele, figura-

ca urmare a unei experiențe dureroase. Avea dreptate acel aristocrat sau regalist de la Versailles care, într-o scrisoare către Louvet, scria că cei care vor să defăimeze sistemul actual de guvernare nu ar avea nimic împotriva celor care l-ar ataca înainte ca acesta să fi dobândit suficientă putere pentru a rezista singur. 16*. Dă-i acestui guvern ocazia de a câștiga încredere, iar dacă despotismul este suficient de viclean pentru a da puțină pâine oamenilor, el va fi întărit pentru veșnicie. Fii capabil să apreciezi acest sistem încă de la început. Ai curajul să o spui imediat pe numele ei adevărat și să spui oamenilor ce părere ai despre ea. Demonstrează-i atunci că democrația pe care vrea să o câștige îi va oferi nu doar o bucată de pâine, ci o prosperitate deplină, îi va oferi tot ce are nevoie... și poți fi sigur că sistemul tău va prevala asupra sistemelor tale. diverși dușmani și vei asigura victoria poporului asupra lor înșiși. Țineți minte că tocmai în acest moment trei partide - regalismul, aristocrația și democrația - caută toate mijloacele posibile pentru a strânge reciproc victoria asupra poporului. Cu siguranță va câștiga cel din cei trei care în viitorul apropiat va putea garanta cea mai bună stare de fapt și va dovedi mai bine decât ceilalți în avans că va putea duce la îndeplinire o astfel de garanție.
Dar nu este nevoie să amânăm. Trebuie să ne amintim că suntem la datorie, că oamenii așteaptă cu nerăbdare, că chiar nu mai pot aștepta și că pot lua o decizie pripită în favoarea oricăreia dintre părți. Să fie în favoarea partidului popular! Lăsați democrații să pună oamenii de partea lor. Pentru aceasta, să le demonstreze poporului că patricienii, bogații, îi vor ține mereu într-o stare de profundă nesemnificație. Să-i arate clar adevărul că numai democrația îi poate asigura fericirea, că numai ea poate pune capăt imediat acelei stări de sărăcie extremă, pe care nu o mai poate îndura. Să-i fie dovedit fără întârziere acest lucru, iar oamenii, deși cufundați într-un somn adânc, se vor trezi imediat, vor redeveni ei înșiși și vor fi una cu apărătorii lor.
care sunt în arena politică din 1789 — așa este câmpul larg al prostituției în care s-a aruncat ciudatul nostru VORbitor. Lasă-l să se zvâcnească acolo cât îi place, să continui cu asta ar însemna să ne polueze condeiul). Asta înseamnă să lucrezi pentru mai multe ziare deodată. În plus, ceea ce scrii este atât de valoros încât faci ceea ce trebuie prinzându-l de două ori la rând. Deoarece sunteți de obicei de mare ajutor pentru Journal des hommes libres cu materialul dvs., aș putea, din partea mea, să vă dau un sfat: ați plasat la sfârșitul primului număr un articol care a fost deja publicat de Duval, acum ar putea să-i dea începutul aceluiași număr al tău, ca să aibă și el ceva de completat în numărul următor al ziarului său.
,6F "Sentinelle", 15 Brumaire. ·

Viteza de acțiune este cu atât mai necesară cu cât, după cum se spune, regalismul este capabil să organizeze o mișcare sub pretextul combaterii acestei groaznice foamete, a acestui jaf de mare cost universal, pe care el însuși a creat-o. Trebuie să o prevenim, și, prin urmare, nu există timp de pierdut.

Ambitios din toate partidele! Încă o dată veți fi mincinoși. Planurile tale vor eșua, iar cruzimea lor extremă va grăbi sfârșitul atrocităților tale fără egal.
Patrioți! Ești oarecum descurajat, îndrăznesc să spun că ești oarecum laș! Ești speriat de faptul că nu ești suficient și îți este frică de eșec. Dar ai văzut recent și tot ce vezi îți spune că nu te mai poți retrage. Câștigă sau mori! Nu ai uitat că acesta este jurământul nostru. Dușmanii tăi te încurajează să te lupți, și eu la fel! Acționând în această luptă altfel decât și-ar dori ei, folosești ultimele mijloace rămase de salvare a patriei. Prin urmare, te voi forța, sfidându-te, dacă este cazul, să fii îndrăzneț. Te voi forța să lupți împotriva dușmanilor noștri comuni... Oameni liberi! Nu sunt deloc neglijent... deloc nu acționez prematur. .. Încă nu știi deloc cum și unde vreau să ajung. În curând vei înțelege acest lucru în direcția mișcării mele. Și apoi aprobi, sau nu ești democrat. Vom avea puţini muncitori la început, asta-i drept17*; dar în curând vom strânge câte ne trebuie... Patrioți! Acum voi dezvălui până la sfârșit ceea ce voi numiți secretul vostru 18 * și afirm că, făcând acest lucru, voi
*7* Vezi a doua scrisoare, nota de la p. p. 501 din acest Tolstoi]. |8* Există un astfel de secret? Am demonstrat deja că nu este și că toți patrioții spun în stradă ceea ce a tipărit LOrateur Plébéien: „Că acțiunile lor sunt strict în acord cu circumstanțele și cerințele momentului prezent". Dar o demonstrez și mai bine în alt fel. Nu este adevărat că toți patrioții au salutat cândva cu entuziasm „Observațiile despre dreptul la cetățenie" ale lui Antonell?60 Nu este adevărat că în această lucrare Antonell a scos la iveală caracterul și viciile aristocratice ale proiectului de Constituție din 1795 și, comparând acest proiect cu naţionalitatea şi principiile justiţiei supreme ale Constituţiei 1793, a arătat avantajele enorme ale acesteia din urmă? Nu este oare și adevărat că nici după introducerea noii Constituții patrioții nu și-au infirmat judecata despre opera lui Antonell și că continuă să vorbească despre el cu același entuziasm?.. Prin urmare, vedem că patrioții de astăzi încă aprobă ceea ce a aprobat și respinge ceea ce au respins atunci când lucrarea lui Antonell a fost publicată. Prin urmare, vedem că toată lumea evaluează această minunată creație a lui 11 la fel ca și noi și că, așa cum a spus bine autorul „Observațiilor privind dreptul la cetățenie" însuși (p. 4), suntem supuși acestui lucru. pact care ni s-a impus doar să-l rupăm cât de curând putem, sau să fim spânzurați dacă suntem prinși făcând-o. Cei care încă aprobă munca fostului primar al orașului Arles, numai prin aceasta, vorbesc despre ambele constituții la fel de clar pe cât vorbesc eu în public. Și Antonell însuși este la fel de vinovat ca și mine, pentru că nu renunță la ceea ce a scris la vremea lui. Cât timp cât Antonelle, după introducere
32f

contribuie la mântuirea ta. Vă amintiți cele două scrisori pe care le-am menționat mai sus. le voi publica. Ei provin de la doi oameni pe care îi respect și care ar putea fi jigniți de indiscreția mea doar în cazul, sunt sigur, imposibil, dacă făcând asta nu ajut la salvarea patriei.
Constituția din 1795 nu a venit cu umilință să-și semneze abdicarea și să spună: „Recunosc că m-am înșelat" — va echivala cu a spune categoric: „Nu m-am înșelat deloc". Dacă ei tolerează că el rămâne fidel tezelor sale, atunci de ce să nu folosesc aceeași ocazie? Până la urmă, principiul că „legea este aceeași pentru toți" nu a fost încă

distrus. Și de ce, dacă am fost lipsiți anterior de dreptul de a ne exprima opinia asupra Constituției, ar trebui să fim lipsiți din nou de acest drept după introducerea ei? Cu toate acestea, se pare că nu va fi niciodată posibil și nu va dori niciodată să înceteze să critice Constituția. Un membru al parlamentului englez a făcut recent genul de critică pe care le permitem să fie tipărită în ziarele noastre. Cum poți să-l permiti și în același timp să găsești rău că și eu îl critic? Fie Sir Jenkins, membru al Camerei Comunelor a Parlamentului Britanic, nu ar trebui să aibă voie să acționeze ca un critic, fie mie ar trebui să mi se permită. Vom vedea că critica lui Sir Jenkson este la fel de bună ca a mea.

Vorbitorul compară opiniile predominante în Franța în 1793 cu cele predominante în prezent.

„În 1793", spune el, „s-a proclamat că toți oamenii sunt egali, că singura bază de reprezentare este populația și nu proprietatea; că răzvrătirea este o datorie sacră; că aceste principii ar trebui promulgate în toate celelalte state și că cei care le acceptă vor primi ajutor și sprijin din partea armatelor franceze. A fost creat un sistem de cluburi pentru a susține și a propaga aceste principii.

Dar care sunt părerile în Franța în 1795?

Proprietatea este declarată la baza reprezentării, iar toți cei care nu plătesc impozit direct, precum și toate persoanele care se află în funcția de funcționari, sunt lipsiți de dreptul de vot.

În plus, viitorul guvern ar trebui să fie mixt; se are în vedere împărţirea legislativului şi introducerea unui fel de ARISTOCRAŢIE.

Iată judecata unui martor de necontestat despre natura guvernului nostru. Francezii au făcut o revoluție pentru a răsturna jugul insuportabil al aristocrației, iar revoluția ajunge să le returneze aristocrația.

„Dacă n-ar fi fost dezastrele războiului", spune un pic mai departe Jenkinsov, „convingerile democratice nu ar fi fost distruse atât de curând. Există ceva atât de fermecător în aceste principii pentru clasele inferioare ale societății, încât doar experiența, precum și rezultatele funcționării acestor principii, le pot forța să fie abandonate.

Nu acesta este locul pentru a demonstra oratorului englez că nu principiile democratice aduc consecințe dezastruoase, ci opusul lor. Prin urmare, deputatul nu este sigur că declarația sa va fi acceptată și că opiniile democratice de care vorbește au dispărut complet din inima francezilor. Căci în două locuri ale discursului său, referindu-se la această constituție, pe care o definește ca aristocratică, el își exprimă îndoiala dacă poate fi menținută. Într-un loc spune: „Dacă se pune într-adevăr constituția în funcțiune", iar în altul: „Putem concluziona că pacea a venit doar când vedem că sistemul francez de guvernare este pus în funcțiune".



În nota următoare dau textul acestor două litere lô*. Patrioți! Am făcut totul pentru a arăta ce ură aveți față de sistemul aristocratic care ne-a înlănțuit în lanțuri și pentru a face cu totul evident pentru toată lumea că toate aspirațiile voastre se reduc la revenirea democrației, pe care ați câștigat-o deja. Am făcut asta pentru că sunt convins că a sosit momentul să încep să lupți între tine și dușmanii insidioși ai acestui sistem just. Acum vei fi obligat să începi această luptă! Asta mi-am dorit. Veți fi siliți să faceți asta, spun eu, pentru că dușmanii voștri nu mai pot greși, iar voi înșivă nu mai puteți ascunde ceea ce vrem noi. Nu mai avem motive ascunse. Eram, și sunt în

continuare, convins că dacă vom rata acest moment pentru a intra în luptă, ne vom păstra pentru scurt timp speranța de a recâștiga acea stare de libertate și fericire pentru care am făcut atâtea sacrificii. Prietenii înfocați ai păcii nu trebuie să tragă concluzia din aceste ultime cuvinte că sunt o condiție pozitivă sau un mijloc de încheiere imediată a războiului. Sir Jenkinson declară cu bunăvoință că, dacă ar fi putut, ar fi cerut un preț mult mai mare pentru pace: „Aș fi și mai încântat", spune el, „să văd restabilirea dinastiei Bourbon pe tron și întoarcerea lor. proprietatea emigranților". Ce sinceritate! Și, în același timp, ce rază de lumină!
Nici nu trebuie să se creadă că aceeași pace nu ar putea fi realizată cu o altă constituție decât cea aproape aprobată de deputatul menționat anterior. Domnul Fox61, care nici nu pare să creadă în repudierea noastră a convingerilor democratice, ne liniștește asupra acestui punct: „Miniștrii își pun întrebarea: suntem siguri că noua constituție va dura mai mult de opt zile sau o lună? Dar apoi va urma altul și va trebui să fie luat în considerare cu atenție înainte de a putea fi inițiate negocieri; astfel, ne vom ocupa de întârzieri nesfârșite și va fi un război etern. Dar acesta este răspunsul lui Fox: „În mijlocul tuturor frământărilor și schimbărilor lor, francezii au rămas mereu fideli tratatelor lor; și chiar dacă își schimbă constituția mâine, chiar dacă o schimbă de șapte ori pe săptămână, voi fi gata să negociez cu ei "(Fragment din Moniteur).
I9* 18 Brumaire. Sunt încântat de ardoarea ta și îndurerat de extravaganța ta: deopotrivă te respect și te
învinovățesc. ..Obiectivele noastre, dorințele noastre coincid complet, iar punctele noastre de vedere diferă... S-ar putea să mă înșel, dar îmi doresc ca rezultatul muncii tale să fie fericirea publică și personală... Te iubesc sincer și chiar dacă o fac nu sunt de acord cu tine, dar sunt convins de puritatea intențiilor tale. Semnat L...
19 Brumaire. Primul tău număr a fost citit în compania patrioților care, ca și tine, au devenit victime ale dragostei lor pentru libertate. Vă scriu în numele lor. Am tremurat citind pasaje care conțin atacuri la Constituția din 1795... Știm care sunt necazurile noastre, evaluăm această Constituție la fel ca și tine. Dar... ai fost nesăbuit în a tipări ceea ce știm cu toții. Prietene, încă nu a venit vremea... Atenţie... trebuie să te salvezi pentru concetăţeni; trebuie să luminezi oamenii pe care îi iubești, dar trebuie să ții cont, etc. Nu neglija părerea celor care varsă lacrimi pentru închisoarea ta etc., etc. b....
501
Guvernul căruia republicanii îi linguşesc şi pe care patricienii şi regaliştii îl urăsc din toată inima, să justifice acest guvern speranţele unora şi să răsplătească ura altora. Să nu împiedice, ci să ajute, acțiunile necesare refacerii oamenilor în toate drepturile lor. Fie ca membrii Directorului Executiv să găsească suficientă virtute în ei înșiși pentru a-și submina propria instituție. Să o facă de bunăvoie, și să fie primii care denigrează această structură voluminoasă, extrem de aristocratică, această instituție gigantică, căreia i-ar fi întotdeauna greu de rezistat, pentru că este prea mult contrară principiilor care ne-au îndemnat să facem o revoluție. Să renunțe la toată această pompă, toată această pompă venețiană, această splendoare aproape regală care ne jignește ochii, căci deja suntem obișnuiți să admirăm doar ceea ce este simplu și reflectă o egalitate strictă. Să-i apere și să nu-i persecute pe apostolii democrației și

să-i propovăduiască liber sfintele moravuri. Să se arate la fel de mari ca Ligis și Cleomene în împrejurări similare...21 *
Doar un minut mai multă atenție.. Până acum am răspuns doar reproșurilor pe care le-am spus în zadar, făcând referire la mari principii, în apărarea libertății profanate și a drepturilor încălcate ale poporului. Am fost forțați să scriem aproape un volum întreg pentru a demonstra că a vorbi despre restabilirea democrației nu este deloc o crimă și că nu este deloc immodest.
În acest caz, aș fi primit G mii de abonamente, iar rolul lui Fouche din Nantes ar fi devenit nobil.
21 ♦ Se știe că Sparta a avut doi regi, sau doi membri ai Directorului executiv. Avem cinci dintre ele, ceea ce corespunde dimensiunii mari a teritoriului Republicii Franceze. Agis și Leonid au domnit împreună. Agis, deși rege, s-a apucat să restaureze instituțiile excelente și foarte populare ale lui Lycurgus, care dispăruseră sub influența corupției și a timpului. Colegul său Leonid a zădărnicit aceste angajamente lăudabile. Între cei doi regi a apărut un război destul de lung. Agis a fost învins și a murit. Soția sa, Agiatis, s-a căsătorit cu Cleomenes, fiul lui Leonidas, dușmanul și călăul primului ei soț. Dar ea a reușit să aprindă în sufletul lui Cleomenes o dorință de foc de a duce la capăt cauza nobilă pentru care Agis a pus temelia. Cleomenes a realizat acest plan. Lacedemonienii au găsit în el un nou Licurg și au început din nou să se bucure de beneficiile democrației lor adorate.
Există Cleomenes și Agis în directorul nostru? Dacă există, lăsați-i să vorbească și să reducă la tăcere Leonizii. Numai în această condiție pot ispăși crima pe care au comis-o atunci când au acceptat o funcție, a cărei însăși stabilire semnifică o uzurpare a suveranității poporului. Dacă toți sunt Leonizi, atunci toți, pe baza principiilor Republicii, merită să moară. Execuția lui Ludovic al XVI-lea a fost motivată doar de faptul că era rege. Oricine apare sub orice nume, trebuie să se aștepte la același final.

vorbește despre asta chiar acum. Acum este timpul să ajungem la miezul problemei. Este timpul să vorbim despre democrație în sine; să stabilim ce înțelegem prin aceasta și ce așteptăm de la el; în cele din urmă, să cădem de acord cu întregul popor asupra metodelor de stabilire și conservare a acestuia.
Cei care cred că mă preocupă doar problema înlocuirii unei constituții cu alta se înșală. Avem nevoie de instituții mai mult decât de constituții. Constituția din 1793 a primit salutul tuturor oamenilor cinstiți doar pentru că a pregătit calea instituțiilor. Aș înceta s-o admir dacă nu ar putea fi un mijloc în acest scop. Orice constituție care lasă în loc vechile instituții, care sunt nedrepte și criminale pentru oameni, nu-mi poate stârni entuziasmul. Orice persoană care este chemată să revigoreze oamenii, care va păși greu pe vechiul drum al legislației anterioare, perpetuând în mod barbar împărțirea în fericiți și nefericiți, nu va fi în ochii mei un legiuitor, nu mă va inspira respect.
Să începem prin a crea instituții bune, instituții plebei și putem fi siguri că va urma o constituție bună.
Instituțiile plebee trebuie să asigure fericirea universală, bunăstarea egală a tuturor membrilor societății.
Să ne amintim din nou câteva dintre principiile de bază dezvoltate în ultimul nostru număr pe tema „Războiul celor bogați și al săracilor”.

Acest tip de repetare nu-i deranjează pe cei care sunt interesați de aceste probleme.
Am stabilit22* că egalitatea completă decurge din legea originală; că contractul social nu numai că nu trebuie să încalce acest drept natural, ci trebuie să garanteze tuturor că acest drept nu va fi încălcat niciodată; în consecință, niciodată nu ar trebui să existe instituții care favorizează inegalitatea, lăcomia, care să permită să fie luate nevoile unora pentru a crea un surplus pentru alții. Că, însă, s-a întâmplat opusul: că au apărut convenții absurde în societate pentru a proteja inegalitatea, pentru a permite majorității să fie jefuită de minoritate; că în anumite perioade aceste reguli sociale criminale ajung să concentreze aproape toată bogăția în mâinile câtorva bărbați; că pacea care există în mod natural atunci când toată lumea este fericită este inevitabil tulburată în aceste perioade; și din moment ce majoritatea oamenilor nu mai poate exista, fiind lipsiți literalmente de orice și întâmpinând doar nemilosirea și cruzimea din partea celor care au pus mâna pe toate, atunci toate acestea duc la o eră a marilor revoluții, la perioade memorabile prezise în Carte. de Fates and Times, când o tulburare generală în sistemul proprietății devine inevitabil atunci când
m Tribuna Poporului, nr.34, p. 11 și urm. [de abia. volumul de faţă, p. 440 şi urm.}.

Lupta dintre săraci și bogați devine o necesitate pe care nimic nu o poate depăși.
Am arătat că aceasta era situația în care ne aflam până în 1789 și că tocmai din acest motiv a izbucnit revoluția la acea vreme. Am arătat că după 1789, și mai ales după 1794 și 1795, acumularea dezastrelor sociale și a opresiunii a făcut deosebit de urgentă răscoala maiestuoasă a poporului împotriva tâlharilor și asupritorilor săi.
În astfel de circumstanțe, este nevoie de tribuni care să fie primii care să-i avertizeze și să-și trezească pe toți frații lor suferinzi. Cei care arată mai întâi suficientă energie pentru a ataca asupritorii primesc recunoaștere de la oprimați. Așa era Lucius Junius, numit Brutus, primul tribun al Romei,23* la vremea plecării poporului la Muntele Sacru. Starea mizerabilă la care romanii au fost atunci reduși prin inumanitatea patricienilor lor, nu poate fi încă comparată cu starea noastră actuală, căreia îi datorăm și nu mai puțin barbaria bogaților noștri. Romanii erau suprasolicitați cu datorii și erau înrobiți de creditorii lor. Dar aceste datorii dovedesc că cel puţin romanii mai primeau o oarecare asistenţă din partea castei tiranice, iar dacă aceasta din urmă i-a înrobit, măcar ea era obligată să le dea mâncare. Nu suntem nicidecum obligați să facem datorii, ci ne mulțumim să ne obligăm să ne despărțim de ultimele noastre haine; nu suntem sclavi, ci preferam, cand nu ne mai ramane nimic, sa ne lase sa murim de foame!
Chiar înainte de Primul Prairial, o imagine tristă a nenorocirilor noastre deprimante a fost pictată cu sânge amestecat cu lacrimi. „Epuizați de nevoie”, spunea unul dintre apelurile femeilor din Paris, „nu mai putem sta în picioare... Am îndurat multă vreme, încât nimeni să nu poată spune că noi înșine suntem vinovați de toate nenorocirile noastre. , pentru a nu da mâniei niciun motiv să ne calomnieze. Dar nu mai putem îndura cu calm tortura foametei care ne chinuie... Nu mai putem rămâne martori nesimțiți ai modului în care calculele ambiției și scăpatul lacom de bani ne apropie moartea în fiecare zi... Nu ne mai putem uita la cum mor copiii noștri pe sânii noștri ofilit; ei sug

numai sânge, nu lapte, pe care natura i-a rânduit să-l mănânce! - Esti bine! Cei de la putere!.. Uită-te la aceste nefericite mame ai căror copii, loviti de flagelul foametei, au murit înainte să se nască.
23f De obicei sunt lăudați doar doi Brutus: cel care i-a alungat pe Tarquini și cel care l-a înjunghiat pe Iulius Caesar62. Este ciudat că se vorbește mai puțin despre cine, după ce a condus poporul pe Muntele Sacru, a realizat desființarea datoriilor, înființarea unui tribunat și condamnarea lui Coriolanus68 la exil.
504
ceda! Adu-ți aminte de părinții noștri, de prietenii noștri, de frații noștri care au fost purtați de foame! Du-te la multele lor morminte. Îți strigă din sicrie: „Am fost uciși de foame! Am murit într-o agonie cumplită de disperare și mânie!.. Spune-le copiilor noștri să ne urmeze; să nu suporte o mie de morți în loc de cea pe care natura le-a propus-o! ! !" Această generație se termină înainte de vremea ei!.. Generațiile care trebuiau să o înlocuiască se opresc în dezvoltarea lor și sunt aruncate înapoi!.. Forțele oamenilor de toate vârstele sunt epuizate și stinse!.. Durerea și febra ne cântăresc și subminează sănătatea aproape tuturor cetățenilor!. Ciuma care urmează mereu foametei ne va lua cu miile! ! !"
Acest document va rămâne pentru posteritate ca dovadă a crimelor inimaginabile, îi va pune pe organizatorii noștri ai foametei și pe călăii noștri pe primul loc între toți criminalii cunoscuți istoriei omenirii.
Este necesar să dăm o confirmare suplimentară a situației noastre, invariabil îngrozitoare? Vom transmite urmașilor noștri o descriere foarte exactă a lui, care este conținută într-un afiș lipit pe pereții caselor din Paris și semnat „Patrioții din 89”.
„Oamenii simt”, scrie acolo, „cum nevoia le sfâșie interiorul. Și-a vândut deja mobila, hainele, lucrurile copiilor săi, pentru a prelungi câteva ore viața care îl părăsește. Avarul proprietar de cereale refuză să dea vecinilor săi, chiar și pentru aur, hrana care le lipsește. Bietul moare, fiind alaturi de o belsug care nu-i apartine si de care nu indrazneste, nu se poate atinge. Negustorul bogat și obosit se întinde pe saci de făină, pe care lăcomia lui îi adună cu calm în mijlocul nevoii generale.... lăcomie. Foametea teribilă creată de politica devastatoare a contrarevoluției ia în mormânt atât generația actuală, cât și pe cei care nu s-au născut încă. Valoarea bancnotelor este aproape redusă la nimic de invențiile conspiratorilor și de mașinațiunile unui hype criminal, permise sau tolerate. Prețurile tuturor mărfurilor au crescut de o sută de ori. Dar prețul muncii cinstite nu a crescut în nici un caz într-o asemenea proporție. Dintre cetățenii care au reușit să supraviețuiască devastării foametei și epuizării generale, doar cei cu un venit modest se simt copleșiți. Este lipsit de fonduri. Tot ce-i mai rămâne este disperarea și moartea.
Cât va dura furia dușmanilor poporului? Cât timp va fi alungată justiția de pe teritoriul libertății? Cât timp va rămâne prost și neputincios?
Tu, care ai făcut această cerere foarte utilă, nu ai făcut-o în zadar. Vă putem răspunde.
505
„Cât timp”, întrebi, „poate dura tăcerea justiției? Cât va dura furia dușmanilor poporului? .. Până când neamul devine ceea ce a fost pretutindeni și în orice timp, când, datorită vitejii sale, s-a arătat vrednic să-și învingă dușmanii și să asigure triumful dreptății, pe care o iubește. Atâta timp cât nu încetează să închidă gura celor care

vor să vorbească în apărarea lui. Până când încetează să mai cheme oameni nepăsători care își dau toată puterea să declare un război fără milă celor care îl asupresc.
De când au îndrăznit să propovăduiască această ciudată doctrină a tăcerii chiar în momentul în care tirania devine din ce în ce mai insolentă și respingătoare. De când spun ei că trebuie să tăcem, în timp ce necazurile noastre ajung la limită? Când ucigașii poporului îl zdrobesc mai ales fără milă?.. Asta o cere politicianul! Aceasta este o politică nouă. De obicei, extremele barbariei nerușinate a asupritorilor erau cele care scoteau popoarele din liniștea lor naturală și apoi își călcau în picioare tiranii. Adevărurile răscumpărătoare care promovează emanciparea nu i-au împărțit niciodată pe prietenii patriei, ei au încurcat doar pe falșii patrioți; iar cei care doreau să înăbuşe aceste adevăruri trebuiau consideraţi ca atare. Au crescut numărul patrioților, căci au deschis calea spre mântuire pentru toți cei care suferă. Anterior, nimănui nu i-a fost niciodată frică să arate scopul la care aspira. Romanii nu au ascuns faptul că doreau să obțină pământ pentru a putea trăi. Nu erau deloc stânjeniți de strigătele, intrigile și sofismele patricienilor. Nu puteau fi uciși de axioma aceea stupidă: respectul pentru proprietate. Au știut să răspundă: respect pentru proprietatea care merită respect. Prin declarația lor, prin discursurile lor mereu deschise, complet publice, ei au contribuit cel puțin la creșterea partidului lor, pentru că fiecare a văzut unde se străduiește și fiecare, mânat de propriile interese, a ajutat de bunăvoie la atingerea acestui scop. Dar dacă nu vrem să dezvăluim nimic, dacă nu arătăm nimic care să poată interesa masele, dacă nu văd nimic în față care să semene cu prosperitatea după distrugerea tiraniei, atunci cum vrei să îndrăznească să se opună ei? si scutura-l? De ce și în numele a ce ar trebui să se entuziasmeze oamenii?
Biata franceza! Deschideți câteva volume de istorie și veți vedea dacă acei oameni care au meritat cel mai mult laudele ei și admirația noastră s-au temut vreodată să spună adevărul absolut de fiecare dată când opresiunea absolută a căzut asupra rasei umane.
Roma era în 268 d.Hr. despre ceea ce este Franța în al patrulea an al Republicii. Dar propovăduiau ei la vremea aceea dogma tăcerii și răbdării, precauției și
506
Janstva?.. Nu. Apare Cassip Viscellinus și arată direct spre locul cel mai dureros. Deși patrician, este primul care a propus o lege agrară. „Este extrem de nedrept”, exclamă el, „că un popor roman atât de curajos, care își pune zilnic viața în pericol de dragul extinderii granițelor republicii, lâncește într-o sărăcie rușinoasă, în timp ce senatul și patricienii singuri se bucură de roadele lor. cuceriri... plebei! adaugă el, „numai de tine depinde să închei dintr-o lovitură sărăcia la care te-a adus lăcomia patricienilor”. Acest discurs, conform lui Verto64, a fost primit de popor cu entuziasm înflăcărat. Numai ticălosul Appius și acoliții săi (acești Luve, Reali și Mee din acea vreme) îl numeau pe Cassius regalist, așa cum îmi spun Appii de astăzi.
În 283, situația oamenilor era la fel de dureroasă. Dar senatorul Aemilius nu este deloc atât de atent să rămână doar un martor și să-și ascundă indignarea. El exprimă acest sentiment cu mare forță: „Romani! Într-adevăr, nu știu nimic mai nedrept decât bogăția indivizilor care au profitat de prada luată de la inamic, în timp ce restul cetățenilor geme în sărăcie și mizerie. S-a ajuns în punctul în care săracii plebei

le este frică să aibă copii, pentru că le-ar putea lăsa doar sărăcia lor ca moștenire. În loc ca fiecare să-și cultive propriul teren, ei sunt nevoiți să lucreze ca sclavi pe pământurile patricienilor de dragul pâinii lor zilnice. O astfel de viață de sclav nu întărește curajul romanilor! .. Este imposibil să se păstreze pacea și unitatea între cetățenii unui stat liber dacă buna funcționare a legii nu aduce condițiile de viață ale săracilor mai aproape de cele. a bogaţilor şi dacă pământurile cucerite de la duşman nu sunt împărţite în mod egal.
Să-l ascultăm pe Terentiliy Arsu, tribun. El vorbește la fel de clar și la fel de viguros atunci când adoptă legea care i-a primit numele. Nu ţine seama de mustrarea dandyului Caeson, vrednicul fiu al bătrânului zgârcit şi ipocrit Cincinatus, pe care numai proştii sau ticăloşii îl puteau lăuda şi care, dictator fiind, nu s-a arătat decât un egoist crud, un ipocrit arogant şi un duşman al poporului.
Acum să-l ascultăm pe bătrânul soldat. Acesta este Sicius Dentatus. Discursul lui poate servi drept model pentru războinicii noștri, renumiti pentru depășirea pericolelor și câștigarea de victorii. Motivele care stau la baza acestui discurs sunt izbitoare prin asemănarea lor cu cele pe care apărătorii noștri le-ar putea cita. Să-i dăm cuvântul lui Sicius:
„De 40 de ani port arme. Am participat la 26 de bătălii. Am 45 de răni și toate în față. Într-o luptă am primit 12 răni. Am primit 14 coroane civile pentru că am salvat viețile a cât mai mulți cetățeni în luptă. Am primit 3 coroane de perete pentru că am fost prima când am luat cu asalt cetățile. Generalii mei mi-au mai dat 8 coroane de flori pentru faptul că am recucerit stindardele de la inamici.
507
legiunile noastre. În casa mea de la țară păstrez 80 de coliere de aur, peste 60 de brățări, sulițe aurite, arme magnifice și hamuri militare ca dovezi și recompense pentru victoriile câștigate în bătălii individuale, în detașamentele de avans ale armatelor. Între timp, cu toate aceste aprecieri onorabile ale meritelor mele, ei nu au socotit deloc. Nici eu, nici mulți soldați curajoși, care au obținut pentru republică cu prețul sângelui lor cea mai bună parte a teritoriului ei, nu dețin nici cea mai mică parte din el. Ceea ce am cucerit a devenit prada câtorva patricieni care nu au alt merit decât presupusa noblețe a originii și a marelui nume. Niciunul dintre ei nu putea justifica posesia acestor terenuri cu acte; Poate că ei consideră proprietatea statului drept proprietatea lor, iar plebeii ca sclavi ticăloși, nedemni să primească o parte din bogăția republicii? Dar a venit timpul ca acest popor generos să-și ia soarta în propriile mâini și trebuie să arate imediat, prin emiterea imediată a unei legi privind împărțirea pământurilor, că nu vor da dovadă de mai puțină fermitate în susținerea propunerilor lor. tribuni decât în luptele cu duşmanii statului.
Când, pentru a se sustrage justițelor cereri ale poporului, încearcă să-l trimită din țară, declanșând un război exterior, pentru a-i distrage atenția, tribunul Kanulei se ridică și, întorcându-se spre senat, declară cu îndrăzneală: „Vorbește. despre război cât vrei; portretizează în discursurile tale mediocre asocierea și puterea dușmanilor noștri și mai formidabile; porunciți, dacă doriți, să vă mutați curtea în piață, ca acolo să puteți recruta soldați; Declar că acest popor, atât de disprețuit de tine, dar căruia îi datorezi toate victoriile tale, nu mai poate fi recrutat, că nimeni nu va veni să ia armele și nu vei găsi un singur plebeu care să fie dispus să riște. viața lui de dragul unor domni aroganți care sunt dispuși să ne expună

primejdiilor războiului, dar care vor să ne lipsească de recompense pentru vitejie și de cele mai dulci roade ale victoriei.

În împrejurări similare, un alt tribun, Icilius, a reușit să spună poporului următoarele cuvinte: „Căutați-vă adevărații dușmani doar la Roma. Cel mai mare război pe care trebuie să-l duceți este cel pe care Senatul îl poartă de mult cu poporul roman”.

Iar Manlius, care nu era tribun, ci voia să facă cât de mult ar fi; Manlius Capitoline, calomniat și el de aristocrația care l-a acuzat că aspiră să devină rege și care, după părerea mea, a fost doar o victimă a zelului său dezinteresat, nu este el vrednic să fie steaua voastră călăuzitoare, francezi, în acele împrejurări sumbre din pe care te gasesti? Evaluați în mod corespunzător discursul său în apărarea justiției incontestabile a împărțirii pământurilor statului și a necesității de a stabili egalitatea strictă între toți cetățenii aceluiași stat: „Nu tu niciodată.

508

ocupă-te de o cauză atât de nobilă”, a spus el, „dacă te opui trufiei și avariției patricienilor doar plângeri, mormăieli și discursuri deșarte. Este timpul să ne eliberăm de tirania lor”.

Voi, concetăţenii mei, aveţi nevoie de alte exemple care să dicteze linia comportamentului dumneavoastră? Iată un alt discurs al tribunului Sextius, care, desigur, ar putea trece și drept nepăsare. Cu toate acestea, tocmai această imprudență a avut ca rezultat adoptarea legii lui Licinius, numită după primul său autor, Licipius Stolon, coleg cu Sextius. Aceasta este cea mai bună lege adoptată vreodată la Roma, care în cele din urmă reduce inegalitatea monstruoasă. Dar să-l ascultăm pe cel care a vorbit cel mai bine pentru a convinge adoptarea acestei legi: „O atât de mare inegalitate între cetățenii aceleiași republici”, a spus Sextius, „este motivul pentru care poporul geme sub povara cămătărilor și ceea ce vedem în fiecare zi cât de oameni liberi sunt târâți la închisoare, înlănțuiți ca niște sclavi. Și nu te linguși cu speranța că bogații își vor modera puțin lăcomia sau patricienii vor înmuia puțin puterea tiranică asupra noastră și asupra proprietății noastre, decât dacă poporul are îndrăzneală să aleagă funcționari exclusiv din mijlocul lor, care vor deveni. purtători de cuvânt pentru nevoile lor.şi apărători ai libertăţii sale.

Nu aș termina niciodată dacă aș decide să țin toate discursurile care pot ridica spiritele oamenilor care au ghinionul de a fi oprimați. S-ar părea că nu ar trebui să fie nevoie de acest lucru, iar oprimarea în sine ar trebui să fie un stimulent suficient. Totuși, trebuie să subliniez, ca exemplu încurajator, propunerea nemuritoare a primului dintre tribuni, omul care îmi inspiră cel mai mult admirație și respect. Vorbesc despre nepotul marelui Scipio, despre Tiberius Gracchus, despre care și ticăloșii acelor vremuri au defăimat, atribuindu-i o dorință secretă de coroană, îmbrăcată sub forma unei presupuse preocupări profunde pentru popor; și vreau să vorbesc despre ce moduri ciudate a mers la asta: „Animalele sălbatice”, a spus el, „au vizuini și peșteri unde se pot ascunde, în timp ce cetățenii Romei nu au nici acoperiș, nici colibă de ascuns de vremea rea. , și, lipsiți de locuință și reședință permanentă, rătăcesc ca niște nefericiți exilați în patria lor. Sunteți numiți stăpânii și stăpânii întregii lumi. Ce fel de domni sunteți! Ce stăpâni sunteți! Tu, pentru care nu a mai rămas nici măcar un centimetru de pământ care să poată servi chiar drept mormânt! 65

Desigur, nu voi denatura sensul profund al acestui prețios discurs și Dumnezeu să dea ca oamenii să fie complet impregnați de el și să poată,

în sfârșit, să beneficieze de el! Doamne să dea ca avocații și fluxurile de elocvență să nu reușească să-i denatureze importanța! Iar vorbăretul Cicero, care se opune lui Rullus, ultimul campion al Gracchi, nu-mi face plăcere mai mult decât
509
„L'Orateur Plébéien” când le pervertiază doctrina, contrar epigrafei sale.
„Deci cauți o lege agrară?”66 vor exclama mii de voci de „oameni cumsecade”. Nu, vrem mai mult. Știm ce argument irezistibil ni se va opune. Ni se va spune, și pe bună dreptate, că legea agrară nu va dura mai mult de o zi, că a doua zi după instaurare, inegalitatea se va reînvia. Acei tribuni ai Franței care ne-au precedat au înțeles mai bine ce constituie sistemul corect al fericirii sociale. Au realizat că nu poate fi real decât cu instituții capabile să asigure și să mențină egalitatea adevărată.
Egalitatea adevărată nu este o himeră. Experiența sa practică a fost realizată cu succes de marele tribun Lycurgus. Se știe cum a reușit să înființeze acest sistem magnific, în care îndatoririle și beneficiile publice erau împărțite în mod egal, prosperitatea a devenit lotul tuturor și nimeni nu putea dobândi surplus.
Toți moraliștii cinstiți au recunoscut acest mare principiu și au căutat să-l confirme. Cei care au proclamat cel mai clar acest principiu au fost, după părerea mea, cei mai demni de respect și cei mai distinși tribuni. Evreul Iisus Hristos merită acest titlu doar într-un grad slab67, pentru că a exprimat această maximă prea vag: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”, a spus el. Aceasta este o zicală corectă, dar nu rezultă cu suficientă claritate că prima dintre toate legile este că niciun om nu are dreptul să pretindă că vreunul din felul lui ar trebui să fie mai puțin fericit decât el.
Jean-Jacques a elaborat mai bine pe același principiu când a scris: pentru ca starea socială să se desăvârșească, este necesar ca fiecare să aibă abundență și nimeni să nu aibă un exces68. Această scurtă propoziție este, după părerea mea, elixirul Contractului social. Autorul ei a exprimat-o cât se poate de clar în momentul în care a scris, iar aceste câteva cuvinte sunt suficiente pentru cei care sunt capabili să înțeleagă.
Diderot este, de asemenea, destul de lipsit de ambiguitate în ceea ce privește esența singurului sistem social corect care îndeplinește cerințele justiției69: vorbește cât îți place despre cea mai bună formă de guvernare, spune el, nu vei realiza nimic până nu distrugi bazele lăcomiei și ambiţie. Nu trebuie explicat în mod special că, sub o formă mai bună de guvernare, ar trebui să fie imposibil pentru toți cei care sunt conduși să devină mai bogați sau să aibă mai multă putere decât oricare dintre frații lor; că obținerea unui drept, egal și
510
o parte exactă a tuturor lucrurilor bune ar trebui să devină o limită rezonabilă pentru lăcomia și ambiția fiecărei persoane. .
Și Robespierre ne spune că aceasta este esența oricărui contract bazat pe dreptate, pe drepturile originare sau pe legile naturii. Scopul societății, spune el în Declarația sa a drepturilor24*, este fericirea universală, adică, evident, fericirea egală a tuturor oamenilor care se nasc egali în drepturi și nevoi. Și puțin mai departe, se afirmă o altă regulă a moralității eterne: Nu face altora ceea ce nu ai vrea să-ți facă ție. Cu alte cuvinte: „Fă altora tot ceea ce ai vrea să-ți facă ție; ai grija ca fiecare dintre ceilalti sa fie la fel de fericit cum

iti doresti tu insuti, pentru ca, in consecinta, sa fie complet egal cu tine, nici mai mult, nici mai putin.
Și când aceste adevăruri de netăgăduit au vrut totuși să fie contestate, Saint-Just nu s-a înaintat pe deplin înarmat cu o rațiune mai înaltă, luându-le sub dublă protecție în minunata sa adresare către voi, mereu asuprite sans-culottes: „Adevărata putere de pe Pământ este cei săraci, au dreptul să discute ca stăpâni cu acele guverne care îi neglijează.
Religia egalității stricte, pe care îndrăznim să o predicăm tuturor fraților noștri săraci și flămânzi, li se va părea chiar și neobișnuită, deși este destul de firească; li se va părea, repet, poate nou, pentru că suntem atât de obișnuiți cu instituțiile noastre vechi, barbare și pervertite, încât deja ne este greu să le înțelegem pe altele, mai drepte și mai simple. Dar să știe că eu nu sunt nicidecum primul predicator al acestei religii. Armand din Meuse71 și-a încheiat complet cariera în cadrul Convenției. El trăiește până astăzi și acționează într-unul din cele două consilii. Ai crede că în ziarul lui Audouin din 26 aprilie 1793, textul discursului de trei ori remarcabil al lui Armand este surprins:
„Oamenii care vor să adere la adevăr vor recunoaște că după realizarea egalității politice, adică a egalității în drepturi, dorința cea mai firească și mai activă este de a obține egalitatea adevărată.
Mai mult, fără această dorință sau speranță de egalitate autentică, egalitatea în drepturi ar fi doar o iluzie cruntă, care, în locul beneficiilor pe care le promitea, ar condamna cea mai numeroasă și mai utilă parte a cetățenilor la chinuri de tantal.
24* Declarația drepturilor din 1793 a fost întocmită în întregime de Robespierre. Vezi în procesul-verbal al întâlnirii iacobinilor din 21 aprilie 1793, proiectul de Declarație a drepturilor prezentat de aceștia, pe care kluo-ul a decis să o aprobe, să tipărească și să o trimită Convenției. Comparați acest proiect cu textul final al Declarației și veți vedea că niciun cuvânt nu a fost schimbat.

Voi adăuga că instituțiile publice inițiale nici nu ar fi putut avea alt scop decât acela de a stabili adevărata egalitate între oameni; și voi spune, de asemenea, că nu poate exista o contradicție mai absurdă și mai periculoasă în morală decât egalitatea în drepturi fără egalitate adevărată. Căci dacă am vreun drept, atunci a mă priva de acest drept este de fapt o nedreptate și o nedreptate revoltătoare.
Să renunțăm la toate aceste distincții metafizice, aceste creații corupte și înșelătoare ale vanității și egoismului. Există un adevăr etern și este timpul ca toată lumea să-i plătească de bunăvoie un tribut, altfel va trebui să se facă din necesitate și poate fi prea târziu; acest adevăr constă în faptul că egalitatea în drepturi este un dar al naturii, și nu o binefacere a societății: acesta este unul dintre drepturile omului. Dar din moment ce drepturile omului au fost ignorate și egalitatea în drepturi de multe ori nu putea oferi o egalitate autentică oamenilor slabi, fără de care primul nu avea sens, aceștia s-au unit pentru a se asigura reciproc de bucuria în practică a egalității în drepturi: acesta este unul dintre drepturile un cetatean.
... Dacă în starea de natură oamenii se nasc egali în drepturi, ei nu se nasc egali în faptă; căci puterea și instinctul, date lor și de natură, creează între ei o inegalitate reală foarte mare, în ciuda egalității în drepturi: dar asociația lor și instituțiile lor publice nu pot și nu trebuie să aibă alt scop decât să realizeze în practică acest lucru. egalitatea în drepturi prin protejarea celor slabi

împotriva asupririi celor mai puternici și prin îndreptarea către binele comun al muncii și priceperii indivizilor.
... Cea mai pernicioasă și crudă eroare în care au căzut Adunarea Constituantă, Adunarea Legislativă și Convenția Națională, călcând servil pe urmele legiuitorilor care i-au precedat, este că... nu au marcat granițele dreptului de proprietate. și a lăsat oamenii fără protecție împotriva speculațiilor lacome despre un bogat fără suflet. Să nu căutăm să descoperim dacă legile naturii permit existența proprietarilor și dacă toți oamenii nu au drepturi egale asupra pământului și a roadelor sale; nu avem și nu putem avea nicio îndoială cu privire la acest adevăr.
Este important să știm și să afirmăm clar că, dacă în statul social considerentele de bine comun admiteau existența unui drept de proprietate, ele trebuie și ele să-l limiteze, și să nu lase exercitarea acestuia la latitudinea proprietarului; căci dacă acest drept este lăsat să existe fără nicio precauţie, o persoană care, în starea de natură, din cauza slăbiciunii sale, era sub jugul unuia mai puternic, va cădea în aceeaşi nenorocire în starea socială.
512
Ceea ce era slăbiciunea în primul stat a devenit sărăcie în al doilea. În primul a fost victima celui mai puternic; în al doilea, el este victima unui bogat și intrigator. Iar societatea nu numai că nu îi va fi bună, ci, dimpotrivă, îl va lipsi de drepturile sale naturale, cu cu atât mai mare nedreptate și cruzime, cu cât în starea naturii ar putea măcar să lupte pentru existența sa cu animalele sălbatice. , pe când oamenii, mai cruzi decât fiarele, l-au lipsit de această ocazie prin aceleași legături sociale, ca să nu știi ce este mai surprinzător: nesimțirea imprudentă a bogaților sau răbdarea virtuoasă a săracilor. Între timp, pe această răbdare se bazează ordinea socială; pe această răbdare se întinde calm voluptuosul bogat; Consecința acestei virtuoase și generoase răbdari este că bietul om, care toată viața apleacă spatele pământului, la sfârșitul zilelor își găsește odihna pe el numai pentru a nu-l mai vedea și chiar fericit că, astfel, sfârşitul lui a venit necazurile. Și, drept răsplată pentru asemenea virtuți, să-l lăsăm la cheremul instituțiilor noastre barbare și să îndrăznim să prelungim asuprirea și abuzul lor!
Degeaba se spune că săracii se bucură, ca și bogații, de egalitate în fața legii; aceasta este doar o seducție politică.
O persoană care suferă de foame și alte nevoi nesatisfăcute nu are nevoie de egalitate abstractă: a avut-o și în starea naturii. Căci, repet, nu este deloc un dar al societății, iar dacă drepturile omului se limitează la asta, atunci ar fi mai bine ca el să rămână într-o stare de natură, căutându-și hrana și luptând pentru ea în păduri. iar pe malurile mărilor şi râurilor.
... Prima și cea mai periculoasă, deși și cea mai imorală, dintre obiecții este dreptul imaginar de proprietate în sensul său acceptat. Proprietate! Dar ce este? Ar trebui să se înțeleagă aceasta ca o posibilitate nelimitată de a dispune de el la propria discreție? Dacă da, atunci, declar public, asta înseamnă admiterea legii forței, aceasta este o încălcare a voinței societății, asta înseamnă chemarea oamenilor la exercitarea drepturilor naturale și provocarea dezintegrarii organizației politice. Dacă, însă, dreptul de proprietate nu este înțeles astfel, atunci care va fi măsura și limita acestui drept? Căci până la urmă trebuie să existe un fel de graniță. Sper că nu vă așteptați că va fi moderația proprietarului? ..

... Vrei sincer fericirea oamenilor? Vrei să fie calm? Vrei să-l legați indisolubil de succesul revoluției și de instaurarea republicii? Vrei să pui capăt grijilor și neliniștilor sale interioare? Anunțați astăzi că baza constituției republicane a francezilor va fi restrângerea drepturilor de proprietate. ..



Acum, revoluția trebuie făcută nu în minte; nu acolo este necesar pentru a-și atinge succesul; s-a realizat de mult și perfect acolo. Dar este necesar ca această revoluție, de care depinde fericirea rasei umane, să se realizeze în cele din urmă pe deplin în lucruri. Pentru oameni, pentru toți oamenii, o schimbare de opinie nu are importanță, ceea ce le poate aduce doar fericire mentală. Se poate admira, desigur, o asemenea schimbare de opinie; dar asemenea plăceri spirituale se potrivesc numai înțelepților și oamenilor care folosesc toate darurile norocului. Le este ușor să se delecteze cu libertate și egalitate: oamenii au băut și prima ceașcă cu plăcere și încântare, au experimentat și ebrietate. Dar uite ce se va întâmpla când această ebrietate va trece și, liniștit și simțindu-se mai nefericit decât înainte, el își va explica acest lucru seducând câțiva rebeli și își va imagina că a devenit jucăria pasiunilor sau doctrinelor și ambiției câtorva oameni. . Standardul moral înalt al oamenilor este doar un vis frumos care trebuie realizat și nu poți face asta decât făcând aceeași revoluție în lucrurile pe care le-ai făcut în minte.

Și de ce să nu-l lăsăm pe fratele nostru Antonell să-și ia asupra lui acea parte de abuz și ură pe care toți prietenii și apărătorii proprietății nu vor lipsi să o reverse asupra inițiatorilor și vestitorilor ideilor nivelului și busolei? Următoarele rânduri, scrise de el în Observațiile sale sur le droit de cité, nu vor rămâne nepedepsite:

„Natura nu a creat proprietari, la fel cum ea nu a creat nobili. Natura a creat numai ființe care nu dețin nimic, egale în nevoi, precum și în drepturi. Atunci când a fost creată societatea, a trebuit să aprobe și să recunoască această egalitate de drepturi, tocmai datorită egalității evidente a nevoilor și identității evidente a speciei. Dezvoltarea stării civile nu poate cauza nici un prejudiciu legitim acestei egalități de drepturi; dimpotrivă, nu putea decât să-și dovedească în continuare dreptatea și necesitatea.

În fiecare societate bine ordonată, a fost necesar să nu se piardă niciodată din vedere grija nu numai de a nu permite să se clătinească sau denaturarea acestei sfinte învăţături, ci, dimpotrivă, să-i întărească toate temeliile, astfel încât, în ciuda lăcomiei lacomi și de aroganță disprețuitoare de care nimeni nu ar avea nevoie, cel puțin la nevoie...

Teritoriul țării este în principal în proprietate comunală; reprezintă astfel proprietatea indivizibilă a poporului suveran, a întregii mase francezilor, care o ocupă și trăiește din roadele ei...

Teritoriul hrănește în egală măsură pe cei care au și pe cei care nu au arpani terestre. Împreună formează o națiune, adevăratul proprietar al acestui teritoriu, de care nimeni nu-l poate lipsi.



Trebuie să presupunem că principiile acestui sistem de egalitate autentică sunt, evident, singurele drepte, singurele indiscutabile, căci chiar și oamenii care sunt cel mai puțin stricti în ceea ce privește moralitatea, aparent, sunt oarecum nevoiți să le aducă tribut. Reynal72, care, desigur, nu este nicidecum un apostol hotărât al doctrinei plebei, a declarat, vorbind despre Batavi (Volumul I, cartea

2), despre asuprirea lor sub stăpânirea stadtholderilor, despre declinul lor și despre mijloacele lor. de a reveni la măreția de odinioară: „Avantajul oamenilor săraci și asupriți este că nu are nimic de pierdut decât viața, care este o povară pentru el”, acestea sunt cuvinte pline de sens profund și care conțin un întreg plan de eliberare pentru popoare. având nevoie de ea.

Probabil că va fi interesant de văzut că ne putem referi și la Tallien în sprijinul sistemului celei mai stricte egalități. Într-adevăr, întrucât păstrăm tot ce s-a scris, am găsit în ziarul pe care Tallien l-a publicat în martie 1793, sub titlul „L'Ami des Sans-Culottes” 73, următoarele principii egalitare:

„Să ne pregătim, cu calmul potrivit oamenilor liberi, să discutăm noul proiect de constituție, pe care Convenția Națională îl va propune în curând Republicii... Să considerăm că ar trebui să devină în viitor codul întregii lumi; că ar trebui să se bazeze doar pe principiile libertății și EGALității; că trebuie să asigure poporului exercitarea tuturor drepturilor lor; că fără toate aceste condiții, este inacceptabil și trebuie respins, iar comportamentul reprezentanților nedemni ai oamenilor care ar întocmi un astfel de proiect ar trebui să provoace indignare” („L’Ami des Sans-Culottes” Tallien, nr. 70) .

„Avem nevoie de o CONSTITUȚIE POPORALĂ, NU DE GALIMATH METAFIZIC... La Laval, republicanii au jurat pe săbii că vor muri apărând drepturile omului și egalitatea deplină și absolută” (Ibidem).

„Prin aducerea legilor în egalitatea prescrisă de natură și prin apărarea constantă a demnității plebeilor, tribunii au pregătit și dus la îndeplinire prosperitatea statului” („L’Ami des Sans-Culottes” Tallien, nr. 71). ; citat din Mably).

„Se vorbește mult despre anarhie. Răspund că se va opri de îndată ce reprezentanții Republicii încetează să comploteze împotriva libertății. De asemenea, răspund că va înceta de îndată ce inegalitatea statelor va scădea” (Ibidem).

„TAXAZĂ PE CEI BOGAȚI, AJUTAȚI-I PE SĂRACI, DISTRUGEȚI



A TRAI SĂRACIA FOLOSIND PERICULOSUL EXCEDENT AL BOGAȚILOR — acesta este întregul secret al revoluției” (Ibidem).

„J.-J. Rousseau ți-a trasat calea pentru tine, urmează instrucțiunile lui: Starea socială, ți-a spus el, este benefică oamenilor doar în măsura în care toți au ceva și niciunul nu are nimic de prisos” (Ibidem).

„Când cei care jefuiesc statul, în loc să acţioneze cu descurajare ca proprietari de vaste posesiuni, merg la închisoare în aşteptarea pedepsei prescrise pentru săvârşirea de infracţiuni şi comportament necinstit, atunci oamenii se vor bucura de SUFICIENTA pe care şi-a câştigat-o prin energia şi virtuţile lor” ( L'Ami des Sans-Culottes, nr. 72).

În cele din urmă, Fouchet din Nantes merită cea mai mare admirație a noastră când, în decretul său, adoptat la Nevers la 24 septembrie 225*, el confirmă în câteva cuvinte învățătura noastră sfântă și sublimă:

„Considerând că prima îndatorire a reprezentanților poporului ar trebui să fie eforturile îndreptate spre restabilirea rapidă a drepturilor poporului, asigurarea respectării suveranității acestuia și recunoașterea omnipotenței lor;

considerând că egalitatea pentru care o cere poporul, pentru care și-a vărsat sângele încă din ziua revoluției, nu trebuie să fie o iluzie înșelătoare pentru ei;

Având în vedere că toți cetățenii au drepturi egale la beneficiile unei organizații publice; ca posibilitățile consumului lor să fie în concordanță cu priceperea lor și cu zelul cu care se dedică slujirii patriei lor;
PENTRU CARE, UNDE SUNT SUFERITI, SUNT PĂCĂRI, dușmani ai omenirii;
Considerând că teritoriul Republicii prezintă încă un spectacol de sărăcie și bogăție, opresiune și nenorocire, privilegiu și suferință, și că drepturile poporului sunt călcate în picioare acolo;
noi decidem:
toţi cetăţenii infirmi şi în vârstă, precum şi orfanii săraci, vor primi locuinţă, hrană şi îmbrăcăminte pe cheltuiala locuitorilor bogaţi din cantoanele respective: petele sărăciei vor fi distruse. - Cerșitul este interzis, la fel și lenevia. „Cetățenilor sănătoși li se vor oferi locuri de muncă etc.”
O, ce rol minunat a jucat Fouche... Lasă-l să se întoarcă la ea și vom fi prieteni! **
** Deci în text. Despre trăsăturile calendarului revoluționar vezi: G. Babeuf. Lucrări, vol. 2, p. 504.

Dar chiar dacă nu se întoarce la el, acest lucru nu va împiedica victoria acelui sistem de instaurare pe care l-a apărat, iar acest sistem trebuie să aibă în sfârșit și propria putere executivă.
2b * Este foarte trist că în zilele noastre toți cei care vor să transforme munca de luminare a poporului într-un meșteșug umilesc această profesie vrednică în așa măsură, încât acum este imposibil să punctăm pe unul singur care să se apropie chiar de acele mari adevăruri și mari principii.pe care le predicăm. De ce par să nu mai fie la modă, când erau la modă? Cu toate acestea, nu toți apostolii lor au murit, nu-i așa? Unde s-a dus energia lor? Curajul lor? De ce se ascund? Slăbiciunea lor, retragerea lor nedemnă au contribuit la moartea patriei lor într-un mod neobișnuit. Împotriva acestei apostazii generale, este reconfortant să vezi o singură figură eroică: editorul revistei L'Ami des Lois. Prietenii Egalității au citit cu satisfacție următoarele rânduri în această excelentă lucrare:
„În fiecare zi ești surprins de cât de mult și-au pierdut patrioții energia de odinioară. O, bineînțeles, din nenorocirea, umilința și persecuția la care sunt supuși timp de 15 luni, sufletul lor s-a ofilit, iar acum acest lucru este agravat de sărăcia și lipsa celor mai necesare lucruri. Au făcut o revoluție și au sperat să-i culeagă roadele.
Revoluția s-a întors împotriva lor, iar situația lor a devenit nu mai bună, ci mai proastă decât înainte.
Aristocrația, de o mie de ori mai tiranică decât aristocrația nobilimii și a clerului, s-a așezat cu nerăbdare pe gât: aristocrația speculatorilor și a necinstiților.
De ce să nu o spui cu voce tare? Extremitatea unei astfel de suferințe a făcut adevărul evident pentru toți și nu există acum o persoană suficient de nerușinată pentru a îndrăzni să nege că lâncezim sub jugul despotismului, cel mai crud și umilitor, cel mai insuportabil pentru oamenii liberi - despotismul. de negustori...
... Multă vreme ai vorbit cu răzvrătiri împotriva celor care, așa cum ai spus, vor ca săracii să se îmbogățească în detrimentul celor bogați, dar suporti și suporti în fiecare zi cu o nedreptate infinit mai scandaloasă - cu îmbogățirea celor bogați în detrimentul celor săraci.

... Starea morală este subminată într-o asemenea măsură încât ei fură în mod deschis, iar răul a atins un asemenea nivel încât trebuie fie să moară de foame, fie să urmeze exemplul altora.

... Și cum se poate păstra vreo morală în rândul oamenilor, unde toți cetățenii sunt falimentați unii cu alții! ("L'Ami des Lois" din 18 Brumaire).

„Cel mai important dintre toate drepturile este ca pământul pe care trăiesc să-mi dea hrană. Societatea leagă exercitarea acestui drept de o singură condiție, și anume ca această subzistență să fie plata muncii mele. De fapt, toate tipurile de muncă sunt valoroase pentru societate. Strălucirea și puterea lui sunt formate din unirea tuturor talentelor și a tuturor meseriilor. De ce este cel care lucrează fierul, cu ajutorul căruia altul ara pământul, cel care zidește casa în care locuiește plugarul și hambarul în care își depozitează grânele, cel care toarce și țese inul și pânza? cu care este îmbrăcat plugarul etc etc., de ce să nu aibă ei drept la roadele câmpului pe care omul le cultivă? Nu devin ei coproprietari ai acestui domeniu, oferindu-i un fel de avans sub forma muncii, fara de care nu se poate descurca?

Proprietatea individuală și privată este garantată prin lege orice altceva decât stabilirea unei anumite ordini convenabile în care indivizii vor fi lăsați, ca să spunem așa, să îndeplinească genul de muncă care ar trebui să hrănească pe toți ceilalți.

Ei bine, nu suntem în totalitate singuri în apărarea cauzei noastre mari. Ia inima, prietene al legilor! Apără cu toată energia ta marile principii originale, iar noi vom acționa în armonie.



Este timpul. Este timpul ca un popor călcat în picioare și exterminat să-și exprime voința mai maiestuos, mai solemn și mai general decât oricând, pentru ca nu numai petele, nu doar efectele secundare ale sărăciei, ci însăși existența ei să fie distruse.

Poporul să-și proclame Manifestul74. Lasă-l să definească în ea democrația, așa cum și-ar dori să aibă, așa cum ar trebui să fie, pe baza unor principii stricte. Să demonstreze în ea că pentru cei care au surplus, democrația înseamnă obligația de a suplini ceea ce lipsește pentru cei care nu au suficient; că toată lipsa acestor din urmă vine doar din faptul că acei ceilalți i-au jefuit. Jefuit legal, dacă vrei; adică cu ajutorul legilor prădătoare, care, sub ultimele regimuri, precum și sub cele mai vechi, permiteau tot felul de șmecherii; prin legi asemănătoare celor în vigoare astăzi; prin intermediul unor legi prin care, pentru a trăi, sunt nevoit să vând constant ceva din articole de uz casnic și să-mi duc ultimele cârpe tuturor hoților pe care aceste legi îi protejează! Poporul să declare că cere restituirea a tot ceea ce a furat, a tuturor acelor confiscări rușinoase la care bogații i-au supus pe săraci. O astfel de returnare ar fi, desigur, la fel de legală ca și returnarea proprietății către emigranți.

Restabilind democrația, dorim, în primul rând, să ne recâștigăm zdrențe și mobilierul vechi și, în al doilea rând, să ne asigurăm că cei care ni le-au luat nu vor mai putea relua asemenea atrocități. Apoi vrem să realizăm prin democrație ceea ce, așa cum am arătat, toți cei capabili să înțeleagă orice idee corectă aspiră.

Este necesar să restabilim drepturile rasei umane și să oprim toate necazurile noastre pentru a face o retragere către MUNTELE SACRUL, sau pentru a crea un PLEBIC WANDE YOU? Fie ca toți prietenii Egalității să se pregătească și să se considere avertizați! Toată lumea să fie impregnată de frumusețea incomparabilă a acestei întreprinderi.

Eliberează-i pe evrei din captivitatea egipteană! Condu-i în țara

Canaanului!.. A existat vreodată o expediție mai vrednică de înflăcărat cu mult curaj? Fii sigur că zeul Libertății îi va proteja pe acei Moise care vor să o conducă. Ne-a promis acest lucru fără a apela la mijlocirea lui Aaron, de care nu avem nevoie. El ne-a promis acest lucru fără o apariție miraculoasă în rugul aprins. Să lăsăm toate aceste minuni, toate aceste prostii. Sugestiile zeităților republicane se manifestă foarte simplu, sub auspiciile naturii (zeul suprem), în inimile republicanilor. Și așa ni s-a dezvăluit adevărul, că, în timp ce noul Iosua va lupta în câmpie, nefiind nevoit să oprească soarele, mulți legiuitori, în loc de unul, așa cum a fost cazul evreilor, se vor găsi pe un adevărat plebeu.
518
Vai. Vor înscrie acolo, sub dictarea adevărului etern, cele zece porunci ale omenirii sfinte, sans-culotism, dreptate de nezdruncinat. Sub acoperirea a sute de mii de sulițe și tunuri noastre, vom proclama primul Cod adevărat al legilor naturale, care nu trebuie încălcat niciodată.
Vom oferi o explicație clară a ceea ce este fericirea universală, acest scop al societății.
Vom demonstra că soarta fiecărei persoane nu ar trebui să se agraveze odată cu trecerea de la starea de natură la starea socială.
Vom defini proprietatea.
Vom demonstra că pământul nu este al nimănui, că este al tuturor. Vom demonstra că tot ceea ce un individ surprinde peste ceea ce este necesar pentru existența sa este furt din societate.
Vom demonstra că notoriul drept de înstrăinare este o crimă odioasă, de omucidere.
Vom demonstra că moștenirea conform dreptului familiei nu este mai puțin o infracțiune; că izolează membrii societății unii de ceilalți și transformă fiecare familie într-o republică mică, intrigând inevitabil împotriva Marii Republici, iar acest lucru duce la instaurarea inegalității.
Vom arăta că atunci când proprietatea unui membru al unei societăți este insuficientă pentru a satisface toate nevoile sale zilnice, acesta este rezultatul furtului proprietății sale personale naturale de către invadatorii bunurilor comune.
Din același motiv, tot ceea ce are un membru al societății în depășire față de ceea ce este necesar pentru a-și satisface nevoile zilnice este rezultatul jefuirii de către acesta a altor membri ai societății și îi lipsește inevitabil pe acești membri de partea lor în bunurile comune.
Că cel mai subtil raționament este neputincios împotriva acestor adevăruri imuabile.
Că superioritatea talentului și a întreprinderii nu este decât o himeră și o înșelăciune plauzibilă care i-a servit întotdeauna pe conspiratori în intrigile lor împotriva egalității.
Că diferențele de evaluare și semnificație a lucrărilor muncii umane se bazează doar pe ideile despre ele ale unor oameni care au reușit să impună altora aceste idei.
Ceea ce este complet eronat pe baza acestor idei, ziua de lucru a celui care face ceasul este estimată a fi de 20 de ori mai mare decât ziua de muncă a celui care ara pământul.
Care însă, în urma acestei evaluări false, câștigurile ceasornicarului îi permit să dobândească proprietatea a 20 de muncitori plugari, pe care îi expropriază astfel.

27· Îmbunătățirea condiției sociale. „Lasă toți să aibă din belșug și nimeni nu va avea un surplus.” J.-J. Rousseau. Această zicală merită cea mai serioasă atenție.
34
519
Că toți proletarii au devenit astfel numai ca urmare a stabilirii, în diferite moduri, a unui raport similar în toate celelalte ramuri; și peste tot s-a bazat numai pe diferența de evaluare, care a apărut din cauza prejudecăților sociale.
Că este absurd și nedrept să pretinzi o recompensă mai mare pentru cel a cărui muncă necesită un nivel mai înalt de dezvoltare mentală, mai multă diligență și efort al minții; că aceasta nu măreşte câtuşi de puţin capacitatea stomacului său.
Că nu există niciun motiv pentru a pretinde o recompensă în plus față de satisfacerea nevoilor personale.
Că numai prejudecățile sociale acordă o valoare deosebită dezvoltării mentale; mai este necesar, poate, să aflăm dacă forța naturală, munca fizică, nu o merită în aceeași măsură.
Că numai oamenii cu ocupații mentale au acordat o estimare atât de mare produselor creierului lor; nu poate exista nici o îndoială că, dacă ar depinde de muncitorii manuali, ei ar stabili că meritele mâinilor nu sunt mai mici decât meritele capului, iar oboseala întregului corp este egală cu oboseala acelei părți a acestuia care este ocupat cu reflexia.
Că, fără această ecuație necesară, cu atât mai deștepți, cu atât mai întreprinzători li se acordă un brevet de tâlhărie, dreptul de a jefui liber pe cei mai puțin înzestrați cu aceste calități.
Că tocmai în acest fel s-a distrus, s-a răsturnat echilibrul proprietății în statul social, căci marea noastră poziție s-a dovedit convingător: este posibil să se realizeze deținerea unui surplus doar făcându-l astfel încât alții să nu aibă. suficient.
Că toate instituțiile noastre sociale, toate relațiile noastre nu sunt decât acte de jaf neîncetat, sfințite de legi absurde și barbare, sub umbra cărora suntem ocupați doar să ne jefuim unii pe alții.
Că societatea noastră de ticăloși, pentru că are o temelie atât de proastă, dă naștere la tot felul de vicii, crime și nenorociri, împotriva cărora unii oameni cinstiți se unesc degeaba, declarându-le război; nu pot învinge, pentru că nu atacă răul chiar de la rădăcina lui, ci aplică doar paliative, pe care le găsesc printre ideile false cauzate de corupția noastră generală.
Că din tot ce s-a spus reiese clar că tot ceea ce este în proprietatea celor a căror proprietate depășește cota lor individuală în proprietatea publică este furt și uzurpare.
Că, prin urmare, este corect să le luăm de la ei.
Că chiar și unul care ar dovedi că este capabil, prin abilitățile sale naturale, să facă cât fac patru și, pe această bază, ar cere o recompensă pentru patru, ar fi totuși un conspirator împotriva societății,
520
căci numai prin aceasta și-ar fi zdruncinat echilibrul și și-ar fi distrus prețioasa egalitate.
Acea prudență cere în mod imperativ toți membrii societății să îmblânzească o astfel de persoană, să-l persecute ca pe o calamitate publică, să-l oblige să facă doar ceea ce face cineva, ca să poată cere răsplata cuvenită doar unei singure persoane.

Că numai rasa umană a introdus această diferență distructivă în evaluarea meritului și, prin urmare, numai el se confruntă cu greutăți și dezastre.
Că nimănui să nu lipsească ceea ce natura dă fiecăruia, produce tuturor; dacă această deficiență este consecința inevitabilă a calamităților naturale, atunci această privare trebuie suportată în mod egal de toți.
Că lucrările de măiestrie și pricepere devin astfel proprietate comună, proprietatea întregii societăți din momentul în care inventatorii și muncitorii le-au creat; deoarece se bazează pe realizările anterioare ale măiestriei și priceperii pe care noii inventatori și muncitori le-au folosit în noile lor descoperiri.
Că, întrucât cunoștințele dobândite sunt o proprietate comună, acestea ar trebui distribuite în mod egal între toți.
Că doar prin răutate, prejudecăți sau necugetare se poate contesta adevărul că o astfel de distribuție egală a cunoștințelor între toți i-ar face pe toți aproape egali în abilități și chiar în talent.
Că educația este nefirească atunci când se bazează pe inegalitate și este proprietatea exclusivă a doar unei părți a societății; căci atunci ea devine în mâinile acestei părți o mașinărie, o armă, cu care se luptă împotriva altei părți, neînarmată și, în consecință, fără dificultate o liniștește, o înșală, o jefuiește, o înrobește în cel mai rușinos mod.
Că nu există adevăr mai important decât cel pe care l-am citat deja o dată și care a fost proclamat de un anumit filozof: Argumentează-te cât vrei despre cea mai bună formă de guvernare; nu vei realiza nimic până nu vei distruge fundamentele lăcomiei și ambiției.
Că, așadar, instituțiile publice trebuie să conducă în acest scop, trebuie să lipsească pentru totdeauna pe toată lumea de speranța de a deveni mai bogat, mai influent, superior în cunoștințe față de oricare dintre concetățenii lor.
Că, mai precis, este necesar să frânăm soarta; să facă pe fiecare dintre membrii societății să fie independent de noroc, de un set de circumstanțe fericit sau nefavorabil; oferi fiecărui om și urmașilor săi, oricât de numeroși ar fi ei, prosperitate și nimic altceva decât prosperitate; și distruge totul pentru totdeauna
521
capacitate astfel încât oricine să poată primi mai mult decât partea lui în produsele naturii și muncii.
Că singura modalitate de a atinge acest scop este stabilirea controlului general; să distrugă proprietatea privată, să atașeze fiecare om, după talentul său, de priceperea pe care o cunoaște; să-l oblige să predea roadele muncii sale în natură unui depozit comun și să creeze o administrație simplă de distribuție, o administrație alimentară, care, ținând evidența tuturor concetățenilor și a tuturor produselor, le va distribui pe acestea din urmă în baza celor mai stricte. egalitatea şi ordinea de a le livra la locul de reşedinţă al fiecărui cetăţean.
Ce este guvernul, a cărui caracter practic a fost dovedit de experiență, deoarece se aplică la 1 milion 200 de mii de oameni din cele 12 armate ale noastre (ceea ce este posibil la dimensiuni mici, este posibil la cele mari), că un astfel de guvern este singurul care poate asigura fericirea tuturor, neschimbată, fără nori, fericire universală, scopul societății.
Că sub o asemenea guvernare vor dispărea stâlpii de hotar, gardurile, zidurile, încuietorile ușilor, furișările, procesele, furturile,

crimele - toate crimele; tribunale, închisori, spânzurătoare, pedepse, disperare cauzată de toate aceste dezastre; invidia, gelozia, nesatiabilitatea, aroganța, înșelăciunea, duplicitatea și, în final, toate viciile; nu va mai exista (și acesta, desigur, cel mai important) vierme de anxietate care ne roade constant pe fiecare dintre noi despre ceea ce ne așteaptă mâine, peste o lună, peste un an, la bătrânețe, ce ne așteaptă pe copiii și nepoții. .
Acesta este rezumatul acestui teribil Manifest pe care îl vom propune majorității oprimate a poporului francez; îi dăm prima schiță a acestui Manifest pentru ca oamenii să-l înțeleagă dinainte. Oameni! Trezește-te la speranță, scutură-te de amorțeală... Înveselește-te la vederea cum se apropie un viitor fericit! Prieteni ai regilor! Renunță la ideea că suferințele cu care asuprești poporul îi vor pune în cele din urmă sub jugul unui singur conducător. Și voi patricienilor! bogat! tirani republicani! renunțați, în același timp și deodată, la mașinațiunile voastre opresive în raport cu această națiune, care nu și-a uitat prea bine jurămintele de credință față de libertate. O perspectivă mai fericită se deschide în ochii ei decât tot ceea ce o ademeniți. Conducători criminali! chiar în momentul în care ți se pare că poți îndoi acest popor virtuos la pământ cu mâna ta de fier, te vor face să-i simți superioritatea, se vor elibera de puterea pe care ai uzurpat-o și vor arunca lanțurile în care le-au înlănțuit, își vor recăpăta drepturile inițiale sacre. Te joci cu generozitatea lui prea mult timp; te-ai batjocorit de el de prea mult timp...
„Oamenii sunt lipsiți de energie”, spuneți, „ei suferă și mor, fără a îndrăzni să se plângă”. Analele Republicii nu vor fi virgule
522
Nana este o astfel de rușine. Amintirea francezilor nu va fi transmisă posterității, îngreunată de o asemenea umilință. Fie ca această lucrare să fie un semnal, să fie un fulger care să reînvie și să reînvie pe toți cei care au fost cândva plini de ardoare și curaj! Toți cei care odată au ars cu flacără în numele binelui public și al independenței depline. Lasă oamenii să tragă de acolo adevărata idee de EGALITATE! Fie ca aceste cuvinte: egalitate, egali, doctrina plebea să devină un strigăt pentru unirea tuturor prietenilor poporului. Lăsați oamenii să discute toate aceste mari principii; să se desfășoare lupta în jurul celebrei întrebări a egalității adevărate și în jurul problemei PROPRIETĂȚII! Lasă-l să guste de data aceasta din moralitatea lui, să aprindă în el un foc care va arde până la finalizarea completă a lucrării sale! Să răstoarne toate aceste vechi instituții barbare și să le înlocuiască cu instituții dictate de natură și de justiția veșnică. O, da, toată suferința oamenilor și-a atins limita; nu se poate mai rau! Doar o revoluție completă poate scăpa de ei! Fie ca acest război crud dintre bogați și săraci să capete în sfârșit un caracter mai puțin josnic! Fie ca ea să nu mai fie marcată de îndrăzneala constantă a unei părți și de lașitatea constantă a celeilalte. Să-i răspundă în sfârșit săracii infractorilor!.. Să profităm de faptul că ne-au dus la extrem. Haideți să mergem mai departe fără alte prelungiri ca oameni care sunt conștienți de puterea lor. Să mergem cu îndrăzneală la EGALITATE. Să vedem scopul societății, să se vadă fericirea comună.
O, oameni trădători sau ignoranți! strigi că trebuie evitat un război civil? Că în niciun fel nu ar trebui să semăne discordie între oameni?... Și poate exista un război civil mai scandalos decât unul în care sunt ucigași puri pe de o parte și doar victime fără apărare pe de altă parte? Este posibil să declarăm un infractor pe cineva care vrea să înarmeze victimele astfel încât acestea să se apere de ucigași? Nu

ar fi mai bine un astfel de război civil, în care ambele părți să se poată apăra una împotriva celeilalte? Să ne acuze, dacă le place, că am semănat discordie. Cu atât mai bine: cearta este mai bună decât un acord teribil în care cei înfometați sunt sugrumați. Lăsați părțile să se alăture luptei; să izbucnească o revoltă, și orice ar fi, generală sau parțială, imediată sau mai târziu, în toate cazurile vom fi mulțumiți! Fie ca Muntele Sacru sau Vendeea plebea să apară fie într-un loc, fie în toate cele 86 de departamente! Să existe conspirații împotriva opresiunii, mari sau mici, secrete sau deschise, la 100.000 de întâlniri secrete sau doar una; nu contează, atâta timp cât apar conspirații, atâta timp cât frica și durerile de conștiință nu-i părăsesc nicio clipă pe asupritori. Am dat un semnal puternic, ca să ajungă la mulți, pentru a crește numărul complicilor noștri; le-am explicat de ce ar trebui să acționeze și le-am dat câteva
5J3
a doua idee a modului de acțiune și suntem aproape siguri că vor apărea conspirații. Lasă tirania să testeze dacă este capabilă să ne blocheze calea... Se spune că oamenii nu au lideri. Lasă-i să apară și poporul își va rupe imediat lanțurile și va câștiga pâine pentru ei și pentru urmașii lor. Să repetăm încă o dată: toată suferința și-a atins limita; nu putea fi mai rău; doar o revoluție completă poate corecta situația! ! ! Așadar, lăsați totul să fie măturat!.. Lasă toate elementele să se încurce, să se amestece și să se ciocnească între ele!.. Lasă totul să se cufunde în haos și să iasă din haos o lume nouă și renascută!

„După o mie de ani, să schimbăm aceste legi grosolane”.

Paris, 9 Frimer IV al Republicii

G. Babeuf, Tribuna poporului.

PS Ziarul meu va fi publicat neregulat, de cinci sau șase ori pe lună și chiar mai des. Volumul problemelor nu va fi în niciun caz același - în funcție de importanța subiectelor și a circumstanțelor, fiecare dintre ele va avea mai multe sau mai puține pagini. Toți cititorii înțelepți vor înțelege că o astfel de muncă serioasă și matură nu poate fi măsurată și efectuată în grabă, la fel cum ziariștii își fac munca de rutină, vânând știri și dealeri în toată vorbăria inactivă.

Taxa de abonament pentru trei luni, la rata de cinci numere pe lună, 32 de pagini în fiecare dimensiune ip-8°, se va ridica la 125 de livre pentru Paris și departamente. Datorită creșterii enorme și neprevăzute a prețului materialelor și al forței de muncă, abonații care au contribuit anterior cu o sumă mai mică sunt rugați să o completeze până la 125 de livre, altfel vor trebui să le trimită doar acele numere pe care le-au plătit. Dacă se întâmplă să ne găsim brusc în situația de a contracara un jaf monstruos care nu recunoaște limite, atunci ne angajăm să facem o reducere corespunzătoare abonaților noștri.

Vă rugăm să nu luați chitanțe la oficiul poștal, ci să puneți bancnote în scrisori.

Abonamentul este acceptat la Paris, de la un cetățean din ROSHA, st. Faubourg-Honore, la colțul st. Champs Elysees, nr 29.

Tipografie Tribuna poporului

ANEXE1

[EXTRAS DIN LANȚURILE DE SclavIE LUI MARAT]

Declarația Drepturilor Marat

Lanțuri de robie

Puterile, împărțirea lor, 39.

Reprezentanții - ambiția lor, egoismul lor, își iubesc patria numai pentru ei înșiși, 42.

Suveran. Cum îl tratează deputatul, îl umilește treptat, 44.
Cum devine prada guvernului când nu se mai amestecă în nimic, 48, 263.
Comparați secțiunile „Suveran” și „Guvern”.
Sărbători. În ce scop, 51. (Amintiți-vă de Rousseau, 20 Vendemière și 25 când au fost lovite Societățile.) Și 173.
Drepturile oamenilor. Cât de treptat și imperceptibil sunt afectați, 97. Cum sunt forțate guvernele revoluționare să accepte, vezi și 265, 313, 318.
Întâlnirile oamenilor. Societățile oamenilor. Cum au tiranii un interes în suprimarea lor, 125.
Intrigatori trimiși la adunările populare, 124.
Inamovibilitate. Cum se realizează acest lucru prin încălcarea societăților, 125.
Poziții. Tiranii îi înlocuiesc cu oameni răutăcioși, 126. Nepăsare oarbă a poporului, 141. Lașitatea poporului, 148. Vezi Scriitori.
Nevoia de supraveghere, 141.
Scriitori observatori, ibid.
Libertatea nelimitată a presei, 142. Scrierile lui Audouin, 149.
Tirania opiniei publice, 175. A o disprețui, 176, 177, 206, 310.
Apeluri. Mentiuni onorabile. Publicare în Buletin, 149, 315.
Oameni. Cele mai [greșeli grele] ale sale sunt folosite împotriva lui, cum ar fi aprobarea ghilotinei, 158.
conducători. Ei cedează în unele lucruri când sunt siliți să facă acest lucru, 159. Dar totul ar trebui cerut deodată. Și 206. Și comparați cu scriitorii (cuvântul).
Comparați suveranul cu guvernul. Guvernul spune, ca un stăpân, până la ce dată, 281. Teroare (310). Spionaj (310). Respectul pentru reprezentare, 311.
525
Virtuți disprețuite, vicii îndumnezeite, 182, 183. Abuzul de cuvinte, precum: guvernare - tiranie, uzurpare a suveranității, sclavie, ascultare; protopopiatul și disciplina - închinare sclavă înaintea ordinelor arbitrare; rezistență la autoritate - fidelitate față de principii; rebeliune - rezistență la opresiune; discursuri rebele - revendicarea drepturilor omului; conspirație - revendicări ale drepturilor lor etc.
Lux (ca să nu piardă din vedere această problemă, 262). Robespierre ♦... 322.
[EXTRAS DIN SCRISOSOLELE Dlui ROBESPIERE CĂTRE ALEGĂTORII MEI]
Republică sau monarhie. Numai aceste cuvinte nu oferă prosperitate, 1-7, 2-65, 1-5,6.
Opinii. Ciocnirea lor nu este de temut, 1-37.
Curtea de Opinie Publică. Robespierre se obligă să-și aducă plângerile doar lui, 1-42. Pericolul punerii opiniei publice la dispoziția purtătorilor de putere,
2-54 .
starea de spirit publică. Cine ar trebui să o conducă, 2-53. Declaratie de drepturi. Omagiul pe care i-l aduce, 1-60.
Libertatea individului, 2-85.
Disciplina militară, 2-1.
Intrigi și daune de caracter, 3-1.
Inamici. Grabă în a face față celor care nu mai sunt un pericol, 3-122.
Personalități. Imposibilitatea de a nu le numi, de a denunța clicurile, 3-123 .
Dreptul de cenzură, 5-224.

Libertatea presei, 5-225. Evitați legile împotriva ei, 3-131.
Societăţile Poporului, 5-236. Portretul iacobinilor de Lafayette, greșit atunci și chiar acum, 319-7. O descriere binevoitoare a organizației lor de Robespierre, 7-320.
Confuzia puterilor, 11-524. Competențele Convenției, 5-212. O dilemă importantă: Convenția este capabilă să salveze patria, I-530. Întâlniri primare. O respingere a argumentelor celor care se tem de astfel de adunări, 11-532.
Despotismul Senatului, 11-538, 5-197.
Conspirația reprezentanților poporului împotriva poporului, 11-541, 2-52, 53.
Reprezentanți ai poporului. Ce sunt ei în raport cu oamenii, 1-6.
Marat. Judecata pe care Robespierre o face despre el, 1-36.
♦ Câteva cuvinte lipsesc.
5?6
Marat. Discursul său în care recunoaște că a propus o dictatură” 2-62.
Clica Girondei, crimele ei, 3-117 și urm. Suveranitatea poporului, 3-123.
sărăcia publică. Opinia lui Robespierre asupra acestui subiect, 9-438.
Guvern. Când este periculos pentru oameni, 1-9 și toți au murit.
Prima întâlnire a Convenției, reveniți la aceasta, 1-17.
Petiția lui Roland pentru gărzi departamentale, anunțată la a doua ședință a Convenției, 1-31, adoptată, 34.
Opinia lui Robespierre, 2-68. Scrisoarea lui Roland despre agitatori, 92-2.
Dezbatere privind menținerea lui Roland ca ministru, 3-139 la 142.
O anecdotă vie despre fuga lui Sebastian Lagrange din postul său de procurator-sindic al departamentului Marnei din Châlons, 1-33.
Rebecca îl acuză pe Robespierre că caută dictatura, 1-36.
Louvet îl acuză pe Robespierre că și-a impus arbitrar opinia asupra Clubului Jacobin, 4-152.
Principii. Păstrarea lor este cel mai mare bine pentru popoarele libere, 5-202.
Cucerirea lumii întregi, 5-203.
Petiția 15-20 împotriva Municipalității Parisului, 5-221. Cult, 8.
Alegeri. Dreptul de a vota. Libertatea acestui drept, 9. Hrana, 9.
[LA ISTORIA CONVENŢIEI1
Petiție către Louvet care cere grațierea lui Capet, 82. Scrisoare de la Quimper (Finisteur) din Kervelegan, Horno și Marais privind crearea unei gărzi departamentale, 83. Fermoy, Lanjuine, Barbara este chemată la garda departamentală. mesajele lui Roland. Marsilia la Paris, propunerile lor, 86. (Fermoy, președinte în decembrie, 86). Pe 2 ianuarie, 50 de curieri de urgență au fost trimiși la departamente pentru a transmite mesaje de alarmă, a da un semnal de alarmă, a răspândi zvonuri că viața deputaților este în pericol, a cere gărzi departamentale impresionante pentru protecția lor și a dizolva Convenția sub pretextul ridicol. că vor să taie deputații și că ei stând sub amenințarea pumnalelor, 91, p. 6. Gadet, Vergniaud și Jansonnet au fost în corespondență cu tiranul până la 10 august 93, p. 8. Puterile Convenției, dreptul său de a judeca Ludovic al XVI-lea, 95, p. proces, 96. Robert sprijină gărzile departamentale, 97, p. 5. Ibid. Rabot, p. 6. Vergniaud, președinte 13 ianuarie. Critica ascuțită a Parisului de Barbarou, Buzot, 97, p. 7. Propunerea de a sta în altă parte, ibid. plecare-

Tamentul Parisului susține crearea unei gărzi departamentale, ibid. Marat se apără; acuzațiile dușmanilor săi sunt un nebun, un nebun bilios, un monstru însetat de sânge, un ticălos mituit, 98, p. Orice decret care îi încalcă drepturile este invalid, ilegal și se poate opune executării lui chiar și cu armele în mână; Poziția lui Marat cu privire la problema vinovăției tiranului, 101-8. Barbarou, autorul unui apel către popor, ordonă marseillezilor să vină înarmați la Convenție, 104, p. Girondinii domină toate comitetele, 115. Guvernul Berpontville, 116. Var creează o forță armată, 120. Girondinii se ridică din nou după procesul tiranului. Justificarea Comunei Paris de Marat, 123, p. 3. Constitutia Condorcet, 26 februarie 126. Breard - Presedinte. Petiție a secțiunii 21 din Marsilia prin care se cere ca Convenția să-și demisioneze funcția și să declare sfârșitul misiunii sale (20 februarie 128). Judecata asupra unui tiran. Marat declară că Convenția este creată și pentru a schimba Constituția. Impozit pe bogați, 21 februarie 129. Proiectul etern al distrugerii Parisului, ibid., p. 6. Marcel o respinge pe Barbara și se alătură Parisului, 132, p. 4. Celebra propunere a lui Marat de a spânzura cumpărătorii pe ușile lor. magazine, 133, 25 februarie . Cazul împotriva lui Marat a stârnit de această propunere, 136, 137, 138. Garda pretoriană din departamente a sosit efectiv la Paris cu deplină încredere că Convenția stă sub cuțitul ucigașilor, 134. Barbarou a fost condamnat pentru că a dat ordin de a lua posesiunea Convenției, 134. Mașinațiunile clicurilor girondinilor pentru a provoca lipsuri de alimente, 136. Împărțirea agrară a proprietății clerului, 138. Observație asupra acestui subiect, 139, p. Înființarea unui tribunal revoluționar la propunerea lui Lende, 144. Vorbește Gorșa în legătură cu propunerea lui Lende, atac asupra tipografiei sale, 144, p. 3. Decret de interzicere a deputaților să acționeze ca jurnaliști. Propunerea lui Thurio și Delacroix, 144. Reînnoirea miniștrilor, 144. Marsilia, forțată să vină la Paris de Barbarou, a aprins deja războiul civil la Lyon, 150, p. Dumouriez este scos în afara legii - o coroană de laur și 100.000 de ecu celui care va scăpa de el Republica, 3 aprilie. Secţiile Buttes-de-Moulins, Arsenal şi Bibliotecă *........împotriva clubului din Episcopie, întrunirea 4 aprilie.

Apelul lui Dumouriez la soldați, ibid. O armată de 40 de mii de oameni, destinată să încerce Parisul, ibid. Decret de acuzare împotriva lui Marat, 19 aprilie 172, 179. Despre rezistența la oprimare, ibid. Declarația lui Dumouriez, depunând mărturie despre a lui

* ilizibil.



complicitate cu Gironda, despre intenția sa de a mărșălui asupra Parisului și Muntelui, ibid., p. 6. Marat incită la o revoltă împotriva Mlaștinii, ibid., p. 8, 19 aprilie. Propunerea Girondei de a convoca ședințe primare pentru a afla care dintre deputați are încredere, 174. Petiția Parisului pentru rechemarea a 18 persoane listate, 174,6 milioane pentru cheltuieli secrete, acum aceasta se face fără decrete pentru a evita scandalul, 174. Comisia din 12, 205. Ea dă ordine la secţiile de Mail, Butte-de-Moulin şi Bibliotecă etc., la fel ca etc., ibid. 205. Adresa Convenţiei 2 iunie. „Parisul este o santinelă înainte”, a spus Danton, 2 iunie - Vergniaud. Întreaga convenție la 2 iunie. Recunoașteți meritul Parisului, propunere de Vergniaud, ibid., componența Comisiei 12, 207. Eure, Calvados, Ardennes, 222, Jura, 222, v. Paris. Lyon, unde s-a dus Biroto, a decis că din 29 martie nu va mai recunoaște Convenția. Bordeaux a acționat în aceeași ordine de idei și s-a retras.

Sancţiunea de către popor a legilor, 94, p. 5. Despre personalitatea lui Marat, 84, p. 7.

COMENTARII

DUPA 9 THERMIDOR

1 Libertatea presei (Journal de la liberté de la presse) a fost publicată de Babeuf după întoarcerea sa la Paris în timpul reacției termidoriene. Primul număr al ziarului a fost publicat la 17 Fructidor II (3 septembrie 1794). În perioada fructidore-vandemiere au fost publicate 22 de numere ale ziarului. Din numărul 23, din 14 Vendemière, ziarul a devenit cunoscut sub numele de „Tribuna poporului sau Apărătorul drepturilor omului” („Le Tribun du Peuple ou le défenseur des droits de l'homme; en continuation du Journal de fa liberté de 1a presse") .

Babeuf a semnat primele 22 de numere ca Camille Babeuf, iar Tribune of the People ca Gracchus Babeuf. Asistența financiară pentru publicarea ziarului Babeuf a fost oferită de un membru al Convenției, Thermidorian Guffroy, în a cărui tipografie a fost tipărit ziarul. Din numărul 27, în legătură cu criticile ascuțite la adresa Convenției Thermidoriane, Guffroy și-a retras sprijinul din ziar. Problema a apărut la sfârșitul Vendémière-ului cu ajutorul Clubului Electoral (vezi nota I). După aceea, a existat o pauză în publicarea ziarului de mai bine de două luni. Al 28-lea număr a apărut abia pe cel de-al 28-lea liber din anul III (18 decembrie 1794). Babeuf a reușit după aceea să mai publice patru numere ale ziarului. Ultima dintre acestea a fost publicată pe 13 pluvioze, cu câteva zile înainte de arestarea lui Babeuf. Publicarea ziarului a fost reluată de Babeuf în toamna anului 1795 după eliberarea sa din închisoare, în urma suprimării tentativei de lovitură de stat contrarevoluționară din 13 Vendémière IV. Aceste ultime numere vor fi incluse în volumul al patrulea al Lucrărilor.

2 Freron Louis-Marie-Stanislas (1754-1802) - în primii ani ai Revoluției Franceze, una dintre figurile marcante ale mișcării democratice; a publicat ziarul „Orator of the People” („Orateur du peuple”), era apropiat de Marat, care i-a susținut candidatura la Convenția de la Paris (în lista sa de candidați, Fréron era alături de Robespierre, Danton și Billo-Varenne) . Ca membru al Convenției, Freron a fost trimis în misiuni (în special, la Marsilia și Toulon), unde a dat dovadă de cruzime și cruzime. A fost chemat după aceea la Paris. A devenit unul dintre organizatorii și figurile marcante ale reacției termidoriene. În primele săptămâni de după 9 Thermidor, Babeuf a avut o atitudine pozitivă față de Freron - pentru numărul 1 al ziarului său a ales o epigrafă din discursul lui Freron în Convenția lui 7 fructidor în apărarea libertății nelimitate a presei. O lună mai târziu (în numărul 26 al 19 vendémière, și mai ales în 27 al 22 vendémière), Babeuf a ieșit brusc împotriva lui Freron. Freron, care a devenit liderul bandelor „tinereții de aur” care au dus teroarea albă, s-a compromis atât de mult încât, după dizolvarea Convenției Thermidoriane, nu a fost reales în Consiliul celor 500. Sub Napoleon, care a susținut, a fost trimis în 1802 într-o expediție la San Domingo, unde a murit câteva luni mai târziu de febră dengue.

1 Merlin (din Douai) Philippe Antoine (1754-1838) - avocat, membru al Adunării Constituante, unde a fost șef al comitetului feudal; deya lui



Trupul a fost criticat de Babeuf (vezi V. M. Dalin. Gracchus Babeuf în ajunul și în timpul Marii Revoluții Franceze (1785-1794). M., 1963, p. 400). Membru al Convenției; a fost raportorul comisiei legislative cu privire la problema revizuirii verdictului în cazul Babeuf privind așa-

zisul „fals”. O figură proeminentă în reacția termidoriană. La Director, ministrul justiției și la un moment dat membru al Directorului. Sub Napoleon - procuror general al Curții de Casație; Contele Imperiului.

4 Audouin Pierre-Jean (1764-1808) - redactor la ziarul „Journal universel”; membru al Convenției și Consiliului din 500; după 9 Thermidor, a apărat poziția Clubului Iacobin în ziarul său. Babeuf și-a criticat poziția în primele numere ale Gazeta Liberty Press, dar deja în numărul 29 al Tribunei Poporului a vorbit aprobator despre „curajosul Audun”.

5 Babeuf se referă la pamfletul lui Jean-Claude-Hippolyte Mee de la Touche, publicat de acesta în tipografia lui Guffroy 9 fructidore (sub pseudonimul Felhemesi - Felhémési) „Coada lui Robespierre, sau Despre pericolul libertății presei. „(„La coada de Robespierre sau les dangers de la liberté de la presse”). Pamfletul a fost îndreptat împotriva lui Barère (vezi mai jos, nota 50), Collot d'Herbois (vezi mai jos, nota 55) și Billaud-Vartin (vezi mai jos, nota 17), personalități marcante din Comitetul de siguranță publică sub Robespierre, care au susținut lovitura de stat a lui 9 Thermidor, dar au fost imediat supuse unor atacuri aprige din partea thermidorienilor de dreapta. Despre soarta ulterioară a lui Mee, vezi cca. 47 la sec. v.

6 De la mijlocul anilor 80 și toți primii ani ai revoluției, Babeuf a vorbit invariabil cu aprobare despre Robespierre. Aceeași evaluare i-a dat-o în 1795-1797. Dar chiar și în primele săptămâni de după 9 Thermidor, în timpul celei mai înverșunate campanii împotriva lui Robespierre, Babeuf a considerat necesar în primul număr al ziarului său să protejeze toate activitățile lui Robespierre până în vara anului 1793.
CPA IML a păstrat extrase din publicațiile lui Robespierre „Apărătorul Constituției” („Le Défenseur de la Constitution”) și „Scrisori către alegătorii mei” („Lettres à mes commentants”), făcute de Babeuf în primele săptămâni după lovitură de stat din 9 Thermidor (vezi CPA IML, f. 223, op. 1, dosar 459). Babeuf s-a referit în mod repetat la aceste ediții ale lui Robespierre în ziarul său și în broșurile sale.

7 În 1793, Babeuf a apreciat foarte mult proiectul de Declarație a Drepturilor propus de Robespierre la o ședință a Clubului Iacobin din 21 aprilie 1793 (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2. M., 1976, pp. 378-379) și a repetat această recenzie în numerele Tribunei poporului, publicate la sfârșitul anului 1795.

8 Condorcet Jean-Antoine-Nicolas-Corichote (1743-1794), marchiz, matematician și filozof. Înainte de revoluție - secretar al Academiei Franceze de Științe; membru al Adunării Legislative și al Convenției; unul dintre conducătorii girondinilor; autor al proiectului de constituție propus de girondini și respins de Convenție. Babeuf s-a referit la lucrările lui Condorcet, în special la Viața lui Turgot, în caietul său filozofic.

9 Mențiune despre Cromwell în primul număr al ziarului, precum și despre alte figuri ale Angliei în secolul al XVII-lea. în alte lucrări ale lui Babeuf, mărturisește cunoștințele sale cu istoria revoluției engleze.

10 Guffroy Armand-Benoit-Joseph (1742-1801) avocat din Arras înainte de revoluție; a fost în corespondență cu Dubois de Fosse; procuror sindic al districtului Arras în 1791; era aproape de Robespierre; membru al Convenției, editor al ziarului Le Rougyff. O figură proeminentă în reacția termidoriană.

11 Electoral Club - O societate populară care se întrunea în incinta Episcopiei, unde se întâlneau alegătorii parizieni (electeurs) și, prin urmare, primeau un astfel de nume; a existat încă din 1793 (vezi despre el: A. Soboul. Les sans-culottes parisiens en ΓAη II. Mouvement populaire et le gouvernement révolutionnaire. 2 juin 1793-9 Thermidor An IL Paris, 1958). În primăvara anului 1793 se pare că a încetat să mai existe.
531
După 9 Thermidor, a reînviat și a unit cele mai de stânga figuri ale mișcării secționale pariziene. Babeuf, după ce sa întors la Paris, a luat imediat parte activă în Clubul Electoral (vezi Introducere); după A. Mathiez, el a devenit „adevărata sa inspirație” (A. Mathiez. La réaction thermidorienne. Paris, 1929, p. 87). Textul integral al petiției Clubului Electoral din 30 Thermidor a fost publicat de Babeuf în numărul 13 al ziarului său. Cele două revendicări principale ale alegătorilor au fost libertatea presei și restaurarea municipalității (comunei) alese din Paris, dizolvată după 9 Thermidor.
12 Prudhomme Louis este editorul ziarului Les révolutions de Paris, pe care Babeuf îl aprecia foarte mult (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 2, pp. 428-431, 476 etc.). După 9 Thermidor, a ocupat o poziţie reacţionară.
13 Recenziile supraviețuitoare ale lui Babeuf despre Camille Desmoulins (1760-1794) sunt predominant pozitive (a se vedea, de exemplu, numărul al 17-lea al Gazetei Libertății Presei).
14 Machiavelli Niccolò (1469-1527) a fost un celebru om politic, publicist și scriitor florentin. Hârtiile lui Babeuf, confiscate în timpul arestării sale în 1796, conțin extrase din Discursurile lui Machiavelli despre primul deceniu al lui Titus Livius (vezi Pièces saisies dans le local qu'occupoit Baboeuf..., v. II, p. 70-71).
15 Lecointre Laurent (1742-1805) - membru al Adunării Legislative și al Convenției de la Versailles; Termidorian. După pamfletul lui Mee de la Touche „Coada lui Robespierre”, al 12-lea Fructidore a vorbit în Convenție împotriva „crimelor a șapte membri ai fostelor comitete” - Barère, Billaud-Varenne, Collot d'Herbois (membrii Comitetului de Public Safety), Vadieu, Amar, Voullan și David (membri ai Comitetului de siguranță publică). Cu toate acestea, Convenția a respins la început propunerea lui Lecointre de a iniția urmăriri penale împotriva acestor șapte, definind discursul său ca fiind calomnios. Pe 17 fructidor, chiar în ziua în care a apărut primul număr al lucrării lui Baoef, Clubul Iacobin, la propunerea lui Carrier, i-a exclus din calitatea de membru pe Lecointre, precum și pe Freron și Tallien, ca instigatori ai propunerii lui Lecointre. Decizia de a persecuta pe Barère, Billaud-Varenne, Collot d'Herbois și Vadiers a fost luată de Convenție mai târziu, după restaurarea Girondinilor în componența sa. În ultimele luni ale Convenției Thermidoriane, Lecointre s-a îndepărtat de aripa sa dreaptă (vezi Tribuna poporului, nr. 29). După răscoala Germinal, Lecointre a fost arestat.
16 L. P. Dufourny (1739—1795—?) — inginer; o figură proeminentă a mișcării democratice de la Paris în anii revoluției; Președinte al Directorului Departamentului de la Paris de atunci. După 9 Thermidor, a vorbit la Clubul Jacobin cu Real Madrid (vezi p. 64 din acest volum) în apărarea libertății presei, dar împotriva petiției secției Muzeului, susținută de Babeuf.
17 Billaud-Varenne Jean-Nicolas (1759-1819) - înainte de revoluție, avocat, în timpul revoluției una dintre cele mai marcante personalități ale mișcării democratice, membru în consiliul Comunei din 10 august,

deputat al Convenției din Paris (candidatura sa a fost susținută de Marat), din septembrie 1793 membru al Comitetului de Siguranță Publică. El a fost printre acei participanți la lovitura de la 9 Thermidor, care sperau, prin eliminarea lui Robespierre, să păstreze regimul guvernului revoluționar. După lovitură de stat, a fost atacat de termidorieni ca reprezentant al „crupului Robespierre”. În noaptea în care răscoala a fost înăbușită pe 12 Germinal (1 aprilie 1795), a fost arestat și exilat împreună cu Barère și Collot d'Herbois.

18 Petiția Societății Iacobinilor din Dijon a fost citită la Convenția din 29 Fructidor. Conținea o cerință de a publica numele celor „suspecti” eliberați după 9 Thermidor și ale persoanelor ale căror



au fost eliberați din funcție, îndepărtarea nobililor și foștilor preoți din toate posturile, restrângerea libertății presei în timpul războiului etc. Petiția iacobinilor din Dijon a găsit sprijinul unui număr de alte Societăți Populare din provincie, care urmărea păstrarea dictaturii revoluţionare (vezi A. Mathiez. La reaction thermidorienne, Paris, 1929, p. 55).

19 Chains of Slavery (Chaînes de l'esclavage), o lucrare de Marat, publicată pentru prima dată în Anglia în 1774; în limba franceză a fost publicată de el în martie 1793, cu puţin timp înainte de moartea sa (vezi J. P. Marat. Lucrări alese, vol. I. M., 1956). În primele săptămâni după 9 Thermidor, Babeuf a studiat cu atenție Lanțurile Sclaviei. TsPA IML și-a păstrat rezumatul acestei cărți (TsPA IML, f. 223, on. 1, d. 449), publicată pentru prima dată în acest volum (vezi pp. 525-526). În ziarul și pamfletele sale, Babeuf s-a referit în mod repetat la „Lanțurile sclaviei”.

20 Oratorul Poporului este ziarul lui Freron, care și-a reluat publicarea la 25 Fructidor (septembrie 1794). Atitudinea binevoitoare a lui Babeuf față de această lucrare a făcut loc în curând unei critici dure la adresa acesteia (vezi nota 2 de mai sus). - „Prietenul cetățenilor” – ziarul lui Tallien (vezi nota 25 de mai jos), în 1793, care a publicat ziarul „Prietenul Sans-culottes”.

21 Seguier Antoine-Louis (1726-1792) - avocat, figură marcantă în parlamentul parizian. Cunoscut pentru opiniile sale reacţionare; a cerut interzicerea Enciclopediei și arderea operelor filozofilor materialiști francezi.

22 Tatăl lui Freron, Elie-Catherine (1719-1771) a publicat revista L'Année littéraire (Anul literaturii), un oponent al Iluminismului, iar Voltaire a avut o polemică ascuțită cu el.

23 Jean-Baptiste Salaville (1775-1832) ziarist democrat; în 1794 a editat ziarul Annales patriotiques, fondat în 1789 de S. Mercier. A luat o poziţie independentă; a criticat închiderea Clubului Iacobin. După ce s-a întors la Convenție, Mercier, care s-a alăturat Girondinilor și a fost închis, Salavell a fost scos din ziar. Babeuf, în numărul 29 al Tribunei Poporului, a protestat împotriva demiterii „curajosului și înțeleptului Salaville”.

24 Merlin (din Thionville) Antoine Christophe (1762-1833) - înainte de revoluție, avocat, în primii ani ai revoluției, activist al clubului Cordeliers, deputat al Adunării Legislative (din dep. Moselle), unde el aparținea aripii de extremă stângă („Trioul Cordeliers”) și Convenției. A devenit una dintre cele mai proeminente figuri din reacția Thermidoriană. A doua zi după tentativa de asasinat asupra lui Tallien, el a ținut un discurs în Convenție (Babeuf înseamnă asta), conținând atacuri tăioase asupra clubului iacobin al „cavalerilor ghilotinei” în

calitate de organizatori ai tentativei de asasinat și a cerut închiderea Clubul. Ulterior, a făcut o mare avere și s-a retras din activitatea politică.

25 Tallep Jean Lambert (1767-1820) - fiu de majordom, la începutul revoluției a fost secretar al familiei Lamet, secretar al Consiliului Comunei la 10 august. Marat a susținut la început candidatura lui Tallien la Convenția de la Paris, dar apoi a refuzat să facă acest lucru, deoarece comportamentul lui Tallien la ședința electorală l-a „revoltat”, arătând că aparține numărului de „intrigători lacomi care caută posturi și se tem să-i rateze”. ” (J.P. Marat, Opere alese, vol. 3, p. 128). Comportamentul lui Tallien în Convenție, unde a fost ales din dep. Seine și Oise, au confirmat pe deplin caracterizarea lui Marat. Trimis în misiune la Bordeaux, Tallien a dat dovadă de o mare cruzime. Fiind rechemat la Paris, a devenit unul dintre organizatorii loviturii de stat termidoriene.

În noaptea de 23/24 fructidor (9/10 septembrie 1795), a fost făcută o tentativă de asasinat asupra lui Tallien. Asasinul nu a fost găsit, iar Tallien a scăpat cu zgârieturi minore. Cu toate acestea, această încercare a fost folosită împotriva Clubului Iacobin (cu o săptămână înainte

533

tentativa de asasinat l-a expulzat pe Tallien din componența sa), ar fi trimis „ucigași”.

Babeuf, care în 1793, la sfatul lui Chaumette (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2, pp. 380-382) la redacția ziarului Friend of the Sansculottes, publicat de Tallien, și care apoi a stabilit acest lucru ziar pentru programul său social avansat ca exemplu chiar Marat, în primele săptămâni după

9 Thermidor a vorbit pozitiv despre Tallien, dar foarte curând a fost profund dezamăgit de el, ca și în Freron.

26 Aici și într-o serie de numere ulterioare, Babeuf numește Clubul Jacobin așa, deoarece majoritatea membrilor clubului în ajunul și chiar în ziua de 9 Thermidor l-au susținut pe Robespierre. Tonul ironic al lui Babeuf se explică prin atitudinea sa pozitivă de atunci față de lovitura de stat anti-Robespierre, pe care a revizuit-o ulterior.

27 După toate probabilitățile, Babeuf, la fel ca unii dintre contemporanii săi, a avut o atitudine negativă față de Sorbona, considerând-o o instituție în care domnesc vederi recționare.

28 „L” - probabil deputatul iacobin René Levasseur pz Sarty (circa 1747-1834), medic de profesie; „K” - Jean-Baptiste Carrier (1754-1794), membru al Convenției (vezi nota 57); „B” este probabil Bourdon.

29 În 1789, Babeuf a vorbit în mod repetat pozitiv despre Mirabeau (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 1, pp. 244, 280-281).

80 Despre Dufournis, vezi nota. 15; Babeuf se referă la discursul său din 27 Thermidor la Clubul Jacobin în apărarea libertății nelimitate a presei.

11 Sartin Antoine-Raymond-Jean-Gabriel (1729-1801) - șef al poliției pariziene în 1759-1774, ulterior ministru al mării; a emigrat în 1790. Lenoir Jean-Charles-Pierre (1732-1807) a fost succesorul său în poliția din Paris.

82 Despre atitudinea lui Babeuf față de J. P. Brissot (1754-1793), vezi G. Babeuf. Lucrări, vol. 2, p. 296, 309.

83 Lustalo Elise (1762-1790) - avocat, la începutul revoluției unul dintre cei mai importanți jurnaliști democrați, redactor la „Revoluțiile de la Paris” - ziar pe care Babeuf îl urmărea foarte îndeaproape.

84 Real Pierre-Francois (1757-1834) - avocat, membru al mișcării democratice, în 1792-1793. procuror adjunct al Comunei Paris. În ajunul zilei de 9 Thermidor a fost arestat. După lovitură de stat, s-a angajat în jurnalism. A acționat ca apărător la procesul Comitetului Revoluționar din Nantes, iar în 1797, la procesul lui Babeuf din Vendôme. A devenit bonapartist și a participat activ la pregătirea loviturii de stat din 18 Brumaire. S-a bucurat de încrederea deplină a lui Napoleon și și-a îndeplinit misiunile deosebit de secrete, membru al Consiliului de Stat, la un moment dat prefect al poliției din Paris, Conte al Imperiului.

85 Secția Muzeului, condusă de Legré (vezi nota 83 de mai jos), a anunțat în Convenție o petiție care conținea aceleași cereri ca și petiția Clubului Electoral (vezi nota I de mai sus).

86 După 9 Thermidor, secțiilor li s-a interzis să se întâlnească mai mult de o dată pe deceniu.

87 Billaud-Varenne s-a opus ferm petiției Clubului Electoral, considerând-o ca o continuare a agitației hebertiștilor împotriva guvernului revoluționar din primăvara anului 1794. La sugestia sa, petiția a fost înaintată Comitetului de Siguranță Publică pentru anchetă. .

18 Joseph Bodson (născut în 1765) a fost de profesie gravor și bijutier. Activ în mișcarea secțională din Paris; consilier al Comunei

10 august ; magistrat adjunct al secției Pont Neuf. În primăvara anului 1794 a fost arestat cât mai aproape de ebertiști. După 9 Thermidor - unul dintre liderii Clubului Electoral. După anunţarea petiţiei clubului

531

în Convenție a fost arestat. Eliberat sub amnistie în 1795, în anul următor, 1796, a devenit agent al unei organizații secrete babouviste. El a fost printre acuzați la procesul Vendôme, dar a reușit să scape. În lucrările lui Babeuf din timpul arestării sale, a fost găsită o scrisoare foarte interesantă a lui către Bodson despre Robespierre și Hebertism, care va fi publicată în volumul al patrulea al acestei ediții.

39 Amar J. P. A. (1755-1816) - membru al Convenţiei din dep. Iser, unul dintre liderii Comitetului de Siguranță Publică, după ce 9 Thermidor a fost persecutat ca reprezentant al „crupului Robespierre”, a fost arestat și exilat după răscoala de la Germinal, din 1796 a fost asociat mișcării babouviste, a fost implicat în procesul Vendôme, dar a fost achitat.

40 Vadie Marc Guillaume Alexis (1736-1828) - Deputat al Adunării Constituante și al Convenției, membru al Comitetului de siguranță publică și președinte al acestuia. După 9 Thermidor, deși Vadier s-a opus lui Robespierre, a fost persecutat, supus exilului, dar a dispărut. În 1796 a fost arestat pentru legătură cu organizația babouvista, a fost condamnat la procesul Vendôme. În timpul Restaurației a fost expulzat din Franța; împreună cu un grup de membri ai Convenției se afla la Bruxelles, unde a murit. În exil, a fost prieten cu Buonarroti.

41 Fouquier-Tinville Antoine Quentin (1746-1795) - înainte de revoluţie, un avocat, membru al consiliului Comunei din 10 august, procuror în Tribunalul Revoluţionar, a luat cuvântul la procesul dantoniştilor şi ebertiştilor. A fost arestat după 9 Thermidor, dat în judecată și executat în mai 1795. După 9 Thermidor s-a luat decizia de reorganizare a Tribunalului Revoluționar. Oponenții lui Barer i-au

atribuit o propunere de reintroducere a lui Fouquier-Tinville în tribunal.
42 Referințe la celebrul jurist olandez Hugo Grotius se găsesc și în caietul teoretic al lui Babeuf Lumina filozofică.
43 La p. 2-7 din numărul 8 al ziarului lui Babeuf a fost tipărită o „Scrisoare către editorul Presei Gazeta Liberty”, semnată de Vedere. Arhiva a mai păstrat o scrisoare către Vedere, primită de Babeuf deja în momentul în care a fost suspendată publicarea ziarului. Această corespondență poartă titlul din scrierea de mână a lui Babeuf: „Cum doctorii și-au șters nasul fără practică sau disperarea lui Duhem”. Urmează linia tăiată: „Levasser, Cofinal, Lantin și Guillotin”. La acest al doilea articol, Vedera, Babeuf a adăugat: „În așteptarea reluării apariției ziarului meu Tribune des Narodes, care va avea loc în curând, voi publica lucrările excelente pe care le-au adus corespondenții mei într-un moment în care am fost obligat să suspendez. publicare. Oricine ascunde ceva care poate contribui la binele Patriei este un criminal. Să facem așa cum a spus Freron foarte bine: „Gândul, ca un Proteus autentic, se rupe din toate legăturile, din toate lanțurile cu care vor să-l lege”” (CPA IML, f. 223, op. 1, d). . 450).
44 O epigrafă din Plutarh mărturisește că Babeuf era familiarizat cu Biografiile.
45 "Od." — Oduep, „Bar”. - Barer, "Biy." — Billaud-Varenne.
46 „Col. —- Collot d'Herbois (pentru detalii vezi nota 55 de mai jos), „Bour”. — Bourdon (a se vedea nota 86 pentru detalii).
47 Merlin (din Thionville) a mărșăluit pe 24 Fructidor în Convenție, după asasinarea lui Tallien (vezi nota 25).
48 Li t-de-Justice - o ședință deosebit de solemnă a parlamentului în prezența regelui, convocată, în special, pentru a sparge rezistența parlamentului atunci când acesta a refuzat să înregistreze vreun act regal.
4 Dumont Andre (1765-1836) - înainte de revoluție, un fevdist, deputat al Convenției * din dep. Somme; era în relații ostile cu Babeuf (vezi G. Babeuf.
535
Opere, vol. 2, p. 352-353); în timpul misiunii sale la dep. Somma epura administrația; mai târziu una dintre cele mai active și mai înverșunate figuri ale reacției termidoriene. În Vendémière III, opoziția sa față de petiția Clubului Electoral a fost puternic criticată de Babeuf. Sub Napoleon, a fost subprefect.
10 Barère de Viezac Bertrand (1755-1841) Membru al Adunării Constituante și al Convenției. În primii ani ai revoluției, a deținut o poziție politică șocantă; era aproape de „Cercul social”; în 1791, după despărțirea iacobinilor, a trecut la Feiyans; la un moment dat a fost președintele clubului lor; Marat l-a descris drept „o persoană neînsemnată, lipsită de virtute și caracter” (J. P. Marat. Lucrări alese, vol. III, p. 125). În Convenție s-a alăturat din nou iacobinilor; unul dintre liderii Comitetului de Siguranță Publică. El a sprijinit lovitura de la 9 Thermidor, dar a fost imediat atacat de thermidorienii de dreapta; după înfrângerea răscoalei Germinal, a fost exilat. Mai târziu, a susținut lovitura de stat din 18 Brumaire, dar nu a luat parte la activități politice. În timpul Restaurației a fost în exil la Bruxelles.
51 Edițiile 10 și 11 din Freedom Press au publicat un recurs al Societății Populare din Arras îndreptat împotriva lui Barer. Această publicație a fost probabil inspirată de Guffroy.

și Lebon Joseph (1765-1795), preot înainte de revoluție; membru al Convenției; era într-o misiune în dep. Pas de Calais; a jucat un rol important în apărarea Cambraiului; a fost acuzat de cruzime excesivă; oyl retras prin Convenție și returnat din nou; când a discutat problema acțiunilor lui Le Bon, Barer l-a apărat; s-a păstrat în arhiva Babeuf o consemnare a discursului său din data de 21 messidor al anului II (9 iulie 1794), făcută deja în timpul reacției termidoriene (CPA IML, f. 223, on. 1, dosar 439). În octombrie 1795, după un proces, J. Lebon a fost executat. Până atunci, Babeuf își schimbase de mult atitudinea față de el. În timpul șederii sale în închisoarea Arras, Babeuf a corespondat cu familia Lebon. El a vorbit despre el cu o simpatie nesfârșită mai târziu (vezi, de exemplu, p. 488 din acest volum). Alexander Darte, care era apropiat de Le Bon, a devenit cea mai proeminentă figură din organizația babouvista și a fost executat la Vendôme împreună cu Babeuf.
63    Lângă Fleurus, un orășel din Belgia, pe malul stâng al râului Sambre,
8    , anul II (27 iunie 1794), a avut loc o bătălie între armata revoluționară franceză și trupele austriece. Victoria franceză a fost extrem de importantă. Opa le-a asigurat o a doua cucerire a Belgiei, care a rămas în mâinile lor până la sfârșitul războaielor. Engels credea că victoria de la Fleurus a oferit un punct de cotitură decisiv în dezvoltarea războiului revoluționar.
64    Luchet (1755-1813) - Adjunct al Convenției din dep. Averon; la intalnire
9    , Luchet, care era atât de puțin cunoscut, a propus să adopte un decret privind acuzația lui Robespierre, după care Robespierre a fost arestat și executat a doua zi. După lovitură de stat, Luchet a continuat, totuși, să susțină principiul guvernării revoluționare. La data de 29 fructidor (15 septembrie) a anunțat în Convenție petiția Societății Iacobinilor din Dijon (vezi nota 18 de mai sus). Legat de aceasta este nota lui Babeuf din numărul 11 al ziarului său împotriva lui Louchet.
35 Collot d'Herbois Jean-Marie (1750-1796) - actor și dramaturg înainte de revoluție; o figură activă în mișcarea democratică în anii revoluției; membru al consiliului Comunei din 10 august; deputat pentru Paris în Convenție; membru al Comitetului de Siguranță Publică; a fost într-o misiune la Lyon cu Fouche, unde a luat măsuri dure după înăbușirea revoltei. A devenit adversarul lui Robespierre; a prezidat ședința Convenției din 9 Thermidor; i s-a adresat ultimul apel al lui Robespierre: „Președintele ucigașilor, dă-mi cuvântul". După lovitură la fel ca și Barer

iar Billaud-Varenne, a fost imediat atacat de thermidorienii de dreapta. În germinal a fost trimis în exil, unde a murit.
66 Carrier Jean-Baptiste (1756-1794) - avocat, membru al Conventiei din dep. Kan-tal; Iacobin. Avea misiunea de a înăbuși revolta din Vendean. La Nantes (octombrie 1793 - februarie 1794) a dat dovadă de o cruzime excesivă față de Vendeeni. Mai târziu, el a fost acuzat, deși Carrier însuși a negat categoric acest lucru, că, la ordinul lui, barje cu contrarevoluționari au fost înecate în Loira. La insistențele lui M.-A. Julien, un reprezentant al Comitetului pentru Siguranța Publică, care s-a plâns lui Robespierre de acțiunile lui Carrier, a fost rechemat la Paris. A susținut lovitura de stat Thermidoriană, dar a insistat cu tărie pe continuarea politicii dictaturii revoluționare. La sugestia lui, Freron și Tallien au fost expulzați din Clubul Jacobin. Ca

răzbunare, thermidorienii de dreapta (deși ei înșiși au fost și mai brutali în misiunile lor) au lansat o campanie împotriva lui Carrier, cerând ca acesta să fie deposedat de imunitatea parlamentară, ceea ce au reușit în cele din urmă.
57 Pierre Joseph Duhem (1758-1807) - medic; membru al Adunării Legislative și al Convenției. În primele luni ale reacției termidoriene, el a apărat consecvent și ferm principiile iacobine; unul dintre liderii așa-numitului „Top” („La crête”); dupa 12 Germinal a fost arestat si exilat. Sub Napoleon, medic militar. În primele numere ale ziarului său, Babeuf scria ironic despre Duhem; mai târziu a vorbit despre el foarte aprobator (vezi Tribuna poporului, nr. 32).
58 Babeuf îl are în vedere pe Leonard Bourdon (1751-1807) - în 1792, după 10 august, comisar al uneia dintre cele mai democratice secții ale Parisului - Graville; membru al Conventiei din dep. Loara; a sprijinit lovitura termidorică, dar a rămas un susținător al principiilor iacobine; arestat după 12 Germinal. Sub Napoleon, a fost directorul șef al spitalelor militare.
59 Royou Thomas-Marie (1743-1792), stareț, jurnalist reacționar, fondator al ziarului The Friend of the King.
Malle du Pan Jacques (1749-1800) - originar din Geneva; din 1784 a locuit in Franta; editor al revistei Mercure de France; monarhist. Din 1793 - din nou în Elveția, iar din 1798 - în Anglia. În 1884, au fost publicate rapoartele interesante ale lui Malle către guvernul austriac despre evenimentele din Franța („Correspondance inédite de Mallet du Pan avec la Cour de Vienne”).
60 Maury Jean-Suffran (1746-1817), Casales Jean-Antoine Marie (1758-1803), Virier (1754-1792) - deputați de dreapta ai Adunării Constituante care au cerut urmărirea lui Marat.
61 Pentru secțiunea Muzeu, vezi nota de mai sus. 35.
82 Ziarul reacţionar Les actes des apôtres, fondat de F.-L. Suleau (1757-1792), publicat în primii ani ai revoluției cu participarea lui Rivarol. În numărul 119 al Faptele Apostolilor, fără știrea lui Babeuf, a fost tipărită scrisoarea sa către Comitetul de anchetă al Adunării Constituante (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 2, p. 493).
63 Pitt William Jr. (1759-1806) - Cancelar al Fiscului (1782), Secretar al Trezoreriei (1783); șeful guvernului britanic (1784-1801) în timpul războaielor Angliei împotriva Revoluției Franceze.
Coburg Friedrich (1737-1815) - prinț; a comandat trupele austriece care au invadat Franța în 1793-1794; a negociat cu Dumouriez despre dezertarea sa de partea Austriei; sub Fleus, a comandat trupele invadatorilor care au fost învinși (vezi nota 53).
„Agenții lui Pitt și Coburg” a fost o acuzație comună făcută în Franța în acei ani împotriva persoanelor suspectate de intenții contrarevoluționare.

64 Feyo Joseph-Pierre-Marie (1751-1799) - Adjunct al Convenției din dep. Cumpărător; Iacobin; Jaurès a vorbit aprobator de discursurile sale democratice din Convenție (vezi J. Jaurès, Histoire socialiste de la Revolution française, v. Ili, V. Paris, 1970, 1972). După 9 Thermidor a fost unul dintre conducătorii „Vârfului”; a rezistat politicilor termidorienilor drepti; a fost arestat după răscoala Prairial.
65 Duquesnoy Ernest-Domenique-Francois-Joseph (1748-1795)—deputat din dep. Pas de Calais în Adunarea Legislativă și Convenție; Iacobin; a fost atacat de Eber; Robespierre a vorbit în apărarea sa la Clubul

Jacobin. După 9 Thermidor, s-a opus termidorienilor drepti; în ziua răscoalei din 1 Prairial în Convenție, el a vorbit în sprijinul rebelilor; unul dintre inculpați la procesul celor șase „ultimii Montagnarzi”; a fost condamnat la moarte și, împreună cu alți condamnați, s-a sinucis cu curaj.
Monestier Benois (1745-1819) - Adjunct al Convenției din dep. Puy-de-Dome, un adversar al Thermidorianilor de dreapta, a fost persecutat după răscoala Prairial.
66 Theo Catherine - o femeie, aparent nu tocmai normală, care s-a declarat „Maica lui Dumnezeu”. Avea un cerc de adepți. Vadieu (vezi nota 40) a încercat să folosească procesul adus împotriva lui Theo pentru a discredita cultul Ființei Supreme și Robespierre.
67 În a 5-a zi a sans-culotidei (21 septembrie 1794), deputatul Trellard, în numele Comitetului de siguranță publică, a informat Convenția despre scrisoarea deputaților Serra și Augy, aflați în misiune la Marsilia. Din ordinul lor, unul dintre liderii Societății Populare, Reynier, a fost arestat. Mulțimea l-a bătut pe persoana arestată. Apoi, deputații Convenției au chemat trupe din Toulon, au percheziționat localul clubului iacobin local, au ordonat epurarea membrilor săi și au declarat pe Reynier scos în afara legii. Thermidorienii de dreapta, care au căutat închiderea Clubului Iacobin din Paris, au încercat să exagereze evenimentele de la Marsilia, înfățișându-le ca pe o revoltă organizată de iacobinii din Marsilia.
68 Lende Jean-Baptiste-Robert (1746-1825) - deputat al Adunării Legislative și al Convenției, membru al Comitetului de siguranță publică, unul dintre liderii politicii economice a Convenției. El a susținut lovitura de stat Thermidoriană. În numele ambelor comitete (mântuirea publică și siguranța publică), a vorbit la Convenția din a patra zi a sans-culotidei (20 septembrie 1794) cu un raport despre situația generală a Franței. Lende a încercat să dea discursului său un caracter conciliant pentru a satisface toate grupurile din Convenție. După răscoala Prairial, a fost arestat. În 1799, ultimul an al existenței Directorului, a fost ministru de finanțe.
69 La 8 Fructidor, Clubul Iacobin a trimis la Convenție o delegație condusă de Resson (vezi G. Babeuf, Works, vol. 2, p. 510) cu o adresă care susținea propunerea de a publica liste cu „suspecti” eliberați și cei la sugestia cărora s-a întâmplat acest lucru eliberează. Cu obiecții puternice la această propunere, a vorbit al 9-lea fructidor la Convenția Merlin din Thionville.
70 Granet (1758-1821) - administrator al dep. Bouches du Rhone în 1790; membru al Adunării Legislative și al Convenției; oponent al reacției termidoriene; Pe 16 Germinal, Convenția a decis arestarea lui.
More (1743-1795) - înainte de revoluție, băcan; deputat iacobin din dep. Yonne; adversarul thermidorianilor drepti; după Prairial, când s-a deschis o anchetă împotriva lui, s-a sinucis.
Lois Jean-Baptiste - avocat; membru al Adunării Constituante și al Convenției.

η
72
73
74
75
76
77
78

79
80
81
Lacombe Saint-Michel (1751-1812) - membru al Adunării Legislative și al Convenției, din 1793 general al armatei revoluționare; comisar general de artilerie sub Napoleon.
Royer Jean-Pascal (1761-1819) - membru al Adunării Legislative și al Convenției; o figură activă în reacția termidoriană.
Bayle Moise-Antoux en-Pierre-Jean (1760-1815) - membru al Convenției, Jacobin; a fost la un moment dat membru al Comitetului pentru Siguranța Publică. Bassal Leon (1752-1802) - înainte de revoluție, preot; membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Seine și Oise; după 1795 a fost în Elveția și Italia, în misiuni guvernamentale; în 1799, în timpul proclamării Republicii Napolitane de către trupele franceze, a jucat un rol proeminent în guvernarea acesteia.
Babeuf și-a exprimat atitudinea critică față de Lafayette încă din 1790 în „Scrisoarea unui deputat din Picardia” (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2, pp. 118-122).
Petion de Villeneuve Gerome (1753-1794) - membru al Adunării Constituante, unde a intrat în aripa de extremă stângă; Babeuf a vorbit foarte favorabil despre activitățile sale în Adunare (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 2, p. 52, 81, 258-259 etc.); din noiembrie 1791 - primar al Parisului, membru al Convenției, Girondin. În iulie 1792, Pétion a fost înlăturat din funcția de primar al Parisului pentru că nu s-a opus revoltei girondinilor din 20 iunie, când mulțimea a intrat în palatul regal; această demitere a lui Pétion a provocat demonstraţiile de protest la care se referă Babeuf.
Lepeletier de Saint-Fargeau Louis-Michel (1766-1793) - Președinte al Parlamentului de la Paris înainte de revoluție; membru al Adunării Constituante și al Convenției; autorul unui plan de învățământ public, foarte apreciat de Babeuf; a fost asasinat de un monarhist în ianuarie 1793.
Fratele său Felix Lepeletier a fost un membru activ al mișcării babouviste și un prieten apropiat al lui Babeuf.
În numărul al 18-lea al Gazette des Liberté des Presses (datat 6 Vendémière), neîncrederea și atitudinea critică a lui Babeuf față de majoritatea termidoriană a Convenției în legătură cu politica sa de încălcare a drepturilor oamenilor, persecutarea secțiilor cele mai de stânga din Paris ( secţii ale Muzeului etc.) şi club electoral.
Babeuf se referă la manifestația republicană din 17 iulie 1791, doborâtă de municipalitatea pariziană. Despre atitudinea lui Babeuf față de această execuție, vezi: G. Babeuf. Opere, vol. 2, p. 476.
Mably Gabriel-Bonnot (1709-1785) a fost un gânditor francez care a avut o mare influență asupra formării concepţiilor comuniste ale lui Babeuf. Însăși formula unei societăți a „egalității perfecte” a fost împrumutată de Babeuf de la Mably, la care s-a referit adesea, până la ultimul său discurs de apărare la procesul Vendôme.
Apel: „După ce am ucis atât de mulți nevinovați, să-i cruțăm pe vinovați. ..” este foarte caracteristic lui Babeuf, care încă din iulie 1789 s-a opus linșării oamenilor (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 1, p. 232). Babeuf adoptă în această problemă o poziție diferită de hebertiștii și „nebunii”.
Babeuf se referă la discursurile lui Dufournis (vezi nota 16 de mai sus) și Real (vezi nota 34) din 28 și 29 Thermidor (15 și 16 august) în Clubul Jacobin pentru libertate nelimitată a presei, dar împotriva

petiției Muzeului secțiune. „ABJG este membru al Convenției Naționale”. - Guffroy (vezi nota 10 de mai sus).
Dussault Jean-Joseph (1769-1824) - jurnalist, asociat la un moment dat cu Freron. Babeuf se referă la pamfletul său Fragment pour servir à l'histoire de la convention nationale
35*
539
depuis le 10 Thermidor jusqu'à la dénonciation de Lecointre"), publicată la 29 fructidor.
82 Al 22-lea număr al Gazeta Liberty Press este datat în mod eronat cu a 10-a Vendémière, la fel ca numărul precedent, 21.
83 Legré François-Vincent - participant la năvălirea Bastiliei, figură activă în mișcarea secțională pariziană, membru al comitetului revoluționar al secției Muzeului; membru al consiliului Comunei din 10 august; a fost arestat la 2 Thermidor II an (20 iulie 1794) pentru agitație împotriva Comitetului de Siguranță Publică, eliberat după lovitura de stat (12 Thermidor). La propunerea sa, secția Muzeului a acceptat petiția citită în Convenția din 30 Thermidor; Președintele Clubului Electoral; după ce a prezentat Convenției o nouă petiție a 7-a Vendémière (publicată de Babeuf în numărul 22 al ziarului său), Legré, din ordinul Comitetului pentru Siguranța Publică din 19-a Vendémière (10 octombrie 1794), a fost din nou arestat și eliberat la 29 Frimer al anului III (20 decembrie 1794) ); a fost din nou arestat la 25 vantoses (15 martie 1795) și eliberat abia la 12 vendemière IV (3 octombrie 1795) (vezi A. Soboul. Les sans-culottes parisiens ... Paris, 1958, p. 991-993 ) .
84 Babeuf, care a susținut pe deplin revendicările politice ale Clubului Electoral, a respins categoric propunerea sa în petiția celei de-a 7-a Vendémière pentru abolirea maximului. După cum a prevăzut Babeuf, această desființare (implementată prin Convenția din 4 Nivoz al anului 3 - 24 decembrie 1794) a dus la o creștere bruscă a inflației și o deteriorare catastrofală a situației maselor muncitoare.
85 La 20 iunie 1789, deputaţii de stat a treia, care s-au declarat Adunarea Naţională, au fost nevoiţi, din cauza închiderii sediului în care aveau loc adunările lor, să se adune în sala de joc cu mingea. La o întâlnire din 23 iunie, li s-a cerut să se împrăștie, drept răspuns la care Mirabeau a spus: „Ne-am adunat aici din voința poporului și ne vom lăsa posturile doar supuse forței baionetelor”.
8c Bourdon Francois-Louis (1761-1798) - deputat de dep. Oise în Convenție; Iacobin; după căderea lui Robespierre, la care a contribuit, 11 Thermidor a redeschis Clubul Iacobin; a evoluat ulterior spre dreapta, a devenit unul dintre liderii termidorienilor de dreapta, care s-au discreditat cel mai mult; după încheierea lucrărilor Convenției, el nu a fost reales în Consiliul din 500. După lovitura de stat din 18 fruktidor a fost exilat în Guyana, unde a murit.
87 Începând cu numărul 23 (din al 14-lea vendémière), ziarul lui Babeuf a apărut sub titlul Le Tribun du Peuple ou le défenseur des droits de l'homme; en continuation du Journal de la liberté de la presse. Par Gracchus Babeuf.
88 Valerius Publicola - consul roman care a efectuat reforme în interesul plebeilor; minte. în 503 î.Hr e.
80 Babeuf a început să se numească Camillus din 1790. Dar, după cum a explicat în numărul 23, numele lui Camillus, care a fost un dictator roman în secolul al IV-lea. î.Hr e., a încetat să-l mulțumească, întrucât Camillus a căutat împăcarea între patricieni și plebei (sub el

a început construcția Templului Concordiei). Încă din 1793, Babeuf s-a numit uneori Gracchus.
90 Numele Camille a fost purtat de Desmoulins (1760-1794), numele de Anaxagoras a fost luat de Chaumette (1763-1794), Anacharsis de Jean-Baptiste Kloots (1755-1794) - un baron prusac care a salutat Revoluția Franceză, chemând el însuși „Oratorul Umanității”; membru al convenției. Toate trei au fost executate în primăvara anului 1794.
91 Agis - rege spartan în secolul al III-lea. î.Hr e. Babeuf credea că a efectuat o serie de transformări care au contribuit la restabilirea legilor lui Lycurgus. Mark Junius Brutus - Republican, unul dintre asasinii lui Iulius Caesar.
540
92 Babeuf nu purta, contrar a ceea ce scrie el, numele Joseph-Toussin-Ny-kes. Numele său real, conform certificatului de naștere supraviețuitor, este François-Noel.
93 Babeuf se referă la sărbătoarea asociată cu transferul rămășițelor lui Marat la Panteon (a 5-a zi a sans-culotidei din anul 2 - 21 septembrie 1794). Patru luni și jumătate mai târziu, în plină reacție termidoriană (20 Pluvioza III-8 februarie 1795), trupul lui Marat a fost scos din Panteon.
94 Din 1a Vendemière, André Dumont (vezi nota 49) a fost ales Președinte al Convenției.
95 Pentru discursul lui R. Lende, vezi nota. 68.
95 Jean-Jacques-Rage Cambacérès (1753-1824) - avocat, înainte de revoluție, consilier al camerei de contabilitate din Montpellier, la începutul revoluției - președinte al tribunalului penal în dep. Ena; membru al Convenției, unde a intrat în mlaștină; după 9 Thermidor a dat dovadă de mare activitate; denumirea de Cambaceres este asociată cu o serie de rezoluții ale Convenției Thermidoriane, menite să limiteze inițiativa populară și să provoace critici la adresa lui Babeuf. După dizolvarea Convenției, a fost membru al Consiliului din 500. În 1799 a fost ministru al justiției, a participat la pregătirea loviturii de stat din 18 Brumaire; din decembrie 1799 - al doilea consul. Sub Imperiul Napoleonic, a ocupat o serie de posturi proeminente guvernamentale.
97 Inar Henri-Maximn (1751-1825) - om de afaceri înainte de revoluție; membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Var; unul dintre girondinii proeminenti; după ce răscoala din 31 mai a fost arestată; în timpul reacției termidoriene, împreună cu alți girondini, a fost readus în drepturile unui membru al Convenției și s-a comportat foarte activ; membru al Consiliului din 500; baron al Imperiului Napoleonic.
98 În numărul 26 al ziarului, Babeuf l-a criticat pentru prima dată pe Freron. Întregul conținut al problemei, îndreptat împotriva majorității Convenției Thermidoriane, a provocat un protest al lui Guffroy și a dus la ruperea relațiilor sale cu Babeuf. Acest număr al ziarului a fost ultimul tipărit în tipografia lui Guffroy.
m 6 TsPA IML a păstrat două foi din manuscrisul lui Babeuf - discursul său la Clubul Electoral (f. 223, dosar 452). Nu publicăm prima foaie, care poartă cifra 4, întrucât coincide aproape în totalitate cu textul publicat în numărul 27 al Tribunei Poporului (vezi pp. 170-171 din acest volum). Pe a doua foaie se află numărul 15. Judecând după aceste numere, doar o mică parte din cuptor a supraviețuit, ceea ce a servit drept unul dintre motivele ordinului de arestare a lui Babeuf. Nu se știe dacă a fost livrat personal sau doar citit. Întrucât manuscrisul

menționează arestarea lui Legré (vezi nota 83), acesta poate fi datat în aproximativ 21-22 Vendémière.
Scrisoarea menționată de Babeuf i-a fost adresată de Lantin.
100 La ședința celei de-a 18-a vendémière a fost aprobat un apel către poporul francez întocmit de Cambastres, care a fost ales în 16-a vendémière ca următorul președinte al Convenției: principii în jurul cărora toți francezii trebuie să se unească”). Acest apel, potrivit lui Babeuf, lipsind definitiv poporul francez de drepturile sale suverane, a stârnit indignarea Tribunei poporului. TsPA IML (f. 293, op. 1, d. 499) a păstrat extrasele sale din această adresă a Convenției și o schiță a unui plan de răspuns la recurs („Adresse à faire”). Babeuf, judecând după materialele păstrate în arhivă (TsPA IML, f. 223, op. 1, d. 451, 452 și 453), a vorbit cu această ocazie în Clubul Electoral. R. Legrand a descoperit textul răspunsului lui Babeuf la apelul lui Cambacérès în biblioteca istorică din Paris (M. 810, f ° 612 à 617 - Assemblée électorale. Adresse des défenseurs des droits de l'homme réunis en société populaire, dite ci -devant
541
electorale, séante au Muséum. Au peuple de Paris et de toute la République"). Acest manuscris este tipărit într-un volum conform textului publicat de R. Legrand (Ã. Legrand, Les manuscrits de Babeuf conservés à la bibliothèque historique de la ville de Paris. - "AHRF", 1973, N 4, p. 575- 588).
13 martie 1794, la 13 martie 1794, la propunerea lui Saint-Just, a fost adoptat un decret împotriva conspiratorilor. Acest decret nu trebuie confundat cu cunoscutele decrete propuse de Saint-Just pe 8 și 13 ventoze, privind redistribuirea proprietății „suspectului”.
102 Pier-Marie-Augustin Guiomar (1757-1826) - membru al Convenţiei din dep. Côte du Nord, cândva membru al Comitetului de siguranță publică, Jacobin. Mai târziu, a fost membru al Consiliului celor 500 și al Consiliului Bătrânilor.
103 Planul de răspuns la apelul lui Cambacérès, păstrat în CPA IML (vezi nota 100), este înscris în partea dreaptă a aceleiași foi, pe partea stângă a căreia se află extrasele publicate de noi în Anexa din Lanțurile lui Marat. a Sclaviei. Printre aceste intrări este o trimitere la pagina 141 din Chains: „Sécurité aveugle des Peuples, 141, Lâcheté des peuples. 148. - V. Ecrivains. Necesitatea supravegherii. 141". Marat Babeuf face referire la acest text în răspunsul său.
104 Filippo Pier (1754-1794) - avocat, membru al Convenției din dep. Sartha, avea misiunea de a înăbuși revolta din Vendean; condamnat în procesul Dantonist.
Dubois de Crans, Edmond-Louis-Alxis (1747-1814) - deputat al Adunării Constituante și al Convenției, s-a ocupat de reorganizarea armatei, Thermidorian.
105 Babeuf se referă la Constituția din 1793. Convenția Thermidoriană a hotărât să o desființeze abia în toamna anului 1795, după înăbușirea răscoalei pre-Rial. Babeuf aprecia foarte mult caracterul democratic al Constituției din 1793.
106 Al 27-lea număr al „Tribune des People” este datat 22 Vendemière, totuși, aparent, a apărut mai târziu, deoarece la sfârșitul numărului există un discurs al lui Babeuf la o ședință a Clubului Electoral din 22 Vendemière (este a fost citit doar, deoarece Babeuf se ascundea deja de la arest) și decizia clubului din a 27-a vendémière de a tipări acest număr al ziarului. După publicarea celui de-al 27-lea număr în Tribuna Poporului a fost o pauză de aproape două luni.

107 Babeuf are în vedere proiectul său de Adresă către popor ca răspuns la adresa Convenției din 18 Vendemière. Nu a fost publicat și a supraviețuit doar în manuscris (vezi nota 100 de mai sus).
108 Babeuf părea să-și prevadă soarta. A fost executat doi ani și jumătate mai târziu, la 28 mai 1797.
I0* Despre rolul femeii în evenimentele din 5-6 octombrie 1789, Babeuf a scris încă din 1789 în Corespondența sa de la Londra (vezi G. Babeuf, Works, vol. 1, pp. 250-276).
110 Babeuf a luat măsuri de precauție în timp util. Arestarea lui Legré a fost urmată de decizia Comitetului de siguranță publică din 22 Vendémière II (13 octombrie 1794) de a aresta Babeuf. Textul acestei decizii spunea: „Comitetul decide ca cetățeanul Babeuf să fie imediat arestat și transferat la închisoarea din Luxemburg, unde trebuie să rămână până la o nouă ordonanță, iar actele sale vor fi sigilate. Este responsabilitatea Citizen Ploye să respecte acest regulament (A.N., F7 4276/1). Această rezoluție poartă semnăturile lui Colombel și Levasseur. Klose la, Rebel, Bourdon din Oise si altii.Acest ordin nu a fost executat. Babeuf a reușit să scape, așa cum se poate vedea din raportul lui Ployet către Comitetul de siguranță publică (F7 4278/35-a) din 23 Vendémière. După aceea, pe 26 Vendémière, Comitetul a decis să „elibereze imediat cetățeanul Babeuf și să înlăture

sigilii din bunurile sale” (F7 4278/33). Cu toate acestea, o săptămână mai târziu, după apariția celui de-al 27-lea număr al ziarului, a apărut din nou problema arestării lui Babeuf.
Această decizie a fost precedată de o scrisoare a deputatului Calon din 2 Brumaire, III, adresată lui Merlin din Thionville, care era atunci membru al Comitetului pentru Siguranța Publică: „... nu știu dacă treburile Comitetului de Siguranța Publică permite să se acorde atenție articolului „Clubul Electoral” tipărit în ziar, pe care vi-l transmit (evident, numărul 27 al Tribunei Poporului. - VD)... Mi se pare că datoria Comitetelor este să pedepsească această persoană dezgustătoare care a îndrăznit să blasfemieze Convenția Națională. Este important să fim vigilenți...” Merlin a transmis această scrisoare Comitetului de siguranță publică (A. N. F7 4278/31). Comitetul a emis o nouă decizie pentru arestarea lui Babeuf, iar Merlin din Thionville a apărat această decizie la ședința Convenției din 3 Brumaire. Dar Babeuf și de data aceasta au reușit să evite arestarea.
111 Este posibil ca Babeuf să fi obținut din nou un loc de muncă în comisia alimentară, dar nu există informații exacte despre asta.

BABEF ÎMPOTRIVA CONVENȚII THERMIDORIENE

1 Acest manuscris se păstrează în TsP A IML (f. 223, on. 1, dosar 455). A fost publicată pentru prima dată în 1885 de J. Lecocq cu o serie de documente despre Babeuf atașate sub titlul: „Manifestul lui Gracchus Babeuf” (G. Lecocq. Un manifeste de Gracchus Babeuf. Paris, Librairie des Bibliophiles. Rue Saint-Honoré. MDCCCLXXXV. ). Lecoq nu a indicat unde a fost stocat textul pe care l-a publicat și de la cine a fost primit. „Opinia unui cetățean din tribune” se publică conform manuscrisului păstrat în IML. Acesta este ultimul document Babeuf (3 noiembrie 1794) asociat Clubului Electoral. Aparent, represiunile Convenției, arestările lui Legré și Bodson, expulzarea clubului din sediul său, suspendarea temporară a Tribunei Poporului, plecarea lui Babeuf în subteran - toate acestea au dus la încetarea activităţile Clubului Electoral.
2 După apariţia celui de-al 27-lea număr al Tribunei Poporului, Babeuf a fost nevoit să înceteze de ceva vreme să mai publice ziarul.

Apoi a publicat patru pamflete. Primul dintre ele, „Vor să-l salveze pe Carrier...” („On veut sauver Carrier. On veut faire le procès au comité révolutionnaire. Peuple, prend garde à toi”), judecând după faptele și datele menționate în broșura, în a doua jumătate a anului Brumaire III, nu mai devreme de 12 Brumaire.

9 Despre J.-B. Transportator, vezi nota. 56 la Secțiunea I. La 22 fructidor a început la Paris procesul federaliștilor nantesi, care se pregătea încă înainte de Termidorul al 9-lea. După schimbarea componenței Tribunalului Revoluționar, procesul s-a încheiat o săptămână mai târziu cu achitarea completă a tuturor federaliștilor. Carrier a fost martor la acest proces. După decizia Clubului Iacobin de a-l expulza pe Tallien și Freron, adoptată la propunerea lui Carrier, Convenția Thermidoriană și presa au intensificat campania împotriva lui Carrier și a Comitetului Revoluționar din Nantes, care îi adusese pe federaliști în fața justiției. Pe 22 Vendémière, a fost luată decizia de a aduce în judecată Comitetul Revoluționar. Cu toate acestea, la începutul procesului, acuzatul a cerut ca Carrier să fie adus în fața justiției, ca principal vinovat în folosirea terorii la Nantes. Dar imediat după 9 Thermidor, Convenția a restaurat imunitatea membrilor săi. Thermidorienii de Dreapta au reusit atunci la inceputul lui Brumaire sa stabileasca o noua procedura in cazul unor acuzatii la adresa deputatilor. Dacă trp-ul unui comitet (de siguranță publică, siguranță publică și legislativ) a recunoscut acuzațiile ca fiind valabile, Convenția trebuia să aloce o comisie de 21 de deputați pentru a examina aceste acuzații. Concluziile comisiei urmau să fie supuse spre examinare Convenției. Carrier a fost prima victimă a acestei noi proceduri. 21 bru

543

măsură (Și noiembrie 1794) comisia și-a depus raportul. Se pare că pamfletul lui Babeuf a fost publicat înainte de acest raport, îndreptat împotriva lui Carrier, care a fost arestat. Pe Frimer 3 (23 noiembrie 1794), a fost judecat, iar pe Frimer 26 (16 decembrie), a fost ghilotinat de verdictul său. Procesul Carrier a fost un succes major pentru thermidorienii potriviti.

4 Pentru comisionul de douăzeci și unu (21), vezi nota anterioară.

5 Despre Guillaume, vezi nota. 102 la sec. eu.

8 Legendre Louis (1752-1797) - înainte de revoluție, măcelar; activist al mișcării democratice de la Paris și al clubului Cordeliers, deputat al Convenției; prieten al lui Danton; termidorian drept; mai târziu membru al Consiliului Bătrânilor.

7 Despre Duhem, vezi nota. 57 la secțiunea I.

8 Filippo (a se vedea și nota 104 la secțiunea I), în timp ce se afla într-o misiune în Vendée, nu a fost de acord cu alți reprezentanți ai Convenției, în special cu Choudier (a se vedea mai jos nota 32) și a fost rechemat; executat în procesul dantonist. Dubois de Cransce (vezi nota 104 la secțiunea I) a făcut un atac personal asupra lui Babeuf în timpul reacției termidoriene (vezi Tribune des Peoples, nr. 29).

9 Tronjoli-Philippe a fost președintele Tribunalului Penal dep. Loara de Jos, participant la revolta federalistă. Inculpat principal în procesul federaliștilor din Nantes; era justificat. El a vorbit la proces cu acuzații foarte tendențioase împotriva lui Carrier. Babeuf se referă în pamfletul său la mărturia lui Tronjoli și a altor federaliști. Totuşi, în pamfletul său ulterioară despre Carrier, în capitolul final al său, Babeuf a pus în mod legitim la îndoială veridicitatea mărturiei federaliştilor din Nantes (vezi p. 278 a acestei ediţii).

10 Carrier a fost membru al Convenției de la dep. Cantal.
11 Pamfletul a fost semnat de Babeuf, deși la 3 Brumaire Comitetul pentru Siguranța Publică a decis să-l aresteze, iar Babeuf se afla într-o poziție ilegală.
12 „The Beaten Pay a Fine..." („Les battus payent Famende ou les Jacobins jeannots") este al doilea pamflet al lui Babeuf. nedatat. Judecând după conținut, a fost publicat probabil la sfârșitul anului Brumaire III (nu mai devreme de al 22-lea). Evenimentele din 19-22 Brumaire au servit drept cauză imediată apariției sale. Grupuri de „tineri de aur", pe care Freron i-a pus împotriva iacobinilor, au atacat clădirea Clubului Iacobinilor pe 19 Brumaire și au aruncat cu pietre în ea. Aceste demonstrații s-au repetat a doua zi. Referindu-se la aceasta, Convenția Termidoriană din 22 Brumaire a decis să închidă Clubul Iacobin. Sprijinind această decizie în pamfletul său, Babeuf a susținut totodată în ea necesitatea conservării Societăților Populare, în special a Clubului Electoral. Tocmai acesta a fost scopul „de contrabandă" al pamfletului.
13 Lano Antoine Joseph (1757-1806) - avocat, iacobin, membru al Convenției din dep. Corrèze; adversarul thermidorianilor drepti; a fost arestat în Thermidor III.
14 Fayo - vezi nota. 64 la secțiunea I.
15 Babeuf menționează în repetate rânduri numele eroului romanului, Cervantes, în lucrările sale. Destul de des menționează și cărțile lui Voltaire, Molière, BoMápme.
18 Dubaran - Barbeau du Barran Joseph-Nikola (1761-1816) - membru al Conventiei din dep. Gers, iacobin; a fost membru al Comitetului de Siguranță Publică; oponent al reacției termidoriene; a fost arestat după suprimarea răscoalei Prairialului.
17 Gaston (1757-1836) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Ariège, iacobin, oponent al Thermidorianilor de dreapta.

18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
treizeci
Un iacobin activ care a participat la întâlnirile Convenției; a fost atacat în Orator des People al lui Freron și insultat în timpul atacului asupra Clubului Iacobin. Soția iacobinului Jean Augustin Crassus (1755-1829), deputat de pr. Martinica în Convenție; a fost ulterior arestat ca oponent al reacției termidoriene.
Babeuf se referă la Decretul Convenției, adoptat la 25 Vendémière, potrivit căruia Societăților și Cluburilor Populare le era interzis să se unească între ele, să corespondă, să depună petiții colective etc. În notele lui Babeuf din „Lanțurile sclaviei" se menționează această lege a 25-a Vendémière.
Freron a fost expulzat din Clubul Jacobin pe data de 17 fructidor (vezi nota 2 la secțiunea I).

În extrase din lucrările lui Robespierre, pe care Babeuf le-a realizat în primele săptămâni după 9 Thermidor, există o astfel de intrare: „Societățile Poporului, 5-236. Portretul iacobinilor de Lafayette, greșit atunci și chiar acum, 319-7. O descriere binevoitoare a organizării lor de către Robespierre, 7-320” (vezi acest volum, p. 526). Această intrare este integrală și a fost folosită de Babeuf în pamfletul său.
Călătoria iacobinilor... sfârșitul brumaire (deja după închiderea clubului iacobin pe 22 brumaire) sau la începutul freemer-ului.
Buletinul Secret este un fel de pamflet anti-iacobin. Este posibil ca aceasta să fie o invenție a lui Babeuf pentru a reînvia conținutul pamfletului său.
Maximilien Robespierre era originar din provincia Artois.
În secțiunea Kenz-Ven, era un adăpost pentru nevăzători.
Scopul acestui pamflet, deși Babeuf a justificat închiderea Clubului Iacobin, era să apere necesitatea Societăților Populare.
Cadrois (din Landes) Paul (1751-1813) - deputat al Convenției; unul dintre cei mai de dreapta termidorieni, care a dus la îndeplinire Teroarea Albă; ulterior membru al Consiliului din 500; unul din liderii grupului monarhist, dispersat de Directorul 18 fruktidor.
Babeuf se referă la decretul privind un guvern revoluționar adoptat de Convenție la 14 martie 1793 (4 decembrie 1793).
Babeuf și-a împlinit promisiunea de a relua publicarea Tribunei poporului: numărul 28 al Tribunei a apărut în al 28-lea frimer al anului trei (18 decembrie 1794). Ultimul dintre pamfletele publicate de Babeuf în iarna anului 1794/95, „Despre sistemul de exterminare a populației...” (Du système de dépopulation, ou la vie et les crimes de Carrier. Au citoyen Caron, homme de loi), este nedatat. Titlul broșurii de pe pagina de titlu era oarecum diferit: „La vie et les crimes de Carrier, député du Cantal. Son proces, celui du Comité Revolutionnaire de Nantes și la révélation de l'affreux système de dépopulation inventé par le Décemvirat. Par Gracchus Babeuf. A fost scris, judecând după conținut, într-un liber al treilea an, în timpul procesului Carrier. Totuși, judecând după mărturia proprietarului tipografiei, J. B. Karin, către poliția din Paris, manuscrisul a fost achiziționat de acesta și publicat pe cheltuiala sa; potrivit lui, trebuia să fie publicată „azi” (adică 14 nivoz din al treilea an - în ziua interogatoriului său) (AN, F7 4276). Poate că această publicare întârziată este unul dintre motivele divergenței puternice dintre primele capitole din Sistemul de exterminare a populației, care conțin acuzații extrem de dure la adresa lui Robespierre și a guvernului revoluționar, și capitolul final, în care teroarea era justificată în esență de nevoia de a respinge cruzimile nemaiauzite ale contrarevolutionarilor, mai ales din Vendee. Pe acest pro-
545
contradicția din pamfletul lui Babeuf a fost observată pentru prima dată de G. S. Chertkova, care i-a dat propria explicație (vezi G. S. Chertkova. Gracchus Babeuf după 9 Thermidor (august 1794-martie 1795). - Anuarul francez. 1971. M., 19298, pp. -303).
Manuscrisele tuturor celor patru pamflete nu au supraviețuit. Publicat conform textului tipărit al broșurilor aflate în Biblioteca Națională din Paris.
81 Despre Filippo, vezi nota. 104 la secțiunea I și nota. 8 la secțiunea I.
82 Shud' Pierre-Rene (1761-1838) - avocat, procuror

în tribunalul raionului Angers, membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Maine-et-Loire, a fost trimis de Convenție într-o misiune de a înăbuși revolta Vendéană, deținând în același timp o linie diferită de Filippo (vezi nota 8 de mai sus). S-a opus reacţiei termidoriene *, a fost arestat după 12 Germinal; în 1796 a fost asociat cu mișcarea babouvista. Jaurès l-a numit pe Shudi „un om curajos și cinstit" (/. Jaurès. Histoire socialiste de la Révolution française, v. II. Paris. 1970, p. 694). În același mod, A. 3. Manfred, care caracterizează „Memoriile" lui Shudier, notează că „dovada lui Shudier, unul dintre cei mai puri iacobini, un neînfricat adversar al termidorienilor, este deosebit de valoroasă pentru această perioadă" (A. 3. Manfred.Napoleon Bonaparte (ed. a II-a), M., 1973, p. 94).
83 Lequinio Marie-Joseph (1755-1814) - avocat; membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Morbihan; a fost trimis în misiune în Vendee pentru a înăbuși revolta; ca oponent al reacției termidoriene, în Thermidor III, a fost retras din Convenție și supus arestării, dar a dispărut. Babeuf a studiat cu mare atenție lucrările lui Lequinio dedicate Vendéei. CPA IML a păstrat o listă de pagini întocmite de el din cartea lui Lequinio, pe care intenționa să le folosească în Life of Carrier (CPA IML, f. 223, op. 1, dosar 457).
34 Herault de Séchelles Marie-Jean (1759-1794) — înainte de revoluție, avocat general al parlamentului parizian; Membru al Adunării Legislative și al Convenției de la Paris. Unul dintre principalii autori ai Constituției din 1793. A fost membru al Comitetului de Siguranță Publică. Condamnat în procesul dantoniştilor. Babeuf se referă în mod repetat la scrisoarea sa către Carrier din 29 septembrie 1793.
88 Westerman J.-F. (1751-1794) - înainte de revoluția soldatului; la începutul revoluţiei, în calitate de şef al municipiului de stânga din Hagenau (Rinul de Sus), a fost arestat; apoi sa bucurat de sprijinul lui Marat; mai târziu colonel şi general. A fost în armata lui Dumouriez și și-a îndeplinit misiunile secrete; apoi transferat în Vendée; la ordinele sale, J. Rossignol a fost arestat (vezi nota 62 de mai jos). În 1792-1793. Marat și-a schimbat brusc atitudinea față de Westerman; numindu-l „aventurier", a scris: „Este de datoria mea să te demasc complet și te voi lăsa în pace numai la picioarele schelei" („Le Journal de la République française", N 96, 12 janvier 1793). ). Westerman a fost executat în procesele dantoniste.
88 Carrier, 14 august 1793, ca membru al Convenţiei, a fost trimis ca reprezentant la armata occidentală; în octombrie a ajuns la Nantes; rechemat din Misiunea 20 Pluviose Anul II (8 februarie 1794).
87 Despre Lbont, vezi nota. 52 la secțiunea I.
88 După răscoala din 10 august și răsturnarea monarhiei, Consiliul Executiv al Adunării Legislative și-a trimis comisari în departamente, printre care se numărau mulți lideri ai mișcării democratice de la Paris.
88 Jean-Louis Carra (1742-1793) înainte de revoluție a slujit cu suveranul moldovean, cu cardinalul Rogan și în biblioteca regală; după revoluție - jurnalist, a colaborat la ziarul Mercier „Annales patriotiques". În 1792, Babeuf i-a trimis corespondență de la Roy pentru Annales; în 1793, după zborul său la Paris, Babeuf a făcut apel la sprijin

40
41
42

43
44
45
46
47
48
49
50
51
care lui Carr, care a devenit apoi membru al Convenției (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2, p. 505). Executat în procesul Girondinilor.
Un pamflet al lui Vilat, aproape de Barère („Les causes secrètes de la Révolution du 9 Thermidor” – „The Secret Causes of the Revolution of 9 Thermidor”), a apărut la Brumaire 13, anul 3. A. Mathiez credea că „Vilat se abate foarte des de la adevăr” (vezi AHRF, 1928, pp. 218-219).
Kutoy Georges Opost (1755-1794) - deputat al Adunării Legislative și al Convenției; a fost membru al Comitetului de Siguranță Publică; cel mai apropiat asociat al lui Robespierre, care a fost executat împreună cu el la 10 Thermidor II al anului (28 iulie 1794).
Babeuf a citat în repetate rânduri aceste cuvinte ale lui Rousseau din Contractul social. El a considerat acest gând „elixirul Contractului Social” (vezi TsPA IML, f. 223, on. 1, d. 307; f. 317, d. 767; vezi și numărul 35 al Tribunului Poporului).
Cuvintele lui Babeuf din numărul 28 al Tribunei Poporului că a „făcut” clandestin unele dintre ideile sale în pamfletele sale pot fi atribuite și acestor pagini ale pamfletului său. Primele trei puncte pe care le atribuie lui Robespierre exprimă propriile sale idei sociale.
Chiar și în acest cel mai anti-Robespierre dintre toate pamfletele sale, Babeuf vorbește cu laudă despre punctele sociale ale „planului politic al lui Robespierre”. În 1791, într-o scrisoare către Coupe (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2, p. 279), Babeuf și-a exprimat convingerea că Robespierre era un susținător ascuns al „legii agrare”. A apreciat foarte mult Declarația drepturilor lui Robespierre, anunțată de acesta la 21 aprilie 1793 în Clubul Jacobin. Mai târziu, în 1796, în numărul 40 al Tribunei Poporului, Babeuf a scris că Robespierre avea un plan de a crea „egalitatea reală” în cursul revoluției. Acest număr al Tribunei Poporului va fi publicat în volumul al patrulea al acestei publicații.
Aceste cuvinte, luate de Babeuf ca epigrafe la numărul al 15-lea al Gazeta Liberty Press, de fapt, după cum a subliniat M. Dommange (Pages choisies, p. 187), îi aparțineau lui Saint-Just. Vezi și numărul 35 al Tribunei Poporului, unde Babeuf indică corect autorul acestor cuvinte.
Reinal Guillaume-Thomas-François (1713-1796) a fost un gânditor politic francez, autor al foarte popularei Istorie filozofică a celor două Indii. Babeuf, care l-a apreciat foarte mult pe Reynal (vezi G. Babeuf, Works, vol. 2, p. 206), după cum arată observația sa, a citit această carte.
„Așezări agricole” – Babeuf înseamnă probabil comunități comuniste. Să ne amintim că deja în 1785 a înaintat proiectul „ferme colective” (vezi G. Babeuf, Opere, vol. I, p. 63 și urm.).
Jeansonne Armand (1758-1793) - avocat; în 1789 - procuror sindic din Bordeaux; Deputat al Adunării Legislative din dep. Gironda; a fost trimis în 1791 în Vendée, unde s-a întâlnit și s-a împrietenit cu generalul Dumouriez (1739-1823), care era atunci comandant al trupelor

din Nantes. Membru al Convenției, Jansonnet a devenit unul dintre liderii Girondinilor și a fost executat în octombrie 1793.
În iulie 1792, monarhiștii, conduși de Baudry d'Asson, au atacat Bressuire, centrul cantonului Châtillon-on-Sevres (dep. Deux-Sevres). Acest atac a fost respins. Fiul lui Baudry d'Asson în 1793 a devenit un participant activ la rebeliunea din Vendée.
La Rueri (A.-Ch. Tyuffin Marquis de) - 1756-1793 - seful conspiratiei contrarevolutionare din nord-vestul Frantei (in dep. Ile si Vilaine) in vara anului 1792. A actionat in direct instrucțiunile centrului de emigranți din Koblenz. Intriga a fost descoperită și reprezentația nu a avut loc. Conspirația La Rueri a precedat rebeliunea din Vendée care a izbucnit în martie 1793.
Brissot Jean-Pierre (1754-1793), Jeansonnet (vezi nota 48), Barbara Charles-Jean-Marie (1767-1794), Buseau François-Nicolas-Lfonard (1760-1794), Vergniaud Pierre Victurnien (1753-1793), Gade Marguerite-Ely
547
(1753-1794), Dulce de Ponteculan Louis Gustave (1764-1853), Defermont Jean (1752-1831), Inard Henri-Maximn (vezi nota 97 la secțiunea I), Condorcet (vezi nota 8 la secțiunea I), Lasource Marc -David (1763-1793), Peigner Jean-Augustin (1766-1821), Pétion (vezi nota 73 la secțiunea I) sunt conducătorii girondinilor.
82 Dubois de Cransay – vezi aproximativ 104 la secțiunea I și nota. 8 la secțiunea II.
53 Mențiunea istoricului roman Tacitus, precum și „Notele despre războiul galic” ale lui Cezar (vezi mai jos), lucrările lui Plutarh, Verto și Mably despre istoria romană mărturisesc despre cunoștințele departe de a fi superficiale ale lui Babeuf cu istoria Romei antice.
Babeuf se referă la pamfletul lui Camille Desmoulins Histoire des Brissotins ou Fragment de Histoire secrete de la Révolution et des six premiers mois de la République. Paris 1793
55 Rapoartele către Convenție cu privire la succesele militare erau de obicei făcute de Barer în numele Comitetului de siguranță publică. Aceste discursuri ale sale au primit numele ironic „carmagnole”.
56 Convenția Thermidoriană din 12 Frimer III, a hotărât o amnistie pentru participanții la rebeliunea Vendeană în termen de o lună, sub rezerva predării armelor. Cuvintele lui Babeuf „luna aceasta” sugerează că pamfletul a fost scris de el într-un freemer (decembrie 1794).
57 La 16 mai 1793, vendeenii au fost învinși la Fontenay.
58 Filippo (vezi nota 104 la secțiunea I și nota 8 la secțiunea II) a trimis plângeri Comitetului de siguranță publică în vara și toamna anului 1793. Raportul său din septembrie 1793 împotriva lui Ronsin și Vincent a dat naștere lui Fabre d 'Eglantine la Convenția care cere arestarea lor. Rapoartele lui Filippo erau, după cum a subliniat Jaurès, de natură tendențioasă (7. Jaurès. Histoire Socialiste de la Révolution française, t. VI. Paris, 1972, pp. 370-371). TsPA NML (f. 223, on. 1, dosar 457) a păstrat un fragment din manuscrisul lui Babeuf dedicat acestui conflict. Este posibil ca Babeuf să-l fi scris pentru Life and Crimes of Carrier, dar apoi să renunțe la intenția de a evidenția acest conflict.
59 Ketino (1757-1794) în primăvara anului 1793 a comandat trupele republicane din regiunea Bresuire. Era aproape de Dumouriez. După izbucnirea rebeliunii din Vendée, pe 2 și 4 mai, Bresuire și Thouare s-au predat Vendéenilor. A fost judecat de Tribunalul Revoluționar și executat.
60 Meniu Jacques-Francois de Boussari (1750-1810) - baron, general, a condus operațiuni militare în Vendée. Marat a cerut înlăturarea lui.

A condus reprimarea revoltei Prairial la Paris în 1795; s-a comportat foarte ambiguu în timpul discursului reacționar de la Vendémière din același an și a fost înlăturat de la comandă. Membru al campaniei egiptene; a fost lăsat de Napoleon în Egipt; după înfrângerea armatei franceze, a capitulat și s-a convertit la islam.
61 Tyunk (Tuncq) (1746-1800) - militar, a fost căpitan, în mai 1793 a primit comanda unei brigăzi și a fost numit general. El s-a bucurat de sprijinul deputaților Convenției, Goupillo de Fontenay (vezi nota 65 de mai jos) și Bourdon din Oise, care au cerut înlăturarea lui Rossignol și Ronsin. Ca lider militar, a acționat fără succes.
62 Rossignol Jean-Antou en (1759-1802) - muncitor-bijutier; participant la năvălirea Bastiliei și la toate mișcările populare din Paris în primii ani ai revoluției; a fost strâns asociat cu Marat. La începutul răscoalei din Vendée, el a fost trimis acolo în fruntea unei divizii formate din voluntari parizieni; din ordinul lui Westerman a fost arestat; la Paris a fost apărat de Marat și Robespierre; a fost eliberat și a devenit din nou comandant al armatei în Vendée; primul general plebian. Evaluarea lui Rossignol ca lider militar este contradictorie. În timpul reacției termidoriene a fost arestat

cap În 1796 s-a alăturat mișcării Babeuf; a fost unul dintre liderii organizaţiei militare. Sub Napoleon, după explozia „mașinii infernale”, a fost exilat în Comore, unde a murit foarte curând de febră tropicală (vezi V. Dalin. Oameni și idei. M., 1970, p. 96).
63 Ronsin Charles Philippe (1751-1794) - soldat și scriitor înainte de revoluție; participant la asaltarea Bastiliei; membru al clubului Cordeliers. După 10 august, a fost cartier-maestru-șef în armata lui Dumouriez și a făcut față cu succes îndatoririlor sale; Secretar adjunct al războiului Bushotte. În primăvara anului 1793 a fost trimis împreună cu Rossignol în Vendée; acțiunile sale de acolo au fost criticate. În toamna anului 1793 a devenit comandantul armatei revoluţionare şi se afla la Lyon. La cererea dantonistului Fabre d'Eglantine, la 17 decembrie 1793, a fost arestat împreună cu Vincent (vezi nota 58 de mai sus), a fost eliberat la insistenţele clubului Cordeliers la 2 februarie 1794. În primăvara lui 1794. , a fost din nou arestat și executat împreună cu ebertiștii 4 Germinal An III (24 martie 1794).
Garnizoana franceză a cetății germane Mainz, ocupată la un moment dat de armata revoluționară franceză, după o apărare curajoasă, s-a predat în primăvara anului 1793, primind dreptul de a-și păstra armele și de a participa în Franța la operațiunile militare din țară. , dar nu pe Frontul de Vest împotriva trupelor austriece și prusace. Transferul garnizoanei Mainz în Vendée a contribuit în mare măsură la punctul de cotitură al ostilităților.
65 Despre Bourdon of the Oise, vezi nota. 86 la secțiunea I.
Goupillo de Fontenay Jean-Francos a-Marie (1753-1823) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Cumpărător; a fost acolo într-o misiune cu Bourdon; în opoziție cu Ronsin și Rossignol, ei l-au susținut pe Tunk.
66 Leschel (1760-1793) - înainte de revoluție, simplu soldat, în 1791 - voluntar; a devenit general de brigadă în 1793 și comandant al Armatei de Vest; a fost îndepărtat foarte curând din cauza nepotrivirii. În operațiunile militare ulterioare din Vendée, generalii Kleber, Marceau, Gauche, Jourdan și alții au ieșit în prim-plan în calitate de lideri militari, iar până în decembrie 1793 i-au învins pe vendeeni.

67 Vincent François-Nicola (1767-1794) - grefier la procuror în ajunul revoluției, una dintre figurile marcante ale clubului Cordeliers. În aprilie 1793 a fost numit secretar al ministerului militar și a jucat un rol important în acesta; împreună cu Ronsin a fost arestat în decembrie 1793 și eliberat în februarie. Executat în martie 1794 în procesul ebertiştilor. Despre rolul lui Ronsin și Vincent în 1793-1794. vezi: A. Soboul. Les sans-culottes parisiens en G An IL

68 Santerre Antoine Joseph (1752-1809) - bere, participant la asaltarea Bastiliei și zilele din octombrie 1789, sa bucurat la un moment dat de o mare popularitate. După 10 august, comandant al Gărzii Naționale din Paris; în primăvara anului 1793 se afla în Vendée. Sub Director și Napoleon, el a fost angajat în cumpărarea de proprietăți naționale și provizii pentru armată.

60 Afirmația lui Babeuf că în vara anului 1793 a existat un „plan de organizare a foametei” la Paris, realizat de Gare și Pasch, nu este adevărată. Cu toate acestea, toate faptele raportate de Babeuf despre rolul său în administrația alimentară a Comunei din Paris, despre lupta împotriva lui Gard și participarea la mișcarea secțională din august 1793, sunt pe deplin confirmate de documentele păstrate în arhiva lui Babeuf și publicate în volumul II al Operărilor sale.

70 Gara Joseph Dominic (1749-1833) - Avocat parlamentar înainte de revoluție; membru al Adunării Constituante; ministru al justiției în 1792 după Danton; ministru de interne în 1793. Gara însuși povestește despre conflictul cu Garel și administrația alimentară pariziană în memoriile sale. În august 1793, în legătură cu acest conflict, a părăsit Ministerul de Interne și a început să lucreze în comisia de educație. Membru al Consiliului celor 500 și al Bătrânilor; Conte al Imperiului din 1808

549

n Pash Jean-Nicola (1746-1823) - elvetian; înainte de revoluție, angajat al lui Roland pe când era inspector de fabrici; a lucrat cu Roland mai târziu în Ministerul de Interne; ministru de război în octombrie 1792 - februarie 1793; apoi primarul Parisului; în reacţia termidoriană a fost arestat şi pus în judecată (vezi A, Sée. Le procès de Raspe. Paris, 1911). Acuzațiile lui Babeuf împotriva lui Pașa sunt nefondate; în timpul arestării sale din noiembrie 1793, Babeuf însuși a apelat la Pașa pentru ajutor. În timpul Procesului Vendôme, Pasch a publicat un pamflet în apărarea acuzatului. K. Marx a vorbit pozitiv despre activitățile lui Pașa.

72 Ședința comisarilor de secție a fost, de fapt, dizolvată prin decizia Convenției din 25 august 1793. Propunerea de dizolvare a fost făcută de Tallien. Raportul lui Babeuf la această adunare a fost prezentat, iar planul său a fost păstrat în arhive. Președintele adunării, executat ulterior, a fost arhitectul Coshua. A. Mathiez îl considera „rolandist” (vezi A. Magez. Lupta împotriva preţurilor mari şi mişcarea socială în timpul terorii. M., 1928).

73 Babeuf se referă la acuzația lui Lecointre de „crupă Robespierre” (a se vedea nota 15 la secțiunea I).

74 Custine Adam Philip (1740-1793) - conte, participant la Războiul de Revoluție Americană; membru al Adunării Constituante; a comandat armate în 1792-1793. Operațiunile lui Custine au fost la început de succes. În 1793, după ce a devenit comandant șef al Armatei de Nord, a suferit o serie de eșecuri. Marat și Robespierre au cerut înlăturarea lui. La 22 iulie a fost înlăturat de la comandă, iar la 28 august 1793 a fost executat prin sentința Tribunalului Revoluționar.

75 Al optulea capitol din Viața și crimele lui Carrier este scris în mod părtinitor și foarte unilateral, pe baza mărturiilor și amintirilor oponenților politicii guvernului revoluționar. În ultimul capitol al pamfletului său, Babeuf însuși a subliniat inexactitatea acestor mărturii, care au tăcut despre cruzimile excepționale ale vândeilor, care au provocat represalii de represalii din partea republicanilor.

76 Goulin a vorbit cel mai aspru la procesul Comitetului Revoluționar din Nantes, insistând ca Carrier să fie adus în fața justiției.

77 Fouquet și Guillaume Lamberti au comandat o companie dintre ei. Marat, care, conform mărturiei, a îndeplinit sarcini speciale pentru Carrier.

78 Trufour Bernard-Thomas (1754-1804) - marinar și om de afaceri înainte de revoluție; membru al Conventiei din dep. Ile-et-Villain, adversarul lui Carrier.

70 Grignon este un general, unul dintre comandanții trupelor din Vendée. În Thermidor III, a fost înlăturat de la comandă.

80 Turro - general, în Vendée era în fruntea a 12 „coloane infernale (infernale)”. 17 mai 1794 a fost demis pentru reprimarea prea brutală a rebelilor. În timpul reacției termidoriene a fost arestat. După execuție, Babeuf și-a crescut cei doi fii mai mici.

81 În aceste rânduri, Babeuf susține pe deplin politica socială a lui Carrier îndreptată împotriva marii burghezii din Nantes, unul dintre principalele centre ale comerțului francez, inclusiv comerțul cu sclavi. M. A. Julien, care a insistat înaintea lui Robespierre asupra retragerii lui Carrier din Nantes, a recunoscut și aceste merite ale sale: „Carrier ar trebui să i se facă dreptate prin faptul că la început a zdrobit negociantismul, cu toate puterile a zdrobit spiritul mercantilist, aristocratic și federalist” ( CPA IML, fond 317, pe 1, dosar 760).

82 În această parte a pamfletului său, Babeuf subliniază pe bună dreptate parțialitatea și neplauzibilitatea mărturiei lui Tronjoli (vezi nota 9 de mai sus). Cu toate acestea, în broșura sa anterioară „Vor să salveze Carrier”, scrisă în Brumaire, Babeuf s-a referit fără nicio critică la aceste declarații.

550

83 Cel de-al 28-lea număr al Tribunei poporului a apărut la Frimer 28, 111 (18 decembrie 1794) după o pauză de două luni. În acel moment, în opinia lui Babeuf, în evaluarea sa asupra semnificației loviturii de stat din 9 Thermidor, a avut loc o schimbare serioasă.

84 Babeuf se referă la ziarul lui Tallien, care în 1793 apărea sub titlul „Prietenul Sansculottes”, iar în 1794, după ce a fost reînnoit, a devenit cunoscut drept „Prietenul Cetăţenilor”.

85 Scoaterea rămășițelor lui Marat din Panteon sub presiunea „tinereții de aur” a lui Freron a avut loc într-adevăr o lună și jumătate mai târziu, la 20 Pluviosis 111 (8 februarie 1795).

80 Intensificarea reacției termidoriene s-a reflectat în faptul că la 18 Frimer, la propunerea lui Merlin de Douai, un grup de deputați girondini, expulzați la 3 octombrie 1793, a fost readus la Convenție.Acest grup format din 67 deputați care au protestat la un moment dat împotriva hotărârilor Convenției din 31 mai— 2 iunie, expulzarea a 22 de lideri ai Girondinilor. La discutarea propunerii lui Merlin, pe lista celor 67 de deputați restaurați s-au adăugat încă 4 deputați.Toți deputații restaurați s-au prezentat la ședința Convenției 19 a Frimerului, iar în numele lor, Jean Dusseau (1728-1799), ca cel mai vechi. , a făcut o declarație, despre care scrie Babeuf, că sunt

împotriva oricărei răzbunări și represalii împotriva celor care i-au făcut să fie expulzați din Convenție și închiși. Totuși, lupta pentru a reveni la Convenția Girondinilor nu s-a încheiat aici. Restabilirea supraviețuitorilor liderilor girondini condamnați la 31 mai, inclusiv Inard, Lanjuine, Louvet și alții, a însemnat o condamnare completă a evenimentelor din 31 mai și a tuturor politicilor urmate de Convenție după victoria acestei revolte. Babeuf s-a opus categoric.

87 Gorsa Antoine Joseph (1752-1793) - jurnalist, membru al Convenției, Girondin, a fost executat în procesul girondinilor. Gorsa Madeleine-Rude, văduva sa, se ocupa cu publicarea.

88 Giret-Dupré Joseph-Marie (1769-1793) - jurnalist, angajat marcant al ziarului lui Brissot „Patriotul francez”; membru al Convenției, Girondin; a fost executat.

80 „Cei doisprezece deputați închiși la Port-Libre...” („Les douze représentants du Peuple détenus à Port-Libre à leurs collègues siégeant à la Convention nationale et à tous les citoyens français”) – adresa a 12 deputați girondini, inclusiv inclusiv Dussault, Marbo, Donu și alții deținuți în închisoarea Por Libre, cerând eliberarea lor și reintegrarea în Convenție.

93 Yves Baralère era pseudonimul lui Jean-Baptiste-Moise Jollivet (1753-1818), fost membru al Adunării Legislative. Autor al pamfletului Rappelez vos collègues (Întoarceți-vă colegii) publicat de văduva lui Gorse, care cerea întoarcerea tuturor girondinilor la Convenție. Sub Napoleon Jollive a fost prefect. Restaurarea în Convenție a tuturor girondinilor scoși în afara legii după 31 mai-2 iunie a avut loc la 18 Ventose, 111 (8 martie 1795).

91 Până la apariția celui de-al 28-lea număr al Tribunului Poporului, maximul a încetat efectiv să fie implementat, iar câteva zile mai târziu (4 nivoz din anul III - 25 decembrie 1794) a fost lichidat oficial prin decretul lui Tsonvent.

La 20 Frimer (10 decembrie 1794), după întoarcerea girondinilor, o delegație de soții și copii ai girondinilor executați a venit la Convenție cu o cerere de returnare a proprietății lor. Convenția a decis suspendarea vânzării proprietății acestor persoane. Cu toate acestea, Lecointre (vezi nota 15 la secțiunea I) a contestat ferm această decizie, considerând-o ca un pas către restituirea tuturor proprietăților funciare confiscate în anii revoluției. Cu sprijinul altor deputați, Lecointre a obținut 22 de liberi să anuleze rezoluția adoptată cu o zi înainte - și să decidă că nicio cerere nu trebuie discutată în Convenție de acum înainte.



ideea revizuirii decretelor privind confiscarea proprietăților efectuate în anii revoluției. Babeuf a lăudat această performanță a „curajosului” Lecointre. În arhivele TsPA IML s-au păstrat extrase ale lui din ziare pe această temă (f. 223, op. 1, dosar 456).

93 Galletti J.-F. a fost un jurnalist care a publicat Journal des lois, la care a contribuit Dubois de Cransce (vezi nota 104 la secțiunea I și nota 9 la secțiunea II). În numerele 811 și 814 din Journal des lois, Dubois-Cranset s-a pronunțat împotriva lui Babeuf, denaturandu-și biografia (vezi numărul 29 al Tribune des lois, pp. 333-335 din această ediție).

94 Barbara Charles-Jean-Marie (1767-1794), Buseau François-Nicolas-Lsonard (1760-1794), Lesage Denis-Toussaint (1758-1796), Lanjuine Jean-Denis (1755-1827) - membri ai Convenției, incluse în lista „haiducilor” după 31 mai.

95 Opus în mod hotărât întoarcerii tuturor girondinilor condamnați, Babeuf a scris un pamflet la care face referire aici: „Refutarea tuturor scrierilor împotriva zilei de 31 mai” („Refutation de tous les écrits dirigés contre le 31 mai”). CPA IML a păstrat lucrările pregătitoare ale lui Babeuf pentru acest pamflet (vezi f. 223, op. 1, dosar 459), dar broșura în sine nu a fost păstrată. Babeuf i-a prezentat lui Fouche, care a confirmat acest lucru la ședința Convenției 10 pluvioze. La sfatul lui Fouche, Babeuf a abandonat ideea publicării acestui pamflet.

93 Clubul Jacobin a fost închis prin decizia Convenției din 22 Brumaire III (12 noiembrie 1794). Închisoarea Templului la acea vreme conținea fiul lui Ludovic al XVI-lea, pe care monarhiștii l-au prezis la tron în cazul restaurării monarhiei ca Ludovic al XVII-lea. A murit în arest la 20 Prairial (8 iunie 1795).

97 În procesul Comitetului Revoluționar din Nantes și al Carrier (a se vedea nota 3 de mai sus), toți inculpații au fost achitați, cu excepția lui Carrier, Pinard și Grand Maison. Thermidorienii de drept au considerat sentința prea blândă și au cerut revizuirea ei.

98 27 Frimer Legendre s-a opus propunerii de restabilire în Convenție a unui grup de girondini, plasați după 31 mai „în afara legii”, amintind că aceștia „încercuiau departamentele cu pumnale în mână” (A. Mathiez. La réaction thermidorienne. Paris, 1929, p. 128). Este posibil ca Babeuf să fi vorbit aprobator despre această performanță a lui Legendre.

99 Raffet este un mare băcan; În ajunul zilei de 31 mai, a comandat un batalion al Gărzii Naționale a secției Buttes-de-Moulins, care îi sprijinea pe girondini. Girondinii l-au prezis pentru postul de comandant al Gărzii Naționale pariziene.

100 Gregoire Henri (1750-1831) - preot, membru al Adunării Constituante, unde se afla pe aripa stângă; episcop constituțional, membru al Convenției, a votat pentru execuția lui Ludovic al XVI-lea. Babeuf a avut probabil în minte discursul lui Gregoire din anul 1 al anului 3 cu o propunere de restabilire a libertății de cult constituțional. O parte suplimentară a celui de-al 28-lea număr al Tribunei poporului (p. 251-256 - în ediția franceză) a fost tipărită separat sub forma unui afiș sub titlul: „Nr. 28 bis Supplément au Tribun du Peuple”.

101 Numărul 29 al „Tribunei poporului” este datat „Du premier au 19 Nivôse, Hap 3 de la République une et démocratique” (de la 1 la 19 Nivoz din anul III al Republicii, unită și democratică - 21 decembrie). , 1794 - 8 ianuarie 1795 .). Babeuf a rămas încă în acest moment într-o poziție ilegală. Pe 12 Nivoz, comitetul a dispus arestarea lui pentru a treia oară, dar din nou nu l-au găsit.

102 Malouet Pierre Victor (1740-1814) - intendent al flotei înainte de revoluție, membru al Adunării Constituante, monarhist; în mai 1789, el a fost descris de Robespierre drept „o persoană care este cel mai suspicios și mai urât.



pentru toți patrioții”. După apariția broșurii lui Marat C'en est fait de nous (C'en est fait de nous) la 31 iulie 1790, Malue a cerut în Adunare ca Marat și K. Desmoulins să fie aduși în fața justiției și să insulte regele. Sub Imperiul Napoleonic, Malue a devenit baron; sub Ludovic al XVIII-lea a servit ca ministru al mării.

103 „L'an 2440” („anul 2440”) este o utopie socială, scrisă de S. Mercier; la un moment dat Babeuf o aprecia foarte mult. Mercier s-a numărat printre cei 71 de deputați restabiliți la Convenție în al 18-

lea frimer al celui de-al treilea an. În calitate de editor al Annales Patriotiques, după întoarcerea sa, l-a demis pe Salaville (vezi nota 23 la secțiunea I) și l-a înrolat pe jurnalistul reacționar Ange Pita să editeze ziarul.

104 Se poate presupune că anumite speranțe pentru partea „virtuoasă" a Convenției au apărut la Babeuf în legătură cu apropierea sa de Fouche (1759-1820), viitorul celebru ministru al poliției napoleonian. În ce împrejurări a avut loc această cunoaștere și apropierea temporară dintre Fouche și Babeuf este necunoscută, dar, probabil, Fouche știa de nemulțumirea populară care se producea la Paris și, având în vedere posibilitatea unei noi revolte, s-a apropiat de Babeuf, având în vedere influența tot mai mare. al Tribunei Poporului.

105 Père Gérard este un almanah publicat de Collot d'Herbois și tradus în mai multe limbi.

106 La 16 Frimer al anului III, Convenția, la propunerea lui Boissy d'Angles, pentru a economisi bani, a decis înlocuirea salariului zilnic (salaire à la journée) cu salariul la bucată (salaire aux pièces).

107 Pointe Noel (1755-1825) - armurier, membru al Convenției din dep. Loara. În discuția legii privind abolirea maximului, a denunțat reacția termidoriană, în care „teroarea a trecut doar în alte mâini". Babeuf citează cuvintele lui Pointe, care a avertizat împotriva faptului că abolirea maximului ar înrăutăți situația oamenilor: „Comercianții bogați... amenință că vor vinde în curând mâncare săracilor pentru greutatea bancnotelor".

108 Clausel Jean-Baptiste (1746-1803)—Deputat al Adunării Legislative și al Convenției, figură activă în reacția termidoriană, membru al Comitetului de siguranță publică.

În 1997, Merlin din Douai sa oferit să inițieze procedurile de urmărire penală împotriva lui Barère, Billaud-Varenne, Collot d'Herbois și Vadier. De data aceasta propunerea a fost acceptată, iar pe 21 a fost înființată o Comisie care să examineze acuzațiile aduse acestora. Raportul Comisiei a fost citit pe 12 Vantoza de Salade-n. În acel moment, acuzații erau deja în arest la domiciliu, iar în noaptea de după înăbușirea revoltei Germinal au fost trimiși în exil fără niciun proces.

110 Vorbim despre pamfletul monarhist al profesorului de drept Jacques Vincent Lacroix (1743-1832) „Observatorul francez în vremea guvernului revoluționar" („Le Spectateur français pendant le gouvernement révolutionnaire"). Iacobinul Duhem (vezi nota 57 la secțiunea I) la ședința celui de-al 8-lea Nivoz a făcut o acuzație împotriva lui Lacroix și a pamfletului său. Convenția a decis să-l aresteze pe Lacroix și să-l judece. Cu toate acestea, tribunalul l-a achitat pe a 2-a vantose. Lacroix a devenit mai târziu membru al Consiliului celor 500. Babeuf îl menționează în numerele 32, 34 și 35 ale Tribunei Poporului.

111 Jean-Baptiste Armonville (1756-1808), țesător din Reims; Adjunct al Convenției din dep. Marne. Obișnuia să apară la ședințele Convenției cu o șapcă roșie. La 9 Nivoz, când Armonville, purtând o șapcă, a urcat la tribuna Convenției pentru a explica participarea sa la protestele împotriva închiderii Clubului Iacobin, termidorienii de dreapta, inclusiv Clausel, au cerut să-și scoată șapca - " semnul iacobinilor". Armonville l-a pus apoi pe un bust al lui Marat (vezi: G. Laurent. Adjunct muncitor al Convenției Jean-Baptiste Armonville. L.-M., 1925).

112 Jean-Baptiste Giraud-Pouzol (1753-1822) - membru al Convenţiei din Dep. Puy de Dome, un termidorian, în primăvara anului 1795, aflându-se în misiune în sudul Franței, a contribuit la Teroarea Albă.

113 15 Nivoza, Convenția a adoptat o rezoluție privind scoaterea sechestrului din proprietatea cetățenilor statelor care locuiesc în Franța care erau în război cu Franța. O excepție a fost făcută pentru proprietățile băncii spaniole Saint-Charles, al cărei director era tatăl Teresa Cabarus. Teresa Cabarus (născută în 1773) este soția marchizului de Fontenay, care a emigrat din Franța. În timpul terorii, ea a fost în închisoare la Bordeaux, unde Tallien, aflat atunci într-o misiune la Bordeaux, a cunoscut-o. După 9 Thermidor, Tallien a asigurat eliberarea Teresa Cabarus, care i-a devenit soție. Cabarus a câștigat o mare influență în vârful societății termidoriene. Pe măsură ce influența lui Tallien a scăzut, ea și-a dizolvat căsătoria cu el. Potrivit lui Mathiez, excepția de la înlăturarea sechestrului făcută pentru banca Cabarus a fost dictată de oponenții lui Tallien.

114 Bentabole Pierre-Louis (1756-1798) - avocat, în primii ani ai revoluției a fost apropiat de Marat. În primăvara anului 1790, în Prietenul poporului, Marat i-a recomandat lui Bentabol să-l viziteze pe Babeuf în închisoare în timp ce se afla la Conciergerie. Membru al Convenției, Jacobin. Una dintre figurile active ale reacției termidoriene. Totuși, în primăvara anului 1795, după restaurarea girondinilor în Convenție, Bentabol, împreună cu alți alți termidorieni (Thuriot, Lecointre, Goupillo de Fontenay și alții), oarecum „la stânga”. Pe 22 de pluvioză, Bentabol a reușit să respingă propunerea fostului girondinist Bayel de a expulza toți „teroriștii” din Franța. Așa se explică de ce Babeuf, care a fost arestat pe 19 Pluvioză, a plecat din închisoare pe 28 Pluvioză cu o scrisoare deschisă către Bentabol. Mai târziu, Bentabol a fost membru al Consiliului celor 500.

115 Tallien a făcut anunțul căsătoriei sale cu Thérèse Cabarus, menționată de Babeuf, la ședința Convenției din a 11-a nivoz din al treilea an (31 decembrie 1794).

116 Courtois Edm Bonaventure (1754-1816) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Oh; termidorian drept; autor al unui raport asupra documentelor găsite la Robespierre după executarea sa. Aceste documente au fost denaturate de Courtois.

117 În cazul lui Babeuf (A. N. F7 4276), s-a păstrat procesul-verbal al audierii soției lui Babeuf din 14 nivoz. La toate solicitările de a spune unde se află soțul ei, pe care poliția nu a reușit să-l aresteze, ea a răspuns că locul de reședință al lui Gracchus Babeuf îi era necunoscut și că „în urmă cu aproximativ trei luni și jumătate (adică de la ordinul de arestare). din 22 Vendemière. - V. D.) soțul ei a încetat să mai locuiască acasă de teamă să nu fie arestat ca urmare a denunțului lui Guffroy.

118 La ședința Convenției a 18-a Nivoza, problema acelor locuitori din dep. Rinul de Jos, care a emigrat din Franța împreună cu armata austriacă. Unii dintre deputații Convenției au încercat să-și legalizeze întoarcerea în Franța împreună cu alți emigranți. Merlin din Douai, în numele Comitetului legislativ, a înaintat o propunere, aprobată prin Convenție, de a obliga toate autoritățile administrative locale să expulzeze toți emigranții care s-au întors ilegal pe teritoriul francez.

n> Pentru a atenua impresia tuturor măsurilor reacţionare luate după 9 Termidor, Convenţia de la 19 Nivoz a decis să declare sărbătoare naţională ziua execuţiei lui Ludovic al XVI-lea. A avut loc pentru prima dată pe 2 pluvios din anul III (21 ianuarie 1795).

120 Tertulian Quintus Septimius Florența (160-230 d.Hr.), teolog, născut la Cartagina; a renuntat la paganism si a recunoscut crestinismul. A condus secta montanistă și a fost ars.
121 "Pyat otkupov" - o companie de agricultori fiscali care se bucurau de un monopol asupra vânzării sării și colectării impozitului pe sare - tabele.
554
122
12S
124
125
126
127
128
129
ISO
131
132
133
134
135
136
Despre atitudinea lui Audouin și Babeuf față de el în primele luni ale reacției termidoriene, vezi nota. 4 la secțiunea I.
Antonie de Padova (1195-1231) - călugăr franciscan, predicator proeminent.
Epigraful dat de Babeuf a fost preluat de Brissot de la Dr. Gibb (vezi M. Dommanget. Pages choisies de Babeuf. Paris, 1953, p. 200, n. 2.).
Koblenz este centrul emigrării contrarevoluționare franceze pe teritoriul german.
Barras Paul-Francois-Jean-Nicola (1755-1829) - Deputat al Adunării Constituante și al Convenției; una dintre figurile proeminente ale reacţiei termidoriene. După dizolvarea Convenţiei, membru al Directorului (1795-1799); în timpul Restauraţiei a fost în exil, la Bruxelles.
Merlin din Douai a fost raportor pentru trei comisii: siguranță publică, siguranță publică și legislativă.
Louis-Stanislaus-Xavith - fratele lui Ludovic al XVI-lea, mai târziu - regele Ludovic al XVIII-lea; Louis Philippe - fiul ducelui de Orleans; după Revoluţia din iulie 1830 – regele francez. Babeuf îl confundă cu contele d'Artois, al doilea frate al lui Ludovic al XVI-lea, mai târziu regele Carol al X-lea.
Charette - un ofițer înainte de revoluție; unul dintre liderii revoltei din Vendée. Nemulțumiți cu decretul de amnistie al celui de-al 12-lea Frimer, reprezentanții Convenției Thermidorian au continuat negocieri cu Vendeani și Charette, ducând la un acord cu privire la pluviosul 29, pe care Charette l-a încălcat apoi în mod flagrant în timpul expediției monarhiste la Quiberon din iunie 1795. .
Freron a fost finul regelui polonez Stanislav Leshchinsky, care s-a stabilit în Franța după depunerea sa de pe tron.
Louvet de Couvray Jean-Baptiste (1760-1797) - înainte de revoluție, scriitor, autor al celebrului roman Aventurile cavalerului Faublaze. În 1792, în numele lui Roland, publică ziarul-afiș La Sentinelle (Sentinelul). Un membru al Convenției, un girondin, a fost condamnat. S-a întors la Convenție împreună cu alți girondini. Mai târziu a fost membru al Consiliului celor 500.

Tarquinius este considerat ultimul rege roman (534-510 î.Hr.). Nemulțumiți de ceea ce au considerat a fi un verdict prea blând în procesul lui Caprier și al Comitetului Revoluționar din Nantes, termidorienii de dreapta au așteptat până la numirea unei noi componențe a tribunalului. Cu toate acestea, nominalizată drept candidat la președinție al tribunalului, Muriko a refuzat postul; La 19 Nivoz, Ajj, un avocat cunoscut pentru moderația sa, a fost numit președinte.
Cambon Pierre Joseph (1756-1820) - membru al Adunării Legislative și al Convenției, șeful politicii financiare a Convenției. Marat, în mai 1793, l-a descris drept „un foarte bun patriot”. Deși Cambon a susținut lovitura de la 9 Thermidor, mai târziu s-a opus reacției termidoriene. După suprimarea discursului Germinal, a fost arestat. Timp de 100 de zile a fost deputat. A murit în exil în Belgia.
Charlier (1754-1797) - înainte de revoluție, avocat; deputat din dep. Marne în Adunarea Legislativă și Convenție, Thermidorian.
Şal Pierre Jacques Michel (1753-1826) a fost preot înainte de revoluţie; membru al Conventiei din dep. Indre et Loire, jurnalist, a contribuit la ziarul lui Lebou L'Ami du peuple; după răscoala Germinal, a fost dat afară din Convenție și arestat. Vezi despre el în numărul 35 al Tribunei Poporului.
Duval Charles (1750-1829) - Deputat al Adunării Legislative și al Convenției, Iacobin, s-a opus reacției termidoriene. Până în decembrie
36
555
1795 a editat ziarul „Journal des hommes libres de tous les pays” („Ziarul oamenilor liberi din toate țările”), care a luat o poziție democratică.
137 Întregul număr al 31-lea al Tribunei Poporului a fost dedicat apărării ideii unei revolte pașnice – o demonstrație populară care ar trebui să își prezinte revendicările Convenției. Tocmai un astfel de plan de acțiune, deși nu suficient de organizat, au aderat participanții la discursul Germinal. Este destul de evident că numai arestarea l-a împiedicat pe Babeuf să participe la acest discurs pe care îl pregătea.
138 Rover de Fontvielle Joseph-Stanislas-Francois-Xavier-Alexis (1748-1798) - marchiz; membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Bouches du Rhone. La un moment dat era aproape de Marat. Fiind în misiunile Convenției, a dat dovadă de o mare cruzime. A devenit unul dintre cei mai proeminenți lideri ai reacției termidoriene. Pentru legătura sa cu monarhiștii sub Director, după lovitura de stat din 18 Fructidor al V-lea, a fost exilat la Cayenne.
139 Babeuf a insistat categoric asupra caracterului pașnic al răscoalei, subliniind că nu trebuie să fie însoțită de „șuvoaie de sânge și grămezi de cadavre”.
140 Pentru Lacroix și pamfletul său „Le Spectateur français...”, vezi nota de mai sus. 110.
141 Rebel Jean-Francois (1747-1807) - înainte de revoluție, avocat în Alsacia; membru al Adunării Constituante și Convenției din dep. Rinul de Sus, un termidorian, a fost mai târziu membru al Directorului (1795-1799), unul dintre liderii politicii sale externe.
142 Meolle Jean-Nicola (1757-1826) - avocat; membru al Conventiei din dep. Loara de Jos, ulterior membru al Consiliului din 500; murit în exil. Oh Shudhi - vezi nota de mai sus. 32; Thirion Didier (1763-1815) - avocat la Metz, membru al Convenției din dep. Moselle; a fost arestat după răscoala Prairial. Thurio Jacques-Alexis (1753-1820) - avocat

înainte de revoluție; deputat din dep. Marne în Adunarea Legislativă și Convenție; era aproape de Danton; supus arestării după răscoala Germinal, dar a scăpat; sub Napoleon – procuror adjunct al Curţii de Casaţie. Monteau Louis-Marie-Bon (1754-1842) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Zhzhr, a fost persecutat în timpul reacției termidoriene. Ruan Pierre Charles (1750-1808) - Deputat al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Charente de Jos, adversarul Thermidorianilor de dreapta; a fost arestat după 12 Germinal. Tayefer Jean-Guillaume (1763-1835) - medic, membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Dordogne, un iacobin, a fost persecutat și exilat la Restaurare. Despre Gaston, vezi nota de mai sus. 17. Babeuf numește deputații Convenției care au rezistat reacției termidoriene; cei mai mulţi dintre ei au fost persecutaţi după înăbuşirea răscoalelor Germinal şi Prairial. Această listă de nume arată cât de bine cunoștea Babeuf echilibrul de putere în Convenție.

143 „Trei mari criminali” - Barère, Billaud-Varenne, Collot d'Herbois. Vadie dispăruse până atunci.

144 Markandi Rosh (1767-1794) - jurnalist, a fost la un moment dat secretar și angajat al lui K. Desmoulins; executat la 24 an Messidor II (12 iulie 1794). Care era natura legăturilor dintre Markande și Legendre, Babeuf nu a explicat, întrucât după numărul 32 s-a produs o pauză în apariția ziarului.

145 Tallin, în discursul său din a 10-a Pluvioză a III-a a anului (29 ianuarie 1795) în Convenția împotriva lui Babeuf, a declarat: „Acest om este doar un manechin împins înainte, dar iată omul care i-a vorbit, care a avut dovada muncii lui Babeuf, corectate sunt instruiți personal (de la locul: „Dumește-l!”). Acesta este Fouche. Ulterior, în Brumaire al 4-lea an, când Babeuf a fost eliberat și reluat
556
a publicat Tribuna Poporului, a publicat o scrisoare către Fouche în numărul 34, dezvăluind esența relației lor (vezi pp. 478-481 din acest volum).

146 „Patruzeci de sous alegători” erau persoane care participau la ședințele secției și erau plătiți pentru acest lucru cu 40 de sous în perioada dictaturii iacobine. Această instituție a permis reprezentanților păturilor mai sărace ale societății să participe la lucrările secțiilor.

147 După cum se poate observa din documentele de arhivă păstrate în cazul Babeuf, poliția l-a căutat cu adevărat intens în aceste zile pentru Babeuf. Proprietarii tipografiilor în care au fost tipărite lucrările lui Babeuf (A. N. F7 4276), precum și vânzătorii ziarului său, au fost audiați, ceea ce a făcut posibilă atacarea urmei lui Babeuf. La 17-a Pluvioză din Anul III (5 februarie 1795), Comitetul de Siguranță Publică a emis un nou ordin pentru arestarea sa: „Comitetul de Siguranță Publică hotărăște că cetățeanul Babeuf, autointitulându-se Gracchus, face apel la răzvrătire, crimă și îndepărtare. al Adunării Naţionale, va fi imediat arestat şi capturat oriunde se va găsi; obligă comisia administrativă a poliției să execute acest ordin în termen de trei zile. Decretul poartă semnăturile lui Bourdon of Oise, Legendre, Rover și alții (AN, F7 4278/29). La Pluvioza 19 (7 februarie 1795) acest ordin a fost executat. Babeuf a fost plasat în închisoare și audiat pe 24 pluvios (F7 4276/18). Aceasta a fost, spre deosebire de afirmațiile inexacte ale unui număr de biografi ai lui Babeuf, prima sa arestare în timpul reacției termidoriene. După arestare, publicarea ziarului a încetat. Babeuf a pregătit al 33-lea număr și l-a predat celor care au promis că îl vor publica, dar nu au reușit să realizeze

această intenție. Cu toate acestea, când în toamna anului 1795 Babeuf a reluat publicarea ziarului, a publicat următorul număr ca al 34-lea. Manuscrisul celui de-al 33-lea număr nu a fost găsit.
148 În dosarul poliției s-a păstrat un manuscris, unde în mâna lui Babeuf se află o inscripție: Titlu să fie plasat la începutul întregului pamflet.
Scrisoare a lui Gracchus Babeuf către Comitetul de siguranță publică referitoare la presupusa conspirație a faubourgs Antoine și Marceau. Babeuf au Comité de Suréte générale sur la prétendue conspiration des faubourgs Antoine et Marceau.
Autre lettre de Babeuf à Bentabolle sur son retour à la bonne cause” (AN, F7 4276/14). Pe prima pagină a manuscrisului apare o dată: „21 pluvios din anul III”. Se pare că acest manuscris, scris în închisoare, urma să fie publicat de Babeuf, dar a fost interceptat de administrația închisorii. Manuscrisul a fost păstrat într-o copie, dar cu inserții și corecții făcute de mâna lui Babeuf. Publicat pentru prima dată.
149 Arestarea lui Babeuf a fost efectuată de inspectorul de poliție Vandervell, pentru care a primit recompensa promisă de poliție (vezi R. Cobb. L'arrestation de Babeuf à Paris, le 20 pluviôse an III. - „AHRF”, 1961, nr. 165) . Cu toate acestea, data de 20 Pluvioza (8 februarie 1795), dată de R. Cobb, pare a fi inexactă, întrucât 20 Pluvioză în Convenție, în numele Comitetului de Siguranță Publică Mathieu (vezi nota 150 de mai jos), a anunțat arestarea lui Babeuf care avusese deja loc.
150 Mathieu Jean-Baptiste-Charles (1763-1833) - avocat; membru al Conventiei din dep. Oise, a fost membru al comitetului legislativ și a participat la redactarea Constituției din 1793; în timpul reacţiei termidoriene, la un moment dat a fost membru al Comitetului de siguranţă publică, în numele căruia a făcut un raport în Convenţia din 20 pluvioza III a anului (8 februarie 1795) despre dezvăluirea conspiratorilor şi arestarea lui Babeuf. Mai târziu a fost membru al Consiliului din 500. După 18 Brumaire, a fost membru al tribunalului. În timpul Restaurației a fost exilat. Întors în Franța după Revoluția din iulie.
151 Raportul lui Mathieu spunea, în special, referitor la Babeuf: „Așa-zisul Babeuf, încălcator al legilor și fals de documente.
557
(faussaire), care a uzurpat numele lui Gracchus, este arestat; nu mai este în stare să cheme cetăţenii la revoltă, lucru pe care îl face încontinuu în ultima lună. Nu veți fi surprinși când vă spun că acest bărbat a încercat să-l mituiască pe jandarmul care l-a arestat și i-a oferit 30.000 de livre dacă îl eliberează. Nici nu veți fi surprinși dacă voi raporta că jandarmul, pe numele lui Labre... a răspuns acestei propuneri ticăloase cu o tăcere disprețuitoare ”(„Moniteur ”(réimpession), t. 23, pp. 415-416). Convenția a decretat recunoștință față de jandarm. Mărturia lui Labre a fost păstrată în dosarul de anchetă al lui Babeuf. După cum a subliniat Babeuf în scrisoarea adresată Comitetului de Securitate, această mărturie a fost pură ficțiune. La o percheziție a lui Babeuf au fost găsiți doar șase franci.
152 Freron, care începuse deja o campanie împotriva Constituției din 1793, a descris-o în „Oratorul poporului” al său drept „pătușul grăbit al lui Robespierre”. În partea iacobină a Convenției și în cercurile democratice de la Paris, această declarație a stârnit indignare și atunci, înainte de răscoala Germinal.

153 Adresa lui Babeuf către Bentabol este tipărită pentru prima dată dintr-un manuscris păstrat în dosarul său de poliție (A.N., F.1 * * * * * 7 4276/15). Manuscrisul este datat 28 pluvioza an III (16 februarie 1795).
154 Prima scrisoare către Bentabol nu a supraviețuit. Bentabol (vezi nota 114 de mai sus) - una dintre figurile proeminente ale reacției termidoriene, în ianuarie-februarie 1795 a luat o poziție mai democratică. La 22 Pluvioza (10 februarie 1795) a ieșit decisiv în Convenție împotriva propunerii de dezarmare a tuturor foștilor iacobini. Acest discurs a fost probabil prilejul primei scrisori a lui Babeuf.
155 Apelul către Bentabol cu privire la întoarcerea lui la o cauză justă a fost cauzat de discursul tăios al lui Bentabol în Convenția 27 pluvios (15 februarie 1795) împotriva lui Freron: „Dez dezvăluire ziarul lui Freron, în care atacă Constituția”. Bentabol s-a indignat de aceeași frază a lui Freron despre Constituția din 1793, ca o „bătăreală grăbită” împotriva căreia Babeuf s-a opus și a cerut ca fiecare membru al Convenției să vorbească pentru păstrarea Constituției (Moniteur, t. 23, p. 477). Bentabol a fost mai târziu membru al Consiliului celor 500, dar nu a fost reales. Curând după aceea, a murit în sărăcie.
156 Thibodeau Antoine (1765-1854) - avocat; membru al Conventiei din dep. Vienne, care a deținut ulterior o serie de posturi proeminente sub Napoleon I, sub Monarhia iulie și Napoleon al III-lea. El a vorbit la ședința Convenției 27 pluviose imediat după Bentabol în apărarea lui Freron, arătând că judecățile nu trebuie făcute pe baza unor numere individuale ale ziarelor. La finalul discursului său, Thibodeau a declarat: „Citiți hack-uri de ziare, Babeuf-uri, ziare universale și ziare ale oamenilor liberi (ziare ale lui Audouin și Ch. Duval. - V.D.) - veți vedea contrarevoluție în ele pe fiecare pagină” ( „Moniteur”, t 23, p. 478).
157 André Dumont (a se vedea nota 49 la secțiunea I) a luat cuvântul la aceeași ședință a Convenției în apărarea măsurilor Comitetului de siguranță publică.

ÎN ÎNCHISOAREA ARRA

1 Babeuf a sosit în Arras în a 25-a Ventose din al treilea an (15 martie 1795) și a fost
plasat în închisoarea Bode, unde a fost până la 24 fructidor (10 sept. octombrie), când a fost trimis din nou la o închisoare din Paris. Ca la Paris, după arestarea sa în pluvioză, Babeuf a fost supus unei speciale
sub supraveghere, i s-a interzis să se întâlnească și să comunice cu exteriorul
lumea. Cu toate acestea, Babeuf a reușit să stabilească rapid contactul cu alții.
închisorile hymi din Arras, precum și cu democrații din Arras și parizieni. Pe viitor, regimul său închisorii a fost relaxat.
558
í Babeuf a trimis scrisoarea lui lui Fouche, scrisă după suprimarea discursului lui Germinal, soției sale la Paris. Era pe cale să o predea. Totuși, așa cum doamna Chaumette (TsPA IML, f. 223, op. 2, dosar 303) l-a informat pe Babuff la 5 Florhal (24 aprilie 1795), „prietenii fideli ne-au sfătuit să nu facem asta, deoarece ei cred că a devenit un dezertor într-una din clicuri. Manuscrisul scrisorii către Fouche nu a supraviețuit. O tipărim după textul publicat mai întâi de V. Adviell.

3 Un extras din acest recurs a fost publicat în catalogul manuscriselor destinate vânzării de către E. Sharav (vezi Introducere). Textul integral al contestației nu a fost găsit.
4 Cicero Mark Tullii (106-43 î.Hr.) a fost un celebru orator și om de stat roman. A contribuit la înfrângerea Catilinei și a realizat executarea sa fără proces și numai pe baza deciziei senatului. Când susținătorii Catilinei au realizat mai târziu o lege împotriva celor care execută pedeapsa cu moartea fără proces, Cicero a preferat să plece în exil la Salonic), de unde, însă, s-a întors după 18 luni și a fost primit solemn de Senat la porți. a Romei. În Tribuna Poporului, Babeuf a pomenit în repetate rânduri numele lui Cicero, reproșându-i lașitate și vorbăreț.
Paul Aemilius (230-160 î.Hr.) - om politic roman și conducător militar. A câștigat o serie de victorii în războaiele ilirienе. După aceea, nu a mai ocupat nicio funcție mult timp. La 60 de ani a fost numit comandant-șef al trupelor romane trimise în Macedonia. A câștigat o victorie strălucitoare asupra macedonenilor.
5 Lebois Rene-Francois - proprietarul unei tipografii din Paris; din septembrie 1794, a început să publice ziarul democratic L'Ami du peuple (Prietenul poporului), la care Schall a luat parte activ (vezi nota 135 la secţiunea II). La începutul anului 1795 a fost arestat și dus la închisoarea Arras. La un moment dat a fost în aceeași celulă cu Babeuf, dar relația lor personală s-a deteriorat. C. Germain, asociatul lui Babeuf, care se afla într-o altă închisoare din Arras, după cum se vede din corespondența lor, a încercat să promoveze reconcilierea lor. După eliberare, Lebois a reluat publicarea ziarului său. Babeuf a tratat-o negativ la început, dar ulterior și-a revizuit poziția.
6 Numele corespondentului parizian al lui Babeuf nu a fost stabilit. O scrisoare datată 1 Prairial (ziua în care a început a doua acțiune a suburbiilor pariziene) indică faptul că Babeuf a reușit să stabilească contactul cu Parisul și că și-a trimis apelurile acolo. Acest lucru este dovedit și de scrisoarea doamnei Chaumette, care i-a spus lui Babeuf că „i-a citit scrisoarea către patrioți" și a întrebat: „Trimiteți scrisori mai des, așa cum promiteți, și încercați să trimiteți ceva mai scurt, iar noi o vom tipări" (CPA IML, f. 223, op. 2, dosar 303).
7 Primele masacre ale prizonierilor politici din închisorile din Lyon au avut loc în a 14-a pluvioză din anul III (2 februarie 1795). Masacrele despre care scrie Babeuf au avut loc la Lyon în zilele de 5 și 15 Floreal (24 aprilie și 4 mai 1795), când contrarevoluționarii au pătruns în închisori și au ucis prizonierii politici care se aflau acolo. Masacrul de la Nimes menționat de Babeuf a avut loc pe 5 vantose (23 februarie).
8 Boisset Joseph Antoine (1748-1813) - reprezentant al dep. Drome în Con-
Wente, Iacobin; figura reacţiei termidoriene. A fost în misiune în dep. Rona în florealul anului III. După cum relatează Kuczynski (A. Kuscinski. Le dictionnaire des conventionnels, v. I. Paris, 1916, p. 65), „republicanii închiși la Lyon au fost uciși în prezența lui Boisset; nu a putut sau nu a vrut să oprească măcelul". După rapoartele trimise de Boisset Convenției despre aceste masacre, a fost retras. Mai târziu a fost membru al Consiliului Bătrânilor; sub Napoleon - inspector de greutăți și măsuri în dep. Drome.
559
9 Babeuf se referă la imnul contrarevoluționar „Le réveil du peuple contre les terroristes" („Trezirea poporului împotriva teroriștilor"),

scris în 1795 de compozitorul Gaveau după cuvintele lui Bouriguin de Saint-Marc. Conținea un cuplet care solicita în mod direct represalii fizice împotriva „teroriştilor”:

„Oui, nous jurons sur your tombe
Par notre pays malheureux De ne faire qu'une hécatombe De ces cannibales affreux."

(„Jurăm pe mormântul tău, în numele nefericitei noastre patrii, să aranjăm un mare măcel al acestor teribile canibali”).

10 Vezi nota de subsol de la pagina 346.

11 Germain Charles (n. 1770 - anul morții necunoscut) slujea în armată ca soldat la începutul revoluției. A participat la lupte în 1792-1793, a primit gradul de ofițer. A fost arestat în 1793 și a petrecut câteva luni în închisoare. După eliberare, a devenit membru al mișcării democratice pariziene. A fost arestat din nou, a fost într-o închisoare din Paris, alături de unul dintre liderii „nebunilor”, Varlet. A fost trimis la Arras, unde a fost influențat de părerile comuniste ale lui Babeuf. Deși Babeuf și Germain se aflau în închisori diferite, au devenit apropiați și s-a stabilit o corespondență intensă între ei. În fondul personal al recent decedat Maurice Dommange se află 49 de scrisori de la Germain către Babeuf (în copii făcute de V. Advielle). Din păcate, a supraviețuit o singură scrisoare de la Babeuf, din 10 Thermidor, anul III (28 iulie 1795). Reproducem această scrisoare de un interes excepțional pentru. caracteristici ale concepțiilor comuniste ale lui Babeuf, conform unui text publicat mai întâi de V. Advielle (și mai târziu de M. Dommange). Cu cuvintele „agricultura va fi abandonată”, această scrisoare este tipărită după originalul scris de mână al lui Babeuf, stocat în TsPA IML (f. 223, op. 2, dosar 307). Începutul scrisorii lipsește din colecția de la Moscova. După eliberarea sa în 1795, Germain a luat parte activ la „conspirația în numele egalității”. La procesul Vendôme, el s-a dovedit a fi unul dintre principalii inculpați și a fost condamnat la exil. A servit-o pe insulele Pele, Oleron și Guyana. S-a întors în Franța abia în 1814. Potrivit lui M. Dommange, Germain, căsătorit, a devenit un bărbat bogat, dar nu a rupt legăturile cu foștii babouviști și a oferit sprijin material lui Buonarroti (vezi M. Dommanget. Un leader babouviste méconnu: Charles Germain - În: Sur Babeuf et la conjuration des Egaux, Paris, 1970, p. 304-325). J. Daughtry (Dictionnaire du mouvement ouvrier français, t. 2) contestă acest raport, considerând că această informație se referă la un alt Germain, omonimul lui Charles.

12 După ce britanicii au debarcat pe 9 Messidor III (27 iunie 1795) a unei expediții de monarhiști pe peninsula Quiberon (debarcarea a fost în cele din urmă înfrântă pe 2-3 Thermidor), în fața unui pericol regalist clar, o anumită trecere către stânga a fost conturată în politica Directorului. În acest sens, republicanii închiși au avut speranțe de eliberare, despre care scrie Babeuf. Guilhem era prizonier la Arras și coresponda cu Germain și Babeuf. Mai târziu, în 1796, a fost agent secret al districtului 5 al organizației babouviste din Paris.

13 Cuvintele între ghilimele citate de Babeuf aici și mai jos sunt preluate din scrisoarea lui Germain către acesta din 5 Thermidor, în care Germain infirma presupusele argumente ale oponenților „sistemului de egalitate”.

14 Germain, în scrisoarea sa, și-a exprimat speranța că întreaga transformare socială poate fi realizată „cu ajutorul unor

fire într-o noapte, la o anumită oră... Aș vrea ca învierea bruscă a egalității să aibă loc în așa fel încât, atunci când zorile dimineții ne vor apărea la orizont, să lumineze poporul proaspăt eliberat, fiecare în a lui. bucată de pământ, care va cădea pe partea lui după victoria poporului” (vezi M. Dommanget. Op. cit., p. 313). Babeuf, cu realismul și prudența lui caracteristice, ca în 1791 în scrisorile sale către Coupe (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2, pp. 274-275), Germain a avertizat împotriva unor astfel de iluzii utopice cu privire la posibilitatea transformării „într-una. noapte, o oră” și a prezentat proiectul său de „Vendée plebea”.

15 Guyar (Gular) F. - un deținut politic care a fost cu Germain în închisoarea Arras și a devenit un susținător al ideilor comuniste ale lui Babeuf. CPA IML a păstrat o scrisoare a lui Gouillard către Babeuf din 9 fructidor III an (f. 223, op. 2, d. 310).

16 „Botezul agrar” se referă la ideile comuniste pe care Gouillard (viitorul agent secret al unuia dintre cartierele pariziene din organizația babouvista) le-a adoptat sub influența lui C. Germain. Termenii „socialism” și „comunism” nu existau încă în acel moment. Prin urmare, aceste idei au fost uneori numite „agrare” (agrairiennes), adică ideea de „lege agrară”, dar în înțelegerea lui Babeuf, adică în sens comunist (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2, p. 274 -280).

17 Honor a fost la un moment dat închis la Arras împreună cu Germain. Babeuf a rupt curând relațiile personale cu el și, în scrisoarea sa către Germain, a explicat acest decalaj: „Nu îi contest meritele revoluționare, nu îi contest intențiile, dar afirm că este complet nerezonabil în acțiunile sale” (vezi M. Dommanget Op. cit., p. 24, 32). Mai târziu, Babeuf l-a suspectat pe Gonor de provocare, după cum reiese din discursul său la procesul Vendôme.

18 Scrisoarea către Guffroy (vezi nota 10 la secțiunea I) a fost publicată de E. Charavet în La Revolution française, 1885, t. VIII, p. 733-736. Scrisoarea originală nu a fost păstrată; o tipărim conform textului jurnalului. Data „Floreal 9” dată scrisorii din publicația lui Charava pare a fi eronată. Compararea acestei scrisori cu scrisoarea lui Babeuf către Thibodeau din 7 fructidor (vezi acest volum, pp. 410-412). precum şi cu o scrisoare către Babeuf a soţiei sale din 21 Thermidor (vezi TsPA IML. f. 223, op. 1, dosar 464) ne permite să atribuim această scrisoare lui Thermidor din anul III. Motivele pentru care Babeuf a scris o scrisoare către oponentul său politic sunt precizate de acesta într-o scrisoare către Thibodeau.

19 După despărțirea sa de Babeuf, Guffroy și-a publicat scrisoarea către el sub forma unui afiș intitulat „Soufflet à l’imposture par la presse libre” („O palmă în fața calomniei din partea presei libere”). Scrisoarea lui Guffroy a fost publicată de A. Olar în 1929 în revista La Revolution française.

20 Majoritatea Thermidoriaga a Convenției a fost ostilă Constituției democratice din 1793. Nu a îndrăznit însă, nici în ianuarie-februarie 1795 să ridice deschis problema revizuirii sale. Prin urmare, a fost adoptată mai întâi o propunere, justificată în discursul lui Cambacérès, de completare a Constituției cu legi organice. Abia după înăbușirea revoltelor din suburbiile pariziene s-a înființat o comisie care să întocmească un proiect de constituție.

21 Thibodeau este angajat al administrației alimentare a Comunei Paris (a nu se confunda cu Antoine Thibodeau - vezi nota 156 la secțiunea II). După arestarea lui Babeuf în iarna lui 1793, împreună cu un alt angajat al acestei administrații, Dob, a luat parte activ la aranjamentele pentru eliberarea lui Babeuf și a oferit ajutor material

familiei sale. Scrisoarea către Thibodeau, stocată în TsPA IML, a fost publicată pentru prima dată de G. S. Chertkova (vezi Anuarul francez 1970. M., 1972, pp. 219-222; „AHRF”, 1974, nr. 217, pp. 430-433) .
561

22 Sidney Algernon - o figură democratică proeminentă în Revoluția engleză din secolul al XVII-lea, care a fost executată în anii restaurării Stuart. Cunoscut pentru tratatul său Discursuri despre guvernare, publicat postum.

28 Rugiff este pseudonimul (anagrama) al lui Guffroy. Din iulie 1793 până în 9 Prairial din anul 2 (29 mai 1794), Guffroy a publicat ziarul „Rougiff ou le Franc en vedette” („Rugiff sau Frank în gardă)”, pe care l-a condus într-o direcție ultrarevoluționară apropiată. la Ebertpst - sky. După suprimarea hebertiștilor, Guffroy, după ce a pierdut sprijinul material al Ministerului de Război, a încetat să mai publice ziarul, iar în timpul reacției termidoriene s-a întors brusc la dreapta.

24 Pamfletul lui Babeuf a fost scris în perioada petrecută în închisoare în legătură cu ciocnirea de la 19 Thermidor din teatrul din Arras dintre reacționarii care au cerut interpretarea imnului contrarevoluționar „Trezirea poporului împotriva teroriştilor” (vezi nota 9). mai sus) și democrații care au insistat asupra performanței Marsiliezei și „Caira”. Comportamentul provocator al reacționarilor a dus la arestarea pentru câteva zile a patru dintre aceștia, în frunte cu Adrian Joseph Amelie Ghislain, fiul contelui Bethune executat. Cei arestați au fost aduși la închisoarea Bode, unde a fost ținut Babeuf. Unul dintre arestați, Sanluc, a publicat după eliberare pamfletul Affaire du 19 Thermidor, telle qu'elle s'est passée, ou relation exacte des vexations qu'on fait éprouvés aux patriotes à Arras, la care Babeuf a răspuns.

25 Chenier Marie-Joseph (1764-1811) - scriitor; membru al Conventiei din dep. Seine și Oise, Termidorian. El a vorbit în zilele de 6 și 25 de Messidor (24 iunie și 13 iulie 1795) cu rapoarte din Convenția despre masacrele din închisorile din Lyon. Ulterior, membru al Consiliului din 500 și al Tribunatului sub Napoleon.

26 Bode este o închisoare din Arras unde a fost ținut Babeuf și unde au fost închiși patru regaliști conduși de Bethune. CPA IML a păstrat poezia lui Babeuf „La réception” („Recepție”), care descrie întâlnirea „chouanilor” din închisoarea Bode.

27 Termenul de „armata infernală” Babeuf împrumută se pare din practica Vendéei, unde detașamentele numite „coloane infernale (infernale)” erau uneori organizate pentru a lupta împotriva rebelilor. Apelul la „armata infernală” indică faptul că Babeuf a reușit să stabilească legături puternice cu democrații din Arras și cu sans-culottes. Ca epigraf, Babeuf dă două rânduri parafrazate din Marsilia. Acest recurs a fost publicat pentru prima dată de V. Adviell. O tipărim conform originalului, păstrat în TsPA IML.

28 Textul este tipărit conform schiței scrise de mână stocate în CPA IML. Babeuf se referă la nr. 11 din „Letters à mes commentants” a lui Robespierre.

29 Al doilea apel către sans-culottes din Arras este consacrat Constituției din 1795, aprobată prin Convenția Thermidoriană a celui de-al 5-lea fructidor III al anului (22 august 1795). În data de 20 fructidor (6 septembrie), au fost desemnate ședințe primare pentru aprobarea acestei noi Constituții, care a distrus bazele democratice ale Constituției din 1793.

30 Constituția din 1795 prevedea crearea unui sistem bicameral și a unui organ suprem al puterii executive. Directoare, din cinci membri. Lista candidaților pentru Directorat urma să fie întocmită de Consiliul celor 500, iar alegerea din această listă a membrilor Directorului urma să fie efectuată de Consiliul Bătrânilor.
31 Odată cu Constituția, două decrete suplimentare ale Convenției din 5 și 13 fructidor (22 și 30 august) au fost supuse aprobării adunărilor primare. Potrivit acestor decrete, noile organe legislative urmau să fie formate din cel puțin 2/3 din foștii membri ai Convenției. În cazul în care alegerile nu prevăd o astfel de componență a corpului legislativ, atunci Decretul 13 al Fructidorului prevedea o întrunire a membrilor deja aleși pentru alegerea suplimentară a foștilor membri ai Convenției dispăruți la 2/3 și
562
pentru cooptarea lor ulterioară. Astfel, decretele prevedeau, după cum subliniase Babeuf, inamovibilitatea majorității membrilor Convenției Thermidoriene. Aceste decrete au fost cele care au întâmpinat o opoziție acerbă atât din partea stângă, cât și din partea dreaptă, din partea monarhiștilor, care se așteptau să adune o majoritate la alegerile viitoare. Ele au fost principalul motiv care a provocat revolta contrarevoluționară de la Paris din 13 Vendemière IV (5 octombrie 1795).
13 VANDEMIERE
1 Babeuf, împreună cu C. Germain, 24 de fructidors (10 septembrie) au fost transferați de la Arras la Paris, la închisoarea Plessy. Aici a întâlnit o serie de viitoare figuri marcante din „conspirația pentru egalitate”, printre care și Buonarroti. Printre prizonierii din Plassey s-a numărat și jucătorul de ro-bespierre Marc Antoine Julien (1775-1848), cu care Babeuf a devenit apoi apropiat. În arhiva lui M.-A. Julien, stocat în CPA IML (f. 317), au fost găsite o serie de documente care caracterizează comportamentul lui Babeuf în zilele rebeliunii Vaidmier, inclusiv trei documente scrise de mâna lui Babeuf. Ele sunt publicate în acest volum (vezi V. Dalin. Oameni și idei. M., 1970, p. 46-51).
2 După cum scria Julien la 13 Vendémière (5 octombrie 1795) în jurnalul său (CPA IML, f. 317, dosar 807), „alarma a sunat la Paris toată ziua; seara s-au auzit tunuri; de departe se auzi zgomotul bătăliei. Dintr-o dată se lăsă o tăcere groaznică. Noaptea se apropia. Tocsinul bâzâia... Pe chipurile prizonierilor se remarca o anxietate sumbră și profundă. În această situație, din inițiativa lui Babeuf, s-a decis să se ceară în Convenție cel puțin eliberarea temporară a prizonierilor pentru a le permite acestora să participe personal la lupta pentru păstrarea Republicii. O delegație a fost trimisă la șeful închisorii, Ali, care includea Babeuf, Julien și Turrot. Textul recursului a fost scris chiar de Babeuf. Câteva zeci de prizonieri din Plessy au semnat declarația. Printre primele semnături - Charles Germain, M.-A. Julien și Babeuf.
3 Babeuf a redactat și o scrisoare în numele lui Ali către Comitetul de siguranță publică. Textul acestuia se păstrează și în fondul Julien (TsPA IML, f. 317, dosar 803). Potrivit lui Julien, delegația l-a vizitat din nou pe Ali în noaptea de 13/14 Vendemière.
4 Neavând niciun răspuns la apelul transmis prin Ali, Babeuf în dimineața zilei de 14 Vendémière (6 octombrie 1795) a întocmit un recurs direct la Convenție. Se publică conform originalului (CPA IML, f. 317, dosar 805).

5 Regulus - comandant roman, consul în 256 î.Hr. e. A fost învins în primul război punic și luat prizonier de către cartaginezi. El a fost eliberat de ei la Roma pentru negocieri de pace și a promis că se va întoarce dacă romanii vor respinge oferta de pace. După întoarcere, Regulus a fost executat de cartaginezi.

6 După înăbușirea rebeliunii Vendémière, a început eliberarea prizonierilor republicani: astfel M. A. Julien a fost eliberat pe 21 Vendémière (12 octombrie 1795). Cu toate acestea, Babeuf a continuat să rămână în închisoare pentru o perioadă de timp și a căutat cu îndârjire să-i fie eliberat, după cum reiese din scrisoarea sa publicată în volumul din 22 Vendemière către un destinatar necunoscut, păstrată în TsPA IML.

7 Pons de Verdun (1759-1844), Garro Pierre Anselm (1762-1819), Charles Duval (1750-1829), Jean Bassal (1752-1801), Jean Meolle (1757-1824) - iacobini, membri ai Convenției, care a ocupat poziția de stânga în 1795. Pons și Garraud în 1794 au ajutat eforturile de eliberare a lui Babeuf; C. Duval a fost redactorul democratului „Ziar al oamenilor liberi” („Journal des hommes libres”). Antonelle Pierre Antoine (1747-1817) - marchiz; în 1790 - primar al orașului Arles; membru al Adunării Legislative

563

din PAL Bouches du Rhone; în 1793 - jurat al tribunalului revoluționar din Paris; un angajat al ziarelor democratice, membru al mișcării babouviste, membru al directorului secret, a apărut ca acuzat în procesul Vendôme, dar a fost achitat. După Restaurare, l-a sprijinit pe Ludovic al XVIII-lea (vezi pamfletul său Le dernier rêve d'un vieillard - „Ultimul vis al unui bătrân”).

8 Topino-Ləbren - artist; jurat la Tribunalul Revoluționar din Paris; mai târziu a fost aproape de mișcarea babouvista; executat în 1801 sub acuzația de tentativă de asasinare a lui Napoleon.

9 Parin Pierre-Mathieu (1755-1801) - participant la asaltarea Bastiliei, membru al clubului Cordeliers, general al armatei revoluționare, unul dintre liderii organizației militare din mișcarea babouvistă, a devenit ulterior informator pentru Fouche si ministerul politiei.

10 Bouin Mathurup - o figură proeminentă în mișcarea secțională pariziană din anii revoluției; judecător mondial; în mișcarea Babeuf - agent secret al unuia dintre raioane; în 1801 a fost trimis în exil, unde a murit.

11 Încă două scrisori aparțin celui de-al doilea deceniu al lui Vendémière, din care au supraviețuit doar fragmente (în catalogul manuscriselor lui Charave). Unul dintre ei, datat 17 vandemière, este adresat deputatului T. (?): „Te salut, prietene. După schimbarea treburilor cauzată de evenimentele din 13 [vandemière], problema eliberării mele este mai mult ca niciodată la ordinea zilei”. O altă scrisoare, din 18 Vendemière, a fost adresată de Babeuf sus-numitului Topino-Lebrun: „Mlaștina putrezește, girondinii putrezesc, termidorienii sunt putrezi. Combinați-le după cum doriți, dar fermentația lor reciprocă nu va duce, în cele din urmă, decât la putrezire... Oamenii pot salva doar oamenii înșiși, dar cum îi putem ajuta să-și vindece necazurile dacă cauzele le sunt ascunse cu încăpățânare” (vezi V Doline) , A. Saitta, A. Soboul, Inventaire des manuscrits et imprimés de Babeuf, Paris, 1966, p. 110-111).

MANIFESTUL PLEBEILOR

1 Isoares a fost ucis în închisoarea din Aix de către monarhiști.

2 Babeuf a fost eliberat pe 26 Vendémière (18 octombrie 1795). Pe 29 Vendémière, Julien scria în jurnalul său despre întâlnirea sa cu Babeuf: „Seara îl întâlnesc pe Babeuf, care personal i-a văzut pe toți revoluționarii și a cercetat mințile, oamenii, suburbiile... S-a întors nemulțumit și și-a pierdut speranța. ” A doua zi s-au reîntâlnit: „Pe 30 dimineața vorbesc din nou cu el. Ce putem face? Ce poate face un om cinstit și pur!” (CPA HMJL f. 317, dosar 767). La începutul Brumaire, Babeuf a publicat un pamflet intitulat Trionul poporului, în care începea o expunere deschisă a doctrinei sale comuniste, văzând în aceasta singurul mijloc de a depăși apatia în rândul maselor. La 15 Brumaire, IV (6 noiembrie 1795), Babeuf a publicat numărul 34 al ziarului său. Până atunci (26 octombrie) Directoratul și-a asumat atribuțiile. Babeuf a luat imediat o atitudine ostilă față de ea.
3 Conform Constituţiei din 1795, componenţa primei camere cuprindea 500 de persoane, Consiliul Bătrânilor - 250. La aceşti 750 de deputaţi, Babeuf adaugă 5 membri ai Directorului.
4 Poncelin de la Roche-Tillac Jean-Charles (1746-1828) - înainte de revoluție, preot, după revoluție - jurnalist reacționar, editor al ziarului „Le Courrier Français”, redenumit ulterior „Le Courrier républicain”, și după 9 Thermidor a adoptat din nou Numele original. Étienne Feillant este jurnalist monarhist.
5 În această definiție a istoriei romane și a Revoluției Franceze, ca „război deschis între patricieni și plebei, între bogați și
564
săracii”, relevă înțelegerea lui Babeuf asupra rolului conflictelor și contradicțiilor de clasă, extrem de rare pentru acea epocă.
6 La un an și jumătate de la lovitura de la 9 Thermidor, Babeuf, definindu-l drept „catastrofă”, oferă o caracterizare istorică complet exactă a semnificației acestui eveniment.
7 Probabil o greșeală de tipar în text, adică Bodin Pierre-Charles-Louis (1748-1799) - în primii ani ai revoluției, primarul din Sedan, membru al Adunării Legislative și al Convenției de la dep. Ardenele; mai târziu membru al Consiliului Bătrânilor.
8 Despre Charette, vezi nota. 129, sec. II; Stoffle Nicola (1751-1796) - unul dintre liderii rebelilor vendeeni.
* Babeuf citează un vers din fabula lui Lafontaine „Vulpea și cioara”.
10 Lacretel Charles (1766-1855); despre Dusso Jean-Joseph, vezi cca. 81, sec. eu; Jean-Francois Laharpe (1739-1803), redactor la Mercure de France; Chauveau-Lagarde Claude-Francois, avocat, apărător al Mariei Antoinette, editor al Journal de Perlet; Beaulieu Claude-Francois (1754-1827) - jurnalist reacționar; Ladevez Nicole (1767-1829) - primul Girondin, mai târziu jurnalist monarhist; Michaud Joseph-Francois (1767-1839) - jurnalist reacționar, redactor la ziarul „Quotidienne”; Fieve Joseph (1767-1839); Vigee Louis-Jean-Baptiste-Etienne (1758-1830) - fost secretar al contesei de Provence; Broucet de Fouchre (1767-1807) - jurnalist reactionar; Richet Serizi Jean-Thomas (1764-1803) - după 9 Thermidor a publicat ziarul reacționar „Accusateur Public”, a devenit monarhist, participant activ la rebeliunea din 13 Vendemière, a fost arestat și eliberat, după lovitura de stat din 18 Fructidore el a fost supus arestării, dar a emigrat, ulterior a îndeplinit misiuni Bourbons; Morelle Andre (1727-1819) - fost stareț, scriitor, ulterior membru al Consiliului din 500; Quatre-Mer de Quincey Antoine (1755-1849) - un participant activ la rebeliunea celei de-a 13-a Vendemière; Anson Pierre Hubert - membru al Adunării Constituante, alăturat aripii moderate a acesteia; Bilcock Jean-Baptiste-Louis (1765-1829) - avocat; Suarre Jean-Baptiste-Antoine (1734-1817) - scriitor; Portalis Jean-

Étienne-Marie - membru al Consiliului celor 500, a ocupat ulterior posturi guvernamentale sub Napoleon; despre Lacroix, vezi nota. DAR la sec. II - Babeuf enumeră numele alegătorilor din 1795 care au primit cel mai mare sprijin din partea presei reacţionare.
11 Despre Decretele 5 și 13 ale Fructidorului, a se vedea nota. 31, sec. III.w
12 Despre Jean Dusso, vezi nota. 56, sec. II.
13 Lanjuine Jean-Denis (1755-1828) - avocat înainte de revoluție, membru al Adunării Constituante și al Convenției din dep. Ile și Vilain, a fost apropiat de Girondini, mai târziu membru al Consiliului Bătrânilor, sub Napoleon - senator și conte, sub Restaurație - egal; Delae Jacques Charles Gabriel (1761-1819) - membru al Convenției din dep. Sena de Jos, alăturat Girondinilor, deși stătea în dreapta lor, se număra printre membrii condamnați ai Convenției la 3 octombrie 1793, scăpat de arest, participant la revolta din Vendée, membru al Consiliului din 500, supus arestării după 18 Fructidor , dar a dispărut, sub Napoleon a fost urmărit drept regalist; Saladin Jean-Baptiste-Michel (1752-1812) - avocat, după revoluție a fost procuror sindic (vezi G. Babeuf. Lucrări, vol. 2), deputat al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Somma, o figură proeminentă în reacția termidoriană, mai târziu membru al Consiliului Bătrânilor, a fugit de persecuție după al 18-lea fructidor; Lariviere Henri-Pierre-Francois-Joachim (1761-1838) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Calvados, avea simpatii monarhiste, ascuns de persecuții în timpul dictaturii iacobine, a fost reinstalat în Convenție în primăvara anului 1795, a cerut arestarea tuturor membrilor comitetelor guvernamentale în 1793-1794; membru al Consiliului de 500, supus arestării după 18 fructidor, dar dispărut, emigrat - toți deputații Convenției enumerați de Babeuf aparțineau de extrema sa dreaptă.

14
15
16
17
18
18
20
21
22
23
24
25
26
Riche-Serisi a publicat ziarul Procurorul, vezi nota de mai sus. 10.
Boissy d'Angla François-Antoine (1756-1826) - Deputat al Adunării Constituante și al Convenției de la dep. Ardèche; cu puțin timp înainte de 9 Thermidor îl lăuda pe Robespierre, o figură proeminentă în reacția termidoriană, a fost un vorbitor al comisiei care a elaborat Constituția din 1795, membru al Consiliului celor 500, Conte al Imperiului Napoleonic, egal la Restaurare; Fermoy Jacques (1752-1831) - avocat, membru al Adunării Constituante și al Convenției din dep. Ile et Vilaine, a fost pe lista deputaților scoși în afara legii la 2 iunie 1793, a fugit de persecuție, în primăvara anului 1795 a fost repus în Convenție, membru și președinte al Consiliului de 500, Conte al Imperiului; despre Rover, vezi nota. 138 la sec. II; Bayel Jacques

Charles (1762-1843) - avocat, membru al Convenției din dep. Sena de Jos; a fost arestat la 3 octombrie 1793, dar a dispărut, în decembrie 1794 a fost readus la Convenție împreună cu foștii girondini, ulterior membru al Consiliului de la 500 și al Tribunatului, dar Napoleon l-a îndepărtat; Dulce de Ponteculan Louis-Gustave (1764-1853) - militar, adjunct al Convenției din dep. Calvados, a fost arestat la 3 octombrie 1793, repus la Convenție în martie 1795, membru al Consiliului din 500, a fost în exil după lovitura de stat al 18-lea fructidor, sub Napoleon - prefect, conte, sub Restaurație - egal.
Despre Luva, vezi nota. 131 la sec. II.
Cussy Gabriel (1739-1793) - deputat al Adunării Constituante și al Convenției din dep. Calvados, se afla pe lista celor 22 de girondini care urmau să fie arestați la 2 iunie 1793, a dispărut, dar a fost arestat la Bordeaux și identificat de Tallien și Chabot, după care a fost executat la Paris; Biroto Jean-Bona-ventour-Blaise-Hilarion (1758-1793) - avocat, membru al Convenției, un proeminent girondin și participant la rebeliunile federaliste, a fost executat în prezența lui Tallien. Tallien a fost, de asemenea, creditat cu participarea la evenimentele din septembrie 1792 la Paris.
Vergniaud Pierre Victurnien (1753-1793) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Gironde, unul dintre liderii Girondinilor, a fost executat după 2 iunie.
Roederer Pierre-Louis (1754-1835) - conte, membru al Adunării Constituante; a fost membru al clubului Feuillants, a fost procuror sindic al departamentului din Paris în 1792, a fost unul dintre donatorii moderați ai revoluției, a devenit bonapartist, sub Napoleon a deținut o serie de posturi proeminente în guvern, membru al Consiliului de Stat și Senatul, când Joseph Bonaparte era rege al Neapolelui - Ministrul Finanțelor la Napoli, egal sub Monarhia iulie.
Despre Laharpe Jean François (1739-1803) vezi nota de mai sus. 10.
Montesquiou (1730-1798) - înainte de revoluție a comandat o brigadă; membru al Adunării Constituante; în anii revoluției a condus armatele sudice și alpine, dar a fost îndepărtat și mutat în Elveția.
Lomont Claude-Jean-Baptiste (1748-1829) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Calvados, care a aderat la concepțiile monarhiste, a fost arestat după ce Vendemière al 13-lea, membru al Consiliului Bătrânilor, a fost exilat după al 18-lea Fructidor.
Despre Cadrois, vezi nota. 27, sec. II.
Despre Boisse, vezi nota. 8, sec. III.
Maria Teresa Charlotte de Bourbon este fiica lui Ludovic al XVI-lea, după căsătoria cu fiul contelui d'Artois (viitorul rege Carol al X-lea), ducesa de Angouleme.
Ducesa de Orleans - Louise Marie Adelaide (1747-1793) - soția ducelui de Orleans (Philippe Egalite, așa-numitul „Philippe-Equality”), fost membru al Convenției, care a fost executat în anii terorii ; Panthievre Louis (1725-1793) - Duce de Bourbon, socrul ducelui de Orleans; Montpensier Antoine Philippe (1775-1807) - Duce, al doilea fiu al lui Philippe Egalite; Beaujolais Louis-Charles, fiul cel mai mic al lui Philippe Egalite.

η
28
29
treizeci
31

32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
Conti Louis-François a-Joseph (1734-1814) - Prinț; soția sa este Fortunata d'Este, fiica ducelui de Modena Franz III d'Este.
Fiul lui Ludovic al XVI-lea, pe care monarhiștii l-au numit Ludovic al XVII-lea (1785-1795), a murit în închisoare în iunie 1795.
Vezi nota de mai sus. 15.
Despre Sal a de not see mai sus aprox. 13.
Despre Lacroix, vezi nota. DAR la sec. II.
Babeuf citează aici un fragment din discursul lui Bentabol în Convenția 27 Pluviose care a determinat scrisoarea sa către Bentabol de la închisoarea din Paris pe 28 Pluviose, vezi nota. 148, sec. II.
În raportul Moniteur, această frază este atribuită nu lui André Dumont, ci lui Antoine Thibodeau.
Despre Clausel Jean-Baptiste, vezi nota. 108 la sec. II.
Sieyes Emmanuel Joseph (1748-1836) - o figură proeminentă a Revoluției Franceze; membru al Adunării Constituante și al Convenției, Consiliul celor 500. Membru al Directorului, participant la lovitura de stat din 18 Brumaire, a fost membru al primului consulat temporar, senator.
Gossuin Constant Joseph Etienne (1758-1827) - membru al Adunării Legislative și al Convenției din dep. Nici; ulterior membru al Consiliului celor 500 și al Corpului Legislativ sub Napoleon.
Despre Armonville - vezi nota. 111 la sec. II.
Numărul 35 al „Tribunei poporului” a fost publicat în al 9-lea liber liber al anului IV (30 noiembrie 1795). În ea, Babeuf și-a publicat „Manifestul plebeilor”.
După cum se poate vedea din scrisoarea doamnei Chaumette (vezi nota 2 la secțiunea III), Babeuf, aflat deja în închisoarea Arras, a primit informații despre schimbarea poziției politice a lui Fouche. Întâlnirea cu el la Paris după eliberarea lui Babeuf a dus la pauza lor completă și finală. În scrisoare, Babeuf oferă o caracterizare exactă și corectă a lui Fouche, deși anterior își făcuse unele iluzii despre el.
Despre Antonella, vezi nota. 7 la sec. IV.
Francois Lanten (1740-1799) - medic; era aproape de madame Roland și de girondini. Membru al Convenției; după evenimentele din 31 mai-2 iunie au vrut să-l includă pe Lanten pe lista haiducilor, dar Marat l-a salvat. În timpul reacției termidoriene, Lantin a fost însărcinat să influențeze presa și, în legătură cu aceasta, a intrat într-o corespondență cu Babeuf. În toamna anului 1794, Babeuf, într-un proiect de discurs la Clubul Electoral, promițând că va face o „dezvăluire importantă” (vezi acest volum, p. 154), s-a referit la scrisoarea lui

Lantin fără să-l numească. Dar în scrisoarea către Fouche publicată în acest volum (vezi p. 480), el a indicat acest nume.
„Capodopera celor 11” - Constituția din 1795, al cărei proiect a fost elaborat de Comisia din 11.
Babeuf se referă la Lucius Junius Brutus (sec. V î.Hr.), potrivit legendei, primul tribun plebean din Roma, care a realizat desființarea datoriilor. Opimius Lucius - consul roman, care a condus partidul oponenților lui Gaius Gracchus, care s-a ocupat de el.
Despre Sh. Duval, vezi nota. 136 la sec. II și 7 la sec. IV; pentru ziarul editat de Duval, vezi: M. Fayn. Le Journal des hommes libres de tous les pays. - "AHRF", 1975, N 220; idem. Atitudinea Journal des Hommes libres față de babouviști. – Revista Internațională de Istorie Socială, 1974, pct. II.
Jaquin este un jurnalist care a publicat Morning Paper (Journal du Matin). Mee de la Touche (vezi nota 5 la secțiunea I) împreună cu Real (vezi nota 34 la secțiunea I) au publicat în toamna anului 1795 „Journal des patriotes de 1789”, subvenționat de Director. După 1799, când Ziarul Poporului Liber a trecut în mâinile lui Fouche, Mee de
567
la Touche a fost la un moment dat editorul ei. Soarta ulterioară a lui Mee este neclară. O vreme sub Napoleon a fost în exil. Apoi a plecat în Anglia, unde i-a contactat pe emigranți, se pare că într-o misiune pentru Fouche. În timpul Restaurației, și-a reluat activitatea literară, dar a fost forțat curând să părăsească Franța; întors abia în 1819. A murit în sărăcie în 1826.
48 Mari Gaius (156-86 î.Hr.) - conducător militar roman, care a fost consul de șapte ori; Sulla Lucius Cornelius (132-78 î.Hr.) - consul și dictator roman. Ambii sunt politicieni ai Romei în perioada de tranziție a războaielor civile care a precedat înființarea imperiului. Marius și mai ales Sulla sunt cunoscuți pentru represaliile nemiloase împotriva adversarilor lor.
40 Cormatin Pierre-Marie-Felicite, baronul Desote; a fost colonel al gărzii regale; unul dintre liderii rebelilor monarhiști și vendeni. Real urma să-l apere la procesul său în 1795. După cum arată Babeuf, Real urma să-l apere și pe Lacroix, autorul pamfletului monarhist Le Spectateur Français (vezi nota 110 la secțiunea II).
50 Despre Lebois, vezi nota. 5 la sec. III; mai târziu (în special, în numărul 40 al Tribunei Poporului), Babeuf a făcut o caracterizare pozitivă a lui Lebois și l-a lăudat pentru că a refuzat să coopereze cu Directoratul.
61 Ziarul „Plebeian speaker” („L'Orateur plébéien”) a fost publicat de M.-A. Julien după eliberare. După cum scrie Babeuf, s-a ajuns la un acord cu privire la această publicație între el și Julien în timpul șederii lor în închisoarea Plessey. Cu toate acestea, Julien imediat din-gggo L?g g
deviat de la cursul politic pe care îl conturase împreună cu Babeuf. La început, a păstrat în continuare legăturile cu Babu Vista, dar ulterior le-a rupt complet și chiar a susținut că conspirația „nu poate servi decât în folosul monarhiștilor” (TsPA IML, f. 317, dosar 872). Julien a fost, totuși, inclus pe lista persoanelor care urmau a fi arestate în legătură cu conspirația. În protestul său, Julien scria: „Ce om cinstit, după ce a citit ultimele numere ale Oratorului Plebei (Directia știa că eu mă ocup de redacția ei)... m-ar putea include în lista conspiratorilor! ” (ibid.). În 1836, Buonarroti scria despre Julien: „... de multă vreme îi cunosc slăbiciunea gândurilor și excesul de vanitate. Acesta este un fost admirator al lui Maximilian

[Robespierre], pe care probabil nu l-a înțeles niciodată” („AHRF”, 1955, N 133).
52 Despre Lebon, vezi nota. 52 la sec. I. În primele numere ale Liberty Press, Babeuf a publicat o scrisoare de la Arras atacând aspru pe Le Bon; această scrisoare reflecta opinia lui Guffroy, care, după 9 Thermidor, a devenit cel mai amar adversar al lui Lebon. Odată cu schimbarea poziției lui Babeuf în evaluarea loviturii Thermidoriane, el și-a revizuit și atitudinea față de Le Bon. În închisoarea Arras, Babeuf a stabilit contact cu soția lui Lebon și cu susținătorii săi din Pas de Calais. O scrisoare a soției lui Lebon (f. 223, op. 2, dosar 309) din 2. Fructidor (19 august 1795) ca răspuns la o scrisoare a lui Babeuf către ea din 26 Thermidor (care nu a supraviețuit) a fost păstrată în CPA. IML. Într-una dintre scrisorile ei din acea vreme, soția lui Lebon relata că „toți prietenii (ai soțului ei. — V.D.) sunt în permanentă comunicare cu Babeuf” (vezi „AHRF”, 1934, nr. 63). Babeuf și-a exprimat disponibilitatea de a merge la Amiens pentru a fi martor la procesul Lebop. În discursul său de apărare la Procesul Vendôme, Babeuf a vorbit cu simpatie despre Le Bon.
58 Despre Luve, vezi nota. 131 la sec. II.
54 Despre Riche Serisi, vezi nota de mai sus. 10 și 14.
55 Perlet Charles-Frédéric - jurnalist reacţionar; editor al Le Journal de Perlet.
58 Despre Poncelin vezi nota de mai sus. 4.
57 Ev Antoine-Francois este cunoscut sub numele de Demaio (născut în 1747), înainte de revoluție a fost actor și dramaturg, în anii revoluției a fost un iacobin activ.
568
Sub Napoleon a fost persecutat. A luat parte activ la prima conspirație a generalului Male (1808) și a fost implicat în a doua conspirație (1812). În 1814 și-a publicat memoriile despre șederea sa în închisori.
m Fiii Corneliei - Tiberius și Gaius Gracchi.
59 M.-A. Julien a colaborat nu doar la „Oratorul plebeian”, ci și la „Ziarul Poporului Liber” (lista articolelor sale publicate în acest ziar a fost păstrată în CPA IML în fondul Julien). Aceste articole Julien le publica adesea în același timp în „Oratorul plebei”. Babeuf notează această împrejurare.
60 Aceasta se referă la pamfletul lui Antonell „Observations sur le droit de cité”, care critica Constituția din 1795.
61 Charles James Fox (1749-1806), liderul aripii radicale a Whig-ilor englezi.
62 Lucius Junius Brutus (sec. VI î.Hr.) - conform legendei, fondatorul Republicii Romane, care a contribuit la expulzarea ultimului rege roman, Tarquinius, primul consul al republicii. Mark Junius Brutus (85-42 î.Hr.) - șeful conspirației împotriva Cezarului, care l-a înjunghiat (44 î.Hr.), ulterior a fost învins în lupta împotriva succesorilor cauzei lui Cezar și și-a luat viața. În timpul Revoluției Franceze, a fost considerat un model de virtute republicană.
63 Coriolanus Gnaeus Marius (secolul al V-lea î.Hr.), conform legendei, a condus romanii în timpul prinderii lui Coriol, a fost persecutat pentru împărțirea greșită a pradă, a trecut de partea oponenților romanilor - Volsci; i-a condus la asediul Romei, dar în cele din urmă a fost ucis de Volsci ca trădător.
64 Verto René-Aubert (1655-1735) - stareț, istoric, cea mai cunoscută lucrare a sa „Histoire des révolutions de la république romaine” („Istoria revoluțiilor în Republica Romană”), publicată în 1719 și retipărită în mod repetat.

65 După toate aparențele, în descrierea evenimentelor istoriei romane, Babeuf s-a bazat pe cartea lui Verto (vezi nota anterioară). Astfel, atunci când descrie activitățile lui Cassius Viscellinus, Babeuf folosește volumul I al cărții lui Verto (ediția a VI-a, 1757, pp. 242-260). Datele cronologice date de Babeuf coincid cu cele date de Verto. De asemenea, după Verto, Babeuf expune, cu ușoare digresiuni, discursul consulului Aemilius, activitățile tribunului Terentilius Arsa, discursul lui Sicius Dentas și Manlius (aceeași ediție, vol. I, pp. 310-311). , 403-405; vol. II, p. 257). Cu toate acestea, Babeuf nu este de acord cu Verto în evaluarea activităților lui Manlius. După Vertot (vol. II, p. 274), Babeuf expune și discursul lui Sextine. Dar în propunerea finală de alegere a consulului, Babeuf înlocuiește cuvântul „consul” cu cuvântul „magistrați” (funcționari). În prezentarea discursului lui Tiberius Gracchus, Babeuf urmează și textul lui Verto (vol. II, p. 342). Lucrarea lui Verto a atras probabil atenția lui Babeuf pentru că a acoperit în detaliu lupta pentru o „lege agrară” în Republica Romană.

66 Pentru atitudinea lui Babeuf față de „legea agrară” și înțelegerea lui asupra acestei idei, vezi articolul introductiv la volumul II al Lucrărilor. În 1786, într-o lungă scrisoare către Dubois de Fosse, Baoef a vorbit împotriva acestei idei (vezi H. Babeuf, Opere, vol. 1, pp. 92, 97-98). În 1789, în „Cadastrul permanent” (vezi ibid., p. 298, 310-311), precum și într-o scrisoare către Coupe din 10 septembrie 1791 (G. Babeuf. Opere, vol. 2, p. 274). -280), Babeuf a susținut-o, dar a investit în ea un conținut diferit de cel al susținătorilor săi care apăra redistribuirea pământului în proprietate privată. În cel de-al 35-lea număr al Tribunei Poporului, Babeuf explică că el și oamenii lui care au aceleași gânduri luptă pentru mai mult decât „legea agrară” — o societate a „egalității perfecte”.



67 În Noua biografie a lui Isus Hristos (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 2, pp. 426-428), Babeuf și-a conturat atitudinea față de Hristos, care diferă puternic de cea a lui J.-J. Rousseau și Heber.

68 Babeuf a acordat o mare importanță acestei idei a lui Rousseau, formulată de el în „Contractul social” (capitolul 9 al cărții I „Le Contrat social”). A citat-o în 1791 în însemnările sale „Cronică. Despre legea agrară” (vezi G. Babeuf, Opere, vol. 2, p. 478) și a repetat-o de multe ori. Probabil că a vrut să spună asta în discursul său de la procesul Vendôme, când a subliniat că „câteva cuvinte” ale lui Rousseau valorează uneori „volume întregi” (vezi V. Advielle. Histoire de Gracchus Babeuf..., v. 2, p. 46).

69 Babeuf, ca majoritatea contemporanilor săi, i-a atribuit lui Diderot Morelli „Codul naturii”, care a expus ideile sale comuniste. Acest lucru se datorează faptului că „Codul naturii” a fost inclus în ediția lucrărilor lui Diderot, publicată în anii 1772-1773. la Londra şi Amsterdam. Această ediție a fost realizată fără participarea lui Diderot, dar acesta nu a protestat împotriva includerii „Codului”. Babeuf s-a referit la Diderot în discursul său la procesul Vendôme. Abia în 1841, Villegardhole a stabilit că Morelli și nu Diderot a fost autorul Codului naturii. Babeuf, potrivit lui V.P. Volgin, a făcut cunoștință cu „Codul naturii” abia în anii revoluției, destul de probabil după 9 Thermidor. În lucrările sale anterioare, influența ideilor lui Morelli nu este încă urmărită.

70 Babeuf a acordat o mare importanță discursului lui Robespierre din 21 aprilie 1793, în care era conturat proiectul său de Declarație a

Drepturilor Omului; a afirmat că dreptul la proprietate ar trebui limitat de obligația de a respecta drepturile tuturor celorlalți membri ai societății și de a nu leza securitatea, libertatea, existența și proprietatea lor (vezi G. Babeuf. Works, vol. 2, p. 378). Cu toate acestea, remarca lui Babeuf din numărul 35 că Convenția nu a schimbat proiectul de declarație al lui Robespierre este inexactă: formularea paragrafului privind proprietatea a fost schimbată. Babeuf însuși a subliniat acest lucru în numărul 40 al Tribunei Poporului.

71 Armand (din Meuse) Jean-Baptiste (1751-1816) - avocat înainte de revoluție; membru al convenției. Discursul său din 17 aprilie 1793 a fost publicat ca o ediție separată - „Quelques idées sur les premiers éléments du nouveau contrat social des Français ... proposées à la séance du 17 avril 1793” („Câteva idei despre principiile fundamentale ale noului contractul social al francezilor... conturat în ședința din 17 aprilie 1793"). Babeuf a făcut cunoştinţă cu acest discurs prin ziarul lui Audouin. Asta arată cât de atent a citit presa și cât de mult a fost atras de tot ce privea problemele sociale. Jaurès a acordat o mare atenție și discursurilor lui Armand din Meuse (vezi Histoire socialiste..., vol. 6, p. 44-53). Mai târziu, Armand, după cum notează Babeuf, a devenit termidorian; a fost membru al Consiliului din 500. Sub Napoleon, a fost prefectul dep. Rinul de Jos.

72 Despre Raynal, vezi nota. 46 la sec. II. Înainte de revoluție și la începutul acesteia, Babeuf a vorbit cu entuziasm despre Raynal (vezi, de exemplu, G. Babeuf, Opere, vol. 2, p. 206). În acest moment, Babeuf se referă la Istoria filozofică a celor două Indii, scrisă de Reynal în colaborare cu Diderot.

73 Despre Tallien, vezi nota. 25 la sec. eu si aprox. 84 la sec. II.

74 „Manifestul plebeului”, „primul cod adevărat al naturii”, a scris Babeuf în timpul șederii sale în închisoarea Arras. I-a înaintat acest proiect lui C. Germain, care l-a acceptat cu entuziasm: „Planul tău”, a scris el, „este codul pe care l-ar proclama înșiși Gracchi, dacă ticăloșii Appii... i-ar sugruma”. Germain a împărțit acest proiect de Babeuf în 35 de puncte, considerând că „fiecare dintre aceste puncte este supus unei discuții separate” (vezi V. Advielle. Op. cit., v. 1, pp. 142-143). În această formă, acest document Babeuf a fost distribuit în închisorile Arras și pariziene. S-a păstrat în fondul personal al lui M.-A. Julien (CPA IML, f. 317, l. 767) sub titlul „Notes ou



questions qu'on pourrait traiter d'agrairiennes” („Note sau întrebări care ar putea fi numite agrare”). La o comparație mai strânsă, s-a dovedit că acest text Arras al Manifestului Plebeului diferă puțin de textul final publicat de Babeuf în numărul 35 al Tribunei Poporului (vezi V. M. Dalin. Despre istoria Manifestului Plebeului. - În Sat .: Istoria învăţăturilor socialiste, Moscova, 1964). Manifestul este lucrarea în care ideile comuniste ale lui Babeuf și-au găsit prezentarea cea mai clară și mai precisă.

APLICAȚII

1 Notele lui Babeuf publicate în anexele la volumul III se referă la toamna-iarna anului 1794/95.Notele lui Babeuf la citirea „Lanțurilor sclaviei” a lui Marat (vezi nota 19, secțiunea a cărei latură conține proiectul babeufian al recursului privind adresa 18 vandemière din anul III (9 octombrie 1794), adoptat de Convenție la propunerea lui Cambacérès. Prin urmare, ele pot fi datate în septembrie-octombrie 1794. Însemnările lui Babeuf, făcute de acesta în timp ce citeau Scrisorile către alegătorii mei ale lui Maximilian Robespierre, datează aproximativ din aceeași perioadă. Originea ulterioară a notei lui

Babeuf despre lupta din Convenția dintre iacobini și girondini. Ele se referă, evident, la decembrie 1794-ianuarie 1795, când, după restabilirea deputaților girondini în Convenție, a început o campanie de discreditare a evenimentelor din 31 mai-2 iunie 1793, după care iacobinii au ajuns la putere. Babeuf a fost un adversar hotărât al acestei campanii. A scris un pamflet despre 31 mai, pe care l-a prezentat lui Fouche (vezi nota 95, sec. II), care s-a pronunțat împotriva publicării acesteia. Manuscrisul acestui pamflet nu a supraviețuit. Notele pe care le publicăm sunt, evident, materiale pregătitoare pentru acest pamflet. E. V. Kiseleva, care a comparat aceste note cu ziarul lui Marat, a ajuns la concluzia că aproape toate au fost făcute pe baza acestui ziar. Ziarul lui Marat din septembrie 1792 (după convocarea Convenției) a fost publicat sub titlul „Journal de la république française. Par Marat, G Ami du peuple, Deputé à la Convention nationale". Toate cele trei documente sunt stocate în TsPA IML (f. 223, d. 449, 459). Publicat pentru prima dată în original. Înregistrările sunt de natură ciornă, în unele locuri nu pot fi descifrate sau probabil că au fost descifrate.

INDEX NUMELE

CONŢINUT

LUCRĂRI Gracchus Babeuf, vol. III
Aprobat pentru publicare de către Institutul de Istorie Mondială al Academiei de Științe a URSS
Redactor al editurii H. F. Lane Director artistic A. A. Kushchenko
Editor artistic Yu. P. Trapakov Editor tehnic L. N. Zolotukhina
Corectori S. A. Andreeva, F. G. Surova
Inchiriat in set 6/1V 1977
'Semnat pentru publicare 21/VI 1977 Format 60 X 90'/iv. Hartie de tipar Nr. 1. Conv. cuptor l. 36,62. Uch.-ed. l. 42. Tiraj 34.000.
Tip. zak. 296. Preț 2 ruble. 90 k.
Editura „Nauka”
117485, Moscova, str. Profsoyuznaya, 94 a
Prima tipografie a editurii „Nauka” 199034, Leningrad, V-34, linia 9, 12